

*"Uzaklaşmak istiyorsun, uzaklaşamıyorsun.
Yanıyorsun ama yanmak hiç bu kadar güzel gelmemiş sana."*

KAZAZEDE

ŞEVVAL
DEMİRDÖĞER

Keleş Timi, vatan için sırt sırta verip çatışırken
olaylar derinleşmektedir. Artık dosyaya yeni isimler girmiş,
düşmanlar artmaya başlamıştır.

Tüm bunlar olurken Sezin ve Turan Alp,
aralarındaki çekim ile tutkunun önüne geçemiyorlardır.
Birbirlerinden nefret eden yüzbaşı ve üsteğmen olarak
başladıkları bu hikâyenin gidişatı değişmiştir.
Nefret, aşka yenilmiştir.

Geçmiş kapıyı çaldığında insan saklanmayı değil,
savaşmayı seçmelidir. Geçmişin bir şekilde
karşılarına çıkacağını ve kapılarını çalacağını bilmeyen
Sezin ile Turan Alp, ilk kez
nasıl savaşacaklarını bilmiyorlardır.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

 /pukkayayinlari

PUKKA
YAYINLARI

KAZAZEDE II

Spotify alma listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

"Proxumus sum egomet mihi,"

diye fısıldadığında
anlamayarak ona baktım.

*"Bana en yakın kişi yine
benim, demek Latince.*

Sana senden yakın,
senden tanıdık kimse olamaz."

"Sen varsın," dedim.

Yüzlerimiz karşı karşıya
kalınca göğsüm yükseldi.

"Bana benden yakın,
bana benden tanıdık."

KAZAZEDE -2-

Şevval Demirdöğ er

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler

 n Okuma: Damla  ağlı

Son Okuma: Dila  z

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Eylül 2024

ZM

ISBN: 978-625-94995-1-2

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TIC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah.  elik Hançer Cad.

No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

İMAK OFSET BASIM YAYIN ANONİM ŞİRKETİ

Akçaburgaz Mah. 137. Sok. NO:12

Esenyurt / İstanbul

Sertifika No: 71320

Düzenleme

Ny.ozlem

KAZAZEDE

II

ŞEVVAL
DEMİRDÖĞER

UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

Umarım çok iyisindir, değilsen de umarım bu kitap yüzünde bir gülümseme oluşturur. Ne kadar yaran varsa hepsi kapansın diye yazıyorum, unutma.

1. TAH VE RİR

İnsanın göz ucuyla bakmadığı kömür, gün geliyor elmas oluyordu.

Neye burun kıvırdıysak bir gün değerleniyor, karşımıza çıkıyordu; kötü dediğimiz her şey iyiliklerle bezemiş oluyordu. Çirkin gördüğümüz güzel, kara dediğimiz beyaz, kan ise pak olurdu.

Şimdi önümüzde duran kutunun içindeki ele bakarken düşünüyordum da bir zamanlar her şeyi güzel düşünmeye çalışan kız nasıl olmuştu da şimdi cehennemi düşünüyordu?

Kömürden olan elmas temiz olabilirdi fakat ben gün geçtikçe daha da "karanlığa çekiliyordum. Karanlık kötü demiyordum ki esasında karanlığın daha çok iyilik sakladığına inanırdım.

Gizli saklı iyilikler, kötülüğe sığınırdı. Düşmanın ini senin için her zaman durak olmalıydı. Beklemeli, görmeliydin. İnsan vurulacağı yeri, kişiyi tanımak isterdi.

O karanlığı görmek istiyordum. Tahrir'i ellerimle boğarak öldürdükten sonra elini, kolunu, kafasını, bacağına kesip it yumaklarını topladığı yere, "Alın size kurtuluş!" diye yollamak istiyordum.

Bu muydu karanlık? Zift karası olacaktım o zaman.

Ellerimi masanın üstüne yaslamış, öne doğru eğilmiştim. Kutudaki el, bir erkek eliydi. Çok uzun zaman önce kesilmiş gibi değildi. çünkü kanın yoğunluğuna bakılırsa elin sahibi de çok uzakta sayılmazdı.

Tahrir kutunun içine bir bilmece yazmıştı. Sivili kurtaracağım ve Hasan'ı götüreceğim yer, bilmecede saklıydı. *Dağdan gelir sekerek, bozuk üzüm dökerek.*

"Keçi," dedim sakince. "Haklıydın. Bilmecenin cevabı keçi."

Alaya geleli çok olmamıştı. Albayın telefon görüşmelerini bekliyorduk toplantı odasında. Keleş, alaya gelmişti. Turan ve ben toplantı odasında istişare için albayı beklerken Keleş araştırmadaydı. Zaten alaya çağırıldığımız için yerimizde, görevimizin başındaydık.

"Dağdan gelir sekerek diyor," dedi Turan. Yaslandığı duvarda kollarını göğsünde bağlamış, dakikalardır gözünü dahi kırpmadan beni izliyordu. "Bu sivil her kimse, dağa kaldırmış. Keçi yetiştirilen yakın şehirlere bakmalıyız. Her dağa bir ekip gönderilecek."

Bu, benim yüzümden ölme ihtimali olan ikinci sivildi ve görünüşe bakılırsa Tahrir benim hassas noktamı yakalamıştı. Sivile gelecek olan zarar tamamen beni hedef göstererek yapılıyorsa tüm namlular, tüm bıçaklar yine bana dönecekti.

Mesleğim tehlikeye girecekti. Yine.

"Ekipleri ayaklandırmaya gerek yok," dedim sakın bir sesle. "Çünkü bilmece bizi zaten sivilin olduğu yere götürecekt."

"Semi kandırmadığından emin misin?"

"Eminim," dedim bastırarak. "Çünkü o böyle bir adam. Kendi bilmecelerinin çözülmesini sever. Oyun kuruyor, oyunlarına bir rakip arıyor."

"Sikerim onun oyununu. Oyunun kurucusu o değil," dedi Turan sakın bir sesle ama görünüşe bakılırsa içeride olaylar çok karışık. Konuştuktan sonra göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı. Ona bakmama gerek yoktu, göz ucuyla görebiliyordum.

Cevap vermedim. İleride neyden bahsettiğimi elbet anlayacaktı. "Asla kandırmaz çünkü karşısında kendi denginde bir zekâ görmek hoşuna gidiyor."

"Kendi denginde zekâ... sen oluyorsun," dedi sert ve boğazdan gelen bir sesle. Beni izlediğini biliyordum, bunu dakikalardır yapıyordu. "Seni kandırmayacağını ve bu oyuna devam edeceğini nereden biliyorsun?"

"Bozuk üzüm," dedim gözlerimi kesik elden kaçırıramazken. "Tahrir kendisini ilk gösterdiğinde araştırdım ismini. Tahrir isminin anlamı 'kurtuluş' olsa da ona isminin bozuk üzümle başladığını ima etmiştim. *Bozüksun sen de, başlangıcın bozuk* demiştim. Tah, *bozuk üzüm*; rir, *yaramaz* demek. Notta benimle alay ediyor. Yaramazlık yaptım diyor. İsmi araştırdığımı, ayırarak anlamlarını anladığımı biliyor." Sakinliği siktir edip elimle masaya bir kez vurdum. "Benimle alay ediyor!"

Turan cevap vermeden beni izlerken derin ve gerçekten öfkeli nefesler aldım. Sönmüyordu bu nefret. Tahrir ölse dahi sürecektir bir nefretti sanki. Her yeri, her soysuzu kurutsam da bu nefret kurumayacaktı. İlk halindeki gibi diri olacaktı. Gözlerimi kapatıp son nefesimi aldım. Sakinleştiğimi hissettikten sonra kafamı kaldırıp ona baktım. Onun hangi konumda olduğunu bilsem de nasıl baktığını dakikalar sonra ilk kez gördüm.

İlk gördüğümde kurdun gözünü kan bürümüşü, şimdi gözünden ölümler yağıyordu.

Öfkesi elle tutulacak kadar yoğun görünüyordu, kontrolünü ise çok güzel sağlıyordu. Karşımdaki adam bütünüyle Dhib kinini tutuyordu.

Kendisini tutma sebebi sensin, Seziş. Senin siviller konusundaki hassaslığını sağır sultan bile biliyor. Öfkesini sana gösteriyor ama öfkesinin sana olmadığını, olmayacağını hissettiriyor. Şimdi kini Dhib, sakinliği Kazazede.

“Keçi ve üzüm,” dedi Turan sessizliğe meydan sağladıktan sonra o sessizliği sert, bariton sesiyle dağıtarak. “Güneydoğudalar. Üzüm, Fırat ve Dicle arasında güneyde yetişir.”

“Elazığ,” dedim gözlerimi tekrar kesilmiş ele çevirirken. “Güneydoğuda keçi hayvancılığı ve üzüm tarımı yapılan tek yer, Elazığ.”

Nizami’nin babası orada yaşıyordu ve bizim ziyaretlerimizde sürekli bölgeden bahsederdi. Elazığ’ı avucumun içi gibi biliyordum.

Kafasını sallayıp ayağa kalktıktan sonra bana yaklaşmaya başladı. Ellerimi yasladığım yerden çekip doğrulduğumda tam karşımda durdu. Yüzü sabit olsa dahi bakışları yine bana hikâyeler, şiirler yazıyordu. “Elin sahibini öldürmediğini biliyorsun,” dedi sakince. “Tahrir seni tehdit ediyor. Korkutmayı amaçlıyor. Ona istediğini mi vereceksin şimdi?”

“Turan...” dedim sadece. Sustum sonra. Ne diyecektim? Korkularım, endişelerim, kaygılarım vardı. Bunları açık etmek istiyor muydum? *Bilmiyordum.*

“Ben vermeyeceğim,” dedi sert, kararlı sesiyle. “Sana etki etmesine izin vermem. Kafanın içinde ne dönüyorsa hemen şimdi sil onları, Kaza. Sana ne dedim ben?”

Ben varken senin kaybetmene imkân yok.

“Anlamıyorsun,” dedim ve parmağımla kutudaki eli işaret ettim. “Bir sivilin ölümüne daha sebep olursam ortalık elli altıya dönecek.” İşaretparmağım kendime döndü. Göğsüme bastırdım parmağımı. “Ben döndüreceğim.”

“Dönmeyecek.” Gözleri çok derinime sesleniyordu. “Bir kez daha bu olay senin üzerine kalmayacak çünkü ben her şeyden önce kimseye ortalık diye bir şey bırakmayacağım.” Bir adım attı, tek kaşını kaldırdı. Kafamı yıkılmaz gibi kaldırıp ona baktım. “Ben seni anladım, Kaza. Sen anladın mı beni?”

Bana teminat veriyordu. İçimi hoş tutmaya çalışıyordu elbet, onu anlıyordum. Ben içimin hoş olmasını istemiyordum o kadar. Sadece şu an ne halde olduğunu bilmediğim sivil kurtarmak istiyordum. Bir kişilik kâbus yeterdi, bu kâbusları kalabalıklaştırmak istemiyordum.

Tam dudaklarımı aralayıp konuşacakken Turan’ın bakışları benden kaşıya döndü. Temkinli bir şekilde geri çekildi, masanın diğer tarafına geçti ve sadece üç saniye sonra kapı sertçe açıldı.

En önde olan Albay Serdar Köktür, çatık kaşlarıyla koca adımlarla masanın başına geçerken arkasından sistematik bir şekilde Özgür ve Göktuğ bilgisayarlarla girdiler. Nizami ve Şükrü ellerinde dosyalarla girerken Kubat ve Fırat abi bela gibi masa başında hazır olda durdular; aynı anda ikisi de karşıya baktı. Gerginlikleri elle tutulacak gibiydi. En son giren Serkan onların yanında hazır geçti, gözlerini tam karşıya kilitledi; dişlerini sıkıyor, geniş burun deliklerinden derin nefesler alıp veriyordu.

Bu konu benim için ne kadar hassassa onlar için de o kadar hassastı. Bu odadaki herkes biliyordu ki bir sivil daha benim yüzümden ölürse Sezin Kaza yıllarca çabaladığı bu mesleğe veda etmek zorunda kalırdı.

Özgür ve Göktuğ bilgisayarı projeksiyona bağlarken Turan, "Elazığ sınırlarında olduklarını düşünüyoruz," dedi nizama durup albaya bilgi vererek.

Albay gözlerini benden çekmedi. "Oturun çocuklar." Saygıyla dikilirken oturma izninin bana ait olmadığını hissettim. Suçlu hissetmiyordum. Evet, bir sivil daha benim yüzümden tehlikedeydi fakat yine diyordum; muhatap ben olsam da suçlu ben değildim. Mesleğimin tehlikeye gireceği konu, sivillere benim üzerimden zarar gelmesiydi, Tahrir doğru oynuyordu. Sezin Kaza'yı düşürmek için büyük hamlelere gerek yoktu. Düşebileceğim hamle, zaten mimlendiğim tek konuydu.

Odadaki herkes doğruyu bilse de kendimi sorumlu konumundan çıkarıyordum. Olay yine benim başıma kalacaktı. Sorumluydum fakat suçlu değildim.

"Neden Elazığ?" diye sordu albay.

"Tahrir bilmecede keçiden bahsediyor ve not içerisine kendi isminin iki farklı anlamını da eklemiş. Eski Türkçede Tah, bozuk üzüm; rir ise yaramaz demek." Yüzbaşı konuşmasını sürdürürken albayın karşısında duruşumu bozmadım. "Keçi ve üzümün ortak olduğu yerleri düşündük. Keçi yetiştiriciliği, yaygın olarak Güneydoğu Anadolu bölgesinde yapılır. Üzüm de bu taraflarda, Fırat ve Dicle arasında yetişir sadece."

"Neden Urfa değil?" diye sordu Nizami. "Urfa da o bölgede."

"Kanın yoğunluğuna bakılırsa o el ya Elazığ'dan geldi ya da Tunceli sınırları içerisinde el kesildi ve sivil gördüğü zararlar birlikte Urfa'ya götürüldü," dedi Fırat abi.

"Elazığ'da üzüm daha yaygındır. Bozuk üzüm deyince aklınıza ne geliyor?" diye sordu Kubat.

"Benim şarap," dedi Şükrü. "Trakyalı olmamla bir alakası yok."

Onun alkolik bir ortamdan geldiğini biliyorduk. Bilinçaltı türlü alkolle doluydu fakat gerçekten de bozuk üzüm akla çok fazla şey getirmiyordu.

“Şarap,” dedi Serkan da onaylayarak. “Elazığ’da iki tür üzüm yetiştirilir. Boğazkere ve öküzgözü. İkisi de şarapta kullanılır. Urfa ihtimali çok düşük.” Onun böyle bir şeyi bu kadar iyi bilmesini garipseyebilirdim ama o an bunu düşünemeyecektim.

“Sen ne düşünüyorsun?” Sesiyle bakışlarım hızla albaya döndü. “Ne diyorsun bu işe?”

Boğazımı temizleyerek omuzlarımı kaldırdım. Yıkılmamıştım, ayaktaydım. “Tahrir akıl oyunlarını seviyor. Bilmeceler, mesajlar, gizli bölmeler, kitaplar, farklı alfabeler... İki yıldır bunlarla karşılaşılıyor. Karşısında zeki insanlar görmek hoşuna gidiyor. Bu yüzden karşısındayım, bu yüzden o notun muhatabı benim. Çünkü oyunlarını çözebilen, onu yakalamanın kuyusına gelen Keleş.”

Albay beni dinlerken yüzünde tek mimik oynatmadı. Devam ettim. “Nottaki mesajlar yine oyun oynamak istediğinden. Biliyorsunuz Serdar Komutan’ım, ona aylar önce bir kere isminin bozuk üzümle başladığını, başlangıcının bozuk olduğunu söylediğim bir not bırakmıştım. Şimdi de her birini nota yerleştirmiş. Verdiği mesajların alınması hoşuna gidiyor. Kendisi Elazığ’da olmasa da sivili orada bıraktığına eminim, komutanım.”

Albay beni onayladıktan sonra, “Otur, Sezin,” dedi sakince. “Otur, üsteğmen.” İtaatkar bir şekilde sandalyeye kuruldum. Albay, bilgisayarı bağlayan Özgür ve Göktuğ’a döndü. Göktuğ, “Elin fotoğrafını, parmak izini ve tırnak örneklerini adli tıpa gönderdik. Zaten elin orta yaşlı bir adama ait olduğunu anlamıştık, fazlası gerekiyordu. Sonuçlar şükürler olsun ki elimize geldi. Adamın bir sicil kaydı olmadığı için parmak izi işimize yaramasa da tırnak örneği Adil Korkmaz adlı bir çiftçiye ait çıktı,” dediğinde Özgür bir fotoğraf açtı.

Adil Korkmaz denilen adamın çekilmiş vesikalığına bakıldığında taşralı olduğu belli oluyordu.

“Notu görünce hemen adamın mülklerine baktık. Adil Korkmaz’ın üzüm bağları var. Şarap fabrikalarına üzüm satıyor,” dedi Özgür.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. *Allah’ım, dedim içimden. Şanslı bir kul olmayabilirim fakat yalvarırım bu adamın şansı benimle bir olmasın. Yalvarırım yaşıyor olsun.*

“Ben biliyorum bu adamı,” diyen Kubat’la bakışlarımız hızla ona döndü. Kasları çatıktı ve bir şeyler hatırlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. “Geçen hafta hastaneye geldi bu adam. Ziyafer’le arkadaşları müdahale ettiler adama.” Yüzündeki o bir şeyleri anlama ifadesi kayboldu, tüm kaslar

gevşedi. Onda daha önce sadece birkaç kez gördüğüm o ifade doğdu suratında. *Kubat karası* derdim o ifadeye. Sesi sertleşti. “*Ziyafet müdahale etti adama.*”

Şükrü kafasını kaşıyarak albaya döndüğünde albay da ona tek bir kafa hareketiyle onay verdi. Şükrü ayağa kalktı, o sırada telefonunu da cebinden çıkarmıştı. Kapıdan çıkmadan önce, “Ziyafet’im,” dediğini duydum. “Bugünlük hastaneden izin alıp alaya gelebilir misin?”

Kubat eliyle ağır ağır yüzünü okşarken, Turan gözlerini Kubat’tan ayırmadan, “Yani Adil Korkmaz daha önce Tunceli’de bulundu,” dedi düşünceli bir sesle. “Kubat’ın bulunduğu yerde.”

“Sivildim,” dedi Kubat, Turan’a. “Kolay kolay üniformayla maskesiz dolaşmayız. İfşa olmadığımıza eminim.”

“Ama,” dedi Turan ısrarcı bir sesle ondan bakışlarını çekmeden. “Senin bulunduğun yerdeki adamın elini önümüzde tutuyoruz,” dedi. Suçlayıcı değildi, kimliğini ifşa ettiğini de ima etmiyordu. Sadece olayı ele alıyordu.

“Evet, komutanım,” dedi Kubat ve sıkıntıyla ellerini ensesine doğru götürdü, yüzünü kollarının arasına doğru sakladı. “Bizi bilmesi imkânsız.”

İmkânsızdı. Sadece bir tesadüf olmalıydı. Öyleydi, değil mi?

“Hasan’ı istemesi konusunda ne yapacağız?”

“Onu teslim edeceğim tek yer ÖKK’dir,” diye sertçe konuşan Turan’a baktık hepimiz. “Kendi askeri kolum haricinde hiçbir yere vermeye niyetim yok.”

Hasan’ı ona vermeye benim de niyetim yoktu, zaten zor bulmuştuk. Herifin bize örtmediği konular vardı. Öttürecektik. Yolun başındayken onu elimden çıkaramazdım. Tahrir’in neden Hasan’ı istediğiyle ilgilenmiyordum.

Hasan, Tahrir’in en büyük düşmanı olan Yorgi’nin adamıydı. Elbette ondan alacakları vardı fakat Tahrir’den önce ben Yorgi ile ilgilenecektim.

“Keçilerin otlatıldığı dağlara da bakmamız gerek,” dedi Fırat abi. Yüzünü sıvazladı sertçe. “Çoluk çocuk işleriyle uğraştığımıza inanamıyorum. Resmen oyun oynuyor.”

“Zamanında siz de oynamışsınız çünkü,” dedi Turan bana bakarak. “Bu bir oyun değil, devlet meselesi.”

“Karşımızdaki adam sosyopat,” dedim ciddiyetle. “Oyunlar oynamayı, tiyatro yazmayı, şaşırtmayı ve alay etmeyi seviyor. Ne yapabilirdik komutanım?”

“Oyun oynamayabilirdiniz,” dedi Turan kaşlarını kaldırarak.

Gözlerimi devirdim. “Bir gün beni anlayacaksınız,” dedim ve sonra bakışlarımı kutudaki ele çevirdim. “Neden oyun oynadığınızı anlayacaksınız.”

“Komutanım,” dedi Nizami. Elindeki dosyayı albaya uzattı. Albay alınca, “Bu yanımızda getirdiğimiz kızın GBT’si. Daha önce de yakalanmış fakat ellerinde kanıt olmadığından serbest bırakılmış. İsmi Nazar Zemheroğlu. Zemheroğlu aşiretinin en küçük kızı. Aşiretten kaçıp Tahrir’in yanına sığınmış. Ayakçılarından biri,” diye ekledi. “Kız aşağıda, Hasan’ın yanında.”

“Bu da kızın arama kayıtları komutanım. Numaraları tespit etmeye çalıştık fakat kullan-at telefon kullanılmış. Numaralardan bir şey çıkmadı,” dedi Şükrü de.

Albay elindekileri inceledi. En sonunda, “Elazığ’a çıkıyorsunuz,” dedi. “Yaralı askerler var. Onların Şırnak’tan naklini halletmem gerekiyor.”

Suriye köylerinden birinde Tahrir’in ayaklandığı çetelerden birini hallederken yanımızda gelen askerlerden yaralılar vardı ve onlar Şırnak’ta kalmışlardı.

“Emredersiniz komutanım,” dedik sakın ve emre hazır bir sesle.

“Çık, Keleş,” dedi albay. Hepimiz ayaklanacakken Turan ve bana baktı. “Siz ikiniz kalın.”

Keleş yavaşça odadan çıkarken Serkan ve Kubat son kez bana baktılar. *Sorun yok* anlamında gözlerimi kapatıp birkaç saniye sonra açtığımda kafalarını sertçe onaylar anlamda eğip çıktılar. Odadan en son çıkan Göktuğ da bana gülümsedi. Yüzünde halen daha Suriye dönüşünde yediği dayanın yaraları vardı. Buna rağmen bana güvenle gülümseyip kapıyı kapattı.

Albay önündeki kâğıtları düzenlerken oturduğum yerde dikkat kesildim. “Evini toparla,” dedi albay bana sakın bir sesle. “Artık o lojmanda kalmayacaksın. Çocuklu çocuksuz bir sürü devlet görevlisinin olduğu yeri tehlikeye atamayız. Lojmanda güvenliği artıracğıız. Önce senin evini boşaltacağız. Boşaldığını gördükten sonra lojman etrafında görünmeyeceklerdir.” Gergince kafasını yana yatırdı. “Zaten lojman etrafında gezinmeyi ve içeri girmeyi nasıl becerdiklerini düşünmek bile istemiyorum.”

“Emredersiniz komutanım,” dedim hemen. “Ben eşyaları bir depoya kaldırtıp alaya yerleşirim.”

“Hayır,” dedi ve kafasını kaldırıp Turan’a baktı. “Biz Turan’la bu konuyu birkaç gün önce konuşmuştuk.” Kaşlarını çatarak Turan’a baktığımda o da gözlerini bana sabitledi. Hiçbir utanma ya da suçluluk barındırmayan bakışlarında inat vardı. Onun bu bakışlarına karşılık kaşlarım daha da çatıldı. “Bugün olan olay son damlaydı. Artık kararı uygulamamız gerek.”

Pardon da Seziş, bizden habersiz bizim hakkımızda kararlar mı veriliyor? Hayırdır? Hayırdır yani?

“Karar derken komutanım?”

Albay bana döndü, bakışlarımı hemen ona çevirdim. “Artık tek başına kalman riskli. Olay öyle bir konuma geldi ki işin içinden çıkmak imkânsız.”

“Anlıyorum, haklısınız. Benim hakkımda verilen karar nedir?”

“Turan’ın evinde kalmaya başlayacaksın.”

Ne? Efendim? Pardon? Tamam bizim hakkımızda verilen en seksi ve en güzel karar fakat... ne? Film mi çeviriyoruz da ayaklarına kurban olduğumun evine yerleşiyoruz? Kader falan tamam da bu artık kader olamayacak kadar güzel, Seziş! Böyle kaderin önüne eğileyim.

“Anlamadım?” dedim gözlerimi kırıştıtararak.

“Turan’ın evine yerleşeceksin,” dedi albay sanki gerçekten anlamamışım gibi düşünerek. Hayır hayır, aksine, çok iyi anlamıştım. Hatta hayatımda hiçbir şeyi bu kadar net anlamamıştım sanırım.

Seziş, kendimizi ağırdan satabilir miyiz? Bana kendimi ağırdan satma isteği geldi şu an.

“Komutanım, öyle olur mu?” dedim boğazımı temizleyerek. “Alay varken Turan Komutan’ı rahatsız etmek olmaz. Turan Komutan’ın da bir düzeni var.”

Turan, “Seninle daha düzenli olur,” deyince albayla ikimiz aynı anda ona döndük. Turan duyulduğunu anlayınca, “Düzene oturturum yani. Hallolur o iş,” dedi kafasını onaylar gibi sallayarak. Neyi onayladığını anlamadım.

“Bak, onun için sorun değil. Dünden razı,” dedi albay tek kaşını kaldırarak. “Ama diyorsan ki *ben böyle bir şeyi kabul etmem, benim mezhebime uymaz, ben kalamam, rahatsız edemem* diye... Ayarlarınız sana başka bir şey. Bu, Turan Komutan’ın teklifiydi.”

Ne mezhebi albay bey amca? Bu adam bizde mezhep mi bıraktı? Başlarım mezhebime. Tutmayın beni, seke seke giderim.

“Demez,” dedi Turan. “Diyemez.” Omuzlarını kaldırdı ve albaya karşı tüm ciddiyetiyle, “Beni de rahatsız etmez. Mezhebime de uyar,” diye ekledi. Albayın kaşları kalkınca çok göze battığını anladı. “Ben askerimi sokakta bırakmam komutanım,” dedi büyük bir saygıyla.

“Sen askerini bırakmazsın da ben kızımı sokağa mı koyarım ula hayta?” diye sorunca birden omuzlarıma bir yük bindi sandım. Aceleyle albaya döndüğümde albay da bana döndü. “Ben onu öyle koyuvermem hiçbir yere. Hem hemşerim hem meslektaşım hem de öz evladım gibi değerli bir

kızım o benim. Gerekirse evimde bir oda açarım, yine de bırakmam ben onu sahipsiz.”

Beni sahipsiz bırakmazdı. Öyle bir adamdı ki Serdar Köktür; bana kı-zardı, azarlardı, beni silkelerdi ama yine de bilirdim ki bir yanı bana hep kızı gözüyle bakardı. İşte duygusal bir şeye izin vermezdi ama konu sivillik-se onu bir baba, abi, amca gibi görebileceğimi biliyordum.

On bir yılda yetim hissettiğim çok an olmuştu. Mesela İstanbul’a elimde sadece küçük bir valizle gittiğimde ne yapacağımı bilememiştim. Cebimde duran kenardan köşeden ayırdığım bin lira ile indiğim koskoca İstanbul’da ilk gece bir grup evsiz tarafından saldırıya uğramış, beş parasız kalmıştım. *Yetimdim.*

Sınav sonuçları açıklanana kadar bir işe girmiştim, yeri geldiğinde pansiyonlarda kalmıştım. Sözlü ve fiziksel tacize uğramıştım. *Yetimdim.* Sonuçlar açıklanınca yurda yine aynı valizimle gitmiştim. Herkes ayrılacağı için babasıyla sarılıp ağlaşırken o valizle kenarda onları izlemiştim. Minicik valizlerini babalarına taşıtan kızlar görmüştüm. *Yetimdim.* Herkes babasına, alacağı mont parası için ağlarken garip garip onlara bakmıştım. *Yetimdim.*

Öz babam Sezai Kaza’nın beni yirmi bir yaşındayken evlatlıktan reddedip mirastan men ettiğini duyduğumda yutkunamadığımı hatırlıyordum. O zaman gerçekten yetimdim mesela. Öz babam, beni evlatlıktan resmi olarak reddetmişti.

İnsan, babası hayattayken yetim kalır mıydı? Babası varken kimsesiz kalır mıydı? Ben dokuz yıl yetimdim. İşin garibi, hiç aramaya tenezzül etmeyen annemle birlikte aynı zamanda öksüzdüm de. Ne garipti ki insan yaşayan ailesini yok saymak zorunda kalabiliyor, gerçekten yetim olduğunu bilerek ayakta durmaya çalışıyordu. *Keşke onları kaybetseydim,* diyerek duvar yumrukladığım zamanları biliyordum. Belki öselerdi yetimlik bana bu kadar koymazdı.

Serdar Köktür’den sonraysa bu tamamen değişmişti. Benim için her zaman bir komutandan fazlası olmuştu. Bir baba yerine koymak çok da hoş olmazdı belki ama baba diyesi geliyordu insanın.

Sertçe yutkunarak kafamı eğdim. “Esağfurullah, Serdar Komutan’ım,” dedim utançla.

“Ne esağfurullahı?” diye sordu albay. “Uygun değilse sana, söyle.”

Bakışlarımı Turan’a diktim olduğum yerden. Onun bana cevabımı bilir bir bakışla bakmasına gülümseyecek gibi oldum. Yutkunarak kafamı dik-tim. Öyle mezhap işine girmeyecektim. O tarz düşüncelerim yoktu.

Alayda kalamama sebepimi anlamıyordum. Alay benim evimdi.

“Gölvadi’den başka bir ev ayarlayabiliriz,” dedim Turan’dan bakışlarımı almadan. Öyle bilmiş bilmiş bakması bana. Dımdızlak bıraktırdım onu.

“Seni tek başına bir yere koyamayız,” dedi albay. “Seni nereye alsam sorun çıkıyor. Tek kalınca dahi peşine düşüyorlar.”

“Ayarlayabilirdik bence,” dedim yine de.

“Ayarlayamazdık,” dedi Turan. “Gelebileceğin tek yer benim evim.”

Aa, yok. Ben yapamam. Ben ı-ıh. Ben, yok. Biraz naz yapalım. Evlenince daha çok çekecek nazımızı.

“Başka seçeneğim yok yani?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Cevabımın belli olduğunu o da ben de ve bence albay da biliyorduk. Şimdi bu oyun, saniyelik de olsa kafamı boşaltmıştı.

“Öyle.”

“Yani alay-”

“Tek seçeneğin benim.”

Onu biliyoruz canım. Zaten başka seçenek isteyen mi var, Turanışkoim?

“Serdar Komutan’ım da onay verdiyse ve sizin için de bir sorun yoksa,” dedim onu göstererek. “Sıkıntı değil komutanım. Fakat kız kardeşinizle yaşadığınızı sanıyordum?”

“Artık seninle yaşayacağım,” dedi sadece.

Nisan, bay bay kızım. Bu şekilde yaşanmasını istemezdik ama abinin tercihini görüyorsun. Karşısında bizi görünce seni şutladı. Görümce, gerçekten de görmeyeceğim seni ömrümce.

“Öyle diyorsanız...”

“Öyle diyorum.” Çenesini kaşdı. “Adil Korkmaz’ı sağ salim getirdikten sonra seni ayarlarız,” dedi konuyu toparlayarak. “Önceliğimiz Adil Korkmaz şu an.”

Toparlanarak albaya döndüğümde, “Sorun çözüldü o zaman,” dedi Serdar Komutan. “Elazığ için ben Kaplumbağa’yı ayarlayacağım. O zamana kadar kendinizi toparlayın.”

“Emredersiniz komutanım,” dedik artık çıkmak için ayaklanırken.

Albay, “Ha bu arada, Sezin,” deyince hemen ona döndüm. “Senin evin önündeki kızcağız ağlıyormuş bir şey bilmiyorum diye. Nazar mıydı ismi?” Elindeki kâğıda baktı. “Nazar’mış ismi.”

“Bir şeyler bilmiyor gibi görünmüyordu hiç. Ben ilgileneyim onunla,” dedim başımı hafifçe eğerek. Mesajı almıştım. Kızcağızla biraz uğraşacaktık. “Müsaade ederseniz.”

“Sen ne yapacağını biliyorsun,” dedi albay. Başımı hafifçe izin ister gibi oynattım ve öne doğru ilerledim. Turan’a da göz ucuyla bakıp aynı hareketi

yaptığımda bakışlarıyla önünü gösterdi. Önüne düştüm. Büyük adımlarla odadan çıktığımda hemen karşı koltukta birbirlerinin koluna girip bekleyen Özgür, Serkan ve Şükrü'yü görünce kaşlarım kalktı.

Adımlarım duraksayınca hemen arkamda bir dağ gibi dikilen Turan Alp Akkurt'u hissettim. Bana çarpmadı fakat göğsünü sırtıma yasladı. *Burada-*
yım dedi sözsüz bir şekilde.

"Komutanım!" diye bağırarak ayağa kalkan üç dingile, "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordum.

"Komutanım, bir sorun vardır diye bekleyelim dedik. Aslında fikir bundan çıktı," diyerek Serkan'ı gösterdi Özgür.

"Bu mu? Kalbimi kırıyorsun bitanem," diyen Serkan'la Özgür sırıttı.

"Bitanen miyim gerçekten?" diye sorunca, Şükrü onlara garip bir surat ifadesiyle bakıp bize döndü.

"Bu iki kalpazan beni çok korkutü beya," dedi Şükrü. "Görünüz, bir tane normal kızan kalmadı etrafımızda her biri sapık, her biri manyak bu susakların."

"Sorun yok," dedim artık Şükrü'den bakışlarımı çekerek. "Hem olsa ne yapacaktınız?"

"Destek," dedi Serkan.

"Fiziksel değil," dedi Özgür.

"Ruhen ve zihnen yanınızda olmayı istemiştik aslında. Bir de Fırat abi bize kitapsız dediği için onlardan ayrıldık," dedi Şükrü.

"Sen Nizami'yi nasıl bıraktın?"

"O beni bıraktı," dedi sonra hararetle. "Fırat abiye yalakalık yaptı. Canım abim, ben namaza başladım abim, kulun olayım abim, hangi cüzü okuyayım abim diye diye yalaklanarak gitti pislik."

"O nasıl laf lan?" dedi Turan birden arkamdan. Sesindeki siniri ve sabırsızlığı duyar duymaz Serkan'a döndüm. Gözüme ilk o çarptığı için ona dönmüştüm. Serkan, Turan'a oldukça dikkatli bakıyordu. "Ne diyorsun oğlum sen?"

"Komutanım, ağız-"

"Sokarım ağzına," deyince Özgür birden dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kocaman açtı. "Sen ne diyorsun lan?"

"Özür dilerim, Turan Komutan'ım. Ben öyle demedim. Yani beni arkadaş-

"Gidin şuradan," dedi Turan eliyle ileriye göstererek. "Defol. Gözüm görmesin sizi daha fazla. Hadsiz köpekler. Yürüyün lan. Hemen!"

Mum gibi birbirlerinin kollarından çıkmadan, “Emredersiniz komutanım!” diye bağırdılar ve hiç oynaşmadan dümdüz, kısa adımlarla yürümeye başladılar. Göz devirdikten sonra yürümeye başladım. Peşimden gelen ağır adımlarını hissediyordum.

Arkamda kocaman bir dağ gibi durmasını ve gölgem gibi her daim peşimde olmasını seviyordum.

Merdivenlere yöneldiğimde yavaşça bana eşlik etti. Kendi aralarında konuşan Keklik ve Bahri’ye kafa selamı verdiğimde demir kapıyı açtılar. Arkamdan gelen Turan, “Kapıyı kapatın ve kimseyi içeri almayın, Bahri,” dedi. Bir anahtar sesi duydum, Turan anahtarı yakaladı.

Genç kızın olduğunu düşündüğüm hücreye ilerledim ve onu, duvar kenarına kapanmış şekilde gördüm. Adım seslerini duyduğunda kafasını kaldıran kızın ağlamaktan şişen yüzünden gözlerimi ayırmazken, Turan önüme geçti ve kapının kilidini açtı. Kapıyı aralamadan önce gözlerini bana kilitledi.

Gözlerimi ısrarla ona çevirmediğimde, “Kaza,” diye seslendi. Uyarılmış gibi ona baktığımda kaşlarını kaldırıp, “Nazik olma,” diye ekledi.

Sen iste yeter, civanım.

Kapıyı açarak içeri girdim, arkamdan da kapattım. Kız benim içeri girdiğimi fark ettiğinde yerden destek alarak ayaklanmaya çalıştı. Ona doğru yavaş adımlarla ilerlemeden önce ellerimi askeri pantolonumun cebine soktum. Titreyerek ellerini önünde birleştirdi, kafasını dikti inatla. Neyin inadıydı bilmiyordum. Yedirirdim o inadı ona.

“Bilmiyorum ben bir şey,” dedi ve burnunu kaşıdı. *Yalan* uyarıları kafamda kırmızı ışıklarla parlamaya başladı. “Onlara da söyledim. Bir şey bilmiyorum. Sezin Kaza’nın kim olduğunu bilmiyorum, o kutuda ne olduğunu bilmiyoru-” Ona doğru büyükçe bir adım atıp topuz yaptığı saçlarını avucuma aldığım gibi kafasını duvara geçirdim. Konuşmaya gerek duymadım. Bağırarak, “Bir şey bilm-” diye devam edecekken onu çenesinden tutup ayağa kaldırdım, karşıma diktim. Sesi kesildi hıçkırırken. Önemsemedim.

“Sana sorularımı bir kez soracağım ve asla nazik olmayacağım çünkü emir büyük yerden geldi.” Hücrenin karşısındaki duvara dayanmış, beni izleyen yüzbaşıya dönmeden kafamla çok hafif bir şekilde onu gösterdim.

Komutanım oradaydı ve benden nazik olmamamı istemişti. Hiç de nazik olamayacaktım açıkçası. Zaten içimde bitmek tükenmek bilmeyen bir fırtına vardı, durulacak gibi değildi.

Kızın gözleri korkuyla Turan'a kaydıkdan sonra, "Yemin ederim bir şey-" diyecekti. Konuşamazdı. Konuşturamazdım.

Diğer elimle yüzüne tokat attım. Savrulmak istedi, savrulamazdı. İzin vermezdim. "Burada sadece benim sorularıma gereken cevabı vereceksin," dedim gözlerimi açıp kaşlarımı kaldırarak. Ürkek bir tavırla bedenini benden kaçırmaya çalıştı. Çalışamazdı. İzin vermezdim. Yüzünü daha da sıkarak kendime çektim. "Bir şeyler bilip bilmediğine ben karar vereceğim."

"Ben sadece emir kuluyum. Hiçbir suçum yok. Evi gözle dediler, gözledim." Kafamı salladım anlar gibi. Davranışımından güç aldı. Hararetle devam etti. "Evi gözlüyordum. Bu sabah beni aradılar, bir yere çağırdılar. Hani meydanda duran park var ya, oraya. Sonra ben de gittim. Yemin ederim ki bilmiyordum." Kaba bir ağzı vardı. Türkçeyi biliyordu, sadece *k* ve *r* harflerini bastırıyordu. "Kutuyu verdiler. Yemin eder-"

"Yemin etme," diyerek kafasını birden duvara bastırdım. "Bana yemin etme, o ağzını parçalarım senin. Yemin etmeyeceksin." Yüzü tırtıklı ve soğuk duvara yapışınca hıçkınklarla birlikte gözlerini bana çevirdi. Ağzını kontrol edemediği için salyaları çenesine yol almaya başladı. "Ben soracağım, sen cevaplayacaksın."

Kafasını sallamaya çalıştı. Göz devirerek ona doğru eğildim. Gözlerim hücrenin içini taradı ve sonra tüm öfkemle kıza geri döndüm. "Kutuyu kimden aldın?"

"Arabadan dört kişi indi. Üçü etrafı kontrol ediyordu. Diğeri kutuyu taşıyordu. Çantama bu kutuyu koyup Sezin Kaza'nın evine saat üç gibi bırakmamı söylediler. O saati bekliyordum."

Kafasını duvardan çekip tekrar vurdurdum. "Hangi adam olduğunu biliyor musun? Elin sahibini tanıyor musun?"

"Hayır!"

"Tahrir'i gördün mü?"

"Tahrir'le birebir çok az konuştum!"

Kafasını tekrar vurdum. Yanağı parçalanacak gibi duruyordu. Parçalanabilirdi. "Sana başka bilgi verdiler mi? Adamın nereye götürüldüğünü söylediler mi?"

"Bize bilgi vermezler."

"O zaman benimle lojman önünde konuştuklarını nereden biliyordun?"

"Dedikodulardan."

"Tahrir'e ne sözü verilmiş?" diye sordum. "Ne demişler?"

"Yeni devlette onu başkan edecekler," dedi titreyerek. "Deli Komutan'ı öldürmeden devlet kurulamaz, başkanlık yanar. Keleş biterse Tahrir'in

ödülü yeni devlet olacak. *Acemistan*. Bunları biliyorum işte.” Kaşlarımı kaldırdım. “Yorgi ile araları kötü. Yorgi, Yassou’yu kaçırdı, Tahrir biliyor her şeyi. Ben bilmem. Bilmiyorum işte!”

Gözlerimi ondan ayırmadan artık kanlar akan suratını duvara bastıra bastıra aşağı çektim. Elleriyle bana müdahale etmeye çalıştı. Saçımı bulmaya çalışırken ben çoktan onu önümde diz çöktürmüştüm. Ona üstten bakarken, “Bundan sonra senin hayatın yok, Nazar!” diye bağıırıyordum. Gözbebekleri düzgün duramıyordu. Canı ne kadar yanıyorsa, gözlerinden dökülen yaşlarla birlikte gözbebekleri de titriyordu. “Senin hayatını elinden alan kişiyi tanı. Gözlerime bak!” Kanlı kafasını duvardan çekmeden kafasını salladı. *Görüyorum* demek ister gibiydi. “Bundan sonra her kâbusunda bu surat olacak. Tanı o suratı. Beni kâbuslarında görmediğin gün, öldüğün gün olacak. Duydun mu beni?”

“Duydum, d-duydum.”

Son kez kafasını duvara vurup bıraktığımda yere yığıldı. Ona tiksindir gibi baktım. “Eğer o elin sahibini bulamazsam buraya senin kafana sıkılmaya geleceğim.” Son bir kez de yerdeyken tekme attığımda yüzüne denk geldi. Tercihen yüz çalışmazdım ama bu kızın yüzü sinirimi çok bozmuştu. Nazar diğer tarafa devrildi, cenin pozisyonu alıp zırlamasına devam etti.

Arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Arkamdan keyifli ısıklarla kızın hücre kapısını kilitleyen Turan Akkurt, Hasan Doğru’nun hüccresinin önünden geçerken boğazını temizledi. “Hasan, seninle de görüşeceğiz. Boşuna duvara dayama kulağını, iki kulağını da keserim,” dedi Turan sert sesiyle. “Geç köşene, fare gibi kemir ekmeğini. Benim sinirlerimi germe.”

“Sen nasıl dersen komutanım,” dedi Hasan. Ben o tarafa bakmadım. Merdivenlere döndüm, Keklik ve Bahri oturdukları yerden kalkıp selama durduğunda onlara göz ucuyla baktım. Gözlerindeki o gurur ve hayranlığı görmemek için kör olmak gerekirdi.

“Dönün önünüze,” dedi Turan Akkurt’un sert sesi. “Oymayayım gözlerinizi.”

Şimdi aslında bu lafı başka birisi söylese güler geçerdik fakat onun sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu biliyoruz, Seziş. Gerçekten oyuyor, biliyor musun?

Keklik ve Bahri, “Emredersiniz komutanım,” diyerek anahtarı ondan aldıklarında merdivenleri tırmanmaya başladım. Yukarı çıktığımda tek elimle sertçe yüzümü sıvazladım. Hızlı hızlı sıvazladım, böyle yüzümü düzmek ister gibi. Diğer elimi de işin içine kattım, iyice yüzümü parçalayarak kendime gelmeye çalıştım. Sonra bileklerimde hissettiğim ellerle hareketlerim duraksadı.

“Kaza,” diyen sesle aynı zamanda ellerim de aşağı indirildi. Yüzüm yukarı doğru çevrildiğinde bana tarafsız ve duygusuz suratıyla bakan Turan Alp Akkurt’a diyecek tek sözüm yoktu. “İyisin.”

“İyiyim. Tabii ki!” dedim gözlerimi kocaman açarak. “Sorun yok. Bir şey yok. O kadar yok ki bir şey, bomboş hissediyorum. Harikayım ben! Sorun yok.”

Sorunun âlâsı var. Delirmek üzeresin.

“Sorun var,” dedi Akkurt. “Büyük bir sorun var. İçinde.”

Öyle. Ve onun bunu bilmesi, anlaması ne kadar değerli, tahmin dahi edemez, değil mi Seziş?

Yalnızlık su dolu bir çukur, can simidim o.

“Gitmek istiyorum,” dedim fısıldayarak. “Bir şey yapamadıkça, elim ayağım boşa düştükçe ve duvarlar üzerime geldikçe çıldıracak gibi hissediyorum, yüzbashi.”

Bileklerimden birinden elini çekti ve tek bileğimden tutarak etrafa bakındı. Üç saniye belki sürdü belki sürmedi; anlayamadığım kadar hızlı bir şekilde beni çekiştirmeye başladı. Koridorda heybetiyle birlikte beni yürürken nereye gittiğimizi fark ettim.

Beni spor odasına getirdi.

İçeride duran üç asker yaptıkları işleri bıraktılar. Üçü de şaşkın ördek gibi bize bakarken, Turan Akkurt bileğimi bırakıp sadece, “Çıkın,” dedi. Üçü de terli terli eşyalarını aceleyle topladılar. Odadan hızlıca rüzgâr gibi çıkışlarında kapı da arkalarından kapandı.

Turan’a döndüğümde bakışlarını bana indirdi. Eliyle içeriği gösterdiğinde gözlerimi kısıtım. Buna ihtiyacım olduğuna mı karar vermişti bilmiyordum fakat kafamı *tamam* der gibi eğip üzerimdeki parkayı çıkarttım. Kısa kollu tişörtüm ile kafamı iki yana yatırıp rahatladım.

“İhtiyacım olan bu mu diyorsun?” diye sorduğumda, “İhtiyacın olanı kendin bul,” dedi.

Biraz ısınmak ve bir şeyler için kendimi hazırlamak iyi gelebilirdi. Spor yapınca kafam dağılıyordu. Belki kafamın içindeki Gizem sesi susabilirdi.

Hiç durmadan *beni sen öldürdün* diyen ses, bazen kâbuslarımın dışına çıkıyordu ve bu durumda yine kâbuslarımdan firar etmişti o kız.

İlk önce germe ve kasları hazırlamak için egzersiz yapmaya başladım. Boyun, omuz, kol arkası, gövde yan kaslarım, bacak yan kaslarım derken yaklaşık on beş dakika sadece rahatlamaya çalıştım. O süre zarfında beni izliyordu. Dikkatle her bir adımımı sessizce inceledi. En sonunda ona döndüğümde, “Başla,” dedi sadece.

“Bana idman mı yaptıracaksınız komutanım?” dedim alayla. “Böyle şeylere ihtiyacım yok.”

“İnan bana, bundan başka hiçbir şeye bu kadar inanmamıştım,” dedi o da alayla. “Senin kesinlikle antrenmana ya da idmana ihtiyacın yok. Sabah saatlerinde direğe asılıp kızı uçurduğuna şahit olduğumda buna emin olmuştum.”

Dudağımın kenarıyla güldükten sonra aletlere yönelecektim ki, “Cık cık cık,” dedi. Ona kaşlarımı çatınca yeri gösterdi. “Kırk şınav.”

“Kırk şınav mı?” diyerek sııttım ve dizlerimin üstüne çöktüğümde, “Tek elle kırk,” dedi alay eder gibi. Yüzüm bozguna uğradı, yutkundum ve dudaklarımı ıslattım.

“Yapamazsın, değil mi? Yapamayacağını biliyorum.”

Şükrü müyüz de bize tek el kırk şınav? Yazıklarım olsun. Hâlâ çok etkileniyoruz ama yazıklarım olsun.

“Yo, yaparım,” dedim.

“Kaza, iki elle bile kırk yapamazsın sen.”

“Bak,” dedim sinirle gülerek. “Beni gaza getirme. Yaparım diyorum.”

“Yapamazsın.”

Burnumu dikerek eğildim, iki elimi yere dayayarak bacaklarımı açtırdım. Dengemi sağladıktan sonra kendimi hafifçe yana doğru eğdim. Tek elimi belime doğru götürdüm. Dengemi kaybetmeyeceğim ve gücümü kontrollü kullanacağım pozisyona girdim. Öylece olduğum yerde kendimi hazırlarken, “Tamam, şovunu yap ama yarıda bırakırsan bana bir yemek borçlusun. Yemeği sen yapacaksın,” dedi alayla. İşte onu demeyecekti.

Ben ne yangınlar gördüm Seziş gibi yakmadı, Turanişko'm. Sen de yapacaksın.

“Yemeği de yaparım, tek el kırk şınavı da,” dedikten sonra tek elimle eğilip kalkmaya başladım.

“1, 2, 3, 4... 11, 12... Yüzün morarmaya başladı. 15, 16. Yapamayacaksan bırak. 19, 20. Zorlama. Adıyaman tütününü içen Hüseyin amca gibi hırıldamaya başladın. 21, 22.”

“Yaparım!” diye bağırdım. Yana doğru gidip dengemi yitirecekken toparladım.

“Burnunla şınav çek desem onu da yapacaksın bu inatla.” Cevap vermeden devam ettim. “Burnunla çek desem çekerdin, değil mi? Evet ya da hayır de.”

“Evet!” diye bağırdım.

“Biliyorum,” dedi sırttan sesiyle. “Burnunla on tane çek-”

"Sus!" diyerek tekrar eğilip kalktım.

Seziş, çok zorladık cidden. Altımıza etmesek bari.

"Sus!" diye bağırdım tekrar.

"Bir şey demedim," dedi Turan şaşırarak. Devam ettim. "27, 28, 29... Kaza. Tamam, bırak. İyi değilsin. Zorlanıyorsun," diyerek bana ilerlemek için tek adım attı. Belime yasladığım elimi kaldırıp ona işaretparmağımı doğrulttum.

"Tek... adım... daha... atma!"

"Kaza," dedi gülmemek için kendini sıkarak. Bir kez daha eğilip kalktım. "30, 31, 32..." Uyarımı dikkate alıp olduğu yerde eğildi ve, "Kaybet-tin," dedi. "Bana işaretparmağını gösterdiğin an rahat konumunu bozdun. Düşmene çok az var. İnadin seni uçuruma sürüklüyor."

"Düşerim o zaman!" dedikten sonra kendimi yukarı doğru kaldırdım ve kafamı eğerek derin nefesler almaya başladım. Kabul etmem gerekirse zorlanıyordum. Her an sıçabilecek kadar zorlanıyordum. Karın kaslarım taş kesilmişti. Gerdanım sıırıslıkm olmuştu ve saçımdaki toka çoktan düş-müştü. Yine de yedi cihan bilmeliydi ki hayatta vazgeçmezdim.

"Diğer elini kullanarak kırka tamamlayabilirsin ama onu da sanmı-yorum..."

Bak, bak. Gaz makinesi nasıl çalışıyor, Seziş... Dokunuyorsun, gaz veriyor. Uçacaksın şimdi bu gazla sen de. Ama uç be kızım. Göklerde kartal gibisin!

Dişlerimi sıkarak birden kendime tüm gücümü verdim. Benim için otuz bir şekilde kolayca biterdi. Kırk tabii ki zorlardı çünkü tek ele alışkın değildim. Sanırım en son tek elle yirmi yedi şınavda bitirmiştım. Normal şınavda ise iki yüze yaklaştığım olmuştu ama dediğim gibi tek el şınav benim için alışılmadık.

Maalesef ki bir Sezin Kaza inatları uğruna, kanında akan o hırs uğruna yaşıyordu ve kıcı kırık masai zürafası Yüzbaşı Turan Akkurt çok yanlış bir yere basmıştı: Damarıma!

Sezin Kaza'ya *yapamazsın* denilmezdi. Bunu bilmeliydi. Bilecekti de.

Daha kararlı bir tavırla şınava devam etmeye başladığımda Turan Akkurt'un ağzından, "38, 39, 40. Kaza tamam. 41, 42, 43... Tamam, Sezin bitti. Yapabilirmişsin. 48, 49... Rol müydü? İki saattir hiç zorlanmıyor muydun yani? 57, 58... 62, 63... Sana daha ne kadar hayran olabilirim? 67, 68, 69, 70!"

Ben dedim. Yanarsın Turnişko'im dedim!

Kendimi yere attığımda yanıma doğru ilerledi. Nefeslerim artık hırıltılı çıkıyor ve beni gerçekten manyak ediyordu. Adıyaman tütününü

bilmezdim, direkt tütün yutmuş gibi ötüyordum. Boğazımdan ılık sesleri çıkıyordu. Karın kaslarım kasılmaktan taş kesilmişti ve sağ kolum sol kolumdan kesinlikle daha kalındı artık.

Başıma dikildiğini hissettiğimde yana doğru dönüp yüzüstü yattım. “Ne diyordunuz komutanım?” dedim zor da olsa. Bayağı da zordu, sesim fısıltı gibi çıkmıştı. “İki elle bile kırk yapamaz mıyım?”

Bakışları yüzümden ayrılmıyordu. “Yemek yapmanı istemiyorum artık.” Benden başka bakacağı hiçbir yer yokmuş, salonda olsak da olmasak da bakabileceği ve görebileceği tek yer benmişim. Bana hissettirdikleri bunlardı.

Gözlerimi kapatarak güldüm. “Seksene tamamlardım.”

“Beni de tamamla.”

Efendim? Seni yataktan yatağa savurup çılgın geceler mi yaşatalım?

Ağzının içinden dediği şeyi duysam da tek gözümü açtım. “Efendim?” diye sordum duymamış gibi.

“Hiç,” dedi. Zorlamadım çünkü o an zorlanan tek şey bendim. Dakikalar sonra nefeslerim biraz da olsa düzene girdiğinde elini uzattı. Elini tuttuğumda birden kaldırdı. Dibine girdim. Dengemi sağlayamamışken koca eli belime hâkimiyetini kurdu. Dudaklarımız arasında birkaç santim kalmışken gözlerim dolgun dudaklarına indi. “Isındın mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim yutkunarak. “Daha fazla ısıtmak ister misin?”

“Yanarız,” dedi.

“Yanalım,” dedim tek elimi omzuna koyarken.

Dudaklarını ıslattığında bunu bir işaret olarak aldığımı için ona yaklaşıncakken birden beni bıraktı ve kenara doğru nazikçe itti. “İdmanın bitmedi asker!” dediğinde gözlerim kocaman açıldı.

Öpecek sanmıştım!

“Hani ihtiyacım olanı kendim bulacaktım?”

İhtiyacım olan seni öpmekti, beni yedinci çocuğumuza hamile bırakabilirsin, evlilik aşkı öldürmez, tek katlı bahçeli bir evimiz olsun razıyım dedin, Seziş.

“Daha bulmadın.”

Yüzündeki ifadeye dişlerimi sıkarak, “Tam bir gıcıksın,” dedim.

“Huyum kurusun.”

Götün kurusun. Öptürmedin.

Göz devirerek ondan uzaklaşmaya başladım. Odanın içerisindeki diğer aletlere ilerlerken her birine tek tek baktım. Üst vücut ağırlık merkezi çalıılan alete ilerlemeyi düşündüm, sonra birden ona döndüm. “Seç birini,” dedi.

Tam önünde durdum. “Seçtim,” dedim ve iki yumruğumu önüme getirip pozisyon aldım. Bakışlarını bana indirdi. Birden gülecek gibi oldu, işaretparmağıyla dudağının kenarını kaşdı.

“Beni mi?” diye sordu parmağını dudağının kenarından çekmeden.

“Her zaman,” dediğimde yüzündeki gülümseme soldu. Açık sözlü olmamı beklemiyordu ya da aklına bir şey gelmişti. O an yüzündeki o ciddi-yeti anlayamadım.

Her zaman onu seçerdim.

“Zaten başka şansın yok,” dedi tek düze bir sesle. “Tek şansın benim.”

Bu adam senin kaderin, Seziş.

Tek kaşımı kaldırıp, “Başka şansa ihtiyacım da yok,” dediğimde elini dudağından indirdi. Gözlerimizin birleştiği yerde büyük yağmurlar yağdı. Islandık, dağıldık, mahvolduk. Tek ihtiyaç vardı aramızda ve biz o teki iki kişi kapmıştık. Bunu o da ben de biliyorduk. Bundan sonra her tek, çift gibi gelecekti bize.

Üzerindeki ceketini çıkardı. Kendisi de pozisyon aldığı anda ona doğru bir hamle yaptım ama kaçtı. Tek kaşını kaldırıp, “Fazla sinirlisin,” dedi. “Sakin ol. Düşman ben miyim?”

“Hayır,” dedim hemen. “Düşman değilsin.”

Biz seni kocamız yapacağız diyoruz, hâlâ düşman diyor. Bu adam benim aklıma oynanan en büyük oyun falan herhalde. Alo? Kocamız olacaksın. Kaza yapacağız seni biz.

Duraksadı. Tek yumruğunu bana doğru salladığında eğilip karın boşluğuna vurdu. Biraz fazla sert giriştiğimi geç fark ettim. Duraksadı. Vuruşumla birlikte öfkemin ona yönelik olduğunu düşünecekti. Böyle düşünmesini istemezdim çünkü asla onunla alakası yoktu. Haftalarca birbirimizden nefret ettikten sonra yeni düzelmiş sayılırdık.

O seni anlar. Biliyorsun, Seziş'im. Seni bir o anlar.

“İstediğin buysa...” diyerek kollarını açıp kendisini gösterdi. “İstediğin bir yerlere tüm gücünle saldırmaksa beni alt et, üstegmen. Kafanı bu mu boşaltacak?”

“Kafam boş zaten,” desem de ikimiz de kafamda sürekli dönen sivil konusunun beni rahatsız ettiğini biliyorduk. Bana kalırsa bu onu da rahatsız ediyordu. Yoksa beni buraya getirmezdi.

“Emin misin? Yine bir sivilin senin adın altında öldürülebilecek olması kafanı kurcalamıyor mu?”

Öfkeni kus diye. Sakinleş diye. Sana oynamıyor. Sakın düşünme öyle.

Bana oynamıyordu. Bana yol gösteriyordu.

“Yapma, Akkurt.”

“Bir hata daha yaptığını kabul etmeyecek misin? Nazar, senin evinin önünde bir sivilin elini taşıırken Sezin Kaza’yı bekliyordu. O lojmanda çocuklu ve çocuksuz bir sürü insan var. Yaşlılar var. Onların canını tehlikeye attın. Yine bir sivilin ölümünde senin ismin geçebilir. Koskoca Sezin Kaza!”

“Turan yapma,” dedim ama sikeyim, amacını biliyordum. Sinirlenmemi sağlamaya çalışıyordu. Damarımın yerini bildiği göz önünde tutulursa oraya basmayı çok ama çok iyi biliyordu.

“Aslında o evden çok önceden çıkmalı ve boşaltmalıydın.”

“Senin yanına mı taşınmalıydım?” diyerek birden ona doğru yumruk savurdum. Kenara çekildiğinde göğsümde büyüyen öfkenin önüne geçemedim. Sinirleniyordum! “Evimi bulacaklarını tahmin etmemiştim!”

“Tahmin işi değil, tedbir işi bu.”

“Tedbirimi alaya gelerek aldım.”

“Kaç ay sonra?”

“Ne bileyim?” diye bağırıp yumruğumu tekrar savurdum. Kaçtı. “Bilmiyorum!”

“Çok sonra! Evinin önüne kamp kuracakları süreyi verecek kadar çok sonra!”

“Evimin önünde kamp kurmadılar!”

“Yani hatalı olduğunu kabul ediyorsun. Elinden geleni yaptın ama hatalısın. Öyle mi?”

“Öyle...” Birden ona ilerledim ve öfkeyle ona yumruk savurdum. “Bir şey...” Yumruğumdan kaçtığı anda ona diğer yumruğumu yedirdim. Sert yumruğum karın boşluğuna denk geldi. “Yok!”

Elimi karnından uzaklaştıramadan boşluğuna denk gelen yumruğumu reflekse tuttu, avucunun içinde sıkı ve beni birden kolumdan tutarak ters çevirdi. Kolum sırtıma yapıştı, o da diğer kolunu boynuma sardı. Hafifçe pazıları arasına sıkıştırdığında burnumdan çıkan sancılı nefeslerle yalnız kaldım.

“Yani hatasızsın? Şu an sana kesik eli ulaşan sivil senin yüzünden Tahrir’in elinde değil? Doğru mu?” Cevap vermediğimde kulağıma doğru eğildi. “Senin suçun mu bu, Kaza?”

Benim suçum mu, benim hatam mı, benim problemim mi bilmiyordum.

Dirseğimi karın boşluğuna geçirdiğimde gerçekten boşluğuna geldi. Geriye doğru adımladığında ters döndüğüm gibi tekmemi kolunun kenarına geçirdim. Bacağımı tutacakken kendimi geri çektim ve ona doğru ilerleyerek yumruklarımı sırasıyla ona geçirmeye başladım.

“Bilmiyorum!” diye bağırdım. Öfkeyle attığım yumruğumun önünü kesti. “Bilmiyorum!” diye çığlık attım. O yumruğumu eliyle durdurduğunda öfkeyle eğildiğim gibi büyük bir çeviklikle çelme taktım. Etkilenmedi, dengesini kurmak için bacaklarını araladı. Beni yakalamasına izin vermeden bacaklarının kenarından geçtim. Arkasında dikildim. Bana dönmesini beklemeden boğazına sarıldım ve onu yirmi santim aşağı çektim. Dizlerini kırarak kendini zor dengede tutarken kulağına doğru, “Artık hatalı mıyım yoksa değil miyim seçemiyorum, Akkurt,” diye fısıldadım öfkeyle. “Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Tek istediğim onların kanıyla abdest almak!”

“Sonra ne olacak?” diye sordu elini boynuna sardığım kolumun önüne koyarak. “Her şey eskisi gibi mi olacak? Yine başarılı mı olacaksın?”

“Ben zaten başarılıyım!” diyerek birden onun dizinin arkasına tekmemi geçirdim. Önümde dizlerinin üstüne düştüğünde boğazını daha da sıktım. “Ben zaten bunca yılı başarıyla geçirdim!”

Sağ elini bacağıma sarıp birden çektiğinde dengesini yitiren bu sefer ben oldum. Geriye doğru düştüm. Kolum onun boğazından ayrılmıştı. Bunu fırsat bilip üzerime çıktı. Bacaklarımı açmama izin vermeden, beni bacaklarının arasına sıkıştırdı. Elimin tekiyle boynuna vuracakken birden iki elimi de avuçları arasına aldı. Kafamı oynatmamam için de kafamın üzerine kenetleyip beni iyice sıkıştırdı.

Hareket alanım sıfırdı.

“Desene bu yıl sana iyi gelmedi.”

“Bu yaptığın kafesten çok kolay çıkarım, yüzbaşı.”

“Ona ne şüphe?” dedi alayla.

“Lütfen benimle alay etmeyin.”

“Bu yıl gerçekten sana iyi gelmedi mi?” diye sordu donuk bakışları yüzümde gezinirken.

Ne istediğini anladığımdan emin değildim ama ona bir şey söylemek istedim. İçimden gelen bir şey.

“Öyle denmez,” dedim gözlerimi ona dikerek. “Sonuçta kaderimle karşılaştım.”

Bakışlarındaki donukluk bir an kırılır gibi oldu. Gözleri gözlerimden ayrılamazken dudaklarını ıslattı. Bakışlarımızın birleştiği yerde kocaman bir ev diktik. Eve sığınmadık, zaten birbirimizin eviydik. O evin içine tüm kötülüğü, kırgınlığı, kızgınlığı kilitledik. O evi ellerimizle kendimiz yıktık. Birbirimize liman olduk.

Bu derin bakışlarının bendeki etkisine kitaplar yazsam satış rekoru kırardım. Ona olan dayanıksızlığımı, teslimiyetimi kelimelerle anlatamazdım ama onun bana olan etkisine destanlar dizerdim.

Kimseye yenilmeyen Sezin Kaza, bir Turan Alp Akkurt'a yeniliyordu.

Bu cümlelerin değerini kim fark edebilirdi?

"Kızma, öfkelenme," dedi. "Ben varım. Yanında dağa ihtiyacın varsa güneşi keser, herkesi karanlıkta bırakırım. Bir sen görürsün güneşi. Yanında insanlara ihtiyacın varsa yanında dikilirim. Bir milyon insan olurum sana. Tek başıma. Neye ihtiyacın var? Güce ihtiyacın varsa bu dünyanın en güçlüsü sensin. Ben varım. Düşmek istiyorsan zeminim, kalkmak istiyorsan merdivenim. Her ne istiyorsan o olurum sana."

Lütfen beni nikâhına al. Beni yatağının sağına yatır. Benim yerim senin solun. Lütfen ulan.

"Biliyorum," diyebildim sözlerine. "Biliyorum, Akkurt." Gözlerimi kısa süreliğine kaçırdıktan sonra ona geri döndüm. "Sen varken kaybetmem."

"Kaybetmiyorsun da." Kafasını biraz bana doğru eğdi. "O adamı sağ salım getireceğiz. Söz. Benim ağzımdan çıkan her söz namus sözü sana. Bir sivil daha kaybetmeyeceksin. Biz kaybetmeyeceğiz, Kaza. Vatanım üzerine yemin ederim ki herkes yıkılsa dahi sen yıkılmayacaksın. Gökyüzü hiçbir zaman başına düşmeyecek. Senin için semaya açtığım ellerimle tutacağım o göğü; koruyacağım, saklayacağım, tutacağım seni."

Sol yanağına bir yaş düştü. Öyle dolmuş ki içim ve öyle ihtiyacım varmış ki bu sözlerine dayanamamış gözlerim. Hayatı boyunca yalnız olmak ve yalnız kalkmak zorunda kalmış bir insana verilecek en güzel sözü veriyordu bana.

Senin için semaya açtığım ellerimle koruyacağım seni.

Bu adam nasıl bir adamdı da bana bu güveni sağlayabiliyordu ve ağzından çıkan her kelime söz olmasa dahi ona inanabilecek kadar bağlıydım? Ne ara bağlanmıştım? Ne ara bu kadar yuvarlanmıştım ona?

Kafamı hemen sağa çevirdim. Ağlayan suratımı sakladım. Çok dolmuş-tum. Her şey üzerime gelmesin dedikçe, her şey ve herkes üzerime yıkılıyordu. Ben yine ayaktaydım. Allah yukarıda, ben yıkılmazdım. Ben hayatta en yakınlarımdan yediğim tekmelere, tükürmelere, darbelere rağmen ayakta kalmıştım. Bu piç tohumları beni yıkamazdı. Dayanamadığım sadece bir konu vardı; her şeyin sorumlusunu ben yapabilmek için masum insanları kullanıyorlardı. Beni hedef gösteriyorlardı. Mesleğime tekme savuruyorlardı. Benim bu hayatta sahip olduğum tek şey mesleğimdi, mesleğime el

uzatmaya çalışıyorlardı. İşte buna ne öfke dayanırdı ne de nefret. Dayanamıyordum işte.

“Kameralar,” diye fısıldadım ve burnumu çektim. Uzaklaşmak istiyordum. “Yakalanacağız.”

“Bozuk.” Yüzüme bakmaya çalıştı, ben ona bakmıyordum. “Bak bana,” diye fısıldadı beni sıkıştırdığı yerde rahat bırakırken. “Ağlayacaksan ağla ama güzel yüzünü benden kaçırma.” Çenemden narin bir hareketle tutup kendisine çevirdi. Gözlerimden tek bir yaş daha dökülmemişti ama dolu doluydu, biliyordum. Yüzümü görünce, “Ben buradayım,” dedi. “Bensizken kaybettiğin ne varsa hepsini tek tek geri alacağız.”

Başımı onaylar gibi salladım. Elimden tutarak beni yattığım yerde doğrulttu. Burnumu çektim. “Ben kazandım,” dediğimde kaşlarını çattı anlamak ister gibi. “Önümde diz çöktün. Ben kazandım.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Gözleri kısıldı. Hafif solmuş çilleri, birkaç hafta önce dövüşürken açtığım kaşı ve az önce yüzüne yediği yumruk yüzünden şişmiş dudakıyla gözüme öyle karizmatik geldi ki benim yüzümdeki tüm duygu sel olup denize karıştı.

“Sen kazandın.” Yüzümdeki ifadeyi fark edince gülüşü donuklaşmaya başladı. “Ben de kazandım.”

“Sen de kazandın,” dedim açık açık. “Biz kazandık. Her zaman da böyle olacak.”

“Her zaman,” dedi. “Ne demiştik?”

“Her şey için demiştik.”

“Her şey için demiştik, Kaza.”

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve ona doğru ilerledim. Kollarımı boynuna sardığımda koca elini bel oyuğumda hissettim. Ona yukarıdan bakarken o elalarında kopan tüm heyelanların altında değil, üstünde kaldım. Dünya da devrilse ben yine onun gözünde zirvede kalacaktım çünkü benim merdivenim de dayanağım da olmayı kendisine görev bilmişti. Anlatmıyordu. Belki bazen beni sinir ediyordu, belki onu dövesim geliyordu ama bela gözlerine bir kez baktığımda anlıyordum ki herkese bela olan adamın tek hassasiyeti bendim.

Sevişecek misiniz ne bu hareketler? Hayırdır?

Kafasını hafifçe bana doğru yükseltmeye başladığında başımı eğdim, gözlerimi kapattım ve onu dudaklarımın arasına kabul ettim. Kafamı iyice eğdiğimde bel oyuntumda duran ellerini kalçamın üzerine koyup beni kucığına doğru çekti. Sırtımı hafifçe geriye doğru yatırdığında tekrar eski yerime geçmiştim. Tek elimi avucunun içine aldı ve avucumu yukarı doğru

kaldırdı. Kendisini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Dudaklarım susuzluktan gebermek üzereyken bulduğu çeşme gibi onu tüketmeye çalışıyordu.

İçim gidiyordu ona.

Diğer elimi kaldırıp yüzüne dokunacakken o elimi de avucunun içine aldı. Onu da yukarı kaldırdı ve iki elimi de başımın üzerinde tuttu. Sızlanarak dudaklarımı araladım. Dili ağzımın içine girdiğinde dayanamaz gibi ona doğru sürtünmeye çalıştım. Üst bacağına bacak aramda olduğunu ise ona sürtünürken fark etmiştim. Dudaklarımı aralık bıraktım ve inledim.

“Beni mahvediyorsun ve bundan asla şikâyetçi değilim,” diyerek çeneme bir öpücük kondurdu. Gözlerim halen kapalıydı. “Beni nasıl bir adam yaptın?”

“Beni nasıl bir kadın yaptın?” diye sorarak ona yer açtım. Uyumlu bir şekilde boynuma yöneldi. İki elimi tek avucuna toplayıp diğer eli ile sürekli ona sürtünmek için tutuşan beni durdurmak ister gibi belimi sardı. Dudakları boynumu talan etmeye başladı. Göğsümde kopan heyecanları tutmak istiyordum. Tutamayacağım kadar hızlılardı.

Ay n'oluyor n'oluyor? Yoksa o kutsal gün geldi mi? Allah'ım, bana bu sevişmeleri göstereceğin kadar hayırlı bir kul muyum ben?

“Alp,” diye inler gibi çıkan sesime karşılık, “Durdur beni,” dedi ve nefes nefese boynumdan uzaklaştı. Dudaklarıma yöneldiğinde tekrardan öpüşmeye başladık. Dili, dudakları ve dişleri ile durumu o kadar iyi kontrol ediyor, beni öyle yükseltiyordu ki ne yetişebiliyor ne de karnımda kaynayan kelebeklere dur diyebiliyordum. En sonunda onun gibi ağzının içine dilimi kattığımda burnundan çıkan canhıraş bir nefesle birden dizini bacak arama sürttü.

Beynimde bir patlama gerçekleşti, kulaklarım sağırlandı. Belki gözlerim açıktı belki de değildi, onu anlayamıyordum çünkü her yer karanlıktı. Net olarak; onun verdiği hisler, onun verdiği güven, onun verdiği haz ve şehvet vardı.

Dilim ağzının içindeki tüm tadı kendim yapmak ister gibi dolaştıktan sonra onun diline dokundu. Dizi daha da oraya, tam o noktaya baskı yapınca artık taşıyamadığım hisle ona dokunmak istedim. Ellerimi çekmek istedim, izin vermedi.

Birden dudaklarından ayrıldım. “Dokunmak istiyorum,” dedim acı çekiormuş gibi. “Ellerimi bırak, sana dokunacağım.”

Nefes nefese, “Sezin, durdur beni,” dedi neredeyse yalvararak. “İleri gitme, ileri gitmemi sağlama. Durdur beni. Ben bunun önüne geçemiyorum.”

Geçme aşkım, geçme evimin direği, geçme ballı çöreğim. Kim önüne geç diyor ya?

Gözlerim aralandı, kirpiklerim kırıştı. Nerede olduğumu anlayamadım. Işık gözlerimi resmen kör etmişti. Nefes nefese ona baktım. Kafası boynuma sokulup ıslak dudaklarıyla beni iyice tüketmeye yemin içmiş gibi yerine kurulmuştu. Tek elimi elinden kurtarmak istedim. İzin vermedi. Ellerimi öyle sıkıyordu ki bana, ondan kurtulamayacağımın imzasını gösteriyordu.

Bak, seni böyle kenetledim. Bu da benim yeminim. Altında imzam var. İmzam geçtiyse bir kâğıda, hiçbir şey bozamaz bunu. Sen de dahil.

“Durmanı istemiyorum, dokunmak istiyorum,” dedim dayanamaz gibi. “Ben hiçbir zaman durmanı istemedim ki.”

Boynumdayken duraksadı. “Biliyorum yavrum,” dedi ve kafasını boynumdan çekti. Hafifçe geriye doğru çekildi. Alnını göğsüme yaslayıp nefes nefese kendisini sakinleştirmeye çalıştı. “Biliyorum, Kaza’m.” Göğsümdeki çabasına cevapsız kaldım. Orada soluklanarak dinlendi. Zaten orada dinlensindi. Ben rahatsız değildim.

Sakinleşebildiğimde ellerimi elinden kurtarıp iki elimi de saçlarına soktum. Ona yardımcı olmak ister gibi kafasının arkasını, ensesini yavaş hareketlerle okşadım.

“Benim seni sakinleştirmem gerekiyordu,” dedi asla yıkılmaz gibi çıkan sesiyle. Ne olursa olsun bu sese bir darbe dahi gelmemesi ve hep aynı düzeye olması içimi dolduruyordu.

“O konuda başarılı oldun.”

“İhtiyacın olanı buldun mu?” diye sordu.

“Evet.”

“Neymiş?”

“Senmişsin.”

Lafı evirip çevirmeye ne gerek vardı? Yoktu. Ama ben de böyle konuşunca ister istemez kalbim hızlanıveriyordu. Artık ona benzemiştim. Laflarımı kaçırmıyordum.

Kazazede’nin, Kaza’ya etkisi yadsınamazdı.

Sessiz kaldı, sakinleşti. Kalkmadan önce göğsümü öperek ayaklanması-na karşılık gözlerimi ondan alamadım. Ayağa kalktığı anda elini bana uzattı. Ona öylece baktığımı görünce, “Pardon,” dedi. “Kalkmak için bir ele ihtiyaç duymuyordun, değil mi?”

“Aynen öyle,” dedim ben de. O çekmeden elinden tutup kendimi ayağa kaldırdım. Tam dibinde durdum ve bakışlarımı ona diktim. “Ama bir kişinin ayrıcalığı var. Onun eline ihtiyacım var.”

“Onun da senin eline ihtiyacı vardır.”

“Biliyorum,” dedim. “O yüzden o eli tutuyorum zaten. Hiçbir şey de bunu değiştiremez.”

“Ne değiştiremez?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Güzel,” dedi.

“Değil,” dedim yine. Bu oyunu seviyordum.

“Senin yüzünden,” dediğinde dudaklarımda minik bir sırıtıyla geri adım attım.

“Because of you mu more than your face mi?” diye sorduğumda anlamamış gibi kaşlarını çatı ve kafasını yana doğru eğdi. Yüzündeki ifadeye ister istemez güldüm. “Senin yüzünden derken... ne demek istiyorsun?”

Bana doğru bir adım attı. Ben bir adım daha geri gittim. “Senin yüzünden,” dedi.

Üzerime doğru yürüdükçe geri adımlar atmaya başladım. “He yani *more than my face?*”

“Ne fark edecek?”

Ne demek ne fark edecek ömrüm? Kaç haftadır bu sorunun cevabını tartışıyoruz içeride biz! Turancılarla...

“Hiç,” dedim ve bir adım daha geri gittim. “Merak.”

“Hem Sezin yüzünden hem senin yüzünden,” dedi bir adım attı. Geri gittim. “Yani her ikisi de, Kaza.”

“Bazı cevaplar benim için çok değerli komutanım.”

“Başka sorun varsa cevaplamaktan onur duyarım,” dedi ısrarcı bir şekilde üzerime gelerek. Sırtım artık en sonunda kapının hemen yanındaki duvara dayandı. Tam önümde durarak beni duvarla arasına kısırdı.

Hep kısıtıyor bu da seni. Artık bir icraata geçse de güzel günler görsek. Gerçi durdur diye yalvardı adam. Makineli tüfek gibi. Bir başladı mı durduramıyor herhalde, senden istiyor.

“Sizi onurlandırmayı çok isterdim fakat beni bekleyen bir görev var komutanım,” dedim nazlı bir tavırla. Kaşlarını kaldırıp bakışlarını yüzümde gezdirdi. “O işi bir ara yapalım ama,” diyerek kapı koluna uzandım.

“Bekliyorum,” dediğinde kapıyı açarak kolunun altından sıyrılıp geçtim.

“Eyvallah,” dediğim gibi kaçtım odadan. Arkamdan gelen duvara avuç içiyle vurma sesine bakılırsa onu fazla zorluyordum.

Bu adam âşık sana. Gör bak; birkaç aya nişan isteyecek. Benim adım da iş ses, aha da şuraya yazıyorum.

2. KALBİN ÇATLAK DUVARLARI

Parmaklarımin arasındaki sigarayı içiyordum. Dışarıya kısa kolluyla çıkmış, kendime gelmenin sakinliğini yaşamak istemiştim. Kimseye görünmek istemediğim için de iki depo arasına gelmiştim. Kafamı dinlemek istiyordum. Planım bir sigara molası kadar huzurdu fakat bu çok uzun sürmedi.

Birden araya doğru fırlatılan mosmor giyinmiş kızı görünce ilk önce kaşlarım çatıldı, yaslandığım duvardan doğruldum. Hemen ardından siyah gözlü, jilet gibi üniforması ile yüzüne kara geceler çöktüren Kubat'ı görünce hafifçe yan dönüp deponun arkasına doğru saklandım. Onlar arada kalırken, ben şimdi deponun arka tarafa bakan kısmında tabiri caizse duvara yapışmıştım.

"Söyle," dedi Kubat sert bir sesle. "Ne derdin varsa bana söyle, öyle insan içinde ima etmekle olmaz. Bir çift kelamın varsa muhatabın bu yüz olacak."

"Senin meymenetsiz suratınla muhatap olacağıma, duvara dayanır sohbet ederim! Sohbet ederim diyorum farkındaysan. Çünkü bir duvar beni anlar, benimle konuşur ama sen bunu beceremezsin!" diye bağırarak Ziyafet'i duydum. Mosmor giyinmiş olan kız oydu. Nasıl tanımamıştım? "Ayrıca hayırdır? Sen kimi kolundan tutup sürüklüyorsun oğlum? Ben senin bez bebeğin miyim?"

"Benim bez bebeğim değilsin ama bebek olduğun doğru!"

"Bana iltifat mı ettin yoksa hakaret mi bunu bile anlamıyorum!" diye bağırdı Ziyafet isyankâr bir tavırla.

"Sen neyi anlıyorsun ki asıl önemli olan o. İşine geleni anlıyorsun, işine gelmeyene laga luga."

"Bak, Kubat!"

"Baktım, Ziyafet! Buyur."

Ziyafet güldü bir an. "Bana bak, Muharrem!"

Aha bizim köyün delisi bu.

Kubat'ın yüzünü göremediğim için hasedimden kurusam da meraklı bir şekilde sigaramı içmeye devam ettim. Onu israf edemezdik. "Hasta mısın kızım sen?"

“Hayır, doktorum.”

“Bu yarım akılla nasıl doktor oldun? O da ayrı bir merak konusu.”

“Senin merak diye bir duygun var mıydı? Malum duygu denilen zırvadan haberin yok ya. Mesela... Mesela!”

“Mesela ne?”

Ben bunun cevabını biliyorum. Mesela beni öptükten sonra duygusuz duygusuz davrandın diyecekti. Ah be Ziya, ah be kızım. Seni çok üzerler.

“Yok bir şey,” dedi Ziyafet. Sonra bir adım sesi duydum. O ses de topraklı olan yoldan kaynaklı net olarak kulaklarıma ulaşıyordu. Ama eş zamanlı şekilde büyük postaldan gelen sert bir adım da duyuldu. “Bırak, Kubat. Gideceğim.”

“Nereye gideceksin? Benim toprağımdasın. Benim toprağımda başına buyruk hareket edemezsin.”

“Benim toprağım mı? Pardon, Kuruluş Osman olduğunu unutmuşum.”

“O bir dizi, insan değil.”

“Valla mı? Şu kızana bakın. Bana tarih öğretecek beya. Diziymiş! Adi be!”

“Dalga geçme benimle.”

“Seninlen dalga geçerim mi sanırsın? Senin o minik beynin bunu anlayabilecek seviyede mi bakkam? Seni şimdi tuttum mu sıpıtırım. Görürsün dalgayı.”

“Ziyafet, yine başladın deli hareketlere. Hem şu kafadaki ne? Ciddiye alamıyorum seni.”

Kafamı çok az duvarın kenarından çıkarıp baktığımda Ziyafet’in kafasındaki tavşan kulaklı şapkayı fark ettim. Üzerinde mor doktor önlüğü vardı. Önlüğüne uyumlu olarak da uçlarına basınca tavşan kulakları diken şapkayı takmıştı. Kubat’ın suratı sapsarıydı ve bu suratı bir tek albay onu bir kez çok fena bir şekilde azarlarken görmüştüm. Ziyafet’in suratıysa Kubat’ın tersine, üzerindeki kıyafetleri aratmayacak şekilde mosmordu. Kafamı hemen geri çektim ve saklandım.

Bizim mahallenin Şehriban yengesi gibisin, Seziş. Her şeye vâkıf, sinsî ve cingöz.

“Sen bu akılla nasıl asker oldun? Vallahi bana bir söyle. Bu da benim merak ettiğim konu. Bir de kardeşim seni övüyor çok zeki diye. Oysa bilmiyor ki bu adam kılıklı domuşuk herifin zekâ yaşı üç buçuk.” Pat pat sesi geldi. Ziyafet’in Kubat’ın omzuna vurduğuna emindim. “Ama korkma ki ben çocuk doktoruyum. Senin gibi çocuklarla nasıl başa çıkılır çok iyi biliyorum, ablacığım.”

“Haddini aşma.”

“Ablana had mi öğreteceksin, Kubat Yürek?”

“Ne ablası, Ziyafet? Benim asabımı bozuyorsun.”

“Zaten sahip olduğun tek şey asap. O da sürekli bozuluyor. Domuşuk-sun işte. Çık önümden.”

“Mesela ne?” dedi Kubat. “Mesela dedin. Lafının devamını getir.”

“On dakika geçti üzerinden. Unuttum. Hadi, bırak beni!”

“İki dakika geçti. Senin çenenle on dakikayı iki dakikada yaşıyoruz. Unuttun mu?”

Aralarındaki bu kavga olayına birkaç kez şahit olmuştum. Odak noktaları öyle hızlı bir şekilde değişiyordu ki hep deli oluyordum. Bir şey de anlamıyordum hani...

“Ben hiçbir şeyi unutmadım, tamam mı?” diye bağırarak Ziyafet’le sigaramı söndürmeden diğer sigaramı çıkardım ve kimse kibrit sesi duymasın diye yanan sigarayla yeni sigaramı yaktım. “Ben senin gibi unutmuyorum. Sonra unuttum deyip sürekli peşinde de dolaşmıyorum. Kaç siktir yedin benden sayalım mı? Ben sayamıyorum artık. Böyle beni kenara çekip eskisi gibi atışmaya dönmek istiyorsun ama yemezler. Duyuyor mu o koca kulakların beni? O minik beynin alıyor mu? İyi dinle. Yemezler, Kubat Yürek!”

Ziyafet, Kubat’a siktir çekmiş, Seziş. Ben bir tek bunu anladım.

“Bak-”

“Bir de bana diyorsun *haddini aşma* diye. Ben haddimi biliyorum ama sende yok. Hadsizsin sen. Hâlâ kolumdan tutmalar, sürüklemeler falan. Senin aklını topuklu terliğimle ezerim, Kubat!”

“Kusura bakma. Hataydı,” dedi Kubat’ın sakin sesi. “Sarhoştum. Sen benim kardeşimin ablasısın. Öyle düşünme.”

Yüzümü buruşturdum.

Yani her şeye tamam da ‘sarhoşum’ mu? Yapma dedik sana o kadar bir de Kubat kardeş. Hiç dinlemiyorsun Sezin Başbuğ Başkumandan Reisi.

“Ne? Sen gerçekten geri zekâlısın oğlum! Bir bok yedin, bari arkasında dur. Sarhoşmuş! Çıldırtacaksın beni amma koyayım!” diye bağırdı Ziyafet.

“Ağızına da küfür hiç yakışmıyor, biliyor musun? Çocuk doktorusun sen, çocuklara böyle mi örnek oluyorsun?” diyen Kubat’ın iyice sıvadığını ben bile fark ettim.

“İnşallah bir gün kanalizasyona düşersin. Çünkü bir boka, boklar arasında durmak yakışır!”

“Eyvallah.”

“Bir de adammış gibi eyvallahlar falan.”

“Yanlıştı yaptığım. Kusura bakma dedim ya...”

“Ayakkabılarımı boyaman, kalemligimdeki tüm kalemleri çalman, çocuk hastalarımı benim dedikodumu yapman, yeni aldığım önlüğün üzerine çocuklara *ben deliyim* yazdırman ve yıllardır... yıllardır benimle uğraşman da yanlıştı. Bunlar için de özür dileyecek misin?”

Ee, Kubat basbayağı âşık olmuş. İlkokul bebesi gibi saç da çeker yakında bu.

“Haklı sebeplerim vardı. Sen de işlerime çomak soktun. Alacağım arabanın sahibiyile flörtleştin, evimin camını taşladın, ulan bir polis memuruna beni hırsız diye tanıtıp yakalattın. Bir de asker kimliğimi ceketimin cebinden almışsın. Sen şeytanın kızı mısın? Nasıl aklına geldi? Serkan’ı aramasam çıkamayacaktım dışarı.”

“Hak ettin,” dedi umursamaz bir sesle Ziyafet.

“Sen de hak ettin o zaman.”

“Adi porsuk,” dedi. “Defol git.”

“Sen git.”

“Giderim!”

Birkaç adım sesinden sonra, “Dur, tamam. Gitme,” dedi Kubat. Ziyafet’in arkasından gittiğini anladım. “Gelsene. Tamam, gitme. Bir gel. Şükrü üzülüyor.”

Kafamı kenardan çıkarıp baktığımda Kubat’ın Ziyafet’in önüne geçip kafasını eğerek ona baktığını gördüm. Kubat’ın resmen göğsüne geliyordu. Kısaydı fakat ona rağmen kafasını dikmişti. “Gelmem.”

“Tamam, gel bir. Çok çıkma insan içine. Yanlış anlayacaklar. Gelsene bir.”

Onların buraya doğru geleceğini hissedince hemen geri çekildim. “Yanlış anlayacaklarmış!” diye bağırdı Ziyafet. “O gece ne yaşandığını hatırlamadığından hâlâ yanlış anlayacaklar diyorsun. Merak etme, millet neyin ne olduğunu direkt görüyor. Yanlış sanan sensin.”

Ziyafet’in cesaretine ve çirkeflğine şahittim de böylesini görmemiştim.

“Özür dilerim.”

“Tamam.”

“Şükrü üzülüyor böyle kavga edince.”

“Tamam.”

“Beni dinle.”

“Tamam.”

“Türkiye’nin başkenti?”

“Tamam.”

“İlk büyükelçi?”

“Tamam.”

“Dinlemiyorsun, Ziyafet.”

“Tamam.”

“Of!”

“Sana of, dağ beygiri! Sana of!”

“Bana bak,” demesi ile ses kesilince kaşlarımı kaldırarak duvarın kenarından baktım ve gördüğüm manzara ile dudaklarım aralandı. Ziyafet Şeker, Kubat Yürek ile duvar arasında sıkışmıştı. Belli ki sıkışan sadece bedeni değildi çünkü suratı öyle bir bozguna uğramış görünüyordu ki üzerindeki renkli kıyafetlere rağmen onun bulunduğu durumu ciddiye alabiliyordunuz.

“Amacım seni kırmak değildi,” dedi Kubat’ın bariton gibi çıkan sesi.

“Sen beni kıramazsın.”

“O zaman neye bu öfken?” Tek elini kaldırıp Ziyafet’in uzun, sarı saçlarından birisini kulağının arkasına sıkıştırdı. Ziyafet gözünü bile kırpmıyordu.

Özel hayat ihlali, Seziş. Çoktan ihlal ettik bu özel hayatı. Bu arada sen ve iki metre yedi santimlik aygırım, bin basarsınız bunlara.

“Sana öfkeliyim ama kırgın değilim, Kubat Yürek. Sen benim hayatımda beni kırabilecek pozisyonda değilsin ve hiçbir zaman da o pozisyona gelmeyeceksin.”

Kubat’ın sinirlenmeye başladığını fark etmeniz için çok büyük uğraşlar vermenize gerek yoktu. Kulakları ve boynu kızarırdı, ellerini kasmaktan elinin üzerindeki damarları belli olurdu. Şimdi ise kulakmemelerinin kızıl-laştığını görebiliyordum.

“Söyle.”

“Ne söyleyeyim?”

“Nedenini,” dedi Kubat ona kafasını eğerken. “Söyle bana.”

“Neden mi istiyorsun?” diyerek kafasını dikti Ziyafet. Etkilendiğini anlayabiliyordum ama o kadar inatçı birisiydi ki bunu göz ardı edebilecek bir yapısı vardı. “Çok mu istiyorsun o nedeni?” Dudakları arasındaki mesafeye bakarken geri çekilmem gerektiğini fark ettim. Onları kavga ederken ya da atışırken birkaç kez yakalamıştım fakat bu şekilde onları izlemek istemezdim. “Çünkü...” dedi Ziyafet onun dudaklarına bakışlarını düşürüp. “Kendini o pozisyona sen getirdin. Bu yüzden de o pozisyondan hiç çıkamayacaksın. Senin hak ettiğin yer burası. Sen değer verilmeyecek kadar küçük bir adamsın.” Ziyafet parmak uçlarında yükseldi. İşaretparmağını Kubat’ın şakağına dokundurdu. Kubat’ın gözlerinin kapandığını gördüm. Ne yaptığını fark edip gözlerini hızla açsa da ben ne olduğunun farkındaydım.

Eyvah. Aşık.

“Şimdi bu dediklerim buraya girsın ve hiç çıkmasın. Çünkü dediğin gibi ben senin kardeşinin ablasıyım. Bir nevi senin de kardeşin sayılırım. Bunu unutma.”

Kubat’ın kolunun altından sıyrılıp aradan çıktı ve aceleyle alaya koşmaya başladı. Kubat’ın avucunun içini duvara sertçe vurmasıyla, “Sikeyim ben böyle işi,” diye söylenmesi bir oldu. “Kardeşim sayılırmış. Ben sikeyim böyle kardeşliği!” Duvara bir yumruk daha attı. “Bu nasıl bir şey? Delireceğim, amına koyayım ya.”

Birkaç adım geri gittim. Onu kendi haline bırakmaya geç de olsa karar vermiştim. Geri adımlar atıp ortamdan kaçma kararım çok uzun sürmedi. Sırtım bir göğse çarptığında, kalbim de kendi göğsüme bu tanıdıklık ile baskı uyguladı. Arkamdaki bedenin sahibi kulağıma doğru eğildi.

Boğazdan gelen, kısık bir sesle konuştu. “İnsanların özel hayatını seyreden bir kadın mısın, Kaza?”

Yakalandık, Seziş. Ya devlet başa, ya kuzgun leşe. Girdik bir bokun içine, çıkmak da bizim elimizde.

“Hayır,” dedim fısıldayarak. Arkamı dönemiyordum. Onun bu yakınlığı ile ateş hattı karnımdaki kelebeklerin canını almaya hazırlanmış, ortalığı yangın yerine çevirmeye yemin etmişti. “Hiç de öyle bir kadın değilim, biliyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi o sesiyle. Hani şu *sana istediğim her şeyi yaparım* sesiyle. Beni mahveden kararlı sesiyle. “Anlatsana.”

Al canımı. Kediye ben. Geriye sekiz canım kalsın. Sekizi de sana feda, kocam.

“Özel hayatlarını seyrettiğimi nereden biliyorsun?” diye sordum hızlıca düşünüp. Benim izlediğimi biliyorsa o da olanların farkındaydı. “Yoksa özel hayat ihlalini sadece ben mi uyguladım?”

“İnsanların ne yaşadığı beni ilgilendirmez.” Nefesi kulağıma vurdu. “Ben, önümdeki kadının ilgi alanlarıyla ilgileniyorum. Onun bir duvar kenarına saklanıp da bağırışma sesleri gelen ara sokağı izlemeyecek bir kadın olduğunu düşünüyordum. Meğerse ilgi alanında dedikodu da varmış.”

“Dedikodu sevmem,” diye fısıldadım. “Eski bir alışkanlık benim için. Arada bir damardan alıyorum, o kadar.”

Belimden tutarak birden ters çevirdiğinde savruldu. Ellerimi onun göğsüne koydum. Daha sonra bacaklarımın arasına bir ayağını koyarak adım attı, ben de bir adım geri gittim.

Şimdi sırtı duvara dayanan bendim. Buradaki özel hayat bana aitti. Ona bir de. Bize yani...

“Arada bir damardan alıyorsun demek?”

Seni de alıyoruz damardan. Bağımlılık yapıyorsun, Turan’ım.

Gözlerimi yukarı diktim. “Alışkanlık tabii,” dediğimde yüreğim ağzımda atıyordu. Sürekli dibimde bitiyordu bu adam da. Yüreğim yoruluyordu vallahi. “Küçüklükten kalma... Öyle işte... Yapardım dedikodu. Küçükken ama. Çok küçükken.”

“Hımm.”

O nasıl bir *hımm*di? Bana çok şey yaptırabilirdi.

Saçımı arkaya doğru ittirdi yavaşça. Devam etmemi gösteren hareketiyle devam ettim ben de. “Mahallede bir olay olurdu. Seziş, Aslıko, Aylak Leyla, Şipşak Elmas koştura koştura aşağı mahalleye. *Ne yapacaklar?* Dedikodu salacaklar. Anonim bir şekilde.” Güldüm o saçımı arkaya doğru itmesine ara verip yüzümü incelerken. “Bizdeki manyaklığa bak. Yakalanırdık, o kadar laf yerdik, azar üstüne azar, ceza üstüne ceza alırdık ama yine de bir sonraki hafta mahallede kavga olsun. Hadi tutsunlar ayaklı gazeteleri. İm-kân-sız!”

Açıktaki kalan boynuma işaretparmağının tersini sürttüğünde heyecanım içimde sıkıştı, gülüşüm bıçak gibi kesildi, birden öksürmeye başladım. İki yana bakınarak öksürürken birinin bizi görmeyeceğinden emin olmak istiyordum.

“Turan,” dedim öksürüklerim arasından. “Sigara içmeye çıktım ben. Vallahi.”

“Güzel.”

“Yanlışlıkla duydum. Hiç de onları dinlemedim.”

“Onlar bizim yanımızdan ayrılalı on dakika oldu.”

“Sizin yanınızda mıydı?” diye sordum ama sonra dank etti. “O kadar oldu mu ya?”

“O kadar oldu tabii ya,” dedi o da hafif bir sırıtmayla. “Milleti dikizlemekten zaman kavramını yitirmişsin.”

“Yo,” dedim sonra omuz silkerek. “Ben zaman kavramını yitireli çok olmuştu zaten.”

“Ne zaman kaybetmiştin? On yaşında dedikodu yetiştirirken mi?”

“Hayır,” dedim ve sol elimin parmak uçları ile sağ kolunu okşadım üstünkörü. “Seninle tanıştıgımda.”

Gol! Seziş 100. Turan Alp de 3-5 bir şeyler işte. Gol ulan!

“Sezin...” Yüzüme bakarken birden ağzından bir gülüş kaçtı. Gözlerimi kocaman açıp gülüşünü yakalamanın gururunun peşine düşmüşken kafasını eğdi. Bu eğiş, benim yüzünü görebileceğim bir eğiş değildi. Benden saklanıyordu.

“Güldün mü sen?” diye sorarken iki elimi de çenesine sardım. Yüzünü sakladığı yerden kaldırmaya çalıştım ve onun yüzünü görmek için kafamı önüne sokmaya çalıştım. “Sen güldün mü? Ben yanlış mı gördüm? Baksana bir bana. Şş, Alp. Bir bak bana.”

Kısık gözleriyle bana baktı. Dudaklarındaki gülümsemeye bakarken sırttım. “Güldün sen. Gülüyorsun! Bunu yapabildiğine tam emin değildim!”

“Güldürdün,” dedi kafasını aşağı yukarı sallayıp bunu kuvvetlendirirken. “Kocaman gözlerle, kedi gibi tepkimi beklersen öyle... gülerim tabii. Bazen nasıl baktığını hiç bilmiyorsun.”

“Nasıl bakıyorum, Allah aşkına?”

“Bana kalsın.” Kaşlarımı kaldırdım. “Sen de kal.” Yüzümdeki o sırıtma da gitti. Heyecan yine geldi. Zaten saniyelik gidiyordu. Hemen de geri geliyordu. “Bana kal yani.”

“Kalayım,” dedim. Sonra aklıma albayla onun kararı geldi. “Bu ev mevzusunu da konuşacağız. Bensiz karar almanı... elbet konuşacağız.”

“Konuşalım,” dedi keyifli keyifli. “Muhatabım sensen her konuya açığım.”

Senin dilin neler söylüyor öyle? O dille daha neler yaparsın sen Allah bilir...

“Tövbe tövbe,” dedim öksürerek çenesinden ellerimi çekerken.

“Hımm?” dedi merakla bana bakarken.

Hızla döndüm. “Bir şey geldi de aklıma.”

“Tövbelik kadar terbiyesiz bir şey miydi?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Hı?” dedim. Ne dediğini başta anlayamadım.

Kafanın içinde benimle mi sevişiyorsun diyor. Yok Turanışkom, geçtik biz o evreyi. Bebeleler doğurduk senden.

“Ne?” diye bağırdım. Çok bağırdığımı fark edince sesimi kısıtım. “Ne?” diye fısıldadım. “Tövbe tövbe. Ne diyorsun ya? Çok sapıksın.”

“Ben mi sapıgım?” Yüzündeki keyif bozulmamıştı. “Yoksa...” İşaret parmağını uzatıp şakağıma dokundu. “Buradakiler mi?”

Elini ittirdim. “Ne diyorsun ya?” dedim kızgın kızgın.

Oyna yavrum. Oynamak bedava. Adamı kafanın içinde kaç kere soyduk acaba? Ben üç bin yetmiş yediden sonra saymayı bıraktım, mazur gör.

“Ay, tövbe tövbe gerçekten. Sen de kendi kafanda kurduklarını ben kuruyormuşum gibi gösteriyorsun,” dedim ve ofladım. Çok sıcaktı hava. Yani büyük ihtimalle dağ başında eksi on falan görüyorduk ama Tunceli’ye yaz gelmişti sanki, öyle bir sıcaktı.

Turan’ın Turancı’ya etkisi diyoruz biz buna.

“Ben bunu inkâr etmiyorum. Kafamda kuruyorum, doğru.” Bakışlarının değiştiğini fark ettim. “Çok güzel günler, çok güzel geceler kuruyorum kafamda. Heyecanlı, sıcak ve ıslak...”

Ne? Turan’ı namusum mu yapayım?

“Haklıymışsın o zaman. Kafalarımızın içi çok da farklı değilmiş.”

Ne? Sezişi nüfusuma mı alayım?

Kafasını çok hafifçe *öyle mi* der gibi eğdiğinde bakışlarımız arasındaki yanan evin ateşi, bana da sıçradı sandım. Derin bakışlarından keyif dökülse de onun yanında büyük bir arzu da saklıydı. Boğazımı temizleyerek başımı kenara çevirdim. Alay içinde kullandığım telefonun cebimde çaldığını hissedince aceleyle cihazı çıkardım.

“Efendim, Fırat a-”

“Ben taa gidiyorum Tuncelilerden özel olarak geliyorum ama Sezin hanımefendi ortalıktan kayboluyor!”

“Sevil abla, ben de Tunceli’dey-”

“Sen böyle bir kız mıydın Sezin’im, ablasının gülü, ciğerim? Sana ne oldu böyle be kızım? Ben senin ayağına kadar gelmişim, kantinde seni bekliyorum ama sen yoksun.”

“Sevil abla. Ben de tam senin yanına geliyordum,” dedim Turan’la duvar arasından çıkıp yürürken. Turan’dan ayrılınca bir üşüdüm gibi olmuştu. Hatta *gibi* olmamıştı, direkt üşümüştüm. Yangınımı da çağırmak için arkamı döndüm. Onu, ensesini karizmatik bir tavırla kaşırken bulduğumda elimle *hadi* işareti yaptım. “*Bir sigara içeyim de Sevil ablama tüm vaktimi ayırayım* dedim.”

“Yalancı,” dedi Sevil abla. “Boğazında kalsın o sigara. İçme şu zıkkımı.” Sonra sesi kısıldı birden. “Kız bana baksana. Şu dalyan komutan da yok ortalıkta. Nerede fingirdiyorsunuz siz?”

“Abla,” dedim birden şok olurken. Bir insan ancak bu kadar parmak basabilirdi. “Ne bileyim nerede adam? Bekçisi miyim?”

“Valla bekçisi misin bilmem de inşallah karısı olursun.”

Amin ablam.

“Abla, ne diyorsun?” diye konuştum utançtan kıvranırken. Allah aşkına, adam birkaç adım arkamdaydı! Arkama doğru baktım. Sorgulamadan peşimden geliyordu.

“Ne var? Sen de iffet abidesi gibi sürekli susturma beni. Adama dibin düşmüş hâlâ *yok öyle, yok böyle*. Hadi oradan be. Elinde olsa panter gibi üstüne atlayacaksın.”

“Abla inşallah yanında Fırat abi varken konuşmamışsındır. Geldim abla. Vallahi de geldim.” Telefonu kapatıp alaydan içeri girdim. Kantine son sürat ilerlemeye başladım. Arkamdan gelen ısıkla adımlarım durdu ve arkamı döndüm.

Göz kırptı ve *hayırdır* der gibi elimdeki telefonu gösterdi. Elimdeki telefonu kaldırıp, “Geldiklerinden beri görmedim,” dedim ve kantinin olduğu koridoru gösterdim.

Ne diye ona rapor veriyordum ki? Ne yapıyorsam yapardım. Neydi bu hareketler?

Tamam der gibi kafasını eğip tek elini sağ cebine attı. Sol omzuyla duvara dayanıp bakışlarıyla önümü gösterdiğinde de göz devirdim. O bana öyle izin verir gibi tavırlar sergileyemezdi.

Sırtımı ona döndüğüm gibi yüzümde şımarık bir sırıtış doğdu ve hızlı adımlarla kantine ilerledim.

Sen de istemem yan cebime koy tavrındasın be, Seziş'im. Nasıl da hoşuna gidiyor onun böyle davranışları ama... Nazlanıyorsun, şımarıyorsun, trip atıyorsun. Seviyorsun bu tarafını ona göstermeyi.

Kantinden içeri girer girmez bağırış sesleri yükseldi. “Doğum günün kutlu olsun, Sezin!”

Kaşlarım ister istemez çatıldı. “Yirmi dokuz nisan doğumluyum ben,” Jedim karşımda dikilen Sevil abla, Ziyafet, İlayda üçlüsüne. İlayda kantinden aldıkları kek ve mumu elinde tutmuş dikilirken Ziyafet otuz iki diş sırtıyordu. Sevil ablaya bir anne gururunda beni izliyordu.

“Onu biliyoruz,” dedi Sevil abla beni kolumdan tuttuğu gibi içeri çekerken. “Bugün, *yeni senin* doğuşunu kutluyoruz.” İlayda keki yüzümün önüne getirdi, Ziyafet kapıyı kapattı. “Bugün evrim değil, devrim, Sezin!”

“Abla gözünün yağını yiyeyim, böyle şeyler yapma ya,” desem de Ziyafet, “Hiç uğramıyorsun da günlerimize, Sezin. Hiçbir şey bilmiyoruz hakkında artık,” dedi sinirle.

Gün dediği herkesin evde börek, çörek yapıp getirdiği ve ev sahibine iki yüz lira verdiği tarzda bir gündü. Genelde on, on beş kişi oluyorlardı. İlayda, Sevil abla, Ziyafet, Ziyafet’in doktor ve hemşire arkadaşları, Sevil ablanın komşuları, nasıl ayarttıklarını bilmediğim bir polis kız, bazen Şükrü’nün diğer kardeşi Narin, bazen de ben. Ki ben de sadece iki kere gitmiştim.

Onlardan birinde Sevil abla, *evimi adamlar bastı, Fırat’a söyleme* dedi diye nasıl yardımlaştırarak koştüğümü ve eve bodoslama daldığımı bir ben bir Allah biliyordu. Elimde silahla, “Kal orada,” diyerek içeri girmiştim. Beni

karşıl原因 manzara, tatlı ve tuzlunun karıştığı o kutsal güzellikteki tabakları ellerinde tutan kadınlar olmuştu.

Diğeryse tamamen Keleş'in erkek erkeğe bir şeyler yapacağını anladığımdan kendi hür irademle gidip o gün tabağını tıktığıım, özel bir gün olarak kalmıştı aklımda.

Ziyafet'in üzerindeki mor doktor forması ve kafasındaki şapkaya garip garip baktım. İnsan içine hiç garipsemeden bu şekilde çıkacak cesaretine ve umursamazlığına bazen hayrandım. Kaşlarını çatı. "Çocuk doktoruyum ben."

"Bir şey demedim," dedim ellerimi suçluymuş gibi kaldırırken.

"Diyen diyor zaten," dedi ters ters. "Neyse ki seni seviyorum. Diğerlerine tahammülüm yok."

"Diğerleri kim?"

"Domuşuğun biri." Duraksadı. "Birileri," dedi. "Domuşuğun birileri." Yüzü buruştu. Sevil abla ve İlayda da onun neyden bahsettiğini anlamak için, ilk tuvalet eğitimi öğrenmeye çalışan çocuğa atılan acıklı bakışlardan atıyordu. "Boş verin. Sezin keki üflüyordu. İyi ki doğdun, cilveli Sezin!"

"Cilveli olan ben miyim ya?"

Özgür'e kur yapan Lazkiye gibi adama kur yapıyorsun. Herkes bunun farkında.

"Sezin abla, üfle gitsin işte. Sevil abla özendi, heveslendi," dedi İlayda. "Hadi."

"Fesuphanallah," diyerek keki üfledim.

"Hoş geldin, azgın Sezin bebek!" diye bağırıp alkışlayan Sevil ablanın ağzının üzerine elimi kapattım. Kantin boş olsa da Sevil ablanın sesi araba poryası gibi olduğu için tüm alayın bizi duyabileceği gerçeğini göz önünde bulunduruyordum.

"Abla, dikkat etsene laflarına!"

Ziyafet bir kahkaha patlattı, İlayda da büyük bir soğukkanlılıkla gülerken Sevil abla çığırarak gülmenin derdinde gibi elimin altında kıkırdıyordu.

"Hem sadece Ziyafet geliyordu hani? Siz nereden çıktınız?"

"Fırat abi Sevil ablayı arayınca biz de çıktık geldik. Sevil abla da tam bana tanga örnekleri gösteriyordu." Yüzünü buruşturdu İlayda. "Dikkatini çekerim Sezin abla, tanga dedim. İç çamaşırı olan."

Şaşırmamıştım. Konu Sevil Sultan'dı.

"Senin için bakıyordum, Sezin. Yüzbaşıya daha sek-"

"Abla sus ya!" diyerek elimi daha sert bastırdım. "Yazıklar olsun. Asıl konu ben miyim yoksa Şükrü'nün aylardır peşinde olduğu İlayda mı yoksa

Kubat'la-" Ağzımın üzerine kapanan el ve bana *seni öldürürüm* bakışları atan Ziyafet olaya dahil oldu. İlk önce kaşlarımı kaldırdım sonra da inatçı bir tavırla gözlerimi kısıtım.

Bir şeyler bildiğimi anlamıştı ve bu şeyleri başkasının bilmemesi için devreye girmişti. Girebilirdi. O bana *azgın* derse ben de ona *istemem yan cebime koy* derdim.

"Kubat'la ne?" diye sordu ağzının üzerindeki elimi indiren Sevil abla.

Valla biz bilmeyiz. Herif öpüştüğümüz gece sarhoşum dedi diye kuduran ve adamı çıldırtan Ziyafet bilir, Sevil ablacığım. Saygılar, hayranınızım.

"Kubat'la dövüşen beni diyecek ama yemezler," dedi Ziyafet kaşlarını oynatarak beni uyarırken. "Kubat susağıyla aynı cümlede bile geçmek istemiyorum. Ondandır."

Elini ağzımdan indirirken, "Aynen," dedim uzatmayarak. "İlayda'yı konuşun. Duyduğuma göre Şükrü'yle kahve içeceklermiş."

Şeytani modunu açmış olan Seziş, üçüncü dünya savaşını başlatabilir.

"Ne?" dedi İlayda gözlerini kırptırarak. Tatlı yanını ezbere bilirdik ama yargı modunu açtığı zaman herkes kaçışacak yer arardı. Sinirlendiğinde fazla sert bir kız oluyordu. "Böyle bir şey yok, Sezin abla."

"Ben öyle duydum. Sözleşmişsiniz."

"Kız, Fırat'ın gönlüne mi indireceksin sen?" dedi Sevil abla ona dönerek. "Seni Şükrü'den kaçırarak diye adam kapkaççı oldu. Ne demek kahve sözü?"

"Abla valla öyle bir şey yok. Sürekli yazıyor. Sana dedim ya, *şükrüşekeryalnızcailaydasever* diye hesap açmış. Peşimi bırakmıyor. Manyak mıdır, nedir? Ben o deliye söz verir miyim? Kahve içtikten sonra evlilik teklifi eder o kafadan kontak."

"Buluşmaya damatlıkla gelen Şükrü," dedi Ziyafet gülerken. "Hiç yabancı bir görüntü değil. Kucağında da çiçek ve çikolata."

Ziyafet'le Sevil abla gülerken kaşlarımı çattım. Benim kardeşimle dalga mı geçiyordu onlar? Tamam, Şükrü biraz yarım akıllı görünüyor olabilirdi ama benim tanıdığım en zeki askerlerden biriydi. Öyle ki çoğu operasyonu gümeye gitmekten kurtarmış, Keleş'i savaş yerinden sağ salım çıkarmıştı. Şimdi bu kadınlar da benim canım, kanımlardı ama Zekeriya bir başkaydı. Böyle dalga geçer gibi konuşmalarının sinirimi bozduğunu hissettim.

"Ya hayır abla, gülmeyin lütfen ama!" dedi İlayda yanakları kızılışırken. "Hem az önce de ne dedi o öyle Fırat abinin yanında? Değişik değişik konuştu."

“Ay, Sezin dinle bak!” dedi gülerek Ziyafet. “Şükrü bunu görünce lal oldu. Az önce biz gelince koştu, geldi yanımıza. E tabii beklemiyordu İlayda’yı. ‘Merhaba, ben Şükrü Şeker. Şeker gibi çocuğum ama sen bana Şükrü de diyebilirsin. Astsubay kıdemli başçavuşum. Ama sen bana sadece Şükrü de. Astsubayım deme yani. Onu buradaki çocuklar diyor. Arada komutanım da diyorlar. Komutanıyım ben bazılarının,’ diye girdi ayı gibi.”

“Ben de ‘Evet, biliyorum. Daha önce tanışmıştık, Şükrü abi,’ deyince Nizami abi, Şükrü’nün kolunu tuttu.”

“Abi deyince Şükrü’nün şalterler kapandı!” diye şen şakrak bağırdı Sevil abla. “Çocuğun ayarlar sıfırlandı. ‘Abi derken?’ dedi kaldı öyle. Arada bir titredi tabii. Bozuk oyuncak gibi sarsıldı!”

Ziyafet de güldü. “Kardeşim falan ama onu ilk defa böyle görünce, yalan olmasın Sezin’im ama zevkten dörtköşe oldum!”

“Şükrü biraz çapkındır,” dedi Sevil abla İlayda’ya dönüp. “Biliyorsun az çok. Kızıyor Ziyafet de. Şimdi sana karşı böyle görünce kardeşini, hakkı Zizo’mun.”

“Biliyorum,” dedi İlayda boğazını temizleyerek.

“Aranızda üç yaş var sizin. Niye abi dedin ki sen ona?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

“Yanlış anlamasın diye...” dedi İlayda.

Kafasını eğince gülüşüp duran Ziyafet’le Sevil ablaya döndüm. “Size ne oluyor?” diye çıktım. “Şükrü kim de böyle gülüyorsunuz? Yabancı mı? Hayır, öz mü öz kardeşimiz bizim Şükrü.”

Onlar susarken İlayda’ya döndüm. “Benim Şükrü kardeşim on numara çocuktur. Yakışıklı mı? Gayet de yakışıklı. Zeki mi? Hepinize bin basar. Gücü, kuvveti yerinde mi? Valla Suriye sınırında belki yirmi kişiyi tek başına aldı. Gözünü bile kırpmadan. Parası, pulu desen... insana bu hayatı yaşatır. İnce düşünür. Sevdiği insanlara karşı ne kadar hassas olduğunu hepimiz biliyoruz. İlayda için yanlış bir insan değil. Ha İlayda istemiyorsa orasını bilmem tabii ama Şükrü aylarca karşılık görmediği kızı takıntı yapacak biri de değil. Belli ki bir şeyler olmuş ki bu çocuk ısrarla zorluyor. Özellikle de Fırat abiyi. Fırat abiden korktuğunu ve ölürcesine saygı duyduğunu bir ben mi biliyorum? Hepiniz biliyorsunuz! Hoşuna gitmiştir, İlayda’dan bir ışık görmüştür, uğraşıyordur. Işık görmese uğraşmaz. Ben onun kanının içindeki alyuvar sayısını biliyorum, Şükrü ısrarla bir kızı rahatsız etmez. Karaktersiz biri değil benim kardeşim. Kusura bakmayın yani.”

“Şükrü duysa ağlar,” dedi Ziyafet kahkaha atarak. Gözleri bendeyken pırıl pırıldı. Bana ne kadar güvendiğini, Şükrü’yü ona karşı bile koruyacağımı biliyordu. Abla olarak kardeşiyle dalga geçiyor, azıcık da olsa onunla

uğraşıyordu ama çoğu yerde Şükrü'nün haksız olmasını dahi savunurdu. Mesela bundan bir yıl önce Kars'taki, internet üzerinden tanıştığı bir kız, "Ben Tunceli'ye gelemiyorum bana beş bin lira atar mısın?" dediği için Serkan'dan aldığı parayı kıza atmıştı. Kız da onu engellemişti. O zaman dahi Ziyafet kardeşini savunmuştu. Mesela ben o konuda Şükrü'yü dövmüştüm. İnternetteki insana güvenilmezdi. Babam bile olsa güvenmezdim.

Gerçi ben babama hiç güvenmezdim orası ayrı konuydu.

"Şükrü temiz çocuktur. Çapkınlığı var mıdır? Vardır, İlaydacıgım. Ama Sezin'im haklı, Şükrü bir kapıdan ayrılmıyorsa o kapı ona aralandığından-
dır," dedi Sevil abla kendini toparlarken.

"Abla ben bir şey yapmadım," dedi İlayda. "Ya posta koyup uzaklaştıra-
cağız, arada siz varsınız diye çok da şey etmiyorum."

"Evet o yönünü biliyoruz çiçeğim," dedi Ziyafet. "Tam istediğim gelin
adayısın da senin pek gönlün yok." Birden İlayda'nın yüzüne doğru eğildi.
"Yoksa var mı?"

İlayda yüzünü buruşturdu. "Yok valla." Boğazını temizledi bir kez. "Ya-
kışıklı birisi ama çok çapkın." Gülümseyince kaşlarını kaldırdım. "Ayrıca
kusura bakma Sezin abla ama yedi düvel bilir askerlerden uzak durulması
gerektiğini. Özellikle de çavuş olanlardan."

"Evet, askerlerden uzak durun," dedi Ziyafet dalgın dalgın. Sonra kafa-
sını öylesine kaldırıp, "Sezin sen hariç, Sevil abla sen zaten baştan kaybet-
tin," dedi.

"Niye öyle diyorsun be atanamamış deli? Ben Fırat'ımdan memnunum.
Bir daha gelsem dünyaya yine Fırat'ımı seçerim. Kan grubum Fırat Rh po-
zitif. En sevdiğim renk Fıratrengi. Cinsel yönelimim Fıratseksüel. Siyasi
görüşüm Fıratist. Tuttuğum takım Fıratspor." Sevil abla nefes almadan ko-
nuşurken üçümüz de ona dehşetle bakıyorduk. "Fırat'ım da Fırat'ım."

İlayda elini ağzının üzerine kapatıp gülmesini durdurmaya çalıştı ama
nafileydi. Ziyafet de onun ardından bir kahkaha patlattı. "Abla tamam en
Fırat'cı sensin."

"Öyleyim tabii. Hiçbir şey sevginizden, kalbinizden değerli değil. Bunu
anlamıyorsunuz." Saçını savurdu. "Şimdiki gençlerdeki bu gururu anlamı-
yorum. Yok kısıymış, yok mesleği zartmış, yok göz rengi şöyleymiş, yok işte
az para kazanıyormuş, ailesi böyleymiş falan. Kim kusursuz bu dünyada?"

Eğildi ve elini İlayda'nın sol tarafına yasladı. "Burayı dinleyeceksin sa-
dece. Burası ne diyorsa ona göre alacaksın kararını. Küçük bir ışık varsa
solunda, gerisi mühim değil. Tüm zorluklar kalple aşılar. Benim kalbim Fı-
rat. Allah'ıma şükürler olsun ki ona sahibim çünkü biliyorum, bir dünya da

yıkılsa başıma Fırat'la toparlarım ortalığı. Önemli olan bu kızım. Onu bunu dinlemeyeceksin."

İlayda dikkatle dinliyor olsa da Sevil ablanın ağzından çıkanlar benim kulağımdan giriyor, içime yerleşiyordu.

"Bak bana. Fırat neler dedi? *İstemiyorum seni, ben askerim, vatanım olacak sadece* dedi. *Hayatın yalnız geçecek* dedi. *Benim evim dağlar* dedi. Vazgeçtim mi? Hayatta vazgeçmem. *Evin dağlarsa dağda yatarım* dedim. *Hayatım yalnız geçmeyecek kalbimde sen varsın* dedim. *Askersen, ben de asker eşi olurum* dedim. *Sen hangi kapıyı açarsan karşıda olurum, hayatına kalıcı misafir olurum* dedim. Çünkü yukarıda Allah var, bir tek onu sevdim. Kalbimi dinledim. Ailem istedi mi? İstemediler ama ben onları da karşıma aldım."

Ziyafet'in gözü kenara daldı. Benimse aklımda daha birkaç saat önce benimle emin emin konuşan adam vardı. İlayda, Sevil ablayı dinlerken gülümsüyordu.

"Velhasılıkelam İlaydacığım, seni kızım gibi sever, korurum. Fırat da öyle, seni kardeşi gibi görüyor. Sırt sırta çatıştığı adama karşı bile koruyor, kolluyor. Ama sen *ben görüşeceğim Şükrü'yle* dersen ne benim ne Fırat'ın ne Ziyafet'in ne de başkasının sesi çıkar. Kalbini dinle."

"Abla kalbimi dinleyeyim de ortada bir şey yok," dedi İlayda. "Adamlar doğru düzgün konuşmadım bile."

"Yok mu içinde hiçbir şey?" diye sordu Ziyafet.

"Yok."

"O zaman ne diye konuştuk biz o kadar be?" dedi Sevil abla. "Sen benim sabrıma indirilen balta olmaya mı geldin kızım buraya?" Elini şakaklarına götürdü, ovarken gözlerini kapattı. "Bak asabım bozuldu, yemin ederim."

"Abla sen seviyorsun," dedim ona dönüp. "Konuşmayı."

Birden gözlerini açtı ve yıllardır bugünü bekliyormuş gibi bana döndü. "Sen sesini kes de bana söyle hele. Ne zaman evleniyorsun yüzbaşıyla?"

Bu işi halletsen halletsen sen halledersin, Sevil ablam.

Gözlerim kocaman oldu. "Evlenmiyorum."

"Ne demek evlenmiyorum? Sana o adamı kaçırma dedim ya, Sezin!"

"O beni kaçırmazın asıl," dedim kaşlarımı çatıp. "Ben ne diye kaçıracağımı onu?"

"Biz gittikten sonra ne oldu o gece? Sana yemeğe geldiğimiz gece kaldı ya evde. Ne yaptınız? Seviştiniz mi?"

"Abla, tövbe estağfurullah ya," dedim artık onu susturarak. "Ağzının ayarı yok. Gözünü seveyim, kantindeyiz ya!"

“Ya ne var, Sezin? Kimse girmiyor bile buraya. Bırak, konuşayım.” Masanın üzerinde duran elime bir tane geçirdi. “Sevgili misiniz?”

“Şu an öyle bir şey yok sanırım...” derken ben de düşünmüştüm. Yoktu diye düşünüyordum. Çıkma teklifi modası geçse de ciddi bir ilişkiye girmiş sayılmazdık.

Adamın ailesiyle tanıştın. Müstakbel karısının artık! Ne demek ciddi bir ilişkiye girmiş sayılmazdık?

“Nasıl yani?” dedi Sevil abla şokla.

“Bilmiyorum ya,” diyerek kaçmak ister gibi ayaklanacakken onlar tarafından oturtuldum.

“Sen neredeydin? Bizim yanımızdayken de bakındı sonra ortadan kayboldu adam. Nereye gittin? Kudurmuş sensizlikten.”

“Kaza’yı gördünüz mü, diye sordu Serkan abiye. Serkan abi de *sigaraya çıkmıştır* dedi. Gitti sonra. Gidiş o gidiş,” dedi İlayda.

“Anladım,” dedim sonra ve kafamı kaldırdım. Nefes alamıyor gibi hissediyordum.

“Neyi anladın? Ben anlamadım. Ne zaman evleneceksiniz kızım?”

Nefes nefese bir beden kapıdan içeri girdi. Kafamı direkt oraya çevirdim. “Sezin Komutan’ım, gidiyoruz,” diyen Göktuğ’a koşa koşa sarılıp *senin götünü ısıtırım* diye bağırmama ramak kalmıştı. Kendimi tuttum ve tüm asaletimle ayaklandım.

“Kusura bakmayın. Sizinle dedikodu yapmayı çok isterdim ama biliyorsunuz ki işlerim var.” Sevil abla bana kısık gözlerle bakarken boğazımı temizledim. “Terörist falan vuracağım.”

“Asalete gel,” dedi İlayda da arkamdan ayaklanırken. Hızlı adımlarla onları arkamda bırakıp Göktuğ’a yürüdüm. Daha sonra yanından geçerken, “Kurtardığın için sağ ol. Bir ara hatırlat hediye alayım sana,” diyerek odama geçtim. Arkamdan onun gülüşünü duymuştum sadece.

En sevdiğim kısım buydu. Savaşa hazırlanmak.

Saatlerdir düşünmemeye çabalasam da ortada bir gerçek vardı ve bu sefer bir sivil benim yüzümden ölemezdi. Bunun önüne geçecektik.

Kamufajlarımı değiştirdim. Kafama kameralı kaskımı geçirdim. Gözlüklerimle kar maskemi taktıktan sonra silahımı da boynuma astım ve odamdan çıktım. Dışarıya yürüdüm. Kalabalık, Kaplumbağa’nın önündeydi.

Onların yanına gittiğimde Turan Akkurt’un bizden birkaç adım uzakta Serdar Komutan’la konuştuğunu gördüm. Tam o an, gözleri bana döndü. O gözlüğünü takmamıştı.

Saniyelik bir hızla göz kırptım. Yüzüme dümdüz baktı. Ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlayamadan gözlerini kaçırdı. Albaya geri döndü.

Sırıtmamak için zor durdum. Utanmış mıydı?

"Aşkım çok dikkat et," diyen Sevil abla, Fırat abi oldukça hazır bir şekilde dikilirken yakalarını düzeltti. "Benim yerime de vur."

"Olur," dedi Fırat abi. "Nereden vurayım?"

"Götl-" Fırat abi onu susturunca huysuz huysuz bize bakındı. "Vur işte hangisi eline uygun gelirse."

Özgür gülmemek için dudaklarını birbirine iyice bastırdı, Göktuğ'a kafasını çevirdi. Göktuğ dümdüz gözlerle etrafa bakınıyordu. Bu sefer ciddiyetini bozmamıştı.

"Siz de dikkat edin hayırsızlar. Birinizin bir yeri çizilsin, diğer hepinizin kafasını asfalta sürterek kıvılcım çıkartırım. Koruyun, kollayın birbirinizi. Ananız burada sizi bekliyor olacak."

"Biliyoruz abla," dediler bir ağızdan. "Bizde o, merak etme," dedi Kubat sert sesiyle.

"Çok seviyorum bu çocuğu," dedi Sevil abla Fırat abiye dönerek. "Çok efendi, çok yakışıklı. Şuna da bulacağım birini."

Ziyafet çatık kaşlarla Sevil ablaya baktığında Kubat, Ziyafet'in surat ifadesini gördü. Dudaklarında minik bir sırıtma oluştu ama hemen sildi o ifadeyi. Resmen hoşuna gidiyordu

"Kim alır bunu?" dedi Ziyafet çirkinmiş gibi Kubat'a bakınarak. "Yanlışlıkla falan biri alsa üç güne geri bırakır."

"Valla Ziyafet abla, Kubat Komutan'ım yere bakarken dahi numarasını veren kızlar gördüm ben. Kapıda bekliyorlar. Öyle deme," dedi Özgür.

"Sorduk mu, Özgür?" diye sertçe Özgür'e döndü Ziyafet. "Sorduk mu ablacığımı? Söyle bana. Hiç merak ettim mi?"

"Özür dilerim abla. Allah benim belamı versin," dedi Özgür bir şey anlamamış şekilde Göktuğ'a dönerken. "Versin mi kanka?"

"Versin kanka," dedi Göktuğ. "Çok da vermesin ama. Yalnız kalmayayım."

"Kalma kanka. Az versin."

"Tamam, az versin ama versin. Ziyafet ablam kızdıysa hakkıdır. Hakkıdır, değil mi kanka?"

"Hakkıdır kanka. Ziyafet abla sonuçta."

"Değil mi?" dedi Göktuğ. Ziyafet'e döndü. "Hakkındır abla."

"Ya bunlar hep böyle mi?" dedi gülererek araya giren İlayda. "Bu tatlılık sizde bulaşıcı mı?"

Şükrü, "Valla-" diye başlayan Özgür'ü susturdu.

“Tatlılık demişken... İsmi İlayda’ydı, değil mi?” diye soran Şükrü’nün nezaketten kırılacak sesine döndük. Tatlılıktan İlayda’nın ismine geçişi çok yumuşak olmuştu.

“Evet.”

“Sana *köymarsta* şakası yaptılar mı hiç?” diye sordu sırtarak. Yüzünde sıçacakmış ifadesi vardı. Belki de sıçmıştı.

“Başladı yine rezil herif,” diyen Nizami kaçacak yer arıyormuş gibi etrafa bakındı. Şükrü yerine utanma işini her an halledebilirdi.

“Yaptılar,” dedi İlayda. “Keşke yapmasalar.”

“Ben yapmadım,” dedi Şükrü. “Yapmam yani. Korkma.”

“Yapmış kadar oldun,” dedi Serkan ağzının içinden. Şükrü’nün huyu olmayan davranışları hepsini utandırıyor. Beni de utandırıyor. “Hatta yaptın, anasını satayım.”

“Korkmam,” dedi İlayda, Şükrü’den gözlerini ayırmadan.

“Korktuğun bir şey varsa söyle bana. Ben hallederim. Varsa dövülecek birileri. Korkma hiç. Rahatsın, değil mi?”

“İlay-” Şükrü konuşmaya yeltenen Göktuğ’un götüne bir yumruk atınca Göktuğ kocaman gözlerle bana döndü. Şikâyet eder gibi gözleriyle Şükrü’yü gösterdi, omuzlarımı kaldırıp indirdim. Umurum dışıydı. Göz ucuyla albayla konuşan Turan’a baktım. Çok ciddi bir şekilde albayı dinliyordu.

“Tamam bakalım, Göktuğ. Sus bakalım sen kardeşim. Bak, İlayda *ablan* bir şey diyor.”

“Kız benden küçük,” dedi Göktuğ ama bunu sadece biz duyduk.

İlayda her şeyden habersiz konuştu. “Rahatım, çok şükür.” Sonra eliyle rastgele askerlerimi gösterdi. “Sizler sayesinde. Çok şey borçluyuz size.”

“Önce-” diye konuşacak olan Özgür’ü, “Aynen Özgür kardeşim, aynen,” diyerek susturdu Şükrü. Direkt İlayda’ya döndü. Özgür ve Göktuğ mum olmuştu. “Her zaman milletimizi koruruz biz. Ne diyecektim ben sana? Bak, yani... Biz şimdi gidiyoruz ama geri geliriz,” dedi Şükrü. Konuşmayı bilmiyormuş gibi çok fazla duraksıyor ve *ee* diyordu. Kimseyi de konuşturmaması ayrı meseleydi.

Birbirlerine dik dik bakan Ziyafet ve Kubat’ı asla gözü görmüyordu.

Birbirlerine nefretle baksa da gözlerini alamayan Ziyafet ve Kubat. Ben bunlardan razı oldum, Seziş.

“Ayağınıza taş değmesin,” dedi İlayda. “Rabbim korusun sizi.”

“Âmin,” dedik hepimiz.

İlayda’ya yönelik, “Sen sanki-” diye başlayan Nizami’ye elini öylesine savurdu Şükrü.

“Nizami, haklısın kardeşim sen.” Sonra İlayda’ya gülümsedi. “Peki şey...” dedi Şükrü, Fırat abiye göz ucuyla baktıktan sonra. “Geri geldiğim-de... burada olur musun?”

İlayda da bize rahatsız olmuş gibi bakındı. Burada olmamızdan rahatsızlık duyuyorsa gidebilirdi. Biz zaten olmamız gereken yerdeydik. O yüzden hiçbirimiz kıpırdamadık. “Olurum,” dedi İlayda yutkunarak.

“Anladım. Güzel.”

“Güzel,” dedi İlayda da. Sonra onları dikkatle izlemeye başlayan Fırat abiye saygıyla baktı.

Fırat abi konuşmak zorunda hisseder gibi konuştu: “Alaydan biz gelene kadar ayrılmayın. Tamam mı?”

Adil Yıldırım, bir kez hastanede bulunmuş ve Ziyafer’le yüz yüze gelmişti. Şu an için dışarıda bulunması doğru değildi. Sevil abla ve İlayda da onun yanında kalır, birlikte dururlardı.

“Sen merak etme, aşkım. Bana da buradan bir M4 falan verseler burayı korurum da askerler ‘Abla senin eğitimin yok,’ dedi. Ama korurdum yani, biliyorsun kocacığım.”

“Bilmez miyim, Sevil?” dedi Fırat abi. Elini kaldırıp Sevil ablanın kafasının arkasına elini koyup onu kendine çekti. Alnından öptü. “Bilmez miyim can özüm?”

“Ayarlasan mı, Fırat? Versinler benim de elime bir silah.”

“Yok, onlar korur sizi. Sen de korursun ama yorma o güzel canını şimdi.”

Sevil abla silahları taşıyamazdı. Silahların ağırlığına alışkın değildi, taşıması imkânsızdı. Fırat abi de bunu biliyor olsa gerek, onu teskin ediyordu.

“Sen öyle diyorsan...” dedi Sevil abla ona sımsıkı sarılırken. Hepimizin onları izlediğini görünce gözlerini kocaman açıp dudaklarını oynatarak, “Dönün önünüze sıpalar,” dedi. Birbirimize döndük. Onlar kendi aralarında fısıldaşırken İlayda biraz onlara bakındı. Bir şeyler düşünüyormuş gibi geldiğinde Serkan’a baktım.

“Sen ne yaptın?” dedim ona.

“Aynı,” dedi sıkın sıkın. Göreve gitmek için can atıyordu. Götünde pire varmış gibi sürekli sallanıyordu. “Hemen gitsek keşke. Herif ne halde bilmiyoruz.”

“Başına bir şey gelmediğini ümit ediyoruz,” dedim boğazımı temizleyerek.

“İnşallah, komutanım.”

İlayda birden, “Şükrü,” dedi. Şükrü direkt ona döndü. Tabii biz de. “Siz geldiğinizde... bir şeyler yapmak ister misin?”

“Evlenmek gibi mi?” diye soran Şükrü’yle, Göktuğ ciddiyetini bozup sıçışmalı gülüşmesini saldı.

Şeker Şükrü ile ortak noktalarımız var, Seziş.

Nizami elini dizine vurup utançla arkasını döndü. Özgür de kıkırdarken Serkan acır gibi Şükrü’ye baktı. Kubat’ın gözleri ısrarla Ziyafet’teydi. Ziyafet de aynı inatla ona bakıyordu. Tek bozulmayan onlardı. Ben de yüzümü buruşturup Şükrü’ye evlat olsa seilmeyeceğimi ima eder gibi bakmaya başladım. İlayda lal olmuştu.

“Ya, hay senin beynine...” diyerek yanımızdan ayrılan Nizami, Kaplumbağa’ya tırmandı. “Beni götürün buradan ya. Allah belamı versin ki gideceğim ya.”

İlayda şok halini bırakıp, “Hayır, kahve içmek gibi!” diye telaşla bağırdı.

Şükrü kendine gelmek için kafasını iki yana salladı. Dudaklarını ısırarak, “Olur,” dedi. “Ama evlenmek istersen müsaitim, sorun yok.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu,” dedi İlayda da garip bir ifadeyle. Gülecekti ama beceremiyor gibi şaşıırıyordu. Şükrü kızın ayarlarını bozmuştu. “Aklımda bulunsun.”

“Çıkmasın aklından.”

“Kafamı kuma gömmek istiyorum,” dedi Serkan da arkasını dönüp giderken. “Tavus kuşu gibi. Çıkaranı sikerim.”

Özgür de, “Ben çıkarırım, Serkan’ım da Serkan’ım,” diyerek onun peşine takıldı.

Göz ucuyla Turan’a baktığımda yine göz göze geldik. Albay, ona bir şey anlatırken onun bana baktığını fark edip bana döndü. Turan fırsattan istifade bana göz kırptı. Gözlerimi hızla albaya çevirdim. Serdar Komutan tekrar Turan’a döndüğünde Turan çoktan ona dönmüştü. Bir şeyler deyince Turan birden hazır ola geçip selam verdi. Albay kafasını eğip kaldırınca arkasını döndü ve bize doğru yürümeye başladı.

“Gidiyoruz biz,” dedi Göktuğ yine.

Ziyafet şükürler olsun ki gözlerini artık Kubat’tan alabilmişti. Kardeşine sarıldı. “Gül kokulum, kendine dikkat et. Ben buradayım. Gözün arkanda kalmasın.”

İlayda da Kubat’ın elini sıkıp, “Allah yolunuzu açık etsin, Kubat abi,” dedi.

“Sağ ol, gülüm. Dikkatli olun,” dedi Kubat.

“Sana güvenim tam, Ziyafet’im. Çok seviyorum seni,” dedi Şükrü. Ziyafet’le Kubat’ın göz göze geldiğini gördüm. Kubat hızla gözlerini kaçırdı, Ziyafet de gözlerini kapatıp Şükrü’ye daha sıkı sarıldı.

Aralarındaki Şükrü gerçeği birbirlerine nefret duyma sorumluluğu veriyordu. Yani ben böyle düşünüyordum. Kendi duygularını yaşasalar hiçbir gerçek bunun önüne geçemezdi. Her ikisi de Şükrü'yü düşünüyordu. Şükrü'nün kardeşleri hakkında ne kadar koruyucu, kıskanç ve sahiplenic olduğunu bildiğim için bu konuda yorum yapamıyordum. Ziyafet'le Kubat'ın öpüştüğünü duysa Kubat'la araları açılabilirdi.

İlayda bana sarılırken Ziyafet, Kubat'ın elini sıktı. Kubat'ın gözleri Ziyafet'in eline çevrildi. Omuzlarının kasıldığını gördüm. "Sağ salim dönmenez dileğiyle," dedi Ziyafet.

"Âmin, inşallah," dedi Kubat.

İlayda'dan sonra Sevil abla aramıza girip hepsine sarıldı. O sırada Özgür'le Serkan da geldi. Nizami, Kaplumbağa'dan kafasını çıkardı, "Haydi görüşürüz. Bu sefer vurulmayacağım!" diye bağırdı.

"Şom ağızlısın sen. Kapa çeneni!" dedi Kubat da yanımızdan.

"Emredersin, Kubat'ım!"

Onlarla vedalaştıktan sonra Turan da gelebildi. Sevil abla onun önüne çıktı. "Turan Komutan Beyefendi!" diye bağırdı birden. Turan'ın yüzünde garip bir ifade oluşurken Sevil abla onun omzunu sıvazladı ve eliyle kalite kontrol yapmış gibi kimsenin görmediği şekilde bana baktı. Elini *çok lezzetli* der gibi salladı, beğenmiş gibi bir yüz ifadesi yaptı. Bana onay verdiğini kör bile anlardı. Allah'tan kimsenin fark etmeyeceği şekilde işaret vermişti. "Bu vatan sizinle gurur duyuyor. Allah yâr ve yardımcınız olsun!"

"Âmin, Sevil Hanım."

"Ne hanımı?" diye bağırınca Fırat abi kaşlarını çatarak ona baktı. Sevil abla toparladı. "Ben senin ablanım. Fırat benim kocam." Gülümsedi. "Sen tam bir beyefendisin çocuğum ya."

Turan bir şey anlamasa da ortamı bozmadı. Biz hepimiz anlamıştık. Sevil abla, Turan'ı çok beğenmişti.

Ondan ayrılırken kollarını da sıktı biraz. "Maşallah, maşallah," diyerek bana döndü. Turan'ı yanına alsa da Turan onun yüzünü göremezdi. Zaten aralarındaki boy farkı İstanbul-Ankara mesafesi gibiydi.

Gözlerini kocaman açıp sessiz bir çığlık attığında göz devirdim.

Koşarak tekrar bana sarıldı. "Bu adamı kaçırdığın gün, senin alnına silah dayadığım gündür," diye kulağıma fısıldadı. "Aç kulaklarını, beni dinle. Bu sana yanık. Al bunu sen. Evinin direği yap. Mecazi anlamda değil, gerçekten direk yap bunu."

“Sağ olasıñ ablam. Sen de Allah’a emanet ol,” diyerek onu kendimden zorla ayırdım. En sonunda onlara veda edip Kaplumbağa’ya bindik ve Elazığ’a doğru yola çıktık.

Yavaş adımlarla dolaşmaya başladık. Keçilerin olatıldığı dağlara kurulmuş küçük dağ köylerinde saatler geçirmiştik. Adil Korkmaz’ın üzüm bağlarının olduğu yerlerde tutulmayacağını düşündüğümüz için civar köylere dağılmıştık. Şehre gece çökünce artık sadece gece görüş gözlüğüyle devam etmek zorunda kalmıştık. Burası üzüm bağlarının bulunduğu ve keçilerin yer yer çobanlarıyla olatıldığı yerlerden biriydi.

“Son köy bu. Köydeki çoğu bina da yıkılmış,” dedi en öndeki Fırat abi. “Pek ıssız buralar. Dağılsak mı?”

“Abi, Şükrü’nün aklı gibi mi dağılalım yoksa normal bir şekilde köye mi dağılalım?” diye sordu Nizami. “Cevabın ilkiyse bayağı bir dağılmamız gerekecek. Böyle kıtalara falan.”

Yola çıktığımızdan beri Şükrü’nün, İlayda’nın yanında üç buçuk IQ sahibi biri gibi davranıp kendini rezil etmesiyle dalga geçiyorlardı. İlk başta Kubat susturmuştu. İkinci kez Serkan susturduğu için uzunca bir suskunluk yaşamışlardı.

Değişik bir iticilikle güldü Göktuğ. “Ne kıtası abi, gezegenlere dağılmamız gerekecek.”

“Gezegenlere derken? Köymarsta gibi gezegenlere mi?” dedi Özgür.

“Allah sizin belanızı versin,” dedi Şükrü. “Bin türlüşünü versin de hiç alternatif düşünmeyeyim.”

“Öyle deme, Şükrü abi. Zaten çok düşünmüyorsun. Düşünsen ilk buluşmada kahve falan içerdiniz. Sen düşünmeden ilk buluşmada evlenmek gibi şeyler yapıyorsun,” diyen Göktuğ ile Serkan da güldü birden.

“İyiydi lan bu.”

“Eyvallah abi.”

“Beğendim.”

“Sağ olasıñ.”

“Bir daha yapma ama.”

“Ama beğenmiştin.”

“İkinciye beğenmem,” dedi Serkan. “İlk olsun, son olsun. Tadında.”

“Sen öyle diyorsan tamam abi,” dedi Göktuğ.

“Göktuğ senin hat gitti ama peki... şey... geri geldiğimde burada olur musun?” diyen Nizami, Şükrü’yü taklit edince uzun süre bir sessizlik oldu.

İssiz bir yerde, bu saatlerde gülmemek için kendilerini tutmaları kendi yaşamları için en hayırlısıydı.

Onların operasyonlarda konuşarak adapte olduğunu çoktan anlamıştım. Birbirleriyle iletişim halindeyken daha dikkatliydiler. Bu durum da sadece bu timde olabilirdi zaten. Gariplerdi. Şahin gibi her yeri kontrol ediyor, duvarlara sırdarını dayayarak kontrol edip yola devam ediyorlardı.

Onların dengesi buydu.

“Nizami, Kubat ilk başta size ne demişti?” diye sordu Fırat abi en sonunda dayanamaz gibi.

“Biraz daha Şükrü’yle alay ederseniz çenenizin bağının üzerinde zıplatarak sizi si-” dedi Nizami ama kendini susturdu. “Pardon, Sezin Komutan’ım. Bip.”

Sanki yanımda sürekli küfretmiyorlarmış gibi konuşmasına göz devirdim.

“Heh, hatırladın değil mi Kubat’ın dediğini?” dedi Fırat abi. “O çene bağınızı elime dolarım, sabah akşam hiç *yorulmadan* sizin dilinizin kemiğini zıplatırım. Ne dediğimi anladınız mı?” Sessizlik bu sefer ürkütücüydü. “Açmama gerek var mı?”

“Yok, Fırat abi,” dediler boğazlarını temizleyerek.

“Güzel.”

Sağa sola bakınarak ilerlerken sağdan bir çıtırtı duymamla adımlarım bıçak gibi kesildi. Kafam oraya döndü. Hemen ardından vücudum, kafamın döndüğü yere eşlik etti. Gözlerimi kısıp ileri doğru baktım. Gece görüş gözlüğünün yeşil havasına odaklandım. Önden yürüyen askerlerim beni fark etmeden ilerlemeye devam ediyordu. Göz ucuyla onlara baktıktan sonra oldukça ilerlediklerini gördüm. Haber versem sesin geldiği yerdeki insanları kaçırır mıydım?

Bir karar vermem gerekiyordu. Çok düşünmeme lüzum yoktu. Dikkatli bir şekilde sağa doğru yürümeye başladım.

Bela geliyorum demiyor gerçekten, Seziş. Baksana, hiç geliyorum falan demedin. Gidiyorum da demedin.

Ses çıkarmadan ilerlemeye başladım. Dikkatli adımlarım sekteye uğramıyordu. Silahımı elime iyice yerleştirdim. Sağdaki harabe olan evlerden bir çıtırtı daha geldiğinde yüzümde kontrol etmediğim bir sırtıma oluştu.

Doğru yerdeydik.

“Adamın burada olduğuna emin miyiz?” diye sordu Şükrü.

“Eminiz,” dedi Turan Akkurt’un sert sesi. “Son köy burası. Buradan başka seçenek yok.”

Usulca mikrofonumu kapattım. Evlerin arasına girdim. Tek tük yanan sokak lambaları titriyordu. Bu, bulunduğum sokağa ölüm gibi kokan bir hava katıyordu. O havayı dağıtmak ister gibi, “Burada olsaydınız canınızı almadan sizi bırakmazdım,” diye fısıldadım kendi kendime. “Burada olsaydınız önümde diz çökerek sizi öldürmemem için bana yalvarırdınız.”

Sol taraftan bir çıtırtı geldi. Kafam hızlıca sol tarafa döndüğünde, sağ taraftan çıkan beden bana doğru geldiğini fark ettim. Beni sıkıştırmayı düşünmüşlerdi. Aldırmadan silahımı da bedenimi de sola çevirdim. Sağdaki bana doğru ilerlerken soldaki kafasını çıkarıp duruma baktı. O zaman emin oldum.

Buradaldı ve öleceklerdi.

Arkamdan yaklaşanın çenesine, soldakine doğrulttuğum silahın kabzasını hırsıyla geçirdim. O geriye savrulurken belimdeki susturuculu tabancamı çıkardım. Silahım soldakini hedef aldı, tabancam ise çenesine silah kabzasını yiyeni.

“Diz çökün,” dedim sert bir sesle. İkisi de bana ağır ağır baktı. “Çök!” diye bağırmamla dizlerinin üzerine çöktüler. “Ellerinizi ensenizde bağlayın.” Dediğimi yaptılar.

“Tek soru soracağım,” dedim ikisi de dikkatle bana bakarken. “Tek cevap alacağım.”

“Biz Türk askerine cevap vermeyiz,” dedi tabancamın ucundaki, gırtlaktan gelen sesle.

“Ama Türk askeri cevabını alır.” Kaba sesimden cinsiyetimin belli olmayacağı dozu ayarlayarak, “Hem de her sorusunun,” diye ekledim.

“Değil mi, Sezin Komutan’ım?” dedi kulağımdaki askerlerimden biri. “Sezin Komutan’ım?”

“Sezin Komutan yok,” dedi Fırat abi. Bir kargaşanın başladığını anladım.

“Helal,” diyen ses Özgür’den geldi. “Kesin birisini gördü. Ayrılmış bizden. Halleder.”

“Kaza, benden habersiz sürüden ayrılmak ne demek?” Sesi sertçe kulağıma ulaştı. Gözümü iki şerefsizden çekmeden bas-konuş kulaklığın mikrofonuna bastım.

“Sürüden ayrılanı kurt kapar, komutanım. Ben direkt kurt sürüsünden ayrılıp çakal avlıyorum,” dedim soğukkanlı bir şekilde. “Çakal görünce duramıyorum. Huyum kurusun.”

“Kurutacağım o huyunu senin, bekle.”

Sırıtarak mikrofonu kapattım. Soysuz itlere döndüm ve tek sorumu yönelttim. “Adil Korkmaz burada mı?”

“Adil kim or-” diyerek elini beline atan şerefsizce döndüm. Silahımın ucundaydı. Beni oyalayarak zaman kazanacaktı ama Türk askeri tongaya düşmezdi. Herifin alnına kurşunu yedirdikten sonra tamamen diğerine döndüm.

“Onun cevap hakkı bitti,” dedim ölü adamı arkamda bırakarak. “Adil Korkmaz, burada mı?”

Karşımdaki bana öfkeyle bakıyordu. O öfkesini ona yedirirdim. Tabancamı alnına doğrulttum. Karşımdaki köpek kafasını aşağı yukarı salladı. “Yukarıda samanlık var,” dedi. “Orada tutuluyor.”

“Kalk ayağa,” dediğimde gözlerini bana dikti. Bir adım yaklaştım. “Sana...” dedim sakın bir sesle. Bir adım daha gittim. “Ayağa kalk dedim.” Üç adım sonra tabancam alnına dayandı. “Bu bir istek değil emir, orospu çocuğu. Ayağa kalkacaksın.” Zorlana zorlana ayağa kalktı. “Ellerini ensene yasla.” Dediğimi yaptı. “Beni o samanlığa götür.”

“Seni canlı tutmazlar,” dedi gülerek. “Çok kalabalıklar.”

Benim tek olduğumu kim söylemişti?

Onu kafasından ittirdim. “Yürü.”

Önümden ilerlemeye başladı. Kulağımdaki kalabalığı umursamıyordum. Umursadığım tek şey benim ismim altında esir alınan sivildi. Ondan başka bir şey düşünmeyecektim, düşünemezdim.

“Sen kimsin?” diye sordu. “Sen, Keleş misin?”

Cevap vermeden ilerlemeye devam ettim. O, yolu yürürken kulağımdan gelen, “Arkandayım,” diyen sesini duydum. “Sakın durma, Kaza.”

Hep arkamdaydı, bunu çok iyi biliyordum. O sözünü her an her yerde tutmaya yeminliydi.

Namlumun ucundaki herif, en sonunda bir yerde duraksadı. Etrafta üzüm bağları vardı. Ortadaysa bir samanlık duruyordu. “Burasıdır,” derken ileriye gösterdi. Pantolonunu çekecek gibi yaptı ama ondan önce davranıp belindeki silahı çekti. Ona doğrulttuğumda yutkunarak sakinleşmeye çalıştı.

Silah doğrultacaktı bize, pişe bak.

“Konumlandım,” dedi Göktuğ. “Samanlığın önünde beş kişi var. Çocuk oyuncağı. İki kişi tepeye keskin nişancılarla gizlenmiş. Bölgeye yayılmış olan tıpsızlar var.”

“Keleş 5 ve Keleş 6,” dedi Turan sadece. *Şükrü, Nizami.*

“Tıpsızlar bizde,” dedi Nizami. “Ben ölümle güzelleştiririm onları.”

“Arkayı göremiyorum,” dedi Göktuğ.

“Keleş 3, Keleş 7,” dedi sert sesiyle. “Arkayı kontrol edin.”

Fırat abi, Serkan. “Emredersiniz.”

“Keleş 4, Keleş 9, ön taraf sizin. Yolumuzu açın. Biz Kaza ile içeri gireceğiz.” *Kubat ve Özgür.*

“Anlaşıldı,” dedi Kubat.

“Keleş 8,” dedi Turan sadece.

“Tepe iki bende komutanım,” dedi keyifle Göktuğ. “Her zaman.” Tam o an üst taraftan Göktuğ’a doğru bir el ateş edildi. Tek elden sonra ses gelmeyince gözlerim kısıldı. Kafamı direkt kurt misali diktim. “Fark edildim. Yanıma doğru ateş edildi,” dedi Göktuğ. “Ve bu beni çok sinirlendirdi.”

Tek el ateş etmesiyle tepedekilerden birinin yere doğru düşüşe geçtiğini gördük. Gerçekten sinirlenmişti. Tekte yedirmişti. Tepedekinin yere yapışmasıyla arka taraftan silah sesleri yükselmeye başladı.

“Açıktayız,” dedi Serkan. “Altı kişiler. Yakın mesafeye geçiyoruz.”

“Sizde,” dedi Turan.

“Direk’im, direk gibi gir onlara,” dedi Şükrü. “Merak da etme, Şükrü Şeker buradakileri siker.”

“Senin için,” dedi Serkan da ona gülerek.

Kubat’la Özgür ön tarafın kaçışmasına izin vermeden birkaçını alırken diğerleri sağa ve sola doğru saklanmaya başladı. Arkamda dağ gibi olan adamın bizim tarafımıza doğru saklananlara merhametsiz bir şekilde ateş etmesine dönmedim. Kaçışanlar nasibini almıştı.

Elimin altındaki şerefsizi iterek ilerletmeye başladım. Arkamdan bela gibi gelen adam etrafı kontrol ederek beni koruyordu. Samanlığın kapısına elimin altındaki adamın kafasını sertçe geçirdim. Kapının dayanıklılığını herifin geriye doğru bayılmasından anladım.

Turan elini koluma dokundurdu, geri çekildim. Gözlerimi ona çevirdiğimde bana göz kırptı ve tekmesini sertçe kapıya geçirdi. Kapı geriye doğru resmen savrulurak açıldı.

Silahımı kaldırıp içeri girdiğim gibi sola doğru yöneldim. Sağa yönelen Turan’la sırt sırta verip ateş etmeye başladık. İçerisi çok kalabalık sayılmazdı. Düşenlerin arasında bize de ateş edenler olduğu için Turan’ın kolundan tutarak ikimizi de samanlığın arkasında kalan bir demir tenekenin arkasına sakladım.

“Bana, benden habersiz ayrılmanın ve başına buyruk davranmanın hesabını vereceksin,” dedi kafasını samanlığa yaslariken. “Bugün iki oldu! Evinin çevresinde teröristler varken de haber vermemiştin!”

“Sabahkinde haklısın ama az öncekinde orada olduklarını fark etmedim. Sadece kontrole çıkmıştım.”

“Fark ettiğinde haber verebilirdin.”

“Meşguldüm.”

“Kelime oyunu yapma bana,” dedi kafasını birden bana çevirip. “Yemezler.”

Ama seni yerler. Ah seni yerler yerler, seni ham yapar bu Turancılar.

“Yemesinler,” dedim ve kafamı hafifçe kenardan çıkarıp içeriye bakındım. Üç kişi ısrarla ateş ediyordu. Bulunduğumuz samanlığa denk gelmemesi dünyanın en komik olayıydı. Bir tanesinin arkada bir yerde eğildiğini gördüm. Turan kaskımın altından tutup kafamı geriye doğru çekti. Kaşlarını çatarak ona döndüm. “Sen yesen yeter.”

“Yiyeceğim ben seni, bekle,” dedikten sonra kafasını samanın arkasından çıkardı ve iki el ateş edip geri indi. “Öyle bir yiyeceğim ki seni...” Tekrar kafasını çıkarıp ateş etti ve bana doğru eğildi. “Geriye seninle dolu ben kalacak sadece.”

Gözlerimi kısıp, “Bana kelime oyunu yapma,” dedim ve birden ayağa kalktım. Onun gibi iki el ateş ettim. Ateş edenlerin sayısı azalıyordu. Tahminen iki kişi kalmıştı.

“Komutanım fareler geliyor,” dedi Gökrüğ. “İki SUV.”

“Keleş 3, Keleş 4; engele yatın,” dedi Turan tabancasını çıkarıp ayağa kalkarken.

“Hemen, komutanım,” dedi Fırat abi ve Kubat.

Ben de tabancamın şarjörünü yenileyip önüme gelen ilk kişiyi vurdum. Sakin adımlarla ilerlemeye başladık. O önden, ben arkadan. Daha sonra gördüm. Adımlarım duraksadı, tabancayı tutan elim düştü. Turan fark ettiğim manzarayla uğraşan adamı tek ateşle indirdi.

“Keleş 8’den, Keleş 1’e. Sürücülerden birini indirdim, arabayı boşalttılar. Yayan şekilde buraya geliyorlar,” dedi Gökrüğ.

Adil Korkmaz tam karşımızdaydı. Üzerine bağlı olan bombayla birlikte.

“Siktir,” diyerek adamın önüne geçtim. “Siktir, hayır. Hayır!”

“İrzini siktiğim ya,” dedi Turan öfkeyle. Sonra mikrofonuna bastı. “Keleş 7, sivilin üzerine bağlı bomba var.”

“Geliyorum,” dedikten sadece birkaç saniye sonra bir hışımla içeri giren Serkan’a döndüm. Adil Korkmaz’ın kafası öne doğru eğikti. Sargılı olan eli iyice kanlanmıştı. Elimi bileğine sardım ve nabzını dinledim. Oldukça zayıftı. Üzerindeki bomba beş dakikadan geriye sayıyordu.

Faka basmıştım. Tahrir yoktu. Diğerleri gebermişti ve bu adamın üzerinde bomba bağlıydı!

Dışarıdaki silah seslerini dinleyen Turan'ın telsizini çıkardığını gördüm. Gözlerini benden ayırmadan, "Keleş 1'den merkeze, Keleş 1'den merkeze," dedi telsize doğru.

"Merkez dinlemede," dedi albayın bariton sesi.

"Sivilin üzerine bağlı bomba bulunuyor. Sivil baygın."

"Anlaşıldı.

"Helikopteri hazırlıyorum," dedi Serdar Komutan. "Yarım saatiniz var."

"Anlaşıldı, tamam." Turan, Serkan'ın bombayı inceleyen suretine indirdi gözlerini. "Hızlı ol."

Üçüncü dakikanın içindeydik. "Başka çarem yok," dedi Serkan kablo-ları incelerken.

Adil'in tam göğsüne bağlı olan bombadan yükselen geri sayım seslerini dinledim. O sırada kenardan duyduğum sesle tabancamı çevirdim ve yattığı yerde silahını bize doğrultan kansızın alnına bir delik açtım. Adil'e geri döndüm.

"El yapımı bir bomba," dedi Serkan. "On dakika sınır. Burayı bastığımızda başlatılmış olmalı."

Kenarda çalan bir telefon olduğunu görünce bakışlarım hemen Turan'a döndü. Telefonun ekranına bakarken kaşlarını çatı. Emekleyerek samanlar arasındaki telefonu çıkardım. Cihazın ekranını onun yüzüne tuttum. Ben konuşamazdım. Bir kere kendi sesini Sezin Kaza diye tanıtmıştı. O konuşmalıydı.

Turan sanki bunun bende yaşattığı o gurur kırıcı hissi anlar gibi önce yüzüme baktı. İsmimi kullanmasına izin vermenin bana yaşattığı zorluğu fark etse de telefonu elimden alarak açtı ve hoparlöre aldı.

"Deli Komutan?" Keyiften dörtköşe olan sesi tanıyordum; Tahrir'di. "Hediyemi beğendin mi? Sana özel paket de yaptırdım. Üzerine sticker bile yapıştırdım. Gördün mü?"

Tahrir'in sesini duymamla burun deliklerimin büyümesi bir oldu. Yumruk olan ellerimi kontrol edemedim.

"Hangi deliktesin, Tahrir?" diye sordu Turan sert sesiyle.

"Sana Hasan'ı getir dedim, komutan. Hasan'ı getirseydin hiç bu işlere girmeyecektik. O orospunun alnında delik açmama izin vermedin. Yorgi'ye kendimi kanıtlamanın en güzel yolunu elimden aldın."

"Siktirtme kendini kanıtlamanı," dedi Turan.

"Ayıp, komutan. Çok ayıp. Özellikle iki çete seni bitirmek için oraya gelirken." Kahkaha attı.

"Yerini söyleme. Ben zaten seni bulacağım."

“Bulursun, bulursun,” dedi Tahrir. “Bilmeceyi çözdün. Çok da çabuk çözdün. Ben yine yarına falan halledersin diyordum. Formunu geri kazanmışsın.”

“Formumdan hiç düşmedim,” dedi Turan gözlerini benden çekmeden. Beni inceliyordu. Belki de benim gibi düşünüyordu. “Elin iki üç yere ulaşıyor diye çok matah şeyler yapıyorsun sanıyorsun, Tahrir. Yapmıyorsun.” Derin bir nefes aldı. Sesi güçlü, yıkılmaz, sarsılmaz çıkıyordu. Kendinden emindi. “Hediyeni gördüm. Eyvallah. Hediyeye karşılık vermek benim âdetimdendir. Yaşadığın her günün de benim sana hediyem olsun. Bu saatten sonra sana merhamet etmemi isteyeceksin ama ben hediye kotamı çoktan doldurmuş olacağım.”

“Benimle doğru konuş, Deli Komutan!” diye bağırdı Tahrir. “Senin fişini çekmem tek çağrıma bakar. Bilirsin beni. Elim iki üç yere ulaşıyor ama bu matah bir şey değil. Bir sonrakinde karşılaşmamız senin için çok ağırlı geçer, bilesin. Asıl matahı o zaman görürsün.”

“Konuşacağım,” dedi Turan gözleri her saniye daha da kararırken. “Seninle çok güzel konuşacağım. Son günlerinin tadını çıkar. Son gününde hepsini senin boğazına dizeceğim. Sana dediklerimi hatırla. Sen bozüksun, Tahrir. Senin başlangıcın bozuk. Üzerine basıp seni hoşaf edeceğim. Bu da benim kendime, *Sezin Kaza'ya namus sözüm olsun.*”

Bana sözünü, benim ağzımdan vermesi kadar özel çok az şey vardı.

Telefonu kapatıp kenara fırlattığında kafamı eğip derin nefesler aldım. “Siktiğimin göt kurusu. Arayıp arayıp saydırıyor. Bulduğum gün o boynunu parmağımın ucunda basketbol topu gibi çevirmezsem benim de adım Turan Akkurt değil.”

“Serkan,” dedim Tahrir'i unutmaya çalışarak. O orospu çocuğunu düşünemezdim. “Çok az kaldı!”

“Fareler artıyor, komutanım,” dedi Göktuğ'un sesi. “Bir SUV daha buraya geliyor.”

Turan gözlerini bana indirdi. Bakışlarımı hemen Adil Korkmaz'a çevirdim. Buradan ayrılamazdım. Bu adamı tek bırakamazdım. Onu hayatımda hiç görmemiştım fakat bu adamın başına bir şey gelirse kendimi hayatımın sonuna kadar affetmezdim. *Sivilin canı, benim canımdı. Halkımın canı, benim nefesimdi.*

Bunu Turan da biliyordu.

“Geliyorum,” dediğinde arkasını dönmeden önce bana son kez baktı ve koşar adım yanımdan uzaklaştı. “Şükrü, Nizami. Rapor verin.”

“Etraf temizlendi. Desteğe geçiyoruz.”

"Komutanım," dedi Kubat. "Roket var."

Kafamı kaldırdığım gibi Serkan'a baktım. Serkan cebinden çıkardığı çakı ile Adil'in üzerindeki kabloları tırttı. Gözlerini sımsıkı kapatıp açtı. Derin nefesler alarak tüm odağını bombaya verdi.

"Roket geliyor!" Bağırıştan sadece üç saniye sonra duyduğum patlama sesiyle Adil'i bıraktığım gibi dışarı fırladım. Samanlığın ön tarafında tonla terörist yatıyordu. Odağımı nereye yönelteceğimi bilemiyordum. Ne düşündüğümü de ne düşünmem gerektiğini de asla bilmiyordum.

Bir bina tamamen aşağı indiğinden çıkan dumanları izledim. Roket binaya denk gelmişti.

"Kubat, ses ver!" diye bağırdım. Sarsak şekilde birkaç adım attım. "Kubat, iyi misiniz?"

"Fırat Demir. Durum ne?" diye sordum yine. Turan'ın gözlerini kaçırmadan binaya baktığını gördüğümde ağzımdan bir küfür kaçtı.

"Onların binada olduğunu anlamamla binanın bombalanması arasında otuz saniye var. Bina yıkıldı. Beş ayrı askerimin uzuvlarını gördüm cesetlerini ararken. Cesetleri bile yoktu, parçaları kalmıştı geriye," demişti bana bir keresinde.

Kalbim, dört nala koşan atın acelesinde atıyordu. Gözlerim deli gibi etrafı tarıyordu. Karanlığın içinde yükselen dumana bakarken bir an aklım oynadı gibi hissettim. Ya içinde kalmışlarsa? Hayır, o kadar dikkatsiz olamazlardı. İlerideki boş binanın tepesine konumlanmış olan Göktuğ elini kaldırıncaya ona döndüm.

"Roket yakınlarında patladı. Fırat Komutan, Kubat Komutan'ı ayağa kaldırdı. Sorun yok görünüyor!"

"Fırat Demir," dedi Turan daldığı yerden uyanmış gibi bir sesle. Hemen düzeltti kendini. "Ses ver."

"Bir şeyimiz yok," dedi Fırat abi. "İyiyiz. Yok bir şeyimiz!"

"İyiyim, komutanım!" dedi Kubat. "Analarını sıklam için sadece roket ihtiyacım vardı. Orospu çocukları o ihtiyacı karşıladı." Sonra deli gibi taramaya başladı. Korku yoktu ama ateş ediş hızından Kubat'ın silahını ayırt edebiliyordum.

Derin bir nefes alarak aceleyle içeri döndüm. İkinci dakikadan geriye sayan sayaca göz attım. Otuzuncu saniyede, "Kes artık şunu! Ne duruyorsun?" diye seslendim Serkan'a.

Kafayı sıyracaktım. Artık gerçekten delirecektim.

"Yanlış kabloyu kesersem hepimiz havaya uçarız."

"Uçalım!" diye bağırdım öfkeyle. "Yüzde elli şansın var, amına koyayım. Bu işin uzmanı sensin!"

“El yapımı bu!” dedi o da.

“Hayatında yaşından fazla el yapımı bomba gördün. Başlayacağım beklemene. Kes birini işte!”

Derin bir nefes aldı. “Allah’ım,” dedi gözlerini kapatarak. “Verdiğim her kararda sana sığınırım. Bana doğru yolu göster.”

Titreyen ellerimle Adil Korkmaz’ın suratını kaldırdım. Yüzündeki yaraları görünce içim sızlasa da suratına hafif tokatlar attım. “Kalkın, lütfen,” diye fısıldadım. Yaşıyordu. Yaşıyordu ve bu benim için en önemlisiydi. “Allah’ım sen çok büyüksün. İstemeyen kullarına neler verdin, isteyene istediğini vermez misin, Allah’ım?” Ağzımdan çıkanlar kontrolüm dahilinde değildi. Adil’in suratına attığım tokatlara hiçbir tepki vermemesiyle, “Senin yardımına muhtacız, Allah’ım,” dedim ve adamın suratına büyük bir tokat attım. “Uyanın. Biz geldik. Türk askeri burada. Yalnız değilsiniz!”

Adil’in beni duyup duymadığına emin değildim ama hırsla bir tokat daha geçirdim. Orta yaşlı adamın yüzü acıyla buruştu. İçime heyecan doldu. Bilinci açıldı. Göz kapakları kıpırdadı. “Sana sığındık, Allah’ım. Katından vereceğin her türlü iyiliğe ihtiyacımız var.”

Serkan gözünü açtığı gibi birden kırmızı kabloyu kopardı. Sanki kopan kablo değildi de damarımdı. Öyle bir acı hissettim. Tüm dünyam karardı. Nefesimi tutup gözlerimi sımsıkı kapattığımı o an fark ettim. “Öldük mü?” diye sordum. Silah sesleri kesilmişti. Kulaklığımdan sesler geliyordu ama kalbimin sesleri kulaklarımda yankılanırken ne dendiğini duymuyordum. “Serkan, öldük mü?”

“Ölmedik, komutanım,” dedi aslanım. “Rabbim bizi duydu. Ölmedik.” Üçüncü saniyede takılı kalan bombaya bakarken derin bir nefes verdim.

Oturduğum masada önümdeki dosyayı okuyan gözlerimi, kapıdan içeri giren bedene çevirdim. Önümde açık duran dosyalar; başkanlıktan gelen görev emirleri ve onayları, askerlerimin dosyaları ve Tahrir dosyasıydı. Tahrir hakkında aldığı notları okuyordum. Benim ona verdiğim en küçük bilgiyi dahi not almıştı.

“Yanlış odaya mı girdim?” diye sordu Turan Alp Akkurt. Onun odasına yerleşmiş ve yayılmış olmamı garipsemedi. Alayı elle tutulur cinstendi. “Benim koltuğum değil mi orası?”

Adil Korkmaz, gelen helikopterle hastaneye sevk edilmişti. Askerlerimin hepsi sağlıklıydı, sapasağlamdı. Biz de şerefsiz tohumlarının leşlerini arkamızda bırakıp memleketimize dönmüştük. Alaya girer girmez üstümü değiştirmiş, odasına gelmiştim.

“Konuşmamız gerek, Turan Yüzbaşı.”

“Tabii, Sezin Üsteğmen,” dedi ve kapıyı arkasından kapatıp masanın karşısındaki duvarın önüne dikildi. “Buyurun, sizi dinliyorum.”

“Alay varken sizin evinizde kalmam kararınız neye dayanıyor?” dedim ellerimi önümde birleştirerek.

“Alayda tek kadın olmana.”

“Bunca zaman burada barındım,” dedim kaşlarımı çatarak. “Burası benim asıl evim. Tek kadın olmam burada kalamayacağım anlamına gelmez.”

“Alayda da güvende değilsin,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “İlk suikastını alay sınırları içinde yaşadığını unutmuyorsun, değil mi?”

“Sızıntı askerlerdi,” dedim. “Cezalarını çekiyorlar.”

“Bana başka askerler olmayacağını garantisini verebilir misin?”

Sessiz kaldım. Hırsıyla derin nefesler aldım. Olay, evinde kalmamak değildi. Evinde zaten kalacaktım. Bu konuda fikrimin sorulmayacağını netliği Turan Akkurt’tan çıkmıştı, buna emindim. Benim sorunum buydu. Neden bana fikrimin sorulmamasını söylemişti?

“Şükürlerde kalabilirdim. Özgür’e söylesem buzdolabının üzerinde yatar, yine bana evinde yatak yapardı. Serkan’a söylesem Nizami’yi sokağa atar, kendisi de Nizami’nin yanında gider, evi bana bırakırdı. Fırat abi, evinde bana özel oda yapardı. Kubat kendi eşyalarını çıkarır, evi bana emanet eder, çıkar giderdi.”

“Benimle yaşayacaksın. Güvende olacağın tek yer benim yanımdır.”

Netti. Alternatifler umurunda değildi.

“Kendimi güvende tutabilirim.”

“Ona ne şüphe?” dedi ciddiyetle. Ne düşündüğünü gram anlayamıyordum. Yüzü çok ciddi ve sabitti. “Ben, benim yanımda güvende olmanı istiyorum. Benim çatım altında, benimle. Çünkü içim ancak bu şekilde rahat olacak.”

“Buna sen mi karar veriyorsun?” dedim çatık kaşlarımla.

“Ben karar veriyorum.”

“Sana bu hakkı kim veriyor?”

“Ben veriyorum.”

“Benim hakkımda olan hiçbir şeye sen karar veremezsin!”

“Verdim ama.”

“Bana bak,” diyerek elimi birden masaya vurdum. Bu ani hareketimle ne yaptığımı fark ettim ama yine de ona sinirlenmemi durduramıyordum. Beni deli ediyordu. Benimle böyle konuşuyor, havadan düşmüş bir kral gibi bana emirler veriyordu. Bana emir verebilirdi fakat bana, benim hayatım hakkında emirler veremezdi!

İkimiz de sessiz kaldık. Sessizliği bozan o oldu.

“Kaza,” dedi içi içine sığmaz bir sesle. “Masamın arkasında, benim kol-ruğumda hafif kızgın, hafif sitemli bir şekilde bana bakarken ne kadar çekici ve güzel durduğunu tahmin edemezsin.” Kaşlarım düzeldi. Yüreğime kocaman bir Turan kayası oturdu. “O masanın üzerinde nasıl duracağını düşünmek aklımı yitirmeme sebep olacak.”

Ne dedin sen, ne dedin sen?

Dumur oldum. Onun birden böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. “Konudan uzaklaşıyorsun,” dedim son akıl kırıntılarımla. Onun beni masanın üzerine yatırıp yapabileceklerini düşündükçe, bulanık aklımın azıcık kalan net kısmını kullanabildim.

“Keşke kafamın içindeki o görüntüden de uzaklaşabilsem.”

Uzaklaşma, yigidim. Uzaklaşma, civanım. Bayılacağım şimdi, uzaklaşma.

“Nerede kalmak isteyeceğime ben karar veririm,” dedim kendimi tutamayacak gibi hissederken.

“Zaten karar vermedin mi?” diye sordu boğuk sesiyle. “Zaten evini seçmedin mi, Kaza?”

“Seçtim,” dedim duraksamadan. “Derdim evimin konumu değil. Nereye gidersem gideyim yanımdaki kişiyle her yerin evim olacağını biliyorum. Sorun evimin neresi olacağı değil, bunun bana danışılmaması.”

Ne oluyor? Öldüm de Sezin ve Turan paralel evreninde miyim? Bu ne açık sözlülük sizdeki?

“Danışmadım, doğru,” dedi hak vererek. “Çünkü benimle aynı şeyi istediğini biliyorum. Başka bir alternatif de sunulsa beni seçeceğini biliyorum.”

“Bana sormadın,” dedim yine de. “Bana neden sormadın?”

“Benimle yaşasana,” dedi yine de benim isteğimi yerine getirerek.

“Bu bir soru değil, yüzbaşı.”

“Benimle yaşamayı istiyorum.”

“Bu da bir soru değil. Bu bir istek.”

“Benimle yaşa.”

“Hayır,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Doğruyu bulamıyorsun, Kazazede. Bu senin problemin.”

“Seni buldum.” Derin bir nefes aldı. Öyle huzurlu, öyle güzel nefesti ki aldığı; kıskandım o nefesi. Benim nefesim içime sıkışmıştı. “Kaza’mı buldum.”

“Onu kader yaptı. Bulan sen değildin, Kaza’nı önüne çıkaran kaderdi.”

“Minnettarım o kadere,” dedi direkt. “Hep de minnettar kalacağım.”

“Ben de,” diye fısıldadım. Onu kader karşısında yalnız bırakmadım. “Soruyu sor, cevabını al. Aksi takdirde-”

“Benimle aynı çatıyı paylaş.” Ağzımı açmama izin vermeden devam etti. “Aynı masada aynı yemeği yiyelim. Evimde her şeyim tek, ben tekim. Çiftim ol. İki tabak koyayım masama, iki dolabım olsun. İki yastığım var, soğuk tarafı sıcak olsun.” Yaslandığı yerden ayrılmadı ama öyle bakıyordu ki dibimde de olsa aynı hissederdim. “Benimle yaşar mısın, Kaza?”

Evlenme teklifi provası diye yorumladım, Seziş.

Ona bakarken eriyen beynim ve güçleşen kalbim... Biri beni kurtarmasın diye bekleyen ben... Hayır, kurtarmasın. Kendime de gelmeyeyim. İçimden geçen söylemem doğru olansa, olmam gereken yerdeydim.

“Senden istediğim buydu. Cevabımı bilsen de bu soruyu bana sorman.” Ellerimi masanın üzerinden indirdim. Terlemiş avuçlarımı kamuflaj pantolonuma sildim. “Evet,” dedim sonra. “Seninle yaşarım, Kazazede.”

Gergin değildim ama mahvoluyordum. Elim ayağım titriyordu resmen. Bana yaşattığı etki kafamı sıyırmama sebep olacaktı.

Temiz suretiyle gülümsedi. Bıyığını kesmişti, şimdi tertemiz çehresi vardı. Saçlarını da kısaltmış gibi duruyordu. Saçları ıslaktı. Onun lavaboya girdiğini fırsat bilip odasına kurulmuşum zaten.

Uzunca bir sessizlik oldu aramızda. Ensemde boncuk boncuk terler vardı. Bundan birkaç saat önce bir bomba ile burun burunayken yaşamadığım zorluğu bu adamla yaşıyordum.

Kazazede'nin, Kaza'ya etkisi.

“Ne güzel bakıyor senin gözlerin öyle?” diye konuştuğunda yutkunarak etrafa bakındım. Ona nasıl baktığımı asla bilmesem de o sessizlikte ve öncesinde bir an bile gözlerimi ondan çekmediğimi fark ederek ancak koptum ondan.

“Nasıl bakıyormuş?”

“Çok güzel.” Oturduğum yerde kıpırdandığımda beni anlamış gibi boğazını temizledi. Son zamanlarda gülmemek için özel bir çabası vardı. Onu eliyle, koluyla, öksürüğüyle saklıyordu. “Çok uzaksın, biraz daha yakına gelsen de ne kadar güzel baktığını kanıtlasam sana.”

“Uzaklık iyidir. Görüş açın daha geniş olur.”

“Güzelliğini görmem için yakınımda olman lazım.”

“Uzak iyidir,” dedim yanıp kavrulsam da. Biraz daha yakınımda olursa üzerine atardım.

Atla. Atlamayan Seziş değil.

“Sen benim yakınımda ol,” dedi. “Düşman dediğin uzakta durur ki geniş bakasın. Ben sana yanı başımda bakmak istiyorum.”

“O zaman gelirim,” dedim etrafa bakınıp gözlerinden kaçarken. O da güzel bakıyordu. O niye o kadar güzel bakıyordu?

Birkaç adımı sesi duydum, ondan tarafa bakmadım. Zaten o gelsin istemişim, ondan beklemiştim. Birkaç saniye sonra gölgesi serildi üzerime. Sandalyemin altından tutup birden kendisine çektiğinde ve elini masaya dayayıp beni geniş pazılı koluyla arasına sıkıştırdığında, sıkışan tek şey ben değildim. Kalbim, heyecanım, nefesim içimde sıkışıp kalmıştı.

Rabbim öyle günler gösterebilir ki siz bir yatakta sıkışıp kalın.

“Sen gelmezsen ben gelirim.”

Gözlerimi inatla gözlerine diktim. Nasıl bakılırdı, görebilirdi. “Ben gitmem.”

Konu bakiştan çoktan çıkmıştı. Bambaşka yerdeydik şu an.

“Diyorsun?”

“Benim sözüm senet, Akkurt.” Elimi kararlılıkla masaya dayadığı elinin üzerine koydum. “Bir eli tuttuğunda o eli tutuyor olan tek sen değilsin. Ben bir eli tutuyorsam o elle yürünür, o elle çıkılır yola, o el bırakılmaz. Bizim kitabımızda da böyle.”

Dudaklarında doğmuş yamuk bir sırıtış, keyifle havaya kalkmış olan tek kaş... İşte şimdi karşımda keyiften dörtlük bir Turan Alp Akkurt vardı.

“Bu masanın üzerinde nasıl durduğunu görmem gerek,” dedi ve beni belimden tuttuğu gibi masaya oturttu. Bez bebek gibi beni taşımasına söylenecektim ki dudaklarıma yapışması ile sesim de nefesim de kesildi. Ellerimi ensesine sardım. Dudaklarını araladığında ona karışmaya başladım.

İçime bir his yayıldı. Nedenini anlatamazdım, anlatamıyordum. Hangi kelime karşılardı bunu bilemiyordum. Hangi destan gerçekliğini sordurturdu insana? Hangi ansiklopedide bulurdum hislerimin tarifini? Bilemiyordum.

İnsan bir hatıranın güzelliğinden ölecekse tam şu an o güzellik için, o güzelliğe rağmen toprak altındaydım.

İnsan bir hatıranın şevkiyle yaşayacaksa tam şu an o şevk için, o şevk sayesinde dünyadaki en canlı insandım.

Dili dilime sarıldığında bacaklarımı açtım ve omuzlarından tutarak onu kendime çektim. Geriye doğru hafifçe yatmaya başladım. Elini sakın bir tavırla sırtıma siper edip, masadaki eşyaların batmamasını sağlamasına kırk kere öldüm, kırk bir kere dirildim.

Yüreğimi çatlatan bir kaza gerçekleşti. Ey, çatlak duvarları kalbimin; bu sefer en hakiki zede benim. Kalbime gerçekleşen bu kazadan sağ çıkamayacağım ama şikâyetim yok. En güzel kaza bu adam ve şüphesiz en temiz zede bu zede.

Sağ elim ensesini iyice sahiplendi ve onu kendime çekerken içgüdülerimi dinleyerek kafamı sola eğdim. Her bir noktasına ulaşabildim ruhunun.

O ruhu yudum yudum içmek ve ona kendi ruhumu yudum yudum bırakabilmek arasında kalmıştım. Her ikisi de gerçekleşiyordu. Onu ruhum yapıyor, onun ruhu oluyordum.

Dudaklarından nefes nefese ayrıldım. "Sana bir şey söylemem lazım." Dudakları boynuma yöneldi. Üzerimdeki tişörtü bir omzuma doğru iyice sıyırmış, diğer omzuma toplamıştı. Çıplak tenime kondurduğu öpücüklerle karşılık, "Alp," diye fısıldadım. "Sana bir şey söylemeliyim. Bilmen gerek."

"Seninle alakalı olmayan hiçbir şeyi bilmek istemiyorum," dedi nefes nefese. Birden eğildiği yerden doğrulup dudaklarıma karıştı. Sakince ona karşılık vermeye başladım. Sanki onu öpmezsem idam edilecektim.

Dudaklarından ayrıldım. "Benimle alakalı." Tekrar boynuma yöneldi, kafasını boynuma iyice bastırdım. Dudakları arasındaki tenim cayır cayır yanıyordu.

"Dinliyorum."

Kendisini bacaklarımın arasına bastırduğunda ağzımdan kaçan iradesiz inlemeyle aklım dağıldı. Ne diyeceğimi unuttum. Odanın içinde telefonun sesi yükselirken, "Hayır," dedi. "Siktirin gidin artık. Aramayın."

"Aramayın," dedim aklım dağılmış gibi. *Gibi mi? Darmadağındım!*

"Aramasınlar, Kaza. Aramasınlar, değil mi?"

"Sikeyim!" diye bağırdım tam o noktaya kendisini bastırduğunda. "Aramasınlar!"

"Şş, sessiz ol," diyerek büyük elini ağzımın üzerine kapattı ve alnını göğsüme yasladı. Derin nefesler almaya başladı. Elini cebine attığını fark edince gözlerimi sımsıkı kapatıp bacak aramdaki hissi unutmaya çalıştım. *Unutulacak gibi değildi.*

O hisse kıvranıyordum. Daha önce böyle bir şey yaşamış mıydım, bilmiyordum bile. Bilmiyordum! Ben bu adamın yanında hiçbir şey bilmiyordum. İsmim neydi? Hatırlamıyordum!

"Efendim, Kubat?" diye sordu. Telefondan fısır fısır gelen sesle aklıma ne söyleyeceğim geldi. Onun hayatı hakkında her şeyi neredeyse bilen ben, kendim hakkında ona bir şeyler anlatma isteğiyle kavruluyordum. Beni bilsin, tanısin istiyordum. Telefondaki sesi dinledikten sonra, "Tamam," dedi ve telefonu kapattı.

Söyle, dedim kendime. *İlk adımı at*, dedim. Bir an bile beklemedim.

Gözlerimi aralayıp, "Daha önce bir adamla evlilik yoluna girdim," dedim hızlıca.

Onun ağzındansa, "Davetin nerede olacağı belli olmuş," lafı çıktı.

3. ÖLÜNÜN BİRİ

Aralık, 2021. Tunceli. Sezin Kaza.

Aşk ve savaşın arasındaki tek fark, sadece birisinde kazanabileceğin ihtimalinin olmasıdır.

Aşk, insanı yener. Karşında bir düşman, rakip veya insan olsun ya da olmasın, her daim o merete yenilmek zorundasın. Zorundasın çünkü başka şansın yok.

Neyden kaçarsın ve ona yakalanırsın insan, hayatının çoğunluğunda kaçtığının önünde diz çöker.

Omzunu duvara dayamış, beni izleyen adama bakarken nasıl o meretin önünde diz çöker hale geldim diye düşünüyordum. Bu kadar güçlü bir duygu muydu? Bir kez yaşadım sandığım aşkı aslında hiç yaşamamış mıydım? Aşk, aslında kazanabileceğin bir savaş mıydı? Bilmiyordum. Anlamıyordum. O adamın dikkatli gözlerle beni izlemesiyle hiçbir şeyden emin değildim. Ondan gözlerimi alamıyordum. Alsam da zihnim onda kalıyordu. Nasıl bir yapışkansa bu, bir türlü ayrılamıyordum.

Sabaha karşı yaşadığımız o garip ana gittim. Onun odasında çok güzel anılar yaşayarak birbirimize karışırken ortamı bozduğum o ana!

Gözlerimi aralayıp, "Daha önce bir adamla evlilik yoluna girdim," dedim hızlıca.

Onun ağzındansa, "Davetin nerede olacağı belli olmuş," lafı çıktı.

İkimiz de aynı anda dumur olduk. Açıkçası bu durumda onun benden daha fazla dumur olması beklenmeliydi fakat hayır. Ben hem kendi dediğime hem de onun dediğine şaşırmıştım. Davetin nerede olacağı belli mi olmuştu? *Daha önce bir adamla evlilik yoluna girdiğimi mi söylemiştim?*

Ama neden yani? Hiç tat vermedi şu an olan şey bana. Kafamızı koparıp hiç var olmamışsınız gibi davranamıyor muyuz, Seziş?

Böyle bir şeyi nasıl söyledim? Tamam, gerçekten de söylemek istemişim ve anlatacaktım ama şimdi mi? Neden böyle bir şey yaptığımı anlamıyordum.

"Aa, öyle mi?" dedim birden. Turan bakışlarını yüzüme kilitleyip ne olduğunu anlamaya çalışırken yapılacak tek şey sanki davete şaşırmakmış gibi

onu yaptım. "Allah Allah!" diye de yükseldim bir de. Masanın üzerindeki götüm kopsaydı da bu gerçeği böyle bir anda vermeseydim.

Tamam kızım, illaki bir gün anlatacaksın ama böyle kutsal ve seksi bir anı neden mahvettin ki?

Bilmiyordum!

Gözlerimi kocaman açıp, "Neredeymiş?" diye sorduğumda dudaklarını yaladı. Belimin iki yanından tutup beni masanın üzerinden indirdiğinde ayaklarımın üzerinde dikildim. Yalandan şaşkınlığımı umursamadı. Beni kendi karşısına dikmeyi seçti.

Düştük bir boka, mis gibi koka diye düşünüp, "Böyle bir şey söylemeyi ben de beklemiyordum," dedim önce davranarak. Hızlı düşünmeye çalıştım. "Yanlış zamandı."

Cevap vermediğinde gergin şekilde altdudağımı ısırdım. Hayır, nerede nasıl davranmam gerektiğini bilen ben, nasıl bu kadar aptal davranabiliyordum?

"Bunu sana anlatmak istiyordum," dedim son bir açıklamayla. "Çünkü sen bana kendi hayatın hakkında çok şey anlattın fakat ben neredeyse hiçbir şey anlatmadım. Sana çok şey anlatmak istiyorum."

Ve ben, hayatımın son on bir yılında kimseye kendim hakkında bir şey anlatmadım bile. Mesela küçüklüğüm hakkında bir sana konuştum. Oysa o küçüklükte yaşadığım her kötü olay yüzünden hepsini bastırdığımı ve hatırlamadığımı düşündüğüm zamanlarım olmuştu. Unutmamışım. Çoğu şeyi çok iyi hatırlıyorum. Unuttum sandığım çoğu şeyi bana hatırlattın. Küçük ama benim için büyük detaylar bunlar.

Ben sana tüm hayatımı anlatmak istiyorum. Detaylarıyla. Saklamadan. Direkt. Ama biliyorum bunu yapamayacağım. Bir yerden başlamak gerekiyor, eski eşini öğrendiğime karşılık eskiden yaşadığım o iğrenç zamanlarla başlayabilirim.

"Bunu burada anlatmayacaksın," dedi sakın bir sesle. Bakuşları sağ şakağıma döndü. Gözleri derin derin oraya bakarken elini kaldırdı ve orada olduğunu dahi fark etmediğim, şakağımın üzerine yapışmış olan saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözleri şiir gibi bakıyordu.

Ela gözlerine sonbaharla, ölümle ve kalple ilgili milyonlarca şiir yazabilirdim.

"Ben sabaha kadar davet işini halletmiş olacağım. Ardından sabah evini boşaltmak için alaydan çıkacağız. Evini toparladıktan sonra birlikte evimize geçeceğiz. Anlatmak istediğin her ne varsa, gönlünden ne kadarı geçiyorsa, hangisiyle beni bilgilendirmek istiyorsan her birini *evimizde* dinleyeceğim.

Madem bana anlatmak istiyorsun..." Bakışlarını saçımdan çekip gözlerime çevirdi. Yüreğim olduğu yere devrildi. Keşke ben de devrilebilseydim. "Bir gün anlatacağını bildiğim ve sen anlatana kadar *sabırla* bekleyeceğim şeylerden birini bugün *seve seve* dinleyeceğim."

Bana tek tek, anlaşılacak ister gibi vurgulayarak anlattığında ne dilim çözülde ne de düşüncelerim. Bir an ne düşüneceğimi dahi bilemiyordum. Beynim durdu. Dakikalardır bu haldeydim.

Mal oldun adamın düşünceli halinden resmen. Seni yargılamadı, yorum bile yapmadı. Ne anlatacaksan, ne kadar anlatacaksan hepsini dinleyecek. Bu adamı bulmak için çok uğraşmadın da hani. Nasıl denk geldi sana?

"Anladın mı, Kaza?" diye sordu yavaş bir dürtüşle. Dürttü çünkü dürtülmezsem bir on beş dakika daha öyle durabilirdim. O da farkındaymış gibi beni uyandırmıştı.

"Hıhı," dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak. "Ben de şeyin yanına gideyim de şeyin şey yaptığı şeyleri şey yapayım."

Ben de Kubat'ın yanına gideyim de Hasan'ın zırvaladığı davet olaylarını dinleyeyim.

Kaşlarını keyifle kaldırdığında boğazımı temizleyerek kolları arasından çıktım, sonra büyük adımlarla odadan ayrıldım. Kapıyı da arkamdan kapattım ama sert kapattığımı fark edince direkt kapıya döndüm. Ona kızmışım gibi anlamasını istemiyordum. Elim ağır bastığından sert kapanmıştı.

Kapıyı açtım, kafamı kapı aralığından çıkarıp, "Elimin ağırlığından sert kapandı," dedim masasının arkasındaki koltuğa derin derin bakan cüssesine. Cümleye başlamamla aceleyle bana döndü. "Yoksa öyle tavır falan yok. Bir şey yok yani."

"Anladım," dedi kafasını sallayarak. "Sorun yok."

"Yok zaten," dedim. "Öyle yani." Odanın içerisine bakındıktan sonra gözüm saate takıldı. Saat sabah üçü gösteriyordu. Hemen ona döndüm. "Günaydın bu arada."

Ne?

Kaşlarını kaldırıp neşeli gözlerle bana baktı. Aptallığım hoşuna gitmişti resmen.

"Günaydın, üsteğmen," dedi muzip bir tavırla. Keyfine keyif kattığımı fark ettim. Amacım da sanırım buydu. Biraz şebeklikten zarar gelmezdi.

Allah'ım çok tatlısınız, bu işe devam edin. Salak taklidi yapman çok hoşuma gitti.

"Sabahı şerifleriniz hayırlı olsun. İstedığınız bir şey var mıydı komutanım?"

“Çok şey var ama olmuyor,” dedi bana derin bakışlarla bakarken. Açıkçası haykırarak gülmek istiyordum.

“Öyle mi? Oldururuz. Ne istersiniz?” diye direttim.

Derin bir nefes aldı. Öyle bir nefesti ki bu sonrasında bir *ah ah* nidası duyulmalıydı. Bir tur etrafına bakındı. Yemin ederim gördüm, gözü benim biraz önce oturduğum koltuğuna takılmıştı. Fakat oraya ilerlemedi. Kalçasını masasına yaslayarak kollarını göğsünde bağladı, bakışlarını yüzüme odakladı. “Şimdilik canının sağlığı.”

O koltuğu evinin başköşesine kaldırmak istemiyorsa ben de iç ses değilim. O koltuğu sırf sen oturdun diye saklayacağını ve kendi dahil kimsenin oturmasına izin vermeyeceğini kanıtlayamam ama yemin edebilirim.

“İnşallah,” dedim. Cevap vermeyince boğazımı temizledim. Duruşumdan dolayı boynum ağrıyordu. Kapıdan sadece kafamı çıkardığımdan vücudum *L* olmuştu. “Gideyim mi ben o zaman?”

“Cevabını bildiğin sorular soruyorsun,” dedi. Tabii ki git demeyecekti. Gülmemek için kendimi sıktım. “Kalırsan yarım kalmıştı tamamlarız.”

“İyi, hadi görüşürüz yarın,” diyerek kapıyı kapattığımda, “Ulan,” sesi duydum arkamdan. Sonra hafif bir vuruş sesi geldi. İkinci, “Ulan,” sesi daha yüksek geldi.

“Bu herif niye böyle giyinmiş?” diye soran Serkan’la kendime geldim ve bakışlarımı Turan’dan çekip direkt Serkan’a döndüm. Kucağında dört tane, *KIRILABİLİR* yazan koliyle mutfaktan çıktı. Asla zorlanmadığını görüyordum. O kolilerin içinde tabaklar ve borcamlar vardı. Mutfak eşyalarımın bir kısmını evine alacaktı.

“Bana mı diyorsun?” diye sordu Nizami üzerindeki kırmızı, kadife spor takımıyla ona dönerek. Saatlerdir kombininin saçmalığını düşünsem de ilk başta garip bir bakış atıp karışmamıştım. İşin garibi Serkan söyleyene kadar kimse onun giyimine laf da etmemişti. “Anlamadım?”

“Serkan’ım benim parçalarım olan kolileri iyi taşırsan sevinirim,” dedi Özgür kenardan. “Malum, kırılabilirim.” Kimse Özgür’ü ciddiye almadı.

Kafamı eğmiş, televizyon ünitesindeki çerçeveleri paketliyordum. Bu çerçeveleri çoktan çöpe atmalıydım fakat çöpe attıktan sonra pişman olacağımı biliyordum. Yaşadığım her günü tekrar tekrar hatırlamak için fotoğraflarıma ihtiyacım vardı. Unutmamalıydım.

Turan omzunu duvara yaslamış, salonun kenarından evin içindeki karmaşayı izliyordu. Evdeki tek bir şeye dahi elini dokundurmamıştı.

Öyle ağa gibi üstten üstten içeriyi izliyordu. Oturduğu da yoktu, yalı kazığı gibi dikiliyordu.

Çoğu şey kolilenmişti çünkü fazlaca kalabalıktık. Evdeki her iş bitmişti, koliler artık aşağı taşınacaktı. Keleş timine ek olarak İlayda, Ziyafet ve Sevil abla da bize katılmıştı. O üçü mutfağı hallediyordu ki bu işime geliyordu. Mutfak malzemelerini paketlemeyi kim severdi?

“Evet, sana diyorum,” dedi Serkan. Elindeki kolileri, kapıdaki Fırat abiye uzattı ve kollarını göğsünde bağlayıp Nizami’ye döndü. “*Selahattin lokale geliyor mu* diyecek gibisin birazdan.”

“Selahattin akşam lokale geliyor mu aşkısı?” dedi Nizami ve bir ayağını öne doğru koyup götünü arkaya çıkardı, bir elini de omuz hizasında kaldırıp poz verdi. Serkan, Özgür ve Kubat ona yüzlerini buruşturarak baktı.

“Neden böyle giyindin?” diye sordu Kubat.

“Rahat çünkü.”

“Ben beğendim,” dedi Şükrü kenardan. “Çok yakışmış. Çıkarırken yardım istersen buradayım.”

Nizami sanki uzun saçı varmış da parmağına doluyormuş gibi hareket yapınca Özgür, “Bir de bizden korkuyorlar,” dedi Serkan’a. “Bunlar daha fena aşkitom.”

Serkan ona göz ucuyla baktıktan sonra duvara dayanmış olan halılardan birisini sırtladı. “Benimle konuşma.” Daireden çıktı.

Özgür arkasından koşarken, “Hâlâ kasiyer kızla konuştum diye mi triplisin bana?” diye bağırıyordu. Çıkmadan önce kenarda duran televizyonu sırtlamayı unutmadı. Evinde televizyon olmadığı için benimkini alacaktı. Evim birkaç saat önce resmen açık arttırmadan çıkmıştı. Onların arkasından gerçekten garip bir şekilde baktım çünkü bu şakaların dozunu bazen abartıyorlardı.

Serkan ile Özgür’ün sevgili olduğunu düşünüyorum. En büyük destekçileri de benim. #SerÖzünkelebeği #SerÖz #SerkanveÖzgürevlenirsennikahşahitleri-olurum.

“Ya ciddi söyleyin. Beğenmediniz mi?” dedi Nizami salonun ortasına geçip kombinini gösterirken. “Pazardan aldım. Orijinal Gucci. Gucci’de on beş bin liraymış. Ben üç yüze aldım.”

“Kanka Gucci’ne gitmesin ama seni kazıklamışlar,” dedi Şükrü. Hepsi birden gülmeye başladığında elimdeki gazete sayfasına sardığım çerçeveyi düşürmemeye çalışırken ben de güldüm. Onların salaklığına kafamı iki yana salladım.

“Gerçekten çok kötü. Buna üç yüz lira mı verdin?” dedim Nizami’ye ciddiyetimle geri dönerken.

“Ama çok kaliteli, Sezin Komutan’ım. Sanki biri götümü kuş tüyüyle okşuyormuş gibi hissediyorum.” Eliyle takımın üstündeki hırkanın kadife yüzeyini okşadı. “Şu rahatlığı hayatınızda bir gün yaşamamız dileğiyle.”

“Tövbe de,” dedi Kubat. Turan’ın yanına doğru gittiğini fark edince bakışlarım ona döndü. Turan’ın yaslandığı duvara yaslanmadan yanında dikildi. Yüzbaşı omzunu duvara dayadığı için boyları aynı gibi duruyordu.

Kubat dimdik bir şekilde nizama uygun asker gibi yanında dikilirken, “İzninizle bir şey sormak istiyorum,” dedi fakat bu cümleyi dudaklarının hareketinden anlamıştım. Bana biraz uzak kalıyorlardı. Kubat da sanki sesini bilerek kısmıştı. Turan göz ucuyla ona bakıp ağzının içinden bir şey söyledi ancak onu anlayamadım. Kubat hemen ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Daha rahat bir şekle büründüğünde Turan, “Söyle,” tarzı bir şey dedi.

“Sezin Komutan’ın-” kelimeleriyle başlayan cümlemin devamını, Kubat kafasını yavaşça Turan’ın omzuna doğru eğdiği ve ağzı görünmediği için yakalayamadım.

Elimdeki fotoğraf çerçevesine dönüp kaşlarımı çatarken Kubat’ın benim hakkımda Turan’a ne diyebileceğini düşünmeye başladım. Yandan yandan onları kontrol ederken yanımda konuşup gülüşen askerlerimi dinlemiyordum. Nizami’nin Alman gurbetçi rapçiler gibi el hareketleriyle rap söylüyormuş taklidi yapmasını umursamıyordum.

Turan’ın gözleri birden bana döndü. Bakışlarından hiçbir şey anlamadım. Bela ela gözlerini benden çekmeden, “Onunla tanıştıktan sonra onunla alakalı her şeyle ilgim var, her şeyine ilgim olduğu gibi,” dedi Turan tane tane. Onun ne dediğini hem duydum hem de anladım. O kadar sesin arasından onun sesini seçebilmem mucizeydi. Kubat’ın ne dediğinin önemi yoktu. Cevap merakımı fazlasıyla gidermişti.

Fırat abi eşliğinde, bu adamın yoluna adak adayacağım. Aşkımızı mehter marşlarıyla açıklayacağım. Resmen bizim uğrumuza ölüyor.

Bakışlarımı ondan alıp elimdeki fotoğraf çerçevesine çevirdim. Sahil kenarında çekilmiş bir fotoğraftı. Onunla olan tek fotoğrafımdı. Bu fotoğrafta, on sekizinci yaşımın ilk günündeydim. O ise yirmi yedi yaşındaydı. Arkadan bana sarılmışken ben sadece elimi üstünkörü onun elinin üzerine koymuştum. İkimiz de kameraya gülümsüyorduk. Bu fotoğraftan sonra yaşadığımız kavga aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyordum. Ondan ilk nefret ettiğim anı hatırlatıyordu. Bunu çöpe atmayı hiçbir zaman

düşünmemiştim. Her şeyi hatırlamalıydım. Hayatımı mahveden, karşıma utanmadan çıkmaya devam eden bu adamı hatırlamalıydım.

“Sezin'im!” diye ince sesiyle bağırarak Sevil ablanın sesi ile gözlerim hemen mutfığa kaydı. Elimdeki çerçeve, kutunun içine düştü. “Bu tencereleri ne yapacağız ablasının gülü? Azlar zaten, bunları poşete mi koysak?”

“Sen nasıl istersen abla!” diye bağırdım. Turan'ın bakışlarının yine bana odaklandığını fark ettim. O adamın olduğu çerçeveye baktığımı izlediğini anlamıştım. Yüzümden bir duygu okunmadığına emindim. Duygu okunması için o adama karşı duygular hissetmem gerekirdi. Ona kızgın dahi değildim. Nefret de duymuyordum. Her şey geride kalmıştı. Özlem, hiçbir zaman olmayacaktı. Sevgi, uzun zaman önce kana bulanmıştı.

O maymundan hallice orangutanın fotoğrafının hâlâ bizimle durmasına katlanamıyorum. Bunu Turan'ın evine götürmeyelim, Seziş.

“Ablacığım ikinci el mutfak eşyaları satan bir yer var,” dedi Sevil abla mutfak kapısından çıkıp. Onun hemen arkasında büyük tencerelerimden birinin kapağını kafasına geçirmiş Özgür ve o kapağa tahta kaşıkla vuran Göktuğ'u gördüm. İkisi de salak salak gülüyordu. Özgür'ün döndüğünü fark etmemiştim. “Oraya satalım istersen.”

“Yok, abla. Turan Komutan'ın evinde yokt-”

“Satın,” dedi Turan araya girip sert sesiyle. “Benim evimde ihtiyacı olan her şey var.”

Mesela sen. Mmm, lezzet arasına gireceğiz sürekli.

“Öyle mi?” diye sordum.

“Öyle. Her şey vardır bende.”

“Yoktur,” dedim ısrarla. Eşyalarımın hepsini götürmeyi düşünmüyordum fakat almak için yememden içmemden kütiğim çoğu eşyayı yanımda götürmek isterdim. Buradaki yatak odası, buzdolabı, banyo ve salondaki eşyaların birkaçı lojmana aitti. Ben içeri eşyalı bir şekilde girmiştim. O yüzden burada benim aldıklarım çok da fazla değildi. Onları da yanımda götürmek istiyordum.

“Bu evden almak istediğin ne varsa alabilirsin,” dedi sakın bir sesle. “Ama ihtiyacın yok. Evimde her şey var.”

“Bence bundan yoktur!” diye bağırarak içeri girdi Şükrü. Elinde salladığı defteri gördüğümde gözlerim kocaman oldu. “Şükrü!” diye bağırarak ona doğru koştum. Şükrü defterime sarılarak kendisini duvara dayadığında, “Ver onu bana!” diye çığırdım.

“Olmaz. Vermem. Vallahi de vermem, billahi de vermem. Servet bu!” Ona vurmaya başladığımda etkilenmedi bile. Ben yine de vazgeçmedim. “Vermem işte! Müzeyi koyulmalı bu.”

“Versene şunu bana,” dedim öfkeyle. “Sen peygamberini erkenden görmek mi istiyorsun? Göstereyim mi sana peygamberini?” diye bağırdım.

“İnşallah bir gün hepimiz o şerefe ulaşırız ama olmaz komutanım!”

Koala gibi defterime sarılmıştı. Evet, o defter hayat memmat meselesiydi çünkü içinde yemek tariflerim vardı. Çoğu babaannemden, kalanı da benim öylesine yemek denemesi yaparken bulduğum müthiş tariflerdi. Devlet sırrıydı. NASA’nın sakladığı her şeydi. 51. Bölge’de bulunan her varlığın açıklamasıydı. O kadar değerliydi!

“Neymiş ki o?” diye sordu Turan.

Bu defteri tarif defteri yapmadan önce beş parasız bir şekilde İstanbul’a ilk ayak bastığım zamanlarda ortalarına yazdığım bir sayfa aklıma geldi. “Cehennem haritası!” diye bağırdım aceleyle. Turan’ın o sayfayı okumaması gerekiyordu. Hatta o sayfa bence imha edilmeliydi. Şükrü’nün çıplak kafasına art arda vurmaya başladım. O defteri onun götüne sokardım. “Ver!” Herkes şaşkınlıkla bizi izliyordu.

Şükrü, “İmdat, gasp ediliyorum,” diyerek kendini korumaya çalışınca defterdeki elini önünden çıkardı. Defteri kaptığım gibi eşofmanımın beline sıkıştırdım. Üstten topuz yaptığım saçım iyice aşağı indiğinden kısa tutamlarım önüme gelmişti. Saçlarımı geriye itip etrafımdaki insanlara bakındığımda hepsinin salonun içinde, garip şekilde bana baktığını gördüm.

“Bir şey değil,” dedim sonra. “Öyle gereksiz bir şeydi.”

“Yemek tarifleri yazıyordu,” dedi Şükrü. “O defteri yukarılarda tutmalıyız. Saygı duymalıyız. El lezzetinin dışında o tariflere ulaşmalıyız.”

“Aa! Sezin bana şu yaptığın çıtır böreğin tarifi de yazıyor mu? Allah aşkına geceleri rüyalarım giriyor. Kaç aydır sabah ağzımda salyalarla kalıyorum,” dedi Ziyafet arkadan gelerek. “Gözünün yağını yiyeceğim ver o tarifi artık.”

Fırına vermeden önce üstüne maden suyu döküyoruz.

“Vermem,” dedim.

“Ne, defteri götüne de sıkıştırırsan alayım da tüm tarifleri ifşa mı edeyim?” diye sordu Ziyafet.

“Vermem ya,” dedim artık.

“Şu yaptığın tiramisuda labne yerine ne kullanıyordun? O yazıyor mu, Sezin’im? O deftere bir kere bakayım mı?” dedi Sevil abla.

“Bakma, olmaz,” dedim ısrarla. “Ayrıca ben size tiramisu yapmadım.”

“Evet, hatırlamıyorsun bir de,” dedi Sevil abla. “Yap diye günlerce yalvardım.”

“Komutanım yaptığınız o makarnanın tarifi var mı? Hayatımda hiç Mardin’de dağ başında yediğimiz makarna kadar güzel makarna yemedim,” dedi Özgür kafasındaki tencere kapağıyla bana bakarken.

“Kafandaki kapağı çıkar,” dediğimde hemen çıkardı. Kapağı önünde tutup çocuk gibi baktı bana. “Normal kaynatıp içine yanımdaki bulyondan koydum. O kadar.”

“Aa,” dedi Özgür. “O kadar mıydı?” Cebinden telefonunu çıkardı. “Bul... yon.. koy...” diyerek telefonuna yazdığını da bize açıklamış oldu.

“Alo, Cem abi, sen bana bu takım orijinal Gucci dedin ama bizimkiler inanmıyor abi. Tuvalete gittim az önce, yakasındaki etikete baktım *Gucciko* yazıyor. Gucci değil mi abi bu? Sen beni mi kazıkladın abi?” diye soran Nizami evin açık kapısından çıkarken Şükrü de cebinde çalan telefonu çıkardı birden.

“Efendim, Ayça?” diye sordu direkt. Karşı taraf bir şeyler dediğinde dudaklarını ısıırıp, “Pardon Elifciğim ya. Ayça benim ölen kuzenimin adı. Seni ona çok benzettiğimden ben öyle kaydettim herhalde.”

Ziyafet, “Ölen kuzenimiz diye biri yok,” dedi ona bıkkınca bakarken.

Şükrü gözlerini kocaman açıp ablasını uyardığı sırada birden mutfak kapısında çatık kaşlarla dikilen İlayda’yı fark etti. İlayda’dan gözlerini almazken, “Zaten benim için bir tek İlayda var,” dedi. “Bugün kahve içmeye gideceğiz İlayda’yla. Var mıdır bildiğin bir kafe? Kahveleri güzel- Alo? Alo, Kamuran?”

İlayda kafasını iki yana sallayıp elindeki mutfak havlumu ortaya doğru savurdu ve öfkeyle Nizami’nin çıktığı kapıdan çıktı.

“Gir kızın peşinden,” dedi Turan, Şükrü’ye bakarak. Şükrü ona baktıktan sonra dudaklarını araladı. “İlayda!” diye arkasından bağırdı sonra. Bir de yetmedi, “Beğendin mi yaptığını Ziyafet’im? Öyle bir kuzenimiz var deseydin bunlar olmazdı!” diye de ablasına patlayıp İlayda’nın peşinden koştu.

Göktuğ ve Özgür aslında olanları izlemiyormuş gibi kitap okumak için aldığı üçlü koltuğu kaldırmaya çalışırken Turan birden Göktuğ’a kilitlendi. “Koltuğu tek başına taşı,” dediğinde, “Olur komutanım,” diyerek eğildi ve iki eliyle kaldırıp koltuğun altına geçti. Sırtlanırken, “Oldu mu komutanım?” diye sordu.

Kafa salladı sadece Turan. Göktuğ hiç zorlanmadan koltuğumu kapıdan çıkardı. Turan salonun içinde bakışlarını gezdirdikten sonra seçti

muhabatını. “Özgür git bak bakayım, ben aşağıda mıyım?” deyince Özgür, “Emredersiniz komutanım,” diyerek kayboldu ortalıktan.

Seninle yalnız kalmak için herkese görev dağılımı yapan, Turan Alp Akkurt mu? Kölesiyim hocam. Yoluna köleyim hocam.

Kubat’a, “Kubat, siz yatak odasındaki kıyafetlerin hepsini alın,” dedi ve elini cebine atıp arabasının anahtarını çıkardı. “Ziyafet’le birlikte benim evime götürün. Güvenlikteki Halil’e de söyleyin, versin size benim dairenin anahtarını, hadi.”

Kutsal G63’ün anahtarını verdi, Seziş. Kudurmuş adamımız. Senin uğruna her şeyi gözden çıkardı. Hadi, kışlayın herkesi. Hadi.

Kubat arabanın anahtarına baktı. “Yani...” dedi sadece. *Çok düşünme, bu fırsat kaçmaz* demek istedim. Turan tek kaşını kaldırıncı, “Tabii komutanım,” deyip kaptı anahtarı. O fırsatı zaten kaçırmazdı.

“Ne? Tabii mi?” dedi Ziyafet. “Ben bu adamla hiçbir yere gitmem. Aynı yerde nefes almak bile sinirimi bozuyor, Turan Komutan. Olmaz.”

“Ama Ziyafetciğim, komutanı böyle istiyor. Şu inadı kenara mı bıraksan? Turan Bey dalyan komutan diyor, kuzum. Kubat hayır diyemez ki çiçğim,” dedi Sevil abla araya girip Turan’a gülümserken. Turan ona garip garip baktıktan sonra göz ucuyla bana *neler oluyor* bakışı attı. Omuz silktim *delidir ne yapsa yeridir* der gibi.

“İyi, sinirlerine hâkim ol. Daha çok bozulacak gibi duruyor,” dedi Kubat öfkeyle, Sevil ablayı takmadan. Sevil ablaya bakış atmayı da unutmadı tabii. O sırada Sevil abla boğazını temizleyip bir adım geri gitti.

Kubat’ın bakışı *kusura bakma abla* bakışıydı, o mahcup bakışı bilirdim fakat sinirliiyken atamıyordu. Bunu Fırat abiye yaptığında ona kuruluyordu mesela.

“Nefes almazsan tüm sorunum çözülür,” dedi Ziyafet uzun, sarı saçlarını arkaya attırarak. “Sorunumu çözmeye ne dersin?”

“Ben sorunun olmayı tercih ediyorum,” dedi Kubat.

“Zaten başka bir şey beklenmez senden.” Ona tiksinererek bakmayı kesip Turan’a döndü. “Ben gitmeyeyim, Turan Komutan. Bu adamla aynı yerde duramıyorum. Alerjim başlıyor. Sevil ablayla gitsinler.”

“Aa yok, ben Fırat’ın yanına gideceğim,” dedi Sevil abla. Ziyafet ona düşman güç gibi dönünce, “Valla bak. Kocam bekler. Zaten dün gece de doyamadı ad- yani uyuyamadı adam. Gideyim ben. Oyalama!” diye çıkıştı. Kubat gerekli mesajı sanki ona az önce vermişti.

Sevil abla koşarak çıkınca salonun içinde ben, Turan, Kubat ve Ziyafet kaldık.

Kubat öfkeyle Ziyafet'in üzerine yürürken Ziyafet, "Git başımdan beygir," deyip arkasını döndü, yatak odama girdi.

"Ne demek beygir kızım? Sen çıldırtacak mısın beni?"

Turan bana anlamaz gibi bakınca yine omuz silktim.

"Çıldıracak akıl mı var sende? İstemiyorum işte seni!"

Arkasından Kubat girdi odaya. "Ya ben ya da ben. Başka şansın yok!"

"Var, şansım var. O da seni yok etmek. Ama dua et ülkemin askerisin!"

"Olmasam ne yapacaktın sanki? Katil civciv ayaklarını kes, Allah aşkına. Sen git mor stetoskobunu tak! O paklar seni."

"Zaten takacağım tek şey stetoskobum, Kubat Yürek. Sen takacağım şeyler arasında bile değilsin!"

Ziyafet büyük bavulumu sürüye sürüye odamdan çıktı. Sinirden kıpkırmızı olmuş olan narin, beyaz teni kızarmamış, alnındaki damar patlamaya yaklaşmamış gibi tatlı bir şekilde, "Görüşürüz komutanlar," dedi. "Bu adamla beni tek bıraktığınız için size teşekkür ederim, Turan Yüzbaşı. Sanki başka insan yok gibi bu mendeburla tek kalacağım ama eyvallah. Sezin'in hatırına onu da yaparım. Rahatsızlıktan gebersem de yaparım! Ama umarım size gıcık olduğumu anlamışsınızdır. Saygılar."

Turan cevap veremeden kendisiyle birlikte savrulduğu bavulumla daireden çıktı. Onun arkasından dudaklarımı bastırarak bakakaldım. Turan'a döndüm. Ona hem saydırmış hem de saygıyla dışarı çıkmıştı.

Kubat, Ziyafet'in taşıdığıyla aynı boyuttakine ek olarak iki orta boy bavulla daha odamdan çıkarken, "Kusuruna bakmayın, komutanım. O ne yaptığını bilmiyor," dedi. "Sinirden size de konuştu öyle. Normalde saygısız biri değildir."

Gözlerini benden ayırmayan, buna tenezzül etmeyen ve hatta bence bunu düşünmeyen bir adama konuşuyordu. Elbette bu durum adamın umurunda değildi. "Kapıyı arkandan kapat, Kubat," dedi Turan sadece.

Kafasını *emredersiniz* der gibi eğip dışarı çıktı. Kapıyı kapattıktan sonra, "Yeminim olsun, sana rahatsızlık vermeye devam edeceğim kızım. İsmim Kubat Yürek, bittin sen, Ziyafet," dediğini duyduk.

"Ne yaptığını fark ettim bu arada," diyerek çerçevelerimin olduğu koliye döndüğümde duvardan ayrıldı. Koliye düşmüş olan çerçeveyi elime aldım.

"Öyle mi? Ne yapmışım?"

"Herkesi evden çıkardın," dedim. Çerçevenin üzerine büyükçe bir el kapandığında arkamdaki adamın varlığını hissettim. Yutkunarak gözlerimi televizyon ünitesine kilitledim. Göğsüm canhıraş çığlıklarla onun ismini haykırırken, "Benimle yalnız kalmak için," dedim.

“Seninle yalnız kalmak güzel.” Çerçeveyi yavaşça eline aldı. Kafasının, benimkinin hemen üzerinde olduğunu biliyordum. Ben çerçeveye bakmasam da o çerçevedeki fotoğrafa bakıyordu. On sekiz yaşımın ilk gününe bakıyordu. “Sadece benim yanımdayken ortaya çıkardığın kadın güzel. O kadını görmek için o tarz eylemlerde bulunmuş olabilirim.”

Bahsettiği kadının fotoğraftaki kadın olmadığını biliyorduk. Kadın o gün belki de çok mutluydu. Havalarda uçuyordu. Kanatlarına o gün ilk kez kesik atılacaktı. Hayatının çoğu zamanında kanatlarını vurmuşlardı. Yine de uçuyordu ya, yetiyordu bu ona. Sonra kesik atılınca havalarda pek uçamayacaktı.

“Sadece senin yanında ortaya çıkan kadın,” dedim sessizce. Doğruydum. Herkesin yanında soğuk, ciddi, meymenetsiz, baskın, sert görünen ben; onun yanında hevesli, heyecanlı, umutlu ve mutlu birine dönüşüyordum. Bunu kısa sürede yapabilen adam tebrik edilmeliydi.

Adak adayalım diyorum, Sezişim.

“Babanne çorban yazıyor mu o defterde?” diye sordu çerçeveden gözlerini ayırmadan.

Kocaman elinin arasında tuttuğu çerçeveye bakmıyordum. Televizyon ünitemin parlak yüzeyine yansıyan görüntüsüne bakıyordum. Bir kez yutkundum. “Yazmıyor,” dedim sadece. Defter eşofmanımın belinde sıkışmış halde duruyordu. “O ezberimde. İstersen sana verebilirim. Tarifi yani.”

“Cık cık cık,” dedi ağzının içerisinde beni reddederek. Nefesim çırpındı içimde. Geniş, kaslı ve sert olan göğsü, sırtımın değdiği en yumuşak şeydi sanki. Çok rahattım. “Ben tarifini istemiyorum. Sen yapmaya devam et.”

Yani evlenmek istiyorsun? Hayır, başka ne anlayabiliriz ki zaten?

“Yaparım,” dedim sadece. Sesim sakın fakat güçlü çıkmıştı. Sanki içimde uğurböcekleri kanat çırpıyordu.

“Bana,” dedi vurgulayarak. Hâlâ fotoğrafa bakıyordu. “O çorbayı senin elinden çıkmadığı sürece içmem. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Bilmeliyim,” dedim. Bilmiyorum demedim. Biliyorum da demedim. *Bu böyle olmalı ve ben bilmeliyim.*

“Daha çok şey bilmelisin,” dedi bana.

“Anlatmalısın.”

“Anlatıyorum, duymuyor musun, Kaza?” diye fısıldadı. Göğsünün solundan, sırtımın soluna vuran sert kalp atışlarını o zaman hissettim. Benimkine sarılmak ister gibi acele ediyordu. Sarılacağı tek yer benim solumdu. Tıpkı benim solumun tek yerinin, onun solu olduğu gibi.

Anlatıyor, anlatıyor, anlatıyor. Hiç susmuyor aslında. O bana anlatıyor, ben hissediyorum.

Gözlerimi elindeki çerçeveye indirdim. Cevap vermek istemiyordum. Duyuyorum demedim, hissediyorum da demedim. Sadece susup yutkundum.

“Bu evden getirmek istediğin her ne varsa alabilirsin,” dedi saniyeler sonra. “Senin yanında getirdiğin her şeyin başımın üzerinde yeri var. Hep-sini evimin başköşesine koyarım.” Çerçeveyi sıkıştırdım. Parmakla-rının çerçeveye değen kısımları bembeyaz kesilmişti. “Ama senin için ölü olan birini evimize almam.”

O fotoğrafın evimde durma sebebi gerçekten onun yüzüne bakarken bir şey hissetmemek içindi. İlk kaldığım pansiyonda, ilk yurdumda, Kara Harp'ta, ilk evimde, ilk görev yerim Şirnak'ta, ilk lojmanımda her daim evimin bir rafında duran fotoğraflar, defterler, notlar vardı.

Rize'deki evimden alıp çıktığım çok şey yoktu zaten. Kıyafetlerim iki üç parçaydı. Çantamın çoğunu fotoğraflar ve önemli anılarım kapsıyordu. Mesela paramın çalındığı gün, dedemle olan fotoğraflarımdan en güzeli yırtılmıştı. Sokağın ortasında, çalınan parama değil de fotoğrafın dedemin omzunun tam üzerinden yırtılmasına ağlamıştım. Anılarım değerliydi. Geçmişim değerliydi. Unutamazdım. Hatırlamalı, alışmalıydım. Duydu-ğumda yıkılmamalı, tepkisiz kalmalıydım. Bu yüzden onlarla barışmıştım.

Hiçbir şey hissetmeyene kadar onun fotoğrafına baktığım geceler ol-muştu. İlk gecelerim sinir krizleriydi. Çerçeveyi duvara fırlatıp belalar oku-yarak bağıra bağıra ağlıyordum. O krizlerin sabahında kalkıp yeni çerçeve alıyordum. O acıyı atmamıştım, o acıyı benimsemiş ve yeni bir form ver-miştim. Her seferinde.

“Bak ona,” dedim Turan'a. Turan'ın yutkunduğunu ve nefeslerinin sık-laştığını fark ettim. Öfkesini anlıyordum. “Yanımdaki adama değil, o kıza bak. On sekiz yaşına yeni girmiş, hayatının en güzel gününü yaşadığını düşünen kıza bak.” Nefeslerinin yavaşladığını, sakinleştiğini anladım. “Yo-rumla o kıza bana. Ne görüyorsun?”

“Çok güzel,” dedi direkt. Bir kez bile duraksamadı. “Ne kadar güzel ol-duğunun farkında değil. Giyimi, makyajı, uzun saçları, gülüşü... Ona özel her şey. O zaman bile çok güzel, çok özel görünüyor.”

Başımı salladım. “Evet,” dedim. “Gerçekten çok güzel.” Dudaklarıma hafifçe yedirdiğim bordo rujum vardı, bu da dudaklarımı sağlıklı göste-riyordu. Saçlarım belime geliyordu, açık bırakmıştım. Gözlerimde sadece maskaram vardı. Yüzüme bir şey sürmemiştim ama sivilcelerim tek tükü.

Bir ilkbahar günü, Rize’de hava cıvıl cıvıldı. Ben Rize’den daha cıvıl cıvıldım. Gençtim. Gözlerimin içi gülüyordu. Sadece gözlerime baksalar anlayacaklardı ne kadar güzel olduğumu.

“Gencecik, hevesli, tatlı... mutlu,” dedi. Sesinin kırıldığını hissedince kendime sinirlendim. “Çok mutlu görünüyor. Kimse ona dokunamaz gibi mutlu. Sanki kendi hayatı var, o hayatta olanlar dışında kimse dokunamaz ona. Hevesli görünüyor. Bunu da baltalamalarına izin vermez gibi.” Vermezdim de zaten. Çok doğru noktalara olgun bir adam gibi bakabiliyordu. “Âşık görünüyor.”

Değil ama işte. O da öyle sanıyor. Değil.

“Gece yarısını arkadaşlarıyla, sabahı ailesiyle, tüm gününü sevgiliyle kutlamış bir kız. On sekiz yaşına bastı. Artık ehliyeti olacak, gece kulüplerine girecek, alkol alabilecek, özgür olacak, akademiye başlayacak. O kız, o gün çok mutlu.”

Uzun parmaklarımı onun elinin üzerinden götürüp çerçeveyi elime aldım. Bırakması için hafifçe çerçeveyi çektiğimde o da elini çekti. Yavaşça önünden çıktım. Sağa doğru açılıp salonun ortasına geçtim. İki elimle çerçeveyi kavradım.

On bir yıldır bir kez bile dile getirmediğim gerçeği ona söyledim.

“O kız, o gün çok mutlu ama bu kadın, o günden hiç mutlu değil.”

Sakince çerçeveye döndüm. O kıza baktım. Çerçeveye sıkışmış olan son Seziş’e baktım. Açıkçası ona karşı da bir şey hissedemiyordum. Sadece salaklığına üzülüyordum. Keşkelerine acıyordum. Ne çok *keşke* demişti hayatında. Aptaldı işte. Bir eve girmeyi hak etmiyordu.

Ölünün biriydi o kız.

“Haklısın, Akkurt,” dedim. Elimdeki çerçeveyi hızla kaldırdım ve masamın kenarına aynı hızla çarptım. Çerçeve kırıldı. Zaten plastikti. Kırıldıktan sonra kenarlara dağılan parçalarına dönmeden eğildim ve yere düşmüş olan fotoğrafı elime aldım. “Ölü birini evimize alamayız.” Gözlerimi ona çevirdiğimde onun sakın, anlaşılmaz bir tavırla beni izlediğini gördüm. Onun gözlerinin içine bakarken fotoğrafı yırttım. Bu kadardı zaten. Bunu aslında çok önceden yapmalıydım. Kismet bugüneymiş. “Aklımda böyle bir düşünce de yoktu zaten.”

Ondan nefret ediyorum, Seziş. O fotoğrafı görmenden de o fotoğrafı şimdiye kadar tutmuş olmandan da nefret ediyorum.

Parçaları yere bıraktığımda gözlerini o parçalara indirmedi bile. Bana baktı. Yaptığı harekette ne kadar agresif görünse de sakın duran o kadına baktı. O günü zaten paramparça etmeye gönüllü olan kadına baktı.

Onun için buna cesaret eden, bunu yıllar sonra yapabilen kadına baktı. O kadını izledi.

“Güzel,” dedi belki iki dakika sonra. Bir adım attı bana doğru. Gözlerim o adıma indi. Ayakkabılarıyla bastığı adımın altında çerçevenin parçalarından biri vardı çünkü çıkan ses ancak oradan gelebilirdi.

Geçmiş ayaklarıyla ezmesinin bendeki karşılığı, yeni bir gelecek kadar aydınlıktı.

“Güzel,” dedi tekrar. Bir adım daha attı. Aramızda olan benim üç adımını onun iki adımıyla kapanmış oldu. Tam karşıma dikildi. “Güzel, Kaza.”

“Güzel olan ne?” diye sordum.

“Sen,” dedi sonra net bir sesle. “Baştan aşağı sen.”

Yapma. Böyle yapma, sana karşı koyamıyorum. Yapma.

“Her şeyi yok edebilecek, mahvedebilecek, silebilecek kadar cesur bir kadın olman,” dedi ihtiyatlı bir tavırla. “Tüm dünyanın altını üstüne getirirken de benim gözlerimin içine bakıyor olacak olman. Korkmaman, saklanmaman, saklamaman...”

Cevap veremedim yine. Böyle konuştuğu için ona sarılabilirdim fakat bir aciz gibi görünmek istemedim. Bilmiyordum. İçimden bir his izin vermedi buna. Zaten yeterince onun karşısında güçsüzmüşüm gibi hissediyordum.

Derin bir nefes aldı. Etrafa bakındıktan sonra, “İşler bugün bitecek,” dedi. “Yarın İstanbul’a geçmemiz gerekiyor.”

“Tamamdır,” diyerek gülümsedim. Evi son kez temizleyip çıkacaktım. “Sadece şu koliyi ve kitaplarımı alacağım. Diğerlerini bizimkiler aralarında paylaşacak. Sonra... sanırım...” diyerek etraftaki ruhsuzluğa bakındım. “Yapılacak başka bir şey kalmıyor.”

Bu evimden de gidiyorum. Yeni evim için.

Düzenleme
Ny.ozlem

4. BÜYÜYÜNCE GEÇTİ

“S eni de evinden ediyormuş gibi oldu,” dedim odasına benim eşyalarımı yerleştirmeye yardım eden Melike Nisan’a. Eve geçtiğimizde çoktan kendi eşyalarını toparlamış, dizi izliyordu. Akşama doğru Elazığ Havalimanına geçecek, Ankara’ya uçacaktı. Tek başına gitmesine izin vermeyen bir abisi vardı, bu yüzden Nisan’ı Elazığ’a, Kubat ve Ziyafet götürecekti.

Kubat ve Turan içeride otururken ben, Nisan ve Ziyafet, Nisan’ın odasında benim dolabımı yerleştiriyorduk.

“Bu evde durduğum mu vardı?” dedi o da gülerek. “Okul yüzünden Ankara’dan gelemedim bir türlü. Ayrıca abim de geldiğimden beri *git* diyordu. Sanki durunca hayatından beş yıl çalışıyorum.”

“Sen neden abinle buraya geldin?” diye sordu Ziyafet oturduğu koltukta sıkkın sıkkın telefonuna bakarken. “Okulun, ailen, arkadaşların Ankara’da.”

Nisan ile eve girince tanışmışlardı ve canı da pek sıkkındı anladığım kadarıyla. Çünkü gördüğüm üzere Facebook’ta *Çizgi Filmler Sadece Çocuklar İçin Değildir* grubunda geziniyordu. O grupta çocuk hastaları için durduğunu söylüyordu. Konu sadece hastalarıyla ortak muhabbet konuları olması değildi. Ne de olsa çizgi filmler ona göre sadece çocuklar için değildi.

“Kafa dinlerim diye takıldım peşine. Evdeki bazı yerlere bir şeyler eklememe izin verdi, hoşuma da gitti özgür olmak. İlk taşındığımızda abim yalnızca geceleri geliyordu bu eve. Ev tamamen benimdi yani. Yalnızlık hoşuma gitmişti.” Kollarını göğsünde bağlayarak Ziyafet’e döndü. “Ama sonra yalnızlığı sevmediğimi anladım.”

Ziyafet sırtıttı. “Onu anlayabildim,” dedi.

“Annem kızmasın diye yeni aldığım kıyafetleri burada saklıyordum. Bir de abimi gıcık etmek için geldim. Evinde birinin varlığını sevmez. Ankara’da tek yaşıyordu, bizimle pek konuşmuyordu. Ben de gıcıklık olsun diye onunla geldim.”

“Evinde birinin varlığını sevmiyorsa bu ne?” diye sorunun sonunda bağırarak iki eliyle beni gösterdi. “Hayırdır? Bu kadının bu eve apar topar taşınma sebebi ne?”

“Abim delirmiş, başka açıklaması olamaz,” dedi Nisan.

Evet, bize delirdi. Delirttik adamı.

“Hem gıcıklık yapmak için evini taşımışsın hem yalnızlık sevmiyorsun hem de alışveriş hastasıydın. Ne burcuydun sen?” Nisan söyleyecekken Ziyafet elini kaldırdı. “Dur, söyleme. Kova burcusun, değil mi?”

“Ay, ne?” diye bağırdı Nisan ve yatağının üzerine oturdu. “Nereden bildin?”

“Ben bilirim,” dedi sanki astrologmuş gibi. “Çok da iyi bilirim valla. Günde yetmiş tane hasta bakıyorum ben. On iki burcun yorumunu yapar, doğum haritasını çıkarırım. Hangi gezegen, hangi ev, hangi konum hepsini söylerim.”

“Yorumlasana beni,” dedi Nisan. Renkli gözlerini de tatlı tatlı kocaman açtı. Şu an odadaki mavi gözlüler arasındaki tek kahverengi gözlü insan olarak ortalamanın altına düşmüştüm. “Nasıl oluyor kova kadınları?”

“Zeki oluyor. Tanıdıklarım hep neşeli ve pozitif insanlardı. Romantizmden hoşlanmaz ama arkadaş gibi olduğu ilişkilere bayılır. Koca değil de kanka arıyor yani.”

“Aynı ben. Vallahi ben bu, biliyor musun?”

Ziyafet kabara kabara devam etti. “Maddi konularda çok savurgandır. Alışverişi sever. Son beş lirasıyla bile bir şey alır kendisine. Tutumu pek sevmez. Götüne ne sığarsa alayım der.”

“Abim duymasın ama geçen verdiği harçlığın hepsiyle bir çanta aldım. Ama çantayı da göreceksin. Kalpli!”

“Dikkat et yine de sen, dara düşersin. Benden borç istersen vermem. Kendime zor yetiyorum.”

“Düşmem ben, Alp abim var,” dedi gülerek Nisan. “O vermezse Uraz abimden alırım. O da olmazsa babam. Babam kesin verir bana. O konudan sıkıntım yok. Ağlarım, ederim; yine alırım istediğimi ben.”

Gülümseyerek baktım ona. Ne kadar kıymetli bir konuma sahip olduğunu bilmiyordu. Aile tarafından şımartılan, evin en küçük kızıydı. Evdeki tüm sevgisizliği daha o doğmadan abileri almış ve tatmış, ona sevgiyle yaklaşmışlardı. Annesinin ve babasının değil, abilerinin ilk kızıydı. Rahattı. Ne para derdi vardı ne de sevgi. Onu yargılamıyordum. Aile yapısı buna müsaitti. Emekli tabip yarbay bir baba, başsavcı bir anne, asker abi, doktor abi derken sırtını yasladığında narin vücuduna batacak taş yoktu.

Ben normal, orta düzey bir aileden geliyordum. Babam esnaftı, büyük abim arkadaşının galerisinde çalışırdı, küçük abim kuzenlerimizden biriyle mahalleden bir abinin gemi acentesinde çalışırdı. Ailede çalışmaktan, para kazanmaktan gocunan yoktu. Zorundaydık gerçi. Aile kalabalıktı, iki abi evlenme çağındaydı. Eli tutan herkes çalışırdı. Annem çalışmazdı, onun

işi eviydi. Yemekten, çamaşırdan, bulaşıktan, temizlikten kafasını kaldırmazdı.

Ben yazları canım sıkılıyor diye kapalı çarşıda çıraklık yapardım. Lisede stajlarım olurdu. Çalışmaktan gocunmazdım. Paramı har vurup harman savuran bir yapım yoktu.

Para içinde yüzmemiştim, bu yüzden kalpli çanta almak gibi bir derdim olmamıştı. Ortaokul sonda aldığım çantayla lise sonu getirmiştım. Aldığım ayakkabıyı en iyi iki yıl, en kötü dört yıl giyerdim. Fakir değildim, benim zamanımda paranın kıymeti vardı.

Para kolay kazanılmıyordu. Onun yaşında da aynı anda iki, üç işte çalışıyordum. Akademide param çıksın, yaz aylarında kalacak yerim olsun diye kendime bir çikolata alınca bile param azalır diye ödüm kopuyordu. Bir de ben küçüklükten beri abur cubura âşık biriydim. Çikolataya hasretle baktığım zamanlar olmuştu.

Parasızlık gördükçe o çikolatadan da vazgeçmiştim. Harçlık alacağım biri yoktu. Babaannem üzüldüğü için çok nadiren ondan para almıştım. Nur yüzlüm, dedemin emekli maaşını bir ara bana yollamaya kalkmış, “Ben aç kalmam, senin karnın boş kalmasın, güzel Sez'im. Canına kurban olurum ben, iki üç lira için beni mi kıracaksın babaanneciğim?” demişti. Kendi açlığını, ihtiyaçlarını düşünmüyordu bile. *O para senin hakkın* dedim diye ne çok üzülmüştü. Onun hakkı diye bir şey yokmuş, onun hakkı da benim hakkımmış. Yaşlı, minnoş kalbi üzülmesin diye gönderdiği paraları kabul etmiştim. O paraları da harcamamıştım, öğrenciyken çıkardığım kart hesabında duruyordu.

“Arkanda ailen var işte, ne güzel,” dedim ben de son pantolonumu dola ba koyduktan sonra kapağı kapatırken. “Kıymetini bil yine de. İleride dara düşersin Ziyafet'in dediği gibi.”

“Yok ya, düşmem,” dedi gülerek. Ziyafet de ona gülümseyerek bakıyordu. Onlar da yokluk içinde büyümüşlerdi. Sırf ablası ve kız kardeşi okusun diye kendi okulunu feda edip çalışan bir Şükrü vardı hayatlarında. Anne babaları yoktu. Kimsesiz büyümüş sayılırlardı. Onun da nazlanacağı birisi yoktu. “Ee,” dedi Nisan heyecanla. “Başka? Abla vallahi nokta atışı yapıyorsun!”

“Özgürlüğüne düşkünsün. Kısıtlanmaya gelemezsin. Değil mi?”

“Vallahi öyle. Eski sevgilimden o yüzden ayrıldım. *Yok o çocukla konuşma, bunun evine girme, o arkadaşınla uyuma.* Kankilerim onlar benim ya!” Kaşlarımı kaldırdığımda gözü bana takıldı. “Sezin abla, abime söylemezsin, değil mi? Bu konularda bana karşı çok muhafazakâr davranıyor,” dediğinde

yüzümü buruşturdum. Kollarımı göğsümde bağlayınca, “Abla ya!” diye bağırdı. Yatakta bacaklarını yukarı çıkarıp zıpladı. “Abla yapma, zaten her şeye kızıyor.”

Ne söyleyecektim be? Bana neydi?

“Söylerim,” dedim gıcıklığına. O gıcıklık olsun diye Turan’ın peşine takılıyorsa ben de ona takılırdım. “Hayatın benim elimde artık. Biat et bana.”

Kocasının yanında da olurmuş.

“Ne?”

“Biat et,” dedim gözlerimle önümü gösterdim.

“Abla, lütfen,” dedi. “Ne istersen yaparım.”

“Tamam, yap,” dedim. “Diz çok önümde.”

Gülerek, “Sezin abla,” dese de önümü gösterdim ısrarla.

“Diz çok.”

“Kraliçe Sezin, tebaasına diz çöktürüyor. HD izle, full izle, donmadan izle,” dedi Ziyafet.

Nisan birden ciddiyetini kaybedip güldü. Ona dönüp, “Abla sana kanım çok ısındı. Bana hesabını versene,” dedi. Telefonunu çıkardığında Ziyafet çok büyük bir özgüvenle kullanıcı adını söyledi. Nisan onu takip ettikten sonra bana geri döndü. “Abime söylemezsin, değil mi?”

“Ben senin suç ortağın değilim,” dedim yüzümü buruşturarak ona bakarken. “Bana söylediğin her şeyi abin öğrenir.”

Elini büyük bir dramayla gerdanına koydu, ağzını kocaman açtı. *Hih* tarzı bir sestten sonra, “Sırtımdan vuruldum,” dedi. “Seninle evlenmeyi düşündüm ben. Sana olan aşkıma dağlara yazdım. Buğulu camlara kazdım.”

Sen bizim görümcemizsin. Bu samimiyet ne?

“Abin önce davrandı,” dedim ben de utanmaz bir sesle.

Ziyafet, “Ha?” derken kapı tıklatılınca gözlerimiz oraya döndü.

“Melike,” diyen Turan Akkurt, kapıyı hafifçe araladığında kollarımı göğsümden çözüp göz ucuyla Ziyafet’e baktım. Sevil ablanın ima ettiği her şeyin gerçek olduğu ihtimalini yeni fark etmiş gibi büyük bir şaşkınlıkla bana baktığını gördüm.

Yavaşça dudaklarını oynatarak, “Onu kocan mı yaptın?” diye sessiz bir şekilde söylendi, bakışlarımı değiştirmeden Turan’a döndüm.

Evet, Ziyö. Kocamız yaptık. Üstüne tim bile kurduk. Siz de Kubat’la bir şeyler yapıyorsunuz ama biz üstelemiyoruz.

Kapıdaki dalyan gibi adamın da bana yalvarır gibi bakan kız kardeşinin de dikkati bendeydi. “Abim?” dedi Nisan benden bakışlarını çekip. “Canım abim?”

"Hadi," dedi Turan. "Yola çıkacaksınız."

"Tamam Alp'im," dedi ve birden ayaklandı. "Alp abim de Alp abim," dedikten sonra bana yaklaştı. Birden kollarını bana doladıktan sonra kulağıma doğru, "Ne kadar istiyorsun?" diye sordu. Kollarımı ona dolamadan öylece dikildim.

Daha sonra onun gibi kulağına yaklaşıp, "Beni parayla satın alabileceğini düşünüyorsan çok doğru düşünüyorsun. Meblağı sonra konuşalım," dediğimde kıkırdayarak daha büyük ve sıkı sarıldı.

Kollarımı çözüp ben de onun sırtını sıvazladım.

"Neden şu an Sezin'i kıskanıyorum?" dedi Ziyafet. "Şş, yüzbaşının kardeşi! Uzak dursana benim kızımdan." Nisan'ın kolunu dürttü. "Sarılma benim kardeşime. Uzaklaş artık."

Nisan gülerek uzaklaştı ve keyifle Ziyafet'e sarıldı. Göz ucuyla Turan'a döndüğümde dudaklarını oynatarak, "Seni seviyor," dedi. *Öyle mi* der gibi kaşlarını kaldırıncı, "Aksi mümkün değil zaten," dedi aynı sessizlikle. *Güldüm ve ee yani* der gibi tek omzumu silktim. Tek dudağı havaya kalktı.

Senin seksi sırtışını ısıtır, çiğner, mideme oturturum tipini mıncırdığının herifi ya.

"Sezin, sen kıskanmıyor musun?" dedi Ziyafet de onun sarılışına üstün-körü karşılık verirken. "Tatlı bir kız da. Şimdi kıskanmadığımı hissettim. Biraz uzun, direk gibi ama ben direklerle bayılırım."

"Ben de," dedim gülerek. Genellikle sarhoşken kendileriyle kavga ediyordum.

Bir de öpüşüyoruz direğin biriyle. Evimizin direği.

Nisan abisine ilerledi, Turan onu kolunun altına alıp şakağından öptü ve ikisi de fısıldaşarak odadan çıktılar. Ziyafet bana döndüğünde yandan yandan ona baktım.

"Sevgili misiniz?" diye sordu direkt. "Onun için mi evine taşındın?"

"Komutanım benim can sağlığımı düşündüğü için taşındım," dedim düzelterek.

"Yani sevgilisiniz?"

"Öyle demedim," diyerek odanın çıkışına doğru yürümeye başladım.

"Aksini de söylemedin," dedi arkamdan gelirken.

Velev ki öyleydi, velev ki değildi. Ne fark ederdi? Onunla olmak hoşuma gidiyordu. Bu yetiyordu. Buna bir isim vermeme gerek yoktu.

İsim vermek çok lazımsa kocamız, çocuklarımızın babası, aslanın eşi, ömür yoldaşımız, kalbimizin tek sahibi diyebiliriz, Seziş. Canına kurban olduğumuz, yaz sıcağında esen hafif rüzgârımız, yastığımızın soğuk kısmı, balımızın

kaymağı, kaşına gözüne on tane adam öldürdüğümüz de deriz. Deriz yani. İsim vermek lazımsa diyecek çok şey var.

“Çok düşünüyorsun, Ziyafet,” dedim. “Çok düşünenin aklına bok bulaşır.”

“O çok gezendi, hayatım,” dedi.

“Değiştirdim,” diyerek daire kapısının olduğu hole girdim.

Arkamdan gelen Ziyafet tatlı bir keyifleyken Kubat’ı görmesiyle duraksadı. Sanki bembeyaz dünyasına kara bulut çökmüş gibi yüzünü asarken Kubat da ona boş gözlerle baktı.

Montunu giymişti, elinde de Ziyafet’in montunu tutuyordu. Bir an şaşırdım. Genellikle umursamaz, bencil bir yapısı vardı. İnsanları düşündüğünü söyleyemezdin. Kim ne düşünmüş, ne yapmış, nasıl hissetmiş umurunda olmazdı. Ziyafet’in montuyla, kapının önünde dikilmesine bakarken şaşırmamak imkânsızdı.

“İki dersim kaldı, onları da seneye alttan alırım abim ya. Finalde toparlayamayacağım gibi duruyor. Ama toparlamamı istersen bol bol dua edebilirsin,” dedi Nisan kapının önünde yaşanan soğuk havayı fark etmeden.

“Duaya mı kaldı işin?”

“Hangi işim kalmadı ki?” dedi dertli dertli Nisan.

Turan, “Tedbir senden, takdir Allah’tan küçük hanım,” diyerek kardeşinin saçını okşadı. “Sen her şeyi tam teşekkül yaptıktan sonra duanı kendin et, o zaman toparlarsın.”

“Sağ olun hocam,” dedi Nisan neşeli neşeli.

Ziyafet ölümcül bakışlarını Kubat’tan çekmeden ona doğru yürüdü, yürüdü, yürüdü. Elindeki montunu alıp, “Sağ ol,” dedi ama öyle bir dedi ki Kubat hiç de sağ olamayacaktı artık.

“Beni öldürmezsen inşallah,” dedi Kubat.

“Söz veremem,” dedi Ziyafet montunu giyip saçlarını montunun altından çıkarırken. “Tedbir senden, takdir Allah’tan,” diyerek gülümsedikten sonra Turan’a döndü. “Görüşürüz, Turan Yüzbaşı.”

Turan sadece nezaketen kafasını eğdi. O sırada Nisan bana yaklaşıp tekrar sarılacakken gülümsedim mesafeli bir şekilde. Çok fazla temas insanı değildim. Ayrıca az önce sarılmıştı. Yapışık ikiz gibi mi gezecektik? Kendisini durdurup tatlı bir şekilde gülümsedi. “Tekrar Ankara’ya gelecek misin?” diye sordu.

“İnşallah,” dedim sadece. “Gelirsem haberin olur.”

“Abimsiz gelmezsin zaten,” dediğinde bakışlarımı abisine çevirdim. Turan, Kubat’a eğilmiş bir şeyler söylüyordu, Kubat ise ciddiyle onu dinliyordu. “Yani o da sensiz gelmez çünkü.”

“Öyle,” dedim ve ona döndüm. “Görüşürüz, Melike Nisan.” Daha büyük gülümsedi. O sırada Ziyafet yanıma geldi.

“Bu adam Kubat mendeburundan da beter,” dedi söylene söylene. “Allah sana kolaylık versin kardeşim. Bu soğuk, korkutucu adamla umarım baş edebilirsin.” Bana üstünkörü veda öpücüğü verdi, ben de yanaklarından öpüyormuş gibi yaptım fakat öpemedim çünkü üç saniyede havaya öpücüğünü kondurup geri çekilmişti. “Hadi görüşürüz. Kalın sağlıcakla.”

Evden çıkarken onlara dikkatli olmalarını söyleyen Turan Alp Akkurt’u duvara yaslanarak izledim. Kardeşini bizzat Elazığ’a götürmek isteyen kendisiydi fakat az bir vaktimiz vardı. O vakitte de beni dinleyeceğine söz vermişti. Bense saatlerdir içimdeki anlatma hevesini yavaş yavaş kaybetmiştim. Kafamda kurmalarım başlamıştı.

Neden söylemiştim, ne anlatacaktım ve neden anlatacaktım ki? Onu ne kadar ilgilendirirdi?

Ama biz onun üniversitedeki profesörüyle iş pişirmekten döndüğünü, eski karısını ve aile içindeki neredeyse yüzeysel gerçekleri biliyoruz. O ne biliyor hakkımızda? Küçük Seziş’in fırlama olduğunu!

“Baş başa mı kaldık?” diye sordum o bana dönerken. Nasıl baktığımı gördüğünde derin bir nefes aldı. Huzur dolu muydu o nefes? Tanıdıktı. O bana bakınca ben de aynı nefesi alıyordum.

“Sonunda.”

Nasıl baktığını, nasıl gördüğünü, nasıl düşündüğünü anlayamadığım uzun bir süre onu izledim. Bir şey demedi, bir şey demedim. Konuşmaya deli gibi ihtiyacım olduğu zamanlarda ona bakıyordum. İhtiyacım yoksa da ona bakıyordum. Son zamanlarda ona sadece bakıyordum.

Ona bakmak güzel, başka güzel şey bilmem. Deli ela gözler, şekilli kaşlar ezberimde. Gözümü kapatsam haritasını çıkarırım. Her gözümün değişinde bir yabancıya bakıyorum fakat karşımdaki adam bana çok benziyor. Onu anlayamıyorum, kendimi de hiçbir zaman anlayamadım zaten. Yine de bir şeyi ilk kez bu kadar anlamak istiyorum. Duymak istiyorum. Neyi? İstiyorum işte. Sabah sırtıma çarpan nefesini duymak istiyorum belki.

“Sana kahve yapacağım,” dedi kesin bir şekilde. Kahve isteyip istemediğimi sormadı. “Var mı istediğin başka bir şey?”

Kendimi duvardan ayırdım ve sakın bir sesle, “Kül tablası,” dedim. Ağır adımlarla oturma odasına geçtim. Geniş, L koltuğuna kurulup bacaklarımı

altıma aldığımda bakışlarım pencereye takıldı. Gün ışığı pencereden içeri sızıyordu. Öğlen saatleriydi. Güneş yoktu, hava kapalıydı. Birazdan yağmur yağardı.

Adil Korkmaz yaşadığı şoktan dolayı konuşamıyordu, sorgulamamız için ona zaman vermemiz gerektiği söylenmişti. Yaşadığı büyük bir tramvaymış, sorgularsak uzun süreli hafızasına zarar verebilirmişiz. Bu yüzden sorgusu bir doktor denetiminde başka bir zaman yapılacaktı.

Ziyafet'e o ve arkadaşlarının tedavi ettiği adamın teröristler tarafından kaçırıldığını söylememiştik. Aslında Ziyafet, Tahrir'i, Keleş'in neden kurulduğunu, Yassou'yu ya da Yorgi'yi bilmiyordu. O genel olarak Keleş'in aile bağına odaklıydı. İşin karanlık tarafını tahmin bile edemezdi. Mesela Nizami'nin vurulduğunu bildiğini sanmıyordum. Şükrü söylemiş olamazdı. Sevil abla çoğu şeyi bilse de mesleğimiz hakkında onun da derin bilgisi yoktu. Operasyonlardaki olayları anlatmazdık. Devlet sırrıydı, aileye de anlatılmazdı. Fırat abi de Şükrü de onlara bilmeleri gerektiği kadarını anlatıyordu, o kadar.

İçeri giren Turan'ı fark edince, "Yağmur güzel de ıslanmak hoş değil," dedim.

"Sen güzelsin, uğruna yanmak da çok hoş."

Kupalardan birini bana uzattı. İki elim hemen kupayı sardı. İlk önce ellerime baktı, sonra ona kocaman şekilde bakan gözlerime. Bir an yine gülecek sandım ama sandığım gibi olmadı. Çok serinkanlı bir şekilde aramıza mesafe bırakarak oturdu.

"Bakma bana öyle," dedi.

"Nasıl?"

"Öyle," dedi.

"Sana nasıl baktığımı merak ediyorum."

"Tatlı," dedi sadece. Kahvesinden bir yudum aldı. "Ben anlıyorum seni." Kahvesini içerken gözlerini bana dikti. İki elimle tuttuğum kupanın ardından öküzün trene baktığı gibi ısrarla ona baktığımı kavrayınca boğazımı temizledim, bakışlarımı ondan çektim. Tam şu an bir sigara yakasım gelmişti. Dişlerim kamaşır gibi oldu, dudaklarımı yaladım. "Sigara mı arıyorsun?" diye sordu, yine kahvesinden bir yudum aldı.

"Evet."

Sigaramı cebinden çıkardığında buna şaşıramadım. Büyük bir huzurla yaktım. Çektiğim ilk duman kafamın içine biraz da olsa iyi geldi.

Bir giriş yapmam gerektiğini fark ettim. Beni bekliyordu.

“Sana bunu anlatmak istiyorum,” dedim başta. “Zorunda hissettiğim için değil, bunu bilmen gerek çünkü ben seni, senin beni bildiğinden daha çok biliyorum. Evliliğini öğrendikten sonra bunu sana anlatmalıyım gibi hissettim.”

“Bana anlatman gereken çok şey var,” dedi bakışlarını benden ayırmadan. “Yirmi dokuz yılının her gününü dinlemek için can atıyorum.” Ona bakakaldığımı görünce, “Her gününü,” diye bastırdı.

“Biliyorum,” dedim onu onaylayarak. “Ondan başlıyorum.” Beni onayladığında boğazımı temizledim. “İsmi Bilal,” dedim sıfır hisle. “Bilal Candere. Ben on beş yaşındayken bizim mahallemize komiser olarak atandı. İki abim var, biliyorsun. Büyük abim Sezer, küçük abim Sezgin. Bilal, büyük abimle yaşitti. Mahalleye ilk geldiğinde yirmi dört yaşındaydı. Büyük abim ve arkadaşları mahalleye alışması için yardımcı oldular. Abilerim çok kavga ederlerdi mahalleler arası, o yüzden komiserle arayı iyi tutmaları gerekiyordu.”

Öfkesini hissedebiliyordum çünkü benim onun hikâyesi gibi boş bir hikâyem yoktu. Bu hikâye kolay bir hikâye değildi benim için. Altında büyük bir hayal kırıklığı vardı.

“Gel zaman git zaman küçük abimle de iyi anlaştılar. Artık her akşam üçü birlikteydi. Tabii ben o zamanlar tam olarak her akşam birlikte olduklarını bilmiyordum. Aralarının iyi olduğunu bilsem de Bilal benim için abilerim gibiydi. Arada mahallede beni görünce takılır, geçerdi. Çok konuşmuşluğumuz yoktu.”

“Anladım,” dedi ben duraksayınca. Devam etmem için destek oldu.

“Daha sonra evimize girmeye başladı. Annem, babam çok severdi onu. Mahallede bir Bilal sevgisi vardı, almış başını gidiyordu. İyi bir insandı diyebilirim. O zamanlar herkesin yardımına koşardı. Evinden ev yemekleri eksik olmazdı, annelerin favorisiydi. Ben de mahallede çok sevilirdim. Anlattım sana, mahallenin demirbaşlarından sayılırdım. Seziş yukarı, Seziş aşağı. Ortalıkta çok görünürdüm. Annelerden beni yakalayan, yemekleri Bilal’in evine götürmemi söylüyordu. Bilal’in kardeşi gibi bir şeydim ben de. En yakın iki arkadaşının kız kardeşiydim. Bana hiç başka gözle baktığını hissetmemiştim.”

Kaşlarını çattı. “Çocuktun sen,” dedi. “O yaşta sana başka gözle bakmamalıydı zaten. Çocuktun.”

Gülümsedim. Çocuktum. “Küçüklükten gelen asker olma merakım vardı. İkiz amcalarım, ben küçükken şehit olmuşlardı.”

“Başımız sağ olsun,” dedi Turan.

“Vatan sağ olsun,” dedim gülümseyerek. “Dedem hiç pişman olmamıştı onların asker olmalarına izin vermekten. Dedem... çok vatansever bir insandı. Türkçülük damarını bana çok iyi işledi. Asker olmak benim için küçüklükten gelen bir hedefti. Her yere yazıyordum. *Yarbay Sezin Kaza*. Sözde küçüklük hayaliydi ama benim için düşüncesi bile gurur vericiydi.”

Ayraç yaptığı o kâğıdın hayalim olduğunu anladı.

Kahvesini yudumlariken kafasını onaylarcasına salladı. Vermek istediğim mesajı aldığını hissettim.

“Bu hedef hakkında bilgi alacağım tek kişi de polis olan Bilal’di. Hayallerimden açık açık ilk kez ona bahsettim. Konuşmaya başladık. Destekledi beni. Ne yapmam gerektiğini anlattı, bana yardım edeceğini söyledi. Onunla konuşmak hoşuma gidiyordu. Benimle çocukmuşum gibi konuşmuyor, beni ciddiye alıyordu. Hayallerimi ciddiye alıyordu.” Boğazımı temizleyerek devam ettim. “Bir abi gibi her zaman arkamda duruyordu. Hata yapsam büyük abim kızıyordu, Bilal de bana sesini yükseltti diye abime kızıyordu.” Güldüm bu gerçeğe. Abime karşı koruması komikti. Sonra gülüşüm soldu yavaş yavaş. Acınasıydı. Yutkundum. “Birisi tarafından önemsenmek hoşuma gidiyordu.”

Bu hikâye hakkında en zoruna giden, her zaman bu olacak. Ailenden başka bir adama umut bağlamak.

Evde beni koruyan kimse olmadığından, hayatımın her anında kendimi korumak zorunda olduğumdan, ciddiye alınmadığımdan bir erkeğin beni koruyan, önemseyen konumda olması heyecanlandırmıştı. Bir erkeğin benim hayallerim için araştırma yapması, merkezden çıkardığı on, on beş kâğıtlık araştırmalarla bana gelmesi hoşuma gidiyordu. Benim için çok uzak olan her şeyi, bana yakınlaştırıyordu.

“On altıncı yaş günümde sevgili olduk biz. Herkesten gizli saklı. Bilal, abim diye kimse ciddiye almıyordu bizi. Saklanmak daha kolaydı. Geziyorduk, eğleniyorduk. Hayallerimi konuşuyorduk. Bilmiyorum. Şimdi düşünüyorum da o zaman onun hakkında kötü olan ne düşünebilirdim ki? İyiydi. Asker olabilmem için gerekli olan her şeyi araştırıp bana getiriyordu. Ne yapmam gerektiğini anlatıyordu. Benim için müfredatı, gerekli olan koşulları anlatıyordu. Kötü olamazdı.”

Onun hayatımın erkeği olduğunu düşünmüştüm. Beni seçmesi imkânsızdı sanki. Bana sarılması, elimi tutması, beni öpmesi çok değerli hissettiriyordu. Mahallede onunla evlenmek isteyen, yaşıtı olan çok kız vardı. Okumuş, okumamış, meslek sahibi, zengin, güzel... Onu isteyen çok kız vardı ama o beni seçiyordu. Değerliydim ben. Gözü benden başkasını görmüyordu. Neden kendi yaşıtları değil de beni seçti diye merak ederdim.

“Onlar renkli değil, sen cıvıl cıvılsın,” derdi. Komikti aslında. Cıvıl cıvılmışım ben.

Cıvıl cıvıllığımızı alanların, Allah da bin türlü belasını versin, Seziş. Geriye bir tek ben kaldım.

“İlişkimizi bir buçuk yıl kadar saklayabildik. Sonra en yakım arkadaşlarım çaktı köfteyi. Vay efendim ben on yedi yaşındaymışım da Bilal yirmi altı yaşındaymış, böyle ilişki olmazmış. Pedofiliymiş Bilal. Benden benim istemediğim şeyleri istermiş. Benim için endişeleniyorlardı ama yani Bilal kötü biri değildi. Dinlemedim onları.”

Yeni bir sigara yaktım. “Kendi bildiğimi okudum. Mutluydum. İlişkiye devam ettim. Kavgı etmezdik, sesimizi yükseltmezdik. Fikir ayrılıklarımız olduğunda kendi dediğini ölümüne savunur, bana kendi doğrusunu dayatırdı. *Şimdi sen küçüksün, benim tecrübem var* der bir şekilde kendisini kabul ettirirdi. Oysa çoğu zaman da ben haklıydim.” Güldüm. “Salaklığım geliyordu, küçüğüm o benden daha iyi bilir diye düşünüyordum.”

Turan da bir sigara yakıp ağzının içinden küfür savururken gözlerimi ona diktim. Rahatsız mı oluyordu? Devam etmeyebilirdim. Evlilik yoluna girmiş, geri dönmüştüm işte. Çok da gerekli değildi. Onun rahatsız olması için değil, herhangi bir durumda rahat olması için anlatıyordum. Bilsin, bu konuda rahat olsun, karşısına bir durum geldiğinde nasıl davranacağını seçebilsin diye anlatıyordum.

Hemen bana döndü. Duraksamamın sebebini kavrayınca, “Devam et,” dedi sigarasından büyük bir duman çekti. “Dinliyorum seni. Sorun yok.”

Bilal’i kafasının içinde kaç parçaya böldüğünü saymaya çalışıyorum. Yetmiş yedideyim.

Devam ettim çünkü bilmesini istiyordum. “Sonra küçük abim Sezgin öğrendi. Sezgin ile aramız hep iyiydi. Beni korurdu. Yani o zamanlar.”

Bir yanlış yapsam da babama karşı korurdu beni.

“Tamam baba, yapmış bir yanlış. Yaşı küçük zaten, aklı başına geldi. Bir daha yapmaz. Tamam baba, bir daha eve erken gelir. Tamam baba, ben biliyorum yaptığını. Sorun değil, ben izin verdim. Tamam baba, ben kontrol ediyorum onu. Tamam baba, ben konuşurum onunla.”

Güldüm. Benim için dayak yediği olmuştu. Hatta çoğu dayığı benim yüzümdendi.

Bana karşı çok korumacıydı. Sezer abim de korumacıydı ama o genelde, kimse Sezer’in kardeşine dokunamaz abiliği yapardı. Onunkisi biraz gösteriştii.

“Sezgin en küçük kavgamda tehdit edildiğimi duysa mahallenin altını üstüne getirirdi. Onunla arkadaş gibiydim. Kimsenin bilmediği sırlarımız vardı. Onun mahallede sevdiği biri olsun, Seziş her işini hallederdi.

İllegal olmasa da bizim de vardı el altı işlerimiz,” dedim elimi çeneme götürüp sakalımı okşuyormuş gibi yaparken. Turan ciddiyetle beni dinlerken güldüm. “En yakın arkadaşım Sezgin’di.”

Sonra Sezgin olmamaya başladı.

Ciddileştim, elimi çenemden indirdim. “Sanırım Sezgin’i ilk defa ilişkiyi öğrendiğinde karşımda gördüm. Bana kızmaz, arkamda dururdu çoğu zaman. Bilal’i öğrendiğinde durmadı. Sezgin ilk kez bana *o adamı bırakacaksın yoksa babama söylerim*, dedi. Onu ilk umursamadığım an da o zamandı. Çünkü o zaman arkamda değildi.”

Yalan olmasın, bir süre ciddi ciddi kendi aileme cephe almıştım. Bilal kafamı karıştırmıştı. Evde şiddet gördüğümü fark ederdi. Her gün dayak yemesem de bazen babamdan yediğim sağlam dayakları fark eden tek kişi oydu. Annem kızgınlıkla bana bir tane patlatsa yanına gittiğimde hissederek gibi hemen iyi miyim diye kontrol ederdi.

“Babanla kavga ederseniz durma o evde, Aslı’ya gidiyorum diye çık evden, gel bende kal. Böyle olmaz.”

Abilerimle kavga ettiğimi duysun; onları dışarı çıkarır, evden uzaklaştırırdı. O haftalarda abilerimi görmezdim. Kardeş gibilerdi zaten, yedikleri içtikleri ortaktı. Abilerimi görünce üzüleceğimi bildiği için kendi evine çağırırdı. Onlar da garipsemezdi. Zaten Bilal dördüncü çocuktu bizim evde. *Bilal, Bilal* diye gezerdi annemle babam. Sezer abim, Bilal diye geberirdi. Elinden gelse ensesine Bilal’im dövmesi yaptırırdı. O kadar iyiydi araları.

Bilal’se Sezer’i çok kolay kontrol ederdi. “Gel, çıkalım kardeşim. Gel, içelim kardeşim. Gel, gezelim kardeşim. Gel, uyuyalım kardeşim,” der kırırdı evden Sezer’i.

Sezer’i iki hafta evde görmediğimi hatırlıyordum. Siniri geçince gelir, benimle uğraşmaya devam ederdi. Benim de o zamana kadar ona olan nefretim geçerdi.

Bilal sayesinde küçük şeyleri kolayca atlatmıştım. Mutluydum çünkü tek istediği beni korumaktı. Babamı çok severdi. Abilerimi severdi, annemi de severdi ama en sevdiği bendim. Sevilmek alışkın olduğum bir eylemdi. Benim için sevilme çok basitti esasında. Mahallede herkesin favorisiydim ama herkes Seziş’i severdi.

Kazaların evindeki kıyametleri bilen biri olarak Sezin’i seven tek insan, Bilal’di.

“Sağlık lisesi öğrencisiydim o dönem, biliyorsun bunu. Stajlara başladım ben sonra. Aklımda sürekli arkamda duran Bilal’in söyledikleri vardı. Sınav seneme doğru aklıma girmeye başlamıştı. *Evlenelim* dedi ilk önce.

Ankara'ya taşınırız, sen Kara Harp Okulu'nu bitirirken aynı evde yaşarız dedi. Ben de tayinimi alırım, sana bakarım dedi. Stajlarımda, evde, okulda... Sürekli sözlerini düşünüyordum."

Yalan söylediğini fark etmişti. Bilal'in beni kandırdığını anladığını anladım. Evet, ben o zaman farkında değildim fakat Kara Harp Okulu'na girmek için gereken koşullardan biri şuydu: *Nişanlı, evli, dul, hamile, çocuklu olmamak veya herhangi bir kadınla veya erkekle nikâhsız olarak birlikte yaşamamak.* Ve ben bunu o zamanlar bilmiyordum.

Amacım sadece asker olmama kesinlikle karşı çıkacak ailemden kopmaktı. Babam tıp okumam, annem evlenmem konusunda ısrarcıydı. İkisi de kendi itibarını düşünüyordu. Kimse benim ne istediğimi düşünmüyordu.

Bilal hariç, Seziş. Siktiğimin Bilal'i hariç. O senin hayallerini düşünüyor. du. Yersen.

"O zamana kadar gerçeği bilmiyordum. Bana getirdiği araştırmalara çok güvenmişim. Evlilik koşulunu sildiğini anlamadım bile. On yedimin sonlarına doğru, bana evlenme teklifi etti. Kabul ettim. Ne annem biliyordu ne babam ne abilerim ne de arkadaşlarım. Bir cesaretle kabul ettim."

Kaşlarını kaldırdı ve dudakları aralandı. "Salak mısın amına koyayım?" dese, "Evet," derdim. Evimizde internet yoktu, kendi imkânlarımla yaptığım araştırmalarımda koşulların hepsi bulunmuyordu. Belli başlı kurallar ve gerekçeleri biliyordum, onları da gerçekleştirecek kadar kendime güvenmiyordum. Ailemi asla silemezdim, bu yüzden askerlik çok uzak bir ihtimaldi. Askerlik konusunda Bilal sayesinde cesur olmuştum. Yani Bilal hayatıma girmeseydi askerlik benim için hayal kalmaya devam edecekti.

Bir şey demeyip dudaklarını geri kapattı. *Devam et* der gibi eliyle beni gösterdi.

"Sezgin evlenme teklifini öğrendi. Aramız daha da bozuldu. *Sen daha küçüksün, o adam olmaz,* dedi. *Onun nasıl bir adam olduğunu ben biliyorum ama sen bilmiyorsun,* dedi. İstemedi. Abimi düşman bildim ben. Bilal sözde sevdiğim adamdı. Abime bile kafa dikecek, evlenecektim. İnadımı... biliyorsun," dedim duraksayarak.

Ah, o inadım. Lanet olası inadım.

Turan yumruk olan sağ elini, arkasına doğru sakladı. Ben yeni sigara yakarken o da sigarasını dudaklarının arasına koydu. Onun sigarasını da ben yaktım. Diğer elini sıkmaktan kıracaktı artık.

"Evleneceğim diye direttim. Kendi imkânlarımla, ailemden habersiz elimden gelen her şeyi yaptım. Düzeceğimiz ev için alışveriş yaptık. Aklim başımda değildi açıkçası. Ne diye öyle bir işe girdiğimi bilmiyorum.

Tek düşündüğüm Kara Harp Okulu hayalimdi. Dinlediğim, evde tıp okumamı isteyen babam değildi, kalbimdi.” Elimi bastırdığım göğsümde bir korku vardı. Bu hikâyenin yarımılığı bile yaralayıcıydı. Detaysız hali bile mahvediciydi. “Evlenip de asker olacaktım.”

Alayla güldü. Kafasını salladı. Sinirli alayını iliklerimde hissettim. Evlenirken okuyamazdın, okuyup evlensen de disiplin kuralları gereği akademi-den atılırdın. Ben hangi kafayla Bilal’e o kadar inanmıştım?

“Doğum günüm geldi. Her şey çok güzeldi. Artık reşittim. Mutluydum. Evlenecektim. Hayallerime yalnızca tek bir sınav kalmıştı. Bitmişti yani, Turan. Her şey kusursuzdu. Aptallığıma yanamayacak kadar havalarda uçuyordum.”

İlk kez bir soru yöneltti. “Neden akademi için gerekenleri kendin araştırırmadın?”

“Ona güveniyordum,” dedim duraksamadan.

Cevap vermedi. Güven konusunda neden ısrarcı olduğumu anladığımı hissediyordum. Bu yüzden, asıl konu güvenim olduğundan bu hikâyenin hoşuna gitmediğini biliyordum. Onu anlıyordum. Zeynep’le olan hikâyesi de benim hoşuma gitmemişti.

“Evden ve mahalleden uzak yerlerde yüzüğümü takardım. Doğum günümde de parmağımda yüzüğüm vardı. Bir tesadüf müdür artık, nedir bilmiyorum. Lavaboya gitmişim. Bir kadın askeri personel girdi içeri. Üniforması, sımsıkı topuzu, kafasındaki şapkası, postalları... Alp, sana heyecanımı anlatamam. Dilim tutuldu sandım. Kadının yüzünü hatırlamıyorum çünkü ona bakarken o üniformanın içinde ben vardım. Ben vardım!” dedim o heyecanı yine kursağımda hissederken. Gözleri kısıldı, dudaklarında minik bir gülümseme yerleşti. Yüreğim şimdi bile pır pır uçuyordu.

O üniformayı bugün giyiyordum ve hatta bordo beremi takıyor, silahım sırtımda dağ dağ geziyor, şerefsiz avlıyordum. Ben o kadından çok ilerideydim. Daha iyi yerlerdeydim, daha derinlerdeydim. Aslında bunların önemi yoktu. Çünkü bugün dahi hissettiğim heyecan, o üniformanın hayaliyle tutuşan kız çocuğunun heyecanıydı.

“Kadının yanına gittim. Cesaretli bir insanımdır, gözüm karadır ama o heyecanla o kadınla nasıl konuştum, şu an bile hatırlamıyorum. Kadına teşekkür ettim, vatan için çok değerli biri olduğunu söyledim. Onun gibi olmak istediğimi söyledim. Çok cana yakındı sağ olsun. Lavaboda uzun uzun sohbet ettik onunla. Asker olmak istediğimi anlayınca neler yapmam gerektiğini anlattı. Hepsi bildiğim şeylerdi zaten. Hepsine kafa salladım da...”

Ben suskunlaşınca derin bir nefes aldı. Öyle bir nefesti ki geçmişime gidip yaşadığım hayal kırıklığını darmadağın edebilirdi, bunu hissettim.

“Kadın parmağımdaki yüzüğü gördü. *Ama canım, akademiye girişinden çıkışına kadar ne evliliğinin ne de nişanlılığının olması gerekiyor. Yasak,* dedi. *Öyle bir koşul yok ama,* dedim. Bilal’e hâlâ çok güveniyorum çünkü.” Güldüm. “Salak gibi oldum, Turan. Kadın, *en önemli koşul bu bizim için,* dedi. *Bize bu yolda sevmek yasak.* Bilmiyordum, onun laflarından sonra ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. *Evlenirsem kurtulur, hayalimi yaşarım* düşüncem *evlenirsem hayatım mahvolur* düşüncesine döndü. Hayallerimi en başından beri dinleyen adam, bu gerçeği unuttu dedim. Yine ilk başta o koşulu sildi diye düşünmedim.”

Yutkunduğunda boynundaki damarı fark ettim. Şişmişti, patlayacaktı sanki. *Nasıl da sakın kalabiliyor canına, yoluna öldüğüm.* “Ama silmişti. Gerçekten de senin asker olmanı istemiyordu.”

“İstemiyordu,” dedim gülerek. “Beni iki yıldır inandırdığı gerçek yalandı. Hiçbir zaman destek vermedi.” Daha da güldüm. “Gittim yanma. *Bir kadınla karşılaştım böyle böyle dedi bana,* dedim. Şaşırmış gibi yaptı başta. Yakalanmış gibi gülmeye çalıştı. Biliyordu ne kadar inatçı olduğumu. Bu hayal için neler yapabileceğimi biliyordu, Alp. Onu bırakabileceğimi biliyordu.” Turan hiç de benim gibi keyif almıyordu. Oysa ben salaklığımdan keyif alıyordum. “Telaş yaptı. *Ben görmedim öyle bir koşul,* dedi başta. Ama benim durgunluğumu gördü. Bu gerçekten sonra onu hayatımdan çıkarcaktım. Vallahi bak. O an ayrılacaktım Bilal’den. O an her şey kafama dank etmişti çünkü. Ben Bilal’i değil, Bilal’in bana vaat ettiği ve vaat edebileceği her şeyi sevmiştim. Benim sevdiğim, Bilal değildi.”

Bunu en başından beri biliyordun bence, Seziş. İçten içe o salağa katlanmak zorunda olduğunu hissediyordun. Evet, belki sevdin ama ona olan sevgin vatan, meslek ve rütbe aşkından fazla değildi. Hiçbir sevgi vatana olan sevginden fazla değildi.

“Sonra gerçek yüzünü gösterdi. *Kadınsın zaten. Ne kadar askerlik yapabilirsin ki? Yapamazsın. Bir de yarbay diyorsun, Sezin. Allah aşkına yarbay olmak için kaç yıl gerekli, biliyor musun? Evleniriz, ben bakarım sana,* diyerek aklınca beni alıştırdı. Geri zekâlı işte. Bilerek araştırmalarının arasından o koşulu sildiğini, beni kandırdığını anladım. Evlenseydik, akademiye giremeyecektim zaten. Bunu biliyordu. Evlenmek için acele etme sebebi buydu. Her şey hazır olacaktı, ailem öğrenecekti, zaten Bilal’i seviyorlar diye kabul edeceklerdi. Evlenecektik, ben sınava girecektim, kazanacaktım ve bir bakacaktık ki evlendiğim için akademiye alınmayacaktım. Tüh ya. Neyse çocuk yapar, çocuğuma bakardım.”

İstifrağ ettim bu senaryoya, Seziş. Allah bizi ondan kurtardı.

“Ne yaptın?”

“Rahat durmadım tabii. Başladım bağırmaya. Ben bağırdıkça ona saygısızlık yaptığımı, ona bağırmamam gerektiğini söyledi. Ben sinirlenen sevgilisi değil de küçük kız kardeşiydim sanki. Azarlar gibi konuştu benimle. Daha da yükseldim. En sonunda *kadınsın, olduğun yerde dur işte. Asker olmak senin neyine*, dedi bana. *Bana...*” dedim bastıra bastıra.

Kafasını iki yana sallayıp alayla gülümsedi. Sırıtiyordu. Karşısında olsa Bilal’i gebertecekti. Bunu kanıtlayamazdım ama yemin edebilirdim. Hiç keyif almasa da gülüyordu.

“Kavga ateşlendi. Ben yükseldikçe yükseldi, ben bağırdıkça bağırdı. En sonunda üzerime eğilip *unutma Seziş, sen kadınsın ve erkeğine mecbursun. Bunu da ben mi söyleyeyim*, diye konuşunca ittim onu. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Onun sayesinde cesaret etmişim ben. Onun sayesinde asker olmak tek hedefim olmuştu artık. Ama o geri zekâlı bana, ona mecbur olduğumu söyledi.”

“Sana,” dedi alayla. “Hem de sana,” dedi.

Kanımı akıtsam Turan diye damlar yere. Sesi olur kanımın. Rengi, Turan rengi olur. O kadar içimdesin kurt bakışlım. O kadar ölüyorum sana, Seziş’e olan saygına.

“Küfürler ettim ona, bağırdım. *Geber inşallah köpek suratlı, adi şeref-siz*, dedim.” Dudaklarım aralandı ve bir kerede söyledim o günümü cehennem eden anı. “Vurdu bana,” dedim kafamı dikerek. Turan’ın alayla, öylesine sigarasına çevrilen bakışları hızla bana döndü. “*Benimle düzgün konuş*, diyerek tokat attı.”

Alayı gitti. Uçtu. Kaşları çatıldı. Allah belamı versin ki Turan Alp Akkurt’un bu suratını daha önce görmemiştim. Hasan bana bakınca, birisi bana kötü söz söyleyince olan suratı gibi değildi. Yemin edebilirdim, bu en korkuncuydu. Karanlıktan daha zift, lavdan daha yakıcı, araftan daha endişe ediciydi.

“Ne?” dedi. Sesindeki koku, cehennem gibiydi. Günah kokuyordu. Nefret vardı, sinir vardı ama en koyu olanı bela oluşuydu. Karşımdaki adamın bakışı, bu zamana kadar gördüğüm hiçbir bakışına benzemiyordu. “Ne yaptı dedin?”

Ne alayı vardı ne de siniri. Bu bakışları en beteri idi. Bilal’in burada olmasına gerek yoktu, o an anladım. Bilal’i gebertecekti. Bilal’i bitirecekti.

“Tokat attı,” dedim omuz silkerek.

O anı hatırlıyorum. Tokadın yanağımda bıraktığı yakıcı hisle kafamı ona çevirmeden öylece karşıya baktığımı hatırlıyorum.

Şaşırmamıştım. Sikeyim ki Bilal'in bana vurmasına şaşırmıştım. Bunu zaten yaşayan bir kıza, aklınca en büyük cezasını vermişti. Babasından şiddet gören kıza şiddet gösterirdin çünkü bu kız ailesinin içindeki kıyameti anlatırken sana bu şansı tanımış olurdu. Bu, benim aptallığımdı.

Öylece karşıya bakmıştım. Yanağım yanıyordu. Tanıdık bir yanıktı. Belki haftada bir, iki kez hissediyordum o yanığı. Yanağımdaki parmaklar, kalbimi eşeledi. O an ortam, babamdan yediğim ilk tokat gibi kokmaya başlamıştı. O an ortam, babamı karşımda görmüşüm gibi değişmeye başlamıştı. Hayır, o adam sarıldığım, güldüğüm, elini tuttuğum adama benzemiyordu. Babamdı.

Babam kötü bir adamdı demiyordum. Babam aslında iyi bir insandı. Yardımseverdi. İnsanlar dara düşse ilk Sezai'ye koşardı. Mahallenin büyükbaş babalarındandı. Aşağı mahalleyle kavga olsa ilk o koşardı. Herkesi çekip çevirirdi. Yardıma ihtiyacı olan herkese el uzatırdı.

İyi bir esnaftı. Esnaf Odası Birliğinde bir dönem yönetim kurulunda bulunmuş, daha sonra bu işleri bıraksa da her zaman söz sahiplerinden biri olarak kalmıştı. Çok büyük bir geliri olmasa da sevilen ve sayılan bir adamdı.

İyi bir kardeşti. Halamı her daim korurdu. Anneme karşı bile savunurdu onu. İyi bir evlattı. Dedemi de babaannemi de üzdüğü görülmemişti. Çok dikkat ederdi laflarına, sözlerine. Babaannemin elini sıcak sudan soğuk suya koymamıştı. Dedemi bir kez üzmemişti. Oğullarına kıymet verirdi. Soyadı, şaniyla birlikte önden yürüyenecekti. *Koskoca Kazalar*, derlerdi bize. *Kaza gibi çarparlar adamı*, derlerdi. O soyadı oğullarıyla yürüyenecekti. Oğullarıyla iyi geçinirdi bu yüzden.

Babam iyi insandı da kızına iyi bir baba ve karısına iyi bir eş olamamıştı.

Karşımdaki adam, o an bütünüyle babamdı. Annemi himayesi altında ezen, aşağılayan, vuran babam; o adamın kılığına girmişti. Babamdan bir farkı yoktu ve ileride de bir şey değişmeyecekti.

Turan Alp Akkurt bir şey diyemeden, "Defalarca özür diledi. Yalvardı hemen onun yanında otururken. Bir öfkeyle yaptığını, çok pişman olduğunu söyledi. Konuşmadım onunla, bıraktım onu öyle, gittim eve. Eve girmemle ailemin her şeyi öğrendiğini fark etmem bir oldu," dedim.

Her şeyi öğrendiklerini anladım. İstedğim adamı, evlenme teklifini, hayallerimi, planlarımı, ortaokulda yazdığım o minik kâğıt yüzünden yediğim dayaklara rağmen hayallerimden vazgeçmediğimi... Tüm hayatım mahvoldu o gece. Abime, Sezgin'ime, en yakın arkadaşşıma, canıma küstüm. Annemin çaresizliğine ve umursamazlığına geberdim. Sezer'in küfürlerine

ve bana yakıştırdığı konuma sustum. Babamın dayaklarına, bağırışlarına kırıldım.

On sekizinci yaş günüm benim için kıyametti.

Ona sadece üstünkörü bir şekilde o gecenin ana konusunu söyledim. “Bilal’le evlenmemi istemediler. Tıp okuyup bitirecektim. Onlar bunu istiyordu.” Her şeyi, benim hayatımın bitişini anlatmadım. Bazı detaylar zamanını beklemeliydi.

“Bilal’s e özürler diliyordu, pişmandı, bir anlık sinirine gelmişti, bir daha asla yapmazdı. Lafları böyleydi. Çiçekler döşedi yoluma. Bir araba dolusu gülle kapıma geldi.”

Şimdi çiçek açmayan yüzümün sebebi, araba dolusu gülü ateşe verdiğimden.

“Bir şekilde sınava girdim. Sınav çıkışında konuştu benimle. Baktım, çok pişman; konuşmak için bindim arabasına. Evlilikten, benim okulum bitene kadar bekleyebileceğinden bahsetti. Ben de açık açık ailemin onu istemediğini söyledim. *Sikerim Sezai’sini de Sezgin’ini de Sezer’ini de*, dedi. İzin vermiyorlarsa kaçarsınız. Zaten baban şöyle, atan şöyle falan, bir şeyler zırvaladı. Ailemin içine girip de tanımıştı beni, şimdi o aileye saygısı yoktu.”

Allah ona cehennem yüzü bile göstermesin. Mahvolsun, Sezişim. Senin hayatını mahvettiği gibi mahvolsun. Hem bu dünyada hem öbür dünyada.

Ailevi sorunlarım olabilirdi. Babamla aramda ölümcül düşmanlık olabilirdi fakat o an iki yılın sonunda yaşadığım o buhranı anladım. Ben ailemden kaçmak için bu adama sığınmıştım ve o bunu kullanmıştı. Beni manipüle etmişti. Hayallerim umurunda değildi, onlar sayesinde beni tanımamasına rağmen ailem umurunda değildi; tek derdi benimle evlenmekti.

Evet, aile yapım kötüydü. Ailem bana değer vermezdi ama neticede ailemdi. Evin içinde yaşadığımız ne olursa olsun, dışarıya karşı bunu belli etmezlerdi. Ben onların kıızıydım. Beni iki yıldır hiç durmadan manipüle eden adam, onlar hakkında öyle konuşamazdı.

“Belki bana vurmasını affedebilirdim,” dedim Turan’a ciddiyetle. “Ama ailem hakkında o şekilde konuşmasını affedemezdim. O an, benim için her şey bitti. Akademide okurken de mesleğimde de karşıma çıktı birkaç kez. Barışmak istedi, sanki ortada düzeltilecek bir şeyler varmış gibi.” Keyifle güldüm. “Yedi dayağını, döndü.”

Ben ailemi seçmiştim. Onlar beni seçmemişti.

Turan bana öylece bakarken tek kaşımı kaldırdım. Bu kadardı işte. Hayatımın sikilmesine yardımcı olan adamın hikâyesi buydu. Rize’yi bırakma sebeplerimden biriydi.

Turan bir şey demeden bana bakarken bana duyduğu saygıya ve benim için hissettiği gurura baktım. Gözlerindeki parlaklık bunu mu anlatıyordu? Öne doğru eğildi, kupasını sehpanın üzerine koydu.

“Gel,” dediğinde kaşlarımı çattım. Elimdeki kupayı da sehpaye koyduğunda bir an nereye gideceğimi şaşırdım. “Gel,” dedi yine ve koltukta geriye yaslandı.

Gözlerim kucağına kaydıktan sonra gideceğim yeri tanıdım. Kucağına yerleştim hemen. Elleri kalçamı kavradı, burnu boynumu okşadı ve derince bir nefes çekti. Ellerim ensesine dolandı. Temiz ensesini okşadım.

Biz bunca yıl neden yalnızdık, biliyor musun? Cevabı burada.

“Bana, sana geç kalmışım gibi hissettiriyorsun,” dediğinde kafamı eğerek ona bakmaya çalıştım. Boynumdan öptü tekrar. Bu sefer çıkan sesle gözlerimi huzurla kapattım. “Senin güvenini kırmalarına, seni savunmasız bırakmalarına izin vermişim gibi hissettiriyorsun.”

Bağırıp çağırmanın, küfürler etmenin, öfkelenmenin anlamsız olacağını o da biliyordu. Ailemin bana neler yaşattığını bilmese de onların beni savunmasız bıraktıklarını bilir gibi onarmaya çalışıyordu. Yaşananları geri alamazdı, onların yerine daha güzellerini getirirdi.

Yaralarımı sarması ondan istediğim ve aldığım tek şeydi.

“Bunun seninle ilgisi yok,” dedim gözlerimi açarak.

“Evet, bunun seninle ilgisi var ve seninle ilgisi olan her şeyle ilgim var.” Kafasını boynumdan kaldırıp kalçamı sıktı. Koltukta hafifçe öne doğru geldi ve kafasını koltuğa yatırdı. Kendisini geriye yatırma sebebi sanırım hem bana alan sağlamak hem de kendisine görüş açısı ayarlamaktı. Şu an beni çok rahat bir şekilde izliyordu.

“O adam benim umurumda değil. Sana anlatmak istedim çünkü bunu hak ediyorsun,” dedim. *Yıllar sonra anlattığım ilk insansın. Yıllardır Rize hakkında bir şeylerden bahsettiğim ilk insansın.* “Beni bilmeyi hak ediyorsun.”

“Aşk için geç mi kaldım, Kaza?”

Efendim?

Cevap veremeden ona bakakaldım. Yineledi. “Aşkın için geç mi kaldım?”

“Hayır,” dedim ve öne doğru eğilerek alnımı, alnına yasladım. Gözlerim kapandı. Ellerim ensesinden yanaklarına geçti. Yanaklarını okşadım. “Hayır, Alp,” diye fısıldadım. “Sen hiçbir şey için geç kalmadın. Tam zamanında geldin. Çok doğru geldin.”

Cevap vermedi, alnından ayırdım alnımı. Gözlerini açtığında ona baktım. *Ela gözlerine can olmuş sözlerim, gördüm. Bunu zaten biliyormuş,*

cevabını duymak için sormuş. Başka türlü mü mümkün değilmiş. Kendinden de benden de eminmiş. Gördüm, anladım.

Dudaklarını ıslatıp kaşlarıma, alnıma, yanaklarıma baktı. Kocaman elini uzatıp alnımdaki saçlarımı geriye doğru çekti ve hafifçe yanağıma okşadı. Şimdi ikimizin de elleri birbirimizin yüzündeydi.

“Bir insana güvenmek kolay değil, Kaza,” dedi ciddiyetle. “Güven, bir insanı yıkabilecek en büyük duygudur. Birisine güven duyarsan tüm dünyanın yıkılır, yenisini inşa eder o insan sana. Sağlam temelli, yıkılmayacak bir yeni dünya kurar sana.” Dikkatle dinledim onu. “Birisi güvenini kırarsa tüm dünyanın yıkılır ve sen yıkılırsın. Çünkü senin için dünya kuracak birisi yoktur, senin de yenisini için gücün olmaz.”

“Ben kurdum,” dedim. “Kimseye güvenmeden kurdum.”

“Güçlü bir insansın, bunu hiçbir zaman reddetmedim. Şüphesiz, tanıdığım en güçlü kadınsın. Senden daha güçlüsünü tanımadım, tanımayacağım da.” Yüzümdeki tüm duygular suya düştü sandım. Bunu çok insandan duymuştum. Güçlü olduğumu çok insan söylemişti bana, hiçbirisi bu etkiyi yaşatamamıştı. “Sen sadece yeni dünya kurmamış, başkalarının dünyasını da kaldırmışsın. Görmedim, Kaza. Kendi dünyası karardıktan sonra başkalarının dünyasını renklendireni görmedim ben. Senin kadar güçlüsünü bilmedim.”

“Bunu isteyerek yapmadım,” dedim. “Ben kimsenin dünyasını düşünmedim, Akkurt.”

Keleş’ten bahsediyordu. Sevil abladan, Ziyafet’ten bahsediyordu. Alaydaki askerlerden, kurtardığım insanlardan bahsediyordu. Bahsettiklerini anlıyordum. Ben elbette halkımı önemserdim ama kimsenin dünyasını renklendirmek gibi bir çabaya girmemiştım. Ben sadece insanları yaşatmaya çalışmıştım. Benim için can önemliydi.

Dediklerime karşılık vermedi. *Evet, bilerek yapmadın ama yaptın* der gibi yüzümü okşadı. “Çok düşmüşsün,” dedi. “Düşürmüşler, Kaza.”

“Kalktım,” dedim dalgınlıkla.

“Görüyorum.” Derin bir nefes aldı. Nefesini verirken *ah* sesi dudaklarından fırlar etti. Nasıl bir sestti, anlatamıyordum. “Sana tek bir şey söyleyirim. Sözlerimin hepsi yemindir sana, yalan olmadığını da iyi bilirsin.” Kafamı salladım. Ne diyeceğini merakla bekledim. “Ben varım ve düşmene izin vermem. Vermem, Kaza.”

“Bunu biliyorum.”

Ona inanıyordum. Söylemesine gerek yoktu. Ben kalkmıştım, bunu tek başıma yapmıştım. Ben düşmezdim, bunu bu adamla anlamıştım. Beni düşürmezdi. Bu güvenin kaynağı neydi bilemiyordum.

Sözleri. Sözlerinin arkasında duruşu. Bizim arkamızda duruşu.

Cevap vermediğinde onun durgun olduğunu düşündüm bir an. Neden durgundu? Gözlerinden yanlış duygu mu okuyordum? “Sorun ne?” diye sordum. “Bir şey takıldı kafana. Bir şey mi takıldı? Ne takıldı?”

“Kafama takılan bir şey yok,” dese de kucağında sırtımı dik tuttum. İki elimi yanağından yavaşça çektim ve büyük bir soğukkanlılıkla sağ elimin parmaklarıyla çenesini hafifçe yukarı kaldırdım. Gözlerimi kısarak ona baktığımda dudakları aralandı. Gözleri bana büyük bir hazineymişim gibi bakmaya başladı. Onun için öyleymişim gibi hissetmekten daha azı takılmıyordu kafama.

“Söyle,” diye direttim. “Hissediyorum. Bir şey takıldı kafana.”

“Şu anki dominantlığının beni ne hale getirdiğini öğrenmek ister misin?” diye sorduğunda yutkundum. Nasıl değiştirmişti konuyu öyle? “İstemezsin,” dedi. “Beni çok fena yapıyorsun. Yapma.”

“Söyler misin?” dedim. “Aklımı karıştırma.”

“Karıştırmıyorum. Aklıma ne geliyorsa söylüyorum. Söylemek istediklerimi saklamamı mı istersin?”

“Söylemek istediklerini saklamadığını ve saklamayacağını ikimiz de biliyoruz.”

“Daha neler söylemek istediğimi tahmin edemezsin.” Birden yüzümdeki tüm kaslar kasıldı. “Ne kadar müstehcen olduklarını aklının ucundan bile geçiremezsin.”

“Aklımı karıştırmaya çalışıyorsun,” dedim ısrarla.

“Aklını karıştırmak isteseydim,” dedi ve sonra gözlerini büyük bir dikkatle bana dikti. “Bunu yapardım.” Birden altdudağının hemen altında duran başparmağımı ağzının içine aldığı anda kalbim boğazıma geldi. Yemin ederim, o yumruk kadar organım boğazımda attı.

“Alp,” dediğimde dişlerini hafifçe başparmağıma bastırdı. Beklemiyordum. Islak ağzının içinde parmağım değil de sanki başka bir şey vardı. Öyle hissettim ki karıştırmaya çalıştığı aklımı yitirecektim.

Gözlerini bana doğru kaldırmışken ne kadar güzel görüldüğünü biliyor muydu? Bilmeliydi. Anlatmalıydım. Böyle bakarken tüm hâkimiyeti bana bırakıyordu. Sanki onu ben onu kontrol ediyordum.

“Sen...” Ne diyecektim sahi? “Sen böyle şey yapsan da ben o şeyi alacağım.”

Sen böyle aklımı karıştırmaya çalışsan da ben o cevabı alacağım.

Dili parmağıma değdiğinde o sıcaklıkla dudaklarım aralandı, göğsümden bir nefes koptu. Gözlerim kapandı. Diliyle parmağımı ağzının sıcaklığında çevirince hızla gözlerimi açtım.

“Oyunu bırak,” dedim. Parmağımı çekmiyordum. Çekemiyordum. O parmak mıydı ağzının içindeki yoksa ağzına aldığı başka bir şey miydi? Bakışları çok farklı mesajlar veriyordu. Bence bunu ikimiz de farkındaydık.

Yavaş yavaş oyalandı parmağımda. Her hareketinde ona vurmak ve onu öpmek arasında gidip geliyordum. Beni bu kadar yükseltmezdi! Beni yükseltiyordu.

“Alp, parmağımı bırak,” dediğimde kaşlarını hoşuna gitmiş gibi havaya kaldırdı. Kaşlarımı çatarak onu izledim. Sert tavrımdan sonra dudaklarını parmağımdan çektiğinde ıslak parmağımı kendime çektim.

“Söyle,” dedim ona sonra. Az önce olanları göz ardı ettim. “Ne takıldı kafana?” Yine cevap vermedi. Vücudum kendini saldı. “Üzülmedim,” dedim rahatlatmak için. O bakışı sanki ben üzüldüğüm içindi. “Ben üzüldüm diye mi böyle karmaşıksın? Ben üzülmедim, Akkurt. Küçüktüm, bitti. Büyüyünce geçti.”

Yine cevap vermeyince dudaklarına eğildim. Dudaklarına bir öpücük bıraktım. Onunkiler aralanacakken kendimi geri çektim. Bana karşılık vermek için can atsa da uzaklaştım. Yavaşça kucağında kayarak beline sarıldım ve kafamı göğsüne yerleştirdim. Kucağında küçüldüm. Kulaklarım sol yanına dayandığında kulağıma çarpan sese ve baskıya karşılık gözlerimi kapattım. Çok güzel bir müzikti bu.

“Ah,” diye bir ses çıktı dudaklarından. Derin bir nefesten sonra gelen rahatlığın sesi gibiydi. Burnunu saçlarım arasına daldırdı ve derin bir nefes daha aldı. Elini, yüreğini dinlemeyen diğer kulağımın üzerine koyup kafamın üzerine bir öpücük kondurdu. “İşte bu çok iyi hissettirdi.”

“Hissettirsın,” dedim.

“Sezin,” dedi. Kafamı kaldıracakken kafamın üzerindeki eli ile buna engel oldu. “Sezin, Allah beni yürüyeceğin yol, başını sokacağın ev yapsın,” dediğinde midem devrildi. Gözlerim aralandı. Yüreğindeki sesi dinlerken beynimden vurulmuş gibi uyuştum. “Çünkü ben, bunu yürekten istiyorum. Bunun için dua ediyorum.”

Cevap veremedim. Onun benden cevap beklemediğini de biliyordum. Bu yüzden iyice sakladım kendimi onun göğsüne. Diğer elini de kaldırıp saçlarımı minik minik örmeye başlamasına ses çıkarmadım. Ellerinin ulaşabildiği kadarını ördü.

Ben küçük bir kızdım. Çok da bilmezdim aşk meşk. Arkadaşlarım vardı, oradan oraya koşturduğum neşe dolu bir hayatım vardı. Bu neşeyi kimse bozamazdı, kimse. Aşk, bataklıktan başka bir şey değildi. O bataklığa düşüp çırpındıkça elimde olan her şeyi kaybetmiştim. Keşke çırpınmasaydım. Neşemi, arkadaşlarımı, hayatımı, tüm gençliğimi kaybetmiştim.

Bunca kitap aşka yazıldıysa, bunca şiir aşkı haykırıyorsa bu aşk denen meret mutlu etmezdi adamı. Anlamalıydım, geç kalmıştım. Benden kaç yaş büyük bir adamın mahvettiği, sikip attığı hayatımı, kırık dökük geleceğe doğru yürütmeye çalışmıştım.

Geçmişin zeminleri cam kırıklıklarıydı, tabanlarım kırılçıplaktı. Yürüdüm kan revan içinde. Kan kaybından ölmez mi insan onca acıya? Öldüm belki de.

Bu adamın göğsünde yaşadığım huzur rüya olamayacak kadar gerçek, gerçek olamayacak kadar hayal olmalıydı. Ben ölmüştüm ve o, ancak Araf'taki hayalet olabilirdi. Olmalıydı.

Değildi.

Benden bile gerçektir. Bu zamana kadar yaşadığım her şeyden daha gerçektir.

5. YALNIZLIĞI KESME İŞARETİ

Aralık, 2021. İstanbul.
Turan Alp Akkurt.

Hayatımın her döneminde kendine güvenen bir adam olmuştum. Kimseden, *sen yanlış yaptın* lafını duymamıştım. Yaptığım her eylem, aldığım her karar doğrudu.

Kendimden hiç şüphe etmemiştim ta ki reşitliğimin ilk yılında aklımda *doğru yolda mıyım*, soruları doğana kadar.

Yabancı bir ülkedeydim. Lise hayatımın yarısını geçirdiğim bu ülke benim ülkem değildi ve beni mutlu etmiyordu. Çevremdeki insanlar kimdi? Onlara ayak uyduramıyordum. Okuduğum bölüm neydi? Anlamıyordum. Bir psikolog olamazdım. Benim psikolojiye dair en iyi anladığım şey ben-dekinin bozuk olduğuydu.

Ne olduğumu, nerede olduğumu, nasıl olduğumu kaybetmiştim. Bir reselli bulamayacak, içinde olduğum karanlıktan çıkamayacak kadar kayıptım. Kendimi bulmak imkânsızdı. Ne istediğimi biliyor sayılmazdım. Bilsem de buna cesaretim var mıydı, bilemiyordum.

Nasıl dayanmıştım o kaybolmuşluğa? İnsan bir yola girdikten sonra kendisini kaybedince ne çıkış yolunu bulabilirdi ne de başladığı noktayı.

Başladığım noktanın neresi olduğunu göremeyecek kadar kaybolmuştum.

Dışarıdan bakan gözlerin, “Sorun ne?” sorularını dinlemek içimdeki canavarı dürtüyordu. *Okulum, bölümüm, bulduğum ülke, yaşantım, her şeyim güzel. Kusursuz bir hayat. Tek bir leke dahi yok.* Herkes bunu düşünürken içimdeki canavarın aklında, bir masanın arkasında psikolog olarak insanları dinlemek yoktu. Bunun farkındaydım.

O yakmak, yıkmak, parçalamak ve silmek istiyordu. Her şeyi. Sonu gelmez bir öfke, sonu gelmez sorunlar doğuruyordu.

Canavarsın, yok et onları. Canavarsın sen. Kabul et, babanın oğlusun.

Yabancı bir ülkede ne zaman bir sorun yaşasam bana hangi ülkeden olduğum soruluyordu.

Ülkemde terör yüzünden askerlerim ölüyordu ve ben siktiğimin İngiltere’sinde üst sınıfa geçeceğim seviye sınavına girmeme haftalar varken hayatımın noktasını dert ederek kendimi kaybediyordum.

Ayık olduğum vakitlerde haberlere bakıyor, ülkemi takip ediyordum. Arka arkaya şhit haberleri görüyordum. Şırnak, Hakkâri, Malatya... Altı asker, yedi asker, on üç asker... Bitmeyen kayıplar, yüreği dağlanan aileler... Kayıp, ülkenin değil hepimizindi.

Terör yüzünden ölen her askerimin intikamını içimde büyüttüm.

Sık yumruklarını, bir gün o yumrukla hepsini dağıtacaksın, telkinleri kafamdan bir an çıkmıyordu. Tek tek saydım. Haberlere çıkan, çıkmayan her şehidi saydım kafamda. Her birini intikamıma kazıdım.

Küçükken babamın yanında çalıştığı askerler gibi olmak istiyordum. Babam gibi olmak istemek yanlıştı ama o doğru yerdeydi. Askerliğin, vatanın can damarının tam ortasındaydı.

"Firuze, ben bir hata yaptım," diyerek gayrimeşru çocuğunu eşine tanıtan Mustafa Yavuz Akkurt'tan sonra Firuze Akkurt'un yedi yaşından beri her Allah'ın günü bana söylediği, "Sen baban değilsin, sen hata yapamazsın. Senin hata yapma diye bir lüksün yok," laflarıyla büyümüştüm.

Ben babam değildim, hata yapamazdım. *Asker olmayı istemek hata mıydı?*

Eğer beni İngiltere'de nezarethaneden çıkararak o adamın peşinden gidip askerliği seçmeseydim ya ölecektim ya da hapse düşecektim.

Ben babam değildim. Doğru yolu seçmek dışında yapacağım hiçbir şey yoktu.

Seçtiğim yol benim için tek doğrudu. *Benim için*. Firuze Akkurt için onun seçtiği ve istediği bölüm olan psikoloji ona göre doğru yoldu fakat benim doğru yolum vatanımdan ibaretti.

Onun karşısına kararım ile çıktığımda ilk önce o uzun, ceviz kütük masasında uzun uzun bana baktı. "Kararın neyse arkandayım," demişti bana ilk başta. Seçtiğim yol vatanımdı fakat feda ettiğim yegâne şey canımdı. O da ben de bunun farkındaydık. Titreyen elindeki kalemini kenara koymuş, ellerini önünde birleştirmişti. Hiç titremeyen Firuze Akkurt'un elleri, oğlunun babasının yolundaki seçeneği seçmesinden dolayı titremişti.

"Asker olmak istiyorsun ve bu isteğinde de en başarılılardan biri olacağına eminim. Sana çok güveniyorum." Heyecanlı değildim. Karşısında saygıyla dikiliyordum. On dokuz yaşına yeni girmiştım. Firuze Akkurt otoritesi, ruhumun üzerine çöken kara bir bulut gibiydi. Saygıyla dikilmek zorundaydım. "Fakat düşüncemi biliyorsun." Duymaktan en korktuğum cümle, bir kapı gibi yüzüme çarpmıştı. "Hata yaptın, Alp."

İşte bu kadardı. Kırk nefeslik umut da verse, tek nefeslik bıçakla kırkını da kan revan bırakıyordu.

Onayı yoktu. Asker olmamı istemiyordu ama siktiğimin kameraları için arkamda durmak zorundaydı. Çünkü onun karşısına kesinliğimle çıkmıştım ve ikimiz de biliyorduk ki bir şeyi kafama koyarsam o şeyi yapmak için yıkamayacağım hiç kimse yoktu. Asker olma yolunda annem olan onu dahi yıkardım.

O günden sonra karşısına rütbemle çıktığım her zaman onun için bir Türk askerinden fazlası olmadım. Savcılar belgelerle, askerler silahlarla konuşurdu. Oğlu değildim, onun için kâğıt üzerinde sözsüz savaştığı askerlerden farksızdım.

İlk zamanlar onunla karşı karşıya geldiğim durumlar oldu. Başta *anne* diye seslendiğim kadına mesleğimin ilk yılında *başsavcım* diye seslenmek zorunda kaldım.

Karşında bir Cumhuriyet başsavcısı var, Teğmen Turan Akkurt.

Karşında bir Cumhuriyet başsavcısı var, Üsteğmen Turan Akkurt.

Karşında bir Cumhuriyet başsavcısı var, Yüzbaşı Turan Akkurt.

İsmimin yanındaki rütbelerime bakarken düşündüğüm tek şey aldığım ilk apoletle birlikte yalnız olduğumdu. Bu yola başlarken de devam ederken de bu böyleydi.

Üsteğmenliğimin ilk yıllarında bulduğum timimle Afrin'deydim. Çatışma sırasında üçünü kaybetmişti, ikisi kaybolmuştu. "Bitti," demiştim. "Buradan dönüş yok çünkü başarısızsın. Annen haklıydı, hata yaptın."

Korgeneral Alparслан Aksakallı, İngiltere'deki gizli görevindeyken beni nezarethaneden çıkaran yol göstericim, üsteğmenlik görevimde timimi kaybettikten sonra karşıma çıktı.

Bitik bir adamdım. Afrin'de kendimi bırakmıştım ama o beni kaldırdı ve toparladı. Benim suçum olmadığını kafama kazıdı. Aylarca süren eğitimin ardından daha iyiydim. Tek başıma birkaç göreve yollandım, birkaç örgüt çökerttim belki. Bu, deşarjımdı. Kendimi toparlamaya bundan altı yıl önce başlamıştım. Hata yoktu. Yalnızdım. Sorun yoktu. Belaydım.

Sonra bundan üç yıl önce bir tim başına çağırıldım. Alparслан komutanım istemişti. Tim, ailemdi. Ali, Baran, Mert, Kağan, Doğan... Altı kişiydik. Yediğimi, içtiğimi, giydiğimi, gördüğümü, söylediğimi ayırmadım. Evimi bile ayıramadım onlardan. Kahvaltıya onlarla başlar, gece yarısı bir ateş başında türkülerini onlarla söyledim.

2020'de, bir binanın patlamasıyla hayatım toz yığınlarının altında kalmıştı. Ailemi, silah arkadaşlarımı benden alan bir bomba, içime doğan ölüm diğer bombaydı.

Suriye'deki dört katlı binanın içinin bomba dolu olduğunu biliyordum. Tek sorun şuydu, bulunduğumuz çatışma alanını gören tek binaydı. Ben de başka bir konuşlanma alanı bulup onları oraya yönlendirecektim.

Doğan girmemelerini söylediğim binaya girmişti, içeride ben varım diye düşünen diğer dördü de peşinden.

Sadece otuz saniye. Onların binada olduklarını anlamamla binanın patlaması arasında otuz saniye vardı. Koşmaya, onlara yetişmeye çalıştığım otuz siktiğim saniyesi vardı.

Binanın önüne gittiğimde toz yığınlarının arasına kendimi gömmek istemişim. Doğan'ın kolunu gördüğüm an dizlerimin üzerine çöktüğümü hatırlıyordum. Her gün gördüğüm suratların parçaları etraftaydı, ben tek parçaydım. Ben nasıl tek parça olurdum? Ağlayışlarım, bağırıışlarım, yalvarışlarım kafamdan bir an çıkmadı.

Onların parçalarını poşete doldurmaya ve ailelerine götürmeye çalışan ellerimi söküp atamadım bedenimden. *Ben, tek parçaydım.*

Kafama sıkacaktım.

Etrafta parçalarını toplamaya çalıştığım can yoldaşlarımın görüntüleri beynimden çıkmıyordu. Siktiğim beynini dağıtmam lazımdı. Bağırıışlarımı, gözyaşlarımı, mahvolan hayatımı geride bırakmam lazımdı.

Onların tabutlarına verdiğim omuzlarım bir daha ayağa kalkamazdı. Omuzlarımın yeri bedenim olmamalıydı. O tabutlara bir tabut daha eklenmeli ve içinde ben olmalıydım.

Cenazelerinin olduğu günün akşamında masamda tek başıma bitirdiğim rakı şişem, karşımda tim arkadaşlarımla olan fotoğrafım vardı. Silahı şakağıma dayamış, şehadet getirirken kapım çalınmıştı.

Normalde çalınan kapılarımı kimseye açmazdım. Benim için kapılar, setlerdi ve ben setler ardında yaşamaya alışkındım. Annem suratıma kapattığı her kapıyla birlikte bana onları açmamayı öğretmişti.

O zaman sert bir ses yükselmişti kapının arkasından. "Alp," demişti Alparslan Aksakallı. "Kapıyı aç, içeride olduğunu biliyorum." Ona her zaman kapım açıktı.

İçeri girmişti. Önce masamın üzerine koyduğum fotoğrafa ve önünde duran silahla rakıya bakmıştı. "Ne yapıyorsun sen burada?"

Yalnızca bakabilmişim çünkü nefes almayı bile beceremiyordum. Yapabildiğim tek şey bakmak ve görememektir. Duymak ama anlayamamaktır. Şehit haberlerini kendi ailem bildiğim annelerime, babalarımaya vermek ama bir türlü onlarla ölememektir.

"Nasıl bakıyorsun lan sen bana? Cevap ver!"

O sırada yaptığım tek şey nasıl baktığımı bilememekti. Küçük poşete en azından onların bir parçasını sığdırmaya çalışan ellerimi unutamıyor, göz ardı edemiyor, kafamdan çıkaramıyordum. Sadece ona bakıyordum.

“Kafana mı sıkacaktın, çocuk?”

Yalan söyleyemezdim, reddedemezdim. Bu zamana kadar kendimi ondan hiç kaçırmamıştım.

“Evet, komutanım.”

“Sana yıllar öncesinde kendini kaybetmemen için bir amaç verdim. Sen o amacı da siktir edip kafana mı sıkacaktın lan?” diye bağırdığında başımı daha da dikmiştim. “Bu meslekte kaybetmemek için savaşır, kazanırsın. Baştan vazgeçiyor musun, Alp?”

Bana bir tek o Alp derdi. Ona da bir tek benim Alp demem gibi. “Siz vazgeçmez miydiniz, Alp Komutan’ım?” diye sormuştum. “O bomba beni tek parça bıraktı. Ben nasıl tek parça yaşayacağım? Onlar paramparça.”

“Vaz mı geçiyorsun, Alp?” diye bağırıyordu suratıma.

“İçi boş mezarları var. Cesetleri yok.” Titriyordum. Yerimde duramıyor, sürekli bilinçsizce sallanıyordum. Elimi kaldırıp şakağıma vurmuştum sertçe. Onların parçalarını poşete sığdırmaya çalışan ellerim kafamı yerinden koparmak istiyordu. Kendime defalarca vurmuştum. “Hepsi burada çünkü. İçerisi mezar yeri. Bununla yaşanmıyor.”

“Sen bu kafanın içinde çiçekler mi var sanıyorsun?” diye kendi kafasını göstermişti. Gözlerini işaret etmişti öfkeyle. “Bu gözler şiirler mi gördü? Her yer ölüm kokuyor! Bu koku vatana yayılmasın diye silahıma sarıldım senelerce. Vazgeçmiş gibi mi duruyorum? Ben o silahı kafana dayayıp vazgeç diye vermedim, it sürülerini gebert diye verdim!”

“Devam etmeyi beceremiyorum,” demiştim delirecek gibi. “Kurtulamıyorum seslerden, görüntülerden. Bir kere olmuştu, benim hatam değildi ama bu sefer... Bu benim hatam.”

“Asıl hatan şu siktiğimin masası!” diye bağırıyordu. “Şişeyi tek başına içip kafana sıkamak ne? Türk askerisin sen! Kanında vazgeçmek yok!”

“Kurtulamıyorum,” demiştim sadece. “Alp Komutan’ım, kurtulamıyorum.”

“O zaman onlarla yaşamaya alışacaksın.” İşaretparmağıyla beni gösterdi. “O zaman kaybolduğun yerden yine vatani bulacaksın.” Tehdit etmiyor, beni uyandırmaya çalışıyordu. Oysa ben kafamda onlarla enkazın altında kalmıştım bile.

“Yalnızlık benim kaderim,” diye fısıldamıştım.

“Bana bak!” diye sertçe bağırdığında ona bakmadığının farkında değildim. Bakışlarım yine masaya dönmüştü. Kendimi toparlayıp ona bakmıştım. “O masa son hatan. Sarhoşluk son hatan. Kafana bu silahı dayaman son hatan, Alp!”

“Komutanım...”

“Benimle geliyorsun,” demişti sertçe. “Sana gerçeği hatırlatma vaktim geldi.”

“Ne gerçeği?”

“Bundan sonra yalnız yürüyeceğin ve o tabuta kafandakilerle birlikte yalnız gireceğin gerçeğini.” Öfkeden çok korku vardı suratında. O ana dair hatırladığım net şeylerden biriydi bu detay. “Artık yalnızsın. Her davada, her adımda.”

Beni o masadan aldı. Alkolü yasakladı, topladı, eğitti. Korgeneral eğitimli iki özel askerden biri oldum ve dağlara saklandım. Dhib öncesinde doğdu fakat asıl sonrasında devam etti. Başka çaresi yoktu. Hayatının sonlanacağı günden bela olarak kalktı. Yalnızlığımın içinde vatan uğruna akıttığım kanlar elime yüzüme bulaşırken dağlarda korkak sesler yankılandı.

“Dhib geldi. Bizi buldu. Dhib burada!”

Birkaç ay sonra Alparslan Komutan bana o günü hatırlatıp, “Bakıyordun ama ben hayatımda senin kadar boş bakan bir asker tanımadım, çocuk. Ben senin kadar ölen birini görmedim hayatımda,” demişti. “Ruhunu almışlardı ve şu küçücük dünyanda bunu anlayacak tek kişi bendim. Yalnız, kayıp, ruhsuz ve bela gibiydin. O gün dünyadaki en yalnız insan sendin Alp ve seni bir tek ben anlardım.”

Kahverengi gözler aynadan o güzel, şiir yazılası vücuduna bakıyordu. Dayandığım duvarda, ellerim cebimde onu izleyerek düşündüğüm şey uzun zamandır ağırladığım yalnızlığın, satır sonundaki kesme işaretiinden sonra sayfaların boş geçmesi gibi yok olduğuydu.

Birden kesildi. O yalnızlığın devamını kimse bilemedi, kitap boş sayfalarla bitti.

Kafasının üzerinde topuz yaptığı koyu kumral saçları, sırtındaki fermuarını henüz çekmediği bordo elbisesiyle, böyle bir kadının hayatımda nasıl bu denli güçlü var olduğunu düşündüm.

Varsın kaderdi, yoksun seçimdi. O silahı şakağımda parlatıp tabuta girmediysem bu kadına ulaşmak içindi. Bu bir devrin açıklamasıydı. Noktasını bununla koyuyordum.

Hemen yan tarafında duran siyah ayakkabılarını ve elbisesinin fermuarını bekletiyordu çünkü önden çıkan perçemleriyle uğraşmakla meşguldü.

Ve inadı tuttuğu için şu an ne ayakkabısı ne de elbisesi önemliydi. Onu ilk elbiseyle gördüğüm zaman Ankara'daydı ve bir an bile aklımdan çıkaramamıştım. O vücut hatları, insana cehennem daveti çıkaran teni, bakışları... Şimdi o andan bin kat daha ilgi çekici görünüyordu.

Yorgi'nin katılacağı davette uluslararası alanda söz sahibi olan Türk yahut yabancı, yüksek kesimde olan tüm devletlerin gizli çakalları olacaktı. Kubat'ın bana ulaştırdığı bilgilere göre Yorgi'nin ciddi bağlantıları vardı. Onlar sayesinde bu davete girmişti fakat şöyle bir sorun vardı ki bu davette ben ve tam karşımdaki kurnaz kadın da olacaktı.

Zekâsını bir an bile küçümsemediğim kadını izlerken elimi çeneme götürüp pürüzsüz çehremi kaşıdım. Kanıtlama isteği vardı, bunu reddedemezdi. Kendisini kanıtlamayı seviyordu.

Ortada olmayan bir gerçek için hırs yapıyor diyemezdim. O, zaten olan her özelliğini göstermekten çekinmiyordu. Özgüvenli bir insandı. Kendisine olan güveninin bir gün başını yakacağını düşünüyordum. Aptallık değildi, o başı bile isteye yakacaktı çünkü bana bunun teminatını vermişti. Bir çukura düşmeden önce o çukuru görüyordu. Çukuru tanıyor, nasıl çıkacağını hesaplıyor, o şekilde atlıyordu. Yapamam dediği her şeyi yapabilecek kadar güçlü ve gözü açıktı. Her şeyi hesaplayacak kadar zekiydi.

Kendisine güveniyordu ve bu benim oldukça hoşuma gidiyordu. Kendisine güvenerek bir çukura atlayabilirdi. Ben de kendime güveniyordum. O çukurdan onu çıkarırdım.

"Sonunda," dedi öfkeyle saçına bakarken. Saçındaki perçemi sabitleyebilmişti. Bazen küçük şeylere öfkелendiğine şahit oluyordum. Bir dosya okurken kapağı açılmadı diye dosyayı parçalayıp Göktuğ'dan yeni kopyasını getirmesini istemişti. Kahvaltı ederken zeytinlerden birisi acı geldiğinde ilk önce yüzünü buruşturup Özgür'e sinirle *al sen zeytin seversin* deyip kakaladığını görmüştüm. Özgür istemedi diye zorla o zeytinleri ağzına sokmuştu.

Görevdeyken durum farklıydı. Tamamen ciddiyetine sarılıyordu. Gözleri şahin gibi etrafı kontrol ediyor, eli silahının tetiğinden bir an ayrılmıyordu. Jilet gibi giydiği kamuflajında tek kırıışık göremezdiniz. Topuzunu özenle yapardı, o perçemler asla çıkmazdı. Postalları özen içinde giyilmiş olurdu. Atış yaparken, bombasını kullanırken, nişana yatarken bilhassa vatan ciddiyetini yansıtırı yüzüne.

Tim, kendi rahatlıklarıyla sohbet eder ve birbirlerine bu şekilde destek olurken arada bir onlara cevap verir, bir dağ gibi dikildiğini hissettirirdi. Eğlenmekten çekinmezdi ama nerede eğleneceğini iyi bilirdi. İş içinde eğlencesi yoktu. Bazen onu sinir ettiğimde dikkatini benimle paylaşırdı fakat

operasyonlardayken odağı her zaman düşmandaydı. Birkaç kez es verdiği ni fark ediyordum, hırsı bazen dikkatini bölüyordu ama bunu çok çabuk kontrol altına alabiliyordu.

Onu tanımak kolaydı, anlamak ise oldukça uzun sürmüştü.

Durduğum konumdan beni görmesine imkân yoktu. Dakikalardır onu makyaj yaparken izlediğimin farkında değildi, saçıyla uğraşmasından aldığı keyfi görmemişti.

Güzelliğine eridiğimizi bilmese de olur. İki metre adamsın, bir seksen kızın bir esişine, bir kesişine, bir dikilişine tav oluyorsun. Bırak da bilmesin, bırak da görmesin.

Üzerindeki elbisenin kalça kısmı o kadar sıkı görünüyordu ki bu görüntüyle aklımı yitireceğimi düşündüm. Çarpıldım sandım. Çıplak sırtı, açık ensesi ve sıkı kalçasıyla bu kadın bir şaheserdi ve potansiyelinin farkında değildi. Bordo elbisesinin içerisinde nasıl asilce durduğunu bilmiyordu.

Bu renk onun rengiydi. Hangi rengi kullanırsa benim için o saatten sonra onun rengi oluyordu.

Arkasındaki fermuara uzanmaya çalıştığında çıplak, tek tük benlerin bulunduğu sırtından bakışlarımı çekmeden, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

O sırtı. Can haritanı çıkardığın, pürüzsüz, akıllara zarar sırtı. Sakin ol oğlum.

Gözleri aynadaki yansımasından ayrılmadı. Omzuna geçirdiği elbisenin şeffaf askıları elbiseyi ayakta tutsa da kolunun altında kalan göğüs kıvrımları belli oluyordu. Bu kıvrımların belli olup olmadığının farkında mıydı bilmiyordum. Ben oldukça farkındaydım. Hareket etmeden durması, benim onun vücudunu görmemden rahatsızlık duymadığını hissettirdi.

“Ne kadardır beni izliyorsun?” diye sordu sakin sesiyle. İstifini bozmamıştı.

Duyduğunda küçük dilini yutacağın sahneleri kafamın içerisinde canlandıracak kadar uzun süredir.

“Cebelleşmene şahit olacak kadar uzunca bir süredir.”

Arkasını dönüp zehirli topraklarını bana çevirdi. Gözlerinde patlayan kurnazlıklara şahit oldum.

Normal standartlara göre uzun boylu, kalıplı bir kadındı. İncecik beline tezat geniş omuzları vardı. Kolları kaba bir şekilde kaslı olmasa da gücünün ve idmanlarının getirdiği kalınlığı kendisini belli ediyordu. Gövdesine göre uzun olan bacakları sıkıydı. Vücut yapısı mükemmeldi ve onu tanıdığım

günden beri formunu kaybetmemişti. Bunları normal kadınları göz önünde bulundurarak söyleyebilirdim.

Kendimi işin içine katarak konuşursam küçücüktü. Benim için küçük bir çocuktan farksızdı. Eli, kafası, ayakları, beli ve omuzları küçücüktü. Vücudunun herhangi bir yerine elimi koysam onu kırabileceğim gibi hissediyordum. Elimin altında paramparça olacaktı sanki.

Sezin Kaza, herkese kocaman gelse de bana ufacık geliyordu.

Yine o küçük kafasını dikerek, “Bir sapık olmadığın kalmıştı,” dedi normal düzeyde olan sesiyle. Sesine ince diyemezdim. O inceliği taşıyan karakteri de yapısı da yoktu. Kalın da diyemezdim. O kadar kaba bir kadın değildi. “Gerçi onu da olmuşundur kesin.”

Sırtını aynaya çevirdiği için o güzel haritayı göremedim. Bu beni sinirlendirdi. Sıra sıra dizilmiş inci gibi duran omurgasını bir film misali saatlerce izlerdim. Buna fark etmeden engel olması, kaşlarımı çatmama sebep oldu.

“Bana yaptığın yakıştırmalar hoşuma gitmiyor,” dedim duvardan ayrılıp ona doğru bir adım atarken.

“Zaten genelde hiçbir şeyden memnun değilsin,” diyerek giriş yaptı. Söylenmeye başlayacak, kaşlarını çatarak tatlı bir suratla bana kızacaktı. “Dağınıklıktan hazzetmiyorsun. Çok konuşkan insanlardan, rahatsız edilmekten, şekerden, evinde insan bulunmasından, yatağına birinin yatmasından hoşlanmıyorsun. Tuzla aran yok, sigaradan nefret ediyorsun. Hayatta ne hoşuna gidiyor senin Allah aşkına?”

Tam arkasında dikildim ve onu belinden kavrayarak aynaya doğru çevirdim. Bakışları aynadaki yansımamı buldu. Çıplak sırtını diğer elimin avucuyla okşamaya başladım. “Sen,” dedim. “Sen gidiyorsun hoşuma.”

Pürüzsüz sırtına bakmamak için kendimle savaş vermeliydim, söz konusu o olduğunda kendimle savaşa girmekte ustalaşmışım fakat bu sefer yenilmiştim. Sırtı için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Gözlerim sırtının dört bir yanına dağılmış olan benlerine kaydı, daha sonra aynadan beni izleyen suretine gözlerimi zar zor çevirdim.

Bana bakarken yüzünde bir değişim olmadı. Tek bir duygu kırıklığı dahi yoktu. Evet, sözleri çoğu zaman cüretkârdı. Benimle konuşurken kolay kolay utanmıyordu. Bazen kulakları kızarıyordu fakat yine de bakışlarını kolay kolay çekmiyordu. Kahverengi topraklarından hiçbir şey anlayamadığım zamanlar oluyordu. Duygularını göstermemek konusunda oldukça başarılıydı. Başlarda onu okumak konusunda fiyaskoydum. Şimdi

çok geliştigimi söyleyemezdım ama en azından fire verdiği zamanlar oluyordu. O fire verdiği zamanlarda onu yakalayabiliyordum.

Maalesef şu an tek bir açıklık vermiyordu.

Kolay bir kadın değildi Sezin Kaza, tanınabilecek en zor kadınlardan biriydi.

“Bu sırtın...” diyerek elimi sırtında yukarı doğru kaydırmaya başladım. “Bir hazine.”

Sırtının sol yanına gelen avucumun içine vuran kırık atışlar, benimki kadar sert değildi. Bunu hissetmeme gerek yoktu, o yüreğinin benimki kadar güçlü atmadığını biliyordum. Avucumun içi ahker gibi dağılarak omuzlarına çıktı. Kafasını omzuma yasladı, gözleri kapandı. Bu görüntü beni benden aldı.

Teslim Sezin Kaza.

Çıplak omuzlarına vardığımda kafamı eğerek pürüzsüz omzuna yaklaştım. Elim hareket etmeyi kesmedi. Onu okşamaya devam ederek parmaklarımı gerdanına ilerlettim. Eğilerek omzuna bir öpücük kondururken gözlerim aynadaki yansımasına kilitlendi. Bana sığınmışken daha fazla çekici görünüyordu.

“Omuzların...” dedim, bir küçük öpücük daha yerleştirdim yüklü olsa da bir an düşmeyen omuzlarına. “Bu dünyadaki en güzel ev gibi görünüyorlar, Kaza.” Elim yavaşça boynuna ilerledi. Onu incitmemek ister gibi sardığımda avucuma oturan boynuna neler yapabileceğimi düşünmek dahi beni bir anlığına çıldırttı.

Teninin güzelliği için methiyeler düzmeliydim. Onun için çok şey yazmalıydım, çok kişi okumalıydı. şiirler, şarkılar, romanlar... Hepsi onun için yazılmalıydı.

Elimin altında bir dünya yatsa ve bana sığınsa da soğukkanlı kalmaya çalıştım. Boynunun inceliğine baktım.

O boynunu sıkarken neler yapabileceğini, neler yaptırabileceğini düşün. Ya da yok, yapma kendine bunu. Tutamıyorsun sonra.

Sol elini kaldırdı. Boynunu saran büyük elimin üzerine elini koydu. Beni durdurduğunu düşündüm. Düşündüğüm gibi olmadı. Elimin üzerine sardığı elini sıkınca boynundaki baskım arttı. Beynimde şimşekler çıktı.

Ona dokunmanı seviyor. Ona sert davranmanı istiyor.

“Gözlerini aç,” dedim yüzünden bakışlarımı indiremeden. “Gözlerini arala.”

* Ateşli kül. (Osm.)

Söylediğimi yaparak kafasını göğsümden kaldırmadan gözlerini büyük bir utanmazlıkla gözlerime dikti. “Bakışlarını çekme gözlerimden,” dedim. “Ben konuşurken kendini benden kaçırma.”

Kafasını sadece uysal bir hareketle salladı.

“Boynun...” Elini elimin üzerine sarmışken, ona daha fazlasını yapmamı ister gibi bana bakarken ve şahdamarı tam elimin altında sicim gibi akışını sağlarken bakışlarını benden almıyordu. “Ne kadar da benim için görünüyor değil mi, Kaza?”

Kafasını aşağı yukarı salladı. Toprak karası, içimi zelzeleye vuran, hayat suyumu uğruna döktüğüm gözleri benim gözlerime vurdu. Sarsıldım.

“Bu üçü için yapabileceklerimin sınırı yok.”

Senin için yapabileceklerimin sınırı yok.

“O sınırsızlığı görmek isterdim,” dedi kara bakışlarıyla.

“Dert olurdu,” dedim. Zincire vurduğum isteklerimi, düşüncelerimi ona açsam benden korkar mıydı? Korkusuz bir kadın olması kırılğan olmadığı anlamına gelmiyordu. Bazen ince düşünüyor, farklı yorumlayabiliyordu. Onu kendimden uzaklaştıracak düşünceler veremezdim. “O sınırsızlık, bize büyük dert olurdu.”

Eli elimin üzerini okşadı. “Seninle dert olacak bir şey yok,” dedi açık yüreklilikle.

Ah, onun şu bakışı, duruşu, sözleri... Mahvoluyorsun, oğlum. Toparlayamayız buradan sonrasını. Durdur kendini.

Yutkundüğunda elimin altında oynayan âdemelmasını hissettim. Her ne kadar o ince boynunda görünmese de elimin altındaki âdemelmasını hissediyordum. Dudaklarını yaladı aynadaki yansımama bakarak.

Aklım karışmasın istiyordum. Bu istediğimde başarısız olacaktım.

Sikeyim, bu kadın tamamen aklımı karıştırmak için var olmalıydı. Sanki benimle oyun oynuyordu. Ona çok şey yapmak istiyordum. Bu oyunu oynamak istiyordum.

En büyük oyundu, en büyük düşmandı. En güzel oyundu, en güzel düşmandı.

Sanki halimi anlamış gibi gülümsedi. Elimi yavaşça boynundan uzaklaştırdı. Avucunun içinde kocaman kalan elimi, arkasına doğru yönlendirdi.

Fermuarını kapatmamı istediğini belli ediyordu.

Biraz daha bana uysaydı biliyordum ki her şeyi siktir edip onun tenine daldardım. Onun oyunlarına ayak uydurmamaya çalışıyordum. Çünkü biliyordum ki devam etsem bizi çok büyük bir dert kucaklardı.

Dertlerin hepsine çarem vardı. Tek bir gülüşüne bakardı. O da bunu bilir gibi gülümseyerek beni uyandırmıştı.

Toparla. Bu davet çok önemli. Toparla. Yorgi'yi parmakların ucunda oynatacaksın. Bugün oynayabileceğin en büyük oyunu oynayacaksın. Yanında bu kadın olacak. Kendine gel. Davete bir saat kaldı, kendine gel. Hadi, aslan parçası.

Kalçasının hemen üzerinde başlayan fermuar, sırtını kapatmayacak kadar yukarı çıkıyordu. Beni ne hale getirdiğini bilseydi o sırtını açık bırakma kararı alır mıydı? Alırdı. Beni zor duruma sokmayı sevdiğini biliyordum.

Kumaşı parmaklarımın arasında tutup fermuarı yukarı doğru çektim. Elimi bilerek sırtına temas ettirerek kapattım. Tam o anda gözüm, ensesinin açıklığına takıldı. Düzenli yaptığı topuzu ensesini serbest bırakmıştı. Minik, tatlı benine doğru eğilip bir öpücük bıraktım.

Kendisini benden uzaklaştırmadı ama şimdi kulağıma çalınan kalp atışları onun yanına geldiğim ilk ana göre daha telaşlı, daha şiddetliydi.

Ancak ona dokunuşumla, onun bir bakışına çıldıran kalbime yetişebiliyordu.

“Çok güzel konuşuyorsunuz beyefendi,” dediğinde doğruldum. Dudaklarını ıslatıp gözlerini tekrar aynadaki yansımama dikti. Gerdanının kıpkırmızı kesildiğini gördüm. Teninin bana ısınması yüreğime daha önce yaşamadığım bir sıcaklık veriyordu. “Çok da büyük konuşuyorsunuz. Çok büyük ve çok iyi bir adama benziyorsunuz.” Devam etmesini bekler gibi tek kaşımı kaldırdığımda hafif titrek, oldukça güçlü sesiyle konuştu. “Fakat benim bir randevum var. Maalesef. Size kanmamalıyım.”

“Öyle mi?” diye sordum. Kendimi kontrol etmek için ciddiyetime sarıldım.

“Evet,” diyerek ileriye doğru bir adım attı ve bana dönüp karşımda durdu. Bana her baktığında yaptığı gibi burnunu dikti. Gülmemek için zor duruyordum. “Oldukça yakışıklı, belki sizin kadar büyük, çekici...” Bakışları üzerime geçirdiğim beyaz gömleği turladı. Omuzlarımda oldukça oyalandığına tanıklık ederken gülmemek için dudaklarımı birbirine basturdum. Yutkundum. “Nazik, düşünceli...” Kahvelerini benim gözlerime çevirdi. “Bahar gözlü bir adam.”

“Güzel,” dedim kafamı aşağı yukarı sallarken.

“Her ne kadar kan kaynatıcı bir görüntünüz olsa da bu gece o adama sözüm var.”

“Bu adamın ismi belli midir?” diye sordum. “İsmi, cinsi, nereli, nereden geliyor? Biliyor musunuz?”

“İsmi Yiğit Ardan,” dedi. Ciddi ciddi konuşmasına kahkaha patlatıbilirdim. Ciddiyken gözüne çok farklı geliyordu. “Kendisi bir bürokrat.”

Bu oyununa karşılık, büyük avucumu ince beline yerleştirip onu kendime çektim. Elim ve beli, sanki iki yapboz parçası gibiydi, birbirlerini tamamlıyorlardı. “Eminim ki sizi o adamdan daha çok mutlu edebilirim.”

“Sanmıyorum.” Oyunbaz tavrıyla dudaklarını büzdü. “O adama yetişebilmek için kırk fırın ekmek yemeniz gerek.”

“Ha-ha.”

“Aa, demek gülebiliyorsunuz!” Gülümsedi. “Gülebilen bir adam olduğunuzu düşünmemiştim. Pekâlâ, o sayıyı otuza indirebiliriz.”

“Hiçbir zaman birilerine yetişmek gibi bir derdim olmadı. Her zaman en öndeyimdir.”

“Yiğit Bey’i tanımıyorsunuz.” Kaşlarımı kaldırıp ona keyifli bir suratla baktım. *Hadi oradan* bakışıma karşılık, “Gerçekten,” diye kuvvetlendirmek istedi tezini.

“Hiç inandırıcı değilsiniz.”

“Nedenmiş o?”

“Bakışlarınız Yiğit’e ihanet ediyormuşsunuz gibi cüretkâr, beni evinize atacakmışınız gibi davetkâr hanımefendi.”

“Hii saygısız, ahlaksız,” diyerek göğsüme bir tane geçirdi. “Cüretkârmış da davetkârmış. Beyefendi, siz beni tanımıyorsunuz sanırım. Ben eve atmalı, kaçırmalı bir kadın değilim. Ben vurdu mu oturtmalı bir kadını.”

Aranızdaki, bir dünyayı karanlık altında bırakabilecek voltajlı enerjiyi dağıtmasına minnettar mı kalmalıyız? Aksi takdirde bunu yapamayacak kadar dalmıştın ona. Ki zaten... dalıp gidilmeyecek bir kadın değil ki...

“Nasıl bir kadın olduğunuzu gösterirseniz beni çok mutlu edersiniz.”

Kıkırdadı. *Ah, bu sesi... İnce çıkan, kadınsı kıkırtısı.* Bunu çok, çok ama çok nadir duyuyordum fakat içimdekini şahlandıran en güzel sesiydi bu. “Size vurup oturtmamı mı istiyorsunuz yoksa yanlış mı anlıyorum?”

Ezebilirsin de. Şikâyet edenin gençliğini sikeyim.

“Öpüp okşayabilirsiniz de. Nasıl isterseniz artık...” dedim tek kaşımı kaldırarak. Dudaklarını ıslattı, bakışları dudaklarıma düştü. Tekrar gözlerime döndü. Yüzündeki isteği gördüm. Bana çekilen tenini her an, her saniye hissediyordum. Tekrar hissettim. Benim için yanan teni, beni çağırıyordu.

Kafasını kaldırdı. Parmak uçlarında yükseldiğinde ona bir hamlede bulunmadım. Bana ulaşmasını bekledim. Minik ellerini omzuma yasladı. Elleri usulca, omzum ve boynum arasındaki yolu takip ederek enseme sarıldı.

“Sanırım size öpüp okşamalı bir kadını, beyefendi.” Dudaklarını, dudaklarımin ötesinde tuttu. Dokunmadı. Benim ne hale geldiğimi biliyor muydu? Bildiğini düşünmüyordum. Neler hayal ettiğimi tahmin dahi edemezdi. “Ve bunu size göstermeliyim.”

Dudakları dudaklarıma dokundu. Onun altdudağını kavradığım an ka-
piya sertçe bir yumruk indi. “Komtanım, komtanım,” diyen ses Özgür’e
aitti.

“Komtanım, biz geldik komtanım!” dedi Göktuğ da.

Hoş geldiniz, şimdi siktirin gidin.

“Sezin Komtan’ım, Turan Komtan’ım,” dedi Özgür. İkisi de gülüyordu

“Çok komik diyorsun lan, bir daha desene,” dedi Göktuğ.

“Komtanım.”

“Ahahaha.”

*Ölüm hakları geldi. Gerçekten ölmek istediklerini kanıtladılar. Götünü
siktiklerim bir kere doğru zamanda gelmiyorlar zaten. Öldüreceğim onları.
Ölecekler.*

“Komtanım! Biz geldik!”

Sezin benden ayrıldı ve parmak uçlarından inip göz devirdi. Altdudağını
dişleri altına alıp ısırıktan sonra gözlerini etrafta gezdirdi. “İyi bok yedi-
niz,” diye ağzının içinde söylendi. Bakışlarını ona mazlum mazlum bakan
bana çevirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Dolgun, kırmızı boyalı dudaklarına bakarken elini uzatarak dudağı-
nın üzerini sertçe sildi. “Ruj kalmış, çıktı,” dedi ve sonra arkasını döndü.
“Kafasını kırdıklarım gelecek başka zaman bulamadı.” Benden uzaklaşarak
yatağın üzerine bıraktığı kutuyu açtı. Kutudaki ince kolyeyi zarif boynuna
üstünkörü takarken onun benden uzaklaşmasına ayrı, onu öpemememe
ayrı, dudağıma dokunmasına rağmen onun belinden tutup yatağa götür-
mememe ayrı, Özgür salağına ve Göktuğ gerzeğine ayrı sinirlenerek kapıya
ilerlemeye başladım.

Kapıyı açmamla ikisi de gülüşmeyi kesip karşımda selama durdu. Biri-
nin üzerinde frak ceketiyile birlikte takım elbisesi, diğerinin üzerinde rahat
kıyafetleri vardı.

“Turan Komutan’ım!” diye ikisi de bağırдыğında, “Niye bağırıyorsunuz
oğlum?” dedim. “İkinizin kafasını birbirine sürtsen kaç dakikada ateş çı-
kar, bunu mu test edelim? Niye insan gibi kapı çalma yok sizde?”

“Komutanım, biz duymazsınız diye şey ettik.”

“Ne ettin?” dedim ona doğru atılıp. Ona vuracakmışım gibi korkuyla
geri kaçtı. Dövmeyecektim. Ensesini avucuma oturtmak istemiştim.

“Komutanım,” dedi Göktuğ. “Allah belamızı versin bizim.”

“Vermesin evladım, bana bir söyle. Neyi, ne ettin?” diye yükseldim.
“Neyi, niye şey ediyorsun?”

“Kusura bakmayın komutanım,” dedi Özgür boğazını temizleyerek. “Ben bir şey sorabilir miyim?”

“Sorma,” dedi Göktuğ. “Lütfen sorma,” diye ağzının içinden konuştu.

“Ben bir sorayım mı komutanım?” dedi Özgür işaretparmağını kaldırarak. İzin isteyen çocuk gibi, “Sadece bir şey soracağım. Affınıza sığınarak,” diye de ekledi.

“Sor,” dedim göz devirerek.

“Afrika’da kabileler arası savaş olsa bile mızrak gelip bir şekilde bizim götümüze giriyor. Beni yanlış anlamazsanız nasıl her şeyde suçlu biz oluyoruz, komutanım?”

“Sen bu soruyu sormadın, ben de duymadım,” dedi Göktuğ. “Bu bir rüya. Askerliğime devam ediyorum aslında ben.”

“Özgür,” dedim gülümseyerek. Gözlerimi kapatarak derin bir sabır çektim ve kapıyı arkamdan kapattım. Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadım. “Nasılsın?” dedim gözlerimi tekrar açtığımda. Sakin kaldım. Pek de uğramazdı sakinlik bana ama o an uğradı işte.

“Efendim, komutanım?”

“Hayat nasıl gidiyor, aslanım?”

“Öldün sen, kelimeyi şahadet getir,” dedi Göktuğ ağzının içinden.

Özgür onu duymamış gibi yaptı. “Siz varken çok iyi, komutanım. Siz yoksanız benim dünyam karanlık, komutanım,” dedi hızlı hızlı.

“Tamam. Ne oldu? Getirdiniz mi?” diyerek susturdum artık. Spastikler artık gidebilirdi.

“Getirdik, komutanım,” dedi Göktuğ ve çantayı bana uzattı. “Hepimiz hazırız.” Elindeki çantayı aldım. “Serkan abi ve Fırat abi gözlemdeler. Kubat Komutan’ım da aşağıda sizi bekliyor. Şükrü abi ve Nizami abi de yerlerindeler.”

Göktuğ bizim davete girmemizle yakınlardaki bir binanın terasında nişana duracaktı. Davette meydana gelebilecek tüm olası tehditler için yerinden ayrılmamasını ve etrafa odaklanmasını emretmişim. Kubat bize eşlik edecekti. Özgür orkestrada duracaktı. İçeride her şeyi görebilen bir göz olmalıydı. Son birkaç günde ne ayarlanabilirse hepsini kendilerine ayarlamışlardı. Fırat ve Serkan, Tahrir’in yardakçılarının ağırlandığı otel önünde nöbet tutuyorlardı. Albayın verdiği bilgiye göre yardakçılar şu an İstanbul sınırları içerisindeydi ve otelden çıkmalarıyla Tahrir’in bazı faaliyetlerini takip edebileceklerdi.

Kafamı salladım, cebimdeki kartı çıkarıp onlara göstermeden okuttuktan sonra açılan kapıya döndüm. “Yerlerinize geçin siz de.”

“Emredersiniz komutanım.”

İçeri girdim. Kapıyı kapattığımda arkamdan konuştuklarını duydum “Afrika’daki mızrak götünde parçalansın. Niye ölüm fermanı istiyorsun oğlum sen ya? Yemin ederim bir an seni öldürecekti. Gördüm. Gidecektin Azrail’e selam çaktım senin için.”

Elimdeki çantayı masanın üzerine koyduğumda Sezin bana döndü. Kulaklarına küpeleri eklenmişti. “Getirdiler mi?” Çantanın başına büyük adımlarla geldi ve ben davranmadan çantayı açtı. İki kutu çıkardı başta Kutularda maskeler olmalıydı.

Kimlerin olacağını bilmediğimiz davette önemli işadamlarının, bürokratların olacağını biliyorduk yalnızca. Böyle bir ortama kimse kendi yüzüyle katılmak istemediği için davet maskeli olacaktı. Bu da bizim işimize gelmişti.

Sezin, çantanın içerisindeki tabancaları ve susturucuları çıkarıp masanın üzerine koydu. Tabancaların ikisi de SAR 9’du*. Birini kendisi aldı, diğerini bana uzattı.

Az önce sabitlemeye çalıştığı perçemlerinden biri önüne gelmişti. Elimi yumruk yaparak sıktım. Saçlarına dokunmayacaktım. Tüm ciddiyetini çanta içine yönlendirmişti. Asla bana dönmeden, yine görev bilincine bürünmüştü. Ona dokunmamak için yine kendimle bir savaşa girdim. Tertemiz boynundaki bakışlarım, öne doğru eğildiği için ortaya çıkan göğüslerine döndü.

Küçüklerdi ama göz doyuruyorlardı.

Babaanneni düşün. Babaanneni düşün, oğlum. Bir şey yok. Kendine gel Sana ne oluyor böyle Allah’ını seversen? Ergenliğinde daha kontrollü bir çocuk-tun sen.

Sezin şarjörleri çantadan çıkardı, kafasını kaldırdığı gibi bakışlarımı yüzüne çevirdim. Sert bir sesle, “Üçü benim,” dedi. Elindeki şarjörlere döndüm. “İkisi senin. Atış konusunda kendime güveniyorum.”

Göğüsleri gözümün önünden gitmiyordu. Onları daha önce görebilme şansı yakalamıştım fakat o zaman gerçekten de ilgimi çeken son şey, erkekler banyosundaki kadının çıplaklığıydı. Şimdiyse onları bir kez görebilmek için kafamı duvarlarda parçalardım.

Babaannen, oğlum. Bir şey yok, bir şey yok.

“Bana mı güvenmiyorsun?” dedim ve uzattığı SAR 9’u elinden alıp kontrol ettim. Şarjör doluydu. Onun silahına baktım. Tabancasındaki şarjör büyük ihtimalle boştu. Cevap vermesini beklemeden masadaki

* Yarı otomatik tabanca.

susturucuyu silahımın ucuna takmaya başladım. “Tamam,” dedim ona bakmadan. “Üçü senin olsun. Sana güveniyorum.”

Davranışımдан şüphelenmişti çünkü kolay kolay üç şarjörü ona bırakmayacağımı elbette biliyordu. Bakışlarımı kafam eğikken kısa bir an ona çevirdim. Zoraki gülümseyerek tatlı bir tavırla ilerideki çantasına yürüdü. Tabancasını çantasına koymadan önce şarjörü kontrol etti. Boş olduğunu fark ettiğini biliyordum.

“Niye sırtıttığı belli oldu eşeğin,” diye mırıldanarak susturucusunu silahının ucuna taktı. Çantanın içerisine silahını koyduktan sonra çıkardığı eldivenleri ellerine geçirdi.

“Neden eldiven takıyorsun?” dedim belime silahı yerleştirip. Kenardaki ceketimi de üzerime geçirdikten sonra şarjörleri ceketin iç cebine koydum. Sırtarak ona döndüm. “Kombinine uyuyor diye mi yoksa?”

“Hayır, ellerim asker olduğumun imzası gibi,” derken dirseğine kadar gelen eldivene iğrenir gibi baktı. “Ellerimde yaralar var,” dedi. “Silah tuttuğum, elimdeki nasırlardan ve yaralardan çok belli. Böyle bir ihmalkârlıkla uğraşamam.”

“Ellerin güzel,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Evet çünkü silah tutuyorlar,” dedi direkt. Bundan gocunmuyordu. “Ve ayrıca ben bir askerim. Ellerim bu vatani koruyor, elbette güzeller.” Ellerini kaldırıp baktı. “Böyle de çok leydi oldum. Görüyor musun? Her şeyden biraz var bende.”

Hançer gibi keskin, çiçekler gibi ince.

En sevdiğin şiirin bu kadında can bulması kaderin cilvesi mi, Alp?

Doğruydı. En sevdiğim şiirdi Hüseyin Nihal Atsız’dan, Geri Gelen Mektup. Lisede okumuş, peşini bırakamamıştım bu şiirin. Sezin’i her gördüğümde zihnimde yankılanır, selam çakardı. Yine yankılandı zihnimde.

*Ey sen ki kül ettin beni onmaz yakışınla,
Ey sen ki gönüller tutuşur her bakışınla!
Hançer gibi keskin ve çiçekler gibi ince,
Çehren bana uğrunda ölüm hazzı verince.*

*Gönlümdeki azgın devi rüzgârlara attım;
Gözlerle günah işlemenin zevkini tattım.
Gözler ki birer parçasıdır sende İlahın,
Gözler ki senin en katı zulmün ve silahın,
Vur şanlı silahınla gönül mülkü düzelsin;
Sen öldürüyorken de vururken de güzelsin!*

Bakışlarımı hançer gibi sivri, çiçek gibi narin kadından zar zor aldım. Kutulardan birini açtım ve ona doğru ilerlemeye başladım. “Bunları özen seçtim,” dediğimde gözlerini bana çevirdi. “Bizim için.”

Dudakları aralandı. “Öyle mi?” diye sordu merakla.

Onunki gri, benimki siyahtı. Aynı onun gri, benim siyah oluşum gibi.

Kutunun üzerindeki kurdeleyi çözdükten sonra yere düştüğünde kapağı açtım. Saten bir kumaşın üzerine dikkatle yerleştirilmiş, pırlantalarıyla aynı renk dantel işlemeli maske yalnızca alın ve burun arasında kalan bölgeyi kapatacaktı. Maskenin kurdelesini de çözüp onu önündeki aynaya çevirdim.

Gözlerini aynaya dikti. Bedenimin önünde küçücük durduğunu görmek içimi genişletiyordu. Onun dağı gibiydim.

Maskeyi özenle burnunun üzerine yerleştirdikten sonra burnuma çalınan kokusuyla gözlerimi kapattım. Parfüm sıkılmıştı. Barut kokan kadın, şimdi parfüm kokuyordu. Her daim barutla birlikte olduğu gibi parfümün yanında da gelen o ten kokusunu anımsıyordum.

Taze bir dünya gibi kokuyordu. Yeni bir can gibi kokuyordu.

Saçlarından gelen şampuan kokusunu biliyordum. Artık şampuanını tanıyordum da teninden gelen kokuya bir tanımım yoktu. Sezin kokusuydu. Sezin'den başkasında duymadığım bir kokuydu. Sezin'di. Sezin'e özeldi.

Kurdeleyi kafasının arkasında bağlarken parmaklarımın saçlarına değmemesine dikkat ettim. Bu topuz için uğraşmıştı. Kurdeleyi usul usul bağladım ve ucunu fiyonk yaptım.

Küçükken Melike Nisan saçlarını kestirmediğinden upuzun saçları vardı. Uzun saçlarıyla uğraşmamı her zaman severdi. Onun için balıksırtı, mısır örgü, atkuyruğu, örgü topuz gibi tonla saç stili öğrenmiştim. Uzun saçlarına toka takılmasından hoşlanmıyor diye de kurdeleler kullanırdık. Maskede fiyonk yaptığım kurdele bana on altı yaşındaki Turan'ı hatırlatmıştı. İlgisi olmayan birçok şeye kardeşleri için günlerini, haftalarını veriyordu. Çünkü onlarla ilgilenen bir tek o vardı.

Elini arkaya atıp kurdeleyi yokladı. “Fiyonk yapabildiğini bilmiyordum.”

“Benim hakkımda çoğu şeyi bilmiyorsun.”

“Amacım da hepsini öğrenmek,” dedi. “Tanımak.” Geriye doğru adımladı. “Görmek, anlamak.”

“Çok zor değil senin için.”

“Belki,” diyerek omuz silkti. Ayakkabılarını eline aldı ve her ikisini de yerinde eğilmeden ayaklarına geçirdi. Üzerindeki elbisenin boyu dizlerinin altına kadar ulaşırsa da sağ bacağında basenine ulaşan bir yırtmaç vardı. Bu yüzden çok kolay hareket ediyordu. Mesela ayağını kaldırıp siyah, tabanlı

kırmızı olan ayakkabılarını geçirirken çok basit davranıyor, ne kadar lezzetli olduğunu umursamıyordu.

Sanki o, muhteşem bir kadın değildi. Sanki o, ayak bastığı her yerde herkesi kendisine hayran bırakmıyordu.

Kendi potansiyelinin farkında değildi.

Hiçbir zaman nasıl görüldüğünü umursamıyordu. Görev dışındaysa saçları ne kadar dağılırsa dağılsın, takılmazdı. Saçındaki tokalar çok sık düşüyordu mesela. Alayda yalnızca onun kullandığını bildiğim küçük, siyah tokalar görüyordum yerde. O tokalar yerde kalmıyordu. Hepsi için yerim vardı.

Maskemi takıp ona döndüğümde çantasını aldı ve tüm zarafetiyle bana döndü. Vücudunu son kez kontrol ettim. Güzelliğine baktım.

Dizlerinin altına uzanan bordo, straplez elbisesi, gerdanındaki pırlanta kolyesi, pırlanta küpeleri, üzerine attığı kürküyle çıplak kolları, ayaklarındaki siyah topuklu ayakkabıları... Her bir detayıyla ağız sulandırıyor. Herkese dirayetliyim de onun şu kusursuzluğuna yok çarem.

Bir gün her bir noktasına kavuşacaktım. Gözleri ve yüzü tamamı da şu vücuduna olan hasretim anlatılamazdı.

Uğruna öleceğim insanlar listesi: 1. Sezin. 2. Kaza. 3. Üsteğmen. 4. Üsteğmen Sezin Kaza.

En sonunda gözlerine dönüp, “Çıkalım mı?” diye sorduktan sonra ekledim. “Lale Hanım?”

“Elbette, Yiğit Bey.”

Arabadan indiğimde bana doğru yaklaşan yabancı çocuğa anahtarımı uzatacakken, “Hop hop hop!” diye bağırın sesi duydum. Gözlerimi kenara çevirdiğimde Nizami, vale kıyafetleri içerisinde, “Bu yakışıklı, dalyan, kuvvetli, ayakları güzel abim bende, aslan parçam. Sen hemen bir koşu şuradaki bayan, hanımefendi, kadın, madamın arabasını alıyorsun,” diyerek ileride bir yeri gösterdi. Çocuk oraya ilerlerken Nizami’ye döndüm. Ceke-tini önünde ilikledi. “Hoş geldiniz, komu-” Öksürdü. “Beyefendi. Yakışıklı beyefendi.”

“Var mı bir gelişme?” dedim ona eğilerek.

“Hayır,” dedi fısıldayarak. “Gelen herkes maskeli. Yorgi’nin isminin ne olduğu, kim olduğu, nasıl görüldüğü hakkında bilgi edinemedim.”

“Dikkat et,” dedim anahtarı avucuna sertçe bırakarak. Omzuna bir kez pat patladığımda eli o aralıkta ceketimin cebine girdi ve gerekli olanı bıraktı. “Bu araba senden pahalı,” dedim aldığım emanetin eminliğiyle.

“Tabii Tu- efendim,” dedi. “Güzel, efendim. Kölenizim, efendim.”

Ceketimin düğmelerini ilikleyerek arabanın diğer yanına doğru ilerlerken bile bakışlarımı Nizami'den çekmedim. Saygıyla gülümsemesine karşılık göz devirdim. Arabanın içerisinde bekleyen hanımefendi büyük bir sükunetle kapısının açılmasını izledi. Elimi uzatarak, “Buyurun,” dedim. Saten eldivenli elini avucumun içine bıraktı. Narin parmaklarına bakarken sertçe yutkundum.

O parmaklarla neler yaptı...

“Oldukça centilmensiniz,” dedi ve arabadan inip etrafa bakındı. “Ve centilmen erkekler benim epey hoşuma gider, Yiğit Bey.”

“Size layık olmaya çalışıyoruz,” dedim saygıyla.

O sırada arkamızdaki arabada olması gereken Kubat yanımızdan geçerken, “Yiğit Bey,” diyerek gülüp geçti. Sesindeki alayı sezdim. Gözlerimi kısarak arkasından baktım.

Bu sıralar, bu tarz tavırları hoşuma gitmiyordu. Alaycı bir askerden çok sanki yakın arkadaşımış gibi yanımda bulunuyordu. Benimle sohbet etmeye çalışıyor, bazen beni dışarı çağırıyordu. Birkaç kez onunla dışarı çıkmışlığım vardı.

Keleş'e tayin edilmeden önce ismini duyduğum bir askerdi Kubat Yürek. Bundan dört yıl önce, yarbay olan bir dostumun komutasındaki askerlerden biriydi. Kendisini görmüş ve Yarbay Emir'den dinlemiştim. Emir, terörle mücadele timinin başındaydı. O zamanlar kendi sağ kolu gibi olan, çok sağlam dostlarımdan biri dediği Kubat Yürek hakkında efsaneler dinlemiştim ondan. Silahlara olan tutkusundan, operasyondan çıkıp yaklaşık beş yaralı aslanı tek başına sırtlanıp karargâha getirdiğinden, bir başka operasyonda canlı kalan tek asker olarak kolunda her birinin silahıyla geldiğinden, pek konuşkan bir adam olmasa da bir devleti taşıyabilecek kadar yürekli olduğundan oldukça bahsetmişti bana.

Soyadı gibi yürekli bir adam olduğunu biliyordum ve benimle bağ kurmaya çalıştığını görebiliyordum. Bunun sebebi komutanı olmam değil, bir dostu olabileceğimdendi şüphesiz. Bana dost olmak isteyecek kadar yürekli olabilirdi fakat ben bir askerime daha bağlanamayacak kadar korkak bir adamdım.

Elinden tuttuğum kadına duyduğum bağlılık yüzünden her vakitte ellerimi semaya açıp kendi canımdan önce onun canı için dua ettiğim gerçeği vardı. Ve benim ellerim ne zaman semaya kalksa her duam onun, vatanım, ailem için olacaktı.

Bu kadına bağlandığım için kendimi suçlarken başka bir askerime bağlanmak gibi bir hata yapamazdım. Onlarla aramda bir sınır olmalıydı. Bu hem iş hem de gerçeklik için gerekliydi.

Sezin Kaza'ya sınıırımsa ne işte ne de gerçeklikte vardı. Ona karşı sınırsız bir adamdım. Bu, benim kontrolüm içinde gerçekleşmemiştir. Başta gözümde hata yapan bir kadinken şimdi gözümde kusursuz bir kadındı. Ona karşı nasıl sınıırım olabilirdi ki?

“Keskin sınırlarınız olduğunu görüyorum,” demişti bir gün Kubat. Sezin'in evinin önünde sıkıştırılıp ikinci suikastını yaşamasından birkaç saat öncesiydi. Alayın bahçesinde kahve içerken yanıma gelmişti. “Dhib'i çok duydum. Normalde her asker bilmezmiş sizin Dhib olduğunuzu. Alaya gelirken bunun bilinmesini istemişsiniz. Size yaklaşılmamasını istemiyoordunuz, değil mi? Herkes gibi sizden korkulmasını ve uzak durulmasını istediğiniz için haber verdirdiniz.”

Kahvemden yudum alırken, “Sen diyebilirsin bana,” demiştim ona. “Bir yaş küçüksün benden.”

Benden bir yaş küçük, Sezin'den iki yaş büyüktü. Rütbe olaraksa Sezin'den küçüktü. Sebebi, onun vatani görevden sonra kalmasıydı. Sezin ve ben, akademi çıkışlıydık. Kubat yıllardır rütbe atlamaya çalışırken biz akademiden teğmen olarak mezun olmuştuk.

“Tamam, Turan,” demişti hemen. Garipsememiştir. “Senden korkmayan tek insan Sezin olduğu için zorlanıyorsun. Senden uzak durmayan, bir şekilde sana gelen de Keleş. Hayatının en zor dönemini geçiriyorsun, değil mi?”

“Vele ki.”

“Âşık oldun Sezin'e. Bunu görebiliyorum.”

“Gözü açık adamsın.”

“Reddetmiyorsun.”

“Doğrusunu bildiğim gerçekleri reddetmem.”

“Ondan hiç nefret etmedin, değil mi? Başta nefret sandım aranızdakini ama sen rol yapan taraftın. Ondan nefret ediyormuş gibi davranmasaydın Sezin'in dikkatini çekemeyecektin. Çok kurnazsın. Oyuna getirdin onu.”

Bakışlarımı ona çevirmiştim. “Sevda oyuna gelmez. Ben, o benden ne istediye onu verdim.” Onu kesin suretle reddetmiştim. “Sevdanın karşında boynum bükük. Neyse doğrusu onu yaşar, yaşatırım.”

Şimdiye geri döndüm ve Kaza’nın elini koluma takıp onu yürütmeye başladım. Asaleti yanımda elle tutulur derecede yoğundu. Ona duyduğum hayranlık çok başkaydı. Ona duyduğum tüm hisler, çok farklıydı. O, bambaşkaydı.

İlk görüşte aşk değildi. O zırvalığa inanmıyordum. İlk görüşte aşk değildi fakat ilk görüşte âşık olabileceğim tek kadın olduğunu anlamıştım.

Yemin ederim, onu ilk gördüğüm andan beri onun âşık olacağım kadın olduğunu biliyordum.

Nizami’nin cebime bıraktığı kartı kapıdaki görevliye gösterdiğimde elindeki cihazla kartı okudu. Gözlerini bana çevirip gülümsedi ve eliyle içeriyi gösterdi. Sezin’le Kubat’ın arkasından mekânın içine girdik. İnsanları merdivenlerin indiği bir oturma alanı karşılıyordu. Çoğu insan yuvarlak masalara kurulmuştu. Oturma alanının karşısında bir sahne, sahnenin önünde bir pist vardı. Sahnenin perdeleri kapalıydı, pist ise boştu.

Kubat etrafa bakınarak ve eli cebinde etrafı kontrol ederek önden yürüdü. Etraftaki insanlar maske taksalar da birkaçını tanıyordum. Bazıları maskelerle kendini tamamen gizlerken bazıları kim olduklarını göstermek için yüzlerini belli eden maskeler tercih etmişlerdi.

Sezin bana dönmeden mekânın içini izlerken, “Yorgi’nin yüzünü de adını da bilmiyoruz,” dedi. “Ki herkes maskeli. Nasıl ulaşacağız onun planlarına? Nasıl bulacağız onu?”

“Biz bulmayacağız,” dedim ben de. “O bizi bulacak.”

Bana döndüğünde onu mekânın altında kalan oturma alanına doğru, merdivenlerden aşağı yürütmeye başladım. Gözleri keskin bir şahin gibi etrafı gözetliyordu. “O ne demek?”

“*Devletine güven* demek.” Sakin bir şekilde gözlerimi servis açan garsonlarda ve oturma alanının tam karşısındaki sahnede gezdirdim. “Bu, *mesleğine güven* demek, Kaza.”

“Özel operasyonlara daha önce katıldım, Akkurt. Biliyorum. Devletime güvenmem gerektiğini de mesleğime güvenmem gerektiğini de biliyorum. Bilmediğim bir şey varmış gibi konuşuyorsun.”

“Benimle katılmadın,” dedim. “Bilmediğin şey yok. Haşa. Kastettiğim bu değil. Sadece benimle öğreneceğin birkaç şey daha var.”

Cevap vermeden ciddiyetiyle kafasını kaldırdı. Oturacağımız masaya ulaştık. Onun sandalyesini çekerek jest yaptığımda narin bir hareketle

yerine kuruldu. Onun yanına kurulmayınca gözlerini bana dikti ve kocaman gözleriyle baktı. Tek kaşını kaldırdı. Ona dümdüz baktım. Gözleriyle yanındaki sandalyeyi gösterdi. Masamızda olan birkaç kişi sabırla davetin başlamasını bekliyordu. Özellikle bu masayı seçme sebebim meraklı ve çıkarıcı insanlardan uzak bir masa olmasıydı.

“Etrafı yoklayacağım,” dedim. “Buralardayım.”

Sahnedeki piyanonun başındaki Özgür’e, iki masa ötemizde bir kadınla sohbet eden Kubat’a, elinde tepsiyle içki servisi yapan Şükrü’ye baktıktan sonra sadece kafasını sallayarak beni onayladı.

“Kimseyle sohbet etme. Muhatap olma. Yanına gelene konuşmayı bilmiyormuş gibi davran,” dediğimde göz devirdi.

“Zaten yapacağım şeyler,” dedi dik dik. “Söylemene gerek var sanki. Git buradan.”

Sırıttım. Kafamı bir kez *sen nasıl istersen* minvalinde eğip yanından ayrıldım. Yavaş yavaş dolmaya başlayan salonun içinde ilerlemeye başladım. Tam Şükrü’nün yanından geçecekken onu bir garson durduruyormuşum gibi sakinlikle durdurdum.

“Bir sorun var mı?”

“Keleş’te hiçbir zaman sorun olmaz komutanım,” dedi gülümseyerek. Üzerimdeki takım elbiseye parlak gözlerle baktı. “Yakışıklı komutanım.”

“Zevzekliği kes. Şüpheli bir durum var mı?”

“Yorgi hakkında kulağıma bir şeyler çalındı,” derken etrafa bakınıp bana doğru eğildi. “Beyaz ve kırmızı rengini çok seviyormuş, komutanım. Bir kadından duydum.” Tepsisindeki şampanyayı elime tutuşturdu. Alkol kullanmıyordum. Şampanyayı elime emanet gibi aldım. “Çünkü beyaz bir Türkiye’ye, kırmızı ölüm yakıştırmış ve Türkiye bir gün çökmeye mahkûmmuş. Kadın, tam olarak bunları söyledi.”

Geriye doğru bir adım attım. O orospu evladını bu gece öldürüp, çökmeye mahkûm olduğunu düşündüğü Türkiye’nin tepesine cesedini asabilirdim. İbretiâlem olsun diye o puştun tepede soysuzca sallanıp her soysuza olası kendi sonlarını izletebilirdim.

Bizler korkusuz varlıklar mıydık? Değildik. Biz de korkardık. Kendimizi kaybetmekten korkmazdık; görevden, operasyondan, teröristten korkmazdık. Ölmekten korkmazdık. Ölmek bizim için sorun değil, şerefti.

Korkardık çünkü vatan dediğimiz kutsal toprakları bölmeye çalışıyorlardı. Başaramazlardı. Bu ülkenin askeri var oldukça hiçbir şey başaramazlardı ama korku denilen meret, ulu önderin bizlere emanet bıraktığı ülkeye taş atılacağındandı.

Değil ülkemi çökertmek, tek bir fiske vuracak gücü bulamazlardı ker dilerinde.

Atatürk bundan tam yüz yıl önce söylemişti: "Hattı müdafaa yoktur sathı müdafaa vardır. O satıh bütün vatandır. Vatanın her karış toprağı vatandaşın kanıyla ıslanmadıkça terk olunamaz."

Bir ulusun kuvvetini belirleyen en önemli güç, askerleriydi. Bizler vâ oldukça vatana el değemezdi. Böyle kuvvetli bir geçmiş, şimdisi, gelecek olan ulusun yıkılması da bölünmesi de ihtimaller dahilinde olamazdı. Her nereye ayak bassak orada bütünleşir, vatanımızı son damlamıza kadar korurduk. Son kişi de kalsak bu ülkenin çelikten kalesi olmaya devam ederdik.

Bizi hafife alıyorlardı. Askerliğin bir kıyafet, bir lakap, bir aksesuar olmadığını anlamıyorlardı. Bu bir ruhtu. Bir ruhu yok edemezsiniz.

Gözlerim konuşmasını bitirip kadına çapkın bakışlar atan Kubat'a döndü. Adımları geri geri giderken kadına telefon işareti yaptı. Yüzündeki gülümseme, onda göremeyeceğiniz türden bir neşeliydi. Sonra kadına arkasını döndü ve neşesi yok oldu. Yine, Asteğmen Kubat Yürek oldu.

Bana doğru büyük adımlarla ilerledi. "Ceylan avucumda," dedi yanıma gelerek. Yüzündeki maskesi yalnızca yüzünün sağını kapatıyordu ve gümüş renkteydi. Sol yüzü, kendisini ifşa edemiyordu. "Gösteri sırasında onu arkaya çekeceğim."

Genç kadının burada Tahrir'i temsilen durduğunu biliyorduk. Bana gelen bilgiye göre içeride Tahrir'in destekçilerinden olanlar vardı. Etrafımızdaki her bir adamın teröre kaynak sağladığını biliyordum.

Siyaset, derin devlet ve uluslararası ilişkiler sanılandan daha kirli, çıkar dayalı bok çukurundan başka şeyler değildi.

İleride duran Ande Berger, bir Fransız diplomatıydı. Türkiye'yi bölücü faaliyetlerde bulunan örgütlere destek vermesiyle suçlanmıştı. İki yıl sonunda üzerindeki suçlamalar düşmüştü. Bugün buradaydı.

Hemen yan masamda, İngiliz işadamı Charles Williams vardı. Bundan dört yıl önce Hakkâri Çukurca bölgesinde halka yaşatılan işkenceleri hakkı bulduğu sözleri vardı. Bugün buradaydı.

Birkaç masa ötede duran Emma Rotengard, Alman işkadınıydı. Türkiye'deki bölücü örgütlere silah yardımı yaptığı biliniyordu fakat kanıt bulunmadığı için dokunulmazdı. Bugün buradaydı.

Bunları biliyorduk. Bunları görüyorduk. Terör yandaşlarına özel açılan kanallarda konuk olan yerli siyasetçiler vardı. Bugün, buradalar.

Ben askerdim. Siyasetle işim olmazdı. Siyaset kadar entrika dolu karanlıklar benim için girilmemesi gereken kuytulardı çünkü bir şekilde herkes

kendisini aklardı. Sen o karanlığa girdiğinde kuytuda kalırdın fakat o kuytuyu açanlar kendilerini elbet aydınlığa tarlardı. Temiz siyaset diye bir şey yoktu, temiz çıkışlar ve saklanışlar vardı.

İnsanlar bu yüzden vatana güvenmeliydi. Devlete güvenmeliydi. Devlet bir adam, bir birey değildi. Devlet, adamlardan da büyüktü. Güvendiğiniz adamlardan bir şeyler çıkardı. Dost denilen kavram olmazdı bu işlerde.

Tek dostların, yanındaki adam ve vatanın olurdu. Onun için ölmeli ve öldürmeliydin. Daha fazlası öylesineydi bizlere.

“Senden istediğim şeyi yaptın mı?” diye sordum ilerideki masada gözlerini bana kilitlemiş, dudak hareketlerimi okumaya gayret eden Sezin’i izlerken.

Çok kurnaz bir kadın, bu kadın. Dudak okuyabilmesi bir yana, her hareketini okuması seni daha da geriyor. Sanki çırlıçıplaksın. Keşke olsan. Yani o da olsa...

“Evet, verdiği ismi araştırdım,” dedi Kubat. Sizli bizli konuşmayı benim yanımdayken kaldırmasını istediğim için direkt sohbete girmişti. Yalnızken aradaki rütbeyi kaldırıyordu. “Bilal Candere, Ankara Gölbaşı Polis Özel Harekât Başkomiseri. Yedinci senesi.”

“Anladım.”

“Tunceli’ye en son dört ay önce gelmiş.”

“Hımm,” dedim sakince. Onu yok etme isteği içimde parlarsa da soğukkanlı durmaya çalıştım. Etrafta Yorgi tanımına uyan birini bulmayı amaçlıyordum. “Başka ne biliyoruz?”

“Hiç evlenmemiş. Mesleğine bağlı bir başkomiser. Tek ödülü var, 2019 yılında bir terör örgütünü baskınla tutuklatmış. Başka pek bir şey yok.”

Gülümsedim. Tehlike çanları kafamın içinde patladı. Onun hayatını yok edecektim. Övündüğü, göğsünü kabarttığı hiçbir şey var olmayacaktı hayatında. Onun sonunu getirecektim. O orospu çocuğunun kökünü kurutacaktım.

“Kendisi bundan on beş yıl önce Rize’de komiserlik yapmış,” dedi. “Bu adamın Sezin Komutan’la bir bağı var mı yoksa öylesine biri mi?”

Cevap vermedim. Sezin’e dokunan ellerini yakacaktım. Bunun bilmem kaç yıl önce olmasının bir önemi yoktu. Bunu yiyip yutmayacaktım. O adamı geçmiş diyerek göz ardı etmeyecektim. Geçmiş Sezin yaşamış olabilirdi, cezasız bırakmış da olabilirdi. Zaten o yaşlarda ceza verebilecek bir kadın değildi. Belli ki şimdi de uğraşmıyordu.

Ben uğraşırdım. Cezasız bırakmazdım. Yaşattığı her şeyin mislini katıyla görecekti. Kendisine mecbur gördüğü kız çocuğunun hatırına onu hayatından mahrum edecektim.

“Seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmuyorsun değil mi, Kubat?” diye sordum.

“Hayır.” Sırıttı. “Asla.”

“Güzel,” dedim ve elimdeki şampanyayı onun eline sıkıştırıp omzunu pat patladım. “Bu herif takibimizde olsun. Tunceli’ye ayak bastığı anda habirim olacak.”

“Emredersin komutanım,” dedi keyifle. İçmediğim şampanyayı tek yudumla kafasına dikti. Bana saygıyla bir baş hareketi yaptı. “Emredersin.”

Onu arkamda bırakıp ceketimin yakalarını düzelttim. Adımlarım yukarıdaki bir noktaya kilitlenmiş kurnaz kadına ilerledi. Gözlerindeki nefreti ve avucunun içinde sıkıdığı bardağını fark ettim. Sanki bardağı elinde tuz buz edecekti. O kadar dikkatli bakıyordu ki bir an kafamı çevirip oraya dönmekten kendimi alamadım.

Beyaz takım elbisesinin ceketinin cebinde kırmızı bir gül olan, uzun saçlı, hafif kilolu adamın merdivenlerin başında dikilip mekânı izlediğini gördüm. Yüzündeki maskesi de kırmızıydı.

Salonda beyaz takım elbise giyen tek adam oydu.

Yavaşça yanına kurulduğumda, “O, değil mi?” diye sordu nefretle. “Yorgi bu adam.”

Şükrü’den aldığım bilgiyi bilmemesine rağmen Yorgi’nin kim olduğunu saniyesinde anlaması ona olan düşüncelerimi kuvvetlendirdi. Zeki bir kadındı, gözlemi çok tehlikeliydi. Bunlar bildiğim şeylerdi de bu kadarını asla beklemiyordum.

Kafamı sallayarak onayladım onu. Gözlerini bana çevirdi. “Onunla konuşmak istiyorum,” dedi nefret karası sesiyle.

“Ne konuşacaksın?” diye sordum. “*Selam, ben Sezin Kaza, senin orospu çocukluğuna fena kurulmuş Deli Komutan’ım. Senin hayatını sikmeye geliyorum, hazır ol mu?*”

“Nasıl konuşuyorsun ya?” Ateş fışkırtan gözleriyle bakmaya başladı. “Sezin Kaza olarak mı konuşacağım sanki? Fransız bir kadın olarak konuşurum.” İşaretparmağıyla etrafı gösterdi. “Etrafımızdaki Fransızların farkında mısın bilmiyorum fakat bu ortamda tam olarak Avrupa Birliği muadili topluluk var. İngiltere, Fransa, Almanya ve İtalya koalisyonunun içindeyiz. Türkiye’nin AB için beklemesine gerek yok, tam ortasındayız.”

Gülmemek için başparmağımla dudağımın kenarını kaşıdım. Düşünce-
li bir şekilde etrafa bakarken onun laflarını sindirmeye çalıştım.

*AB şakası mı yapmaya çalıştı o? Çok tatlıydı. Tek lokmada yutacaksın ka-
fasını şimdi.*

“Fransız biri olmam göze batmayacaktır yani.”

“Buna izin vermiyorum.” Öfkeyle bana baktığını fark etsem de ona
dönmedim. “Gözümün önünden de ayrılamazsın.”

İnadının tutacağını sonradan hatırladım. Ağzımı sıkseydim de bunla-
rı demeseydim. Emre itaatsizlik yapmak değildi amacı. Onu tanıyordum.
O, emirlerimin mahsus ona özel olduğunu düşünüyordu. Hayır, gözümün
önünden ayrılamazdı çünkü içerisi kurtlar sofrasıydı. Hayır, Yorgi ile yan
yana bile gelemezdi çünkü o orospu evladının neyi ne kadar bildiğini bil-
miyordum.

Tahrir, Sezin’i tanıımıyordu, peki Yorgi?

Bu kadın, iki yıldır erkek diye Deli Komutan olarak biliniyordu. Hiç
kimse de bunu konuşmamış mı diye şaşırıyordu insan. Kadın olduğunu
hiç kimse bilmiyordu. Bilenler de yaşıyor muydu, emin değildim. Kadın
olduğunu fark edenlerin hayatta olduğu bir muammaydı.

Peki Yorgi bilip mi yaşıyordu bilmeden mi? Kesin bir fikrim yoktu.

“Neden, ben de asker değil miyim? Ben de bu operasyon içerisindeyim.
Kadınım diye...”

“Bunun cinsiyetinle bir alakası yok, neden anlamıyorsun?”

“Neyle alakası var?”

“Birbirimizden uzaklaşmamamız gerekiyor.”

“Az önce benden uzaklaştın ama,” dedi. Kaşlarımı çattım. Davet içeri-
sindeki haberleri almıştım. “Pek tabii ben de uzaklaşabilirim.”

“Sana güveniyorum, bununla da alakası yok. Bu oda içerisinde hepinize
benden uzakta olmama kuralı var. Kubat, üç masa ötemde. Şükrü, bu beş
masa harici masaya servis açamaz. Özgür, sahnede. Birbirimizden uzaklaş-
mamız demek, tehlikeye açık olmak demek.”

“Tehlike biziz,” dedi bastıra bastıra. Gözlerini bana dikmiş, parmağını
masaya yaslamıştı. Noktasının farkındaydım.

“Bunun aksini söylemiyorum.”

“Yani başka tehlike olamaz.”

Bu iş, yufka yüreklielerin işi değildi. Bunu bir kez daha hatırlıyordum.
Bu kadın tam bir Türk askeri idi. Bunu bana gösteren barut kokan
vücudu, nasır tutmuş parmakları değildi. Deli bakışları, kesin sözleri,

bir an sarsılmayan özgüveni idi. Bu yola yeni çıkmış değildi, tüm hayatını buna adanmış bir Türk askeri emniyetindeydi.

Gözlerimi ondan alamadım. Yorgi'nin yaklaştığı masada bazı insanların ayağa kalkıp onunla selamlaştığını fark ettim fakat oraya dönmedim. Şu an tüm dikkatim bu kadında değildi. Görevde tüm radarlarım etrafa açıktı. Sadece gözlerimin ve göğsümün tüm konusu, yanımda oturuyordu.

Cevabını almayınca birden gülümsedi. "Anladım," dedi sonra. "Yorgi ile konuşmayacağım. Onun yanına gitmeyeceğim. Yerimde duracağım. Emrinize amadeyim, bunu biliyorsunuz yüzbaşı." Kalbime bir el ateş edildi sanki. Bu hissi bana bir tek o verebilirdi zaten. Gülümsemesi büyüdü. "Sadece kendimi hatırlatmak istedim. Düşünmenizi istedim. Asıl cevapları direkt alabilecek insan olarak fikrimi sundum."

Ah, beni manipüle etmeye çalışıyordu ve bunu gülümseyerek yapıyordu.

Öyle gülme. Sana karşı koyamam, gülme.

Benim cevapsızlığıma karşılık gözlerini kıstı. Tam o sırada ışıklar kapatıldı. Sahnenin kapalı perdesinin önündeki orkestra çalmayı kesmezken piyano başındaki Özgür gülümsedi. Çaldığı parçanın tek bir notasını kaçırdıktan sonra gözleri Yorgi'ye döndü. Yorgi'nin kim olduğunun o da farkındaydı.

Sahne ışığı parladığında, perdesi kapalı sahnenin ortasına gelen adam hoş geldiniz konuşmasını yaparken bakışlarımı yanımdaki kadına çevirdim. O ise adamı alkışlamak için bakışlarını benden çekti. Bir an, yanımda duran sandalyesiyle onun benden çok uzakta olduğunu fark ettim. Dibimde de olsa bana uzakmış gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

İçine sokabilsen keşke. Seninle yaşasa. Aynı evde değil, aynı bedende.

Perde açıldı. Oyun başladı.

Sahnedekiler sessiz tiyatrosuna başladığında Kubat'ın yanındaki kızı belinden destekleyerek arkaya doğru götürdüğünü gördüm. Derin bir nefes aldım. Yorgi'ye döndüm. Dikkatle gösteriyi izliyordu. Çok rahat görünüyor.

Sahne yaptıkları performans, bana hiçbir şey anımsatmadı. Sanatsallığım üzerimde değildi.

Ellerim, yanımdaki kadının üst bacağına yerleşti. Çıplak bacağının elimin üzerindeki akımına karşılık derin bir nefes aldım. Bacaklarını araladığında gözlerim direkt ona döndü. Tek kaşını *ne var* der gibi kaldırdığında basenini avucumun içinde sıktım. Dudaklarını araladı. O kırmızıya boyalı, insanı çağıran dudaklarını...

Ağzıma sıçsa ses çıkarmayacağım tek insan. Bu kadın seni bitirecek oğlum. Sonun olacak. Vallahi bak. Kalkıştan inemiyorsun.

“Bu cesaretini neye borçluyum?” diye sordum ona doğru eğilerek.

“A l’amour folie que j’ai envers toi,” dedi bana doğru yaklaşarak.

Yüzü güzele kırk günde doyarsın da Sezin güzeline kırk yılda doyamazsın, demiş Aşık Veysel. Ya da... Tam olarak öyle değil miydi? Önemi yok. Doyamayız.

“Je comprends, tu deviens folle de quelqu’un qui est fou de toi.”

“Tout à fait,” dedi tek kaşını kaldırarak. Keyfini iliklerimde hissediyordum. Benimle oynamak onun için resmen bir zevkti.

Gülümsedi, bakışlarım dudaklarına düştü. Dolgun dudakları gerilmişti. Günaha davet ediyordu. “Seni öpeceğim,” dedim kendimi tutamayarak. “Seni sert, gerçekten sert bir şekilde öpeceğim.”

“Öyle mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Beni mi istiyorsun?” dedi alayla gülerek. “Koskoca yüzbaşı beni mi istiyor?”

“Buna şüphen mi var?”

“Bunu kanıtla, Akkurt.”

Cesur sözlerine bakarken altdudağımı ısırarak mekânın içini kontrol ettim. Karanlıkta herkesin bakışları sahnede idi. Yorgi, arkasına yaslanmış, büyük bir dikkatle karşısını izliyordu.

Yanımdaki kadına döndüm. Elimle bacağına okşayarak temasımı yukarı doğru ilerlettim. Elbiseye sürtünen avucum, kumaşla temas etmiyormuş gibi hissettim. Göğsü yükseldi, derin bir nefes aldı. Elimi bel boşluğundan arkasına getirdim ve en büyük hazineme ulaştım. Çıplak sırtına dokunmamla beynimdeki bombanın pimi çekildi.

Pürüzsüz, kusursuz, bir duvar gibi duran sırtını hissettim.

Ona doğru eğilip kulağına dudaklarımı dayadım. “Bu siktiğimin davetinden çıkacağız,” dedim. “Seni oteldeki odamıza götüreceğim. Manyak güzel durduğun aynanın karşısında seni öpmeye başlayacağım.”

Yutkundu. Bakışlarını sahneden çekmiyordu. “Sonra?”

“O aynanın karşısında, sen yansımadaki gözlerime bakarken sana dokunmakla kalmayacağım. Seni parmaklarımın ucunda eriteceğim. Gözlerini gözlerimden ayırmana izin vermeyeceğim.”

“Hımm,” diye bir ses çıktı dudaklarından.

* Sana olan deli divane tutkuma. (Fr.)

** Anlıyorum, sana deli olan birine sen de deli oluyorsun. (Fr.)

*** Kesinlikle. (Fr.)

Yutkundum ve gözlerimi kapattım. “Çıgıllıklarını dinleyeceğim,” dedim. O çıgıllıklarını duymamıştım fakat şu an kulaklarımda yankılanıyordu. O sesleri çıplak kulaklarımla duymak için servetimi dökmem gerekiyorsa tüm servetim onun yoluna köleydi. “İsmimi haykıracaksın, bağıracaksın, kıvrıracaksın.” İşaretparmağımı sanki piyanodaki parçanın son notasını basıyormuş gibi bir tavırla sırtına vurduğumda sırtı dikleşti. “Dur desen de durmayacağım.”

“Ben seni durdurmam,” dedi. “Ben seni hiç durdurmak istemiyorum.”

Deli etme bu oğlanı. Zaten yanmış, iyice odun atıyorsun. Atma, kül oluruz.

Işıklar açıldığında büyük bir alkış koptu. Bir adam İngilizce konuşarak selam verdi. Herkes onu alkışladı ve orkestra başka bir parçaya başladı. İnsanlar yanlarındaki eşleriyle birlikte sahnenin hemen önündeki piste ilerlerken çalan şarkı, Carla Morrison’dan Disfruto’ydu.

İspanyolca şarkının melodisi yükseldiğinde pist dans eden bedenlerle doldu. Bakışlarım Sezin’e kaydı. Sakin gözlerle pisttekilerin dans edişlerine bakıyordu. İnsanlar büyük bir zarafetle pistte salınıyorlardı. Her biri eğitilmiş kişilerdi. Davetten davete koşar, boy gösterirlerdi. Böyle ortamlarda çok kez bulunmuştum. Dans etmeyi biliyordum. Dhib adıyla tamamladığım birçok operasyon, davetlerde son bulmuştu.

Fakat yanımdaki kadın elinde silahla, sırtında on beş kiloluk çantasıyla, ağır postallarıyla vatan savunuyordu. Davetlerde bulunduğunu biliyordum, gizli operasyonlara katıldığını ve başarılı sonuçlar aldığını duymuştum. Sezin Kaza, askeriyeler içinde herkesin dilinde olan biriydi. Onu elbette tanıyordum. İsmi layıkıyla yerine getirmiş, ödüller ve onur belgeleriyle de askerliğini kanıtlamıştı. Belgeye gerek yoktu. Tahrir kadar büyük bir adamı deliğine sokmuş, öttürüyordu. Bu zaten bir kanıttı.

O, dağlarda terörist ağlatmayı, vatana dil uzatanın dilini koparmayı, doğru yolda doğru hedeflere koşmayı çok iyi bilirdi.

Onun daha önce böyle bir davette dans etmediğini ve hatta bunu umursamadığını biliyordum.

“Dans etmek istiyorsan elini uzatman yeterli, bebeğim. O eli her zaman tutacağımı ve seninle her dansı edeceğimi biliyorsun,” dediğimde gözleri hızla bana döndü. Bebeğim lafına takılmıştı. Ne zaman ona hitaben iltifat etsem gözleri telaşa bürünüyor, sanki hayatında kimse ona güzel söz söylememiş gibi uzun uzun beni tartıyordu. Sanki ona güzel bir şeyler söylenmesi imkânsızdı. Ona yalan söylüyormuşum gibi beni tartıyordu.

Bana inanması için kalbimi ve zihnimi önüne sermem gerekiyorsa bunu yapabilecek kadar inatçıydım. Ben yalan söylemezdim.

“Dans etmeyi bilmem,” dedi çocuk gibi. Gerçekten çocuk gibiydi. O yıkmaz Sezin Kaza sesiyle değil, heyecanla bahsettiği küçük kız sesiyle konuşmuştu. O kızı sıkça hazırlıksız yakalıyordum. Sanki bana hep hazırlıksızdı.

Böyle bir ortamda o kıza rastlamak bana da sürpriz olmuştu.

“Ben bilirim,” dedim elimi beline yaslayıp onu yavaşça kendime çekerken. Kulağına doğru eğildim. “Ve oldukça da iyi bir öğretmenimdir.”

Yutkundu. Keşke yutkunmasaydı. Yutkundüğünde beni ne hale getirdiğini bilseydi, eminim ki yutkunmazdı.

“Böyle şeylerde bezim yok, yüzbaşı,” dedi. “Dans etmek gibi soylu heveslerim yok.” Kaşlarımı kaldırdım. Elini kaldırdı ve dudak ucuyla sırtarak elini bana doğru uzattı. “Fakat öğretmeni eğitiminden mahrum etmemek gerek.”

Elini avucumun içine aldım ve onu ayağa kaldırdım. Göz ucuyla çantasına bakıp onu masada bıraktı. Onunla sahneye yürürken yanıma doğru gelen Kubat’ı gördüm. “Biraz oyun oynayacağız,” dediğimde Sezin anlamayarak bana baktı. Kubat tam yanımdan geçerken avucuma minik çipi koydu.

Çipi büyük bir soğukkanlılıkla kulağıma geçirdikten sonra Sezin’le dans pistine adım attım. Onu elinden tutarak birkaç adım ilerime doğru ittim ve sonra birden kendime çektim. Ne kadar dans etmesini bilmeseydi de bana ayak uydurmaya çalıştı. Sağ elini sol elimin içine bıraktı, diğer elini sakince omzuma götürdüm. Gözlerim etrafı taradıktan sonra ona kilitlendi.

“Merhaba, Tahrir,” dedim kulağımdaki minik kulaklık ve mikrofon görevi gören çipten duyulacağımı bilerek. Sezin’in yüzü birden kendisini saldı. Yüzündeki nefretin doğuşuna şahit oldum. Gözleri etrafta gezindi. Tahrir’i mi arıyordu? “Duyduğuma göre beni özlemişsin. Gerçi aramızdaki bağı düşününce özlemeyecektin de ne yapacaktın, değil mi?”

Pistte Sezin’le dans ederken etrafa bakınmayı da ihmal etmiyordum. Tahrir’in adamları kendilerini hemen belli edecekti ve onları paketleyenler de şu an bu salonun içindeki Özgür, Şükrü ve Kubat’tan başkası olmayacaktı.

Tahrir kısa süreli sessizliğinden sonra güldü. Gülüşü kahkahaya döndüğünde sırtıtmakla meşguldüm. Orospu çocuğu oyunlara bayılıyorsa, ben çok iyi bir oyuncuydum. Kurduğu oyunla birlikte onu bitirirdim.

“Deli Komutan?” diye bağırdı ve kahkahasının şiddeti daha da yükseldi. “Demek sen de oradasın.”

Normalde ağır aksanı olan ağzı şimdi kusursuz şekilde Türkçe konuşuyordu. Benim dilimi konuşuyordu. Orospu çocuğunun işi gücü şovdu.

Sezin’i pistin ortasına, kalabalığın içine sürükledim. Bana ayak uydurdu. Gözleri merakla beni izliyordu. Ne olduğunun farkında değildi ya da

farkındaydı ve bu hoşuna gitmiyordu. İsmi alması konusundaki hassasiyetini anlayabiliyordum. Amacım ismini almak değil, onu korumaktı. Bir gün cinsiyeti ve yüzü ifşa olacaktı fakat ortalık bu kadar karışıkken onu böyle bir ateşe atamazdım. Bana istediği kadar kızgın kalabilirdi.

“Böyle bir fırsat dururken başka nerede olacaktım?”

“Sen dağların adamısın,” dedi. “Böyle davetler, senin kanlı ellerine ağır gelir.”

“Sen de dağların adamısın,” dedim. “Tek farkımız, ben davetlere de girebilecek kadar soylu bir adam olabilirken sen fare gibi dağda saklanmaya devam ediyorsun.”

“Şu hamlelerinle beni nasıl da şaşırtıyorsun. Yalan söylemeyeceğim, hamlelerine bayılıyorum.”

“Sen bir de infazlarımı gör.”

Sezin’i etrafında bir kez döndürüp sırtını diğer kolumun içine yasladım ve onu hafifçe aşağı doğru eğip elimle çıplak bacağına uzunca okşadım. Gözlerini benden çekmeden öylece bakarken birden kafasını arkaya doğru yatırdı. Gözleri kapandı ve derin bir nefes aldı. Bana olan güvenini sözlerle anlatmadı. Şu an kulaklıktan konuştuğum baş düşmanına onun kelimeleriyle yaklaşmam, onu asla bırakmamam Sezin’e güven veriyordu ve bu güveni de kendini kollarıma bırakarak gösteriyordu.

Kafasını geriye yatırdığından boynu gözlerime bir görsel şölen yaşattı. Açık boynuna doğru eğilmek istesem de onu birden kaldırıp eski konumuna getirdim. Dibime girdi. Kafasını kaldırıp dudaklarını çeneme sürttüğünde nefesim yüzüne vurdu. Sırıttı.

“O zamana kadar geberip gitmezsen görürüm,” dedi keyifle. “Söylesene Sezin Kaza, bu kalabalığın içindeki hangi adamsın sen?”

“Doğru noktaya bakarsan beni görürsün,” derken büyük adımlarla Sezin’i kontrol etmeye çalıştım. Bana ayak uyduruyordu. “Fakat sen hiçbir zaman doğru noktaya bakamıyorsun. Üzülüyorum sana. Sen doğru noktayı fark edene kadar geberip gideceksin. Seni geberteceğim.”

Tekrar kahkaha attı. Bakışlarım sakın bir düzende hem salonun içini hem de Sezin’i izliyordu. Kubat’ı salonun kenarında kalan, etrafa bakınan bir adamın arkasında gördüm. Adamın etrafında kimse olmamasına rağmen kendi kendine konuşması, sadece benim dikkatimi çekmedi. Sezin’in de o noktaya baktığını gördüm.

Kubat, adamın boyun ve omuz arasındaki noktasına birden vurdu. Adam, Kubat’ın kollarının arasına yığıldığında da onu kollarından tutarak geri geri sürükledi ve kimseye fark ettirmeden gözden kayboldu.

“Yanlış oynuyorsun komutan,” dedi Tahrir. Adamını indirdiğimi fark ettiğini anlayarak derin bir nefes aldım. Çok doğru oynuyordum. O bu dilden anlıyordu. Başka dillerim de vardı.

“Onu bunu boş ver, Tahrir,” dedim. “Yorgi kankanla aranız nasıl? İlişkiniz bu aralar biraz ateşli geçiyormuş.”

“Seninle olduğu kadar ateşli değil,” dedi. “Sen bana Hasan’ı getirmeyince Yorgi’yi kendi ellerimle almaya karar verdim. Hasan’ı verseydin bunlar yaşanmayacaktı.”

“Kurt, kuzuyu çakala kaptırmaz.”

“Çakal... Beğendim bunu. Çakal, kuzuyu kapana kadar önüne çıkan her şeyi parçalar.”

“Kurt da çakalın boynunu parçalar. Oyunun kurallarını unutma.”

“Kuralları kim takar? Ben hileci bir adamım!” Sesi keyifli olsa da hafif bir korku sezebiliyordum. “Bu güzel sesine hasret kalacak kadar bağlıyım sana, komutan. Resmen neşemi yerine getirdin.”

“Ee, gelsene ayağıma. Özleşmeyelim.”

“Ben almayayım,” dedi. Sesinden sinir seziyordum. Sırıtarak etrafa bakındım. “Böylesi daha güzel. Hem fena mı oluyor? Araya özlem girince daha da bağlanıyoruz birbirimize.”

Başka bir adamın arkasında Şükrü’yü gördüm. Adama garson olarak bir şeyler söyledi ve ileriye gösterdi. Adam öfkeli nefeslerle oraya doğru ilerlerken, Şükrü’nün araya doğru çektiği adamın kafasının arkasına elindeki boş tepsiyi geçirip, bel boşluğuna tekme atarak onu düşürmesini izledim. Adam yere düştüğünde de tepsiyi kenara bırakıp, bacaklarından sürükleyerek içeri çekmeye başladı.

“Birdi, iki oldu,” dedim. “Sandığın kadar saklanamıyor musun yoksa, Tahrir?” dedim sırtıttığımı belli eden sesimle. “Nasıl iniyorlar, hissediyor musun? Görüyor musun? İzliyor musun?”

Sinirle güldü tekrar. Olduğu yerde kudurduğuna emindim. “Her yerde olduğumu unutuyorsun.”

“Sen de benim her yerde olduğumu unutuyorsun.” Sezin’i bir kez daha kendi etrafında döndürdüm. “Türk askerini unutuyorsun. Unutma. Azrail’in olacağız senin.”

Sezin elimi sıktığı gibi dişlerini de sıktı. Onu tekrar bedenime yapıştırdığımda dudaklarını kıpırdatarak, “Dilekli’yi hatırlat,” dedi. “Sinirlenecek, hatırlat.”

“Çok boş konuşuyorsun,” dedi Tahrir. “Biraz daha heyecan kat.”

“Dilekli’de Yassou’yu vurduğumu söylemiş miydin sana?” dedim Sezin’den gözlerimi almadan. “Mordim, Yassou’yu alırken kurşunumun biri ona denk gelmiş. Ya öldüyse, Tahrir? Düşünsene, hem kitabın bende hem de biricik can yoldaşın benim sayemde öldü.”

“Senin yüzünden!” diye bağırdı. “Beni sinirlendirmek istemezsin, komutan!”

“Benim sayemde,” dedim. “Şimdi de Yorgi yakınımda. Söyle bana Tahrir, kaybetmek nasıl bir his?” Bağırışlarını keyifle dinledim. “Delir Tahrir,” dedim. “O aklın kalmayana kadar delirteceğim seni. Delir.” Sırıttım. “Orospu çocuğu.”

“O zaman bir anlaşma yapalım, Deli Komutan,” dedi derin bir nefes alarak. Sesi birden sertleşince kaşlarım çatıldı. “Sen bana Yorgi’yi getir, ben de...” dedi ve birden sahnedeki orkestranın kemanı başında olan adam, kafasına yediği kurşunla geriye devrildi. Kimse ne olduğunu anlayamadan kemancı geriye doğru çekildi, sahnenin arkasına doğru kayboldu. Yerine yeni kemancı gelip kuruldu ve salonun içine bakarak yerine yerleşti. Gözlerimi hemen sahneden çekip Sezin’e diktim, ne olduğunu fark etmemişti. “Ben de sen infazlarını göstermeden kendi insafımı göstereyim.”

Sikeyim.

Sezin’i yavaşça yerinde bıraktım. Sahneden ayrılmalıydık çünkü Tahrir oldukça yakınımıza yerleşmişti. Hiçbir açık vermeden Sezin’e reverans yaparak yolu gösterdim. Zarif bir hanımefendi gibi eteğini tutarak teşekkür etti. Gözlerinde dansı neden bıraktığımızın ve benim neden yüz ifademin değiştiğinin merakı asılıydı.

“Ne dersin, Deli Komutan? Cevap alamadım?”

“Bir orospu çocuğuyla anlaşma yapacağıma kendi kafama sıkarım,” dedim sırıtarak. Çevremi yokladım.

Kubat büyük bir keyifle salona geri döndü ve etrafa bakındı. Yanından geçen kadınlara bir beyefendi gibi gülümsedikten sonra gözleri kısa bir an bana döndü. Kafasını bir kez kaldırıp indirdiğinde, ondan *görev tamam* hissiyatını aldım.

Kısa bir an ortaldaki adamın birini gösterdim. Tekrar ona döndüm. Kaşlarını kaldırdı, gösterdiğim adamın etrafa bakınıp kulağına dokunduğunu gördü. Ceketini düzelterek başını iki yana salladı ve adama doğru büyük adımlar atmaya başladı.

“Hele o orospu çocuğu senin gibi bir orospu çocuğuysa vay halime, Tahrir. Vay halime.”

Kubat adama bir şeyler dedikten sonra elini cebine attı. Bir şey çıkardığını ve o şeyin bir şırınga olduğunu gördüm. Adam ayağa kalkacakken elini adamın omzuna koyup onu sertçe yerine oturttu ve şırıngayı bacağına sapladı. Oturan kişinin kafası önündeki boş tabağın içine düştüğünde etrafına doğru gülümseyerek bir şeyler açıkladı. Adamı yerinden alıp kolunu omzuna attı. Etraftaki insanlara açıklama yapa yapa adamı salondan çıkardı. İnsanlar sohbetlerine devam ettiler. Önemli olan bir adamın bayılması değil, dedikodularıydı.

Güldü. “Benim bitmeyeceğimi anlamıyorsun sanırım, komutan.”

“Ben adaletten, intikamdan anlarım. Senin kitabında yazıyor muydu bunlar? Ama dur, kitabın zaten bende. Okuyabilirim o kitabı. Bakarız o zaman neler yazıyormuş?”

Eliyle bir yere yumruk attığını duydum. “O kitabı okuman için alfabeyi çözmen gerek komutan!”

“O piti piti karamela sepeti,” dedim umursamazca. “Terazi lastik jimnastik...” Kafamı kenara doğru yatırdım. “Biz size geldik kirlendik, hama gittik temizlendik. Dik, dik, dik, Tahrir’in zürriyetini sik.”

Onunla alay etmeme öfkeli olduğunu anlıyordum. Bir yerlere vuruyor, hırıltılı nefesler alıyordu. Kudurmalıydı. “Peki...” dedi Tahrir kulağımdan. “Mizah yeteneğine her zaman hayrandım zaten. Bayılıyorum senin şakalarına.” Biraz sessizlikten sonra, “Şimdi benim şakama bak, komutan. Sahnedeki güzeller güzeli kadına bak. Kimin elini tuttuğunu bilmiyor,” dedi.

Bakışlarımı sahneye çevirdiğimde kanın beynime sıçradığını, damarlarımın büzüşerek vücudumdan çekildiğini, öfkemin bir duygudan çok yanımda dikilen bir insan haline geldiğini hissettim. Göğsüme bir ateş otağı kuruldu. Usul usul yanan evde, nefretten başka hiçbir şey yoktu.

“Ben de senin gibi çok şakacı bir adamımdır. Şimdi o kadına kimin elini tuttuğunu göstererek şakamı yapmalı mıyım sence?”

Sadece bir saniye. Amına koyduğumun yerinde ona yalnızca bir saniye bakmamıştım.

Sezin’in eldivenli eli, adamın avucunun içindeydi. Adam onun beline elini koymuştu. Gözleri Sezin’i izliyordu. Gözleri, elleri, düşünceleri Sezin’e değişiyordu. Dans ediyorlardı. Adam, Sezin’e dokunuyordu. Ona dokunuyor ve bir şeyler anlatıyordu.

Adam, Sezin’e bir şeyler anlatıyordu.

“Kadınlara ve çocuklara ne kadar vicdanlı olduğunuzu en iyi ben biliyorum. Sence bu kadın benim şakamı tadarak tahtalı köyü boylayacak mı yoksa sen anlaşılmama yaklaşacak mısın?”

Sezin Kaza’nın dans ettiği adam, Yorgi’den başkası değildi.

6. AŞK DENİLEN ŞEY

Aralık, 2021. İstanbul. Sezin Kaza,

Kurda, “Gözün ne kadar kara?” diye sordular. “Bayrağım ve vatanım için çakalların inine girecek kadar,” diye cevap verdi.

Turan Alp Akkurt etrafa bakınırken, yanıma doğru yaklaşan adamın kim olduğunu isimimden daha iyi biliyordum.

Biliyordum, evet. Ve yapmam gerekeni de biliyordum. Masaya dönecek, komutanımın dediğini yapacaktım. Kimseyle konuşmadan operasyonu izleyecektim. Gerçekten. Bunu yürekten gelerek söylüyordum. Fakat bir şey oldu; o arada beyaz takım elbiseli, domuz soyundan biri bana yaklaştı. Bembeyaz takım elbisesi, uzun saçlarıyla kendisini karizmatik sanan adam bana elini uzattı.

“Bana bir dans lütfeder misiniz?” diye sordu.

Sonra komutanı ne konuda dinleyeceğimi unuttum. Vatanım için bu adamı avucumun içinde tutacaktım. Ona gün geldiğinde elinden tuttuğu kadının, celladı olacağını göstermek için onunla bir dansa kalkacaktım. Turan Alp Akkurt, beni korumak istiyor olabilirdi ya da bu operasyonda kendisini göstermek istiyor olabilirdi.

Bir yanım ona deli gibi güveniyor olsa da diğer yanım benim ismimi iki kez kullanan adama o ismin sahibi olarak neler yapabileceğimi göstermek istedi.

Bana uzatılan ele baktım. Yaşlı bir el değildi. Orta yaşlı, yer yer minik yaraları olan elin çok sık silah tutmadığını anlayabiliyorum. Bu el zarıftı fakat gücünü kanıtlamak ister gibi büyük yüzüklerle süslenmişti. Gücü vardı, birilerine diktiği burnuyla birlikte bir gücü olduğunu anlayabiliyordum ama fazlasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden buradaydı. Daha fazlasını istiyordu.

Ben fazlası için bir yoldum. Ne için beni buldu bilmiyordum fakat bu davetin amaçsız olmadığını biliyordum.

Eline bakmayı kestim. O eli tuttum ve beni dans pistine çekmesine izin verdim.

Boku yedik, Seziş. Tamam, biz ne yaparsak güzel yaparız ama Turanişko kimseyle konuşma demişti.

Dediyse demişti. Ne yapsaydım? Adam ayağıma gelmişti. *Yok, yüzbaşım seninle konuşmama kızıyor amca mı deseydim?*

Yorgi elini belime koyarak, “İsminizi merak ediyorum,” diye konuştu. Maskeli suratından gözlerimi almadım. Elimin içindeki parmakları kaba yüzüklerle süslüydü. Kendisi tahminen kırklı yaşlarının ortalarındaydı.

Saçlarındaki yer yer duran beyazlara baktım ve sonra, “Je ne comprends pas le turc,” diye konuştum.

“I don’t understand French. If you know English, we can speak English. Is it okay for you?”

Senin o tanımadığımız ananı sikeceğimizi söylemek isterdik ama dua et Fransız bir diplomat taklidi yapacağız, seni mendebur suratlı domuz.

“Tamam,” dedim sakın bir aksanla.

İngilizce devam etti. “Seni daha önce bu tarz davetlerde görmediğime eminim. Eğer görseydim kesinlikle hatırlardım.”

“Doğru. Daha önce bulunmadım. Bu, benim ilk davetim.”

“Kimsin sen?” dedi büyük bir memnuniyetle. Sesinden dökülen o ince tını beni öyle rahatsız etti ki onu komaya sokacak yumruğu yüzüne geçirecektim.

“Başarılı bir kadın,” dedim sadece.

“Onu anlaması çok zor değil,” dedi sırtarak. Bembeyaz takım elbisesine onun kanını boşalttığım ve Türkiye’nin kırmızısına boyadığım düşüncesi dahi beni tatmin ediyordu. “İsmi öğrenbilir miyim?”

“İsmimi söyleyecek olsam maskeli bir davette bulunmazdım, bayım,” dedim sakince. “Amacımız kimliğimizi gizli tutmak, değil mi?”

“Fransız’sın.”

Allah Allah. Ama şu işe bir bakar mısınız? Nereden anladı ki? Fransızca falan da konuşmadık. Bu pezevenk çok zeki, biz bununla aşık atamayız.

“Eski diplomatım,” dedim ve dudağımın ucuyla sırttım. Çirkin olmasına özen gösterdim. Biraz daha özen gösterirsem herifi bakışlarımla hamile bırakırdım. “Neden eski dediğimi burada bulunmamdan anlarsınız.”

Yanlış gitmemek için ucu açık, yoruma müsait cümleler kurmaya çalışıyordum. Burada bildiğim şeyler; dans ettiğim adamın Yorgi olduğu, içeride Tahrir’in adamları olduğu ve bu adamları Keleş’in indirdiği, içerideki insanların iyi niyetli insanlar olmadığıydı.

Kocaman bir kahkaha attı ve hızlı bir şekilde, garip bir aksan taşıyan İngilizcesini konuşturdu. “Sanırım anlıyorum. Burada herkes belli bir ülkenin aleyhi için bulunuyor. Askeriyesi, siyaseti, diplomasisi ve ekonomisi her daim başka eller tarafından kontrol edilen ülke.”

* Türkçe anlamıyorum. (Fr.)

** Fransızca anlamıyorum. Eğer İngilizce biliyorsan İngilizce konuşabiliriz. Bu senin için uygun mu? (İng.)

Hadi, siktir oradan sen be.

“Bunlara karar verecek, karar veremiyorsa dahi müdahale edecek güçler mutlaka olur. Herkes kendi ülkesinin gayesini düşünür,” dedi ekleyerek.

Hangi orospu evladı sana söz verdi? Koskoca Türk devletine karşı koymak ne demek? Ne vaat ettiler sana? Yat mı, kat mı, villa mı, devlet başkanlığı mı? Ne? Neden Tahrir’e karşısın? Onun istediğini mi istiyorsun? Sana da mı devlet sözü verdiler? Ne?

“Öyle mi? Siz burada ne için bulunuyorsunuz?”

“Bu sadece bir davet,” dedi gülümseyerek. “Özel bir davet.”

“Bu ilk seferim. Takdir edersiniz ki laflarım size kaba gelebilir. Bu yüzden şimdiden söylemek isterim ki kabalığının kusuruna bakmayın,” dedim ve etrafa bakınır gibi yaptığımda birinin kilitlenmiş bir şekilde bana baktığını gördüm.

Bu kişi, Turan Alp Akkurt’tan başkası değildi.

Sanırım bu olaydan dolayı bizi mahvedecek. Bu olaya kısmet olduğuna inanamıyorum ama bu sefer hadi inşallah.

Yüzündeki siyah maske, bela gözleriyle birleşince bir çığ olup üzerime yağacak gibi duruyordu. Ne kadar sinirli olduğunu gördüm. Kalbimin sıkıştığını hissettim. Bu saatten sonra başıma neler geleceğini düşünmeyi besmele çekerek bıraktım.

Nasıl bir durumun içinde olduğumu hatırlayarak umarsızca Yorgi’ye döndüm. “Bu davetin amacını anlamış değilim. Amaç Türkiye’yi mahvetmek mi yani?”

“Bu davette çok önemli isimler var,” dedi saygıyla. “Bilirsiniz ki bazı güçlerin elinde dünya düzeni bulunur. O ellerin uzantıları birkaç koldan oluşur. Kalabalıklardır. O uzantılardan birine dokunan, o uzantılardan biriyle iletişime geçen bir kişi, hayatta güzel avantajlar edinebilir.”

Biraz daha şifreli konuş da seni ananın karnına geri yollayalım, domuz dölü.

“Hangi uzantıya gösteri yapıyorsunuz, bayım?” diye sordum. “Burada kiminle iletişime geçmek istiyorsunuz da şu an sizinle dans ediyorum?”

Turan Alp Akkurt’un bakışlarını üzerimde hissediyordum. Kollarım ve gerdanım, deli gibi yanıyordu. Bakışlarının değdiği her yere sanki kızgın sopalar değdiriyorlardı. Cayır cayır yakıyordu bakışları. Acı fiziksel değildi fakat bakışları fiziksel acı vermek istiyordu.

Güldü. “Bunu sanırım öğrenemeyeceksiniz. Kabalığının kusuruna bakın. Size keşke daha fazla bilgi verebilsem.” Dudağının ucuyla sırıttı. “Ama dediğiniz gibi kimliğimizi gizli tutmak için maskeli bir davete katıldık.”

“Beni kullandığınızı kabul mü ediyorsunuz?” diye sordum.

“Yanlış anladınız. Ben sadece oldukça çekici ve güçlü bir kadınla dans etmek istedim.”

“Fakat kimi etkilemek istediğinizi öğrenemeyeceğimi söyleyerek bunu kabul ettiniz. Beni aptal yerine koymuyorsunuz, değil mi...” diyerek durdum. “Beyefendi?” diye ekledim bir süre sonra.

“Size ismimi veremem.”

“En başta ismimi sorarken de bu gerçeği hatırlıyor muydunuz?”

Soğukkanlı bir sesle, “Amacım sizi test etmekti belki?” diye sordu. “Olmaz mı?”

“Sizin ülkeniz neresi?” diye sordum. Bir an gözleri dudaklarımda takılı kalınca aceleyle Turan’a baktım. Allah’ım... Herif dudaklarına bakıyordu. Turan o gözleri oyacak gibi görünüyordu. Yanlış bir şey yapacak kadar gözü kara görünse de dişlerini sıkarak etrafa bakındı.

Kendisini tutuyor. Kendisini tutuyor. Mahvetmemeye çalışıyor. Kendisini tutuyor. Bizim için, görev için, davet için kendisini tutuyor! Normalde tutmaz ama tutuyor!

Bir şey yapmamak için yumruk yaptığı ellerinin boğumlarındaki beyazlar beni endişelendirdi. Bunu daha fazla devam ettirirsem falso verecektik.

Ve ben herhangi bir görevde falso vermemek için ruhumu ortaya koyar, yine de yanlış izin veremezdim.

Gözlerimi sakince Yorgi’ye çevirdim. Cevap vermediğini görünce, “Benim Fransız olduğumu biliyorsunuz. Herkesin kendi ülkesinin gayesini düşündüğünüzü söylediniz az önce. Ülkenizi bilmek hakkım diye düşünüyorum,” diye ekledim hızlı ve akıcı bir İngilizce ile.

“Ben...” Kafasını eğerek güldü. İnci gibi dişlerini görünce yüzümde sıfır değişimle ona saldırmayı istedim. “Benim ülkem daha kurulmadı. Anlarsınız ya... ülkem için uğraşıyorum. Yeni devletle devrim gelecek. Barış sağlanacak.”

“İnsanları göz göre göre ölüme yollayıp barış, devrim, devlet diyenler siz miydiniz?” diye sorduğumda dudaklarındaki gülümseme soldu. “Küçük kızların ellerine zorla silah verip dağlara yollayan ve dava diye savaştıran siz miydiniz?” Yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü. “Kusura bakmayın, bu işlerde yeniyim. Türk topraklarında başka bir devlet kurmayı amaçlayarak bu uğurda savaşan insanlar siz miydiniz?”

“Böyle mi düşünüyorsunuz?” diye sordu Yorgi. “Siz doğru yerde olduğunuza emin misiniz?”

Dans etmeyi bıraktım. Kırmızı boyalı dudaklarımla gülümsedim. Yalananmış gibi hissetmiyordum. Bu saatten sonra ya teslim olur ya da rehin alırdım. Yorgi’yi götürmekle uzaklaşmak arasında kaldım. Gözlerim etrafı

kontrol etti fakat Turan Alp'i göremedim. Şükrü ya da Kubat da yoktu. Sahnedeki insanlara döndüğümde Özgür'ü kontrol etmek istedim ama keman başındaki adamı gördüm.

Vatan, her daim renkli kalan o resmi koruyacak çerçeveydi. Türk askerleri ise o çerçeve üzerindeki tozu üfleyerek yok edecek güçlerdi. Resim; tarihimizdi, dinimizdi, varlığımızdı. O resmin rengini soldurmayı, o çerçeveyi kırmayı amaçlıyorlardı. Gördüm; o resme uzanacak ateşi ve çerçeveyi kırarak eli gördüm.

Keman başındaki adamın kemanın hemen yanı başından uzattığı silahın namlusu bana dönüktü.

Her şey tam da o anda gerçekleşti.

İlk önce silahı gördüğüm gibi eğilirken mekânın içindeki elektrik aynı anda kesildi. Bir el ateş sesi ışıkların kapanmasıyla birlikte duyuldu. Çığlıklar duyulurken vücuduma girip çıkmayan bir şey olmadığını biliyordum. Bedenimi büyük bir soğukkanlılık sardı. Çantamın masada kaldığını hatırladım. Şu an tam anlamıyla silahsızdım. Yapacağım çok bir şey yoktu.

Ya da vardı.

Dişlerimi sıkarak ayağa kalktım, önümde olduğunu bildiğim adama doğru yaklaştım. Tereddüt etmedim. Onun yakasını tek elimle yakaladım. kendime çektim. Kulağına doğru Türkçe konuştum. "Ben doğru yerde olduğuma eminim, peki sen doğru insanı mı seçtin, Yorgi?" diye fısıldadım. Onun yutkunuşu çığlıkların arasından kulağıma doldu. Kafamı yüzünün tam ortasına geçirdim. İnleyerek yere düştü. Topuklu ayakkabımı da sırtının tam ortasına yedirdim. Topuğum kırıldı. "Seni ve kurulmasına asla izin vermeyeceğimiz devletini kurutacak birileri olduğunu unutma. Tekrar karşılaşacağız."

"Sen kimsin?" dedi acıyla kıvrılırken.

"Türk askeri."

Bileğimden tutulduğumda kolumu geri çekecektim ki elin sahibi, "Ters bir harekette bulunayım deme," diye o tanıdık, sert sesiyle konuştu. "Sakın."

Benim hikâyenin kahramanı gelmiş, müsaadenizle çığlık atacağım!

Cevap veremedim son sürat çekilmeye başladım. Topuğum kırıldığı için aksayarak peşinden yürüdüm. Etrafta bir çığlık hâkimdi. Herkes farklı ağızdan çığlık atıyor, birileri emir veriyordu. Kendi içimde de bir çığlık hâkimdi. Yüreğim sertçe göğsümü zorluyordu. Onun ne kadar sinirlendiğini ve neredeyse üç dakika kadar beni izlemek zorunda kaldığını biliyordum.

"Senin yerin benim yanımda ne demek-" Bariton sesi kesildi ve sonra daha sert bir şekilde yükseldi. "Sana dokunan başka biri ne demek, Kaza?"

*Aaaa! Seziş bu adamın sessiz bir şekilde bile sertçe konuşması bana baygınlı-
Aaaa!*

Merdivenleri çıkmaya başladık. Beni hızla çekiştiriyordu. Tamam, yapılı bir kadındım ve bu yüzden adımlarımın boyu ve sıklığı fazlaydı. Bunun bir de asker olmamla alakası vardı, yeri geldiğinde tazı gibi koşardım. Bacaklarımın esnekliğine güveniyordum ama koyduğumun yerinde asker, eski basketbolcu, her sabah koşuya çıkan iki metre yedi santim adamla adımlarım aynı değildi!

Lütfen konuşma. Adam haklı. Yani bir düşünsene, seni birden düşmanla dans ederken gördü, sen sana doğrultulan silahı gördün, elektrikler kesildi ve sen Yorgi'nin yakasına yapıştın. Adamım, paşam, yiğidim kızmasın da kim kızsın? Bırak uçuşsun. Uçuş adamım.

Merdivenlerin en başında durduğumuz an açılan ışıkla birlikte davet alanı aydınlandı. Bakışları sahneye çok kısa bir an döndü ve anında adımları kesildi. Durduğumuz için kendimi toparladım ve onun gibi ben de bakışlarımı sahneye çevirdim.

Gözüm ilk önce sandalye üzerindeki adamın omuzlarına asılmış olan Türk bayrağına çarptı.

Sandalyeye oturtulmuş olan adam, bana silah doğrultan adamdı. Adamın boynu kesilmiş ve boyun kesğine kemanın ince sapı yatay bir şekilde yerleştirilmişti. Yerde duran keman yayı kanlıydı ve adamın oturtulduğu sandalyenin altı kan gölüydü.

Bana doğrultulan silahın da adamın ağzına yerleştirilip sığdırıldığını gördüm. Silahın namlusu davet alanının içini gösteriyordu. Adamın gözleri yukarı bakıyordu. Gözleri açık gebermişti.

Bunun sorumlusunun kim olduğunu biliyordum ve bana kalırsa içeridekiler de tahmin ediyorlardı.

Şayet bu davet Türkiye aleyhine ameller taşıyorsa ve bu insanlar Türkiye'yi bitirmeyi planlıyorsa askerlerim apaçık bir şekilde mesajı vermişlerdi.

Namlunun ucundasınız. Nasıl ki bu adamı geberettiysenizi de en küçük yanlışınızda geberteriz. Ne mutlu Türk'e, Türk hissedene, Türk olana, Türkiye'ye.

Turan Alp, daha fazla durmayıp beni çekiştirmeye devam etti. Dışarı çıkarken hiç kimse bize bir şey sormadı. Binadan çıktıktan sonra beni sürüklemeye devam eden adama tek topuğu kırık ayakkabılarım ile yetişmeye çalışıyordum.

“Çantam içeride kal-”

Göğsüme bastırılan şeyle bakışlarım onun diğer elinde olduğunu fark etmediğim çantama kaydı. *Sus ve yürü* der gibi çantamı göğsüme yapıştırdı.

“Onu da akıl ett-”

“Yürü Kaza,” dedi sert bir sesle.

Emredersin ama ne oluyor müstakbel kocamız?

Ona uyararak yürümeye devam ettim. Konuşamaz, durduramaz, bir şey diyemezdim. Buradan uzaklaşmalıydık. Derhal. Göze batmamalıydık çünkü zaten davet fiyaskoydu. Ortalık fena karışacaktı.

Önümüzde duran arabanın şoför koltuğundan kalkan Nizami koşu bana yaklaşıp Turan kapımı açtı ve bana koltuğu gösterdi. Öküz gibi davranmasına karşılık çatık kaşlarla ona döndüm. Boynu kıpkırmızılık mertebesinden mosmorluk mertebesine yükselecek gibi görünüyordu. Yüzüyse garip bir şekilde bembeyazdı.

Bu durumlara genelde sinirden köpek gibi kudururken düşüyordu. Mesela daha dün, ona anlattıklarımın da aynı surat ifadesindeydi. Çünkü ifadesi bana değil, geçmişeydi fakat bugünkü ifade tamamen banaydı. Bu sinir banaydı.

“Önce bir sakın ol,” dedim sadece.

“Bin.” Bir şey diyecektim. Dedirtmedi. “Arabaya bin.”

Uzatmadım. Arabaya binip, “Sinirinin muhatabı ben-” diyerek ona döndüm ama yüzüme kapatılan kapıyla laflarım ağzıma tıklandı.

Ama yeter Seziş, bu ne böyle? Karısı değil miydik biz şimdi ne bu davranışlar?

O dışarıda Nizami’yle konuştuğundan sonra Nizami kısa bir an bana baktı. Dudak hareketlerine odaklandım. Siyah camdan benim ne yaptığımı anlamaya çalışırken, “Sezin Komutan’ım iyi mi?” diye sordu. “Nereye götüreceksiniz onu?”

Valla çok iyiyiz, Nizom. İnşallah fan fin fon şeyler yapabileceğimiz yer gideriz.

Nizami’ye bir şey söyledi, dudaklarını görmediğim için anlamadım. Daha sonra o bahar gözlerden bela gözlere dönen bakışlarını bana değdirmeden sürücü koltuğu için arabanın etrafından dolaştı. Dolaşırken de ceketini çıkarmıştı. Arabaya bindikten sonra ceketini arka koltuğa fırlatıp birden gaza abanmasıyla ön torpidoya tutunmak durumunda kaldım.

Sinirle ona döndüm. “Hayvan mısın? Yavaş sür.”

“Sesini kes.”

“Benimle bu şekilde konuşma!”

“Sesinin düzeyini alçalt.”

İki tane aslanı yan yana koyduğunuzda birbirlerini parçalamalarını izlersiniz, boyun eğdiklerini değil.

“Kelimelerine dikkat et.”

“Konuşma,” dedi aynı sakinlikle. Sonra öfkeyle maskesini çıkarıp arka koltuğa fırlattı.

Çıldıracaktım. Gerçekten. Bana bağırdığı da yoktu. Sakin bir sesle konuşuyor, daha da sinirlenmeme sebep oluyordu. Bir yere varamayacağımı anladıktan sonra derin bir nefes aldım. Sakin olmalıydım. Sonuçta ne diyordu atalarımız? *Sana senden gelir ne gelirse, başın rahat bulur dilin rahat durursa.*

Hiç de senlik bir sözmüş gibi gelmedi, Seziş. Senin dilin rahat durmuyor.

Yüzümdeki maskeyi çıkarıp arkaya fırlattım. “Tamam, haklısın ama ben ne olduğunu anlayamıyorum,” dedim sakin bir sesle. Tatlı dil artık delikten yılan mı çıkarırdı antilop mu bilemiyordum, çıksın yeterdi. “Yanlış bir şey yaptığımı mı düşünüyorsunuz? Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Emrime itaatsizlik ettin,” dedi donuk sesiyle.

“Emrinin mantıklı hiçbir yanı yoktu. Bunu sen de biliyorsun.”

“Emrimi sorgulamak sana düşmüyor.”

“Vatanıma olan vazifemi yapmama kızmak da sana düşmüyor.”

“Senden bir yıldız fazlaysam, siktiğim yerinde yapman gereken tek şey benim sözümü dinlemek.”

“O komutan beni saf dışı bırakıyorsa bu mesleği icra etmemin ne anlamı var?” diye bağırdım

“Ben seni saf dışı bırakmadım.”

“Benim önümü kestir. Sadece otur dedin! İsmimi alacaksın, eylemlerimi alacaksın, görevlerime karışacaksın, önemli bir operasyonda hiçbir şey yapmamamı isteyeceksin... Başka? Ayaklarını da yıkayayım mı komutanım?”

“İsmi alma meselesini geçmiştik!” diye bağırdı bana dönüp yoldan odağını çekmişken. Yüzüne bakakaldım. “Amacımın seni korumak olduğunu biliyorsun. Amacım o ismi çalmak değil, devam ettirmene yardım etmek!”

Bunu biliyor olmamız, bu durumu yiyip yutacağımızı göstermiyor. O isim için iki senemizi verdik, Seziş. Defalarca kez bıçaklandık, kıl payı kurşundan kurtulduk ve bazen kurtulamayıp o kurşunları yedik. Biz yaptık. Sezin Kaza ve Keleş olarak!

Bir an duraksadım, konuşmaktan vazgeçtim. Bir kurt içimi delik deşik ederken öfkeyle önüme döndüm, yola odaklandım. Yol gereğinden fazla hızla kayıyordu. Trafik yoktu fakat birazdan şehrin içine girmek zorunda kalacaktı. Yani öyle umuyordum.

“Nereye gidiyoruz?”

“Otel.”

Ayı. Eşek. Mezopotamya eşeği. Yontulmamış hayvan herif. Senin saçına köpekler işesin be.

Yolu izlerken bacağımı sallamaya başladım. Sinirden ikiye ayrılacaktım. Gözlerimi dışarı çevirdim. İçerideki askerlerim büyük ihtimalle herifi öldürmüştü. Nizami davet alanından ayrılmamıştı. Fırat abi ve Serkan'dan bir haber yoktu. Göktuğ'dan da haberim yoktu.

“Keleş'ten rapor aldınız mı komutanım?” diye sordum aynı tondaki sesimle.

“İşimi sorgulama.”

Aa, yeter diyorum! Bize böyle davranmayın, kalbim kırılıyor.

“Sorgulamıyorum. Soru soruyorum,” dedim aynı sakinlikle. Gözlerimi yoldan çektim ve ona çevirdim. Bakışları bana döndü. Ela gözlerinin beyazları kızarmıştı. Ne kadar sinirli olduğunu bela gözlerine bakarken anlayabiliyordum. Ona suçsuz biri gibi baktım. Dalmış da o dalgınlıktan kurtulmalıymış gibi gözlerini kırptırdı ve derin bir nefes alarak yola döndü.

“Aldım,” dedi az önceki saldırganlığının aksi bir sesle.

Uzandım ve klimayı açtım. Soğuk hava önden eserek enseme ulaştı. Sarılan soğuk havayla birlikte gözlerim kapandı. Ensem terlemişti resmen. Rahatladığımı düşünmüştüm. Bu kavga son buldu sanmıştım ama yanılmışım.

“*Beyaz Türkiye'ye, kırmızı ölüm yakışır*” diyen adam, salonda beyaz giyinen tek adamdı. Bil bakalım salonda tek kırmızı giyinen ve o adamla dans eden tek kadın kim?”

Ne?

Kan beynime sıçradı. Beynim parça parça olurken çatılan kaşlarımla ona döndüm. Ellerimi elbisenin eteklerine getirdim ve parmaklarımla sım-sıkı kavradım.

Ne demiş, ne demiş? Tamam bize daha beterlerini söyledi ama bizi bu yüzden mi dansa kaldırdı? Seziş, onu mahvetmeliydik. Kime gösterdi bu gayesini gerçekleştirebileceğini? Kime? Neden biz kısmını anladık, neden dans?

“Anlamadım?”

“Herkes bundan bahsetmiş. Sen nasıl o adamın yanına gidip kendini av haline getirirsin? Sana *gitme, konuşma* dedim. Nasıl gidersin?”

Öncelikle, ben gitmemiştim. Ben onu dinleyecektim. Gerçekten. Yani... gerçekten. İkinci olarak... “O orospu çocuğunu öldürmeliydim.”

Evet, keşke birincisini söyleseydin aşkım. Senden ilkinin söylemeni bekledim. Neyse...

“Tahrir piçi silahını sana doğrultmuşken mi? Daha dâhiyane planlar yapabilirsin.”

“Tahrir silahı- Ne?” Bir an daha da sinirlenerek güldüm. Ağzımdan Göktuğ’un gülüşüne benzer bir sesin çıkmasına sebep olmuştu. “Bana silah doğrultan adam Tahrir’in adamı olamaz!”

“Adamın sana silah doğrulttuğunu biliyor muydun?” diye bağırdığında, “En son gördüm!” diye bağırdım. “Hem... bu imkânsız! Tahrir benim kim olduğumu bilmiyor bile!”

“Yorgi’yi biliyor ve sen de onunla dans ediyordun.” Direksiyona bir yumruk geçirdiğinde koltukta yan döndüm, şokla onu izlemeye başladım. “Sen dans ediyordun. O şerefsiz sana dokunuyordu. O amına koyduğumun evladı sana bakıyor, seninle konuşuyor ve seninle dans ediyordu! Onunla konuşuyor, ona bakıyor, onu dinliyordun! Sen-” Bir kez daha vurdu. “Tahrir beni kulağımdaki kulaklıktan, Yorgi’nin dans ettiği kadını öldürmekle tehdit ederken bir şey yapamadım bile. Çünkü sen sözümü dinlemeyip adamın yanma gitmiştin!”

Sanırım biraz sinirlendi. Papatya çayı- Papatya tarlası öneririm.

“Ben böyle bir ş-”

“Gitme dedim! Konuşma dedim. Bir Fransız kadını olmaya bu kadar mı meraklıydın? O senaryoyu bu kadar mı istedin? Mutlu musun şimdi?”

“Sikten boktan konuşma benimle. Ne demeye getiriyorsun?”

Şehrin içine girdiği gibi trafiğe takılması bir oldu. Kırmızı ışıktaki beklemeye başladık. Göz ucuyla bana baktı. Alayla gülüp kafasını iki yana salladı. Deli deli gülmesine kaşlarımı çattım.

“Kendi dediklerini yapmaya o kadar odaklısın ki benim neyden bahsettiğim umurunda olmuyor. Bunu güç savaşı sanıyorsun.”

“Ben seninle bir güç savaşına girmem.” Beni sinirlendiriyordu. Saçma salak konuşuyordu. “Açıkçası ben kazanacağım savaşlar için yorulmayı sevmem.”

“Hah,” dedi yüksek bir sesle. “Benim karşımda kazanma şansın mı var? Güleyim de boşa gitmesin, Kaza.”

Bakayım nasıl gülüyorsun? Bir kere gül de göreyim, kurudum be.

“Anlamadım?” dedim ona dönükken.

Kafasını bana çevirdi. “Kendini benden yüksekte görmeyi ne zaman keseceksin?”

“Beni kendinden alçakta görmeyi kestiğin zaman.”

Şimdi sen tabii ki rütbeden bahsetmiyorsun. Seni hafife almaması gerektiğinden bahsediyorsun çünkü kör insan bile senin ondan yaşça ve rütbece küçük olduğunu biliyor.

“Seni alçakta görmediğimi ne zaman anlayacaksın?”

“Yolumu kestin.”

Kafasını iki yana salladı, önüne döndü. “Kime, ne anlatıyorsam?”

“Anlatma,” dedim öfkeyle.

“Anlatmıyorum zaten.”

Sesimi kesip kollarımı göğsümde bağladım. Göz devirerek yolu izlemeye başladım. Trafik bir türlü çözülüyordu ve o çok sesli bir şekilde nefes alıyordu. Ayrıca yanımda oturuyor, içinde bulunduğum arabayı sürüyordu.

Benim sevmediğim insanlara kurulmak için götümünden salladığım bahanelerin, Turan'ımın kiraladığı BMW'ye yansıyan görüntüsü.

“Sesli nefes alma.”

“Sus.”

“Nefes almaya devam ediyorsun.”

“Konuşmaya devam ediyorsun.”

“Konuşurum.” Kaşlarımı daha da çattım. Kafamı cama yasladım. “Sen de nefes alıyorsun.”

“Bu benim en doğal hakkım.”

“Konuşmak da benim en doğal hakkım.”

“Gülünç olma.”

“Salak olmaktan iyidir.”

“Sen bana salak mı dedin?”

“Hayır.” Gözlerimi ona çevirdim. “Acıttıysa yara bandım var. Saralım hemen acını.”

“Geç dalganı.”

“Lavuk,” dedim sinirle. “Lavuksun işte.”

Cevap vermeden parmaklarıyla direksiyonda ritim tutmaya başladı. Bunu yaparken de kafasını sol tarafa çevirdi ve diğer eliyle sertçe çenesini sıvazladı. Bayık gözlerle baktım ensesine. Ne yapıyordu öyle? Bana kıcını mı dönüyordu?

“Bana ölü balık gibi bakma,” dedi.

“Direksiyonda yaptığın şeyi kes.”

Birbirimize kurulmaya çok müsaitsek... kurulurduk o zaman.

Sevişsinler diye sayaç başlattığım çiftin geldiği vaziyet.

“Emniyet kemerini takmamışsın.”

“Sen frene bastığında rahat rahat ön camdan dışarı fırlayayım diye.”

“Aptal aptal konuşma. Tak şu emniyet kemerini.”

“Bana aptal deme.”

Kafasını bana çevirdi. Elalarını, gözlerime dikti. Sağ elini bacağımın tam üzerinde hissettim. O sıcaklıkla birlikte göğsüm yükseldi. Bu dokunuştan etkilenmemek için ekstra uğraştım. Başarılı olmaya çalışsam da sert, çivi sesiyle konuştu. “Tak.”

Emredersiniz.

Emniyet kemerini yuvasından çıkardım ve sinirli sinirli çektim. Kemerin tokasını kilidine yerleştirdim. Ona dönüp, “Oldu mu?” diye sordum.

“Oldu,” dedi huysuz eşek.

Karı koca kavgasına karışılmaz ama canım siz çocuk değilsiniz niye böyle hallere giriyorsunuz? Sadece soru, çiçeğim. Yaşamaya devam etmek istiyorum.

Çünkü sinirlerimi bozuyordu ve ona olan sinirimi bu şekilde çıkarabiliyordum. Onunla çocuk gibi atışmak, bir şeyleri içime atmamamı sağlıyor ve bu beni rahatlatıyor.

O zaman Turan Alp Akkurt senin papatya çayın diyebilir miyiz, Seziş? Kusur görmezsen deriz sanırım. Lütfen aileme zarar verme.

Yol boyunca küçük şeylerle birbirimizi uyarıp gıcık etsek de otele varabildik.

Bir an bile elini bacağımın üzerinden çekmedi. Benimle uğraştı, laf söyledi, sinirden kudurtmaya çalıştı; onunla uğraştım, laf söyledim, kulaklarına bile kuruldum. Yine de eli orada kaldı. O eli oradayken ona sinirlenmek zor olsa da inadım bu tavrı sürdürmeme yardımcı oldu.

Arabayı park ederken elini bacağımdan çekti. Üşüdüm. O damarlı elleriyle anahtarı çekip aldığı anda ısrarla ona bakmadım. Arabadan indikten sonra benim tarafıma doğru yürüdü. Kapımı açtı. Ona dönmedim. İleriye baktım. İsrarla ona dönmememe karşılık elini kapıya koydu. Beni izlemesine izin verdim.

Beyaz gömlek. Pazısı şiştiği için dikişleri zorlanan beyaz gömlek. Gömlek. Beyaz olan gömlek. Turan'ın giydiği, beyaz gömlek. Kaslarını zar zor gizleyen, beyaz gömlek.

“Ben yapmam gerekeni yaptım, Turan Komutan'ım,” dedim saniyeler sonunda.

Arabaya doğru eğildi. Yüzünü, yüzümün yanında tuttu. İsrarla ona bakmadım. “Senden tek bir şey istedim. Kimseyle konuşma, dedim. Koyduğumun davetinde ortalık çakal kaynarken nasıl o adamı buldun?”

“Ben de onları parçalayabilecek kurdum,” diye tabiri caizse hırladım. Oturduğum yerden ona baktım. “Beni değersiz mi görüyorsun, Alp?”

“Hayır,” dedi duraksamadan. Kendini geri çekti, kaşları çatıldı. “Bundan bahsetmediğimi biliyorsun. Çarpıtma. Neden sözünden çıktın?”

Bunu tartıştığımıza inanamıyordum. Ayağıma gelen fırsatı tükürüp yollamam gerektiğini mi söylüyordu? Buna katlanamayacaktım! Bu tavrı hak etmiyordum. Etmiyordum işte!

“Beni operasyona getirip süs bebek gibi yanında mı taşıyacaktın?” diye bağırdım. “Ben yapmam gerekeni yaptım. Ne bileyim adamın beyaz

Türkiye'ye kırmızı ölüm yakıştır dediğini ve salonda kırmızı giyen tek kadın olduğumu?”

“Sana gözümün önünden ayrılma dedim!”

“Elimi bıraktın!” dedim öfkeyle. “Arkamı döndüm, masama gidiyordum. Sözünden çıkmadım. Sana dedim, *emrine amadeyim bunu biliyorsun* dedim! *Amacım sadece sana Keleş'i hatırlatmak, bizi sindirme olduğumuz yere* dedim. *Konuşmayacağım, yanına gitmeyeceğim, yerimde duracağım* dedim! Bana olan sinirin şu an boşa!”

“Sana doğrultulmuş bir silah vardı. Tahrir, senin kim olduğunu bilmeden seni öldüreceğini söyledi ve sen... sen nasıl...” Derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı ve tekrar açtı. “Sen benim aklımı kaybetmeme sebep olmayı mı planlıyorsun?” Cevap vermedim çünkü siniri normalden üst düzeydeydi. İlk kez onu bana karşı bu kadar sinirli görüyordum. “İn arabadan.”

“İnmiyor-”

“Arabadan in.”

“Hayır. İnmayec-”

“İn.”

“Bana kızmaya hakkın yo-”

“Arabadan in, Kaza.”

“Lafımı kesip durma!” diye bağırarak ona döndüm. “Ne yapacaksın, arabadan inmem için zor mu kullanacaksın?”

Elini arabanın üstüne vurup yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Hızlı gerçekleşti. Beklemiyordum ama öyle bir inat vardı ki içimde onun dibime girmesine tepki vermedim, kafamı uzaklaştırmadım. “Sana siktiğimin arasından inmeni söyledim!” diye gür sesiyle bağırdı. Yutkundum. Kafasını dibime daha da soktu. “Başka bir şey söylemediğim takdirde bana hiçbir yakıştırma yapamaz, bilip bilmeden benimle konuşamazsın.” Ona saldırmak istiyordum. “Benim sana zor kullanmama gerek yok, uslu bir kız olup sözümü dinleyeceksin.”

Bana yüzbaşım olduğunu hatırlatmadı. Onun sözüne olan itaataime güveniyordu.

“Şimdi son kez söylüyorum, Sezin Kaza. O arabadan hemen iniyorsun.”

Dibimde duran yüzüne dişlerimi sıkarak baktım. Bir yumrukta o yüzü dağıtabilir, onu pataklayabilirdim. Ona gücüm yeterdi. Benden yirmi yedi santim yukarıda olması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

“Bu arabadan indikten sonra ne olacak?”

“Ayna karşısında sana sözünü verdiğim cezayı keseceğim,” dedi. Göğsüm düşüncesiyle yükseldi. “Sen de cezayı seve seve çekeceksin.”

Hay hay, Seziş.

İndim. Ceza çekmeye ve o bana cezasını verirken ona ceza çektirmeye hazırdım. Benim adım da Sezin Kaza ise hiçbir şeyi karşılıksız bırakmazdım. Bunu o da biliyor olmalıydı.

Arabadan inmenden sonra arkamdan kapıyı sertçe kapattı. Yükselen sestem, arabayı kilitletiğini anladım.

Ona dönmeden otelin otoparkının asansörüne yürümeye başladım. Asansör direkt otelin içine bağlıydı. Ben öfkeli öfkeli yürürken arkamdan gelen adımlarını duydum.

Tak, tak, tak. Güven verici adımlar. Bir kez bile kendi sırtımı korumamı gerektirmeyecek adımlar.

“Ne yaptınız, Fırat Demir? Bir gelişme var mı?” Telefonla konuşan sesi yüzbaşı soğukluğundaydı. “Tamam. Nöbette kalmaya devam edin. Davet durumunu patlattılar, devam etmeyecek davet. Şükrü, Kubat ve Özgür, Yorgi’yi gözetliyor. Siz otelin başındasınız. Göktuğ ile Nizami de Kubat’ın çipi aldığı kızı konuşturacaklar.”

Asansöre vardığımda içeri girip kat numarasına bastım. Sırtımı hemen asansörün aynasına çevirdim. Özellikle ona bakmıyordum. Asansör kapısında durup kulağında tuttuğu telefonla beni izledi.

“Bir gelişme olursa beni ya da Sezin Üsteğmen’inizi arayın. İkimizin de telefonu açık olacak.”

Tam yanımda durdu. Konuşması içimi bayıyordu. Bunu yapmasının değeri yoktu ki. Yaptığım bir şeyde neler konuştuğumu, neler başardığımı sorgulamadan *ben sana ne demiştim* kafasına girerek beni yine sindirmeye çalışıyordu.

Ben yanlış hiçbir şey yapmamıştım ve kontrolüm dışında gerçekleşen olaylar benim sorunum değildi.

“Haber bekliyoruz. İyi nöbetler.”

Telefonu kapatıp cebine attığında asansör odanın bulunduğu kata çıktı. İlk inen o oldu. Büyük adımlarla önümden ilerlemeye başladığında ensesine dik dik baktım. Uzun saçları yoktu fakat ensesindeki saçlar ıslaktı ve karışık duruyorlardı. Onları sürekli olarak karıştırmış ve çekiştirmiş olmalıydı.

Stresini anlayabiliyordum. Yemin ederim anlayabiliyordum ama o beni anlayamıyordu.

Otel odasının kapısını açıp dudaklarının arasından derin bir nefes verdi. Kapıdan içeri girmeyip kenara çekildi ve eliyle önce benim geçmemi gösterdi. O büyük, nefesimi kesebilecek eline baktıktan sonra göz devirerek odaya girdim.

Hemen arkamdan girip kapıyı kapattı. Çantamı yatağın üzerine fırlattım. Elimdeki eldivenleri koparır gibi çıkarıp onları da koltuğun üzerine

fırlattım. Titrek ellerimle saçlarımı çözdükten sonra omuzlarımın hemen altına salındı. Omuzlarımı diktim. Ona her şeyin hesabını soracaktım. Hızla arkamı döndüm.

Onu tam karşımda, omzunun üzerinden sallandırıdığı ceketini kenara bırakmamış, aynı duruşuyla buldum. Bir adım bile atmamış, parlayan gözleriyle beni izlemişti. Bunu anlayınca ona bağırp çağırarak için yükseltti. ğim omuzlarım düştü.

Kavga ederek bağırp çağırmanın bir anlamı yoktu.

“Bu geceyi başka bir askerin yapsa gurur duyardın. Takdir ederdin. Her şeye bir adım daha yaklaşmamıza yardım etmesini değerlendirir, yorum yapar, Yorgi ile neler konuştuğunu ve elimizde neler olduğunu konuşurdun. Ama sen bundan rahatsızlık duyuyorsun. Bunu başka bir asker yaptı diye değil, ben yaptım diye,” dedim. “Başıma buyruk olmama kızılıyorsun. İsteddiği her şeyi alan, emir vermeye alışık, her dediğı olan biri elbet tabii ona karşı koyulmasına sinirlenir. Sana karşı çıkan hiç kimse olmamış hayatında. Karşında duran ilk kişiyle savaşmayı seçiyorsun! Bu yüzden sana ne diyebilirim ki?”

Konuşmadı. Beni dinledi.

“Seninle savaşırım, Turan Alp Akkurt. Ben hayatım boyunca her şey için savaşım, senin için de savaşım. Savaşmaktan korkmuyorum. Ben hiçbir şeyden korkmuyorum.”

Gözleri elbisemden taşan göğüslerime, çıplak kollarıma, saçlarıma kaydı. Boynum ve omuzlarım kıpkırmızıydı. Bunu biliyordum. Cayır cayır yanıyordum.

“Sen bu savaşta verdiğin her emre, her lafa uymamı bekliyorsun. Sorgusuz sualsiz, gözümü bile kırpmadan her emrinizi yerine getiririm komutanım fakat beni askerin değil de farklı bir konumdaymışım gibi kontrol etmeyi derhal bırakmalısın, Alp.”

Bunun ayrımını anlamasını bekledim. Komutanım beni kontrol edebilirdi fakat Turan Alp'in yaptığı kontrol, bir komutan kontrolü değildi. Bu koruma içgüdüğü nereden geliyordu bilmiyordum. Tek bildiğim, bunu derhal bırakması gerektiğiydi. Gözleri zamk gibi gözlerime yapıştı. Kaşları çatıldı. Kafası beni anlamamış ve anlamamaya yemin etmiş gibi bir garipsemeyle hafifçe kenara yattı.

Dudaklarımı ıslatarak devam ettim. “Ben senin oradan oraya savuracağın bir bebek, önünü keseceğın bir kadın değilim. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. İki ay önce bir timi yönetirken nasıl ki bilinçliysen şimdi de

bilinçliyim. Bir şey değişmedi. Bu var!” İşaretparmağımla şakağıma vurdum. “Aklım var. Planlarım var, düşüncelerim var, hamlelerim var!”

“Sen anlamıyor musun?” dedi öfkeyle. “Sen beni anlamıyor musun, Kaza? Ben sana Hanya’dan bahsederken niye bana Konya’yı anlatıyorsun? Ben geçtim Konya’yı. Geçtim!”

“Ben geçmedim!” diye çığlık attım. “Sen geçtiysen ben de mi geçeceğim? Ben hâlâ Konya’dayım! Bana Konya’yı anlatacaksın!”

“Söyle,” dedi ceketini kenara fırlatırken. Titreyen eliyle çenesini kaşıdı. Onun kendisini tuttuğunu fark etsem de ben öfkemi tutamıyordum. Ama tutmalıydım. Tutmalıydım, değil mi? “Nasıl Yorgi’ye gidersin?”

“Ben Yorgi’nin yanına gitmedim!” diye bağırdım sinirle. “Suçlama artık beni. Gitmedim!” Gömleğinin en üstteki düğmesini açtı ve boynuna elini sarıp derin bir nefes aldı. Ben de boynumu kaşıdım ihtiyaçla çünkü uyarılmaya ihtiyacım vardı. Bedenim öfkeden yanıyordu.

Bu adama karşı kontrolsüz bir kadın oluyordum. Bu kavgayı başkasıyla yapmam, bu hale başkasının karşısında asla girmezdim. Beni bu hale o sokuyordu.

“Gitmedin?” diye sordu. “O mu geldi?” Saçlarını karıştırdı. “Ben seni masana yolladım. Sahneye çıkan adamdan uzaklaştırmak için, seni masana yolladım! Adamı indirmesi için Kubat’la haberleşirken Tahrir bana ne dedi, biliyor musun? *Yorgi’yi bana vermezsen dans ettiği kadın tahtalı köyü boylayacak* dedi! Senin kim olduğunu bilmiyor, benim kim olduğumu bilmiyor, beni seninle tehdit ediyor! Seni o adamla görmeyi geçtim, Kaza. O adamla dans ediyordun ve başka bir silah sana doğrultulmuştu. Tehlikenin tam ortasıydın ve senin kim olduğunu bile bilmiyorlardı!”

Seziş, siktir kere siktir. Onun o anki deliliğini anlayabiliriz. Yaşadığı zorluğu düşünmek bile insanı delirtecek hale getiriyor.

“Sana söz verdim ve benim sözüm, söz. Masaya dönmek için geri gidecektim. Bir terslik olduğunu biliyordum. Kubat’la Şükrü adamları indiriyordu, senin dikkatin birden davet içerisine döndü. Bir aksilik vardı, biliyordum. Aksi takdirde benimle her dansa kalkacak olan sen, elimi asla bırakmazdın.”

Derin bir nefes ağırladım. Onun eli boynundan inerken yutkunarak gözlerimi dudaklarına çevirdim. Duraksadım. Bu anda dudaklarına bakmayı planlamamıştım. “Masama gidecekken Yorgi geldi. Başta kabul etmeyecektim fakat nasıl böyle bir fırsatı göz ardı ederdim ki? Fırsat ayağıma gelmişken tepemezdim. Direkt onunla konuşma şansım varken geri dönemezdim. Onun amacı *beyaz Türkiye kırmızı ölüm* saçması bir şeyken ben

vatanım için, şehitlerim için o adamın elini tuttum. Çok mu memnundum, Alp? Onunla dans etmek beni memnun etti mi sanıyorsun? Aldığım her nefesi içimde sıkıştırıp o herifin nefesini kesme ihtiyacıyla yanıp tutuşurken onunla zevkine mi dans ettim ben? Kafandaki senaryo bu olamaz, olmamalı.” Çenemi kaldırdım. Omuzlarımı dikleştirdim. “Tahrir’in bana silah doğrulttuğunu da bilmiyordum. Ben fırsatımı değerlendirmekle meşguldüm.”

“Ne kadar korktuğumu anlamıyor musun?” diye sordu bana doğru yürümeye başlarken. Geri adım atmadım. “İki büyük düşmanın hedefinde olduğunu görünce sana bir şey olacak diye öldüğümü görmüyor musun? Ne ara Şükrü’yü elektrik paneline ne ara Kubat’ı sahnedeki adama yolladım bilmiyorum, Kaza! Kontrolümü kaybedeceğim sandım.”

Önümde durur durmaz ellerini çeneme sardı ve kafamı kaldırdı. Yüzüm, yüzüne denk geldi. Parmakları kulaklarımın üzerine uzandı. Alnını alnıma yaslayarak gözlerini kapattı.

“O adamın elleri arasındaydın, Tahrir’in namlusunun ucundaydın. Sen...” Düşüncelerini toparlayamıyormuş gibi bir nefes aldı. “Aklımı yitirdim, Kaza. Bir an, o senaryonun içerisinde nasıl bir ikilikle karşı karşıyaydım, biliyor musun? Bir yanda uğruna canımı vereceğim canın vardı, diğer yanda askerime duyduğum güven vardı. Sana güvendim ama sana bir şey olması ihtimali, o saatten sonra seni o davetten çıkarırken bile devam etti.”

“Ben senin askerimim. İşine duygularını karıştıramazsın.”

“İşime duygularımı karıştırmadım. Albay bu emri verseydi yine aynı şeyi yapar mıydın?”

“Yapardım. Albay, ayağıma gelen fırsatı itmediğim için beni tebrik ederdi. Sen bana kızılıyorsun.”

“Sana kızıyorum. Bu tavrım sana özel değil. Senin yerinde Özgür de olsa aynı şeyi düşünürdüm. Konu askerimin canı. Konu senin canın.” Kafamı daha da kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma sürttü. Dudaklarım ihtiyaçla aralandı. Dişlerini sıkarak konuştu. “Sadece bir an... seni o durumda görmek, beni öldürdü. Başına bir şey gelecek diye öldüm, Kaza.”

“Gelmedi,” dedim. “Başıma bir şey gelmedi.”

“Senin başına bir şey gelemez, Kaza. Ben varken olmaz.”

“Bana o şekilde davranmanı hak etmedim,” dedim yutkunarak. “Bana kızabilirsin ama beni dinlemeden susturamazsın, Akkurt. Bana ağzına geleni söyle ama beni dinle.”

“Tehlikedeydin. Başına bir şey gelebilirdi. Sana yemin ederim düşüncesi bile mahvetti beni. Namlunun ucunda canın varken soğukkanlı olmaya

çalışmak beni ne hale getirdi bir bilsen... Bir bilsen, Kaza.” Kollarımı boyuna sardım ve ellerim omuzlarına uzandı. Omuzlarına dokunduğum an kaskatı olduğunu anladım. Çok gergindi. “O hale geldiğim için kendime, kendini o duruma soktuğun için sana çok sinirliydim. Kalbini kırmak istemediğim için susmanı istiyordum. Çok sinirliydim.”

“Yorgi’nin kim olduğunu biliyordum. Hazırlıklıydım, Alp.”

“Tahrir’in ne yaptığını bilmiyordun ve hazırlıksızdın. Hazırlıksızdım. Hazırlıksızdık.”

“Çok mu korktun?” diye sordum içim gider gibi. “O durumun içinden çıkardık, bunu biliyorum. Bundan korkmadığını biliyorum. Bana bir şey olacak diye... çok mu korktun?”

“Çok korktum.”

“Bana niye köpek gibi davrandın o zaman?”

“Tövbe tövbe,” dedi.

“Fırat abilik yapma,” dedim dudaklarına doğru. “Bu kadar çıldırmana gerek yoktu. Çıkardık.”

“Yerimde olsaydın beni anlardın,” diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. “Benim hissettiklerimi hissetseydin beni anlardın.”

Bu cümlesi o kadar genel geldi ki buz kestim. Ona hislerim olmadığını mı ima ediyordu, onun gibi hissetmediğimi mi? Bana hisleri olduğunu biliyordum ama onu anlayamayacağımı düşünecek kadar yoğun mu? O kadar mı fazla?

“Alp-”

“Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam, Kaza. Göğsüm ilk kez başka birinin başarısıyla yükseliyor. Senin aklına koyduğunu yapman, bunu yapabilecek kadar cesur ve güçlü bir kadın olman en çok benim hoşuma gidiyor. Yüksek varsa sana var, Kaza. Bir sana var, bir sen varsın.”

Lütfen evlen bizimle, lütfen.

Dudakları artık neredeyse dudaklarımın arasındaydı. Kendini zor tutuyor olmalıydı. Kafam elleri arasındaydı. O kocaman elleri bana dokunmadığı için meğer bir saattir yoksunlukla kavruluyormuşum. Tek ihtiyacım o ve dokunuşlarıymış.

“Seninle hep gurur duyuyorum. Sen başarılı bir kadınsın. Tek başına buralara kadar geldin. Kim yapabilirdi bunu? Sen yaptın. Senin kimseye ihtiyacın yok. Bana ihtiyacın yok.” Duraksadı. Yüzü buruştu. “Bana ihtiyacın yok mu?”

“Var,” dedim yüreğimden kopup gelen bir sesle. Böyle düşünmemeliydi. “Benim sana çok ihtiyacım var. Benim bir tek sana ihtiyacım var.”

Dudaklarımın arasına sızdığı gibi dudaklarımı araladım. İçindeki ihtiyaçla bana saldırmaya içimdeki ihtiyaçla karşılık verdim. Elim omuzlarını okşamayı bırakıp ensesindeki saçlarına tutundu. Kısa saçlarını çekiştirdim, ve dudaklarımı aralayarak hırpalamasına izin verdim.

Beni bir öpüyor, bin yaşıtıyordu.

Beni bir öpüyor, bin sarıyordu.

Beni bir kez öpüyordu bu adam, sonra dünyalar ayaklarımın ucuna paspas gibi seriliyordu.

Bana vademiyor, gösteriyordu. Göğü benim için yere indirebileceğini, dünyayı uğruma köle edeceğini gösteriyordu.

Dudaklarımı kısa fakat beni mahvedecek öpücüklerle meşgul ederken belimden tuttu, üzerime yürümeye başladı. Geri attığım adımlarla birlikte beni bir yere getirdi. Birden ters çevirdi. Gözlerim tam karşıya kilitlendi.

Beni aynanın tam karşısına getirmişti.

“Bak,” dedi. “Kendine bak.” Omuzlarım ve boynum kıpkırmızı olmuştu. Saçlarım karışmıştı. Kırmızı ruj dudaklarımın etrafına dağılmıştı. Ruj kaliteli olduğundan olsa gerek dudaklarımda büyük bir çoğunluğu duruyordu. Gözlerim mahmur bakıyordu. Makyajım bozulmamıştı, bozulan tek şey rujumdu.

Arkamda bir dağ gibi dikilen adamın gölgesi üzerime devrilmeliydi belki ama hayır, ben parlıyordum. O benim ışığımı güçlendiriyordu.

Saçları dağılmıştı. Dudakları kıpkırmızıydı çünkü rujumun bir kısmı onun da dudaklarının etrafına dağılmıştı. Gömleğinin ilk düğmesi açık olduğundan göğsünün dahi kıpkırmızı olduğunu görüyordum. Ela gözleri şimdi apaçık bir yeşile dönüktü.

Bu, bahar gözlü Alp'ti.

“Ne kadar da göz alıcısın,” dedi saçlarımı sol omzuma atıp sağ omzuma doğru eğilirken. Gözleri aynadan ayrılmadı. “Ne kadar da güzelsin.” Omzuma bir öpücük bıraktı. Göğsüm dudaklarının ıslaklığına doğru yükseldi. “Ne kadar da muazzamsın.” Aynadaki yansımamdan gözlerini çekmeden bir öpücük daha koydu. “Benim için ne kadar da değerlisin, Kaza.”

Gözlerim ona dönmüş hayranlıkla izlerken, “Bana değil, kendine bak. Bana bakmanın sırası değil, onun da sırası gelecek,” dedi. “Aynadaki kadına bak.”

Kendime geri döndüm. Yutkunarak gözlerime baktım. Kahverengi gözlerim sanki kızıla dönmüştü. Yer yer parlayan kısımları, kızıl görünüyordu. Turan Alp Akkurt'un geniş eli, karnımın üzerinden dolandı. Belimin diğer kısmına kadar sürttü elini. Yüzüm kasıldı. Omuzlarım daha da yükseldi.

“Gördün mü?”

Dudakları omzumdan boynuma döndü. Islak öpücük boynuma kondu. Gözlerim kapandı kapanacaktı. Elbisemin eteğinin üzerinden tırnaklarını uyluklarıma bastırduğunda dudaklarım aralandı ve genzimden ince bir ses döküldü.

“Gördün mü, Kaza? Ne kadar güzelsin, gördün mü?” Sadece aynaya bakıyor ve tek bir adamın dokunuşuyla mahvolabilen bir kadın görüyordum. “Bana cevap vermelisin, güzelim. Sana bir şey soruyorsam cevabımı vermelisin.” Cevap verebilecek gibi hissetmiyordum. “Gördün mü? Ne kadar güzel ve kan kaynatıcı olduğunu?”

“Güzel duruyorum,” dedim derin bir nefes alarak. Kendimi toparlamaya çalıştım. Sesim güçlü çıkıyordu çok şükür. “Senin yanında güzelim. Bana böyle hissettiriyorsun.”

“Hissetme, gör. Bil. Anla.” Çıplak sırtım tamamen göğsüne yapıştı. Karnımın üzerinden kolunu sarıp beni kendisine çekmesiyle kafam omzuna yerleşti. “Sezin, sen bir insanın başına gelebilecek en güzel şeysin. İnatçılığınla, kalbinle, zekânla, öfkenle, mutluluğunla, merhametinle, acımasızlığıyla... Her şeyinle.” Çenemi tuttu ve başımı kendisine çevirdi. Kafamı omzundan kaldırdı, burnum boynuna sürtündü. Sonra yüz yüze geldik. Omzumun üzerinden dudaklarıma doğru, “Sen benim başıma gelmiş en güzel, en doğru şeysin,” dediği gibi öpmeye başladı.

Dudaklarımla savaştı. Onu deli gibi öptüm. Çaresizce, umutsuzca ona çekiliyordum. Ne önüne geçebiliyor ne de buna kendimi bırakıyordum. Bunu istemiyordum ama karşı da koyamıyordum. Bir güç elimden tutuyor, beni ona sürüklüyordu. Başka çarem yoktu ki.

Elimin biri onun ensesine sarıldı, kendime çekiştirerek öpmeye devam ettim. Canım çıktı dudaklarımdan. Turan dudaklarını ayırdı ve elini kaldırıp dudaklarımın arasına başparmağını koydu. Dudaklarını ıslattığında dudaklarım da aralandı.

“Uslu bir kız olacak mısın?” diye sordu.

“Hiç huyum değil,” dedim nefes nefese.

“Seni uslu bir kız yapacağım.”

Omzumu öptü. Daha sonra kollarımı okşayarak eğildi ve sırtımdan öptü. Kafamı zar zor ayakta tuttum. “Bu sırtın,” dedi. “Beni çıldırtıyor bu sırtın.” Burnunu sürttüğünde sırtım bir yay gibi gerildi. “Beni çağırıyor bu kusursuzluk. Beni istiyor.”

Onu istediği konusunda hemfikirdik. Doğru anlıyordu. Onu isteyen çok şey vardı, her birini vücudumda taşıyordum.

Sırtımı bir kez daha öptü. Dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı. Yutkunarak o nefesi saklamak istesem de başarılı olamadım. “Heyecanlanıyorsun,” diye fısıldadı kalın sesiyle. “Etkileniyorsun.” Öpücüklerini aşağı indirmeye başladı. Kendisi yavaşça eğiliyordu arkamda. Artık aynada yüzü görünmüyordu. Bedenini ise arkamda saklayamazdı. O gerçekten büyük bir adamdı.

“Dokunuşum seni hiç olamadığın bir kadına çeviriyor.”

Beni hiç olmadığım, olmak istemeyeceğim, olmadığım kadına çeviriyordu.

Elini bacağımın üstüne koydu. Artık arkamda iyice eğilmişti. Bacağımdan destek alıyor gibi görünebilirdi ama bu sadece bir dokunuştı. Bana yük olmuyordu, tutunmuyordu. Yalnızca dokunuyordu.

“Dokunuşum seni tüketiyor. Senin bir bakışınla geldiğim hal ancak dokunuşumla aynı etkiyi yaşıyor sana.”

“Yanıliyorsun,” dedim. “Ben sadece iyi oynayan, tedbirli bir kadınıam.”

“Sana karşı tedbirsizim. Sana karşı oyunsuzum.” Parmak uçlarıyla bacağımı okşayarak eğildi. Önüme geçtiğini hissettiğimde gözlerim direkt aşağı çevrildi. “Sana karşı çaresizim.”

Önümde diz çöküyordu.

Koskoca yüzbaşı, koskoca Turan Alp Akkurt, koskoca Dhib... İsmi fark etmezdi. Bu koca adam, önümde diz çöküyordu.

Elini ayakkabıma götürdüğünde onun bana diktiği bakışlarıyla göğsüme elimi sokup o kalbi ellerine teslim etmek geldi içimden. Her zaman aşağıdan bakan ben olurdum, bugün kendisine yukarıdan bakıyordum.

“İçimden bu ayakkabıları sana giydirmek geçmişti,” dedi ve sağ ayağımdaki ayakkabımı çıkarıp kenara koydu. Çıplak ayağımla zemine bastım. “Nasip olan çıkartmakmış.” Gözlerini benden çekti ve dizlerime baktı. Kafasını eğerek elini diğer ayakkabıma sardı ve onu çıkarmak için hareket etti. Uzandı, diz kapağımdan öptü. “Elbisenin fermuarını çekerken elbiseni giydirmek değil, çıkartmaktı içimden geçen. Ona nasip olan da fermuarının kopmasıymış.”

Dudaklarım aralandı. Nefes alamıyordum. Her hareketi nefesimi kesiyordu. “Bu elbiseyi çok beğenmiştim,” dedim.

“İnan, umurumda değil.”

“İnan, benim de umurumda değil.”

Gözlerini bana dikti. Ayakkabımı çıkardığında iki çıplak ayağımla yere basıyordu. Nefes nefese ona baktım, yavaşça çöktüğü yerden kalkmaya başladı. Göz temasımızı asla bozmuyor, buna tenezzül bile etmiyordu. Ayağı

kalkarken parmağının ucunu elbisemin eteğine geçirdi. Yutkundum. Bedeniyle birlikte elbisemin eteği de yukarı kalkmaya başladı.

Ayağa tamamen dikildiğinde, elbisem uyluklarıma kadar sıyrılmıştı.

“Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?” diye fısıldadı karşımdayken.

“Bu aynanın karşısında beni öpecektin,” dedim nefes nefese. “Beni sert, gerçekten sert-”

Dudaklarıma yapışmasıyla sesim kesildi. Beni sert, gerçekten sert bir şekilde öpmeye başladığında ona aynı şekilde karşılık verdim. Dudaklarımı parçalamak ister gibi öpüyordu. Öyle sert, öyle acımasızdı ki ona yetişmek istedim. İmkânsız değildi, inadım buna müsaitti.

Ellerimi kaldırıp tekrardan omuzlarına sardım. Elini belime atıp beni sertçe kendisine çektiğinde tırnaklarımı omzuna batırdım. Diğer eli kalçamın üzerine yerleşti. Kalçamı kaldırarak beni kendisine yapıştırmasıyla onu hissettim.

Boğazdan gelen bir sesle inledim. Elimin teki saçlarının arasına daldı. Tırnaklarımı bastıra bastıra saçlarını çekiştirdim. Bu hareketimle birlikte dilini ağzımın içine kattı. Dillerimiz çarpıştı. Bir savaşa girdiler. Kazanan olsun diye değil, arzularını belli etmek istediklerinden girdiler o savaşa. Bu savaş kansız, bu savaş kayıpsızdı. Bu savaşta isteklerimiz, şehvetimiz, arzumuz ve tenlerimiz vardı. Kazanan diye bir şey yoktu.

Biz, birbirimizin mağluplarıydık.

Dudaklarımdan ayrıldı. Gözlerimi araladım, bakışlarını dudaklarıma kenetlemişti. Bir kez daha öptü dudaklarımdan. Ona karşılık verecekken dişleri arasına aldığı dudağımyı kendisine doğru çekiştirmeye başladı. Sızlayan bacak aramın çığlıklarını duyuyordum.

Onu istiyordum. Bana dokunmasını ve ileri gitmesini istiyordum. O ise buna müsaitti. Her zaman ileri gitmeyi ve beni mahvetmeyi diliyordu. Onun bu dileğini biliyordum. Beni parçalamak istiyordu.

Dudağımyı bıraktığı an, “Ben bir bütünü, beni bölmek istiyorsun,” dedim nefes nefese.

“Seni bölmek istiyorum,” dedi yürekten gelen bir dürüstlikle. Dudaklarımdan gözlerini ayırmadı. Kalçamı sıkmasıyla dudaklarım daha da aralandı. Eğildi ve aralanan dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu. “Seni bölmek istiyorum. Üçe, beşe, ona, yüze hatta bine.”

“Bana bu kadarını yapamazsın,” dedim. “Beni parçalayamazsın.”

Burnunu, burnuma yapıştırdı. Nefesi, nefesim oldu. Burnunu yanağıma doğru sürttüğünde yutkundum. Susuz kalmış biri gibi yutkunuyordum ama su ihtiyacım Turan ihtiyacına dönmüştü. Alnını alnıma yaslayarak

dudaklarıma dudaklarını dokundurdu. Alnıma emanet olan alnıyla yazılımızın birbirine çarpıştığını hissettim.

Onun adı onun alnına, benim adım benim alnıma çarptı. Sanki yazılımımız birdi, sanki kaderlerimiz birbirimizdik.

“Sezin, seni bölmek istiyorum,” dedi ihtiyaç dolu bir sesle. “Seni bölüp her parçanı benim yapmak istiyorum. Sen benim ol ama her bir parçamı da sana emanet edeyim istiyorum. Beni sen yap istiyorum. Zaten her bir parçam sen diye yanıp tutuşuyor, sen kabullen de senin olsunlar istiyorum.”

Yüreğim yerinden koptu.

“Seni istiyorum, Kaza’m, zelzelem, içim, ötem... Beni istemeni istiyorum.”

“Seni istiyorum,” diye fısıldadım ihtiyaçla. “Beni istediğinden daha çok.”

“İmkânsız,” dedi ve alnını alnımdan ayırdı. Onun ismi benim alnımdaki, benim ismim onun alnındaki yerine geri döndü şimdi. Bakışlarını dudaklarımdan bana çevirdiğinde bahar gözleri hiç de masum bakmıyordu. “Benden daha çok mu? İmkânsız.”

Beni yine öpmeye başladı. Çığlık atmak istedim. İçimdeki hisler o kadar yoğundu ki çığlık atarak ona karışmak istedim. Dudaklarımı araladım ama çığlık atmak için değil, ona kavuşmak için.

Ellerinin ikisini de arkama uzattı. Fermuarın olduğu yeri eliyle bulduktan sonra yanlarında olan kumaşları kavradı ve birden sertçe çekti. Yırtılma sesini duydum.

Dudaklarımdan ayrıldı. “Tüh,” dedi. “Yırtmış bulundum.”

“Canın sağ olsun,” dedim nefes nefese.

“Sen sağ ol,” deyip yanağımı öptü. “En çok sen sağ ol, sağ kal.”

Kalp krizi geçiriyordum. Kalbim bu adama dayanmıyordu. Zaten tüm doktorlara da yazıklar olsundu. Turan Alp Akkurt gerçeğinin kalbe zararlı olduğunu ve fazla doz alınca baygınlığa sebep olacağını anlatmıyorlardı.

Bedenini önümden çekti, arkama doğru süzüldü. Aynaya geri döndüm. Artık ruj izlerim boynumda, yüzümde, dizlerimde ve bacaklarımda görünüyordu. Elbise uyluklarıma kadar yükselmişti. Kasıklarımı kapatsa da kötü haber; içimde ince, gerçekten tüy kadar ince bir iç çamaşırı vardı. O da bacak aramdaki ıslaklıktan dolayı yok hükmüne geçmişti.

Dağılmıştım.

Doğru kelime buydu. Turan Alp Akkurt beni dağınıklığa çevirmişti. Hemen arkamdaki cüssesine bakarak söyleyebilirdim ki kendisi benden daha kötü bir haldeydi. Gömleği kırış kırıştı ve nasıl olduğunu bilmediğim

bir şekilde ikinci düğmesi de açılmıştı. Daha garibi düğmenin kendisi yoktu, kopmuş görünüyordu.

Daha fazla düğme kopmalıydı. Üstü çok kapalı görünüyordu.

“Gözlerime bak,” dediğinde arkamı dönecektim ki omuzlarımdan tutarak beni durdurdu. “Aynadan.”

Aklıma onun davetteyken, “O aynanın karşısında sen yansımadaki gözlerime bakarken sana dokunmakla kalmayacağım. Seni parmaklarım ucunda eriteceğim. Gözlerini gözlerimden ayırmana izin vermeyeceğim,” lafları geldi.

Altdudağımı ağzımın içine yuvarlayarak yansımadaki gözlerine baktım.

“Gözlerini gözlerimden ayırmayacaksın.”

“Ayırmayacağım.”

“Aferin,” dedi. Gözleri çok güzeldi. Parlıyorlardı. Bana bu gözlerle her şeyi yapabiliirdi. “Şimdi sana sorular soracağım. Sorularıma cevap vermezsen ağır yaptırımlarım olacak.”

Kafamı onaylar gibi salladım. İki elini de elbisemin eteklerine getirdi. Sımsıkı tuttuğu gibi elbiseyi birden aşağı indirdi. Elbise ayaklarımın ucuna düştü.

Sutyen giymemiştim. Bu yüzden göğüslerim çıplak kaldı. Kıvrımlı bir belim vardı ve vücudumu çoğu zaman kum saatine benzetirdim. Geniş omuzlarım, ince belim ve kalkık, dolgun kalçalarımın zamanın kayıp gittiği kum saatine benziyordum. Göğüslerim küçüktü. Kadınsı bir vücudum olduğunu hiç düşünmemiştim. Bence kaba duran bir vücudum vardı.

Bakışlarını vücuduma çevirdiğinde ilk kez biri karşısında çıplak olmanın utancı yüklendi. Utancımı sırtlayıp uzaklara fırlatan arzu, kıpırdamamamı sağladı. Bana bakan bir başkası değildi. Oydu. Oydu işte. Korkmuyordum. Vücuduma bakabiliirdi. O vücudu keşfedebilirdi. Ona izin vermiyordum, buna hakkı vardı. O hakkı benden istememişti, o hakkı kendisi kazanmıştı.

Derin bir nefes aldı. Omuzları, göğsüyle birlikte şişti. “Sen bir şahesersin. Sen eşsiz bir güzelliğsin.” Kocaman iki elini omzuma koydu ve çıplak omuzlarımı okşadı. “Kitaplarda okuduğum kadınlardan çok daha güzelsin. Çok güzelsin. Sanırım bir şair olsam, şiirlere devrim getirirdim.” Yutkundu. “Sen şarkılara kazınmış, şiirlere konu olmuş binlerce isimden daha özelsin.”

Laflarından sonra dünyanın en güzel kızı oldum. Çocuk oldum, çiçek oldum, mutlu oldum. Yüzüm parladı sözleriyle. Beni yükseltiyordu sözleri. Bana değerli hissettiriyordu bakışları. Dünyada en özenli davranılması gereken bir canlısıymışım gibi hissettiriyordu dokunuşları.

“Alp.”

“Şu ismi söyleyen dudaklarına kurban olurum,” dedi. “Sana kurban olurum.”

“Alp,” dedim ismi ağızımdan nefes gibi çıktı.

“Canım,” dedi. Öyle bir canım dedi ki tüm canının benden ibaret olduğuna emin oldum.

“Dokun,” dedim sonra. Kavruluyordum. “Niye dokunmuyorsun bana?”

Turan saçlarımı önümden alıp gerdanımı açıkta bıraktı. Saçlarımın ne ara önüme geldiğini bilmiyordum. “Daha önce kendine dokundun mu?” diye sorduğunda yutkundum. Arzu ateşiyle kıvranan bakışlarımı ona diktim. Bu çok... mahremdi. Çok edepsiz bir soru gibi geldi.

İlk başta bunu saklamak istedim. Gizli kalmak istedim ama sonra dudaklarımı ısırarak kafamı aşağı yukarı salladım.

Yüzündeki ifade karardı. Yansımadaki gözlerimden gözlerini çekti. Ellerini belimin iki yanına getirdi. Beni kendisine çektiğinde çıplak kalçam pantolonuna yapıştı. Kalçamın birkaç santim üstünde hissettiğim sertlikle altdudağımdaki dişlerimi daha da sıktım.

Benim için kavruluyordu. Beni istiyordu.

“Kendine dokundun,” diyerek okşadı belimin iki yanını. “Okşadın kendini.” Tekrar kafamı salladım. “Kendine dokunurken...” Avuçları kalçamı okşayarak uyluklarıma uzandı. Daha sonra bacağımanın iç kısmına getirdi, ellerini açtırarak bacaklarımı araladı hafifçe. Eliyle çok rahat uzanabileceği bir aralık bıraktım. “Hiç aklına geldim mi?”

Cevap vermedim. Onun bu sesle konuşması çok ama çok edepsizceydi. Sert, boğazdan gelen, boğuk sesi, yoğun bakışları, sıcak dokunuşlarıyla bu soruyu sorması çok terbiyesizceydi.

Altımdaki ince çamaşırın kasıklarımıdaki varlığıyla oynadı. İnce lastiği parmağıyla okşadıktan sonra o lastikten tutup aniden yukarı çekti. Zaten ıslak olan kadınlığım ve şişmiş olan hassas noktam, iç çamaşırının baskısıyla sıkışınca nefesim kesildi. Canım yandı ama bu tatlı bir acıydı. “Sana soru sordum, Kaza'm.”

O edepsiz bir adamdı. Ben ise sınırlarını zorlayacak kadar edepsiz bir kadındım.

“Aklıma geldiğin için dokundum,” dedim boğuk bir sesle. Çok hızlı nefes alıp veriyordum. Bunu kontrol edemiyordum. “Sen aklıma geldiğinde kendime dokundum.”

Kendimden bile kaçırdığım gerçek buydu. Keleş ile birlikte benim evime yemeğe gelmeden önce aklıma geldiğinde böyle bir şeye girişmişim. O an yüzü birkaç santim ötemdeymiş ve elleri bana dokunuyormuş gibi hissederken ellerim mahrem yerlerimde oyalanmıştı. Sonra bunu unutmuştum.

Gözlerinde bir meydan patladı. Koskoca bomba, gözlerinin ardındaki zihnini toz duman etti. Sözlerim bir bombaysa ben onun topraklarına düşmandım. Toprakları zihnindeki tehlikeli düşüncelerdi. Düşmandım çünkü o düşünceler zihninin topraklarında değil, benim tenimde yeşermeliydi. Düşmandım, beni görmeliydi. Bana dokunmalıydı.

“Dur desen de durmayacağım.”

“Dur demeyeceğim,” dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak.

“Diyeceksin.” Dudaklarını boynuma yapıştırdı ve tereddüt bile etmeden elini lastikli çamaşırın arasından soktu, cehennem noktasına getirdi.

Parmakları mahremime dokunduğu an ağzımdan can havliyle bir nefes çıktı. “Demeyeceğim.” Neyi? Hatırlamaya çalıştım. “Dur demeyeceğim. Durmanı istemeyeceğim.”

“Durmayacağım,” dedi.

“Sakın,” dedim can havliyle.

Boynumu harap etmeye başladığında elimi onun ensesine sardım ve onu kendime daha da bastırdım. Diliyle boynumu baştan sona yaladığında parmakları aşağıdaki ıslaklığı kontrol etti. Kafasını kaldırdı. “Sana her dokunduğumda böyle mi oluyorsun?” diye sordu boğazdan gelen çivi gibi sesiyle.

“Dokunmasan da beni bu hale getirebiliyorsun,” dedim onun söylediği gibi bakışlarımı yansımasındaki gözlerinden ayırmadım. “En küçük hareketinle bu hale geliyorum.”

“O domuzun dokunuşlarını senden silmem gerek,” dedi yakıcı bir sesle. “Bu cezayı çekeceksin.”

“Benim bir suçum yok,” dedim. “Bunu biliyorsun.”

“Emrime itaatsizlik ettin, o eli tuttun, o dansa kalktın.” Orta ve yüzük-parmağıyla vajinamı boylu boyunca okşadığında, o parmakların kalınlığına ve ulaşabildiklerine hayret etmeden duramadım. Vajinam onun elinden küçüktü, iki parmağıyla yarısını kaplıyordu. “Sana bazı şeyleri baştan öğretmem gerekecek, Kaza.”

“Bana bir şey öğretmene ihtiyacım yok,” dedim. Parmakları deliğimi okşadıktan sonra yavaşça klitorisimin üzerine geldi.

“Var, güzelliğim. Senin öğreneceğin ve baş egeceğin çok şey var,” dedi “Sana merhamet etmeyeceğim. Bu dakikadan sonra karşında bir centilmen değil, zalim göreceksin.”

Sözleri kanımı kaynatırken bir de çıldırtıcı yavaşlıkta klitorisime dokunduğunda, “Alp,” dedim muhtaç bir sesle. Islanıyor, aklımı yitiriyordum. Çok yavaştı. Dokunuşunu çok net hissediyordum fakat o sanki bu hissi işkenceye çevirmek istiyordu. Marifetli parmakları vardı. Bir idam mahkûmunun acısını bir kerede değil, yavaşça ve uzunca tutmak isteyen celladın zalimliğini taşıyordu.

Orayı ortaparmağının ucuyla okşadı ve sonra birden parmağını tepeme bastırdı. Gözlerim geriye kaydı. Onun önünde parlayan bedenim görüş alanımdan çıktı. Karanlık, aydınlıktan daha cazip geldi. İsmi fısıldarken tamamen zevkten oluşuyordum. Sanki feryat ediyordum.

Diğer elini çenemde hissettim. Sertçe kafamı düzelttikten sonra gözlerim aralandı, aynaya döndü. Gözlerimiz yansımamızda çarpıştı. “Gözlerini benden ayırma,” dedi üstünlükle. “Sakın.”

Sözleri sert ve kararlıydı. Dokunuşları az önceki çıldırtacak yavaşlığına devam ederken hareketlerinden de kararlı olduğunu anlayabiliyordum. Beni sözlerinin aksindeki dokunuşlarıyla çıldırtacaktı. Gözlerim bayık bayık ona bakıyordu. Zevk, sinirlerimi darmaduman ediyordu. Hızlı olması için ona bağırabilirdim ama yavaşça beni deli etmesi arzuyu her bir zerreme yayıyordu. Her bir zerrem onun adını zikrediyordu.

Altdudağımı ağzımın içine çektim ve kafamı aşağı yukarı salladım.

“Sana sert davranınca ya da emreder şekilde konuşunca hoşuna gitmez diye düşünüyordum,” dedi. Yansımadaki dudaklarının ıslaklığı aklımı başımdan aldı. Dolgun ve kırmızı rujuma bulanmış olan dudakları sırılsıklam görünüyordu. “Seninle böyle konuşmam seni tahrik ediyor. Sana sert davranmam da konuşmam da hoşuna gidiyor.”

“Her zaman değil,” dedim sesim çatallı çıktı. “Buna her zaman izin vermem.”

Mahremimdeki dokunuşları durmuyordu. İşine devam ediyordu. Yavaştı, bu yavaşlığı göğsümü yükseltiyor, normale çeviriyor ve sonra tekrar yükseltiyordu.

“Sana hükmetmemi, bana hükmetmeni sevdiğim kadar seviyorsun,” dedi ve çenemdeki elini indirerek çıplak göğüs ucuma getirdi. “Seviyorsun, değil mi?” Eli göğsümün üzerine kapandığında küçük göğsüm, avucunun içinde kayboldu.

İnatla ona baktım. Cevap vermeyecektim. Bana hükmetmesinin yolunu yapamazdım. Bazen sertçe konuşup davrandığında, beni duvara yasladığında, belimden tutup kendine çektiğinde, beni hırçın bir şekilde öptüğünde hoşuma gidiyordu. Büyük bir adamdı ve çoğu zaman bu büyüklüğünü kullanması aklımı başımdan alıyordu.

Sert kadını oynamak zorunda kalsam da ona ve hareketlerinin baskınlığına bitiyordum.

Avucunun içinde kaybolan göğsümü acımasızca sıktığında ağzımdan kalın bir inleme çıktı. “Sana sorularıma cevap vermeni söyledim, Kaza.”

“Değişiyor,” dedim yine bulanık bir sesle. “Duruma göre değişiyor. Her zaman değil.”

“Ama sana sert olduğumda parmaklarımın ucundaki gibi ıslanıyorsun, değil mi?” Altdudağımı ısırdım ve gözlerimi kapatmamakla savaşırken başımı aşağı yukarı salladım. “Bu bir cevap değil, Kaza’m. Sesini duymalıyım. Bana sesini vermelisin.”

“Evet.” Sesim az çıkınca boğazımı temizledim. Arzunun yükünden kurtulmak istedim. “Evet.” Sesim daha gür çıktı. “Beni ıslatıyorsun.”

“Seni ıslatıyorum.” Boğazdan gelen bir sesle mırıldandı ve ben yine sakız kıvamına geldim. Dakikalardır o kıvamdaydım. “Dilin arzuların hakkında konuşunca, edepsiz bir kadın olunca sana neler yapmak istediğimi tahmin edemezsin.”

Sıktığı göğsümü bıraktı. Yavaşça okşadı mememi, bu hareketine devam ederken vajinamdaki dokunuşlarına ufak ufak inlemekle meşguldüm. Göğsümü tekrardan avucunun içinde sıktığında ağzımdan aldığım nefesim titrek bir şekilde yine ağzımdan geri çıktı.

“Tahmin etmek değil, görmek istiyorum,” dedim.

Uzun parmaklarını deliğime doğru getirdi. Gözlerim gözlerinden ayrıldı. Parmaklarından birinin ucunu içime soktuğunda altdudağımı ağzımın içine yuvarladım. Göz kapaklarım yer çekimine yenilmemek için çaba sarf ediyordu.

“Beni istiyorsun.” Parmağının içimdeki uzantısını hissettim. Cevap vermeden ona bakmaya devam ettim. Yüzümün hemen yanındaki yüzünden bakışlarımı çekmemeye yemin etmiştim. Parmağını biraz daha ittirdiğinde dudaklarım aralandı. İhtiyaçla bir nefes daha aldım. Parmağını tamamen içime soktuğunda gözlerim kapanacaktı. Ağzım artık sadece aralanmamış, açılmıştı. Gözlerim kocaman olmuştu. Parmağı oradaydı. Başka bir şeyin orada olmasını isteyeceğim kadar aklımı kaybetmiş hissediyordum. “Parmaklığımın etrafında atıyorsun. Kalp gibi.”

Kalçamın üzerindeki sertlik daha da hissedilir oldu. Büyüyordu. Hemen ardımda beni mahvederken zalimden fazlasıydı. Benim mazlumumdu. Zedemdi.

“Benim kalçamın üstündeki de öyle,” dedim inatçı bir tavırla. “Kalp gibi. Her atışını hissediyorum. Sen de benden iyi durumda değilsin.”

“Kalçanın üstündekini alamayacak kadar dar, üstesinden gelemeyecek kadar küçüksün, Kaza.”

Diğer parmağını acımasızca içime soktuğunda ağzımdan kopan inlemeyle parmaklarını saçlarıma geçirdi. Kafamı ona çevirdi, saçlarımı da arkaya doğru çekiştirdiğinde dudaklarımı kendisine sunmuş oldu. Parmağı içimdeki hareketlerine başladığında gözlerim kapandı. Ağzımdan çıkan inlemelerle onun öpüşüne karşılık vermek istiyordum fakat nefesimi ke-siyordu.

Yüzük ve ortaparmağı içimde gidip gelirken klitorisime getirdiği başparmağı ile işler yolunda gitmemeye başladı. Karnımda yükselen zevk suları bacak aramdan sızıyor, iç bacağımda hissediliyordu. Çıkan sesler ıslak ve terbiyesizceydi. Diğer elinin başparmağını yine dudağımın arasına getirdi, dudaklarımdan ayrıldı. Parmağı ağzımın içindeyken kafamı aynaya çevirdi. Gözlerim ona döndü fakat ağzım aralıkken çıkan seslerin yanında yükselen inlemelerimle parmağına odaklanamıyordum.

Karnımdaki his büyüdü, büyüdü, büyüdü. Harekederi yoğunlaşarak hızlandığında dilim dalgınca başparmağının etrafına sarıldı.

Ağzından hayvani bir hırıltı çıktı. Parmağını ağzımın içine biraz daha ittiğinde kontrolümü kaybetmiş gibi o parmağı yalamaya başladım. Parmakları duvarlarıma vurdukça, sürtündükçe, klitorisimi ezdikçe kendimi kontrolünü kaybetmiş bir vahşi hayvan gibi hissediyordum. Deli gibi inliyor, parmağını yalıyor, ısıırıyordum.

“Evet,” dedi. “Yala onu, Kaza. Dilini parmağımın etrafına dola.”

Dediğini sorgulamadan yaptım. Ağzından çıkan derin nefeslerini duyu-yordum. Tenim cayır cayır yanıyor, onu istiyordu. Daha fazlası olmalıydı. Bana daha fazlasını yapmalıydı. İsteğim boyumu aştı, odaya dağıldı sanki.

“Kendini kasma,” dediğinde kendimi sıkıştığımı yeni fark ettim, rahat bıraktım. Çıplak bacağıma sızan sularımı hissediyordum. Şişmiş olan tepem sızlıyordu. Çok fazla ileri gidiyordu. “Bana sal kendini, Kaza’m,” dedi.

Kendimi saldığım gibi ağzımdan çıkan inlemeyle infilak ettim. Karnım dalgalanmaya ve titremeye başladı. Durdu sandım. Fakat üç saniye sonra Turan Alp Akkurt, parmaklarıyla hareketlerine devam etti.

“Alp!” diye bağırdım ve bacaklarımı birbirine bastırmak istedim. Çok kötü bir his geldi başta. Elim onun pazısına yapıştı. Tırnaklarımı düşünmeden koluna batırdım. “Alp, hayır,” dedim gözlerimi açık tutmak artık imkânsızdı. Bedenim sarsılıyor, titriyordu. O ise durmuyordu.

Daha hızlı bir şekilde devam ettiğinde ağlayacak kıvama geldim. Zevkten dolayı göz pınarlarımda biriken yaş hissederken, “Alp, lütfen,” dedim.

Eriyordum. Parmakları beni tüketmek ister gibi yakıyordu ve bu ateşe karşı koyamıyordum.

Ağzımdan bir çığlık kaçtı. Odanın içindeki inlemelerim durulmuyordu. Kıvrılarak, “Alp!” diye bağırdım. Zihnimde, tenimde, damarlarımda onun ismi zikrediliyordu. Dudaklarım onu zikretmeyecekti de kimi zikredecekti?

Sırtımı göğsüne yaslayarak gerindim. Parmak uçlarımda yükselerek onun ismini bağırmaya, hatta çığlık atmaya başladım. Diğer elini karnımın üzerinden sımsıkı sarmıştı. Aşağıda yaptıklarından çıkan sesler artık beni sağır etmişti. Gözlerimi açamıyor, bakamıyor, duyamıyordum. Ne dediğini bilmiyordum. Bir şeyler diyor muydu ki? Bilemiyordum.

“Dur!”

“Hayır,” dedi. “Durmayacağım.”

Başım geriye düştü. Bacaklarım beni taşıyamazken o ısrarla işine devam etti. Göğsümdeki his yükseldi. Nefesimin içimde sıkıştığını hissettim. Nefes çok uzak geldi. Vücudum artık sarsılmaya başladı. Zihnim bir anlığına durdu. Bulutların üzerinde uçtuğumu, güzel havada süzüldüğümü hissettim. Daha sonra bir tokat yemiş gibi durdum, sanki kanatlarımı kesmişlerdi. Ve ben, o yumuşak ve tatlı şeylere çarpa çarpa aşağı düşmeye başladım.

Bacaklarımdaki derman gitti. Kendimi tamamen bıraktım. Savrula savrula yere çakıldım. Gözlerimi açtığımda ne bulut vardı ne de kesilen kanatlarım. Güçlü kollar arasındaydım. Aynadaki yansımasını izledim. Gömleğinin omuz ve kol kısmındaki dikişleri sökülmüştü. Boynunda tırnak izleri vardı. Kanamıyordu, fazla baskıdan kabarmıştı. Gözleri yarı kapalıydı ve yüzündeki arzudan hiçbir şey kaybetmemişti.

Beni sımsıkı tutuyordu. Hâlâ ayaklarımın üzerindeydim çünkü beni belimden sımsıkı kavramıştı. Onun sayesinde ayaktaydım. Diğer türlü büyük ihtimalle çoktan gücümü yitirmiş olurdum.

Gerçekliğe kavuştum. Gözlerimi kırpıştırarak yansımadaki kadına baktım. Arzudan mahvolmuş, dağılmış ve sıırıslıklam olmuştu. Tenim kıpkırmızıydı.

“Tuttum seni,” dedi boğazdan gelen, arzulu sesiyle. “Buradayım.”

Emekli olmak istiyorum. Bana gerek kalmadı. Bir Turancı olarak görevimi layıkıyla yerine getirdiğimi düşünüyorum.

Kaşları çatıldı ve ellerinin arasından çıktım. Gözlerim kocamandı. Şaşkındım. Sanki beni almış, evire çevire dövmüşlerdi. Öyle hissediyordum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce hiç bu kadar mantığımın uzaklaşmamış, irademi boş vermemiştim.

“Ben...” dedim kaldım. Kollarımı göğsümde bağladım. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık da dizime kadar inmiş olan sular da yerinde duruyordu. Hiçbir şey hayal değildi. Yaşanmıştı. Kendimi kaybetmiştim. Dokunuşlarıyla erimiş, tükenmişim.

Ona yalvarmıştım.

“Kaza,” dediğinde derin bir nefes aldım. Gözlerimi ona çevirdim. Belki de iki aydır o bana dokunsun diye kıvranıyordum fakat kendimi nasıl bu kadar kaybetmişim? Beni delirtmişti. Gözleri hayranlıkla bakıyordu. “Mükemmel görünüyorsun.”

Bunun gerçekleştiğine inanamıyordum.

“İnanmıyorum,” dediğinde başta kaşları kalktı. Dudakları aralandı ve bir şey diyecekken, “Banyonun yolunu biliyorum,” diyerek gülümsedim. Göz ucuyla pantolonundan onun durumuna baktığımda hiç de iyi bir durumda olmadığını gördüm. “Başının çaresine bakabilir misin?” diye sordugumda bakışlarını yüzümden ayırmadı. Tavrıma şaşıyor olabilirdi. Birden kaçıyormuş gibi gelebilirdi fakat biraz yalnız kalıp olanları sindirmeliydim.

Ona teslim olmuştum. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkına şu an varıyordum.

“Evet,” dedi ve elini ensesine atıp kaşdı. Onun da yanakları kıpkırmızıydı. “Kubat bir süre daha gelmeyecek. Onun odasında duş alırım. Sen keyfine bak.”

“Teşekkürler,” dedim ve geri adım atarak uzaklaştım. Teşekkürler mi? Aman Allah'ım! Nasıl bir durumun içinde olduğumun farkında değildim! Her şey çok garipti. Boğazımı temizledim. “Ve kolay gelsin,” dediğimde dudağının kenarıyla gülümsedi ve önümü gösterdi. Dönmediğimi görünce çıplaklığımı göstermek istemediğimi falan düşündü sanırım. O arkasını dönecekti ki ince bir sesle, “Geri döneceksin, değil mi?” diye sordum.

Acilen mantığımızı ve kalbimizi masaya yatırıp düşünmeliyiz. Şu an kendimize dönmeliyiz, kendimizden çok uzaklaştık. Ama o da geri dönsün. Bize.

Bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Dönmek istemiyorsa dönmezdi. Neden sorduğumu ben de anlamamıştım. Belli ki o da anlamamıştı. Başta kaşları çatıldı. Elini nereye koyacağını bilmezmiş gibi ilk önce yüzünü kaşdı, sonra boynunu, en sonunda elini cebine soktu.

“Geri dönmemi istersen dönerim.”

“Banyodan çıktığımda odada ol, lütfen.”

Saçma davrandığım için onun Kubat’ın odasında kalacağına emindim. Bu geceyi yalnız geçirebilirdim fakat bu benim açımdan sağlıklı olsa da o beni yanlış anlayabilirdi. Beni yanlış anlamasını istemiyordum.

Yaşadığımız bu an için minnettardım fakat acilen yalnız kalmalıydim.

“Sen nasıl istersen,” dedi bakışlarını benden çekmeden. “Zaten çok uzağa gidemem.”

“Biliyorum,” derken gülümsedim ve sonra ona arkamı dönüp yürümeye başladım. Banyoya girdim, kapıyı kapattığım gibi sırtımı kapıya yasladım.

Düşünmek istemeyerek, aklıma hiçbir şey getirmeyerek aynaya baktım. İlk önce lavaboda yüzümü yıkadım, ruj izlerini sertçe temizledim. Suyu açıp yüzümle uğraşırken otel kapısının kapandığını duydum. Çıkmıştı.

Duraksayarak aynaya baktım. “Bana ne oluyor?”

Ben ne olduğunu biliyorum, Seziş.

Temizlenebildiğim kadar temizlendikten sonra küvete girdim. Küveti doldurmadan sıcak suyu açtım. Otelin şampuanıyla hem saçımı hem yüzümü hem de vücudumu temizlemiş bulundum.

Küvetin içerisine yavaşça çökerken bana bela olmak isteyen düşüncelere karşı koyamadım. Zemine oturdum ve dizlerimi karnıma çektim. Tepeden gelen su başımdan aşağı döküldü.

Kendime sarıldım ve en baştan kendi muhakememe başladım.

Küçüklük hayatım boyunca aşkı saçma bulurdum.

Dedem büyük bir adamdı. Hayatımda tanıdığım en kudretli, en akıllı, en güçlü kişiydi. Bu gerçek, bugün bile değişmezdi. Ben her şeyi, en doğru-suyla ondan öğrenmişim. Vatan sevgisini, tarihi, Türklüğü, çocuk olmayı, ince düşünmeyi, dürüst olmayı, merhametli olmayı ve daha nicesini... Fakat aşkı ondan öğrenmemişim çünkü o âşık bir adam değildi. Babaannemi sever, saygı duyardı. Ona *Fahriye Hanım* diye seslenirdi çünkü evliliklerinde aşk değil, saygı ve nezaket öndeydi. Babaanneme sesini yükselttiğini çok nadir duymuştum.

Aşk denilen şey ciddi, aynı evin içinde yabancı, uzak ve seni yalnız bırakan bir şeyse çok saçmaydı.

Babam, sözde anneme âşıktı. Onu severek evlendiğini söylerdi ama annemin evlilikte onu çıldırttığını, tam bir geri zekâlı olduğunu, hiçbir işi beceremeyen bir dangalak olduğunu da eklerdi. Annemi yaptığı her eylemle aşağılardı, bir şeyi doğru yapmıyorsa döverdi, ona hep bağırırdı. Annem ise susar ve kabul ederdi. Ağlardı ama her lafı yiyip yutardı.

“Babanı sevdim,” demişti bir kez ben babamdan yediğim dayak yüzünden odamda ağlarken. Bana yemek yedirmek için uğraşıyordu.

“Onunla neden evlendin, neden hayatımızı mahvettin?” diye sormuştum acımasızca. Keşke öyle söylemeseydim ama küçüktüm ve babam gibi bir kalpsizle evlendiği için suçlu bulduğum kişi annemdi.

“Babanla severek evlendim ama evlendikten sonra baban sevdiğim, gençliğimde âşık olduğum adam olmamaya başladı, Seziş'im. Ben birini sevdim fakat başka versiyonuyla evlendim. Bu yüzden âşık olduğun insanı sorgulamalısın. Ben sorgulamadım, kör oldum. Sen kalbini, aklınla sorgula, olur mu annem?”

Aşk denilen şey buysa insanı körleştiriyorsa bu da saçmaydı. Keşke insanlar âşık olmasaydı.

Büyük abim Sezer, mahallemizin üniversite okumuş, kültürlü ve varlıklı kızı olan Nermin ablaya âşık olmuştu. Yaşadıkları aşk dilden dile gezerdi. Mahalleli bilse de Nermin ablanın babası bilmezdi. Herkes takdir eder, onların aşkını babasından gizlerdi. Abimin Nermin ablaya gizli gizli aldığı hediyeleri götürürdüm. Ne hoşuma giderdi aşkları. Aşk bu olmalıydı.

Bir gün Nermin ablanın babasının abimi öğrendiğini duyduk. Daha sonra mahalleden taşındılar ve bir daha Nermin abladan hiç haber alınmadı. Abimi hiç aramadı, haber vermedi, sormadı, görünmedi bize. Dört sene sonra İstanbul'dan bir doktorla evlendiği haberi gelmişti kulağımıza.

Aşk denilen şey bir insanı arkanda kötü halde bıraktırıyorsa ve seni yaşamdan bile uzaklaştıracak kadar kahrediyorsa bu da saçmaydı.

On beşimde Bilal'le tanışmıştım. Küçücüktüm, sahiplenilmeyi aşk sandım. Hayatıma kara bulut gibi çöküp beni himayesine almayı ve bana hükmetmeyi düşünüyordu. Beni köleleştirecekti. Ben, annem olacaktım. Yemek ve temizlik yapacak, çocuk doğuracak, Bilal'e hizmet edecektim.

Eğer aşk denilen şey seni annene çevirecekse bu da saçmaydı. Aşk, boyun eğmek olmamalıydı.

Yirmi dokuzumda onunla tanıştım. Kendisinden önce ismiyle heybetini hissettiren, lakabıyla yeri titreten, bir bakışıyla dünyaları verebilen adamlar. Tanıdığım gibi nefret ettim ondan. Öyle bir nefretti ki damarlarımı yakıyordu. Öfkeleniyordum, derim kesiliyordu. Bir lafıyla darmadağın oluyordum. Beni çok kolay kırabiliyor, sinirlendirebiliyordu. Sonra bir gün beni iyileştirmeye başladı. Lafları lafta kalmıyordu. Bana gerçeği veriyordu. Benim yolumu açıyor, bu yolda beni yalnız bırakmıyor, beni sahipleniyor, koruyor ve düşünüyordu. Duygularımı ve düşüncelerimi hep diri tutuyordu.

Ben akademide *Duygusuz Sezo* lakabıyla tanınmış donuk bir insandım. Onun bana yaşattığı her duyguyu zirvede yaşıyordum. Nefreti, öfkeyi, şaşkınlığı, mutluluğu, üzüntüyü, arzuyu, isteği ve... sanırım sevgiyi.

Aşk bu muydu? Hiçbir duyguyu kolay kolay hissetmeyen bir kadına her duyguyu dibine kadar hissettirebiliyorsa aşk bu kadar da saçma olmamalıydı.

O kalbi attırıyorsa, o yüzü güldürüyorsa, o teni kaynatıyor ve aklını başından alıyorsa bu saçma ya da kötü olamazdı. Sanırım olmamalıydı. Daha önce hiç gerçek ve doğru aşkı görmemiştim. Kitaplar okumuştum, şiirlerden görmüştüm, dizilerden ve filmlerden izlemiştim. Tatmıştım o aşkı. Başkasının aşkını anlamıştım.

Şimdi bu hissettiğim kendi hikâyemdeki kurtuluş gibiydi. Benim hissettiğim bir kurtuluştü çünkü bu adam beni her şeyden kurtarıyordu. Şayet bu hislerim aşksa, aşktı. Saçma değildi, kulağa güzel geliyordu.

Ben ona çok fena tutulmuştum.

Korkunçtu. Ondan deli gibi nefret ettikten sonra ilk önce tenimin, daha sonra içimin ona çekilmesi çok korkunçtu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Nasıl davranmalıydım?

Bundan on bir yıl önce bir tuvalette imrenerek baktığım ve beni kendime getiren abla bana, “Bize bu yolda sevmek yasak,” demişti. Bu yolun en başından beri bu gerçeğe inanmıştım. Eğitim ve meslek hayatım boyunca küçük flörtlerim, randevuya çıktığım insanlar olmuştu ama aşk değillerdi. Onları sevmemiştim. Sivil hayatımda vakit geçirmiş sonra yollarımızı ayırmıştım. Çünkü biliyordum ki bize bu yolda sevmek yasaktı, tek aşkımız vatandı. Bunu bildim, bunu yaşattım içimde.

Şimdi bu adamla yolum birdi. Bu adamla yaşadığım hiçbir flört küçük değildi. Onunla aynı evde yaşıyordum. Aynı göreve çıkıyor, aynı alayda duruyor, aynı askerlere emir veriyor, aynı düşmanın peşine düşüyorduk. Her şeyimiz birdi.

Ona kapılmamam nasıl mümkün olabilirdi?

Yasak olduğunu bile bile bu yolda onu sevdiysem bana yazıklar olsun ama nasıl karşı koyabilirdim? Denemiştim. Ona karşı koymayı denemiştim, olmuyordu. Ondan uzaklaşamıyordum. Ona çekiliyor, çekiliyor ve çekiliyordum.

Aman Allah'ım, kabul ettin! Ben ağlayacağım artık. Bu ne demek, Seziş?

“Ne yapacağım?” dedim kendime sarılırken. Ağlamak istedim ama yüreğimdeki bu duygu beni üzemeyecek kadar diri tutuyordu. “Ona ümitsizce âşık oldum. Ben ne yapacağım?”

7. UŞUMUŞ KALBE CEKET

O telin bornozuna sarınarak banyodan çıktığımda içeride ne kadar durduğumu bilmiyordum fakat ellerimin ve ayaklarımın buruşacağı kadar uzun bir süre geçtiğini biliyordum. Esneyerek loş ışıklı odaya girdim, yavaşça bavuluma yürüdüm. Aynanın hemen yanında duran bavuluma eğildiğim an, önündeki elbise-min kaldırıldığını fark ettim. Eğildiğim yerden sakın bir şekilde odanın içine bakındığımda gördüğüm manzarayla aynı yavaşlıkta doğruldum.

Turan Alp Akkurt, yatağın sol tarafında kucağında birleştirdiği elleriyle uyuyakalmıştı. Kafası yatak başlığına yaslıydı. Aldığı düzenli nefesler göğsünü belirli bir nizamda kaldırıyor ve indiriyordu.

Altında koyu renk bir pijama altı vardı; üstüne de beyaz, ince bir tişört giymişti. Bu manzara, yüreğimi sıcacık etti. Yorganın üzerinde oturuyor vaziyette olmasına bakılırsa benim çıkmamı bekliyordu. Telefonu, birleştirdiği elleri arasında, kucağında kalmıştı. Haber bekliyor da olabilirdi ama benim çıkmamı beklediği ihtimali daha çok hoşuma gitmişti.

Çok karizmatik ve masum görünüyor, Seziş. İkisini nasıl bir arada götürdüğü konusu üzerine tez yazacağım.

Adımlarım benden habersizce ona doğru atıldı. Yaklaştım, sanki onu kırk yıldır görmüyormuşum hasretiyle yüzüne baktım. Pürüzsüz teni, hemen yanında duran komodindeki açık lambanın sarı ışığı altında parlıyordu. Banyo yapmıştı, burnuma gelen yoğun şampuan kokusu onun şampuanıydı. Şampuanına kadar her şeyiyle hazır bir şekilde göreve gelmesi detayı yüzümü gülümsetti. Alnına doğru düşmüş kısa saçlarını özenle inceledim. Hafif dalgalı saçları vardı. Onları en son ne zaman kestirdiğini bilmiyordum ama yakın zamanda kestirmiş olmalıydı. Bunu fark etmemiştim. En son onun saçlarını kesmeyi düşünüyordum, o zamandan bu zamana kısalmışlardı.

Uykusunu asla bozmadı. Onu izlediğimi hissedecek kadar eğitimli ve tedbirli bir askerdi. Onu izlememe izin verdi.

Bu detaya da gülümseyip, “Alp,” diye fısıldadım.

“Beni kucağına alıp yatırmayacak mısın?” diye sordu direkt.

Ağzımdan çıkan gülüşü tutamadım. “Ne?”

Onu kucağıma almamı mı bekliyordu yani? Koca bir ayıydı, ben onu nasıl kucağıma alabilirdim? Bunu o da biliyordu elbette ama ben ciddi ciddi onu kucağıma nasıl alabileceğimi düşünüyordum.

“Beni kucağına alıp yorganın altına yatırmayacak mısın?”

“Kocamansın,” dedim.

“Ben seni kucağıma alırdım.”

“Standartlarımız aynı değil.”

“Bu beni üzdü,” dese de gözlerini araladı ve bana dikti. Beyazları kıpkırmızı olmuş gözlerine bakarken derin bir nefes aldım. Uyuyakalmış olmalıydı.

“Ne zaman uyandın?” diye sordum.

“Banyodan çıktığında.”

“Hadi gel,” diyerek kolundan tuttum. Onu ayağa kaldırdım, yorganı açmaya uzanmışken beni belimden tutarak ayağa dikti. “Alp, yat-”

“Saçlarını kurutmamız lazım,” dedi boğazını temizleyerek.

“Ben hallederim.”

“Ben halletmek istiyorum,” dediğinde ilk önce giydiği beyaz tişörtün göğüs kısmına baktım. *Six packler sayılıyor resmen, nasıl tişörtmüş bu böyle?* Gözlerimi ona diktim. Onu yıldırıamayacağımı bildiğim için kafamı salladım ve sonra, “Üstümü giyineyim de kurutalım, olur mu?” diye sordum sakın bir sesle.

Çocuk gibi aşağı yukarı salladı kafasını. Onun önünden çekildim ve yanımda getirdiğim pijama takımımı aldım. Alışkanlıkla elim tarağıma ve tokama da gitti. İç çamaşırlarımı da aldım. Banyoda giyindikten sonra kapıyı açtım sadece. Koca cüssesiyle içeri girdi. Aynanın karşısında onu beklediğimi gördükten sonra adımları kapının önünde durdu.

Belinden düşecek gibi duran lacivert pijama altı, boxerının bel lastiğini açığa çıkarıyordu. İnce tişörtünün altından belli olan adonislerini görüyor olmak beni fenalaştırınca tekrar gözlerine döndüm.

“Hadi,” dedim yine onu harekete geçirmek isteyerek. “Hemen şu işi halledelim de uyutalım seni.”

Çıplak ayağıyla bir adım attı. Duraksadı. Mahmurluğuna sakince baktım. Bir adım daha attı ve sonrasında hemen arkamdaydı. Elini lavabonun kenarına bıraktığım tarağı attı. Saçlarımı özenle, canımı acıtmamak için uğraşarak taradı. Aynadan onun tüm dikkatini saçlarıma vermesini izledim. Sanki saçlarım temizlenilmesi gereken bir silahtı ve o her bir noktasını özenle temizliyordu.

Sana bebeği gibi davranması detayı... Kalbimi bıraktım.

“Saçların çok gür,” dedi dalgın bir şekilde. “Daha önce hiç bu kadar gür saç görmedim. İnce telli değil saçların.” Cevap vermeden onun yorumlarını dinledim. “Çabuk uzuyorlar. Seni tanıdığımda daha kısaldı, o zaman yeni kestirmiştin sanırım.”

“Evet, yeni kesmiştim,” dedim. Gözlerimi ovalayarak esnedim. Çok yorgun hissediyordum. “Eylül ayının ortasında kesmiştim. Çok uzamışlardı.”

“Sen mi kesiyorsun saçlarını?”

“Evet,” dedim ince bir sesle. “Başkalarının saçıma dokunmasından hoşlanmıyorum.”

Bakışları tek avucunun içinde toplayıp taradığı saçlarımdan aynaya çevrildi ve gözlerime baktı. Çillerin açık, yer yer renk verdiği kusursuz yüzünden bakışlarımı alamadım.

“Doğru ya,” dedi dalgınlıkla. “Başkalarının saçlarına dokunmasını sevmiyorsun.”

Başımı salladım. Saçlarımı hiçbir topak kalmayana kadar taradı. Tarağı bana uzattığında refleksiyle tuttum. Lavabonun hemen yanına sabitlenmiş saç kurutma makinesini eline aldı. Saçlarımı kurutmaya başladı. Saçımı ayıra ayıra kurutmasını izledim. İşini oldukça özenli şekilde yaptı. Saçlarımın tamamen kurduğuna emin olduktan sonra makineyi yerine astı. Elini bana uzatınca elimde sıkıttığım tarağı ona uzattım.

Bakışlarını saçlarımdan çekmiyordu. Sanki şu an dünyadaki en önemli ve değerli olan tek şey saçlarımdı. Onlara kırılgan bir vazoymuş gibi yaklaşıyordu.

Babamın döverken acımadan çekiştirdiği, kopardığı daha sonra da anemin özenle okşayıp ördüğü saçlarıma yıllar sonra ilk kez biri dokunuyor ve değerli davranıyordu.

Basit bir saça bu kadar anlam yüklemek çok ağır gelince yutkunarak gözlerimi ondan çektim. Bakışlarım ellerime döndü. Ellerimle oynamaya başladım.

Saçlarımı dikkatle üç parçaya ayırdı. Balıksırtı örmeye başladı. İş bittikten sonra lavabonun içine attığım tokayı istedi, yine sorgulamadan ona uzattım.

Bunu yapmayı seviyordu, mutlu olsun istedim. Bunu yapmasını seviyordum, mutlu olalım istedim. Bu an, zamanda asılı kalabilirdi. Çok önemli bir andı. Bir çalar saatin şu dakikasına bir etiket asılmalı ve tam bu saatte bizim yaşadığımız bu anı, bu dakikaya etiketlemelilerdi.

Ona âşıktım, saçlarımı emanet etmişim ve mutluydum. Bir yerlere tarih atmak istiyordum.

“Çok güzel saçların,” dedi. “Çok kolay örülüyorlar.”

“Annem de öyle söylerdi,” dedim ve içimdeki hüznü ilk kez ona göstermiş oldum. Duraksadığında devam ettim. “Bazen annemi özlediğim anlar oluyor. Sonra ona kızgınlığım özlemimi unutturuyor.”

“Onları arkanda bırakmak zor olmuş olmalı,” dedi ilk kez bu konu hakkında bir yorumda bulunarak. “Abilerin ve anneni.” Ona babamdan hiç bahsetmediğimi hatırladım. Özellikle babamdan kaçtığım kısmıysa bana tokat gibi bir sürpriz olmuştu.

Neyinden bahsedeceksin ki? O adamla hiç güzel anın yok, Seziş. En güzel anıların çok gerilerde kalmış. Şimdi aklıma gelen, birkaç kez insanlığı tutup sana doğum günlerinde aldığı hediyeler. Onları da doğum gününde seni döverecek unutturuyordu. Sahi, kaç senedir doğum günlerini kutlamıyorsun, Seziş?

“Küçük abimi ve annemi özlediğim zamanlar oluyor,” dedim büyük abimi işin içine katmadan. “Ama sonra onların beni gözden çıkaran ilk insanlar oldukları aklıma geliyor.” Ona döndüm ve sonra kaçmak için değil, bugünü mahvetmemek için, “Uyuyalım mı?” diye sordum.

İçimdekileri anlatmaya henüz niyetim yoktu, her birini içime öyle sert gömmüştüm ki çıkarması zor oluyordu. Bir gün anlatacaktım. Sadece o gün, bugün değildi.

Öndeki kısa tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve sonra yanağımı okşadı. Yüzümdeki duygular dondu. Vücudumda çalışan tek yerim deli gibi atan yüreğim oldu. Eğildi ve birden beni kucağına aldı. “Alp!” diye bağırdım neşeyle.

“Bugün olan bağırışın da böyleydi. Daha çok ismimin yanında *lütfe*n ya da *dur* kelimelerini kullanıyordun. Bir de çok fazla çığlık atıyordun.”

Omzuna bir tane patlattım. “Edepsiz eşek.”

“Ne eşiği?”

“Mezopotamya eşiği!” dedim keyifle.

Beni yatağa fırlatıp üstüme çıktığında ağzımdan bir kahkaha kaçtı. “Eşekmiş. Minik sincap,” dediğinde, “Minik mi?” diyerek kahkaha attım. “Minik deyip durma bana. Bir seksen boyunda, yetmiş beş kilo kadını ben.”

“Minik sincap, minik kokarca, minik balık, minik Kaza, minik Sezin.” Burnunu burnuma sürttü. “Minik Seziş.”

Minik Seziş.

“Bunu sevdim,” dedim dişlerimi gösterecek kadar büyük gülerek. Bakışlarından içime bahar dolmuştu. Arada sinirimi bozuyordu, bu da gerçekten bana her duyguyu çok yoğun bir şekilde yaşattığından gerçekleşiyordu. Bazen onun kafasını koparıp köpeklerle yem etmek geliyordu içimden ama

olurdu. Tuzu biberiydi. “Söyleyiş şeklin hoşuma gitti. Bir de... eskiyi hatırlattı bana.”

Bakışları gülüşüme takıldı. Öpmesini bekledim ama beklediğim gibi olmadı. Beni şaşırttı ve geri çekildi. Derin bir nefes alıp kendisini yanıma attı. Tavana bakarken, “Ulan,” dedi ve gözlerini kapattı. İsyankârdı. “Ulan!”

Ama niye böyle oldu ki diyeceğim de ben sebebini biliyorum, Seziş'im. Kendini ömürlük kilitledin banyoya, herif yaşadığınız özel anlardan rahatsız oldun sandı.

Ne? Hayır, bu gerçek olamaz.

“Ne oldu?” diye sordum ona dönerek. Dirseğimi yatağa yaslayıp elimin içerisine yerleştirdim çenemi. Merakla ona baktım. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hayır,” dedi ve sonra tekrar burnundan bir nefes alarak açtı gözlerini. “Yarın Tunceli’ye döneceğiz. Albay aradı az önce, uzun bir operasyondan çıkan askerler Tunceli’de konaklayacaklarmış. Onların konaklamasıyla ve idmanlarıyla senin ilgilenmeni istiyor. Keleş’le birlikte halleder misiniz?”

“Hallederiz,” dedim. Onun direkt işe dönmesine karşılık boğazımı temizleyerek yorganı açtım ve altına girdim. Ciddi olmalıymışım gibi hissettim.

“Sabah erken çıkacağız. Şu Yorgi piçiyi neler yaşandı yoldayken onları da anlatırsın, ona göre bir yol çizeriz, olur mu?”

“Peki.” Esnedim ve yastığıma iyice sarıldım. Onun tavana bakmaya devam eden çehresini izledim. Burnu bu açıdan çok hoş görünüyordu. Işık direkt benim yüzüme vurduğu için onun yüzü karanlıktı, bu yüzden onu bir silüet gibi görüyordum. Odaklanırsam detaylarını görürdüm ama odaklanamayacak kadar yorgun hissediyordum.

“Yanlış bir şey söylemedim, değil mi?”

“Hayır, Kaza. Sen yanlış bir şey yapmıyorsun. Yanlış olan benim.”

Ama hayır, iki gözümün yağı ya. Ne söylüyor senin ağzın öyle?

Bana dokunmasından rahatsız olmamıştım. Benim rahatsız olduğum balyoz gibi inen farkındalıkla birlikte bu süreçte nasıl davranacağımı bilemememdi. Onun dokunuşları çok güzeldi.

“Niye böyle düşünüyorsun?”

“Uyu, Kaza.”

“Bana emir verme, Alp,” dedim ve esnedim yine. Gerçekten çok yorulmuştum. Fiziksel olarak değil de ayna karşısındaki anlardan sonra zihnen bir yorgunluk çökmüştü üzerime. “Sen ve emirlerin hakkında net konuştuğumu sanıyordum.”

“Uyur musun?”

Yedim. Ham.

“Bana cevabımı verirsen uyuyacağım.” Yanağımı yastığıma sürttüm. “Neden yanlış olduğunu düşünüyorsun?”

“Bunun cevabını vermek istemiyorum,” dedi ve bana döndü. “Uyu, Kaza. Yarın erken kalkacağız.”

Onu dinledim. İstemedenden dinlemiş bulundum. Uykum vardı. İyice uykuya düşecektim ki zihnimdeki o ses fısıldadı.

Onu bu şekilde bir şüpheyile ve suçlulukla uyutma, Seziş. Rahatsız olduğun düşüncesiyle yatmasın, kendini geri çekmesin senden.

“Bana dokunmanı seviyorum,” diye mırıldandım kedi gibi. Onun bakışlarının bana saplandığını hissettim. Kafasının çevrildiğini yatağa sürtünen sestten anlamıştım. “Sana dokunmayı seviyorum. Seninle tartışabilmek, çocukça atışmak bana rahatlatıcı geliyor. İçime atmamamı sağlıyorsun. Seni etrafımda görmeyi, zor anımda gözümün değdiği yerde olmanı seviyorum. Benim için endişelenmeni, bana silah doğrultan bir adamı görsel bir şölenle öldürtmeni, sırf düşmanla dans ettim diye koskoca davet salonunun elektrikliğini kesip beni kurtarmanı da seviyorum. Beni sahiplenmeni seviyorum. Varlığının etrafımda olmasını seviyorum.”

Sesim tamamen kısıldı ve artık uykuya karşı koyamayacağımı anladım. “Sen olmayınca olmuyorum. Sen görünmeyince ben kayboluyorum. Sen hep var ol, Alp. Var ol ve sağ ol.”

“Ah, Kaza’m,” dediğini duydum. Bana döndü, yanağımı okşadı. Bu ona yeterli gelmedi sanırım. Bilmiyorum ya da olan her şey bir sanrıydı. Belki de rüyanın içinde onunla konuştum. Bilmiyorum. Kolumdan tutulduğumu ve göğsüne çekildiğimi hissettim. Kafamın üzerine bir öpücük yerleşti. İnşallah rüya değildi. Rüya olursa çok üzülürdüm. “İçimi görenim, içini sakınmayanım, beni anlayanım, neşeme neşe olanım.” Karanlığa düştüm. “Hep var olalım.”

Tunceli.

“Komutanım, peki herifi nasıl dürümcüğe çevirdik, biliyor musunuz?” diye konuştu heyecanla Özgür.

“Biliyorum, gördüm,” dedim Özgür’e.

“Ben görmedim ya!” dedi Nizami. “Ulan içeride de o kadar insan vardı, siz nasıl iki arada bir derede herifi kazığa oturttunuz?”

“Abi, valla Kubat abiyle aynı anda sahneye çıktık. Şükrü abi elektriği kestiği gibi ben orkestradakileri ittirdim aşağı doğru. Onlar kaçışırken

Kubat abi adamı halletmiş meğerse. Ayıptır söylemesi, ben cebimde bayrağım olmadan pek çıkmam abi görevlere. Bir yerlere imzamızı bırakmamız gerekmiş gibi hissederim. Adamın üstüne ay yıldızlı kırmızımı serdim. Ondan sonra ben herifin ağzına silahını yerleştirip namluyu afili olsun diye salonun içine çevirdim. Kubat abi de kemani affedersin ama herife soktu yani abi.”

Nizami keyifle kahkaha attı. “Lan soktu mu cidden?”

“Soktu valla abi, böyle boğazına yanlamasına.”

“He,” dedi Nizami keyfi bozulurken. “Öyle mi soktu?”

“Sen ne sanıyordun ki abi?” diye sordu Göktuğ.

“Hiç,” dedi Nizami. “Ee sonra ne oldu?”

“Sonra biz tabii toz olduk, o sırada da jeneratörler çalışmış. Üç dakikada halletmişiz meğer her şeyi.”

“Rekor!” dedi Göktuğ gülerek. Öne doğru eğildi, Turan’la benim koltuğumun arasından kafasını soktu. “Komutanım en son Şükrü abi dört dakikada yedi katı çıkıp ondan kaçan adamı öldürüp geri geldiğinde altın takmıştık. Kubat Komutan’ımla Özgür’e de yapar mıyız?”

“Yaparız,” dedim ciddi bir tavırla.

“Çeyrek takarız değil mi yine?” diye sordu Özgür benim koltuğumun diğer tarafından kafasını çıkartarak.

“Evet, herkese çeyrek takıyoruz. Parayı denkleştirin, halledelim onu.”

Turan anlamamış gibi onlara bakarken Nizami, Turan’ın koltuğunun diğer tarafından çıkardı kafasını. “Bazen kendi aramızda birbirimizi destekleyen küçük olaylarımız olur, Turan Komutan’ım. Sezin Komutan’ım ilk kez Fırat Komutan’ıma yapmıştı, sonra öyle öyle gitti.”

“Ne gibi olaylar?”

“Mesela Fırat Komutan bir kere yedi dakika içerisinde bir hendek patlatmıştı. O hendeği hiçbirimiz görmemiştik. Ondan sonra Sezin Komutan da hepimize Fırat abiye çeyrek yapmamızı söylemişti.”

Turan göz ucuyla bana baktığında ona dönmedim. Yolu izlemeye devam ettim.

Kaşına gözüne on tane adam öldürürüm. Bakma öyle, seni fena döndürürüm.

“Öyle mi?” diye sordu Turan. Kafamı salladım ciddi ciddi. “Bu, aferin yıldızı gibi bir şey mi?”

“Estağfurullah komutanım,” dedi Nizami. “Biz yaptıklarımızı aferin için yapmayız. Vatanımız için yaptıklarımız adına altın almak gibi bir amacımız yok. Aramızda küçük bir etkinlik gibi düşünün.”

Etkinlik değildi.

“İyi bakalım asker,” dedi Turan. “Yaparız Kubat’la Özgür’e de.”

Onun direkt katılmasına karşılık gülümseyecektim ki kendimi tuttum.

Sırıttı Göktuğ. “Ben de aldım bir kere komutanım.”

“Aferin sana,” dedi Turan.

Göktuğ’un sırtması soldu ve boğazını temizledi. “Onun için demedim komutanım. Yanlış anladınız. Benden geçti yani, ben ondan şey ettim.”

“İyi ettin,” dedi Turan. Derin bir nefes aldı. Alayın uzun yolundaydık. “N’aptın altınlarını?”

“Babaanneme verdim,” dedi Göktuğ sevinçle. “Ben öyle para biriktirmeyi falan sevmem, çok para harcarım komutanım. Ayıptır söylemesi bakımına, giyimime çok önem veririm.”

“Donundan bok eksik olmaz, bakımına önem veririm diyor,” dedi Nizami ters ters. “He Göttuğ, he.”

“Abi ayıp oluyor.”

“Ayıp apış aranda,” dedi Nizami.

“Apış aramı düşünmeyi bırakır mısın artık abi?” dedi o da isyanla.

“Yeter,” dedim araya girerek. Arkaya doğru döndüm. Nizami açık olan ağzını kapattı. “Uğraşma, Nizami.”

“Emredersiniz canımın içi komutanım.”

Turan dikiz aynasından ters ters Nizami’ye baktı. Kafasını *fesuphanallah* der gibi eğdikten sonra, “Babaannene atıyorsun yani, Göktuğ?” diye sordu.

“Evet, evet. Babaanneme atarım öyle yüklü miktarları. Ponçığım mutlu oluyor öyle olunca komutanım. *Asker torunum bizi geçindiriyor* diyor, hayır duaları ediyor. Seviniveriyorum o öyle mutlu olunca.”

Turan bakışlarını yoldan çekmezken göz ucuyla ona baktım. Dudaklarında çok minik bir sırıtış doğmuştu ki o sırıtış büyümeden olduğu yerden silindi. Yavaş bir şekilde ciddileştikten sonra, “İyi bakalım,” dedi Turan. “Güzel düşünmüşsün.”

“Sağ olun, komutanım.”

“Sen aldın mı, Nizami?”

“Hayır, komutanım. Daha o şerefe nail olamadım. İnşallah Sezin Komutan’ım beni de uygun görür. Görmezse de canı sağ olsun.”

“Uygun görmek falan çok ayıp oldu, Nizami,” dedim.

Boğazını temizledi. “Kusuruma bakmayın, Sezin Komutan’ım. Amacım asla saygısızlık etmek değil. Özellikle size? Çok büyük estağfurullahlar komutanım.”

“Neyse,” dedim ben de. “İsmail amca nasıl?”

“İyi, çok şükür komutanım,” dedi. “Abim yanında işte. Aynı, kendi yağlarında kavruluyorlar.”

“Ne güzel,” dedim. “Selamımı söyle, olur mu? En kısa zamanda yanlarına gideriz onların.”

“Tabii komutanım,” dedi Nizami hevesli bir sesle. “Zaten seni-” Bir an Turan’a baktıktan sonra, “Sizi sordular. *Sezin kızımız önceden ayda iki kere görürdü, dört aydır bıraktı gelmeyi* dediler,” diye ekledi. Saygıdan ikinci çoğula geçmişti, gülümsedim.

Bir yerlerde bazı insanlar beni hatırlıyordu. Bu mesleği sevmeyip ne yapacaktım? Tunceli’de, Diyarbakır’da, Mardin’de, Şırnak’ta, Van’da, Hakkâri’de beni hatırlayan aileler vardı. “Sezin Komutan bize de gel, aş soframıza katıl,” diyen isimler vardı. Aşiret ağaları, belirli köylerin muhtarları Keleş’i çok severdi. Onların sofralarına çok kez oturmuş, evlerinde çok kez kahveye gitmiştim.

Milletime borcum, onların omuzlarından tutup *ben buradayım* diyebilecek kadar göz önünde olmaktı. Bu meslek sayesinde bir yerlerde vardım. Bu meslek sayesinde bir yerlerde bazı insanlar vardı.

İki sene önce olmasam da olurdu diye düşünürdüm. Olmasam da olurdu gerçekten. Kimse ismimi hatırlamıyordu, boş bir hayat geçiriyordum, yakın arkadaşlarım olmuştu ve onları şehit vermiştim; timim olmuştu ve çok da içli dışlı olmamıştım. Yalnızlık kalbimi üşüten bir soğuk gibi asılı kalmıştı hayatımda.

Şimdi olmasam olmazmış, bir yerlerde beni düşünen insanlar varmış.

Kalbimi üşüten yalnızlık, benim hayatımın yarısına mâl olmuştu. Kalbimin üzerine atılan ceketiyse belki de ekimden beri hissediyordum. Bir kibrit çıkmıştı cebimden, bir başka adamın sigarasını yakmıştım ve yanan kibritin ucundaki ateşle kalbime sıcaklık değmişti. Sonra o adam kalbime ceket atmıştı.

Yalnızlık devam etmişti; o adam dışındaki herkese. Bunu, bugünümde çok net görüyordum.

“İnşallah,” dedim alaya girişimizi izlerken. “Bir ara gitmeye çalışırım, Nizami.”

“Abi bir şey diyeceğim,” diye fısıldadığını sandı Göktuğ. “Abi şu an bağırsaklarımda dolaşan sekiz metre küplük bir osuruk gazı var. Lütfen arabadan çok acil iner misin? Bunu daha fazla tutamayacağım.”

Turan arabayı durdurduğunda Nizami kişneye kişneye, “İçeride sal oğlum, yabancı mı var?” dedi ama Göktuğ, “Abi ayaklarına masaj yaparım,” dediği gibi Nizami gülerek arabadan indi.

Özgür de sırta sırta arabadan indiğinde kapıma uzanacaktım ki koluma bir el dokundu. Gözlerimi hemen ona çevirdim. Ela gözleri gün ışığıyla birlikte o kadar güzel parlıyordu ki bir an içime dolan heyecanla başa çıkmayacağım sandım.

“Altınları gerçekten onları onurlandırmak için mi başlattın?” diye sordu. “Hepsine çeyrek altın aldırma işini.”

Gülümsedim. “Tabii ki hayır. Ben askerlerimi yaptıkları için ödüllendirmem.” Tek kaşını kaldırdığında dudaklarımı yalayarak arkamızdaki arabadan inen Fırat abiye dikiz aynasından baktım. “Fırat abinin paraya ihtiyacı vardı ve bunu kimseye söyleyemiyordu,” dedim Fırat abinin gülerek Şükrü’yle *taş kâğıt makas* oynayışını izlerken. “Parayı vermek istesem kabul etmezdi. Ben de hendek muhabbetine, altın günü gibi bir şey başlattım. Herkes maaşından, gelirinden kesti; Fırat abiye sekiz tane altın yaptık. Fırat abinin cebini rahatlattık. Ondan sonra herkese verdiği altın geri dönsün, paraları yine ceplerine girsin, dardalarsa rahatlasınlar diye görevlerden sonra altın vermeye devam ettim.”

Fırat abi, erkek kardeşiyle babasını otuz yaşında kaybettikten sonra erkek kardeşinin kumar, babasının da vergi borcu Fırat abinin üzerine kalmıştı. Çok uzun yıllar hem evliliği hem de borçları için uğraşmasının yanında bir de Tunceli’ye ev taşıma olaylarından dolayı çok sıkışmıştı. Kafası dağılsın, biraz olsun ekonomik rahatlığa ulaşsın diye böyle bir şey yapmıştım.

Daha sonra da tek tek askerlerime para geri dönsün diye uğraşmıştım. Bir nevi altın günü gibi bir şeydi fakat onlar durumu çok farklı sanıyordu.

Herkesin Fırat abiye verdiği altın geri dönünce bu olayı bırakacaktım. Sanırım Kubat’la Özgür’e de verdikten sonra geriye sadece Nizami kalıyordu.

“Ve bunu hâlâ anlamadılar mı?” diye sordu Turan.

“Fırat abi anladı ne yaptığımı. *Sana kızsam kızamam, haddim değil; teşekkür etsem edemem, bunu kabul etmeye dünden razıymışım gibi olur. Ben susayım, sen beni anla,* dedi o gece alayda yanıma gelip. Sonra o sustu yanımda, ben de anladım onu.”

Parlayan gözleriyle bana gülümsedi. İçim yine bahar havası oldu. Şenlikler başladı. Güneş doldu kasvetli havaya, yağmur yüzüme hafif hafif vurdu. Bir şarkı çaldı içimde.

*Kaçmak ne mümkün? Gizlensem hep saklansam da ne mümkün? Aşk yine bulur beni.**

Derin bir nefes aldı. O aldı nefesi, benim ciğerim rahatladı.

* Pera – Kaçmak Ne Mümkün.

“Güzel düşünmüşsün,” dediğinde, “Teşekkür ederim,” dedim hemen. Ellerimi birbirine sürttüm, terlemişlerdi. “Askerler ne zaman gelecekler?” diye sordum. “Haberin var mı?”

Derin bir nefes alıp önüne döndü, kolumdaki elini çekti. “Yoldalardır. Keleş’i toparla, görev dağılımı yap. İçeride seni bekliyor olacağım, albayın yanına geçeceğiz. Yorgi meselesini ona da anlat,” dediğinde kafamı salladım. Yolda ona üstünkörü anlatmış, albayın yanında daha detaylı anlatacağımı eklemiştim. O da kabul etmişti.

Arabadan inip arkadaki arabanın yanında yanlarına aldıkları iki üç askerle birlikte muhabbet edip makara yapan Keleş’e doğru ilerlemeye başladım.

Beni ilk önce Göktuğ fark etti ve hemen nizama durup, “Sezin Komutan’ım geliyor!” diyerek herkesi düzeltti.

Hepsi ellerini alınlarma götürüp selama durduğunda, “Rahat asker,” dedim. Emrime uydular. “Bugün başka karargâhın askerleri gelecek. Operasyondan çıkmışlar, bir hafta bizim alayımızda konaklayacaklar. Kimlik kontrolleri ve içtimaları Şükrü, Fırat ve Kubat yapacak. Sahayı hazırlama ve silahların kontrolü Nizami, Özgür ve Serkan’da. Göktuğ sen de odalarını, yemek vakitlerini, menüleri takip et. Kimseyle kişisel olarak bir muhabbete girmiyorsunuz, her soruyu cevaplamıyorsunuz. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı komutanım!”

“Güzel, en geç bir saat içerisinde işlerinizi halletmiş bir şekilde sizi göreceğim. Aramalarınızı yapın, bu bir hafta eğitim sırasında sizi telefonla görmeyeceğim. Ailelerinize durumu nasıl izah edersiniz bilmiyorum, orasını siz düşünün.”

“Anlaşıldı komutanım!”

Arkamı döndüm ve giderken, “Valla Sezin Komutan’ımın şu net, kesin ve sert haline bayılıyorum. Kırk adamız şu alayda, herkesi tek lafıyla dize getiriyor. Hayranım kardeşim, hayranım,” dedi Şükrü.

“Onu görev dışında da keyifli bir şekilde çok görmedik. Hep sert bir kadın,” dedi Serkan.

“İki yıldır komutanımız olsa da onun geçmişini bilmiyoruz. Bazen Sezin Komutan’ın bu dünyadaki en yalnız insan olduğunu düşünüyorum,” diyen Özgür’ü duyunca yüzümdeki ifade soldu. Duyduğum lafların etkisinin durmaması gibi adımlarım durmadı. “Bence kendisi bile kendisinin yanında olmuyor. Öyle yalnız ki sahip olduğu tek şey vatani. Başka hiçbir şeyi yok. Biz bile ne kadar varız onun için, kim bilir?”

“Dağılın,” dedi Kubat onların laflarıyla. “Dağıl, hadi. Yürü.”

Ben artık kapıya yaklaşmışken Fırat abi de herkese bağırdı. “Sen git anaçığını ara, sen de git babaannenle hasret gider. Hadi. Duydunuz komutanı. Hadi!”

Alaydan içeri girip odama ilerledim. İçeri girdiğim gibi kıyafetlerimi hazırladım. Bordo bere takmayacağım için kamuflaj şapkayı çıkardım. Üzerimi hemen giyindim. Yüzüm cansız durduğu için birkaç şey sürdüm.

Postallarımın bağcıklarını bağlarken gözlerim kenara takıldı. Bu bir haftadan önce babaannemi arayıp halini hatırını sorsam iyi olacaktı. Programı albaydan dinlememiştım, bu yüzden zaman dağılımımızı bilmiyordum. Eğer alaydan ayrılamayacaksam sabit hattı kullanmak durumunda kalırdım.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Saçlarımı alttan topuz yaptıktan sonra silahımı belimdeki kılıfa yerleştirdim. Üzerime bir yelek geçirip yeleğe de gerekli teçhizatlarımı sıkıştırdım. En son şapkamı da kafama geçirdikten sonra odamdan çıktım.

Hızlı adımlarla albayın odasına doğru giderken karşıdan gelen Turan’ı gördüm. O da kendi odasından geliyordu. Altına kamuflajını giymişti. Üzerindeyse kaslarını sımsıkı saran soluk yeşil bir body vardı. Beline taktığı silah kılıflarındaki silahlarla cüssesi daha da geniş görünüyordu. Yüzünde yine yüzbaşı ciddiyeti vardı. Zekâsının parıltılarını gözlerinden görebiliyordum. Çok sistematik ve ne yaptığını bilen bir adamdı. Kamuflajları içindeyken onun bu bakışını çok farklı buluyordum.

Bahar gözlü ama değil, bela gözlü ama değil. Bambaşka.

Derin bir nefes aldım. Boğazında henüz kafasına geçirmediği kar maskesi duruyordu. Saçları ise dağınıktı.

Dün biz daha güzel dağıtmıştık. Dudakları da kırmızı ve ıslak dur-

“Üsteğmenim?” diye sordu keyifle. “Hazırlığınızı tamamlamışsınız.”

“Teşekkürler komutanım,” dedim. Bakışları üzerimde gezindikten sonra yavaş yavaş yüzüme doğru çıktı. Bir adım daha attı. Bir adım daha ve bir adım daha. Bakışlarının yoğunluğu attığı her adımla birlikte arttı.

Yutkunarak etrafa bakındım. Böyle bakmamalıydı. En azından alayda.

“Geçenlerde okuduğum bir kitapta çok güzel bir alıntıya rastlamıştım,” dedi bakışları yüzümü karışlarken. “Sevda denilen meret bir muma benzer. Önce ışığı görürsün, dikkatini çeker. Yaklaşırsın ışığa, sıcak vurur yüzüne. O sıcığı hissedersin. Merak seni bırakmaz, heyecan dostun olur. Biraz daha yaklaşırsın, ateş seni yakar. *Tamam* dersin, *benim yanmaya gücüm yok. Severim canımı, değerlidir. Benim ateşten uzaklaşmam lazım.*” Adımları tam önümde durdu. Cüssesi yine aydınlığım oldu. “Uzaklaşmak istersin,

uzaklaşamazsın. Sevdanın asıl ne olduğunu orada anlarsın. Sevda seni yak-
sa da kendine çeker. Artık yanmak da erimek de umurunda olmaz. Artık
ateşten olmuşsundur.”

Yüreğim tüm göğsümü hedef almıştı. Sadece solumda atan minik organ
değildi artık, boğazıma kadar büyüyen bir taşa dönmüştü. Taşın canı olmaz
derlerdi, benim boğazıma kadar batan bu taşın canı vardı. Kocamandı, sert
sert vuruyordu duvarlara.

“Ne güzel bir alıntıymış,” dedim burnumdan titrek bir nefes çıkarken.
Gözlerimi etrafta gezdirdim. Kimsenin olmadığından emin olana kadar ba-
kındıktan sonra ona döndüm. “Doğru mu sence? Sevda seni kendisinden
mi yapar?”

“Doğru,” dedi. “Uzaklaşmak istiyorsun, uzaklaşamıyorsun. Yanıyorsun
ama yanmak hiç bu kadar güzel gelmemiş sana.”

“Doğru,” dedim ben de. “Aslında hiçbir şey güzel değilmiş.”

“Senin yüzünden,” dediğinde göğsüm onun imasıyla doldu.

Ben doğru mu anlıyordum? Bana sevdalı olduğunu apaçık söylüyor
muydu?

Bana doğru yaklaştı ve bakışlarını dudaklarıma çevirdi. “Hiçbir yüz,
hiçbir ses, hiçbir şey güzel değil, senin yüzünden.”

Tam o an koridorun başında yere düşen bir şeyin sesini duydum, bakış-
larım hemen oraya kayd.

Koridorun başında duran Nizami ve Şükrü çatık kaşlarıyla şok içinde,
aynı anda, “Komutanım?” diye sordu.

Eyvah, yakalandık. Gazamız mübarek olsun, Seziş.

8. ÇİĞNENMİŞ SINIRLAR

Gerçekler insanın suratına çok sert çarpar. Birini seversin ya da sevdiğini zannedersin. Ailen bu sevgiyi öğrendiğinde ya seni kabul eder ya da o tokadı gerçeklerden daha sert vurur suratına.

Birini seversin, bu sefer eminsindir. O hariç her şey zor gelir. Bu gerçek canını acıtmadan geçirir tokadı yüzüne.

Yüzün tokada doyar mı bilinmez de gerçekler hep en acısından vurur darbeyi sana.

Karşımda duran iki koca adam hem oldukça rahatsız hem de ultra sorgulayıcı bir kızgınlıkla bana ve yanımdaki adama bakarken, uyduracak bahanem de lafım da yoktu.

Sıçtık, sıvamadan önce düşünelim, Seziş.

Neyi düşünecektim? Yakalanmıştım fakat özellikle sakladığım bir durum yoktu. Ben zaten göz önünde olan bir şeyi sadece söylememiştim. Evet, söylemeyi zaten düşünmüyordum. Çünkü onlara neydi?

“Nizami?” diye sordu Turan kendisini benden uzaklaştırarak. “Şükrü? Ne işiniz var burada?”

Şükrü’nün ayak ucunda duran dosya açık bir şekilde yerde uzanıyordu. Nizami’nin sağ eli yumruk olmuştu ve Şükrü ne anladiysa gördüğü şeyi kabul etmeyecek gibi görünüyordu.

Beni seviyor olabilirlerdi, Turan’ı seviyor olabilirlerdi fakat bizi sevmek zorunda değillerdi.

“Biz size bir dosya-”

“Siz ne yapıyordunuz burada?” diye sordu Şükrü, Nizami’nin lafını sert bir sesle kesti. Bu, görev dışında onu ciddi gördüğüm nadir anlardan biriydi. “Neden öyle...”

“Albay Serdar’ın yanına girmeden önce konuşmamızı ayarlıyorduk,” dedim telaşla. “Turan Komutan bana hangi sıraya göre konuşmamız gerektiğini anlatıyordu.”

“O şekilde mi?” diye sordu Nizami.

Turan’ın, senin dudaklarına bakıp dibine girdiği şekilden mi bahsediyoruz, Seziş? Ayna karşısındaki şekillerimizi görseler öbür tarafa ışınlanırlardı.

“Hangi şekilde?” diye sordu Turan sert sesiyle. “Neyi sorguluyorsun, Yıldırım?”

Çekinmiyordu. Dimdik yüzlerine bakıyor, gözlerini kaçırmıyor ve üstünlük kurarak onlara suçlu hissettirmeye çalışıyordu. Turan Alp Akkurt, onlara yakalanmamıştı. Emindim ki onların geldiğini duymuştu. Daha önce bana yakınlık kurduğunda birinin geleceğini anladığı gibi benden uzaklaşan adamdı. Bu ikilinin bizi göreceğini belli ki biliyordu.

Bakışlarımı Turan'a çevirdim dudaklarım aralanırken. Göz ucuyla bana baktı. O bakışta gördüklerimle birlikte kızmaktan çok üşüdüğümü hissettim. Başıma buz dolu bir kova fırlatıldı, buzlar damarlarımı yaktı.

Biliyor muydu? Bizi göreceklerini... Aman Allah'ım, senin tepkini mi görmek istedi benim Turan'ın- Turan? Yalnızca Turan.

Kaşlarımı çattım. Amacı neydi?

"Birbirinize yakın ve şeyken..." dedi Nizami.

"Neyken?" diye sordu Turan.

"Bir şey yok," dedim sert bir sesle onlara dönerek. "Turan Komutan'la ilgili hiçbir şey yok. Biz sadece detayları konuşuyorduk."

"Öyle mi yapıyordunuz?" diye sordu Şükrü. "Siz çok-"

Turan'ın bana baktığını bilsem de, "Biz çok yakındık çünkü yüzbaşı bazı düşüncelerini ısrarla yüzüme vurmaya bayılır," diye cevap verdim ve göz ucuyla Turan'a baktım tekrardan. "Bu konu hakkında bir yorumunuz yok mu komutanım?"

Sen şimdi şey yapmadın mı? Madem biliyordun, al sana bilmek diyerek Turan'ı yok saymadın mı? O seni bu konudaki hassasiyetinle yok saydı, sen de onu gerçekten...

Turan, Şükrü'yle Nizami'den bakışlarını çekti ve bir tembel hayvan yavaşlığında bana döndü. Kaşının tekini *öyle mi* der gibi kaldırınca iki kaşımı kaldırarak *öyle* mesajı verdim. Gözlerini benden ayırmadan, "Doğru," dedi. "Üsteğmen hakkındaki sivri düşüncelerim değişmedi."

Bunun olabilme ihtimali bile beni yedi bin üç yüz yetmiş parçaya böldü. Mahvoldum. Hayır, yapamam. Turan'ın kucığına atlayalım.

"Sivri düşünceler," diyerek kırılgan şekilde güldüm. Sivilin ölümünün benim suçum olması, beceriksiz oluşum, göreve gitmemem için nöbet görevi verip arkada bırakmayı düşündüğü için yetersiz hissedişim gibi düşünceler. Kimliğimin çalındığı, yaramın deşildiği, rütbemin kaybının her an olabilmesi gibi düşünceler. "Hiç değişmedi."

Değişmişti. Bunu elbette biliyordum. Hatta baştan beri düşüncelerinin o şekilde olduğu gerçeği bile kafamı kurcalıyordu. Belki de hiç öyle düşünmemişti.

Nizami eğilip dosyayı yerden aldıktan sonra, “Biz çektiğimiz fotoğraflarla bilgileri getirdik,” dedi ve bana baktı. Aramızda bir şey olmadığına inanmadığını anlasam da buna takılmadan soğuk bakışlarla ona baktım.

Onların bu tepkisini göz önünde bulundurunca her şey aklıma geliyordu. Tek bir açıktaki Turan’ın benim üzerimde olan kontrol meraklılığı, evinde yaşamaya başlamam, birbirimizle uğraşmamız, sürekli yan yana oluşumuz gibi durumlar direkt gözlerinde belirirdi.

Askerini korumak isteyen yüzbaşı konumundan, üsteğmenden yararlanan yüzbaşı konumuna düşerdi.

Bense tek başına buralara gelmiş üsteğmenden, yeni atanan yüzbaşısına bel bağlayan üsteğmen konumuna düşerdim.

Bir an korktum. Bunun ihtimali beni mahvetti. O şekilde düşünülmesi beni yerden yere vurur, üzerime çıkıp da tepinirdi bile.

“İyi yapmışsınız,” dedi Turan ve arkasını dönmeden önce bakışlarını benden çekmeden, “Sezin Komutan’ınız kontrol eder,” diye cevap verdi. Daha sonra albayın kapısını çalarak komuttan sonra odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kapıya bakakaldığım sırada, “Aranızda bir şeyler var mı?” diye soran Şükrü ile kaşlarımı çatarak onlara döndüm.

“Ne?” diye sorduğumda Nizami sıktığı dişleriyle bana doğru yürümeye başladı. Sinirliydi. Görülmeyecek gibi değildi.

“Kusura bakmayın komutanım,” dedi ve dosyayı bana uzattı. “Aranızda bir şey varsa da bu bizi ilgilendirmez. İki yıldır aile yaptığımız Keleş’in komutanı olan Sezin Komutan’ı ablamız, arkadaşımız, dostumuz yaptıysak bunu sorgulamak bize düşmez.”

Kelimeleriyle daha da huzursuz hissettim. “Buyurun, komutanım. Davet ve oteldeki adamları, Kubat Komutan’la sorguladığımız kızın bilgileri. Kız şu an İstanbul Arnavutköy Jandarma Komutanlığı’nda tutuklu. Albayın kendileriyle iletişime geçmelerini bekliyorlar. İletişim bilgileri dosyanın içinde.” Dosyayı aldığımda hazır ola geçip, alnına elini götürerek selam verdi. “İyi günler, Sezin Komutan’ım,” diyerek arkasını döndü ve ilerlemeye başladı. Şükrü’ye de bakmadan koridorda kayboldu.

Şükrü kaldığı yerden, “Yanlış anlamayın,” dedi ilk önce. “Özel hayatınızla tabii ki ilgilenmeyiz fakat ikinizin arasındakileri bilmek, Keleş olarak bizim de hakkımız diye düşünürdük. Yanlış düşünüyorsak canınız sağ olsun. Biz size karşı hiçbir saygısızlık ya da itaatsizlikte bulunmamaya devam ederiz. Size karşı tavır almak da sizi sorgulamak da haddimize değil.

Sadece...” Sustu ve sonra yutkunarak elini alnına götürüp selam verdi. “İyi günler, komutanım.”

O da arkasını dönüp çıktığında upuzun koridorda yalnız başıma kaldım. Elimdeki dosyayı yuvarlayarak avucumun içerisinde sıkarken ağzımdan bir küfür fırlar etti.

Hem kırgın hem de kızgınlar, Seziş. Komutanlarına değil, abla diye gördükleri kadına.

Turan Alp Akkurt, sevmemem gereken ilk adamdı ve ben yapmam gereken son hamleyi, ilk başta yapmıştım.

Turan; komutanımdı, iş arkadaşımdı, Keleş’in içindendi, nefret ettiğim adamdı. Kavga ettiğim, dövüştüğüm, yarımı açtıran adamdı. Ona âşık olmak, benim kaçmam gerekendi ama onun karşısında durup da yakalanmak ne mümkündü?

Keleş, her şeye en başından beri şahitti. Birbirimize olan nefretimize, sessizliğimize, uğraşmamıza... Bunlara şahit olduktan sonra Turan’ın çevremde olması göze batmıyordu. Turan’da yaşamaya başlamam da göze batmıyordu. Zaten birbirimizden nefret ediyor, hiçbir şeyi konuşmuyorduk. Ankara’ya gidiyorduk ama aramızdaki duvarlar devam ediyordu. Az önceki sahne her şeyi değiştirmişti.

Elbet bir gün öğreneceklerdi, Seziş. Bununla baş etmelisiniz.

Kendime gelmeye çalışarak kapıyı çaldım ve aldığım gel komutuyla içeri girdim. “Hoş geldin, üsteğmen. Otur,” diye gösteren Albay Serdar’a uyararak Turan’ın karşısındaki koltuğa kurulmadan önce elimdeki dosyayı albaya uzattım.

“Keleş dün geceyi, sorguladıkları adamları, görselleri ve tutukladıkları kızın bulunduğu jandarma komutanlığı iletişim bilgilerini raporlamış komutanım.”

Albay dosyayı elimden alıp kısa bir an bakındı ve sonra kapağı kapatıp kenara koydu. İlk Turan’a, sonra bana döndü. “Sizi dinliyorum.”

Turan konuşmaya başladı. Davet alanına girmemizden itibaren dansa kadar olan kısmı ve biz dans ederken sahnedeki bana silah doğrultan adama kadar anlattı.

“İçeride Tahrir’in kaç tane adamı vardı?” diye sordu albay.

“Dört kişilerdi,” dedi emin bir şekilde.

“Yorgi’yi neden almak istiyor?”

“Yorgi’de ona ait bir şey var,” dedi Turan. “Başta Hasan biliyor diye onu istedi bizden, vermedik. Şimdi Yorgi’yi istiyor.”

“Yassou’nun yeri,” dedim ben de ekleyerek. “Yassou, Mordim’le birlikte ortadan kayboldu. Eğer Dilekli’den Yassou’yu alan Mordim’i çağıran Yorgi ise nerede olduğunu bilen de Yorgi’dir. Tahrir’in, Yassou’yu yanına alması gerekiyor.”

“Kitabın içindeki o gizli bölmede her ne varsa büyük ihtimalle o da Yorgi’de,” dedi Turan. “Ya da Yassou’da.” Kaşlarım çatıldı. Öyle miydi?

Albay ellerini birleştirip sıktı. Gözleri Turan’dan bana çevrildi. “Kitap hakkında ilerleme kaydettin mi?”

“Alfabeyi çözmeye çalışıyorum,” dedim hızla. Tabii ki boş durmuyor, araştırmalarım ve sorumluluklarım devam ediyordum. “Şifreli bir şekilde anlatıldığı için kelimeleri çözmek çok zor. Kelimeler Türkçe mi, Arapça mı, İbranice mi, yoksa Kürtçe mi kodlandı, tam olarak bilmiyorum. Dört dil üzerinden araştırma yapıyorum.”

Albay kafasını salladı onaylarcasına. Turan’ın da bakışlarının bende olduğunu gördüm. “Özgür’le Göktuğ’a da danış o konuyu. Yardımları dokunabilir.”

“Emredersiniz,” dedim.

“Daha sonra?”

“Daha sonra Turan Komutan beni bırakınca masaya gidecekken yanıma Yorgi geldi,” dedim. “Zaten geldiği gibi onu tanımıştım. Beyaz bir takım elbise, siyah bir maske, uzun saç, nizamlı duruşa bakılırsa kendini beğendirmeye çalışan bir sürüngene benziyordu. Kim olduğundan emindim.” Albay beni onaylayınca devam ettim. “Dans teklif etti. Kabul ettim ve sorularına karşılık eski Fransız diplomat olduğumu söyledim. Davetteki herkesin çıkarı olduğunu, Türkiye’nin askeriyesini, siyasetini, diplomasisini, ekonomisini başka ellerin kontrol ettiğini söyledi.”

Turan, “Siktirsin,” dediğinde bakışlarımız albayla ona dönünce, Turan, “Kusura bakmayın,” dedi ve boğazını temizledi.

Albay ikimize de bakarak konuştu. “Böyle bir şey imkânsız. Türk devleti var oldukça bunu gerçekleştiremezler. Cüret ederler, o eli uzatmak isterler fakat devlet, o eli kırarak balyoz gibi dikilir.”

“Biz de devletin önünde dikilir, devlete uzanacak eli kırarız,” dedi Turan. Albay onu onaylayıp gözlerini devam etmemi söyler gibi bana dikti.

“Herkesin kendi devletinin gayesi için orada olduğunu söyledi.”

“Benim topraklarımda benim ülkemi bölmeye mi çalışıyorlar?” diyerek güldü albay. “Güzel şakaymış. Devam et, üsteğmen.”

Gülümsedim. “Davetteki isimlerin Türkiye’yi bölmek isteyen elle-re uzandığını ve bu uzantılara dokunanın avantajları olacağını söyledi.

Ben de burada hangi uzantıya dokunmak için beni dansa kaldırdığını sordum. Cevap vermedi fakat kabul etti.” Elimle saygıyla Turan’ı gösterdim. “Turan Komutan’ın söylediğine göre kendisi *beyaz Türkiye’ye, kırmızı ölüm yakışır* diye konuşmuş. Davette beyaz giyen tek adam kendisi, kırmızı giyen tek kadın benmişim.”

Albayın kaşları kalktı. Gözleri kısıldı ve geriye yaslandı. “Öyle mi?” diye sordu derin bir sesle. “Yani bu söylemini kuvvetlendirmesi gerekiyordu. Beyaz ve kırmızıyı bir araya getirerek gözdağı vermeliydi. Öyle mi?”

Başımınla onayladım. “Benimle ettiği dans, birilerine bu sözünü gerçekleştirebileceğini gösterecekti.”

“Bu konu hakkında elle tutulur bir isme sahip miyiz?”

“Maalesef, komutanım. Yorgi’nin amacını bilmiyoruz,” dedi Turan.

Albay başını salladı. “Devam et, Sezin.”

“Ona ülkesinin neresi olduğunu sordum. Daha ülkesinin kurulmadığını söyledi. Yeni devletle devrim ve barış geleceğinden bahsetti.”

“Siktirsin,” dedi albay alayla. Sakinleşmek ister gibi şapkasını düzeltti. Konuşmadan eliyle beni gösterdi, devam etmemi işaret etti.

“İnsanları göz göre göze ölüme yollayıp devrim, barış, devlet diyenlerin, küçük kızların ellerine silah verip dağa yollayan ve Türk topraklarında başka devlet kurmayı amaçlayarak savaşan insanların onlar olup olmadığını sordum.”

Turan da albay da bunu ilk kez duyduğu için bakışları üzerime çivi gibi saplandı. Hızla devam ettim.

“O sırada Turan Komutan’ımın bahsettiği, bana uzatılan silahı gördüm. Tahrir’in adamını. Yorgi’den ayrıldığım gibi eğildim ve o sırada Şükrü elektrikleri kesmiş. Silah patladı. Ayaklandığım gibi Yorgi’nin yakasına yapışıp onu da kurdurmayacağımız devleti de kurutacağımızı ve tekrar karşılaşacağımızı söyledim.”

“Sen kendini ifşa ettiğini mi anlatıyorsun şu an bana?” diye sordu albay. Turan’ın da kaşları çatık bir şekilde bana baktığını gördüm. Sağ bacağına duran elinin üzerindeki damarların kabarmaya başladığını fark ettim.

Yutkunarak ilk Turan’ın gözlerine, sonra albayın yüzüne bakıp, “Hayır,” dedim sakince. “Ben ismimi vermedim. Türk askeri olduğumu söyledim sadece.” Boğazımı temizledim. “İsmimi ifşa etmedim.”

“Tahrir ve Yorgi’nin konuştuğu ya da karşılaştığı ilk an patlarız,” dedi Turan öfkeyle. “Sezin Kaza’nın davette bulunduğunu biliyordu, yani Keleş içerideydi ve Yorgi’nin dans ettiği kadın askerdi. Fikir alışverişinde ilk önce Keleş’in içerisinde bir kadın asker bulunduğunu anlarlar.”

“Evet,” dedi albay elini dudağına götürüp kaşırken.

“Komutanım ajanlar olarak, özel hareketler ve terörle mücadele ekipleri olarak bünyemizde kadın personeller de bulunduruyoruz. İçim rahattı. Sonuç olarak Yorgi ile dans eden bir sivil olarak ben bir kadındım. Sezin Kaza bir asker olarak kadınlara ve çocuklara karşı hassas biriydi. Biraz daha düşünerek birbirlerine bağlayamazlar. Ben düşüncesiz bir adım atmadım,” dedim kendimi açıklayarak. Turan’a döndüm, gözlerimi ona diktim. “Türk Silahlı Kuvvetlerindeki tek kadın personel ben değilim sonuçta.”

“Özel Kuvvetlerdeki tek kadın personelsin,” dedi o da sertçe.

“Bunu anlayamazlar.”

“Doğru,” dedi albay. “Ben de bir sorun çıkacağını düşünmüyorum. Yine de dikkatli olmanda fayda var. Sezin Kaza olarak ifşa olmasan da bir kadın asker olarak kendini belli etmişsin.”

“Haklısınız, komutanım. Bundan sonra dikkatli olacağıma emin olabilirsiniz.”

“Ben her zaman onun çevresinde olacağım komutanım,” diyen Turan’ın sert sesine döndü albay. Ben ise o yüzden başka bir yere bakmamıştım. Turan Akkurt da ısrarla bana bakıyordu. “Başına bir şey gelmemesi için uğraşacağım.”

“O konuda güvenim tam,” dedi albay muzip bir sesle. Bakışlarını Turan’dan zar zor çekip albaya döndüm. Suratında bir keyif vardı. “Nizami’den duyduğuma göre bu Nazar denen kızı paketlemeden önce Ankara’ya birlikte gitmişsiniz.”

Ah, ulan Nizo! Yaktık çıranı, Nizo.

Hemen yetiştirmişti. İki dakika bekleyeyim demiyordu. Onu artık çarpı iki şekilde dövmeliydim. Hem Turan’a evimin etrafında bir sorun olduğunu söylemişti -çünkü Turan Akkurt ben alaya hiç gitmeden Nazar adlı domuz tükürüğünü yakaladığımda orada belirmişti- hem de albaya laf arasında Ankara’dan Turan’la dönüşümüzü çıtlatmış olmalıydı.

Nasıl sizin aranızdaki ilişkiyi anlamadılar, benim kafaya yatmıyor, Seziş. Adamla gözleri önünde yüzük takmadığınız kaldı bir tek. Bunlar hâlâ havaya bakıyorlar.

“Evet komutanım,” dedi Turan saygıyla. “Küçük bir işimiz vardı.”

“Küçük işiniz...” Albay bana döndü ve kafasını yana yatırıp gülümsedi. “İkinizi de mi kapsıyor?”

“Ailemi ziyaret ettik.”

Öyle dümdük dedi yani. Biz iş ile alakalı bir görüşme falan derdik, o böyle dümdük söyledi.

Albayın kaşları havaya kalktı, sırtışı soldu. “Ailenle tanıştırdın yani Sezin’i?”

“Evet, komutanım.”

“Aranızdaki *arkadaşlık* o kadar ilerledi mi?” diye sordu albay arkadaşlığı bastıra bastıra.

Albay Bey amca biraz daha muzip konuş da Turan artık bize evlenme teklifi etmesi gerektiğini hatırlasın, gözünü sevdiğim amcam.

Turan dudaklarını yalayıp boğazını temizlerken, “Evet komutanım,” dedim. “Sağ olsun Turan Komutan bana çok güzel arkadaşlık yapıyor. Evini de bana açtı. Kız kardeşinin odasına yerleştim. Çok yardımcı oluyor bana.”

“Aslında Turan yeni geldi sayılır Tunceli’ye. Senin ona yardımcı olman gerekirdi, Sezin.”

Yutkundum. İstanbul’da bana ne kadar yardımcı olduğunu hatırlıyordum. Benim de ona yardımcı olmam gerekirdi. O bana çok güzel yardımcı olmuştu. “Ben de ona yardımcı oluyorum komutanım,” dedim.

“İyi, iyi. Aranız düzeldiyse sevindim,” dedi ve sonra öne doğru eğilip ellerini masanın üzerinde kenetledi. “Sizden, bu son olayları Keleş’le tartışmanızı ve konuşmanızı isteyeceğim,” dedi albay. “Bir araya oturup her şeyi toparlamalı ve eksikleri gözden geçirmelisiniz. Askerler gelip toparlanana kadar Keleş’le bir toplantı emrediyorum.”

“Tabii komutanım,” dedi Turan. “En baştan her şeyi gözden geçirmemiz gerekiyor çünkü parça parça eksiklikler var.”

“En baştan beri her şeye hâkim olan Sezin ve Keleş,” dedi albay. “Onlardan dinle, Turan. Siz de ortak noktadan bakın.”

“Emredersiniz komutanım,” dedik hemen.

“Sezin, rapor geldi karargâhlarından. Askerlere idmanı biraz sert geçirtmeni söylediler. Formlarından düşmelerini istemiyorlar.”

“Anlaşıldı, komutanım.”

Albay telefonuna uzanıp, “Keleş’i toplantı odasına çağır, Canberk. Albayın emri de,” diyerek telefonu kapattı ve dosyaya döndü. Biz öylece onu izlerken eliyle kış kışladı bizi. Ayağa kalkıp yan yana selam verdik. Bize bakmayan albayı görünce ben bir adım geri gittim, Turan’a baktım ve sonra arkamı dönüp odadan çıktım.

Arkamdan kapı kapandığında Turan, “Kaza, konuşmamız gerek,” dedi.

“Evet, konuşmamız gerek,” diyerek ona döndüm ve tutamadığım öf-kemle, “Onların geleceğini bile bile neden geri çekilmedin?” diye sordum. “Amacın onların karşısında ne yapacağımı görmek miydi?”

Cevap vermedi.

“Sen-” Adım seslerini duyduğum gibi ona arkamı döndüm ve öfkeli hareketlerle onun odasına yürümeye başladım. Arkamdan postallarının sert sesleri geliyordu.

Etrafa bakınarak odasının önünde durduğumda cebindeki anahtarla kapıyı açıp beni içeri buyur etti ve kendisi de içeri girdiğinde ona döndüm.

“Keleş’in bilmesine gerek var mı?” diye sorduğumda kaşları çatıldı.

“Yok mu?”

“Henüz vakti değil,” dedim yutkunarak. “Bu şekilde öğrenmelerine gerek var mı?”

“Yok mu?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Yok,” dedim.

Bana baktı. Konuşmadan. Öylece. Bir şeyler anlattı gözlerinden. Ela gözlerden akan kelimelerin hepsi sorgu içeriyordu. Sorguyu yaklaşık elli saniye sonra diline döktü. “Yani bu eli tuttuğunda bu eli tutuyor olmuyorsun.”

Hassiktir, hayır.

“Hayır, ben-”

“Kaza, ben lisede müdür odaya çekmesin diye ilişki gizleyeceğin on altı yaşındaki çocuk değilim. Liseden mezun olalı on beş sene oldu.” Derin bir nefes alarak başını yana yatırdı. “Ve sen de bir ilişki yaşadığında kim ne der diye düşünecek olan, on beş yaşındaki kız çocuğu değilsin. Sen de o yaşlarını geçeli on beş sene oldu. Ben sana, *seni istiyorsam bunu herkes bilir* derken yalnızca ailemi kastetmemiştim.”

Bir ilişkiden bahsediyorduk. O, şu an bir ilişki içinde olduğumuzu kabul ediyor, ben inkâr etmiyordum. Evet o yaşları geçmiştim, geçmiştik. Konu yaş değil, meslekti.

“Fakat bu bir lise mevzusu değil. Ben o insan değilim. Sen de kadın üsteğmenden yararlanan bir yüzbaşı değilsin. Yanlış anlarlar.”

“Sadece beni düşündüğünden yani?” dedi alayla.

“Ben de yüzbaşıya yaranmak için ilişki yaşayan kadın konumunda olmak istemiyorum. Gözlerindeki konumumu yitirmek istemiyorum.”

“Bana yaranmak için ilişki yaşayan kadın mısın?”

“Hayır,” dedim kaşlarımı çatarak. “Örnek gösteriyorum.”

“O zaman? Bunu sen biliyorsan insanlar umurunda olmamalı. Benim umurumda değil.”

“Bir şeyleri saklayan, el altından iş çeviren insan değil de bunu karşılarına çıkıp açıklayan kadın olmak istiyorum. Her şey usulünce vaktinde olabilir. Bunu yapabiliriz.”

“Onların gözlerindeki konumun tehlikeye girmesin diye beni, bizi tehlikeye atacağını mı söylüyorsun?”

Tam olarak bu, Seziş. Onu gizlersen aranızdakiler tehlikeye girer.

“Hayır,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Hayır, asla.”

Ne yapmak istediğini, ne yapman gerektiğini biliyor musun ki? Bir otel odasının küvetinde kendine sarılırken de bunu düşünmedin mi? Ne yapacağım derken nasıl her şeyle başa çıkacağını da sorgulamadın mı? Her şeyin zor olacağını en başından beri bilmiyor muydun?

Biliyordum. Yemin ederim, biliyordum.

“Ben seni saklamıyorum, Kaza. Ben hiçbir gerçeği göz ardı etmiyorum. Fakat bunu yapmak istiyorsan, beni saklamak istiyorsan, ilişkimizi yüzbaşı ve üsteğmen ilişkisi olarak insanlara göstermeye devam etmek istiyorsan üzgünüm...” diyerek kafasını kaldırdı ve ellerini serinkanlılıkla cebine soktu. “Senin için o adam olamam.”

“Anlamadım?” dedim.

Bir an neyden bahsettiğini anlayamamış, ne konuştuğumuzu kavrayamamış hale geldim.

“Senin için savaşırım, Sezin.” İsmimi çok sık ağzına almayan bir adam olarak bana bir yer gösterdi. *Laflarımdan sonra aynı yerde kalamazsın* mesajını verdi bana. “Senin için seninle de savaşırım fakat sen benim için, bizim için savaşmazsan galibiyetlerimin hükmü kalmaz. Ben yalnızca uğraşmış, bunun için cesaret göstermiş, kendini hep öne atmış olan adam olarak kalırım. Ben sürekli uğraşırım. Sanma ki bundan gocunurum. Söylüyorum sana, senin için hep savaşırım. Sen benim için mücadele etsen de etmesen de. Fakat ben tekrar kilometrelerce uzağa savrulup sadece baş başayken Sezin ve Alp olacağımız duruma getirileceksem kusura bakma, Kaza. Buna göz yumamam. Ben seni her türlü tehlikeden, laftan, sözden korurken, seni kendinden bile sakınmaya çalışırken beni kenara fırlatacaksan seninle en başa döneriz.”

“Ben seni kenara fırlatmıyorum, Alp. Bu düşüncelerimin seninle alakası yok. Henüz yeni geldiğinde hakkımızda dedikodular çıkmışken bunun üzerine insanların gözüne sokarsak neler olacağını düşünüyor musun? Ben yanarım, yanmak sorun değil. Sen de yanarsın.”

“Ben varsam ikimizin de yanacağı bir senaryo, olasılıklar içerisinde bile değil.”

Ona güvenmek, kızgın bir kazanın içine göz göre göre kendini atmak ama yanmayacağını adın gibi bilmektir. Bir çölün ortasında kalmak ama

susuz kalmayacağına emin olmaktı. Tüm zorluklara düşmek fakat elinden tutulacağına da farkında olmaktı.

Korkularım vardı. Göz ardı edemiyordum. Kontrolü elden bırakmak benim için çok ama çok zordu.

“Benden istediğin her şeyi sana iki elim kanda da olsa uzatırım, Kaza. İkimiz için de mücadele ederim, seninle de ederim bu beni zorlamaz fakat kafandakileri de kalbinden geçenleri de saklayacaksan o adam olmayacağım.”

“O adamsın,” dedim.

Onun *o adam* olduğunu biliyordum.

“Her şey zor olabilir, Sezin. Her şey başımıza yıkılabilir. Sağlıksız bir ilişki de yaşayabiliriz, umurumda değil. Bunu istiyorum. Bunun olmasını istiyorum. Ne istediğimi biliyorum. Seni istiyorum.”

Başta kafamı eğdim. Onu yok sayamazdım. Onun sözlerini, kendi kalbimi, onun kalbini yok sayamaz; yaşadıklarımızı kenara fırlatamazdım. Bu saatten sonra o ne kadar ben ise ben de o kadar o idim. Sadece... o kadar sıkışmış hissediyordum ki.

Bir kadın olarak evet, zor günler yaşamıştım. Hem akademide hem de meslek hayatımda. Bir erkek bana adım attığında ona yüz verince dahi ben suçlu bulunmuştum. Bunun cinsiyetimle alakası olmaması gereken yerlerde bile buna maruz kalmıştım. Sırf birileriyle yalnızca bir akşam yemeğini kabul etmedim diye ağza alınmayacak hakaretler yemiştım. Akademide sözde hepimiz vatan için bu yola girmemize rağmen sırf kadın olduğum için, “Yapman gereken tek şey evinde kocanı memnun etmek. Yemeğini yapmalı, çamaşırlarını yıkamalı, meyvesini hazırlamalı ve... anlarsın ya... yatakta onu zirveye ulaştırmalısın. Ne askeri olacaksın sen?” diyen bir çocuğu hatırlıyordum. Kadın düşmanlığında zirveye oynuyordu.

O gün farkına varmıştım. İşimiz cinsiyet değil, memleket meselesiydi fakat bunu anlamayan sağır kulağa bağıramazdın. Ben de o günden beri göz önünde olmayan randevulara çıkmış, kimliğimi bilmeyen insanlarla flört etmişim. Yedi yıllık meslek hayatımda, bu yaşadığım kısa süreli ilişki sayılmayacak kadar değersiz olan randevularım, toplansa iki elin parmak sayısını geçmezdi.

Çünkü ben tek başına dikilen, Üsteğmen Sezin Kaza olabilmek için yalnızlığı seçmiş, bu yoldan devam etmiş kadındım.

Karşımdaki adam da âşık olduğum adamdı ve ben tam şu an ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Konu o olunca salağın tekiydim.

Bilmediğim biri değildi, her günümü birlikte geçirdiğim komutanımdı. Hayır, yönetmelikte iş arkadaşınızla ilişki yaşayamazsınız diye bir kaide yoktu. Fakat bu yanlış anlaşılırdı.

Anlaşılsın. Sen biliyorsun. Onu biliyorsun, kendini biliyorsun, sizi biliyorsun. Seni korkutan ne? Tekrar yalnız olabileceğin ihtimali mi? Bunun olmayacağını biliyoruz. O bizi bırakmaz, Seziş. Biz onu bıraksak da bırakmaz. Sadece senden kendisi için savaşmanı istiyor. Bu sefer de mi savaşmayacaksın, diyor sana. Ben yine savaşırım ama bunu sürekli devam ettirecek olan adam değilim, ben seni istiyorum fakat sen beni istemiyorsan kendime daha fazla bunu yapamam diyor.

“Sezin, bana söyle. Bir şey söylemezsen bunun yanlış olduğunu düşüneceğim. Sen düşündüğüm en doğru şeysin. Bunu kirletme. Bana bir cevap ver.”

“Ne cevabı istiyorsun benden?” diye sordum ona dönerek. “Hislerimin cevabı mı, olanın arkasında durup durmayacağımın cevabı mı, Keleş’i karşıma alacağımın cevabı mı, incecik bir ip üzerinde devam ettiğim mesleğimde tek bir yanlış yaparsam her şeyimi kaybedeceğimin cevabı mı? Hangi cevabı istiyorsun?”

“Bana bunun olacağını ya da olmayacağını belirt. Bizim için savaşmayacaksan aslında seni tamamen yanlış tanıdığımı, düşündüğüm o kadın olmadığını cevabınla göster bana.”

“Senin için savaşmayacağımı mı düşünüyorsun? Senin için her şeyi ama her şeyi yapamayacağımı mı düşünüyorsun? Tüm sınırlarımı, kendimi çiğnediğimin farkında değil misin? Olacağını ya da olmayacağını belirtmemi istediğin şeyin çoktan olduğunu, gerçekleştiğini, senden başka bir adım ilerim olmadığını görmüyor musun?” Ona doğru bir adım attım. “Korkmuyor muyum, çekinmiyor muyum? Oluyor. Korkuyorum. Ama kahretsin ki senin için kendimle bile savaşırım. Öyle bir adamsın ki bana bunu yaptırırsın. Öyle bir adamsın ki seni gördüğüm ilk andan mücadeleye hazırdım. Çok düştüm, Alp. Bir daha düşme ihtimalim benim kafama bir silah doğrultuyor ama sen öyle bir adamsın ki benim, bizim için dikilmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Sana kendimi daha nasıl anlatayım?” diye sordu ellerini bana doğru göstererek. Sanki elinde bir şeyler saklamadığını bana apaçık göstermenin derdindeydi. “Sana daha nasıl söyleyeyim, Kaza? Senin için deli olduğumu, yoluna köle olduğumu sana daha nasıl göstereyim?”

“Gösterdin,” dedim. “Gösterdin, konu bu değil. Ben zorunda hissetmiyorum, yanlış anlama. Bunu canıgönülden yaparım. Sadece...” Derin bir

nefes aldım. “Kaybetmekten korktuğum ne varsa hepsi etrafa saçıldı. Onları toparlayacağım derken kendimi kaybettim. Dön, bak bana şimdi. Sen kendini kaybetmiş bir kadının kendisini taşımasına yardım etmişken... sana inanmadığımı, güvenmediğimi mi düşünüyorsun? Neler yaşayabileceğimizi biliyorum, biliyorsun. Sadece Keleş de değil, çevremizdeki herkes ama herkes bundan nasibini alacak.”

“Kaldıracağız. Sen ve ben.”

Biz.

“Sen ve ben değil, Akkurt. Bizi bu saatten sonra iki cepheye ayıramazsın. Ben neysem sen osun. Sen neysen ben oyum.”

Bana doğru yaklaştığında onu bekledim ve sonra karşımda durduğunda konuşmaya başladım. “Ben bu hayatta en sevdiklerimi, ailemi silmek zorunda kaldım. Üzerimden bir dünya geçse ah etmezdim. Ailem itti, yere düştüm.” Yüzüne daha fazla bakamadım. Bakışlarım ilk önce göğsüne düştü. Göğsü öyle sığınılabilir geldi ki alnımı göğsüne dayamaktan başka çare bulamadım. “Beni düşürme, Alp,” diye fısıldadım. “Beni bu kadar ayağa kaldırdıktan sonra sakın düşürmeye kalkma.”

“Asla,” dedi kısık bir sesle. Belki de ona sığınmam beni zayıf gösteriyordu. Umurumda değildi.

“Bana yapış, bana sarıl, ben ol, beni koru, seni korumamı iste. Bana zarar ver, sana zarar vermem için bana yalvar. Sana gelmem için ısrar et. Bizim için savaş, benden bizim için mücadele etmemi iste. Ah edene yazıklar olsun, Alp. Hepsini yapacağım. Sen de benden gitme.”

“Ben senden gider miyim?” Elleri belimin iki yanına yerleşti ve beni kendisine çekti. “Sence ben senden gidebilir miyim?” Kafamın üzerinden öptü. İçim yine baharla doldu. “Düşmekten korkuyorsun, korkma. Asla seni düşürmem. Sen benim Kaza’msın. Sana çarptım, sende parçalandım ve zeden oldum. Beni, senin yaptın. Bir yere ait olmak bir yaralıyı iyileştirmiş. Aldığım yaralara rağmen bu çarpışmadan hiç de şikâyetçi olmadığımı anladım.”

Kollarımı beline sarıp iyice sığındım ona. Kafamı da göğsüne sürttüm. Duygulandıran bir eşek olduğu için içimden ısırarak gelse de memesi kopmasın diye yapmadım.

Bir süre öylece durduk. İçimden pek kıpırdamak gelmedi. O da bundan şikâyetçi gibi değildi. En sonunda kafamı kaldıran ben oldum. Başımı oldukça kaldırmam gerekmişti.

Siz şimdi sevgilisiniz, değil mi? Allah’ım, bugünlerde başımıza gelen felaketlere bakar mısın? Bu en güzeli.

“Sen şimdi benim sevgilim misin?”

“Günaydın,” dedi sırtarak.

Ben de ondan bahsediyordum. Bu Seziş çok geç fark etti. Kırk horoz bağırdı, kırk tavuk yumurta çıkardı bizim kız hâlâ biz şimdi neyiz diye düşünüyordu.

Yüzümü buruşturdum gıcık biri gibi. Tek elini uzattı ve burnumu iki parmağı arasında sıkıştırıp, “Kokarca,” dedi neşeyle.

“Masai zürafası.”

“Yesin seni masai zürafası.”

“Yer gibi duruyor zaten. Pek de zorlanmaz.”

“Hiç zorlanmaz. Tek lokmada yutar.”

“Bunu birkaç kez daha söylersen tedirgin edersin beni.”

“Yerim,” dedi mızıkçı bir tavrıyla. “Yiyemez miyim? İzin mi yok?”

“Sana izin var ya. Ne demek o öyle?”

“Yerim zaten,” dedi.

“Yersin tabii,” dedim. Durdum biraz. Kollarım hâlâ onun beline sarılıyken, “Sevgilimsin yani,” dedim. “Yiyebilirsin.”

“Sevgilin...” Ellerini belimden çekip beni de kendisinden ayırdı. Sağ eliyle topuz yaptığım saçımdan fırar etmiş kaçak saç kenara doğru itirdi. “Tekrar söylesene. Çok yakıştı ağzına.”

“Sevgilim,” dedim içim şenlik havasında. “Sevgilim, sevgilim, sevgilim.”

Dudaklarında oluşan gülümsemeye bakarken içim gitti. Yüzümdeki gülümseme soldu ama öyle bir soluş değildi. Huzurlu bir soluştu. Ne güzel gülümsüyordu oysa. Kimse bilmiyordu bu gülümsemeyi. Zaten bilmesinlerdi de... Keşke Turan Alp Akkurt, insanlara nasıl gülümseneceğinin dersini verseydi.

“Senin sevgilin.” Okşadı saçımı, sonra yanağıma getirdi elini. Orayı sevdi avucuyla. “Sevgilin... Ne güzel çıkıyor ağzından.”

“Çok sevindin ya. İstersen kocam da diyebilirim.”

“Onun da zamanı gelecek,” dedi gülümseyerek.

Kocam da kocam. Bugün uyandım. Kocam. Yüzümü yıkadım. Kocam. Kahvaltı ettim. Kocam. Kocam yani. Bizim kocamız. Zamanı da gelecek. Oh.

“Yani şimdi sevgilimsin,” dedim.

“İnandırıcı gelmiyor mu?” diye sordu. “Daha kaç kere soracaksın?”

“Kedi köpek gibi birbirimizi yediğimiz adamla sevgili olunca ben,” dedim. Bir an bu tavrıma karşılık duraksasa da sonra birden güldü. Kocaman gözlerle ona bakakaldım. Dişlerinin güzelliği aklımı başımdan aldı. Gözleri

hele, o öyle gülünce bir yıldız gibi parlamıştı. O yıldızın parlamasına karşılık, içimden dilek tuttum.

“Rabbim,” dedim içimden. “Ben bu adamdan razıyım. Sen de ondan razı ol. Bize uzun ömürler ver. Bu hayat, onunla nefes almaya devam etsin çünkü nefes almak yıllar sonra ilk kez bu kadar tatlı geliyor bana.”

Elini belime atıp beni birden kendisine çekti. “Sevgilim,” dediğinde yüzüm aydınlandı.

Efendim, gözümün merceği. Nefesim. Dünyam. Canımın içi. Biricik kocam. Aşkilopum. Kış ayındaki ısıtıcım, yaz ayındaki rüzgârım. Güneş göz-lüğüm. Evimin direği. Aylardır kullanmadığım çantamın içinden çıkan yüz liram. Kalbimin kapakçığı. Efendim, nur yüzlüm.

“Öyleyim ya şimdi...”

“Ah, Sezin.” Eğildi, dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Sezin, Sezin, Sezin.” İsmimi her söylemesinden sonra bir öpücük yerleşti iki dudağıma. “Sezin.” Yine bir öpücük.

“Efend-” dedim ama yine, “Sezin,” diye öptü beni.

Öpüşlerine karşılık vermeme izin vermiyordu.

“Sezin.”

İki elimi yanaklarına yaslayıp kavislenen belimi daha da gerip ona baktım kocaman gözlerle.

“Hımm,” dedim sonra ona bakarken. Dudaklarımı yaladım. “İsmimi söylemenin hoşuna gittiğini mi söyleyeceksin yine?”

“Yok,” dedi. “Bu sefer onu demeyeceğim.”

“Ne diyeceksin?”

“Hiç.”

“Hiç mi?”

“Var bir şey aslında.”

“Söylesene. Dinlerim ben.”

“Seni bulduğumda otuz iki yaşındaydım ama sana yemin edebilirim Kaza, kırk yıl önce seni istedim ve sana ulaşmak için bekledim. Kırk yıldır seni arıyordum sanki. Kırk yıllık bir özlem bu.”

Seninle evlenelim de gör. Artık Seziş de bu düşünceye çok sıcak.

Tek yaptığım şey parmak uçlarımda yükselip boynuna sarılmak oldu. Yüreğim onunla doluydu, kollarım da onunla doldu. Belime sarılıp kendisini boynuma gizlediğinde dönüp bir kez öptüm yanağından.

9. GEÇMİŞ ZAMANDAN BİR SES

Karşımda duran, silahlarını ve üniformalarını kuşanmış Keleş'i izlerken elimi kemerime atıp onlara baktım. Hepsi merakla beni izliyordu. Arkadaki duvara dayanmış olan Turan Alp Akkurt hafif muzip hafif ciddi bir meşreple beni bekliyordu.

"Altı ay öncesine gideceğiz," dedim tek tek Keleş'in suratına bakarken. "Olanların özetini birlikte çıkaracak ve ev sahibi olarak geçecek bir haftada olanları düşüneceğiz."

"Emredersiniz komutanım."

Yanımdaki beyaz tahtaya yansıttığım projektörden yansıyan görüntünün ilk sayfasını açmamla Turan yaslandığı duvarın yanında kalan ışık anahtarına basarak odayı karanlığa boğdu. Elimdeki kumandayla beyaz tahtaya yansıyan Tahrir'i gösterdim.

Gerçek ismini de yaşını da bilmiyorduk. Sesinden anladığım kadarıyla otuzlarının ortasındaydı fakat kırklarının başında olma ihtimali de vardı. Çok yaşlı bir adam değildi.

"Tahrir, yani Kurtuluş adlı aktif örgüt başı. İlk kez iki sene önce bir terör saldırısında bulundu ve bir sürü sivil kaybıyla Keleş Timi, Tahrir'i yakalatmak üzere kuruldu," dedi Fırat abi giriş yaparak. "Her birimiz bu görev için bir araya geldik. Keleş; üstlerin talebiyle oluşturulmuş ve bir kadın askeri personele komutası verilmiş ilk timdi."

Kubat devam etti. "Tahrir'i bilmiyorduk. Dördüncü ayımızda Yassou adlı bir adamda bulunan kitabın, Tahrir'e ulaştırmaya çalışıldığını öğrendik. Altıncı ayımızda oldukları yerlere sızmaya ve zarar vermeye başladık. Birçok saldırı, birçok baskın oluşturuldu fakat bir şekilde elimizden kaçtı."

Yeni slayta geçtiğimde kitabın fotoğrafı çıktı. Kitabın sayfaları da dış cildi de görünüyordu.

"Yassou'nun elindeki kitapta, beş yıl içinde olacak saldırıların yazdığı bilgisine ulaşmıştık. Kitap en son, Kuzey Irak'ta Yassou'nun elindeydi fakat sonra gelişen olaylar çerçevesinde Tahrir'in kuzeni ve ortağı olan Yassou, kitapla kayıplara karıştı," dedi Serkan kitabı gösterirken. "Böylece Tahrir'i de kaçırmış olduk."

Göktruğ devam etti. “Tahrir’i, Yassou’yu ve kitabı ararken yeni bir bilgi aldık. Tahrir’in de Yassou’nun da Hakkâri, Dilekli’de olduğu bilgisiyle birlikte Keleş olarak Hakkâri’ye gittik.” Hera’nın fotoğrafı çıktı geçtiğim yeni sayfada. “Daha sonra orada Qero adlı örgüt lideri olan Oxford profesörü Hera Watson ile karşılaştık. Kendisi bizi Yassou’ya götürecekti fakat Yassou’ya vardığımızda Mordim işin içine girerek Yassou’yu kaçırdı,” dedi ciddi bir şekilde. Ellerini masanın üzerinde yumruk yapmıştı.

Şükrü’nün bana yolda attığı Yorgi’nin maskeli fotoğrafını gösterdim. Yorgi birileriyle sohbet ediyordu ve yüzü davete çevriliydi. Hemen arka taraflarda bir yerde masada oturan ben görünüyordum. “Mordim’i çağıran kişi Tahrir’in birlikçisi gibi görünse de Tahrir’in en büyük düşmanıydı. Kendisi Hera ve Hasan Doğru’nun çalıştığı üst kademe bir arabulucuydu. Yorgi adlı terör mensubu arabulucu olmak değil, söz sahibi olmak istiyordu. Bu yüzden Tahrir’le Yassou’yu birbirinden uzaklaştırıyordu. Çünkü bir araya geldiklerinde kendisini çok çabuk bir şekilde bertaraf edeceklerini biliyordu,” dedi Şükrü.

“O sırada Keleş olarak kitabı almış, Dilekli’den çıkmıştık fakat sorun şuydu ki kitap beklediğimiz gibi çıkmamıştı. Garip bir alfabeyle yazılmıştı, çoğu sayfası ve kitapta olduğunu gördüğümüz bölme boştu. Hera’dan Hasan’ı, Hasan’dan Yorgi’nin gideceği daveti öğrenmiştik. Davette anladığımız üzere Yorgi karşıt çalışıyor, kendince bir yer edinmeye çalışıyordu. Ona bir söz verilmişti fakat başka bir söz ya da aynı söz en baştan Tahrir’e Sezin Kaza’yı bitirdiği surette verildiği için Yorgi işlerini hızlandırmıştı. Yani bu da şu demekti: Tahrir ve Yorgi’ye söz veren kişiler çift taraflı oynuyorlardı. Yassou’da olan bir şey çok değerli, Yassou da İsrail için çok değerli çünkü Tahrir de Yassou da İsrail kökenliler. Peki... Tahrir neden Yassou tarafından korunmuyor?” diye uzun uzun konuştum.

“Çünkü bir yanılsı var,” dedi Turan Alp arkadan. Keleş göz ucuyla ona baktı. Turan yaslandığı yerden yanıma doğru yürümeye başladığında Nizami ve Şükrü’nün bakışlarının ikimiz arasında gidip geldiğini gördüm. Onları fark eden tek kişi ben değildim. Kubat’la Fırat abi de Nizami’yle Şükrü’ye kilitlenmişti. “Tahminen İsrail’e bir yanılsı oldu. Bu yüzden de Mordim, Dilekli’de Yassou’yu almaya geldiğinde Tahrir kaçmayı seçti.”

“Kitabı ikisi de umursamadı. Bu ne demek oluyor?” diye sordu Serkan. “Eğer Sezin Komutan kulübenin içerisine girmeseydi ben bombayı içeri atacaktım fakat bildiğimiz üzere Yassou kitabı orada bıraktı. Madem bu kadar önemli, neden geride bıraktı?”

“Çünkü-” Kaşlarım çatıldı. Gerçekten, Yassou kitabı bırakmıştı da Tahir neden bırakmıştı? “Kitapta önemli olan saldırılar değil de...”

“Gizli bölmede olan, ne olduğunu bilmediğimiz şey miydi?” diye sordu Özgür.

Fırat abi, “Şu Dilekli meselesi sürekli arapsaçına dönüyor,” dedi alnını kaşıyarak. “Hera bizi o eve götürdü ve Mordim tam o anda oraya indi.”

“Hera Yassou’nun o evde olduğundan çok emindi ya,” dedi Nizami dalgınca. “Bu kadın-” Kafası kalktı ve bana baktı. “Komutanım...”

Gözlerim Turan’a döndü hızla. Fark ettiğim gerçeğin ardından şokla dikleştim. “Hera, Yassou’nun yerini bilmiyordu, Yassou’yu orada tutan kişi kendisiydi. Kitabı geride bıraktı çünkü alfabenin zor olduğunu biliyordu. Bölmedeki önemli olan şey her neyse baştan beri Hera’daydı.”

“Yassou’yu esir tutan Hera’ydı yani,” dedi Turan.

“Bunlar en başta on kişilerdi,” dedi Kubat. “Karşımıza çıkmadan önce on bir kişi olma ihtimalleri ne?”

“Ah, siktir,” dedim refleksle.

“Güzel düzıldük Dilekli’de,” dedi Fırat abi. “Hayırlı olsun. Kitapta her ne varsa çoktan yola çıkarıldı.”

“Hera, Yorgi’ye çalışıyorsa ve kitabın içinde her ne varsa bu şey Yorgi’ye ulaştı,” dedi Serkan. “Yine yolumuz Yorgi’ye çıkıyor.”

“Ya da ulaştı mı?” diye sordum çenemi kaşırken. “Acaba Yorgi’nin davete gitme sebebi kitabın içindeki o şey miydi?” Ofladım. “Şey deyip durdukça sinirlerim bozuluyor. Şeyi sikeyim,” dedim öfkeyle. Sonra göz ucuyla Turan’a baktım. “Kusura bakmayın, komutanım. İş gerginliği.”

Turan gülecek gibi oldu. Şükrü’yle Nizami, Turan’a döndü. Turan ciddileşti, kafasıyla beni onaylayıp Göktuğ ve Özgür’e baktı. “Hasan’ın bilgisayarından bir şeyler çıktı mı?”

“Sürekli aranan iki sabit hat vardı. Biri Hera Watson’a, diğeri ise Kubat Komutan ve Fırat Komutan’ın indirdiği, Sezin Komutan’ı lojmana yakın yerde sıkıştıran adamlardan birine aitti. Bir de üç kez konuşulan bir hat var. Hattın kimin üzerine olduğunu henüz bulmadık.”

“Neyi beklediniz bulmak için?”

“Bir ekipmana ihtiyacımız vardı,” dedi Özgür hızla. “Bir html dosyası çıkıyor, o da bir internet sayfasına çıkacak olmalı fakat dosya hatalı, komutanım. Dosyayı temizlemek ve açabilmek için başka bir programa ihtiyacımız vardı. Ankara’dan o dosyanın gönderimini bekliyoruz.”

“Ne zamandır gelmedi mi hâlâ dosya?” diye sordu Turan çatık kaşlarıyla.

“Henüz gelmedi, komutanım.”

“Ankara’ya e-posta yollayın. O numaranın üzerine gidin.” Fırat abiye döndü. “Dün adamlar bir yere gitti mi?”

“Hayır, komutanım. Sabah size söylediğimiz gibi gece boyunca elle tutulur bir gelişme olmadı.”

Turan ensesini kaşıdı. “Hera Watson üzerinde herhangi bir sorgu hükmümüz kalmadı. Olay tamamen Ankara’ya ait. Elimizden bir şey gelmeyecek.”

Belki de ben Yorgi meselesini çok az... çok az zorlayarak Yorgi’de olanı alabilirdim. Belki. Yani... belki.

Gözlerini bana çevirdiğinde bakışlarımı yerden hemen ona döndürdüm. İlk başta yüzümün haline kaşları çatıldı daha sonra, “Hayır,” dedi direkt.

“Efendim?”

“Aklından ne geçiyorsa ona hayır, Kaza.”

Müneccim boku yemiş.

“Aklımdan bir şey geçmiyor, komutanım.”

“Seni tanıyorum ve hayır.”

“Beni tanıdığınızı sanmıyorum,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Yanlış anladınız sanırım.”

“Hayır.”

“Emredersiniz,” dedim sadece.

Ben sadece... belki diyordum.

“Ne geçiyormuş aklından?” diye sordu Nizami. Kaşları çatıktı. Rahatsız olduğu çok belliydi.

“Hiçbir şey tabii ki,” dedim onlara dönerek. “Keleş olarak bu konu üzerine düşünmeliyiz. Göktuğ ve Özgür, tanıdığınız epigrafist* varsa kitabı gösterin. Güvenilir kişiler olmaları önemli. Gizlilik sözleşmesiyle iş yapabiliriz.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Askerler geldi mi?” diye sordum.

“Evet, komutanım. Odalarına yerleştirildiler,” dedi Kubat. “Yemeklerini de yediler. Ben şimdi onları sahaya götüreceğim.”

Turan Alp’e döndüğümde gözlerini bana çevirmeden, “Ayrılın,” dedi. Herkes ayağa kalktığında bana döndü. Ben de ona baktığımda Fırat abinin, “Nizami düş önüme,” dediğini duydum.

“Abi-”

“Şükrü sen de benim önüme,” dedi Kubat da. “Çıkıyoruz.”

“Emredersiniz.”

* Yazıt bilimiyle uğraşan kişilere verilen isim.

Odadan çıkarken Özgür ve Göktuğ'un garip bir şekilde hem onlara hem bize baktıklarını görsem de ses etmedim. Kapı kapatıldığı gibi Turan, "Yorgi'ye yaklaşmayacaksın," dedi direkt.

"Mantıklı olanın bu olduğunu biliyorsun."

"Sen beni duyuyor musun?"

Senden başka şey duyamıyoruz. Aşktan, oğlum.

"Duyuyorum tabii," dedim ben de saygıyla. "Sadece Yorgi'ye dans ettiği kadın olarak görünüp senin ve Keleş'in gözetiminde kendimi esir düşürebilirim. Bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Her şeye çok ama çok yaklaştığımızı biliyorsun."

"Hayır."

"Turan," diyerek bedenimi ona çevirdim. "Düşün bunu. Tahrir'i kendimize çekeceğimizi biliyorsun."

Gözlerini yüzümde gezdirdi. Onun mantık ve tahminimce kalp çatışmasını soğukkanlılıkla izledim. Evet, ben de böyle bir şey yaşanmasını onun tarafından düşününce istemezdim. Elbette istemezdim.

Ona gelebilecek zararlar neler yapabileceğimi düşünmek beni sonu gelmez bir karanlığa itiyordu fakat göz önünde bulundurmalıydım ki bu mesleğimiz açısından, davamız açısından çok ama çok önemli bir adım olacaktı.

"Askerlere dön, Kaza. Hepsi senin gözetiminde." Bana eliyle kapıyı gösterdiğinde ilk önce kapıya sonra ona baktım. "Sana güveniyorum. Bunun altından kalkarsın."

"Elbette kalkarım."

Savunmasız gibi gülümsedi. Kafasını eğip gülümsemesini sürdürdü ve sonra aşağı bakarken kafasını iki yana sallayıp kaldırdı. Ciddileştiğini gördüm. "Elbette kalkarsın."

Bir adım geri gittim. "Şüphemiz olmasın, komutanım."

"Asla," dedi omuzlarını dikerek.

"Hiçbir konuda şüphemiz olmasın. Dediklerimi düşünün."

"Senin dediğin her şeyi her saniye düşünüyorum zaten."

"Yorgi konusunu d-"

"İşine dön, Kaza."

Gülümsedim ve sanki üzerimde elbisem varmış da eteklerinden tutarak reverans yapıyormuş gibi selam verdim. Turan'ın gözleri parladı. *Yine.* Bana bakarken sanki hep parlıyordu. Çünkü az önce Keleş'le aynı masada hiç de parlak gözlere sahip değildi. Soğukkanlılığı yüzüne asmayı çok iyi biliyordu. Ona bakarak yaptığım şımarıklığı bırakıp ayağa kalkıp kapıyı açtım ve dimdik durdum.

“Emredersiniz komutanım!” diye bağırarak elimi alnıma götürüp selam verdim ve odadan çıkarak kapıyı kapattım. Kapalı kapının ardından sandalyenin sertçe çekilme sesini duydum. Az kalsın gülecektim ki önüme döndüğümde gördüğüm dörtlüyle, gülümsemem yüzümden yuvarlanarak yere düştü.

Gölgemiz gibi arkamızdalar, Seziş. Hiç de kolay olmayacak bundan sonra olacaklar.

“Nizami,” dedim bana sorgulayarak bakan Nizami’ye. “Şükrü?” Şükrü dimdik duruyordu. “Özgür?” diye sordum onun burada neden durduğunu bile anlamadığına emin olsam da. “Serkan?” Pekâlâ, Serkan’ı anlayabiliyordum çünkü o en başından beri diğerlerinden daha şüpheliydi. “Beni mi bekliyordunuz?”

“Evet,” dedi Şükrü. “Sahaya sizinle gideceğiz.”

“Tabii,” dedim yine. “Dördünüz de mi?”

“Hımm,” dedi Serkan gözlerini kısarak. “Sizi tek bırakmamak için.”

“Neden? Bir sorun mu var?”

“Yok mu?” dedi Nizami.

“Bilmem. Var mı, Özgür?” dediğimde Özgür yanında dikilen silah arkadaşlarına baktı. Serkan ve Nizami’ye bakarken bakışlarını indirmek durumunda kalmıştı çünkü onlardan oldukça uzundu. Sonra bana doğru eğildi.

“Ben neden burada olduğumu bilmiyorum, Sezin Komutan’ım. Sen de bizimle kalacaksın dediler, gitmeme izin vermediler. Ne dönüyorsa benim hiçbir şeyden haberim yok. Ben mesleğimi seviyorum,” diye fısıldadığını sandı. Serkan onu omzundan tutup yanına geri çektiğinde orantısız güç yüzünden duvara yapışacaktı ki diğer yanındaki Nizami onu kolundan tutup düzeltti.

Dördü de bana buz gibi suratlarla bakarken, “Diğerleri sevmiyor mu dersin?” diye sordum.

“Valla-”

“Sen bence sus artık, benim de asabımı bozma,” dedi Nizami ona dönüp gözlerini açarak.

“Şu dilimi keseyim,” diye mırıldanarak ağzına fermuar çeker gibi yaptı.

Gözlerim sorgular gibi Serkan’a döndü. “Senin burada durma nedenin ne?”

“Onlarla aynı nedenden.”

“Beni kimsenin yakıştırmadığı bir düşünceyle suçladığın için mi?” diye sordum ellerimi arkamda bağlayarak. “Çünkü onların buna hadleri olmasa da yaptıkları tam olarak bu.”

“Ne?” diye sessiz bir çığlık attı Özgür. “Beni ne işlere karıştırıyorsunuz ya? Ben daha geleli bir yıl oldu. Allah’ım, anamın kalbine iner valla.”

“Başlayacağım anana şimdi, sus,” dedi Şükrü ve sonra bana döndü. “Biz sizi askerlerin yanına giderken yalnız bırakmak istemedik. Bir şeyle suçlamıyoruz.”

“Suçlamıyorsanız güzel çünkü böyle bir şey yapsaydınız yönetmeliği açarak size maddeleri saymak durumunda kalırdım,” dediğimde hepsi aynı anda yutkundu. Onların suratlarına beyazından bir şeyler inerken ellerimi önümde bir kez birbirine vurdurdum. “Neyse. Eh, iyi madem. Askerlerim, aslanlarım, yiğitlerim beni yalnız bırakmak istemediyse ne diyeyim şimdi? Hadi, götürün beni sahaya.”

Nizami ile Şükrü bakışarak aynı anda kafalarıyla birbirlerini onayladılar ve öne geçtiler. Serkan ile Özgür de arkama kurulduğunda, “Hasbinallah ve nimel vekil,” dedim ve yürümeye başladım. Hepsi yüzlerine maskelerini geçirdi. Ben yüzümü kapatmadım. Alaydan çıktığımızda Şükrü soluma, Serkan sağıma geçti. Önümde ve arkamda Nizami’yle Özgür vardı.

Kuşatılıyor. Bayıldım bu olaya da bunlar bokunu çıkartacak gibi duruyor, Seziş.

“Hayırdır, silahlı saldırıya mı uğrayacağım?”

“Yok, biz varken sizin başınıza bir şey gelemes zaten,” dedi Serkan.

“Eyvallah, Serkan’ım.”

“Estağfurullah komutanım,” dedi Serkan hemen. “Bazı yeni insanlar sizi bizden çalmaya çalışır da biz izin vermeyiz.”

“Çalmak mı?” diyerek ona dönünce, “Kaba ağzımın kusuruna bakmayın komutanım,” dedi. “Sivilden kalan alışkanlık.”

“Sivildeki alışkanlığı bizim üzerimizde edindiğine eminim ama kanıtlayamam,” dedi Özgür.

İlerideki askerlerin çantaları ve silahlarıyla hazırda beklediğini görünce, “Nizami önümden çekil,” dedim. Onlara şimdi laf anlatamazdım. Nizami itaatkâr bir şekilde Şükrü’nün yanına geçti, benimle yürümeye devam ettiler. En sonunda askerlere belirli bir mesafede beni tek bıraktılar. Büyük bir özgüvenle tam karşılarında durdum. “Rahat,” dediğim gibi her birinin toprağa sürtünen postal seslerini dinledim. “Hazır ol!”

Ayaklarının çarpma sesleri de gelince, “Üsteğmen Sezin Kaza,” dedim topluluğa. “Bir haftalık konaklamanızda, zaruri koşullarda danışacağınız ve sorularınızı soracağınız gerekli merci benim. Bir haftada komuta olarak benden emir alacak, benim şartlarımda konaklayacaksınız. Karargâhınızdan gelen rapora göre dinlenip geldiğiniz için direkt idmanlarınıza başlayacağız.

Emir bu. Bunlar dışında askerlerime şahsi sorular sormayacak, ayak altında dolaşmayacaksınız. İhtiyacınız olan her şeyi askerlerimden temin edebilirsiniz. Söylediklerim dışındaki gelişmeleri yalnızca benim ağzımdan duyacaksınız. Anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz komutanım!”

“Güzel.” Arkama doğru baktım. Şükrü’yü gördüm ilk. “Parkur hazırlandı mı asker?”

“Evet komutanım,” diye cevap verdi.

Tekrar askerlere döndüm. “Sağa dön!” Sağa döndüler. “Tek sıra halinde askerleri takip edin,” dediğimde Kubat ve Fırat abi en önden giderken Keleş’in geri kalanı da peşlerinden devam etti. Alaydaki mavi bereli askerler de onlara katıldı. Sınırdan gelen askerler de onlarla aynı hizada yürümeye başladılar. En arkada ben, Nizami ve Şükrü kaldık.

Parkurlar genelde yakın dağdaki sahaya kurulurdu. Bu yüzden hep birlikte oraya yöneldik. Şükrü, “Bugün alaydayız, değil mi komutanım?” diye sordu.

“Evet.”

“Şey... Ben bu akşam İlayda’yla bir kahveye çıkacaktım da böyle olacağını tahmin edemedim. İki saatlik bir arayla gitsem, sonra hemen gelsem?”

“Hayır,” dedim. “Alaydayız. Alayda kalacak askerler var, kontroller var. Görevinin başını terk etme.”

“Emredersiniz.” Yanımda yürürken Nizami’ye göz ucuyla baktı. Nizami ona bakmıyor, ileriye izliyordu.

“Her şey tamam mı, Nizami?” diye sordum.

“İstediğiniz gibi ayarlandı,” dedi sadece. “Turan Komutan eğitime katılacak mı?”

Turan düşman güçse sen esirsin gözlerinde, Seziş. İlk hedefleri T.A.A!

“Hayır,” dedim ona garip garip bakarak. “Siz de ilk gün diye yanımdasınız. Diğer günler komandolarla halledeceğim eğitimi. Çok gerekmedikçe yanımda olmayacak, Turan Komutan’a yardım edeceksiniz.”

“Anladım, komutanım.”

“Bana sormak istediğin bir şey mi var, Yıldırım?” dedim mizacımlı bozmadan. Askerler önden ilerledikleri için bizi duymuyorlardı fakat yine de o sert sesimi ve soğukkanlılığımı bozmadan hissettirmeye çalışıyordum.

“Haddim mi komutanım?”

“Sor,” dedim.

“Aranızda bir şeyler var mı?” dedi direkt. Şükrü’ye dönüp kısa bir an baktığımda gözlerini kocaman açarak askerlerin peşinden gitmeye devam ettiğini gördüm. Nizami’ye içinden sövdüğüne emindim.

“Senin hayatına katkısı olacak mı cevabımın?” diye sordum tekrar Nizami’ye dönerek. Omzuna astığı silahını kuvvetlendirdi. “Özel hayatımı merak mı ediyorsun?”

“Gözümüzün önünde olduysa bunu bilmeliyiz.”

“Diyelim ki var,” dedim soğuk bir sesle.

“Saygı duyarım,” dedi. “Sadece bizi kapı dışarı ettiğinizi kabul etmek düşer üzerimize.”

“Sizi kapının eşiğinden içeri hiç almadım,” demek durumunda kaldım çünkü bu tam olarak böyleydi. Komutanları olduğum süre zarfında ağzımı açıp da kendimi anlatmamıştım. Onlar beni kendi çabalarıyla tanımışlardı. “Alsaydım kapı dışarı edilirdin. Sen o kapıdan hiç içeri girmedin, başçavuş.”

“Eyvallah komutanım,” dedi. “Sağ olun.”

Onun üzüldüğünü hissetsem de bu böyleydi. Ben yalan söylemiyordum. İsmim, yaşı ve Rizeli oluşum dışında bildikleri hiçbir şey yoktu hakkımda. Özel hayatım, özel hayatımdı. Mahremdi.

“Güzel. Artık bu tavrı görmek istemiyorum.” Şükrü’ye döndüm. “Doğru. Keleş bir aile fakat ailede sırlar ve sınırlar olur. Herkes kendi yerini bilsin. Beni ve Turan Komutan’ı yargılamak da eleştirmek de size düşmez. Kendi aranızda benim hakkımda ne döndürürseniz döndürün, bunu bana da yüzbaşıınıza da yansıtmayacaksınız. Anlaşıldı mı, Zekeriya?”

“Esağfurullah komutanım. Kendi aramızda dedikodu yapacak adamlar değiliz. Hele sizin hakkınızda.”

“Sana anlaşıldı mı diye sordum, fikrini sormadım,” dedim.

“Emredersiniz,” dedi kısıp sesiyle.

“Güzel,” diyerek omuzlarımı yükselttim. “Bu işin memleketle alakalı olduğunu ve vatanımız için her şeyi yapacağımızı unutmadan işinizi yapın. Başka bir şey duymak istemiyorum.”

“Emredersiniz,” dediler. Onların yanından ayrılıp önlere doğru ilerlemeye başladım.

Askerler ilerlerken Kubat’la Göktuğ önden ilerleyenleri kontrol etmek amacıyla onlarla yürümeye başladı. Ben ortada Fırat abiyle kalırken arkada Şükrü, Nizami ve Özgür kalmıştı. Aralardaysa mavi bereli askerler vardı.

“Komutanım, bir şey soracaktım,” dedi Fırat abi bana doğru eğilerek.

“Evet,” diyerek askerlerle birlikte yavaşça ilerlemeye devam ettim.

“Tamamen şahsi. Beni yanlış anlamayacağınızı umarak sormak istiyorum.”

Etrafa bakındım. “Sor abi,” dedim. “Rütbe dışındayız. Komutanın değil, kardeşinim. Sor.”

“Sezin, kızım, kulağıma bir şeyler geliyor uzun zamandır. Kaç gündür Sevil ablandan duyuyordum. Benim de gözüme çarptı ama saygısızlık etmek istemedim size. Bugün de Şükrü ile Nizami gelince... Yanlış anlama beni, kurban olduğum. Bilirsin. Benim için Ziyafet de sen de İlayda da Narin de kardeş gibidir. Abiniz olarak hep yanınızda olurum.”

“Biliyorum abi.”

“Turan Yüzbaşı’yla aranızda var bir şeyler. Biliyorum. Nefretin sonu aşktır, sevdadır. Sizinkisi geç düştü sevdaya ama... görüyorum kardeşim. Bu nefret, bitmez tükenmez bir sevda ekmiş yüreğinize.”

Bir an kalbim hızlanınca bu sevdanın omzumdaki apolet kadar ağır olduğunu, taşıması kolay ama yaşaması zor olan bir şey olduğunu hissettim. Hayatımı aşktan kendimi koruyarak geçiren ben, bir Kazazede’ye gönül bağlamıştım. Düğümü de öyle kuvvetli atmıştım ki bozmaya kimsenin yüreği yetmezdi.

“Saklama benden. Görürüm ben. Rabbim size en doğru yolu gösterecek, sizi birbirinize gösterecek diye dua ettim namazlarımda. Hakkınızda hep en iyisini istedim.”

“Sağ olası.”

“Sevil ablan da iyi gözlemcidir. Çakmış sizi hemen. Sen de inkâr etmemişsin. Bugün de Şükrü ile Nizami görmüş sizi koridorda. *Dudak dudağaydılar* dediler.”

“Yalan demişler,” dedim. “Turan Komutan, alay sınırlarında aşmaz sınırı.” Yutkunarak etrafa baktım.

Ha ha, kandırdık. Spor salonunda öpüştük bile. Sonra deponun arkasına Ziyafetleri dinlerken de biraz elleştik. Hep kandırıyoruz.

“Ben o iki haytanın lafıyla gelmedim sana. Yanlış anlama. Sen de öyle konumda olacak kız değilsin. Bizi bilirsin. Kardeş gibi, abla gibi görürler seni. Koruyup kollamak isterler. Onlar da güvendikleri, sevdikleri adam seni onların elinden almış gibi hissetmişler. Gözleri önünde olanı görmedikleri için, sakladığınız için kızgınlar.”

“Kızsınlar, kırılınsınlar. Beni ilgilendirmez. Saklamadım.” Etrafa baktım. “Ben yanlış bir şey yapmadım abi.”

“Ben seni ilk kez böyle mutlu görüyorum. İçin içine sığmaz gibi neşen var. Rabbim yalnızlıktan seni koparsın diye öyle dua ettim, öyle diledim ki muduluğunu; benim duamı duymadıysa da seni gördü Yaradan. Ben sana kızmam kızım. Bu zamana kadar yanlışını görmedim. Vatanın için de timin için de milletin için de hep doğruyu yaptın sen.”

“Böyle düşünüyorsan ne mutlu bana abi,” dedim. “Birileri beni hatırlıyorsa bu güzel.”

“Onlar da unutmazlar.”

Askerlere baktım. “Yere yat!” diye bağırdım yandan ilerleyen askerlere. “Sürünmeye başla! Üstünden kurşunlar geçiyor asker! Bu millet için vatan için kurşuna kafa atmayacaksın. Sürün!” diyerek onların yerde sürünmeye başlamasını izledim. Sonra mikrofonu açarak, “Kubat, Göktuğ ile kontrolde kalın. Parkura kadar onlarla konuş,” dediğimde, “Emredersiniz komutanım,” dedi.

Düdüğü çaldım. “Gelen sesi dinleyin! Emir en önden!” diye bağırdım.

Sonra ağır, sert sesini duydum Kubat’ın. “Kafanı eğ!” Sesi tüm dağda yankılandı.

Fırat abiye baktım. “Ben anlıyorum abi. Çekincem yok. Doğrudur. Turan’la aramızdakiler hızlı gelişmiş, güzel yerleşmiş duygular. Saygım sonsuz ona, sevgimse belli ki alacak başını gidecek.” Ona döndüm. “Beni yanlış anlamazsan bir şey soracağım sana.”

“Tabii.”

“Sevil ablayı ilk gördüğünde küçüktün. Çocukluktan beri biliyorsunuz birbirinizi bunu biliyorum ama ilk kez Sevil ablaya duygularını fark ettiğinde ne hissettin?”

“Ben onu çok sık görmezdim. O lisedeydi, ben çarşıda esnafılık yapıyordum. Bir süre erteledim bu askerlik durumlarını. Sonra baktım öyle güzel, öyle tez canlı ki, Sezin...” Güldüğünü duydum. “İnsan içini tutuyor ama içi kendi gidiyor yüreğine. Lise eteğiyle bir geçerdi çarşıdan, aman Allah’ım. Hadi *kardeş* de, hadi *anası babası yok yanında* de. Nasıl dersin? Bin tane bahane de uydursan olmuyor. Seni görmek, senden uzaklaşmamak için anneannesinin olduğu şehre yazmış lisesini. Nasıl uzaklaşacaksın? Deli cesareti hep.”

Gülümsedim kendimi tutamadan. “O cesurdu, ben korkak olandım. Asker olmak istiyordum. Esnafılık da yapamıyordum, hacılık da. Öğrencilerle vakit geçirmek zor geliyordu. Askerlik celbi geldi, onaylattım ben de. Gitmem lazımdı. Sevil’in okulu var, ben de koca adamım. *Yapamam* dedim. Öyle dedim de sonra artık bir gece kapısının önünde aşkımdan sabahlamışım. Askerlik falan unutuldu. Sevdigimi söyledim ona. Anında kabul etti. Her şeyi. Ardından askerlik muhabbetini duydu birkaç hafta sonra. *Seni seviyorum, evleneceksin benimle*, dedi. Olmaz dedim vallahi, Sezin. *Benim yolum belli. Ben uzatacağım askerliği, devam edeceğim. Yalnız kalırsın*, dedim. *Yüzüstü bırakmak gibi değil, hep bir yanım seninle*

ama biz yapamayız böyle, dedim. O sevdasının arkasında durmasaydı, beni kabul etmeseydi, *dağa çıkarsan seninle dağda yatarım yanımda sen varsın* demeseydi bugün ne tanıdığın Fırat olurdu ne de Sevil ablan tanıdığın Sevil olurdu.”

Kafamı salladım. “Ailesinin de karşısında durdu. Anneannesinin de. Lise son da babası vefat etti zaten, çok hassaslaştı her bakımdan. Onu öyle bırakamazdım. Askere gitmeden önce evlendik. İyi ki durmuş kalbinin arkasında. Kimsenin sözünü dinlemedi. İnsanlar ne der demedi. Dikildi arkama koca dağ gibi. Hem beni kaldırdı hem kocaman kaldı arkamda.”

Onlara olan saygım her gün daha da artıyordu.

“Biliyorum abi. Senden hiç dinlemedim de Sevil abla hep anlattı bana. Sahip çıktım, o da beni bırakmadı dedi hep.”

“Ne dediğimi anlıyor musun?”

“Anlıyorum abi. Sanırım.”

Savaş, diyordu Turan gibi. *Mücadele et ikiniz için. Her şeyle.*

“Sevdanın arkasında dur, Sezin kız. Önüne kim dikilirse dikilsin yanında sevdiğin olunca baş ediyorsun. Kim ne der diye düşünme. En başta ben arkanızdayım. Şu güzel yüzünün gülmesi hatırına, evelallah abin hepsinin hakkından gelir. Sen mutlu ol.”

“Abi,” dedim yutkunarak. Duygulanmak istemiyordum. “İyi ki varsın.”

“Varım tabii. Ha bu eşek sıpalarına da laf düşürmem. Ben çekerim onları kenara. Bir bok yapamazlar. Hem bilirim, Turan’dan bir zarar gelmez. Ne onlara ne sana. Kaç kez duydum seni onun ağzından. Kubat’la bana anlattı bir kere. *Özel bir kadın*, dedi. *Çok şanslısınız ona sahip olduğunuz için. Hırsı onu hep ileri götürüyor. Yanlış doğruya çeviriyor, çirkini güzel yapıyor, cansıza can veriyor. Sizin düşmenize izin vermez. Allah herkese onun gibi birini nasip etsin*, dedi. İçimden *Allah sana nasip etsin* dedim, dışımdan *âmin* çıktı, Sezin. Güzel kalpli, sert görünse de merhametli bir adam. İlk andan beri biliyordum sizin birbirinize bağlanacağınızı. Fazla nefret, aşk doğurur. Bu aşk size güzel, kardeşim. Emin ol. Hem kalbi imanla dolu biri istese de birini düşüremez,” deyince boğazımı temizledim.

“Beni kaldırıyor, doğru,” dedim. “O kötü biri değil. Bunu da biliyorum. Bazen tedbirli oluyorum, o kadar.”

“Tedbirli ol tabii. Eminim diye sana kötülüğü dokunduğunda onu yere gömemem anlamına gelmiyor. Bir gözyaşı düşürsün gözünden senin, Allah şahidim onun gözlerini oyarım. Komutan da dinlemem, meslek de dinlemem. Senin için yakarım her şeyi. Bu da böyle bilinsin. Kimse benim kardeşime zarar veremez.”

Gülümsedim ve onun omzuna elimi koyup, "Allah seni başımdan eksik etmesin," dedim.

"Âmin kardeşim," dedi ve parkura yaklaştığımızı görünce derin bir nefes aldı. "Allah bizi birbirimizden ayrı koymasın."

Elimi geri çekip kafamı diktim ve Kubat'ın, "Yat yere, yere yat!" diye bağırarak ileriye kontrol ettiğini izledim.

Yavaşça yana doğru açıldım ve sürünmekte olan bir askere eğilerek, "Zorlanıyor musun?" diye sorduğumda asker ürkerek yüzünü bana çevirdi. "Sizi sınırdan niye aldılar bize gönderdiler? Zorlanmazsın. Daha başlamadık bile."

İlerleyerek sahaya girdikten sonra askerlere, "Ayağa kalk!" diye bağırdım ve sahaya girmeleri için, "Silkelen, kendine gel!" diyerek hepsinin karşıma dizilmesini sağladım.

"Parkur sizin için hazırlandı. Her birinizi tek tek göreceğim. En baştakiyle başlıyoruz," dedim ve kalıplı, benden bile kısa oğlanın bana şaşkın bakışına baktım. "Neye baktın?" dedim o ısrarla beni izlerken.

"Ben mi başlayayım komutanım?"

"Döndü'yü çağıralım istersen."

"Anlamadım komutanım?"

"Döndü Yandanverdi," dedim ciddi ciddi. "Bizim mahallenin hanım ablasıydı. Çağıralım, o başlasın senin yerine. Sen yorulma."

Birkaçı güldüklerinde gergince etrafına baktı çocuk. "Estağfur-"

Boynuma astığım düdüğü öttürdüm. "Başlasana ulan! Sen başlayacaksın tabii."

"Emredersiniz!" diyerek silahını omzuna bıraktı ve merdivene koşmaya başladı. Oldukça uzun olan merdivenden yukarı tırmanmaya başladığında cebimdeki telefonun titrediğini hissettim.

Turan Akkurt: Nasıl gidiyor? (15.30)

"Kafanı eğmeden koş!" diye bağırdım koşmaya başlayan oğlana. "Gözün karşıya bakacak! Düşman karşıdan gelirken bastığın yeri mi kontrol edeceksin? Kontrol etmeyecek, bileceksin. Bu toprak senin!"

Sözün Kaza: Kimsiniz? (15.34)

Turan Akkurt: Sevgilin. (15.34)

İmdat. Terledim.

Tam cevap yazacakken silahını omzuna asan çocuğu görünce telefonun ekranını kapatıp ellerimi arkamda birleştirdim. “Silahın yeri görmeyecek asker! Silahın düşmanı göreceksin. Ben mi öğreteceğim bunu?”

Çocuk koştururken Keleş ve mavi bereliler parkur boyunca askerlerle ilerliyor, onlara sıradaki engeli gösteriyordu. Şükrü ile Nizami göz ucuyla hem bana bakıyor hem de çocukların eğilerek sürüldüğü yerde onlara yol gösteriyordu.

Dik dik onlara baktığımda Şükrü öksürerek gözlerini benden çekti. Nizami’ye tek kaşımı kaldırıncı parmaklarını birleştirip bana Kore kalbi yaptı ve önüne döndü.

“Allah’ım akıllısı yok çevremde.”

“Benden bahsettiğinizi duyunca geldim komutanım,” dedi yanımdan uzanan Göktuğ.

“Ha?”

“Akıllısı yok deyince koştum geldim çevrenize.”

“Sen kendini akıllı mı görüyorsun, dümbük?” dediğimde ağzı açık kalmış gibi maskesi gerildi. Gözleri kırılmış gibi baktı.

“Gücendim.”

“Kaybol.”

O da gidince tekrar telefonu çıkardım.

Sezin Kaza: Ne için yazmıştınız? (15.47)

Turan Akkurt: Özledim. (15.47)

Ya ama böyle olmaz! Biz ona düşmeye yer atarken bizi yerden yere savuran Turan Alp Akkurt alfalığı.

Sezin Kaza: YAA AMA BÖYLE OLMAZ. (15.48)

Turan Akkurt: Nasıl olur? (15.48)

Özgür yanımdan geçecekken, “Şu Z kuşağı yok mu? Teknoloji diye ölüp bitiyorlar,” deyince kafam attı. O yanımdan geçip gidemeden kolundan tutup yanıma çektim. Benden oldukça uzun olsa da zayıftı. Savunmasız anında onu istediğim gibi oradan oraya savurabilirdim.

“Seni uçurtma niyetine uçurabilecek biri olduğumu biliyor muydun?”

“Ehe,” dedi başta. “Ben sadece yüzünüz gülsün diye, komutanım.” Israrla şu kelimeye dadanmışlardı. “Lütfen bana zarar vermeyin.” Ona sadece bakıyordum. “Aaa çocuk düştü. Ay ay ay. Geliyorum teyzeciğim,” deyince ne dediğini anlamamış gibi oraya döndüm. Kaçacaktı ki kolunu ne kadar

sıkı tuttuğumu fark edip, “Benim bir ailem var,” dedi artık son çare acıyan gözlerle bana bakarak.

“Ana kuzusu,” dediğimde, “Esağfurullah, evet,” dedi.

“Kime ne diye kıızıyorsam?” Onu tuttuğum kolundan savurduğumda hiç etkilenmeden koşmaya başladı.

Sezin Kaza: *Parkurdayız. Başladılar. (15.59)*

Turan Akkurt: *Özledim. (15.59)*

Çocukları kontrol ettiğimde tek tek parkura başladıklarını gördüm.

Sezin Kaza: *Neden? (16.00)*

Turan Akkurt: *Seni özlemek için nedene ihtiyacım yok, Kaza. (16.01)*

Sezin Kaza: *Ama neden? (16.01)*

Ananın gözünden. Sana ne kızım, özlemiş işte adam.

Turan Akkurt: *Bir nedeni yok. İçimden seni özlemek geldi.*

Turan Akkurt: *Sen yanımdan bir saniye ayrılınca da içimden seni özlemek geliyor. (16.01)*

Ya ama ben toprak olur, taş olurum. Yolunda yoldaş olurum. İstersen gardaş olurum, hiç merak etme sen.

Sezin Kaza: *Sen nasılsın? (16.02)*

Turan Akkurt: *Senciyim.*

Turan Akkurt: *Çok şükür. (16.02)*

Turan Akkurt kişisini ‘Civanım’ olarak değiştirdiniz.

Sezin Kaza: *Beni bekle. Geleceğim. (16.03)*

Civanım: *Ben beklerim. Beklediğim sensin, özlediğim sensin.*

Civanım: *Bu özlemin güzelliğinin tarifini bulabilmiş değilim. (16.03)*

Sezin Kaza: Özlem kim? (16.04)

Civanım: Görüşürüz. Kendine dikkat et. (16.04)

Sezin Kaza: Özlem kim, Turan?

Sezin Kaza: Özlem derken kimi kastettin?
Kasabayı peşine mi taktın?

Sezin Kaza: Kim o kız? (16.06)

Civanım: Seni bekliyorum.
Hemen yanıma gel. (16.07)

Sezin: Tamam eyvallah. (16.07)

Civanım: (:

Ona görüldü atıp çıktıktan sonra bana bakınan Serkan'ı gördüm. Önce cebime koyduğum telefonuma sonra bana döndü. Yüzüme bakmayı kesmeyince kafamı diktim. "Hayırdır? Hazine mi arıyoruz?"

"Doğrudur. Hazine gibi birisiniz komutanım."

"Eyvallah, Serkan."

Ona her eyvallah dediğimde çocukça aydınlanıyordu yüzü. Maskeden görünen gözlerinin yine kısıldığını fark ettim. "Eyvallahınıza hep eyvallah komutanım."

Ona bakmayı kesip bizi dikizleyen Özgür'ü gösterdim. "Seni arıyor," dediğimde oraya baktı.

"Arasın," dedi.

"Merak etmesin seni."

"Etmesin."

"Gitmeni istiyor sanırım."

"İstesin."

"Çocuk sana bakıyor ama."

"Baksın."

Bana verdiği hızlı cevaplarla, "Ya git başımdan Allah aşkına, Direk. Hadi. Ütüleme kafamı," diyerek göz devirdim. Elimle kışlayınca gitti. Askerlerin parkuru yarılacağını gördüm. Sırtındaki çantaları çıkarmış, koyduğumuz fileli engelin altından çantalarını da sürüyerek geçiyorlardı.

Keleş herkesi kontrol ederken, "Parkurdan dışarı çıkma!" diye bağırdım.

Askerlerden inlemeler ve zorlanma sesleri geliyordu. Diğer askerlerim, “Hadi, hadi!” diye gaz vermeye başladılar. Zorlandıklarını anlamışlardı. “Yanlış yerdesin!” dedi Şükrü birine. “Alt, üst yapacaksınız.” Engellerin hepsinin arasında boşluklar vardı ve hepsi aynı boydaydı. O engellerde alt ve üst yapmalıydı. “Tempoyu tuttur! Haydi! Pes etmek yok!”

“Çantayı bıraktın!” diye bağırdı Özgür oğlanlardan birine. “Çantan senin derin. Onu arkada bırakamazsın. Tak onu.” Çocuk ona bakacakken Özgür arkasını döndü ve diğer askerleri kontrol etti.

Haşatlarının çıktığını görebiliyordum. İlk günlerinden, yolculuk üstüne dinlenmelerine bile vakit tanımamıştım. Tanımazdım. Merhamet edecek değildim. Emir buydu.

Deli gibi yakan soğuğa güneş eşlik etti. Güneş başımızın üzerinde yükselince o sıcaklığın da derimi ısırdığını hissettim. Kendimi gölgeye atarak sahayı askerlerime bıraktım. Emir vermiyor, kişisel diyalog kurmuyor, sadece onları uyarak ne yapmaları gerektiğini söylüyorlardı.

Askerler o sırada, “Hızlı git!” diye birbirlerine kızmaya başladıklarında sadece izledim.

“Ne diyorsun lan?” dedi diğeri.

“Yürüsene lan. Nasıl konuşuyorsun?”

“Kavga yok. Devam et! Hadi! Koş!” diyerek bir doksanlarında olan Fırat abinin pantolonuna taktığı kemerini tutarak onlara yaklaştığını görünce anında birbirlerinden koptular. Kaçıştılar korkudan.

Fırat Demir diye bir gerçek vardı.

Komandolarım alkış tutarak onlara gaz veriyordu. Askerler zorlandıkça onları motive edici kelimeler kullanıyorlardı. “Yapacaksınız! Daha ilk turunuz. Sezin Komutan üçten önce bırakmaz sizi. Daha yolunuz var. Zorlanmak yok.”

Çok motive ediciydi işte.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdım parkurun kıvrılma yerini de aşp ormanın içine doğru koşana. “Dön oradan, dön. Dağa çıkma emrin gelmedi daha. Buraya gel!”

Çocuk bana döndü. Dudakları harareten aşağı doğru sarkmıştı ve yüzü terden kıpkırmızı olmuştu. O bana dudaklarının ucundan akan terle anlamaz gibi bakarken beyin fonksiyonlarının durduğunu anladım. Dudaklarımı birbirine bastırarak onunla bakiştım. Beni anlamamakta ısrarcı kaldı çünkü yüzde yüz emindim ki şu an ismini bile hatırlamıyordu. Bense onun anlayacağını binde bir gibi bir ihtimalle umuyordum.

Umduğum gibi olmadı. Çocuk olduğu yerde beni şapşal şapşal izlemeye devam etti. Ne bir adım ileri gidiyordu ne de parkura geri dönüyordu.

Göktuğ'a bakındım. İleride çocuğa buz gibi gözlerle baktığını gördüm. Düdüğü çaldım. Göktuğ ve birkaç kişi daha bana baktı. "O çocuğu çıkar sahadan," dediğimde parkurda dönen birkaç kişi, şaşkınca bize döndü. "Bitti onun işi."

"Hassiktir," diyerek önüne dönüp koşanlara bakmadım. Sahadakiler abandılar ve koşmaya devam ettiler. Birkaçı parkurun başına dönmüştü. Oradaki askerlerim onlara baştan devam etmesini işaret ettiğinde dilleri dışarıda koşmaya devam ettiler.

"Devam edin!" diye bağırdım. "Sizin boşa düşmenizle ilgilenmeyecek kimse. Durup da bir şişe su uzatmayacak. Günlerce susuz kalacağınız zamanlarınız olacak. Bu yol sizin yolunuz! Bunun için başladınız!"

Tam o sırada ikinci kez başlayan çocuklardan biri yorgunluktan dolayı parkurun başındaki engelin üzerinden düştü. Onun düşüşünü duyan komandolarım çocuğa doğru koştu. Çocuk yerde bağırmaya başlayınca, "Al onu oradan. Al!" diye bağırdım. Ellerimi çözdüm ve ayılmayan çocuğa gidecekken çocuğu kaldırdılar. Komandalardan biri elini kaldırıp *sorun yok* işareti yaptı. Onlar çocuğu yavaşça çekerken, "Yoruldu o. Bitti işi," diye seslendim. "Var mı başka yorulan? Tek raporla bildireyim hemen yorulduğunu!"

"Yok!"

"Var mı?"

"Asla!" diye bağırarak ikinci parkura başladılar.

"Aferin asker!"

"Sağ ol!"

"N'aber?" Sesiyle refleksle yumruğumu sıkarak birden arkama döndüm. Güneş gözlüğü ve maskesini geçirmiş olan Kubat'la karşılaştım. Ellerini arkasında birleştirmiş, rahat pozisyonunda hemen arkamda dikiliyordu. Ne ara geldiğini bile anlamamıştım.

"Ani hareketler yaparsan benden yumruk yersin," diyerek yumruğumu gösterdim. "Otokontrollü olmayan biri olsam ne gözlüğün kalmıştı ne de yakışıklı yüzün."

"Otokontrollü olduğunuzu mu düşünüyorsunuz komutanım?" diye sorduğunda göz devirerek önüme döndüm. "Ayrıca yakışıklı dediğiniz için çok teşekkürler ve estağfurullah, sağ olun da yani."

Gülecek gibi oldum. "Otokontrollüyüm tabii."

"Yakalanmışsınız."

Sağır sultan bile duymuştu koyduğumun yerinde. Zaten en yakalanılmayacak insanları bulmuştuk. Rize'ye kadar ulaşmıştı haber.

"Hoşuna mı gitti?"

"Başta, bu zamana kadar hiçbirinin anlamamasına götüm patlayana kadar güldüm." Yanıma doğru bir adım atıp tam yanımda dikildi. İki metre boyu devrilmeseydi, otoritem sarsılmış gibi hissediyordum. Yanında kısa kalmıştım. "Sonra gülmeyi bıraktım."

"Alkış," dedim sadece. Gülmeyi bıraktığı için tebrik bekliyormuş gibi konuşmuştu.

"Şükrü ve Nizami konuyu içerlemiş. Özgür ile Göktuğ henüz bilmiyor ama Serkan'a da çıtlatmışlar. Hepsi öğrendikten sonra sizi zor zamanlar bekliyor."

"Çok şükür, kolay zamanım hiç olmadı da zor zamanlara idmanlıyım."

"Ona ne şüphe?" Güneşten dolayı gözlerimi kısarak ona döndüm. "Ama bu zor zamanlara Keleş de dahil bu sefer. Senin içinde yaşadığın karmaşa, herkese sıçrayacak."

İçimdeki karmaşayı çok iyi biliyormuş gibi konuşmasına karşılık bir şey dememeyi seçtim. Onunla aramızda iki yaş vardı fakat onun benden de zor bir hayattan geldiğini biliyordum. Yetimhanede büyüdüğünü ve Kumru adında bir ikiz kardeşi olduğunu dosyasında görmüştüm. İkizinin on iki yaşında intihar ettiğini ise time ilk geldiğimde onları bana tanıtırken albay söylemişti. Herkesin kendince zor bir hayatı vardı fakat Kubat Yürek, onu tanıdığımdan beri bu zorluktan nasibini fazlasıyla almış gibi gelirdi.

İkinci parkuru yarılایanlardan biri sürünürken gücünü yitirince iki seksen uzandı, olduğu yerde kaldı. Göz devirdim ve oradaki askerlere, "Çıkarın onu oradan. Üç oldu! Azalılırsınız asker!" diye bağırdım. İki kişi oradan çıkardı çocuğu. Kenara koyduklarında Göktuğ göz devirerek çocuğa yaklaştı ve zorlanmadan çocuğu omzuna atıp kenara doğru yürümeye başladı.

Çocuğu kenara, diğerlerinin yanına bıraktı. Üçü de kafasını eğmiş, nefeslenmeye çalışlıyordu.

Kubat'a göz ucuyla baktım. "Farkındayım."

"Savaşacağım diyorsun?" diye sordu.

"Diğer türlüğü bana yakışmaz."

Kollarını göğsünde bağlayıp parkuru kontrol etti. O sessiz sessiz parkuru izlerken, "Hadi! Pes etmek yok. Sen Türk askerisin. Pes etmek sana yakışmaz!" diye bağırdım.

"Yakışmaz!" diye bağırdılar. İyice kıvama geldiklerini fark edince sırtmamak için kendimi zor tuttum.

“Kaybedecek neyin var?”

“Canım!” diye bağırdı Keleş bir ağızdan. Ses, yanımdaki Kubat’tan da yükselmişti. Askerler şaşırda aksayarak sürdürdüler çabalarını.

“Onu ne yapacaksın?”

“Vatan için feda edeceğim!”

“Ne yapacaksın?”

“Düşmanın sonunu getireceğim!”

“Bağır!” diye bağırdım.

“Korku nedir bilmeyiz! Biz dağların erleri; yuva yaptık göklere, baş döndüren yerlere. Engel tanımaz aşarız, yüce engin dağları; el verir uzanırız mor siyah bulutlara. Ben Türk komandosuyum, düşmanı çelik pençemle ezerim. Her yerde ben varım; havada, karada, denizde, çölde, çatakta ve bataкта. Her zaman ve her yerde, hazır; daima hazır. Kim? Komando! Kim? Komando. Kim? Komando, olamazsın... Yahh! Olamazsın. Yahh! Komando. Allah! Allah komandoyu korusun!”

Aynı ağızdan bağırdık devamını. Bu sefer, askerlerle birlikte ben de eşlik ettim. “*Varlığım, Türk varlığına armağan olsun. Ne mutlu Türküm diyene!*”

Öyle gaza geldiler ki birkaçını tutmak imkânsızdı. Arkasına motor takılmış gibi ilerleyenler vardı ve harareten yolun önüne yıkılanlar da oldu. Onları askerlerim kenara çekti. Kenardakiler yavaş yavaş artıyordu artık.

Sert bir ses duydum yanımdan. “Arkanızdayım.”

Bizim ilişkimize destek verdiğini mi söylüyordu?

Kubat’a baktım. “Onun en baştan beri farkındayım sanırım. Ortada biz diye bir şey yokken bile en büyük destekçi sendin.”

“Ayıp ediyorsun.” Gücenmiş gibi bana döndü ve sonra ona bakarken kısılan gözlerimi gördü. Gözlüğünü çıkarıp bana uzattı. Alıp sorgulamadan gözlüğü taktım. “Tabii ki öyleydin.”

Ellerimi arkamda birleştirdim. “Sen de benim senin arkanda olmamı istiyorsan doğru hareketlerde bulun. Geçen gün Adil Korkmaz için Elazığ’a gitmeden önce duydum sizi.”

“Ne?” diyerek bana döndü.

“Deponun arkasıdaydım. Sizi duydum.”

“Sen...” dedi şokla. Bir süre şaşkın şaşkın bana baktı, bakması bitince önüne döndü. Tekrar bana baktı. Ben dümdüz bir tavırla parkuru izliyordum. “Sen gerçekten çok tehlikeli bir kadınsın.”

“Yanlış yapıyorsun,” dedim ben onun aksine bakışlarımı olduğu yerden kaçırmadan. “Bana fikrimi sorarsan o solundan çıkarıp soyadına

* Komando andı.

yapıştırdığın yüreğini yerine geri koy. Aksi takdirde daha çok üzer, çok duvar yumruklarsın.”

“Özel hayat ihlali.”

“Esağfurullah, evet,” dedim onun hep dediği gibi. “Aynı senin yaptığın gibi.”

“Neyse ki ikimizden biri mutlu,” dedi. “Diğerimizin hiç olmayacağını ikimiz de biliyoruz.”

Ona yüzümü buruşturarak baktım. “Kime ne anlatıyorsam?” dedim çirkin çirkin. “Ne bok yersen ye de o kız üzülsün senin o yakışıklı suratını cidden parçalarım.”

“Bana yine yakışıklı dedin.”

Parkura geri döndüm. Artık üçüncü tura başlamışlardı. Birkaç kişi daha eksilmişti. “Hadi! Yaparsın!” bağırışları kendi askerlerimden yükseliyordu.

Özgür bana bakınca elimle onu yanıma çağırdım. Koşarak geldi. “Su getirsin maviler. Üçüncü tur bitince bırakacaklar, ıslansınlar biraz. İyi gelir aslanlara.”

“Emredersiniz komutanım.” Koşarak ayrıldı yanımdan.

“Sen de mutlu ol,” dedim Kubat’a.

“Önceliğim sensin şu an. Sen mutlusun,” dediğinde derin bir nefes aldım. “O çok iyi bir adam. Öylesine demiyorum. Onu tanıyorum. Gelmeden önce de tanıyordum. Hayatı boyunca yanlış yapmamış biri. Ki seni seçmesinden de ne kadar doğruya bağlı bir adam olduğunu anlayabiliyoruz.”

“Bu sözlerini ona iletirim. Bir madalyayı hak ettin.”

“Madalya için de yağ için de kimseye bir şey demeyeceğimi biliyorsun,” dedi.

Bundan bir buçuk yıl önce Diyarbakır’da bir denetmen üsteğmen operasyon hakkında rapor iletecekti. Operasyon Tahrir ile alakalı değildi, bu yüzden kabul etmiştim. Üsteğmen yanımda bulunmuştu ve adama yağ çekip kusursuz bir görev çıkarırsak hanemize puan eklemiş olacaktık. Kubat, adam sinirini bozdu diye adamı komalık edecek tek yumrukla Allah’ına göndermişti. Adam yarım saat baygın kalmıştı. Araya girip adamla konuşmasaydım Kubat üste saygısızlıktan bir disipline ya da istismardan soruşturmaya kurban gidecekti.

“Biliyorum.”

“Seni taşıyacak tek adam.” Biliyordum. Bu taşıma, benim ihtiyacım olduğundan değildi. Bu, bir kalbi, bir ruhu, bir karakteri, bir geçmişi karşınızdaki insana uzattığınızda onu taşıyıp taşıyamayacağı ile alakalıydı.

“Bu kader sizi buralara taşıdı ve sizin boyun eğmekten başka çareniz yoktu. Nefretş kadere yenilmek zorundadır. Bu işin kuralı böyle.”

“Kadere yenilmek zorunda insan,” dedim. O benim kaderimdi ve ben kadere minnettardım. “Sen de yenileceksin,” diyerek lafımı da esirgemedim.

“Benim kaderim bu değil,” dedi yutkunarak. “Kaderle hatayı birbirine karıştırmayalım komutanım. Kader doğru hissettirir. Hatayı ilk görüşte anlarsın.”

“Yürek,” dedim ona dönerek. “Sen kime ne anlatıyorsun aslanım?”

Ziyafer’ten etkilendiğini anlayacak kadar onu tanıyordum. Sadece aralarındaki beni ilgilendirmiyordu.

“Kader ve kazaya inanmak. Doğru. Pardon,” dedi. “Kaza demek, ezel-den ebediyete kadar yaratılacak şeyleri, Allahutaala’nın ezelde dilemesidir. Sen, Turan Komutan’ın kaderinin ta kendisisin.”

Onun laflarıyla Turan’ın içten bir şekilde *Kaza’m* deyişini hatırladım. Kaza’sıydım çünkü onun uğrayacağı en büyük çarpışmaydım. Kaza’sıydım, kadere de bana da minnettardı. O benim *Kazazede*’mdi. Hem kaderine boyun eğenimdi hem de Kaza’ya çarparak parçalanmakta olan zedeydi.

“Aşk seni çok değiştirdi. Onun hakkında güzel bir şey söyleyince yirmi saniye kapatıyorsun kendini. Sezin Kaza âşık olmuş. Pes doğrusu.”

Reddedemezdım. Turan Alp Akkurt, aklımı başımdan alıyordu.

Bunu kabul et diye iki ayımı heba ettim, Seziş. Neyse ki aynı yola geldik. Çok şükür, bin şükür.

Dalan gözlerimi ona çevirmeden, parkuru bitiren askerlerin üzerine su fırlatan komandoları ve arkalarında durup sudan nasiplenmek amacıyla havalı hareketler yaparken maymuna benzeyen Özgür ile Gökтуğ’u izledim. “Hâlâ utanmadan yanımda dikilerek özel hayat konuştuğun için akşam yemeğinde tabldotumu masama sen getireceksin,” dedim onu umursamadan. “Ayrıca sigara paketim bitmiş. Merkeze gidip on paket kısa sigara alacaksın.”

“Emredersiniz komutanım,” dediğinde çocukların dinlenmesine izin verdim. Herkes parkuru bitirdikten sonra onlara doğru yürümeye başladım. Kubat arkamda kaldı.

“Hemen böyle iflahınız çıkıyorsa işiniz zor,” dedim onlara. “Kondisyonunuzu tutturmanız gerek. Operasyonlarda da tıkanıyor musunuz böyle?”

“Komutanım, bu idmanı kimse yaptırmadı valla,” dedi biri.

Cevap vermeden hepsinin haline bakındım. “Toparlanın. Birazdan dövüş talimi izleyeceksiniz.” Arkamı dönerek ilerlemeye başladım. Onları arkamda bırakmama karşılık, “El insaf kardeşim. Gelir gelmez hurala gürele alaya getirildik sonra beklemeden dağa çıkarıldık. Beş saattir ebemiz oynadı.

Başta soğuk yakıyor dedik, şimdi yakıcı aralık güneşi çıktı. Kadın da maşallah asla dur tanımıyor,” dedi bir çocuk.

“Hayran olunası,” dedi biri.

“Öyle bu arada. İlk kez kadın komutanım başımızda. Gurur verici,” dedi başka çocuk. “Boynuma, Sezin Kaza dövmesi yaptıracağım. Öyle bir aşk oluştu içimde.”

“Ulan biz de askeriz de... O vücutlar, o boylar şaka mı? Kafayı yiyeceğim. Biz de mi birkaç sene sonra böyle olacağız?”

Olduğum yerde durup karşıma alan bıraktım. Onların konuştuklarını duyuyordum. Bunu bölmedim.

“Sezin Komutan’ın yanında dikilen uzun asker kim bilmiyorum ama Allah belamı versin yan yana gelince ağzıma sıçsalar durun demem.”

“Ben de.”

“Ben de.”

“Vücutları çıldırtır ama,” dedi bir çocuk. “Yıllardır sporsuz kalmadıkları çok belli. Kolunda kırmızı bandana sarılı olan abinin form akıllara zarar. Net yüz kilonun üstünde.” *Serkan’dan bahsediyordu.*

“Bizi ayıran abinin yapı çok fenaydı. Çok korkutucu. Höyt dese sıçarım.” *Fırat abi.*

“Sohbeti kes de karşıma geç asker!” Bağırışımla ağaç dallarındaki kuşlar kanatlanarak uçtular. Askerler korkuyla ayağa kalkıp koşa koşa karşıma geçerken, “Çantanı bırak,” diye seslenip kenarda bayılanlara, “Siz de gelin şuraya,” dedim. Karşıma geçtiler.

Nizami’yle Şükrü iki adım arkamda, sağıma ve soluma yerleşti. Diğer askerlerim dağınık bir şekilde askerlerin önünde konumluydu.

Gözlüğü çıkarıp katladım ve elimde sıktım. Askerler gözlüğü çıkarıp gözlerini onlara diktiğimde omuzlarını yükseltip ciddileştiler. Başımın üzerinde dönen otorite rüzgârını omuzlarıma taşıdım.

“Size bugün sadece talim gösterimi yapacağım. Bugün dövüşmeyeceksiniz. Yoldan geldiniz diye sizi zorlamıyorum. Yarından itibaren ayılanı da bayılanı da affetmem. Raporlarınıza iyi değerlendirme yerleştirebileceğim gibi hayatınızı kaydıracak notlar da düşebilirim.”

Bunu yapmayacaktım tabii ki. Sadece konaklamaya ve idman yapmaya gelmişlerdi.

“Kısacası kendini hazırla. Yorulman umurumda olmaz. Nefesin kesilse, gözün kaysa, burnun yere düşse yan dönüp bakmam. Anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz!”

“Yorulacak olanın Türk Silahlı Kuvvetlerinde işi yok!”

“Emredersiniz!”

“Unutma asker. Yorulan av, yakalanmaya mecburdur. Bu yüzden durum şartları ne olursa olsun düşman eline düşmektense şehadeti esas alacaksın. Görmeden göreceksin, ölmeden döneceksin. Meslek hayatın boyunca bunu kafana kazı. İki şey her zaman senin için önemli olacak: Vatan ve yanındaki adam. Bu dediklerimi kendine hep hatırlat asker. Her anında.”

“Emredersiniz!”

Arkamı dönüp Şükrü ve Nizami’ye, “Başlayın,” dedim. İkisi yanımdan ayrılarak öne doğru uygun hareketlerle ilerledi ve önüme geçerek karşılıklı durdular. Askerler pürdikkat onlara odaklandı.

Genelde talim için gösterilen, her birimizin vaktinde izlediği ve yaşadığı hareketleri yapmaları için onları gösterdim.

Şükrü, Nizami’ye ilk hareketi sol yumrukla yaptığında Nizami geriye doğru bir adım attı ve sonra Şükrü sağ yumruğunu kaldırdığında ters dönerek Şükrü’nün sağ yumruğuna tekme attı.

“Ellerin senin, kafan senin; ayakların, gövden, kolların senin. Kullan. O an nasıl kendini koruyarak karşıdakini püskürtebilirsen o şekilde kullan kendini.”

Şükrü önüne döndü. Nizami ona doğru bir hareket yapacakken Şükrü birden kapandı ve kolundan tutarak kendi içine kapandığı yerde Nizami’yi omzunun üzerinden yere savurdu.

“Tüm kontrol her zaman sende. Unutma. Beceriksizsen baştan kabullen.”

Nizami yerden kalkarak atik bir şekilde karşısında dikildiğinde Şükrü belindeki tabancasına davranıp Nizami’ye doğrulttu. Nizami elleri bağlıymış gibi bir hareket yapmadığında Şükrü onu dizüstü yere düşürdü, arkasına dikildi. Nizami başına dayalı silaha uzanıp aldıktan sonra Şükrü’yü kolundan çekerek omzunun üzerinden yere fırlattı.

“Gördün mü? Ben anlatmayacağım! Gördün mü?”

“Evet, komutanım!” diye bağırdılar.

Nizami ile Şükrü aynı anda bıçaklarını çıkardı. İkisi karşı karşıya dikildi ve el birliğiyle hem hamle hem defans yaparak askerlere kendilerini gösterdiler. Nizami bıçağı sağ eliyle savurarak sol koluyla kendini koruyordu. Şükrü bıçağı nereye uzatsa sol elini oraya götürüyor, kendini savunuyordu. Şükrü, Nizami nereye dönse oraya doğru kendini kolluyordu. İkisi bunu üç dakika kadar sürdürdükten sonra, “El değiştir!” diye bağırdım.

Gözüm arkadaki askerlerden birine takıldı. Askerin esnediğini görünce kaşlarım çatıldı. Onu göz hapsine aldım. Şükrü ile Nizami tam tersi şekilde

hareketlerine devam ederken onların yanlarına doğru yürümeye başladım. Durmadılar.

“Düşman sağını kolluyorsa sol senin, solunu kolluyorsa sağ senin. Ben sağ elimi kullanıyorum diye bir şey yok. Yarından itibaren her ikisine de alışacaksın.”

Şükrü ile Nizami bıçaklarını bellerine geri takıp yumruklarını konuşturmaya başladığında, “Hastalık yok, alerji yok. Hapşırma, tıksırma, aksırma yok!” diyerek askerlerin yanına geldim ve ikinci sırada esneyenin tam önünde dikildim. “İsmin ne?”

“Cihan!”

“Esnemek ve uyku hiç yok, Cihan!” diye bağırdım. “Yere yat!”

Cihan, dediğim gibi yere yattı. “Seni sevmedim, Cihan. Senin bende bir değer yok,” dediğimde çocuk kafası yere eğikken, “Arkadaşlarının yüz karası mı olacaksın?” diye bağırdım. “Asker olmuşsun, hâlâ esniyorsun! Çok mu yoruldun?”

“Hayır, komutanım!”

“Esnemeyeceksin!”

“Emredersiniz!”

“Seni burada sabaha kadar gözünü kırpmaya izin vermeden tutarım, Cihan.”

“Sıkıntı yok, komutanım!”

“Tutarım, Cihan! Gözyaşına bakmam. Kimse bakmaz. Senin ne hissettiğin umurumda değil. Seni paşalar gibi asker yapmış olabilirler ama bir haftada hayatını avucumda toz ederim, Cihan!”

Ses çıkarmadığında Şükrü ile Nizami’nin durduğunu gördüm. Onlara bakmadan askerlere tekrar döndüm. “Yapılacak hareket şınav,” dediğimde seslerini çıkarmadan rahata geçtiler. “Vaziyet al,” dediğim gibi şınav pozisyonunu aldılar. “Düdüğümlle başlayacaksın,” dedim ve boynuma astığım düdüğü öttürdüm. Eğildikleri yerden eğilip kalkmaya başladılar. Aralarında konuştuklarını duyduğumda, “Konuşma!” diye bağırdım öfkeyle. “Duyamayacağım. Başla. Sağ baştan say!”

“Bir!”

“İki!”

“Dizini yere koyma!” diye bağırdı arkadan Fırat abi. “Koyma dizini! Dayanma.”

“Ne bu hamallık? Ne bu saygısızlık?” diye bağırdım öfkeyle. Askerlerim önlerindeki görüntüyü izliyorlardı. Bu hiçbir şeydi. Ben ilk günümde

yakamdan tutulup uzağa savrularak parkur tamamlamıştım. Albay Köktür bordo bereli eğitimimde bana öyle sözler söylemişti ki ağlamamak için taş olmak gerekiyordu. Ben de taş olmuştum.

“Komutanım-”

“Sesini kes!” diye bağırıp konuşacak çocuğun kafasına ayağımı koydum. Çocuğun kafasını yere eğmeye başladığımda çocuk direnmeye başladı. “Burnun yere degecek, dizlerin değil!” dediğimde zar zor burnunu yere değdirdi. “Rahattan geldiyseniz size zoru ezberletirim. Duydunuz mu beni? Bu suratı da ismi de her kâbusunuzda görürsünüz!” Cevap vermeden şınav çekmeye devam ettiler. “Cevap ver!”

“Evet komutanım!”

“Acıktınız mı?”

“Evet!”

“Uzun yoldan geldiniz siz şimdi. Yol yorgunusunuz. Üç tur parkur ağır geldi. Tunceli güneşi de soğuk varsa fena yakıyor. Ağır geldi, değil mi?”

“Evet komutanım!”

“Tek yanlışıınızda hepinizin defterini büzer, sonra...” Sustum. Çok ileri gitmemek için, “Sonrası Allah kerim. Herkes ayağını denk alsın. Bu bir hafta sana cehennem. Cehennem!”

“Anlaşıldı komutanım!”

Cevap vermeden geri çekildim. “Bırak!” dediğim anda hepsi kendini yere bıraktı. “Toparlanın. Birazdan karanlık basacak.”

Hep birlikte toparlandılar. Biz de alaya gitmek üzere yola çıktık; sağımda Şükrü, solumda Nizami, arkamda Özgür ve Serkan’la birlikte.

“Komutanım ben de bir şey soracaktım,” diyen Şükrü’yle zaten on beşinci sorusunu sormamış gibi tekrar ona döndüm. Askerlerle birlikte alaya döneli bir saat olmuştu.

Geldiğimizde merkezden sigara alıp gelen Kubat, istediğim gibi on paketle gelmişti ve ben yemekten önce bir dal yakayım derken Şükrü, Nizami, Özgür ve Serkan tarafından bahçede yakalanmıştım. Yemek saati başlayalı yirmi dakika olmuştu. Bir şey dememek için kendimi zor tutuyordum.

Turan’ı da göremedin. Sen şimdi azgın bir leopar gibisin.

“Son soru,” dedim.

“Peki... Biz mesela bu Hera’yı alsak Ankara’dan, sorgulasak tekrar. Bunun bize yalan söylediğini kanıtlasak ve sonra Hera bağlantısıyla Yorgi’ye ulaşsak...”

“Hera bizden çikalı çok oldu. Sorgulanması ve görülmesi yasak.”

“İmkânsız yani?”

“Aynen.”

“Ben de sorsam...” dedi Nizami.

“Evet.”

Lazkiye alayın arka duvarından çıkıp kuyruğunu sallaya sallaya gezinirken kafamı kaldırdığım gibi onunla göz göze geldim. Ben Lazkiye’ye beni kurtarsın diye bir bakış atacakken o ilk önce şaşkın suratıyla etrafımdakilere baktı ve sonra Özgür’ü gördü. Bir kez miyavladıktan sonra buraya doğru resmen uçarak koşmaya başladı.

Özgür onun kendisine koştuğunu görünce başta tırstı ama sonra, “Ay kumam geliyor,” dedi. Lazkiye onun kucağına atladığında, “Lanet musibet kedi, zaten başım belada. Neden buradayım bilmiyorum. Dikkat çekmemek için çişimi tutmaktan sızıntı yapmaya başladım. Dikkat çekeyim diye uğraş, e mi,” diyerek onu tuttu ve ayağa dikilip onun tüylerini okşamaya başladı. Lazkiye ona sürtünerek miyavladı.

Nizami, “Askerler bir hafta konaklayacak ya... hep siz mi yöneteceksiniz?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Bu bir hafta yine benim kontrolümde fakat ara ara günlük talimleri size bırakabilirim. Şu anlık bir fikrim yok.” Ve sabırla ona tekrar, “Ayrıca bunu üç kere daha sormuştun,” dedim.

“Unutmuşum. Upsi dupsi,” dediğinde göz devirerek bir sigara daha yaktım. Ne zaman ayağa kalksam çığlıklarla beni geri oturtuyorlardı. Hepsi dövüp gidecektim, onu da yapamıyordum. Sesleri başımı ağrıttıyordu.

“Tamam, sordun. Bitti mi? Artık yemek yemeye gidebilir miyim?”

“Bizsiz mi?” dedi Serkan. “Hayatta bırakmam.” Ayağa kalkacakken gözlerini kıstı. “Ölümü gör.”

“Tövbe,” dediler hep bir ağızdan. Lazkiye de onlara katılır gibi miyavladı.

“Yani öyle lafın gelişi lan,” diyerek patladı hepsine Serkan. “Varoluşlarını sorgularken beyin kıvrımlarımın düzleştiği arkadaşlarım, ciddi demedik herhalde.”

“Komutanım ben bir soru daha sorabilir miyim?” diye sordu Şükrü.

“Hayır.”

Özgür, “Gece burada kalmak zorundayız, değil mi komutanım?” diye sorunca Şükrü, “Heh! Ağzından bal damlayan Özgür Kız Nil'im. Balı şapır şupur yaladığım kardeşim ya, evet, tam olarak ben de onu soracaktım,” deyince Serkan'ın Şükrü'ye kilitlendiğini gördüm ama bir şey demedi.

“Bir işiniz mi var?” diye sordum.

“İlayda’yla kahve içecektim. Gönlünü yeni almış sayılırım. Bana niye gönül koyduğunu da biliyorum desem yalan olur ama kıymalı böreğim üzülmessin diye aldım gönlünü.”

“Ne yaptın?” diye sordu Serkan.

“Çilek çok severmiş İlayda. Ziyafet’im öyle söyledi. Gittim bir kamyon dolusu çilek aldım.”

“Lan parayı nereden buldun?” diye sordu Nizami. “Bana olan yüz liranı ödemedin daha.”

“Yüz lirayı borç olarak mı sayıyorsun oğlum? Yüz lira, on kuruş gibi bir şey artık. Unut onu. Borç bile değil o artık. Borçcuk.”

Nizami, “O yüz lirayı iki yüz lira olarak bana ödüyorsun görveren pezevenk. Çilek almışmış. Çileğine sokarım. Ver iki yüz liramı, utanç verici herif.”

“Ne iki yüzü lan?”

“Faiz koydum.”

“Faiz günah yalnız,” dedi Serkan. “Fırat abi duyarsa hepinizi ipe dizer. Ararım valla.”

“Ya komutanım,” dedi Şükrü isyanla bana dönerek. “Biz onları boş verelim. Uzun lafın kısacığı olarak yani ben bir koşu iki saatliğine gidip gelsem komutanım?”

“Oğlum nereye gidiyorsun, biz ne konuştuk?” dedi Nizami ama Şükrü onun ağzının üzerine elini koyup kafasını ittirdi.

“He komutanım?”

“Bunun cevabını sabah verdim ben sana,” dedim. “Sabah sordun, hayır dedim.”

“Komutanım, kurban olayım.”

“Kurban falan olma.”

“Gözünüzün yağını yiyeyim. İki saat. Yeminime Kur’an bir dakikayı geçmeyeceğim.”

“Gece kontrol ederim,” dedim ona kaşlarını kaldırarak. “Seni göremezsem yandın.”

“Siz var ya... şekersiniz komutanım! Siz benden de şekersiniz. Göremezseniz yakın beni. Beni esnete esnete yakın, böyle lastik gibi uzayayım ama yakın yani. Hiç problem değil. Yanmayanın a-” Nizami öksürünce ayağa kalktı heyecanla. “Ayağına taş bağlasınlar. Sizin can damarınıza kurban.”

“Biraz daha konuşursan hiçbir yere gidemezsin.”

“Hayatımda hiçbir zaman, Şükrü’nün daha fazla konuşmasını istemedim,” dedi Nizami, Şükrü ağzına fermuar çeker gibi yaparken. “Konuş kardeşim.” Şükrü’nün kolundan tutup sarstı onu. “Konuşsana kardeşim.” Şükrü kafasını iki yana salladı. “Lan konuş lan, kardeşim lan!”

Şükrü bana bakınca elimle kışladım onu. Selam verip Nizami’nin ense-sine bir tane şaplak attı. Koşarak alayın içine girdi. Nizami onun arkasında, “Üç yüz yaptım, ne bok yiyorsan ye!” diye bağırdı.

Tekrar döndüm onlara. “Var mı başka gitmek isteyen?”

“Ben,” dedi Özgür. “Burada ne işim var onu bile anlamıyorum. Allah ırzası için acıdan kıvranan karıncığımı doyurayım ben artık yoksa Lazkiye’nin kafayı tekte mideye indireceğim.” Lazkiye ona kafasını kaldırıp bakınca, “Bakma öyle. Yerim Lazkiye. Yani güceneceksen de gücen, zaten kendimi nasıl zor tutuyorum bilemezsin,” dedi burnunu dikip havaya bakınırken. Lazkiye ısrarla ona bakınca da dayanamadı, yan gözle baktı kediye, sonra hayvanı havaya kaldırıp yüzünü yüzüne sürttü. “Tamam lan, kıyamam ama daha da götün kalkmasın, uçacaksın yoksa yakında.”

Serkan, “Ne aşk yaşadın be kediyle,” dedi somurtarak.

“İstersen seninle yaşayayım. Şuradaki karanlıkta işimizi üç dakikaya hallederiz,” deyince Serkan öksürdü. Nizami onlara ürkerek baktıktan sonra bana bir şey diyecekti ki Özgür kıkırdayarak bana dönüp, “Komutanım, siz niye yemeğe gitmiyorsunuz?” diye sordu.

Cebimde titreyen telefonu hissedince elimi cebime attım ve gelen mesajı gördüğüm gibi kapatıp telefonu cebime geri koydum.

**Civanım: İki dakika içerisinde
yanıma gel. (19.20)**

Birden ayaklanıp, “Hadi yeter,” dedim. “Bıktım sizden.”

Yani şimdi beyimiz ne diyorsa o tabii bizim için.

“Olmaz,” diyen Serkan koluma, Nizami bacağıma yapıştı.

Aileyi birbirine kattıktan sonra kenardan çocuğuyla birlikte izleyen yengem gibi Lazkiye’nin başını okşayarak onlara baktı Özgür.

“Ne demek olmaz?”

“Evet, ne demek olmaz?” dedi Özgür çığırarak. “Komutanım gitmek istiyorsa gider.” Bana döndü. “Gidin komutanım.”

“Gideyim mi, Özgür?”

“Gidin komutanım.”

“Başka emrin?”

Öksürerek Lazkiye'yi tutuşunu düzeltti. "Esağfurullah komutanım."

"Siz de bırakın be beni. Yapışkan herifler. Böyle mi oldunuz şimdi? Benim asabımı bozmayın. Koskoca adamlarsınız demem, sizi yerde paspas ederim," deyince ilk Nizami bıraktı.

"Komutanım, biz şeyden..."

"Aynen biz şeyden..." dedi Serkan da. Laflarını tamamlayamamalarına karşılık bir şey demedim çünkü civanım iki dakika demişti. Onları arkamda bırakıp ilerlemeye başladım.

"Gidiyor. Vallahi gidiyor. Ağlayacağım gidiyor," diyen Nizami arkamdan koştu. "Ellerimizden gidiyor. Serkan, kalk!"

"Abi gözünüzü seveyim niye böyle yapıyorsunuz?" dedi Özgür onların arkasından. Serkan'la Nizami'nin peşimden geldiğini bildiğim için alayın kapısında bir den onlara döndüm. Üçü de son anda kendini frenledi.

"Nizami," dediğimde, "Evet, komutanım?" dedi içine içine konuşarak.

"Ben senin," dedikten sonra Serkan'a döndüm. "Ve farkında olmasan da senin..." Göz ucuyla Özgür'ün melül bakışlarına baktım. "Senin değil," dediğimde rahatlamış gibi Lazkiye'yi kucağından bırakıp, "Ben içeri geçeyim mi komutanım?" diye sordu.

"Evet," dedim. Koşarak yanımdan geçip gitti. Göz devirerek bakışlarımı tekrar Nizami ve Serkan'a çevirdim. "İkinizin de ne yaptığını fark ediyorum ama siz fark etmiyorsunuz. Şimdi ikinize de söylüyorum. İşleri ne kendiniz ne de benim için zorlaştırın. Sınırımızı korumaya devam edelim."

"Tabii ki," dedi Serkan. "Bu konuda size saygımız sonsuz."

"Peşimde dolaşmayı kesin o zaman. Gidin, yemeğinizi yiyein."

"Emredersiniz," dedi Serkan ve sonra derin bir nefes alarak bana döndü. "Yine de..." Ona tek kaşımı kaldırınca, "Bizim kötü bir amacımız olmadığını, olmayacağını bilin. Olur mu komutanım? Biz sadece sizi düşünüyoruz. İki yıldır olduğu gibi," dedikten sonra Nizami'nin kolundan tuttu ve sürüklemeye başladı. Nizami direndiyse de umursamadı çünkü onu elinde top gibi çevirecek deli gücüne sahipti.

Onlar gittiklerinde derin nefesler alarak Turan'ın odasına doğru koşturmaya başladım. Kapıyı tıklattığım gibi açıldı. Kendimi onun kollarına doğru tabiri caizse attım.

"Kaza'm?"

Gözlerimi sımsıkı kapatarak kollarımı boynuna daha da sıkı sardım. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra ellerini belimin iki yanına getirdi. Kafamı boynuna gömünce, kollarını belime sarıp burnunu boynuma dayadı ve derin bir nefes çekerken ayaklarımı yerden kesti.

“Canım?” diye sorduğunda o canın canıma can olduğunu, canan olduğunu hissettim. İliklerim onunla doldu.

“Evimden uzağa gidince üşüyorum,” dedim. “Üşümüşüm işte. Isıt beni.”

“Isıtırım ben seni.” Boynuma kondurduğu öpücüklerle birlikte tek elini kalçamın altına getirdi ve sonra beni kucağına doğru çekti. Kucağına zıpladım. Çocuk gibi onun kucağına sığınmama bir şey demedi. Koltuğa geçip oturduğunda beline sardığım bacaklarımı çözüp bacaklarımı kenara sarkıttı. “Bir şey mi oldu?”

Boynundaki kafamı iki yana salladım. “Bir şey olmadı.”

Oldu. Tüm gün boyunca bünyemizi zorlayacak kadar aşk konuştuk. Nizami, Şükrü ve Serkan’ın her sözü bizi zorladı. Zorlandık. Şimdi sana sığınıyoruz çünkü sen bize evsin.

“Sende mi özledin?” diye sordu. Ben ısrarla boynundan kafamı kaldırmayınca elini çeneme getirdi ve sonra kafamı kaldırıp yüzlerimizi karşı karşıya getirdi. “Ne oldu sana böyle?”

“Hiçbir şey.”

“Güzel değil senin yüzünden de...” dedi şovunu yaparak. Sanki söylemese burnu düşerdi. Söylesindi zaten. O burnu düşmesindi. “Sen anlat bakayım bana. Kim küstürdü seni böyle?”

“Küsmedim ki ben.”

“Ama sen şu an böyle usul usul konuşunca benim içim yoluna serilir. Zaten akmış gitmiş sana, fazlasını istiyorsun.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona bakınca kocaman eliyle yüzümdeki saçları geriye itti. Sabah jilet gibi yaptığım saçlarım birbirine karışmıştı. Onları toparladıktan sonra o içime dolan ela gözlerini suratımın her bir karışında gezdirdi. Alnıma baktı ilk. Şakaklarıma, gözlerime, burnuma, yanaklarıma, çeneme, kaşlarıma, dudaklarıma... Bakışları dudaklarımda uzun kalınca derin bir nefes aldım. Benim de bakışlarım onun dudaklarına düştü ve sonrasında tutamadım kendimi.

Dudaklarına yapıştığımda karnımda bir patlama gerçekleşti. Altdudağına saldırdım, üstdudağıma ağzının içine alıp şehvetiyle karşılık verdi. Dilini, dilime dokundurduğunda karşıladım onu. Ellerim ensesine sarılırken arzu en fazlasını istedi. Arzuya itaat etmek ister gibi kucağında dönerek tam olarak istediğim konuma yerleştim. Kalçam tam da mahrem bölgesinin üzerine denk geldi.

Ellerini kalçamın üzerine koyarak bastırınca dudaklarımız ayrıldı.

“Alp,” dedim yüreğimden kopan sesle.

“Fıstığım,” dedikten sonra dudaklarına tekrar yapışmamla kalçalarımı yoğura yoğura kendine bastırdı. Tüm darbe beynimin içinde gerçekleşiyordu. Dilini yakalamak isterken buna izin vermedi ve dudaklarımdan ayrıldı. Gözlerimi açmadan tekrar dudaklarına uzandığımda bunu cevapsız bırakmadı. Bu çağrıma hep cevabı vardı.

Neredeyse son günlerimin her gününü onunla geçirmiştım. Her bir lanet gününü. Ve her günde de onu kafamda toparlamış, yerleştirmiştım. Ondan ayrı kalmak resmen ayarlarımı bozmuştu.

Dudaklarımdan ayrılıp, “Sezinsedim,” dediğinde, “Hımm?” dedim ki dudaklarıma tekrar yapıştı. Dudaklarından bir sarhoşun şişesinden ayrılması kadar zor ayrıldım.

Nefes nefese konuştu. “Sezinsedim.”

“Sezinsemek nedir?”

“Sezin’siz kalmak,” dedikten sonra dudaklarıma bir öpücük daha bıraktı. “Sezin’i canının çekmesi.”

Kıkırdadım kendimi tutamadan. “Öyle mi?” diye sordum. Yüreğim bir çocuk heyecanında atıyordu.

“Sezin’i özlemek başkaymış da Sezin’siz kalmak en beteriymiş. Kaç saat-tir kafayı yiyecektim.”

“Hımm,” diyerek dudağına bir öpücük daha bıraktım ve sonra omzuna kuruldum. “Isıttın beni.”

“Daha da ısıtabilirim,” dedi muzip bir sesle. “Biliyorsun. O tarz marifetlere sahibim.”

“Biliyorum,” dedim ben de aynı oyunbazlıkla. Kalçamı oynatarak bacaklarımı tekrardan aşağı sarkıttım ve kucağında yan oturdum. Derin bir nefes aldı. “Daha fazlasına sahip olduğuna da eminim.”

Ağzından verdiği nefesten sonra, “Anlat bakalım,” diye konuştu. “Ne oldu benim güzelime?”

“Bir şey olmadı aslında,” dedim ve bakışlarımı ona çevirdim. “Sadece seni özledim.”

“Normalde çok iyi bir askersin. Yalan söylerken şaşırmazsın, göz kontağını nasıl kuracağını bilirsin. Karşındaki insanı analiz etmeyi de onunla nasıl oynayacağını da iyi bilirsin.” Gözleriyle yüzümü karışladı. En son gözlerime döndü bakışları. “Ama benimle konuşurken bir asker olamayacağını neden anlamıyorsun? Bana yalan söyleyemeyeceğini, göz kontağını kaçırdığını, benimle oynayamayacağını sana nasıl anlatabilirim?”

“Seninle oynamak mı? Sanırım bir şeyleri kaçıırıyorsunuz yüzbaşım. İyi bir oyuncu olmam hayatımın oyundan ibaret olduğunu düşündürtmesin size.”

Bir eli elime dokunduğunda gözlerim hızla ona kalktı. Elimi tuttu ve dudaklarına doğru yaklaştıırıp gözlerimin içine bakarak elimin üstünü öptü. Bu yetmemiş gibi avucumun içerisinden de öptüğünde bayılacak gibi hissetmekten alıkoyamadım kendimi.

Keşke suyumuzu çıkarıp lıkır lıkır içse bizi. İhtiyaç haline geldi bu durum. Derimi kaşıındırıyor.

“Keleş zorluk çıkardı, değil mi?” diye sorduğunda dudaklarımı araladım. Diyecek bir şey bulamadım. Öylece kaldım. “Bahri bahçede Özgür, Serkan, Şükrü ve Nizami’nin seninle konuştuğunu söyledi. *Sezin Komutan’ın etrafını sarmışlardı, dedi.*”

Bizi kurtarmış. O mesaj bizi kurtarmak için atıldı. Of of, kömür gibi yanıyorum, of of

“Seni seviyorlar,” diye başladım laflarıma. O beni pürdikkat dinlemeye başlayınca derin bir nefes aldım. Bana odaklanışı bile o kadar duygulandırdı ki beni, Allah çarpsın yirmi dokuz yaşında kadınıım demeden hüngür hüngür ağlayacaktım. Onca yıl emirlerimi herkese bağırırmıştım. Açıkçası insanlar emirlerimi, sözlerimi dinlemişlerdi. Bunda bir sıkıntım yoktu.

İnsanlar *beni* dinlememişlerdi. Kimse bana *gerçekten nasılsın* diye sormamıştı. *Nasıl hissediyorsun? Ne düşünüyorsun? İçindekiler dağ olup seni altında ezmiyor, değil mi?*

Eziyor işte. Kendin hakkında düşünmek bile yasak gibi gelirken nasıl ezilmez insan? Ben kendime, kendi acım hakkında düşünme fırsatı tanımış insan değildim.

Sezin, ailen seni sildi. Tamam, bu gerçek kenarda dursun. Sonra hallolur.

Sezin, sürekli rahatsız edildiğin pansiyonda cebinden çıkan dört lirayı önüne dizdin, işe dolmuşla gitsen pansiyona dönüş paran çıkmıyordu; o dört liraya bakarken üç saat ağladın. Tamam, bu gerçek kenarda dursun. Sonra hallederim.

Sezin, baban seni evlatlıktan reddetmiş. Tamam, bu gerçeği kenara koyayım, üzülrüm bir ara. Ona vaktim de yok gücüm de. Kalsın kenarda.

Sezin, abin evlenmiş, çocuğu olmuş. Sezin, insanlar seni sorduğunda bizim öyle kızımız yok demiş annenle baban. Tamam! Tamam, yalvarırım kenarda dursun. Düşünürüm. Şimdi değil. Ben ne yaşadığımı hatırlıyorum ama ben de insanım, kenarda dursunlar. Ben sadece varken bana yaşattıkları yokluklarını kaldırabilirim, fazlasını değil.

Sezin, akademiye başladın. Akademinin ilk gününden itibaren duruşun, kalıbın, kesin hayallerin insanların dalga malzemesi oldu. Olsun, şimdi düşünemem. Kenarda dursun.

Sezin, kadın olduğun için meslek hayatının her evresinde belki bir, belki iki ay zorbalığa uğradın. Sesin çıkmadı, duymazdan geldin. Tamam, oldu öyle. Sustum çoğuna. O gücü bulamadım kendimde. Sonra düşünelim.

Sezin, mesleğinin yedinci yılında bordo bereli oldun. Bir timi sana verdiler. On dokuzuncu ayında bir sivil senin yüzünden öldü. Mesleğinden atılacaktın. Elinden timini, ilk başarını aldılar. Tamam, onu da halledeceğim içimde bir ara.

Sezin, halledemiyorsun artık. Hepsi sonra hallederim telaşından içinde dağ oldu. İnsan dağı sırtlanamaz, insan bu, Sezin.

“Beni sevdiklerini biliyorum,” diyen adama bakarken dolmayan gözlerimle derin bir nefes aldım. Beni kendime getirdi. Daldığım yerden topladı.

İçimdeki düşünceler beynimi matkapla oydu. Kendime gelmeye çalıştım. “Seni seviyorlar fakat aramızdaki bağı inşa etmek iki yıl aldı. Bundan sekiz, dokuz ay öncesine kadar onlara yabancından başkası değildim. Yanımda rahat rahat sohbet edemez, duramazlardı. Konuşurken iki kere düşünürlerdi. Sonra ben de alıştım onlara, onlar da bana ısındı. Onların gözünde yalnız, güçlü, umursamaz kadından sana bakan, seni gören, onların gözü önünde kimseye hiçbir şey çaktırmadan seninle ilişki yaşayan kadın oldum,” diye konuştum.

“Bu bizim özel hayatımız. Tanıdıkları olman onlara bu gerçeği unutturuyor mu?”

“Unutmazlar,” dedim. “Ama bunu dert ederler. Dert ediyorlar. Beni yalnız bırakmak istemiyorlar. Kıskanıyorlar. Senden kıskanmak değil bu. Birisinden kıskanmak. Seni ne kadar sevip saydıklarını en iyi ben bilirim. Onlar bana tavır aldılar. Sahadan geldiğimizden beri alayın içine giremedim. Kalktığımda çocuk gibi paçalarımaya yapıştılar ki düşün, daha Özgür ve Göktuğ bilmiyor.” Gözlerim onun çenesine daldı. “Göktuğ öğrendiğinde depresyona bile girebilir.”

Bunu yapar. Sana annesiymişsin gibi bağlı.

“Sen onların annesi değilsin. Seni sıkıştırıyorlarsa bu işin içine girerim. Sizin aranızdaki bağ farklı olduğu için karışmak istemiyorum ama karışmak zorunda kalırım.”

“Beni sıkıştırmazlar. Bu onlarla benim aramda. Karışma sen hiç. Sana da tavır alacaklar zaten, eminim.”

“Aldılar, emin ol,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Şükrü, *komutanım*, *Sezin Komutan’ımın yanından geliyorum. Evet, Sezin Komutan bizimleydi. Bizimle durdu, sohbet ettik. Bana da iki üç saatliğine dışarı çıkma izni verdi. Sizin de izniniz varsa çıkabilir miyim*, diye sordu.”

Kahkaha attım kendimi tutamayıp. “Ne?” dedim ve elimi omzuna koyup destek alarak gülüşümü sürdürdüm. “İnanamıyorum. Çocuk gibiler.”

“Sana çok değer veriyorlar,” dedi gülümseyerek. “Onları anlıyorum. Değer verilmeyecek kadın değilsin. Sana değer vermek bir insanın aklıyla yapabileceği en doğru, en güzel şey.”

“Uğraşacağım,” dedim gülümseyerek. Ben de onun saçlarını geriye doğru tarayıp okşadım. Diğer elim yüzüne tutundu, yüzünü de okşadım. “Senin için uğraşacağım. Onlar için uğraşacağım.” Eğilip yanağından öptüm. “Bu işi en zararsız şekilde yapacağım. Gönül almayı seven, gönül alacak kadın değilim ama bunu bizim için en hafif şekilde yapacağım.”

“Birlikte,” dedi. “Söz mü?”

“Söz. Kaza sözü.”

“Kaza sözü,” dedi ve mırıldanarak burnunu boynuma yaklaştırdı. Oradan bir koku çekip öptü. “Bayıldım bu söze. Hiç şüphe vermedi bana.”

“Yaa, Alp,” dedim kıkırdayarak. Nefesini oraya verince gıdıklandım. Kafasını oradan kaldırmaya çalıştım. “Sen nasılsın? Günün nasıl geçti?” diyerek kafasını kaldırmaya çalıştım ama nafile. Belimden tutarak kendini daha da sakladı.

“Seni özleyerek,” diye fısıldadı boynuma.

“Alp, düzgünce konuşsana,” dediğimde, “Dosyaları kontrol ettim. Bağlantılarla konuştum. Albay’la kitabı kontrol ettik. Hera, Hasan, Nazar ve alay içinde senin hakkında konuşan askerlerle ilgilendim. Melike Nisan aradı, Uraz’ın bana attığı saçma salak mesajlarla uğraştım, babam yine günlük rutin aramasını yaptı. Öyle işte. Klasik bir gün,” diye nefessiz açıkladı. “Ama bana sorsan günümün hepsi Sezinseyerek geçti.”

Boynuna sarıldım. Kafamı omzunun üzerinden uzatıp ensesinden öptüm. Onu göğsüme çektiğimde elini sırtıma sarıp o da bana sarıldı. Bu sefer kucağında olan ben, çocuk gibi bana sığınan oydu.

“Yoruldu mu?” diye sordum.

“Seni özlerken mi? Evet.”

Güldüm yine. “Seni derimin altında taşımam lazım. Diğer türlü bununla başa çıkamayacağız.”

“Olur. En iyi doktoru arayacağım ama senin derin bizi taşımaz. Ben taşıyım bizi. Onu bir ara ayarlayayım,” dediğinde bunu gerçekten yapabilecek bir adam olması bir an beni korkuttu.

“Şaka yaptım,” dedim bunu belirtme ihtiyacı hissederek.

“Açıklamanı öpeyim,” dedi boynumda gülerek. “Biliyorum şaka yaptığını.”

Dakikalarca aynı pozisyonda dinlendik. Artık uykunun bastırdığı o saniyelerdeyken Turan kafasını boynumdan kaldırdı. Gözlerim aralandı. Yüzüme baktı ve sonra gülümsedi.

Öyle bir gülmekti ki yeniden doğdum.

“Sezin, ilk gördüğümde anladım,” dediğinde hızlandı kalbim. “Yemin ederim, ilk gördüğümde anladım benim için öylesine biri olmayacağını. İlk görüşte aşk değildi ama ilk görüşte senin âşık olabileceğim tek kadın olduğunu anladım.”

Söylüyordu. Allah’ım, söylüyordu!

“Seni sevdim,” dedi. “Seni sevdim, kenara çekildim. Dünyanın bana vereceği işte bu kadar, Kaza. Allah bizden razı olsun. Ben senden razıyım.”

“Alp...” diye fısıldadığımda Turan’ın masasının üzerindeki telefonu çalmaya başladı. Kaşlarımız aynı anda çatıldı.

Ama sizin ben ta... Yeter lan. Bir rahat bırakın şerefizler. İtiraf geliyordu!

“Efendim, Serdar Komutan’ım?”

Pardon albay bey amca. Seni severiz.

“Tamam, geliyoruz.”

-Ruz derken? Biz de mi yoksa Turanişkom ile heybeti mi çünkü biliyorsun ki heybetli biri. Bize âşık olduğunu söylemiş olan heybetli- Allah’ım kalbim dayanmıyor resmen bize âşık olduğunu söyledi.

Turan telefonu kapatıp bana döndü. “Albay bizi odasına çağırıyor,” dedi.

Kaşlarım daha da çatıldı. “Allah Allah,” dedim. “İkimizi birden mi?”

“Sezin’le odama gelin dediğine göre ikimizi de,” dedi.

Beni kucağından kaldırdı, ayağa dikildiğimde saçımı, üstümü, başımı düzeltti. Yüzümü de eliyle okşadıktan sonra ben de onun saçlarını düzelttim. Eğilip alnımdan öpüp ses çıkarmadan bana yolu gösterdi.

Odadan çıktık. Albayın odasına doğru yürürken kalbime çok büyük bir ağırlık bindi. Odaya yaklaştıkça o ağırlık arttı. Nedenini bilemediğim bu ağırlık kulaklarımda çınlamaya, boğazımda düğüme, ensemdede bir kaşınmaya sebep oldu.

Bir şey geliyor. Hissediyorum. Çok kötü bir şey. Hazır değiliz. Hazır olmadığımız bir şey.

Huzursuzluk artık her bir zerremdeydi.

Albayın kapısını çaldı Turan benden önce. İçeriden gelen, “Gel,” komutuyla kapıyı araladı. Turan içeri girdikten sonra kapıdan girdim ve o sesi duydum.

“Sez'im!”

Her hafta bir kez telefonla aradığım, görüntülü konuştuğumda içimi sızım sızım eden sesi.

Gözlerim odağını kaybetmiş gibi bakınırken ayağa kalkmış olan uzun feraceli, nur yüzlü, toz pembe yazmalı babaannemi gördüm. Bana sarılmak için koştu.

“Babaanne?” diye son nefesimle çıkan sesim babaannemin tam karşısında oturan bedeni görünce tamamen kesildi.

Yutkunamadım. Geçmiş üzerime öyle bir yıkıldı ki kapkara bir acıya bulandım. Acı beni simsiyah etti. Belki griydim ama geçmişin en acısı karşımdayken grinin açıklığında kalmak imkânsızdı.

İhanetin en ağırı, en çok gözyaşı döktüğüm, zamanında beni en yalnız bırakan, canımın en dibine gömdüğüm, oradan çıkarmaya cesaret edemediğim adam buradaydı.

Bir ses duydum geçmiş zamandan. “Seziş?”

Bir ses duydum küçük bir kızdan. “Abi?”

Küçük abim Sezgin Kaza, çevresi kıpkırmızı olan gözleriyle suçlulukla bana bakıyordu.

10. GEÇMİŞE GEÇ KALANLAR

Büyümek, gelişmek, ilerlemek, tökezlememek ya da işte adı her neyse devam edebilmenin... en zor baidirelerin üzerinden atlamak, atladığın yerde takılsan da yere düşmeden yürümek.

Kırılmış taşların arasından geçerken bile bu taş nasıl kırıldı diye soramadan devam etmek çünkü bilir ya insan... kalp dediğini de eline alamaz düşman ama yine de kırılır o cansızca atan.

Şimdi karşıma geçip de dolu gözlerle bana bakan bu pişman, sahi neyi değiştirecek geride kalandan?

Ona bakarken geçmişte kalan yabancının o pişmanlığını görmemek için arkamı dönmek isterdim.

İnsan yıllarca kendisine bile belli etmeden beklediği, rüyalarında gördüğü, bundan on bir yıl önce yaşanan gün için dilenecek özürleri hayal ettiği bu karşılaşmanın yaşandığı zamanda ne yapmalıydı? Aslına bakılırsa benim tek isteğim tam arkamda duran adamı ve bana sımsıkı sarılmış olan yaşlı kadını bırakıp çığlık atarak uzaklaşmaktı.

Abim bana karşı bakışlarını kesmezken kulaklarıma babaannemin sözleri doldu. "Canımın içi evladım, benim cennet kokulum," diyen babaannem bana sarılmayı bırakmadan buruş buruş ama gül kokulu elleriyle yüzümü avuçlayarak her bir noktasına öpücükler kondurdu. Bakışlarım ayağa kalkan abimdeydi. "Benim aslan kızım. Şu üzerindeki üniformaya bak."

Gözlerimi korkarak burnunu çeken babaanneme çevirdim. Babaannem ağlamaya başladığından sesi, boğuk ve titrek geliyordu. Ne için ağlıyordu? Ben nasıl bir durumun içindeydim?

"Allah'ım seni görmeyi bana nasip etti. Nasıl güçlü, nasıl güzel, nasıl heybetli olmuşsun. Benim hayatımın anlamı yavrum." Omuzlarımı okşuyor, dayanamadan tekrardan parmak uçlarında yükselerek yanaklarımı öpüyordu. Toz pembe başörtüsü çok güzel kokuyordu. Her yükseldiğinde o kokuyu alıp heyecan duyan tarafımın farkına çok geç vardım. "Çok güzelsin babaanneciğim. Çok güzel olmuşsun."

Beni ilk kez kamuflajımla görüyordu. Onun bu duygusallığını aklımda bir mantığa oturttum. Daha sonra ona duyduğum hasreti, kokusuna olan

özlemimi hatırladım. Onu çok özlemiştim. Bana sarılıp bu dünyadaki en değerli şey benmişim gibi kucaklamasını çok özlemiştim.

Bazen babam bana şiddet uyguladıktan sonra evden çıkma yasağı vermezse ya da beni odama kilitlemezse koşa koşa alt kata, babaanneme koşardım. Babaannem beni sarar, öper, yanaklarımı okşar, sarılarak beni uyutmaya çalışırdı. Uyuyamazdım. Yine de tontığım üzülmessin diye uyuma taklidi yapar, o odadan çıktığı gibi sabaha kadar kendime sarılarak ağlardım. Yine de onun beni sakinleştirmeye çalışma isteği öyle içime dokunurdu ki evde çıkan bir sonraki kavganın sonunda babaanneme koşmak için can atardım. Onun tarih kokulu yastığıyla, geçmişin geçmediği evindeki mutlu anılarımızla yatmak hoşuma giderdi.

Şimdi bu yemenisi geçmiş kokuyordu fakat kokan geçmişte tek bir kötü anı yoktu. Dedem, benim tek varlığım olan canımın içi Sezgin'im, kuzenlerle geçirdiğimiz bayramlar vardı; neşe dolu kahkahalarım, annemin güzel sesiyle söylediği türküler, babaannemin yemekleri, annemin baklavası ve dedemin vazgeçemediği eski radyosu vardı.

Ellerimi avuçlarının içine aldı, yaşlı gözleriyle ellerimi yüzüne yaklaştırmırken artık kendime gelebilmişim. Direkt onun boyuna eğildim, ellerini de indirdim ve hürmetle öptüm. "Hoş geldin babaanne," dedim trans halimden çıkarak. Elini saygı içerisinde alınma yaslardım, parmağına geçirdiği zikirmatığı alınma battı.

"Hoş buldum benim canım. Aslan kızım. Canımın en içi. Hoş buldum. Seni şöyle görmek de nasip oldu. Sana sarılmak, öpmek nasip oldu. Artık gözüm açık gitmem. Benim yiğit kızım."

Elini öperken iki büklüm kalsam da bunu yine umursamadı, ellerimi kendisinden uzaklaştırmadan aldı ve öpmeye başladı. Nasırlı ellerim onun yüzünde kocaman kalıyordu. Ayrıca ellerim pisti de. "Babaanne gözünü seveyim, ellerim pistir."

"Pirüpaktır senin ellerin. O nasıl söz? Sen vatani koruduğun ellerine pis mi diyorsun, Sez'im?"

Yani demiyordum da şimdi albay ve Turan odanın içerisindeyken çok mahcup hissediyordum. Ellerim de temizdi de durduramıyordum içimdeki o mahcubiyeti.

"Yani sen ne demek istediğimi biliyorsun, Fahriye Sultan," dedim ve ellerimi ondan kurtarıp gözyaşlarını sildim. Albayın hemen önündeki koltukların orada ayağa kalkan abim bana doğru bir adım attığında babaannemden uzaklaşarak ilk albaya, sonra Turan'a, ardından babaanneme

baktım. Albay merakla, Turan diken üzerinde bir tedbirle, babaannem ise müthiş bir duygusallıkla beni izliyordu.

“Bana hoş geldin demeyecek misin?” diye sordu abim.

Babaannem zikirmatiğine basarak gözyaşlarını sildi. Sadece şaşkın ve rahatsızdım. Onunla karşı karşıya geleceğimi biliyordum da bugün bekle-miyordum. Ona nasıl davranacağımı ise çok iyi biliyordum, bunların se-naryosunu kafamda kurmuş ve bitirmiştım.

Abime bir adım attım ve saygıyla onun da eline uzanıp öptüm, sonra-sında alnıma yasladım. “Hoş geldin abi,” dedim yine de. Ne olursa olsun büyüğüm, ne olursa olsun abimdi. Evet, onunla senelerdir görüşmüyör-dum fakat bu ikimizin de soyadının Kaza olduğu gerçeğini değiştirmiyor-du. Yaşananlara rağmen ben küçüktüm, o büyüktü.

“Hoş bulduk,” dedi abim elimin üzerine öteki kocaman elini kapata-rak. Bu, yaptığımı takdir ettiğini gösteriyordu. Ona olan saygımı hayatımın hiçbir vaktinde yitirmemiştım. Yine yitirmezdim. O kadın değildim. En azından annem, babaannem ve dedem bana saygıyı da hürmeti de çok güzel öğretmişti.

Bir an onun elimin üzerine kapanmış olan eline bakarken parmağındaki alyansı fark ettim. Buz kestım. Kafamda döndü bir gün. Onun sesinden yankı yapan geçmiş, zihnime doldu.

“Ben de evleneceğim bir gün. O gün ne yapacaksın acaba bu kıskançlıkla? Yok onunla şuraya gitme, yok beni kargocu diye kullanıp kızlara aldığı hediyeleri verip durma sevmiyorum o kızları... Hayırdır Seziş Sultan, tokatçı mı edeceksin kendini?”

“Yok, izin vermeyeceğim. Ben senin turşunu kuracağım. Gelen kaybanalara altına kaçırıyor, her sabah sizin de donunuz ıslanmış şekilde kalkmak istemiyorsanız Sezgin’in peşinde koşmayın, diyeceğim.”*

“Kısmetimi kapatacaksın yani.”

“Birlikte yaşarız işte abi ben büyüylene kadar. Sen, ben, annem, babaan-nem, dedem. Ne gerek var geline Allah’ın aşkına?”

“Sen büyüylene kadar mı? Sen büyüyünce ne olacak?”

“Ben evleneceğim.”

“Damada ihtiyaç var mı peki, Seziş Hanım? Abinizi kimselere vermeyin ama siz damat arayın. Öyle mi olacak?”

“Ne yapayım, evde mi kalayım?”

“Dandanişa.” E ben ne olacağım?”

* Karadeniz’in bazı bölgelerinde istenmeyen, sevilmeyen anlamına gelir.

** Rize ve çevresinde sözünde durmayan, dönecek anlamında kullanılır.

“Yok, sen evde kal. Sen benim Sezgin’imsin. Kimselere vermem valla. Seni almaya kalkanı da yolarım. Kırpık kırpık ederim saççağızlarını, sonra bakalım sen bakabilecek misin o çiçiliye?”

“Olmayan kızı çiçili de yaptı bu paçi”, göriy misun ana? Arıza seni. Gel hadi. Alalım şu cipsleri. Sırf taso biriktiriyorsun diye bakkal Mehmet’e söyledim. Bir kutuyu senin için ayırdı.”

Geçmiş bulut olup uçtu, gitti. Ben de gittim. Bir sırt çantası aldım yanıma, bir de gözyaşlarımı. Elimde biriktirdiğim biraz para da vardı. Öylece çıktım gittim kapıdan. Abim de arkada kaldı, sırf taso biriktiriyorum diye aldığı cipsler de.

“Çok...” dedi ve duraksadı birkaç saniye. Şimdiye döndüm. Onun alıyanslı bir yabancı, benim kamufajlı bir asker olduğum şimdiye. Beni inceledi. Kızarık gözlerine bakarken ne hissedeceğimi bilemiyordum. Yolda ağlamış mıydı? Gözleri hâlâ yaşlıydı. O gözlerde üzüntüden başka hayranlık ve gurur da görünüyordu. “Güzel görünüyorsun, Sezin. Çok güçlü ve...” Sustu. Benimle aynı renkte olan gözleriyle üzerimdeki kamufajımı kontrol etti. “Hayallerine yaklaşmışsın.” Bakışları kolumdaki iki yıldızla kaydı. “Üsteğmen Sezin Kaza demek...” dedi çekingen bir sesle. Ona ters bir şey dememden korktuğundan elimi bırakmıyor, elimi tutarken onu dinleme sebep oluyordu. “Ne kadar kaldı hayaline?”

Yazdığım Yarbay Sezin Kaza yazılı kâğıdı Sezer ifşa ettikten sonra babam beni odama kilitlemişti. O odanın anahtarı bir bende, bir de Sezgin’de olurdu. Beni kilitletiğim odadan çıkarsın diye ona anahtar yaptırmıştım.

Bir gece yarısı babamın bendeki anahtarla beni odaya kilitlemesinden birkaç saat sonra yanıma gelmiş, “Belki olursun,” demişti. Onun da bilgisi yoktu askeri konular hakkında. O lisedeydi, ben ortaokulda. Biz ne bilirdik askerlik falan? Amcalarımızdan duyardık da onlar şehit olmadan önce meslekleri hakkında sadece anılarını anlatırlardı. Nasıl olduklarını değil. “Ben de sorarım hocalarıma. Mahallede Korhan abi var. Ona da sorar ederiz. O bilir. Yaparız seni yarbay. Gerçekleştiririz hayalini. Ağlama abim. Canım acıyor sen ağlayınca.”

Gerçekleştiririz hayaliniden, hayallerine yaklaşmışsına nasıl gelmiştik biz? Ağlamak istedim.

Sadece gülümsedim ve elimi hızla elleri arasından çektim. “On dört yıl,” dedim soğuk bir sesle. Sonra onu umursamadığımı ya da ne bileyim, onunla konuşmak istemediğimi belli etmek ister gibi albaya döndüm.

* Rize ve çevresinde kız çocuğu anlamında kullanılır.

“Komutanım, bu nasıl bir sürpriz?” diye sordum kalbim göğüs kafesine delice bir cesaretle vururken.

Sezgin’ime sırt dönmüştüm ve bu sırtımı acıtıyordu.

“Sağ olsun Serdar oğlum çok yardımcı oldu, Sez’im,” dedi babaannem araya girerek. Albay konuşacakken kendisini bölen babaanneme gülümsedi, saygıyla ona döndü. Yüzündeki gülümsemeyle babaannemi izledi. “Bıktım kizum ha o gavur tuşsuzundan. Basiyrum, ulaşılmıy diy bağa. Basiyrum, aradığınız kişi dı pörsın yu hef bilmem ne diy.” İngilizce konuşma çabası, Rize ağzıyla birleşince yanlışıklıkla güldüm. Albay da gülerken bana eşlik etti. Nasıl tatlı söylemişti o yüzünü mıncırdığım? “Valla ha burama kadar celdi o kötüne finduk kaçasıcısının sesinden Sez’im da. Artık dedim aramayrum, gideyrum kizumun yanma. Dedim ağabeyine, çabuk ara şu Tunceli numaralarını, alıp başımı gideceğüm. Paçimi özledim. Araduk oyle birkaç numara, seni sorduk *niye soriysunuz Sezin Kaza’yı* diyley bağa. *Kizumdur da, can paremdir* diyrum. *Kusura bakmayın* diyley.”

Babaannem anlatırken dahi kıpkırmızı olmuştu. Pembe yanakları, başörtüsüne uyum sağlıyordu.

“Sonra çok şükür Serdar oğlum buldu, beni aradı.” Son cümlesinde Serdar Albay’a dönüp şivesini bir kenara bıraktı fakat harfleri yine de bastırıyordu. Ben lisedeyken ona İstanbul ağzını öğretmiş ve zorla mahalledeki okuma yazma kursuna göndermişim. Orada ağzını bir kenara bırakmıştı ama harfler maalesef ağır bir aksanla çıkıyordu. “*Ağırlayalım sizi Fahriye Hanım, Sezin’le görüştürebilirum sizi*, dedi sağ olsun evladım. Abine dedim, *çabuk beni Sez’ime götür.*”

Kırılacaksın şimdi kendini sıkmaktan, Seziş. Babaannene kızmak istiyorsun, kızamıyorsun. Abini kovmak istiyorsun, ee o da olmaz. Albaya niye yaptığını sormak istiyorsun ama tabii ne münasebet, sana mı kaldı? Gelmelerini uygun görmüş ki şu an buradalar. Turan’a dönüp sarılmak ve seni götürmesini söylemek istiyorsun, o da olur mu hiç? Ne yapacaksın böyle?

“Sağ olun komutanım,” dedim albaya dönerek. “Çok iyi yapmışsınız. Ben de çok özlemiştim babaannemi.”

Albayın bakışları hafifçe abime döndüğünde ona bakmadım. Abimin kafasını eğdiğini ise hareketinden anlamıştım. Yüzü yoktu bakmaya.

Onu da özlemiştim fakat öyle bir özlem değildi. Bu özlem, on sekiz yaşındaki Seziş’in abisine duyduğu güven ve sevgi yüzünden silip atamadığı özlemdi. On bir sene önce soğuk pansiyondaki yatağında, cenin pozisyonunda beni aramasını beklerken ona olan özlemim bugün babaanneme duyduğum özlemle aynıydı mesela. Ya da gün sonuna kalmış köpeklere

verilen taş gibi poğaçayı fırından on kuruşa alıp bir parkta yiyerek ağlarken evet, abimi özlüyordum. Beni arayacağına ya da benim yanıma geleceğine inanıyordum. Onunla karşılaştığımda ona nasıl sıkı sarılacağımı düşünüp kendimi motive ediyordum. Ama abim ne o poğaçadan sonra ne de kılı kırk yardığım zor günlerde beni bir kez bile aramıştı.

Gerçi arasa... nasıl ulaşacaktı ki? Numaramı değiştirmiştim. Sadece babaannem biliyordu. Babaanneme de kimseye verme demiştim. Birkaç sene sonra Sezgin öğrenmişti sanırım babaannemle konuştuğumu. Rize’de olan şeyleri çok net bilmiyordum, öğrendiklerimi çok çabuk siliyordum hafızamdan. Boş bilgilerin hafızamda yeri yoktu.

Yine de insan bir kez bile çabalamaz mı ulaşmak için? Sen kimsesizdin, onun kimseleri vardı. Sen kendine bile küsmüştün o zamanlar. İnsan arardı. İnsan değil ama Sezgin kesin arardı.

Babaannemin yüzüne baktım. O direkt Turan Alp Akkurt’a bakıyordu. Gözlerini kıstı bakarken. “Sen kimdin oğlum?” diye sordu onun burada ne aradığını sorgular gibi.

“Ben...” dedi Turan sonra bana baktı. Ben de direk yutmuş gibi dikiliyordum öyle dimdik.

Sevgilim olduğunu falan söylemeyecekti herhalde! Albay vardı. Babaanneme sonradan açıklardık da... odada albay vardı!

O da bunu bildiğinden sessiz kaldı ve albaya baktı. “Yüzbaşı,” dedi albay mesajı alıp açıklayarak. Ne mesajı almıştı onu da bilemiyordum açıkçası. “Sezin gibi o da alayımızda görevini icra eden askerimiz, Fahriye Hanım.”

Babamız ya. Öz babamız. Nasıl da olayı ele aldı gözüünü yediğim albay bey ya. Hemen anlıyor bizi.

“Ne işi varmış burada?” diye sordu babaannem tamamen merak dolu bir sesle.

Ay, babaannemiz, nur yüzlümüz sen bilmiyorsun. O senin damadın. Evet! Damat diye alacağız biz onu sana.

O sırada abime değdi bakışlarım. Upuzun boyuyla dikilirken kaşlarını çatmış, Turan’ın bana olan bakışlarını kontrol ediyordu. Ortam öyle garipti ki kanatlanıp uçtuğumu hayal ediyordum. Böyle albayın odasında tavana doğru yükseliyordum, sonra kanat çırparak camdan dışarı uçuyordum. Arkamdan şaşkınca bağırان abim, bir şey anlamadığı için tavana bakakalan albay, bayılan babaannem ve benden aşağıda kalmamak için kanat çıkarıp arkamdan gelen Turan...

Gerildiği ortamdan kaçamayacağını anlayınca, kızlar.

Sonra Turan'la bulutlara yükselir orada yaşırdık. Hem kansızları görmek yukarıdan daha kolay olurdu.

Turan, "Merhaba efendim," diyerek babaanneme yaklaştı. Babaannem kafasını geriye doğru yatırarak Turan'a baktı önünde dikilince. Kafasını kaldıra kaldıra bir türlü yüzüne varamadı. En sonunda kafası omzuna iyice yatmıştı.

"Ay başım döndü," dedi sonra, bir adım geri gitti dengesini sağlayamayıp. Düşmesin diye sırtından destekledim onu. "Evladım, seni neyle beslediler?"

Şükrü'ye göre çiğ et, Seziş'e göre insan eti, Fırat abiye göre iman gücüyle minnoşumuz. Bana sorarsan bizle beslenirse daha iyi olacak. Yemeli bizi. Isırmalı, yutmalı.

Turan, ben babaannemi tutmuş olsam da onu tutmak için uzanmıştı ki beni fark edince uzattığı eliyle babaannemin elini öptü ve benim gibi alnına götürdü. Babaannem, elini öpebilmek için iki büklüm olan adamın kendi boyuna yaklaşan omzunu pat patladı. Onları parlayan gözlerle izledim.

Müstakbel babaannesinin elini öpen kocamız, müstakbel babaannesinin önünde iki büklüm kalan kocamız, kamuflajı ile babaannemizin üzerinde gölge gibi duran kocamız. Bu görüntüyü astırıp duvar halısı diye evime asarım be ben. Facebook kapak fotoğrafı yaparım. Çocuğumun kimliğine bu fotoğrafı koyarım.

Turan baştan beri öylece dikildiğini ve sessizce izleyip göze battığını hatırlayınca, "Kusura bakmayın. Ben Yüzbaşı Turan Akkurt, Sezin'in silah arkadaşuyım. Albay odasına ikimizi çağırınca böyle bir manzarayı Sezin gibi ben de beklemiyordum," diye açıklama yaptı. "Aile meselesine de karışmak istemedim. Bu yüzden sohbetinizi bölmedim. Sessizliğimi mazur görün lütfen. Rahatsız olduysanız çıkabilirim."

"Estağfurullah evladım," dedi babaannem onun elinin üzerine elini kapatıp. "Hoş bulduk. Sezin ve Serdar bir sorun olarak görmüyorsa seni, ben de görmem."

Ne münasebet, asıl o bizi sorun olarak görüyor mu?

Sanki o da çıkacaktı. Babaannemi resmen zararsız olduğuna inandırmıştı. Sırıtmamak için zor durdurdum kendimi. Nasıl da laf yapıyordu ağzı...

Turan daha sonra abime döndü ve elini uzattı. Abim onun elini sıktı. Onları yan yana görünce hissetmemem gereken bir kıvanç duymak benim için de sürprizdi. Kendimi tokatlamak istedim.

Sezgin ve Turan, ellerini birbirinden çekmedi. Turan uzun bir adam olsa da abim de kısa bir insan değildi. Sezer abim daha kısaydı ama Sezgin abim ergenliğinde almış başını gitmişti. Her zaman kocamandı. Şimdi Turan'ın elini sıkarken de o ağırlığını hissettiriyordu.

“Sezgin Kaza,” dedi kalın sesiyle. Gözlerindeki kırmızılık geçmemişti. Bu üzüntüden olan bir şey değildi, buna emindim. “Sezin’in abisiyim.”

Turan da başını salladı sakince. “Memnun oldum.”

Turan’daki bakışlarım başka bir yeri yer diye bilmedi bile. Sezgin abimin bir şeyler anladığını bilir gibi -sevgili olduğumuzu anladığını düşünüyordu bence- ona düz gözlerle bakıyordu. Şayet Sezgin abim, sevgili olduğumuzu sorarsa ona hayır demeyecek kadar kararlı duruyordu. Reddetmeyecek, kaçmayacaktı. Albay bu odada olsa dahi.

“Ben de,” dedi abim ve elini çekmek istedi. Turan’ın o eli abimden daha sıkı tuttuğunu anlayacağımız şekilde elini geri çekemedi. Gözlerini Sezgin abime dikmiş, ona bir şeyler anlatmak ister gibi bakıyordu.

Sen abisi olabilirsin fakat abisi de olsan onu üzmeye kalktığın an, bu eli kırarım der gibi bir tavırda sanki, Seziş?

Abim ona tek kaşını kaldırarak bakınca albay boğazını temizledi, ben de onlara doğru yutkunarak bir adım attım. Albay ve benim hareketimizi fark eden Turan gülümseyerek abimin elini bıraktı. Boğazımı temizledim. Abim hiç de tatlı, bıcır bıcır biri değildi. Yani onu en son bıraktığımda kardeşine bakan kişiyi on beş bine ayırabilecek gibi bakardı. Turan’a bakışları bana geçmiş hatırlatmıştı.

Turan da alttan alacak bir karakter değildi. O bela gözleri ile abimi kafasında duvardan duvara vurmuştu bile. Bu gerginliğe katlanamazdı bünyem.

“Aç mısınız, Fahriye Hanım, Sezgin?” diye sordu albay. “Sezin ile Turan henüz yemeklerini yemediler. Onlar da yemeğe geçeceklerdi. Sizin için de bir masa ayarlayabilirim isterseniz.”

“Yok, biz gelirken yedik. Buranın güzel yemek yapan bir adamı varmış. Ondan yedik biz, Serdar oğlum.” Bana çevirdi başını. “Yemeğini ye gel de bizi evine cötür, Sez’im. Vallahi belim ikiye kopacak şimdi. Kaç saat yol git git, bitmedi. Ne yolmuş da. Gelene kadar mahvolduk kızum.”

Ev. Evin. Eve götürmek. Evine götürmek. Bizi evine. Götür. Biz. Senin ev. Ev. Yok ki. Seziş’in evi yok. Seziş’in kocasının evi var, Seziş’in evi yok! Yani var. Ama kocasının evi.

“Sizi eve...” Etrafa bakındım. Turan’la göz göze geldik. Ona *onları nasıl eve götüreyim, evim yok* der gibi baktım gözlerimi büyüterek. Bana sakince gülümsedi. *İmdat*. Sorun yok der gibi göz kırptı. *Kalp krizi*. Yutkundum ondan bakışlarımı çekmeden. “Sizi...” *Evim yok benim, evim!* Babaannem nikâhsız bir şekilde bir adamla aynı evde yaşadığım gerçeğini duyarsa beni kulağımdan tutup o evden çıkarır, o evi ateşe verir ve sonra beni dizinin dibinden ayırmazdı. “Eve götüreyim ben. Evime götüreyim. Götüreyim tabii.”

Sıçtık, bittik, canımıza selam çaktık, Seziş.

“Önce yemeğini ye,” dedi babaannem, yanımdan ayrıldı ve albayın önündeki koltuğa feracesine dikkat ederek oturdu. “Biz albay oğlumla iki çift kelimelilik edelim. Zaten hemşerimizmiş, Sez'im. O da Finduklu'danmış.” Albaya döndü. “Biz Ardeşen'deyiz oğlum. Dedesi gençliğinde çok şükür Ardeşen'de arsalar almıştı. Biz oraya taşınmıştık bundan taa elli sene evvel. Finduklu'da tarlalarımız, bahçelerimiz var daha. Sen hangi köydendin?”

“Annem Arılı, babam Tepecik doğumlu ama biz Fındıklı sahiline yakın bir yerde oturuyorduk. Kepçeci Osman var ya. O mahallede büyüdüm ben.”

“Kepçeci Osman mı? Vuuu! Siz de biliy misiniz? Kepçeci Osman, Sezin'in dedesi Muhammed'in çarşıdan arkadaşıydı gençliğinde! Sonra tabii ayrı düştüler.”

Kaşlarını kaldırmış, onları dinleyen abim bakışlarını bana çevirdi.

“Muhammed Kaza...” dedi albay. “Vallahi hiç duymadım. Duysam zaten Sezin'i gördüğüm gibi söyledim. Kepçeci Osman abi de geçen torunu evlendirdi. Çağırdı ama... görev başında olduğumdan gidemedim.”

“Biz gittik evladım,” dedi babaannem ağır Rize ağzıyla. “Kimselere deme ama kız kaçmış diyorlar. Ailesi kızı anca damat iç güveyisi gelirse kabul ederlermiş. Düşman başına. O nasıl laf da!” Dedikodu yaparken elindeki zikirmatiğine basmayı ihmal etmiyordu.

İmanlı ve hızlı biri babaannemiz. Hiçbir şeyden geri kalmıyor maşallah. Allah uzun ömürler versin.

“Biz... gidelim o zaman,” dedim babaanneme. Babaannem eliyle beni kışladı. Bakakaldım ona.

Geri geri adım attım. Abim bakışlarını bana çevirdiğinde onunla göz göze geldim yanlışlıkla. Verdiği hasarı çok iyi bilen adam, ona verdiğim hasarı da göstermek ister gibi bana bakıyordu. Ben on bir yıldır yalnızdım. En yakın arkadaşı giden de oydu. O da yalnız hissetmiş miydi? Bir kere durup *ben ona bunu nasıl yaptım, onun bu hale gelmesine nasıl göz yumdum* diye sormuş muydu kendisine? *Beni arkada bıraktı, şimdi kimin dizinde ağlayacağım* diye düşünmüş müydü?

Elim ayağım boşaldı onun bense, çaresizce ağladığını düşününce. O yine de ağlamasaydı. Üzülmeseydi. Ben kendi başıma yürüyüp gitmiştim işte. Evet, zordu yaşadıklarım ama *zor bir hayat yaşadım, sen neredeydin* diye soramazdım.

O soruyu soramayacak, artık ona ihtiyaç duyamayacak kadar büyümüştüm.

Geçmiş, geçip bitmişti. Şimdi geriye dönmek ne bana yakışırdı ne de geçmişte üzgün duran kıza. Kız orada kalmalı ve ben devam etmeliydim. Nedenini, sebebini araştırarak yaşı geçmiştım. Sonuçlardaydık şimdi. Ben üsteğmendim, abim da alyanslı bir yabancıydı. Geçmişte bitmişti çoğu şey. Şimdi ne devam ettirir ne de yoktu diye oturup ağlardım.

Abime bakmayı kestım, göz devirerek arkamı döndüm ve onları albayın odasında bırakıp çıktım.

Ben çıktıktan sonra arkamdan kapı kapatıldı ve bileğime yapışan büyük el beni sürüklemeye başladı. Sesimi çıkarmadan onun peşinden gittim. Yüreğimdeki ağırlık beni yere yatırmak istiyor gibiydi. Ağırlığın orada olduğunun farkındaydım fakat odadan çıktığımda beni biraz daha aşağı çekmek için birden bin olmuştu. Turan beni odasına götürdü. Etrafa bakarak beni odanın içerisine soktu. Kendisi dışarıyı son kez kontrol etti ve kapıyı kapattı.

Kapıyı kilitleyip bana döndüğünde ne olduğunu fark edemedim onun boynuna atladım. Şaşıрма payı bırakmadı kendisine. Kolları beni sımsıkı belimden yakalayarak sardı. Kafam boynuna gömüldü.

“Merak etme. Birlikte halledeceğiz.”

Cevap vermeden sadece ona sarıldım. Eli usul usul saçlarımı okşadı. Sesimi çıkarmadım. Belimi bırakmadan benimle yürüdü ve koltuğa oturdu. Beni tekrar kucağına aldığında cenin pozisyonunda kaldım. Saçlarımın arasına kondurduğu öpücüklerin beni sakinleştirdiğini hissediyordum.

“Sorun yok,” diye fısıldadı kulağıma. “Ben buradayım.”

Bilmiyorum. Sadece... abimin elini öptüğümde onunla gece yaraları bizim üç katlı apartmanın teras merdivenlerinde oturarak dertleşmemiş, yemek sofralarında anneme yardım etmemiş, paraya ihtiyacımız olduğunda birbirimize yardım etmemiş, babam hangimize kızsak birbirimizin aklını dağıtmamış, birbirimizin kıyafetlerini çalmamış, yere düşsek diğerimizin canı yanmamış, hızlı aramalarımıza bir tek birbirimizi eklememiş gibi hissetmişim.

Sezgin ve Seziş o kadar uzakta kalmıştı ki şimdi koşmaya başlasam ölene kadar varamazdım onlara.

“Evimize götüremeyiz onları,” dedim kucağında huzuru yaşarken. “Baabannem hoş karşılamaz. Her ne kadar evimizde yalnızca bir gece geçirmiş olsak da durum hiç onluk değil.”

“Anlıyorum, sorun değil,” dedi alnımdaki saçları çekerek. “Bunu tahmin ettiğimden odadan içeri girer girmez Kubat’a, Ziyafet’i de alarak bizim evimize gitmesini ve senin odandan birkaç kıyafet almasını

söyledim mesajla. Senin fotoğraflarını da evden alacaklar. Kubat'ın evine götürecekler. Kendi kıyafetlerinin zaten iki valizlik olduğunu, onları da bizim eve bırakacağını söyledi.”

Çoktan düşünmüştü ki. Hemen de düşünmüştü. Babaannem ve abimin Tunceli'de kalacağını odaya girer girmez anlayıp benim ev konusunda sıkıntı yaşayacağımı düşünmüş ve hemen her şeyi ayarlamıştı ki.

Duygulandırıyor bu adam beni. Soyunayım mı? Ne yapayım şimdi ben, anlamadım.

“Alp,” dedim içimden taşan duygularla. Bahar gözleri parladı bana bakarken. Kafamı kaldırıp ellerimi ensesinde bağladım. İki elini belimin iki yanına getirdi ve sonra onları belimin arkasında kenetledi. “Teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Ne demek?” dedi. “Bir gece senden ayrı kalacağım planlar yaptım. Benim için şerefti.”

Omzuna patlattım bir tane. “Çok mu meraklısın sen benden ayrı kalmaya?”

“Alay ediyorum be kızım,” dedi. “Sen de hemen patlat bana. Olur ya. Ne de olsa razıyım sana.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Dudaklarımın da huysuzca şiştiğini kafamı kendisine çektikten sonra dudaklarımdan sert bir şekilde öpücük çalınca fark ettim. Benden uzaklaşmadan aynı sertlikle, sesli bir şekilde yavaş yavaş öptü. “Niye bu kadar tatlısın?”

Ya ben anlatamıyorum galiba! Bu bünye sizin sevişmenizi istiyor ya. Bünyenin isteği değil, ihtiyacı artık.

“Bilmem,” dedim ve omzuna yattım. Olanların özeti kafamın içersinden geçerken durgunlaşır gibi oldum. Albay aramadan önce bana bir iurafta bulunmuştu ve ben ona cevap verememiştim. Kendini değersiz hissediyor muydu? Hissetmemeliydi. “Albayın odasına gitmeden önce burada söylediklerin hakkında konuşmak ister misin?”

Yine de onu göz ardı edemezdim. Babaannem gelmiş olabilirdi. Geçmişin beni en yıkanı da burada olabilirdi ama beni ayağa kaldıran bu adamın sözlerini unutacak değildim.

“Sana âşık olduğumu söylemem hakkında mı?” diye sordu düz bir sesle. “Konuşulacak bir şey yok, Kaza. Sana âşığı, razıyım, hayranım. Buna ekleyeceğim daha ne olabilir ki?”

“Benim ekleyeceklerim var belki,” diye fısıldadım utançla. Lafları bana çocuk gibi hissettiriyordu. Çok güzel konuşmuş, içimde şüphe dahi doğurmamıştı. Ondan emin olmanın boynuma astığı urganla birlikte sandalyenin üzerinde dikiliyordum.

“İhtiyaç duymuyorum duymaya,” dedi ve sonra çenemden tutarak kafamı kaldırdı. Bakışlarım ona daldı. “Sen bana böyle güneş gibi, can gibi, beni yaşatacak toprak gibi bak; dilin suskun kalsın. Şikâyet edersem namerdim. Ben seni anlarım. Hep. Sen sadece bana o canıma can olan gözlerinle bak.” Dolu gözlerimle ona bakakaldım. “Varsın hiç duymayayım o iki kelimeyi.”

Uzanıp yanağından öptüm usulca. Sonra ellerim yüzünü kavradı. Diğer yanağını öptüm. Tüm yüzüne minik öpücükler kondurmaya başladım. “Oh,” dedi ben onun şakaklarını öperken. Keyfine diyecek yoktu. Yüzünü kavramış, şımarık, hızlı ve sık öpücüklerle onu ödüllendiriyordum. “Burayı da öp,” dedi ve parmağıyla dudaklarını gösterdi.

“Orayı da mı öpeyim?” diye sordum çocuk gibi bekleyen suretine.

“Hıhı,” dedi. “Burayı da.”

Dudaklarına yapıştım. Dudaklarında biraz daha uzun kaldım, derin bir nefes bile aldım dudaklarından. O dudaklarını aralamak istedi ama buna izin vermedim. Ben üzerindeyken gülümsedi, onun mutluluğu bana da bulaştı. Ben de güldüm artık dişlerimi göstererek. Ellerini kalçalarımaya görürüp sıktı. Altdudağıma ısırıldı.

“Sana hastayım ama gülüşün beni yatalak eder, Kaza.”

Daha da güldüm. “Keko musun sen?”

“Belki sihribaz değildik ama biz de çok şey kaybettik,” dedi bana eşlik ederek.

Kahkaha attım. “Ne?” sesi çıktı şokla ağızımdan. O ise parlayan gözleriyle, ben gülerken kafamı nereye eğiyorsam aynı yöne eğerek beni izliyordu. “Gençliğinde bol, buz mavisi kot pantolon ve beyaz gömlekle şapka taktın mı?”

“Geçmişî karıştırma şimdi.”

Ellerimi yanaklarına sararak güldüm. “İngiltere kekosu seni. Ayrı dünyaların insanıyız kızım, sen Yale ararsın ama ben Oxford’um.”

Boğazdan gelen bir sesle güldüğünde yüzümdeki gülüş yavaşça soldu. Niye o kadar güzel gülüyordu ki? Canım o diye bağıırıyordu sonra.

“Yine güldün,” dedim derin bir duygu karmaşıklığıyla.

Benim durgunlaşmama karşılık duraksadı. “Bir sana,” dedi.

“Önceden moskoftun’ ama.”

“Rus değilim.”

“O moskof değil,” dedim kocaman gözlerle onu izlerken.

• Zalim, acımasız.

“Hangi moskof?” diye sordu yine gülerek. Ben oldukça ciddiydim. O sesi sürekli duymak istiyordum. Gülerken çıkardığı o sesi. Ve şu an çıkmıyordu.

“Daha fazla gülsene bana,” dedim dalgınca.

“Daha fazla güldürsene beni,” dedi gayet akıllı başında bir şekilde.

“Az önce çıkan sesle gülecek misin?” diye sordum parmak uçlarımla çenesiyle oynarken.

“Nasıl güleyim öyle?” dedi yüzümü okşarken. “Bir daha çıkaramam o sesi.”

“Çıkarırsın. Gül hadi. Sevgilin için.” Son cümleden sonra yüzüme baktı. Sonra yine aynı şekilde, o sesle güldü. Dudaklarım aralandı. Ellerimi yüzüne sardım. Yüzünü kendime yaklaştırdım yavaşça. “Yine öyle güldün,” dedim.

“Sevgilim için,” dedi mutlulukla.

Bırak Allah aşkına ya. Bırak ya. Şaka mı ya? Seni nasıl hâlâ karısı, evinin direği, onun gibi başarılı bir adamın arkasındaki değil, yanındaki kadın yapmıyor bu adam? Bırak, Allah aşkına ya. Git, Allah aşkına ya.

“Evet, sevgilin için çok güzel güldün.”

“Kaza,” dedi kafasını iki yana sallayarak gülümserken. Sonra ben her nasıl bakıyorsam ona gözlerini kaçırdı, etrafa bakındı ve sonra dudaklarını yalayarak bana geri döndü. “Sen etrafımdayken gülmemek, gülümsemek çok zor.”

He ilk Tunceli’ye geldiği zamanlar domuşuk suratı aslında onun rolü müydü? Bize hep mi gülmek istiyordu? Aşk işte hocam.

“Sana gülmek çok yakışıyor,” dedim şakağından başlayıp saçlarını okşarken. Ellerimi rahat tutamıyordum. Diğer elimin başparmağıyla da kaşlarını düzelttim, okşadım. Yüzü çok güzeldi. İçimdeki ona dokunma isteğini durduramıyordum. “Hep gülsene.”

“Hep mi?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır, yani sadece bana...” Gözlerimi dikte eder gibi ona diktim. “Bana...” diyerek de altını çizdim. Bastıra bastıra, “Bana...” dedim yine ve işaretparmağımla da kendimi gösterdim. Yine güldü. Ona bakarken içim eridi. Gülümseyerek ona baktım. “Hep gül.”

“Tamam. Sadece sana...” Gözlerini bana dikip kaşlarını kaldırdı. “Sana...” diyerek altını çizdi benim gibi. Bastıra bastıra, “Sana...” İşaretparmağıyla beni gösterdi. Ben güldüm bu sefer. “Hep güleceğim.”

“Güzel. Anlaştık o zaman,” dedikten sonra kucağından kalkmak için hamle yaptım.

Beni geriye doğru çekti, kucağına daha da yayıldım o öyle çekince. “Dur ya. Neye anlaştık? Daha öpmeyecek miydin?” Kaşlarını çatarak çenesini gösterdi. “Burayı öpmedin ki.”

Tatlılığınıza olan aşkımdan on kilo bıraktım az önce kenara. Lütfen acilen Turan Alp Akkurt seri üretime açılınsın. #seriüretimistiyoruz #turanfabrikasıaçılsın

“Çocuk gibisin,” dedim sanki ben değilmişim gibi.

“Varlığın çocuklaştırıyor beni,” diye cevap verdi.

Çenesine eğilip öptüm. Sonra yine seansıma başladım ve yüzünün her bir noktasını öptüm. “Oh,” dedi yine. “Terapi gibi.”

Ona terapi olmak da benim terapim oldu. Ne kadar memnun kaldıysa öpücüklerimden, o kadar mutlu oldum. Tiz bir sesle güldüm ve sonra eğilip sımsıkı sarıldım ona. Kollarını bana dolayıp saçlarımı koklayarak omzunda birkaç dakika daha dinlenmeme izin verdi.

Bense ne yapacağımı, nasıl yapacağımı düşünmeye başladım. Evet, ev işi konusunda ne yapacağımızı sevgilim *-kocan-* halletmişti ama abime katlanma olayını nasıl halledecektim?

Babaannemi çok özlemiştim ve onun gelmesi, akşam ezanında eve gittiğimde evde köfte, patates ve kola gördüğüm zamanki kadar mutlu etmişti beni.

Abimi görmekse... Ne bileyim? Çok da mutlu etmemişti işte.

“Acıktım,” dedi birden alakasız bir şekilde.

Bizi ye. Ekmeği bize ban, bütünlemesine sok bizi ağzına.

Kafamdakiler dağıldı. “Öyle mi? Gidelim de yiyelim bari.”

“Öyle değil,” dedi. Başparmağıyla altdudağını okşadı. “Sana acıktım.”

Sıcakladım birden. Fena sıcakladım hem de. Yutkunarak etrafa bakındım. “Yemek yedirelim sana da doy.” Kafasını iki yana salladı. “Alp,” dedim kalbim sertçe çarparken. Tamamen onun kucağındaydım ama yeterince temas etmiyormuş gibi hissediyordum. Elleri bana yeterince dokunmuyordu sanki. “Olmaz,” dedim yutkunarak.

“Zaten doyamam da sana.” Huysuzca homurdandı. “Konu sensen hep aç kalacağım.”

Çok aşk insanı oldunuz siz böyle de... Birbirinizin saçını başını yolmayacak mısınız? Biraz da garip yani. Yararı falan parmaklamayacak, sen de bacağını sarıp nefessiz bırakmayacaksın onu. Gözlerim dolu dolu. Nereden nereye?

Cevap vermediğimde derin bir nefes alıp kaderini kabullenmiş gibi nefesini bıraktı. “Yemek yememiz gerek,” diye fısıldadığında, “Kubat’ın evi temiz midir?” diye sordum. “Babaannem temiz ev sever.”

“Ben de.”

“Onu biliyoruz.”

“Babaannenle çok ortak yönümüz var. Çok iyi anlaşıcağınız gibi hissediyorum.”

Babaannem onda bir şeye takılırsa lafını esirgemez, ağzına sıçardı ama hevesini kırmadım yavrucağın.

“Evet. Başörtün, feracen ve zikirmatığın hariç aynısınız.”

Alınmış gibi bana baktı. “Ben otuz iki yaşındayım.”

“Evet,” dedim onaylayarak. “Aynısınız. İkiniz de yaşlı ve imanlısınız.”

“Bana yaşlı dedin.”

“Otuzundan sonra herkes yaşlanmaya mahkûm.”

“Yirmi dokuz yaşındasın. Doya doya yaşa en güzel yaşlarını.”

“Hatırlatmasana,” dedim kızarak. Omzuna da vurdum. “Yirmi sekiz buçuk.”

“Nisanda otuz yaşına giriyorsun,” dedi gıcık bir tavırla.

Dudaklarım şokla aralandı. “Neden beni üzüyorsun?”

“Yaşlı olmana dört ay kaldı,” dedi umursamaz bir şekilde. Çok acımasızdı.

“İşte, dediğim gibi moskofsun.”

“O ne ya? Sezin lüğatinin sözlüğü falan yok mu? Zorlanıyorum anlamakta.”

“Moskof, acımasız ve zalim demek.”

“Hiç de bile,” dedi burun kıvrarak. “Senin yanında melek bile kalıyorum hatta.”

“Moskof.” Durdum biraz. O konuşmadan konuştum. “Masai zürafası.” Yine konuşacaktı, araya girdim. “Mezopotamya eşeği.” Güldüm. “Hepsi m ile başlıyor. Bu aklına ne getiriyor?”

“Mem-”

“Hayır o değil!” diyerek vurdum omzuna.

“Aklıma başka bir şey gelmedi.”

“Sapık.”

“Sadece sana.”

“Şapşal.”

“O da sadece sana,” dedi eğilerek boynumu koklayıp öperken.

“Âşık,” dedim.

“Hah işte,” dedi. “Bak, o gerçekten de sadece bir tek sana.”

“O da mı gelecek bizimle?” diye sordu babaannem Turan’a gözlerini dikmiş bir şekilde onu göz hapsine almışken. Dışarıda, arabaların karşısındaki çardakta oturuyorduk. Abim lavaboya gitmişti. Turan da bizden uzakta, arabasının önünde telefonla konuşuyordu. Üzerini değiştirmiş, siyah bir kargo pantolonla siyah bir tişört giymiş, üzerine de haki yeşil bir bomber ceket geçirmişti. Muazzam görünüyordu.

Üzerimi değiştirdikten sonra babaannemin yanına gidecekken albay, Turan ve beni odasına çağırmıştı. Babaannem mescide, abim ise dışarı çıkmıştı o zaman. Albay bana sabaha karşı alaya gelmemi ve askerlerin başına dikilmemi söylemişti. O zamana kadar babaannem ve abimi eve yerleştirecek, hasret giderecektim.

“Bu ziyarette payımın olduğunu biliyorum. Böyle uygun gördüm, böyle günler yaşayacaksın. Ailenle yıllardır görüşmediğini ve onlarla konuşman gerektiğini biliyorum fakat ortada Tahrir, Yorgi, kitap, çeteler ve en önemlisi ev sahipliği yapman gereken askerler gibi meseleler varken bu aile işlerini üç gün içinde halletmeni emrediyorum, Kaza. Bahane ya da erteleme istemiyorum. Sana ancak üç gün tanıyabilirim.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Sabaha karşı alayda ol. Gerisini sen biliyorsun. Çok geçe bırakma.” demişti albay da.

Şimdiye döndüm. “Evet,” dedim babaanneme. “Beni eve o bırakacak.”

“Ne diyeymiş o?” diye sorduğunda ona baktım sadece. “Ha binseydin abinin arabasına bokundan mu eksulecekti, bokiye’nin kızı?”

“Binmem,” dedim yine de.

“Silah arkadaşın değil midir bu uşak senun? Her yere seninle mi geliyor senin silah arkadaşların?”

“Daha diğerlerini görmedin,” dedim ben de omzuna kolumu atıp onu kanadım altına alırken. “Hep dibimdeler, Fahriye’im. Yemeği neden geç yedim, biliyor musun? Yemek saatinde beni rahat bırakmayıp gitmeye kalktığımda bacaklarıma yapıştıkları için.”

Güldü babaannem. Dudaklarını kıpırdatarak zikirmatiğine bastı. Dualarını da bir kere eksik etmiyordu yani. “Onlarla da tanışayım, Sez’im. Nerede diğer yavrucaklar?”

Onlar yavrucak da Turan ayıboğan mı? Öyle gibi Seziş’im yani. Şu cüseye bakınca şimdi... öyle görünüyor.

“Valla biri sevdiği kızın gönlünü almaya, biri sevdiği kızla muhtemelen dalaşmaya gitti.” *Şükrü ve Kubat.*

“Biri Kur’an’ını okuyordur. Görev yoksa sabah ezanına yetişmek için akşam yemeğini yer, Kur’an’ını okur, uyur.” *Fırat abi.*

“İkisi büyük ihtimalle idman yapıyordur. Sanki yeterince şiş değillermiş gibi.” *Göktuğ ve Serkan.*

“Diğer ikisi de alay ederek onlarla uğraşıyordur şimdi.” *Nizami ve Özgür.* “Çağırsam gelirler de... Sen bir akşam o müthiş parmak ısırıcılık yemeklerinden yaparsın, ben de hepsini toplayıp eve gelirim, öyle tanışırınız. Olur mu?”

Babaannem onları şimdiden çok sevmiş gibi hevesle beni dinlemişti. “İnşallah tanışırım onlarla da. Gitmeden her şeyinu öğrenmek istiyrum.” Pamuk şeker elmacıklarını parlata parlata güldü. “Kur’an okuyanın ismi ne demiştun kuzum?”

Ona doğru eğilip yanağından kocaman öperken güldüm. “Sana benden habersiz gelme, ben aramadıkça arama dememe rağmen buraya gelmene çok ama çok kızgınım ama şu ponçik suratına öyle dayanamıyorum ki... Mıncıra mıncıra kan toplatacağım şimdi. Öyle özlemişim seni.”

“Yetti canuma ama,” dedi o da kaşlarını çatarak. Isırsam çığlık falan atarmıydı ki minnoşum? Çok tatlıydı. “Kaç sene dayanmışım, artık tak dedi canuma.” Bana doğru eğildi. “Hem ben gelmeyecektum, senin geri arama-nu bekleyecektum da... Sezgin abin ısrar etti.”

“Hı?” dedim ona şaşkınca dönerken.

“Telefonlarını açmıyor mu? Ya başına bir şey geldiyse babaanne, diye diye çürüdü evladım.”

“Bunca sene taze kalmış da şimdi düşünürken ne diye çürüyor?” diye sordum. Hiç beklemediğim şekilde cımcikledi birden. Kolumu çektim ondan refleksle. “Ah, ne yapıyorsun be?” diye carladım.

“Ağabeyun o senin. Saygısızlığını görmeyeceğüm. Oyle Serdar’un odasında yaptığığın gibi kıcını dönersen çok ayıp edersun.”

“Bana yapılan ayıplar ne olacak?” Yine cımcikledi. “Ah, babaanne. Etimi mi koparacaksın ya, ne istiyorsun?” Kolumu uzattım ona. “Al senin olsun.”

“Riv riv etma da. Sezgin abinle otur, konuş. Böyle ayrı gayri olmaz. Razi gelemem. Bak, düğünü olacak.”

“Bana ne.”

“Bak, otuzuna geldun demem. Alurum ayağımın altına. Kohlidi* gibi ezerum seni. Benim asabumu bozma. Konuşacasın abinle. Kardeşler arasında küslük olmaz. Deden mezarında ters döner.”

Ne diyordu? İlk cümleden sonrasını dinlememiştim bile.

* Rize ve çevresinde salyangoza verilen isim.

“Ne otuzu ya?” diye bağırdım ağlamaklı bir sesle. “Otuzuma falan gelmedim ben. Yirmi sekiz buçuğum daha.”

“Kocaman, eşek gibi oldun. Benimle buçuk mu yarıştıracasun? Hem ben senin nenenim! Ben ne dersem o.”

Abimin alaydan çıktığını görünce, “Bu konuyu sonra konuşacağız,” dedim oturduğum banktan kalkarak. “Turan’ın arabasını takip edin.” Sonra abimle karşı karşıya gelmemek için öfkeli öfkeli ayrıldım babaannemin yanından. “Ben yaşlı mıyım, ne otuzu?”

Değilsin Seziş'im ya. On sekizlik çıtırsın daha. Şu endama, şu boya, şu posa bak.

“Ben otuz yaşma mı gireceğim şimdi? Depresyon sebebi.” Ellerimi yüzüme getirip oynadım yüzümle. Yanaklarımı şişirdim, oynattım, yüzümü mıncırdım. “Ya kırışırsam?”

Turan’ın arabasının önüne geldim. Telefonla konuşan yüzünü bana çevirdi ve *ne oldu* diye sorar gibi göz kırptı.

Kafamın içerisindeki darbuka havasına girip çılgılık atarak kıvırmaya başlayacakken kendime geldim.

“Yaşlı mıyım ben?” diye sordum onun önünde dikilip. Kulağındaki telefonla bakakaldı bana. Dudakları aralandı. Bir şey diyecekti ama sadece tek gözünü kısarak yüzünü buruşturdu. “Otuz yaşında artık yürürken yorulan, göz altları kırışan, elleri buruşan, evde kalmış denilen, omzunda koca tokalı kol çantası taşıyan, yüzünün kocamanını kaplayan güneş gözlüğü takan bir kadın mı olacağım?”

Nefes almadan konuşan beni dinlerken kaşlarını çattı iyiden iyiye. Ne olduğunu anlamıyormuş gibi alık alık bana bakan suratını görünce sinirle koluna vurdum. “Cevap versene!”

“Ben seni sonra arayacağım,” dedi telefondaki kişiye. “Şu an çok daha önemli bir konu var.” Sonra çat diye telefonu kapattı.

Gergin gergin telefonda konuşurken manitası bıcır bıcırlık yapacak diye önemli konu var diyerek telefonu kapatan erkek. Evimi, arabamı, arsamı, kendimi üzerine yaparım.

Bana cevap vermeden önce babaannemlere baktı. Ben de göz ucuyla baktığımda babaannem ile abimin arabanın önünde bizi izlediklerini gördüm. “Kaza’m... Gel bu konuyu yolda konuşalım.”

Ona dönüp, “Yaşlı mıyım?” diye sordum kızgınlığı kesip.

“Hayır, ne demek? Sen çok genç, fit ve...”

“Seksi?” diye sordum o devamını getirirmeden.

Kaşlarını kaldırdı. Dudaklarını birbirine bastırıp beni gözleriyle süzerken başını salladı. “Evet,” dedi. Altımda siyah bir pantolon, içimde çizgili bir kazak, ayağımda siyah deri botlarım, üzerimde de siyah bir biker ceket vardı. Bakışları her bir santimimi kontrol etti. “Çok. Hem de bayağı çok,” diye ekleyerek kuvvetlendirdi. “Haddinden fazla,” dediğinde artık emindim.

Âşık işte. Aşk böyle bir şey. Hemen azdırıyor insanı. Bak adama, üç saniye de hindi gibi kabardı. Biz zaten hep kabarığız.

Gülümsedim. “Tamam, bu konuyu yolda konuşalım.” Hızlı adımlarla arabaya binip ön koltuğa kuruldum. Turan da arabaya binip çalıştırdığında arabanın içi aydınlandı. “Otuz yaşında yaşlı mı olacağım?” diye sordum korkuyla, ona döndüm.

“Ben otuz yaşını geçtim. Yaşlı mıyım?”

Direksiyonu avucunun içiyle kontrol ederek park yerinden arabayı çıkardı. *Avucuyla direksiyon çevirdi, bayılacağım.* Dudaklarımı birbirine bastırarak *evet* tonunda ona dönünce göz ucuyla bana baktı. *Göz ucuyla baktı, çok fenayım.* Dudağının kenarıyla gülümseyerek arabayı ilerletmeye başladı. *Dudağının kenarıyla gülümsedi. Ben gebeyim.*

“O suratını yerim,” dedi alayın park alanından çıkıp ilerlerken. “Şakanı da yerim gıcıklığını da yerim. Yapma suratını öyle.”

“Şaka yaptığımı sanıyorsun. Üzülüyorum sana.”

“Ben de üzülüyorum sana,” dedi ve dikiz aynasını kontrol edip bana baktı. “Sana neler yapabileceğimi ciddiye almıyorsun.”

“Anlatsana biraz. Ne yaparsın mesela?”

Derin bir nefes aldı. “Ah Kaza, ah.”

“Ah Alp, ah,” dedim ben de. “Bana neler yapabileceğini dört gözle beklediğimi, şu laflarının icraatını görmeyi ne kadar istediğimi bilmiyorsun. İki katı üzülüyorum sana.”

Suratım artık ne hale geldiyse, benim taklidimi yapar gibi buruşturdu o da suratını. “Kokarca.”

Ben de daha itici bir surat yaptım. “Masai zürafası.”

Diğer elini uzatıp burnumu parmaklarının arasına sıkıştırdı. İki yana da salladığında eline vurdum. “Çek elini be.” Sonra işaretparmağıyla burnumu yukarı doğru okşadı. O işaretparmağını çekemedi tuttum ve ısırdım. “Isırırım.”

Bakışlarını yoldan çekip bana çevirdi. Bakışlarının verdiği hissiyat da arabanın içerisindeki hava da değişince zor yutkundum. “Sevgi dilin çok vahşi,” dediğinde ise beynimin içinde bir bomba patlamış gibi öksürdüm.

İki saniyelik bir bakışmanın sizi getirdiği vaziyet bana keyif veriyor, Seziş. Babaanne görse kalpten gider tabii, orası ayır.

O da boğazını temizledi benim gibi. “Yaşlılık konusuna gelirsek...” Beni kontrol ettikten sonra abim arkamızdan geliyor mu diye dikiz aynalarına baktı. “Otuz yaş, ciddi bir yaş. Ne başında ne de sonundasın yolun. Yaş otuz beş yolun yarısı derler fakat otuz yaş bence en ortası. Erkekler için hayatı görme, olgunlaşma; kadınlar için geç kalmışlık, pişmanlık... Yaptıklarından pişmanlık duymayan bir kadın olduğunu göz önünde bulundurursak senin için biri elendi. Geç kalmışlığı düşünürsek... Geç kaldın. Doğru. Açıkçası ben de geç kaldım.”

“Hayata geç kalmış gibi hissettiğim zamanlar oluyor,” dedim onun sözleriyle uzaklara dalarken. O kadar geçinme ve yalnızlık derdine düşmüştüm ki ne gençliğimi yaşayabilmişim ne de hayatı.

“Sana geç kalmış gibi hissettiğim zamanlar oluyor,” dedi yola bakarken ciddiyetle.

Ona bakarken gülümsedim ve ayakkabılarımı çıkararak ayaklarımı koltuğa çektim. Dizlerime sarılarak ona döndüm. Bir yağmur yağdı içimde. tüm kirlerimi alıp götüren. Bir güneş açtı, beni ısıtan. Bir bahar geldi, bu adamla birlikte. Çiçek açtıran. Yine. Ona her baktığımda gelen bahar, beni çok heyecanlı bir kız çocuğuna çeviriyordu. Elinde dondurmasıyla, para üstünü eve yetiştirmek için koşarken dondurmasını da yalama heyecanı taşıyan kız çocuğu oluyordum.

Yalamak falan... Sonra ben oluyorum fesat.

“Pişmanlık duymuyorum. Ne yaşadıysam senin içinmiş. Kader öyle güçlüymüş ki her şeyi yaşarken bana acele ettirmiş sana geleyim diye,” dedim.

“Kadere de kazaya da olan inancım beni sana getirdi,” dedi gülümseyerek. “Hayatı yaşamadım demiyorum. Yaşadım. Eksikle yaşadım, yarım yaşadım, bir şeyleri arayarak yaşadım. Soğuktum, Kaza. En sıcak kıtada bile üşüyordum. Bir şey eksikti.” Dudaklarını yalayarak yutkundü ve yüzündeki gülümseme düştü. Bakışları yine bana döndü. Kafasını eğerek dalgınca izledi suratımı. “Beni sıcacık yapıyorsun.”

Böyle güzel konuşurken hep susacak mıydım? Ona bir şeyler vermek istedim.

“Hoşuma gidiyorsun,” dedim tüm içtenliğimle. Bacaklarıma sarılıyordum ama ona sarılıyormuş gibi baktım. “Sıcacık ediyorsun sen de içimi. Hep yanımda ol istiyorum. Seninle konuşmak istiyorum, sana anlatmak istiyorum.” Arada bir yola bakarak kontrolünü elde tutuyordu. “Bir sana nazlanmak, bir sana sığınmak istiyorum. Belki anlamıyorsun ama ben anlıyorum kendimi. İçim gidiyor benim sana.”

Diğer elini uzatıp bacağımı okşadı ve sonra sıktı. Elimi, onun uyluğuma koyduğu elinin üzerine getirip ben de sıktım. Gülümsedim. Yanaklarımı ağrıtıyordu artık. Şu on iki yılda gülerken üç kere düşünen ben, artık sırtıtmaktan doğuracaktım.

“Sen böyle konuşuyorsun, iyi güzel de... Bu gece benden ayrı yatacak olman beni çok sinirlendiriyor. Senin yerin benim yanımda, Kaza.”

“Fahriye Kaza buradayken mi? Unut onu, Akkurt. Fahriye Sultan çevredeyken yanında olacak tek şey soğuk yastığın olur,” dedim keyifle. “Hem kötü mü oluyor? Bir gece de beni özle.”

“Sanki sen yanımdayken bile seni özlemiyormuşum gibi.”

“Biraz mesafe bize iyi gelebilir.”

Sanki bir şeyler kötüymüş gibi.

“Belki,” dediğinde ağzım kocaman açıldı.

Ne dedi o? Belki mi dedi? Eyvah, Seziş gazabı geliyor.

“Ne demek belki? Kötü müyüz de mesafe iyi gelecek? Cevap ver, Alp. Kötü müyüz? İyi değil miyiz? Sevgiliyiz ya biz. İnanmıyorum. Ayrılıyor musun, anlamadım? Hayır, dur. İlk ben söyleyeceğim. Evet, ben senden daha iyilerine layığım.”

“Bir nefes al,” dedi düz bir sesle. “Bir daha da ayrılık falan, söyleme öyle saçma salak şeyler. Moralimi bozma benim.” *Sen çok biliyorsun* yüzü yaptım ona. “Hem sen dedin mesafe iyi gelebilir diye.”

“Ne demek ben dedim ya? Benim dediğim her şey doğru mu? Her dediğimi kabul mu edeceksin sen?”

“Evet.”

“İnekler uçabilir.”

“Haklısın canım.”

“Darwin teorisine bakılırsa bugünün maymunları insana dönüşecek.”

“Kesinlikle.”

“Dünyanın başkenti Rize’dir.”

“Sen öyle diyorsan öyledir hayatım.”

“Alp ya!”

“Ne?” dedi. “Hayır mı diyeyim?”

“Konuşma.” Cevap vermedi bana. Ben de yolu izledim. Yol altımızdan hızla kayarken dikiz aynasından abimleri kontrol ettim. Ön koltukta sadece abim görünüyordu. Belli ki babaannem öne binmekten hâlâ korkuyordu. Midesi hemen bulanır, başı ağrırdı yoldan. O da hep arkaya biner, camdan dışarıyı izler, canı isteyince uzanırdı. Araba artık Tunceli merkezine girdiğinde kaşlarımı çatarak Turan’a döndüm. “Konuşsana. Yuh. On dakikadır konuşmuyorsun.”

“Kubat eve pek gitmiyor. Yoktur evde bir şey. Bir şeyler alalım.” Araba sonunda bir marketin önünde durdu.

Birlikte indik arabadan. Babaannemle abim incekken Turan koluma dokundu, ona döndüm. “Bekle, ben halledeyim. Sen konuşma şimdi abinle,” dedi ve büyük adımlarla abimin arabasına yaklaştı. Her türlü ince ve düşünceli davranması güzeldi. Yine de abimle benim yerime konuşması durumu garipleştiriyordu.

Sanki durum çok normal de Turan garipleştiriyor her şeyi. Yapma.

Kollarımı göğüs hizamda kavuşturarak onu izledim. Abimlerin yanına gitti, arabadan yeni inmiş abime bir şeyler söyledi. Abimin bakışları bana döndü. Hemen yere eğdim kafamı. Ona bakmıyormuşum gibi ayağımla ayakkabımın ucundaki kaldırım taşıyla oynadım.

Benim canımın renginde olan gözlerinin Turan’a döndüğünü hissedince tekrar onlara baktım. Abim cebinden cüzdanını çıkardı, Turan elini onun cüzdanını çıkaran elinin üzerine koydu. Bir şeyler söyledi. Bedeninin ve yüzünün sağını gördüğümünden ne dediğini anlamadım.

Etrafı geziniyormuş gibi yapmaya çalışarak onlara birkaç adım yaklaştım. Abim arabayı marketin hemen yanındaki halıcının önüne park etmişti. Halılara bakıyormuş gibi yaptım, onları dinlemeye çalıştım. Caddede çok fazla araba olmadığından sesleri duyuluyordu.

Abim sert bir sesle, “Sezin benim kardeşim,” dedi. “Tabii ki abisinden para alabilir.”

Bakışlarım elimle okşadığım halıda donakaldı, elimin hareketini kestim. Ne demişti o? Kalbim ağrırken bakışlarımı temiz halıdan çekemedim. Abisinden para... İçimden kendi kendime güldüm. Ağlayabilirdim de o an ama sanırım... sadece kalbimde ve zihnimde ağrı bırakacak kadar umursayabiliyordum onu. Ağlayacak kadar önemsemiyordum. İçime oturan lafları oluyordu ve ben abimle daha oturup iki kelam etmemiştim bile.

“Evet,” dedi Turan. “Biliyorum, abisisin. Sezin senden para almaktan çekinmez. Misafir olduğunuz için sizden para almayı kabul etmez. Kardeşin artık ayakları üzerinde duran bir kadın. Bırak da o ödesin.”

“Başka bir şey gerekiyor mu? Market dışında?” diye sordu Sezgin ikna olmuş gibi. “Asker insanlarsınız. Eve pek giremiyorsunuzdur. Evine başka bir şey ihtiyacı var mı?”

“Yok,” dedi Turan. “Her şeyi var, çok şükür.” Bu bilgiyi onun vermesine, onun bilmesine üzülecektim. Derin bir nefes aldı. “Siz arabada oturun. Biz hemen halledip geliriz.”

Halıyı okşamayı bırakıp markete yürüdüm ve Turan'ın arkamdan geldiğini bilerek bir market arabası aldım. İçeceklerin olduğu reyona ilerlerken araba elimden alındı.

“Neye ihtiyaç olur evde?” diye sordu. Yani tabii ki onları dinlediğimi biliyor olmalıydı. On adım atıp da halı okşamaya gitmiştim. Hiç benlik değildi. Büyük ihtimalle fark etmişti. Göz ardı ediyordu. “Babaannen mutfağı kullanır herhalde. Sabaha kahvaltılık bir şeyler alalım.”

“Şimdilik idare edecek bir şeyler alalım. Sonra babaannem ne yemek yapacaksa abimden ister, o alır marketten.” Beş kiloluk suyu koydum arabaya, altılı maden suyu da koydum. Severdi babaannem. Limonata da koydum, onu da çok severdi.

Gördüğüm şeftalili Link içeceğine uzunca baktım. Elim içeceğe gitti. Alıp attım onu da arabaya. Sezgin'in bu hayatta en sevdiği içecek, şeftalili Link'ti. Çaydan sonra. Herkesin kola, meyve suyu, fanta, gazoz, ayran içtiği iftar sofralarında dahi şeftalili Link'i ile güle oynaya sohbet ederdi. Herkes dalga geçse de umursamazdı.

Turan arabayı ilerletti, oradan çıktık. Gerekli her şeyi arabaya ekledik. En son yoğurt aldım dolaptan. Arabaya yoğurdu koyduktan sonra ellerimle arabanın kenarına tutundum. Derin bir nefes aldım.

Bu karşılaşma seni dümdüz edecek gibi hissediyorsun. Korkma. Gücün var, sen hep diksin. Korkma, Seziş.

Onca iş yaparken, başka şeyler düşünmeye çalışırken kalbim ağrıyordu çünkü Allah kahretsin ki gelen ne aramda hep soğukluk olan Sezer abim ne çok sinirlendiğim babam ne de düşünmekten kaçtığım annemdi. En çok kırıldığım ve içten içe düşünürken kahrolduğum, Sezgin'imdi ve beni düşünmesi, bana bakması bile beni alaşağı ediyordu.

Turan omzumu okşadı, arabayı bırakıp arkama geçti ve kafamın üstünden öptü. “Bir şey yok,” dedi kısık bir sesle. “Sen hâlâ Sezin Kaza'sın. Hayatın değişmeyecek, düzenin bozulmayacak.”

“Sadece misafir, değil mi?” diye sordum kırık bir sesle. “O şehrim gelene kısa süreli misafir.”

“Onu affedeceksen sadece misafir olarak kalmaz,” dedi. “Seni günaşırı arayan, seni sık sık ziyarete gelen, her zor zamanına koşan abin olmaya devam eder.”

Onu affetmek mi?

“Sen de bir abisin. Bir abi olarak onun nasıl düşündüğünü anlıyor musun?” diye sordum ona dönerek. Bakışlarımı elalarına diktim. “Ne hissediyor?”

“İki koca çocuğun abisi olarak, kardeşini on bir yıl sahipsiz bırakan abini inan bana anlayamıyorum, Kaza.” Elini kaldırıp yanağımı okşadı. “Beni yanlış anlama ama... Melike gitse onu asla tek başına bırakmaz, nerede olduğunu illa bulur, ona konfor alanı sağlar, güvenliğinden emin olurum.”

Gülümsedim. Yanlış anlamamıştım. Bir abinin yapması gereken buydu. Beni kıran onun bunca sene olmaması mıydı yoksa bunca sene sonra çıkıp gelmesi miydi? Artık on dokuz yaşında dört gözle abisini bekleyen kız değildim. Şu an beni en küçük bir bakışıyla, sesiyle, lafıyla rahatsız etmesini neye bağlamalıyım?

“Bu doğru abilik oluyor,” dedim anlayışla.

“Pişman olduğu belli. Geç kaldığının o da farkında.”

“Sezgin gelmek istemiş Tunceli’ye. Babaannem *ben cesaret etmedim, o istedi*, dedi.”

“Daha fazla beklemek istememiştir.”

“Çok az bekledi ya çünkü,” dedim alayla.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Onun ve babaannemin burada olmasından rahatsızım. Albayın böyle bir şey yapmasına yorum yapmıyorum çünkü böyle uygun görmüş ama... Tahrir peşimdeyken onların burada olmasından hoşlanıyor sayılmam. Burada güvende değiller.”

“Ben önlemi aldım,” dedi yanağımı boylu boyunca okşayarak. “Sen düşünme. Sadece onlarla vakit geçirmeye bak. Ben her şeyi hallediyorum.”

Kontrolü ona bırakabilirdim. Ona güveniyordum. Sorun yoktu. Konu oysa abimin de babaannemin de başına bir şey gelmeyeceğini biliyordum.

“Teşekkür ederim.”

“Ne demek,” dedi ve yanağımdaki elini başımın arkasına getirerek beni kendisine çekti. Kafamın üzerinden öperek göğsüne çektiğinde sarıldım ona. “Ben ne yapıyorsam sen de yapıyorsun sayılır. Ne dedin bana? *Ben neysem sen osun, sen neysen oyum*. Biz yapıyoruz.”

Soğutucu dolaplarının dibinde yaşadığımız romantiklik göz yaşartıcıydı.

Buzdolaplarından uzak duramıyorsunuz. Çekiyor sizi.

Kasadaki kız aldıklarımızın ücretini söylediğinde kartımı çıkarmıştım ki Turan elini elimin üzerine koydu. “Ben halledeyim.” Gözlerimi ona kaldırdım.

Ne sanıyordu? *Hayır, ben halledeceğim. Benim babaannemle abim geldi, ben ödeyeceğim. Hayır, lütfen. Ben öderim. Ben. Önce ben, falan diyeceğimi mi? Hiç de demezdim.*

Omuz silktim ve kartımı geri koydum cebime. “Bana on tane de poşet verir misin?” diye sordum kıza. Babaannem çöp poşeti yapardı. Sonra, “Bir

de şu kasanın yanındaki şampuanla ıslak mendillerden ikişer tane ver. Prim gelsin sana da,” dedim.

Turan bana gülmemek için dururken kız mutlu mutlu eşyaları geçti. Onları da poşete tıktırdım. Arta kalan poşetleri de alışveriş arabasının içine attım. Turan ödemedi önce arabanın anahtarını verip eşyaları arabaya götürmemi söylerken keyifliydim. Hem cebimden para çıkmamıştı hem de elimde koskoca Mercedes G63’ün anahtarı vardı. Arabayı kaçırabilirdim!

Aldıklarımızla Turan’ın arabasının yanına geldim ve bagajı açıp poşetleri yerleştirmeye başlayacaktım ki abimin arabasının kapısının açıldığını duydum.

Hayır. Bana yardım falan edemezdi. Bana yıllarca uzatılmayan elin şimdi uzatılmasının önemi yoktu. Olayı içselleştirdiğimi biliyordum fakat en küçük yerden umutlanmasını da istemiyordum.

Bu zamana kadar başıboştum. Bu saatten sonrası bu durumu değiştiremezdi.

Arkamı döndüm ve ona elimi *orada kal* der gibi kaldırdım. Abim açık kapının aralığında bakakaldı bana.

Bagaja bütün poşetleri yerleştirdim. Tam o sırada bir adam bana doğru yaklaşp, “Merhaba, hanımefendi. Alışveriş arabası bu markete mi ait?” diye sordu müthiş bir sırtıma ve yavaşlıkla. Evet, tutma yerinde marketin logosu vardı. Bu soruyu sormuş olamazdı.

Cevap vermeden arabayı ona doğru ittim *al* der gibi. Sonra arkamı dönüp arabaya gidecektim. Vallahi de gidecektim. “Cevap versene, soru sordum,” dediğinde ona baktım. O sırada abimin arabadan çoktan çıktığının farkındaydım.

“Anlamadım?” diye sordum sert bir sesle.

“Siz bayanlardaki, size yaklaşan her erkeği yavşayacak diye görme eğilimi çok komik. Kendinizi ne sanıyorsunuz?” Kaşlarımı kaldırdım, dudaklarımda aşağılayıcı bir sırıtış doğdu.

“Biz bayanlar?” diye sordum alayla. “Bayanlar?”

“*Bayan değil, kadın* da dersin sen şimdi. Soru sorduk, tavra bak. Dünya senin etrafında mı dönüyor? Tamam, tüm erkekler senin peşinde koşuyor abla.”

Hem benim arkamdan hem de adamın arkasından sert ve keskin iki adet, “Bas,” sesi aynı anda yükseldi.

Kahvaltıda yürek yedikten sonra gelen göt havasından dolayı bulaştığı kadının arkasından, iki metre yedi santimlik bir dev ile kendi arkasından da bir doksan sekizlik zürafa çıkınca nasıl da bok çuvalına benziyor insan.

Adama gözlerimi dikip kollarımı göğsümde kavuşturdum. İlk önce kendi arkasında duran abime, sonra Turan'a baktı. "Abi soru sordum, Allah aşkına," dedi yutkunarak. Hayır, soru sormamıştı sadece. Öyle olsaydı anlardım.

"Abini sikerim," dedi Turan öfkeyle.

"Hâlâ mı buradasın sen?" diye sordu abim.

"Tamam, abi ya. Gerilmeyelim. Tamam." Market arabasını aldığı gibi geri geri gitti. "İyi akşamlar size. Yenge hanım, size de. Kusura bakmayın."

"Hadisene oğlum," dedi Turan onun ciddiye alınmayacak biri olduğunu fark ederek. Adam bizden uzaklaştığında, "Sümüğe bak," dedi öfkeyle ondan gözlerini çekmeden. "Ne dedi o böcek sana?"

"Boş boş konuştu işte."

"Sikerim boşluğunu onun," dedi abim kabara kabara bir hal olurken. Ona bakarken göz devirdim. Eski zamanda mıydık? Adam aklı başında olsaydı benden yumruğu yerdı zaten. Gerek görmemiştim.

"Sorun yok," dedim ona elimle arabasını gösterirken. "Dön arabana. Hadi, eve geçeceğiz. Babaannemi de korkutma. Yüreği ağzına gelmiş gibi bakıyor." Abim arabasına baktığında babaannemin kapısının açık olduğunu ve kafasını açık kapıdan uzattığını gördü.

"Babaanne, dur. Nereye çıkıyorsun? Bekle. Geliyorum." Abim bana son kez bakıp arabaya ilerledi. "Yokmuş bir şey, arabayı almış adam Sezin'den."

"Gel, hadi. Geçelim eve," dedim adamın gidişini izleyen Turan'a. İster istemez güldüm. "Bırak şunu ya." Adamın gidişini sonuna kadar izledi. Öfkeli nefeslerini fark edince koluna dokundum. "Uğraşmaya değer olsaydı dayığı yemişti benden."

"Şahdamarına soktuğumun yavşak sünepesi," dedi Turan sinirle bagajı kapatırken. "Dua etsin babaannen burada."

Evet, buna kesinlikle dua ediyoruz. Yoksa burada sümük gibi yere yapışmıştı. Şu bakışlara bakılırsa bunu yapmak istiyor gibi de.

Belimden tutarak yolcu koltuğuna ilerletti ve oturttu beni. Tekrar marketin içine doğru bakındı. İçeri girip adama dalacak gibi görünüyordu. Arabanın camına iki kere tıklattım. Bakışlarını bana çevirip belaya dönen elalarını gösterdi. Sonra derin bir nefes alarak altdudağını yaladı.

Büyük bir öfkeyle arabanın etrafından dolandı. O bindiğinde sesimi çıkarmadan yola odaklandım. Turan arabayı hızla yerinden çıkardı ve aynı sertlikte sürmeye devam etti.

"Arkada babaannem var," dedim sakın bir sesle. "Yavaş sür," dediğimde birden hızını düşürünce az kalsın öne yapışacaktım. Torpidoya tutunup

önüme gelen saçlarımı attırarak ona döndüm. “Yavaş olsana ayıboğan. Benim suçum mu adamın yanıma gelmesi?”

“Sana senin suçun mu dedim?” dedi öfkeyle.

Zaten çok dayandığınızı düşünmüştüm, Seziş.

“Beni suçlu tutamazsın zaten,” dedim sinirle.

Ona resmen yapamayacağını söylüyordum. Sinirle güldü. Çenesini kaşdı direksiyonu kontrol etmeyen eliyle. “Benim damarıma basma.”

“Başlatma damarına. Artistik hareketler yapıp da kafamı attırma. Düzgün sür şu arabayı.”

“Devam ediyorsun.”

“Yoluna bak, hadi,” dedim ona atar yaparak. Gözlerimle yolu gösterdim.

Birden direksiyonu sağa çevirdi, bu ani hareketle cama yapıştım. Sonra tekrar hızla sola çevirince vücudum ona doğru kaydı. Ona yaklaştı bednim, kafasını çevirip onun dibine girmiş olan şakağımdan öpünce şokla ona baktım.

“Yoluma bakayım dedim.”

Senden beş tane çocuk peydahlayalım da gör.

“Şovmen,” dedim ama camdan dışarı bakarken sırtıtmamak için kendimi tutmaya çalıştım. Ne hareketleri vardı onun öyle? Öyle direksiyonu şey yapıp kendine yaklaştırıp beni öpüyor, kızgınlığımızı alıp götürüyordu falan... Şapşal ya. Öyle yaparsa hemen âşık olurum, görürdün gününü.

Olmamış gibi. Sanki şimdi evlenelim dese en önden koşmayacaksın nikâh dairesine. Nikâh dairesi demişken... şimdiden gelinliği alsak mı, Seziş?

“İçin gidiyormuş ama bu şovmene.”

Hemen ciddileşip ona döndüm. “Yapıyorsa içim bir hata, benim suçum mu?”

“Hata mı? Hah. Başıma gelen en güzel şeysin, diyemiyorsun da hata diyorsun.”

“Öyle olsaydın derdim,” dedim yüzümü buruşturarak.

“De o zaman. Öyleyim çünkü.”

Ben varım diyor, ben. Asla da inanmıyor laflarına. Emin bir kere. Sek erkek ya. Tam tekte kafaya dikip fondip yapmalık.

Sırıttım şımarıkça. “Rüyada.”

“Rüyamda gördüklerimi bilseydin hata demene gerek kalmayacak kadar meşgul olduğumuzu görürdün.”

“Anlatsana rüyalarını,” dedim yutkunarak.

“Genelde kıyafetler yerde oluyor. Sebebini sorma.” Dudaklarını büktü. “Bir de yatak görüyorum. Ben yatağın üzerindeyim. Gözlerim sende. Sanki

başka yere bakınca o yeri görüyorum da sende diye belirtiyorum. Ama sende gözlerim, ne diyeyim? Güneş gibi parlarken bana yaklaşıyorsun. Dizlerinin üzerinde. Sahi, kıyafetlerin yerde olduğu detayını vermiş miydim?”

Heyecandan oturduğum yerden yere yapışacaktım. Bakışlarını bana çevirdi. İlk defa detaylıydı. Görüyor muydu böyle şeyler? Görüyorsa yazıklar olsun. Ben rüyamda genelde felaket tellalık olaylar görüyordum. Ya da uçup kaçıyordum, vücudum gökkuşağı falan oluyordu. Bir tane Turan’lı, şöyle kan kaynatıcı rüyalar görmemiştim.

“Bu rüyayı gerçekleştirmeli.”

“Daha devamını duymadın,” dedi derin bir sesle.

“Gerek yok. Gerçekleştirmeli,” dedim yutkunarak.

İki dakika önce birbirine atar gider çeken çiftimin vaziyetine bakın.

“Şüphelen olmasın.”

“Hep laftasın,” dedim en sonunda bakışlarımı ondan alıp kendime gelirken. Transa girmiş gibi hissetmişim. Beni çemberine çekiyordu. Onun etki alanından uzaklaşmak birden yapılmazsa hiçten gelmiyordu. “Hani icraat? Yok. Ağzın laf yapıyor dedik, susmadı o da. Ellerin çalışsın.” Elini uzatıp bacağımdan tutarak beni çekecekken, “Ay, şimdi değil be,” dedim onun elini iterek. “Vakti olunca yapmazsın, vakti değilken çok meraklısın.”

“Vakti gelmiyor ki,” dedi öfkeyle.

“Vaktini getir o zaman.”

Bakışları yakıcı bir tavırla bana döndü. Gözleri kısıldı. Dudaklarını ıslattığında bakışlarım dudaklarına döndü. Yutkundum. Dudakları hep o kadar dolgun muydu? “Getireceğim,” dedi. “Getireceğim o vakti. En yakın zamanda.”

Gülümsedim. “Bekliyorum yüzbaşım,” dedim ama çok fenaydım. Gülümserken heyecandan öksürerek kusma safhasına kadar gelmişim. Bacaklarım uyuşmuştu. Nasıl laflar söylüyordu o? Bu adam kalbime zarar diye CİMER’e şikâyet edecektim en sonunda. “Çok bekletmeyin. Sabırlı bir kadın değilimdir.”

“Emin ol, çok beklemeyeceksin.”

11. CANSIZ HANIM

Kubat'ın evinin olduğu semte geldiğimiz gibi arabasının önünde kavga eden ikiliyi gördüm. Kaşlarını kaldırarak arabadan indim. Yine mi kavga ediyorlardı? Hayır, böyle olacağını biliyordum da insan bir şaşırtırdı. Ne bileyim, güzel güzel iki dakika dursalar bile, "Hadi be, siz benim tanıdığım Kubat'la Ziyafet misiniz?" diye sorardım. Ama yok, şaşırtmıyorlardı.

Aştan kızım, bir hoş sağları solları.

"Senden nefret ediyorum. Senin o yıkılasıca boyundan da salak sesinden de şu üç kişilik cüssenden de o yumruk çakılası suratından da! Bütünyle nefret ediyorum senden."

"Benden etkilendiğini saklayamıyorsun ama," dedi Kubat boğazdan gelen sesiyle. "Söyle. *Senin, benim üzerimde hiçbir etkin yok* de. Ya da yine yalan at bana, *sen beni kırabilecek pozisyonda değilsin hayatımda* gibi yalanlar söyle. *Senden etkilenmiyorum, bana yaklaştığında nefesimi kesmiyorsun*, de."

Onları dinlemek istediğin için yavaşladın sanki, Seziş. Ama bir şey olmaz. Kubat da yedi yirmi dört bizi dinliyor.

"Midemi bulandırıyor sun."

"İçinde uçurduğum kelebeklerdendir o."

"Kelebekmiş. Sen benim mideme ancak bok böceği falan koyarsın. Kankaların ne de olsa."

"Benim için bitiyorsun. Gerçekten. Benden o kadar etkileniyorsun ki kendine düşünme payı bile bırakmadan konuşuyorsun."

"Şu kendinden emin hallerinin üstüne çikolata sürer yerim, Kubat."

"Çikolata s- yer misin?" dedi Kubat manyak olmuş gibi. "Anlamadım. Beni mi?"

"Geri zekâlı," dedi Ziyafet ona dik dik bakarken. "Aynen. Rüyanda bile göremezsin o sahneleri sen."

Kubat'ın omuzlarının kasıldığını fark edince gerilimlerinin artmaması için, "Kubat?" diye seslendim. Kubat kafasını bana çevirdi, onlara doğru yürümeye başladım.

"Sezin Kom-" Sustu, büyük ihtimalle arkamdaki arabadan inen babaannemle abimi görmüştü.

Ziyafet kafasını Kubat'ın arkasından çıkardı. "Yuh, o adam kim? Bismillahirrahmanirrahim. Bu yakışıklılık için vergi ödüyor mu Allah aşkına?"

Abime dibi düşmüş gibi bakarken Kubat kaşlarını çatarak, “Vergi mi? Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordu.

“Katma değer vergisi, özel tüketim vergisi, iletişim vergisi, damga vergisi, motorlu taşıtlar vergisi... çünkü maşallah, bin beygirlik araba gibi.”

“Ziyafet, sen herhalde yürek yedin,” dedi Kubat.

“Sana ait olan bir şeyi yiyeceğimi mi düşünüyorsun?” dedi Ziyafet kafasını ona çevirip. Aşağılar gibi baktı Kubat’a. “Senin soyadının Yürek olduğunu öğrendiğimden beri yürek yemiyorum. Vejetaryen ettin beni. Ama yürek vejetaryeni olanından.”

“Ne diyorsun Allah aşkına? Biraz yavaş konuş.”

“Senin dediğin bir şeyi yapacağımı mı sanıyorsun ya? Bana emir verip durma!”

“Sen benim başıma bela mısın kızım?” Bana döndü. “Sezin görüyorsun, değil mi? Sonra Kubat gergin, sinirli ve uğraşıyor oluyor. Ben çıldırmayım da kimler çıldırsın ya?”

“Sezin, kardeşim, bırak şu sümsüğü. Bu adam da ne? Bu adamın ismi, cismi, boyu, kilosunu, T.C. kimlik numarası, nerede doğduğu bilgilerini verirsen nikâh dairesindeki işimi halledeceğim.”

“Ziyafet,” dedi Kubat ve bana arkasını dönerek Ziyafet’i önüne çekti. Ziyafet onun göğsüne geldiğinden onları göremedim. Kubat öyle büyüktü ki görüş açım Ziyafet giremedi. “Bana gıcıklığına mı yapıyorsun?”

“Sez’im?” diye soran babaannemle onları bırakıp arkama döndüm. Onun bana doğru yürümeye çalıştığını fark edince ona koştum. Ziyafet’le Kubat bekleyebilirdi. “Gel, canımın içi,” dedim ve koluna girdim. Kubat’ın kaldığı evi gösterdim. “Bak, burası benim evim,” dedim. “Öyle mütevazî yaşıyorum dedim ya sana... o işte.”

Babaanneyi kandırmaca. Evimizi teröristler bulmuş, bir bok yapamazlardı da işte biz yüzümüz işfa olmasın diye çıktık oradan. Damadınla yaşıyoruz, babaanne. He he.

“Çok güzelmiş Sez’im, maşallah kızuma benum. Evini bile ayarlamış canumun içi evlat. Ayakları üzerinde nasıl güzel durmuşsun. Gurur duyuyorum senunle.”

Devleştim onun sözleriyle. Beni kocaman hissettirecek kelimeleri vardı güzel suratlımın.

Babaannem, biz birlikte eve doğru yürürken Kubat’ın sırtını gördü. Kubat, Ziyafet’e bir şeyler anlatırken omuzları iyiden iyiye kaskatı kesilmişti ve gerçekten kanatlı bir ejderha gibi duruyordu. Çok kalıplı ve büyüktü.

“Ha buranın sularına ne katiyler, Allah aşkına? Bir tane de kısa adam yok. Aynı sen ve abilerin gibi bunların da tohumu deveden midur?”

Kubat birden bize döndü ve o an arkasındaki kırmızı gözlü Ziyafet’i gördüm. Suratı öfkeliydi fakat gözleri yine yaşlanmıştı. Kaşlarım iyiden iyiye çatıldı. Ağlatmış mıydı o şeker kızı?

Kubat sıkıntılı bir yüzle bize yaklaşıp, “Hoş geldiniz nineciğim,” diyerek babaannemin eline davranınca, “Babaanne, Kubat da benim silah arkadaşım,” dedim onu tanıtarak.

“Aa! Ha nereden çıktunuz siz? Amanın! Ben de Sez’ime sizinle tanışmak istediğumi diydım bugün. Allah karşılaştırdı.” Babaannem Kubat’a elini verdi. Kubat alnına yaslayınca babaannemin eli Kubat’ın yüzünü okşadı. “Maşallah ne de güzel uşaksun. Anan, baban nerelidir senin?”

Dondum. Kubat ise bu soruya alışkınmış gibi, “Anamı, babamı hiç tanımadım ama Ağrı’da doğdum,” dedi sakın bir sesle.

Ziyafet’in onun arkasında elinin tersiyle gözlerini sildiğini görünce göz kırptım *ne bok yedi yine* der gibi. Boş vermemi ister gibi omuz silkti. Çatık kaşlarımla Kubat’a baktım. Fişini çekecektim.

“Anladım evladım,” dedi babaannem. “Filinta gibi uşaksun. Nazarlar değmesin. Pek de yakışıklısın.” Kubat teşekkür eder gibi gülümsedi. Babaannem, Kubat elini bırakınca arkasındaki Ziyafet’e baktı. “Ha bu fitruka kimdu?”

“Hoş geldiniz, ben Sezin’in arkadaşısıyım,” diyerek Kubat’ı itti ve babaannemin elini öptü. Kubat geriye doğru attığı sarsak adımla sıkıntılı bir yüze büründü. Ziyafet babaannemle aynı boyda olmanın ekmeğini yiyerek sarıldı minnoşuma. Babaannem şaşırsa da karşılık verdi. “İki senedir birlikte yer, içeriz. Kardeş gibi olduk burada, birbirimize sahip çıkarız. Siz de anneannesi miydiniz?”

“Babasının anasiyum.”

“Ziyafet ben de efendim,” dedi Ziyafet gülümseyerek.

“Fahriye babaanne de sen bağa.” Ziyafet’in yanağını okşadı. “Kim kı-zarttı senun deniz gözlerini?”

“Beygirin biri,” dedi Ziyafet göz ucuyla birkaç santim yanında kalan Kubat’a bakarken.

Babaannem Kubat’a baktı. “Böyle güzel kız ağlatulur muymuş? Günah-tur güzeli ağlatmak. O beygir bilmez mi bunu?”

Kubat suçlulukla dudaklarını birbirine bastırdı. Yüzü o kadar kasıldı ki kıpkırmızı olduğunu gördüm resmen. Utanmış mıydı? Utanabilirdi.

* Rize ve çevresinde iyi giyimli kız anlamına gelir.

Benden dayak yiyecekti. Yemin ederim yiyecekti. O yakışıklı yüzünü dağıtacağım.

“Değil mi ya?” dedi Ziyafet yüksek sesle.

“Voo babanun bacağuna!” diye bağırdı babaannem de elini göğsüne götürüp. Kalbini tutar gibi yaptı. “Ne bağırisın?”

“Delidir o. Var öyle hareketleri,” dedi Kubat babaannemin tüm dikkatini kendi üstüne çekerken. “Birden bağırır, güler, ağlar. Anlayamazsın nineciğim.”

“Harbiden de delidur bu paçi da,” dedi babaannem Kubat’tan bakışlarını alamazken.

O sırada Ziyafet birbirleriyle ilgilenen Kubat ve babaannemi fırsat bilip elini bana uzattı. Yumruk yaptığı eliyle elime vurdurunca avucumu açtım. Avucuma bir anahtar bıraktı. Bakışlarım ona kalkınca bana göz kırptı ve sonra burnunu çekerek babaanneme döndü. “Hem güzeli ağlatıyor hem de deli diyor. Dağ beygiri işte. Yapma diyorum, yapıyor. Laftan anlasa şehre inerdi, Fahriye babaanneciğim.”

Kubat babaannemin dikkatini kendine çekmiş, Ziyafet evin anahtarını bana vermişti. Gülümsedim. Kavga arasında bile beni düşünüyorlardı çiçeklerim. Biri sarı çiçeğim, diğeri boklu çiçeğim.

“Askerim ben, şehirde işim olmaz,” dedi Kubat.

“Ayısın sen, ondan şehirde işin yok,” dedi Ziyafet itici bir şekilde ona gülümseyip.

“Sen de veteriner misin? Niye bu kadar bilgilisin ayılar hakkında?”

“Ayılarla geçmişim var. Tecrübeliyim.”

“Ayısını da geçmişini de tecrübesini de...”

Turan elindeki market poşetleriyle yanımıza geldiğinde abime bakındım. Arabasının yanında telefonla konuşuyor ve bizi izliyordu. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum. Onunla göz göze gelince hemen önüme döndüm. Ziyafet de bir adım geri gitti.

Babaannem onların böyle didişmesini şaşkınca izlemeyi bıraktı. “Neydiniz siz evladım?” diye sordu.

“Sevgililer,” dedi Turan araya girip.

Ne? Skandal! Bizim nasıl haberimiz olmaz? Şok! Şaka şaka, bunların ikisi dalaşmayı kessin diye sevgili ilan etmesine bayıldım. Bizim herif bu akılla bizi evlenmeden yatağa atar. Yani inşallah atar ve üzerimize çıka-

Bu Kubat, Ziyafet ve benim için büyük bir şoktu. Bu şaşkınlığı ilk bitiren Kubat oldu. Ziyafet’in elini tutarak koca avucu içerisine aldı. Ziyafet bu sefer şaşkınlıkla ona döndü. İkinci şok yüklendi bünyeme.

Turanışko'mun ortamdaki en mutlu ve rahat kişi olması hakkında... Sek erkek derken şaka yapmıyoruz.

“Sevgiliyiz,” dedi Kubat babaanneme gülümseyerek. Yüzündeki o utanç, zorluk ve sıkışmışlık bana üçüncü bir şok yaşattı. Kabul mu etmişti? “İki yıl olacak yakında.”

Ziyafet’in dudakları aralandı. Ona bakarken gözlerinin yaşlardan mı yoksa ismi lazım değil, başka acı verici bir duygudan mı parladığını anlayamadım. Sanki çok ama çok uzun zaman bu sözleri Kubat’ın ağzından duymayı beklemiş gibi acı çekiyordu. Kaşları çatılmıştı. Gözleri ve yüzü acı içerisindeydi.

“Öyle mi?” dedi babaannem müthiş bir mutlulukla. “Ben de sen dağ beygirisun sandum uşağum da. Olur öyle yavuklulukta kavgalar. İlişkinin ruzu biberidur onlar. İkinize bakun. Nasul da güzel yaklaşıyorsunuz.”

Onu yapma işte babaanne. Çalma o şarkıyı.

Kubat başını bizim kıza çevirdi ve derin gözlerle ona bakarken, “Tuzu biberi tabii,” dedi yutkunarak. Ziyafet’in çenesinin titrediğini gördüm. Aralarındaki bakışmayı izlerken Ziyafet’in acısına içim acıdı. Kubat’a ondan nefret edemiyormuş gibi baktı. Dudakları titredi çenesi gibi. “Aşk olunca arada, çözülüyor tüm sorunlar. O kavgalar tat katıyor.”

Ziyafet dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini kapattı ve burnundan derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında yaşların gözlerini daha da parlattığını gördüm. Gülümsedi babaanneme.

“Fahriye babaanneciğim,” dedi tüm samimiyetiyle. “Şu kalp bir beygire varınca her şeyine göz yummak zorunda kalıyorsun maalesef. Aşk işte. Ne yaparsın? Katlanıyoruz bu herife.” Kubat’a döndü ve omzuyla onun koluna vurdu sertçe. Kubat yerinden oynamasa da Ziyafet ona acı vermek istemişti belli ki. “Değil mi, *sevgilim*?” diye sordu bastıra bastıra.

“Evet sevgilim,” dedi gülümseyerek.

Turan’a dönüp ona bakarken başımı sağa doğru yatırdım. Ne yaptığını sordum gözlerimle ona. Kubat’la Ziyafet’e baktıktan sonra dudağının kenarı yukarı kalktı ve göz kırptı. Bu *sen kocana güven* göz kırışıydı.

O sırada abimin yanımıza geldiğini hissettim. Elindeki valizi yere bırakıp, “Merhaba gençler,” dedi ve ilk Kubat’a elini uzattı. “Sezgin ben. Sezin’in abisiyim.”

Ziyafet ve Kubat kaçınıcı olduğunu saymayı bıraktığım şoklarını yaşıyorlardı. Kubat’ın kaşları kalkmıştı. Hemen Turan’a baktı. Turan sadece beni izliyordu. Ziyafet’in ağzı yere degecek kadar açıktı.

Kubat, boştaki eliyle abimin elini sıktı. “Kubat ben. Sezin’in asker arkadaşımıym.”

Ziyo’nun elini bırakmaması detayı.

“Memnun oldum dostum,” dedi abim.

“Ben de,” dedi Kubat ama kaşları çatıktı. Abimden iyi enerjiler almamış gibi onu inceliyordu. Bunca zaman sonra ortaya bir abimin çıkması onun da garibine gitmiş olmalıydı. Benim de garibime gidiyordu.

Sezgin, Ziyafet’e baktı, elini uzatmadı. Ziyafet diğer eliyle Kubat’ın elini tuttuğundan sevgili oldukları çıkarımını yapmış ve Kubat buradayken belli ki Ziyafet’in elini sıkmayı doğru bulmamıştı. Hem nezaket kuralıydı, bir kadın elini uzatmadan tanışmak için el uzatılmazdı.

Ziyafet abime elini uzatmadı, bu şaşkınlığındandı. Ağzı gittikçe daha da açılıyordu. “Abi- abisi derken?” dedi en sonunda.

“Bunda...” dedi abim ve kafasını çevirip bana baktı. “Şaşırlacak bir şey mi var? Bir şey mi kaçırdım ben?”

“Yok, yani... Sezin’in bir abisi olduğunu bilmiyorduk. Sezin bize ailesi hakkında hiçbir şey anlatmıyordu da... ondan. Birkaç kez babaannesi ya da anneannesiyle hangisi olduğunu tam çözememiştik, konuştuğuna kulak misafiri oldum ama ailesinin... yaşamadığını düşünüyorduk biz.”

Sezgin abim ve babaannem bakışlarını bana çevirse de ben Ziyafet’ten gözlerimi almıyordum. Ziyafet bana dönüp mahcup bir tavırla gülümsedi. *Sorun yok* der gibi göz kırptım. Yanlış bir şey söylememişti.

Ailem benim için yaşamıyordu, böyle düşünmeleri normaldi.

“Öyle mi?” dedi abim ve Ziyafet’e geri döndü. “Sizin için Sezin’in ailesinden birisini tanımanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu tahmin edebiliyorum.” Gülümsemesini bırakmadı. “İsminiz neydi?”

“İsmi Ziyafet,” dedi Kubat abimden bakışlarını almadan.

Abim ona dönüp başını salladı. “Memnun olduğumu iletirsin o zaman Ziyafet’in kendisine.” Aralarında bir gerilimin doğduğunu hissettim. Hatta bu Ziyafet’e de yansımıştı çünkü kaşlarını çatarak Kubat’a dönmüştü. Kubat’ın elini sertçe sıktı.

“Memnun oldum, Sezgin.” Abim sadece gülümsedi Ziyafet’e. “Nişanlın nasıl?” diye sordu. Bu soru, abime sorulmamıştı. Bu soru, Kubat’ı durdurmak, *adam nişanlı* mesajı vermek için sorulmuştu. Demek ki parmağındaki yüzüğü sadece ben fark etmemiştim.

“İyi,” dedi abim.

Devamını getiremeden babaannem girdi araya. “Uşaklar ben yatsıyı kılacağım. Siz de bu soğukta nereden geliydinuz? Beklemeyun dışarıda. Gelin siz de. Çay demlerum ben size.”

“Yok, Fahriye babaanne,” dedi Ziyafet Kubat’ın elini hâlâ tutarken. “Biz gidelim. Sabah sekizde benim nöbetim başlayacak.”

Kubat’ın elini bırakmaması detayı.

“Ne nöbeti?”

“Çocuk doktoruyum ben. Nöbetlerim oluyor.”

“Ha,” dedi babaannem. “Aman. Git çabucak eve. Gece kalma. Tutmayayum seni.”

“Öpeyim babaanne,” dedi Ziyafet ve sonunda Kubat’ın elini bıraktı. Kubat hemen elini cebine soktu.

Ziyafet tekrar öptü babaannemin elini. Alnına da koyduktan sonra sarıldı. “Umarım tekrar görüşürüz, Fahriye babaanne.” Ayrıldı ve saygıyla gülümsedi. “Yarından sonra sabah sekizde bitiyor nöbetim. Gel bana, çay içelim. Tüm gün boşum. Sevil ablayı da çağırırım, o da Sezinlerin arkadaşı olan bir abimizin eşi. İlayda da var, onun bir akrabası. Burada yalnız hissetme sakın.”

“Ne diye yalnız hissedecek mişum?” Babaannem bana baktı. “Dağ gibi kizum var.”

“Babaanne,” dedim ve gergince ona baktım. “Benim yarın karargâha gitmem gerekiyor. Tüm günü seninle geçiremem.”

“Serdar oğluma söyleruz, izin yazıverir sağa.”

“Öyle olmuyor babaanne,” dedi Sezgin araya girip. “Asker onlar. Serdar abi de patron değil, öyle hemen yazamaz izin. O da asker, hepsi başka bir yere bağlı.”

Benim yerime konuştuğu için kızdım ama ona bakmadım.

Babaannem yutkundu. “Metin’imle Tekin’ime zamanında yazardı komutanları izin,” dedi. İkiz amcalarımdan bahsedince abim de ben de gerildik. Çok da bahsetmezdi onlardan. Yani en son onu bıraktığımda dedemden bile nadiren bahsederdi. “Tabi çok zaman geçti benim şehitlerimin üzerinden.”

“Başımız sağ olsun,” dedi Kubat, Ziyafet ve Turan bir ağızdan.

“Vatan sağ olsun,” dedik ben, babaannem, abim bir ağızdan.

Babaannem burnunu çekip, “Ola haydi, çıkar beni yukarı. Abdest alacağım daha,” dedi. Hemen koluna girdim babaannemin. “Hadi kalun sağlıcakla,” dedi babaannem Ziyafet’le Kubat’a. “Senin numaranı alacağım

Sez'imden, fitruka." Kubat'a baktı. "Bu deniz gözlü kızı da üzmesin, Kubat oğlum. Su gibi masum. Suya taş atılmaz, taşırırsın."

Saygıyla başını eğdi Kubat. "Başüstüne, Fahriye Hanım."

Babaannem önünü döndüğünde Ziyafet, Kubat'a, "Bış ıstını Fıhıyı Hınım," dedi taklidini yaparak. "Sanki öküz değilmiş gibi bir naziklikler falan. Boyu devrilesice."

"Tövbe tövbe," dedi Kubat.

"Görüşürüz, Sezgin."

"Görüşürüz, Ziyafet."

"Görüşürüz, Turan Yüzbaşı," dedi Ziyafet. "Sana da görüşürüz, Sezin!" Elimi salladım yukarı doğru *hadi hadi* anlamında. "Aman, bırakma nene-mi. Başına bir musibet gelirse senden bilirim."

Bana bulaşmasına sırttım. "Defol!"

Babaannem bize güldü. Onu asansöre yönlendirdim. Arkamızdan gelen iki koca adamı hissettiğimde asansörü beklettim. Yüz kilo üzerindeki Turan Akkurt, yüz kiloya yakın abim, valizler, babaannem, ben ve poşetlerle asansör bizi üçüncü kata zar zor getirdi.

"Çabuk in Turan, senin ağırlığından dolayı asansör kabloları koparsa babaannem düşer. Babaannem düşerse yakalayamam," diye konuştuğumda Turan boğazını temizledi. Bana göz devirse de en önde, hızlı bir şekilde çıkan o oldu. Sonra geriye dönüp babaannemi de kontrol etti.

Güldüm ve gülüşüm Sezgin'in ciddi suratıyla yüz yüze gelince soldu. Boğazımı temizleyerek asansörden çıktım. Hızlı adımlarla Kubat'm kapısının önüne geldim. Kapıyı açtığımda içeriden gelen lavanta kokusuna gü-lümsedim.

Ziyafet kardeşim çok şükür küçük detayları düşünmüştü. Kubat öküzü düşünemezdi lavanta aromalı oda kokusunu falan.

Hemen kenarda gördüğüm ayakkabılıktan terlik çıkardım. Terlikler benim evimden getirilmişti. Babaanneme uzattım. "Ayakların üşümesin. Kıştayız. Tunceli soğuk esiyor," dedim. Minnoşum giydi hemen terlikleri.

Babaannem içeri girdi. "Beni tuvalete götür. Abdest alacağım. Yatsiyi kilup yatarum artık da. Başıma ağrılar yapıştı sabahtandır," diyerek elimden tutup yürüttü beni.

Kubat'ın evine dair hiçbir şey bilmiyorum desem yeri-ydi. Eşyaların nerede olduğunu asla bilmiyordum. Lavabo ve yatak odası kolay işti. Zaten içeride hepi-topu iki oda vardı.

Onu banyoya götürdüm. Başörtüsünü çıkarıp musluğu açtığında dışarı çıkacaktım ki kolumdan tuttu ve birkaç adımla kapıya ilerleyip çat diye kapattı.

Yorgunluktan tek başına yürüyemiyor diye koluna girdiğimiz babaannemin ninja çıkması şoku.

“O Turan ne iş?” dedi bana. “Ne var aranızda? Peşimizden kuyruk gibi geziyor uşak. Ağzının içine bakıyor, arkanda dağ gibi dikiliyor.”

Kolumu cimcikledi. İnleyerek lavabonun fayanslarına doğru kaçıştım. “Ya yeter ya,” diye isyan ettim. “İnsafsız babaanne. Herkese cici kuş, bana gelince *nah sana*.”

Halamın bir muhabbet kuşu vardı. Herkese *cici kuş* diyordu. Bir gün Sezgin abim ben yanımdayken *nah sana* diyerek ona nah çekmişti. O günden sonra kuş herkese *cici kuş*, Sezgin abim ve bana *nah sana* demeye başlamıştı. Herkes gülüyordu da babam asla gülmemişti bu olaya, tabii bir de bir yerden sonra tak edince abimle beni halama götürmeyi bırakmıştı. Kuşun ismini hatırlamıyordum ama o yaşımda kuşu öldürmeyi planladığımı hatırlıyordum.

“Bana bak, yavuklun mu o senin?”

“Aaa, üstüme iyilik sağlık!” dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. “Bu iftirayı attıktan sonra senin namazlar boşa gider, ben söyleyeyim.”

Cehennemliğiz, Seziş. İftira yok ortada, babaannenin namazları elleme-yecektin.

“Doğruyu söyle. Ne var aranda o delikanlıyla?”

“Şu an çok üstüme geliyorsun,” dedim üstüme yürümesine karşılık ondan kaçışarak. Nereye kaçacaktım gerçi... kış kadar lavaboydu. Bir duşakabin, bir lavabo, bir de klozet vardı. Bir seksen kız olarak lavabonun yarısını ben kaplıyordum zaten. Başörtüsünün altına taktığı boneyi çok sıkıdığından olsa gerek kulakları kafasına iyice yapışmıştı ve beyaz saçları tek tük olduğundan havaya dikilmişti. Çok korkunç bir görüntü yaklaşıyordu bana. “Sıkışmış hissediyorum. Klostrofobim var benim.”

“Götün var senun. Bir bokun yok!” Bana yaklaşıp sümsüğüyle kafama vurdu. Sümsük kafamın üstünü deldi sandım. İnledim yine. “Köpek siçsun muncurlarına*. Yavuklunla ne zaman tanıştıracaktun benu?”

“Tanıştırdım ya,” dedim. Bir tane daha sümsük yedim.

“Fuşki yidin, bari he de bağa. Uşağı sabahlandı peşimizde köpek gibi gezdiriysin. Diyemedin bağa, *babaanne bu benim efulim*” diye!”

Salak salak sıırttım. “He ya... Efulim oluyor değil mi?”

* Rize ve çevresinde dudak anlamına gelir.

** Doğu Karadeniz’de sevgili anlamına gelir.

Efulimiz bizim, Alpişko. Yakında kocamız da edeceğiz ha oni. Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım!

“Ben ne diyrim kız sağa bokiyeinin sebisi?”

“Efendim?”

“Efenduler siçsun ağzuna. Dinlemiy misun sen neneni?”

Kollarımı iki eliyle cimcikledi. “Ya babaanne...” Bir tane patlattı kafama bir de. Hiç de acıması yoktu insafsızın. “Babaanne bir dur.”

“Bağa niye demiysin ha sen? Çocuğu eve de aldun, evine girdü.” *Babaanne be, ah babaanne be.* “İnsan nenesinin elini öptürmez mi çocuğa efulim diye? Ha?”

Hiç durmadan patlatıyordu vallahi. “Nene, dur gözünü seveyim.”

“Korum nenenun amuna!”

Babaanne delirdi, sevgili izleyiciler. Durdurabilene aşk olsun. Abdestin kalacağı varsa da gitti artık. Bu saatten sonra temizinden sopayı yiyip göçeceğiz buralardan.

Zar zor tuttum ve zapt etmeye çalıştım ellerini. “Turan sevgilim de albayın yanında ne diyeceğüm sağa? *Nene, ha bu benim efulim* mi diyeceğüm da? Sonra albay bağırıldı arkamdan, *olaaaa! Ha burdan alun bunu atun. Bir daha da geri gelmesun,* diye. Ayıptur da. Yavukluluk edecesek gizli edecedik. Ben sana demem mi? Derum da! İlk sağa derum! Daha yeni efuli olduk, ondan demedum. Eve gelince söyleyecedum sağa.”

“Oyle mi diysin?” dedi şüpheyile bana bakarken.

“Öyle diyrim tabii minnoşum. Sen hiç tanımiy misun paçini da?”

“Taniyrum,” dedi gülümseyip yanağımı okşayarak. Döverdi de severdi de. O izin sadece babaanneme vardı.

“He şöyle gülsün yüzün.” Yanaklarını mıncırdım. “Canına kurban olduğum. Sen şimdi al abdestini, gel seni Turan’la tanıştırayım en baştan. Sonra Turan’ı evine yollarız. Sen güzelce uyursun. Yarın akşam ben de eve gelmeye çalışırım. Olur mu?”

Turan’ı evine yollamak... Beni daha çok kıran bir şey yok. Evi bile değil ki. Evimiz... Hüzün çöktü bünyeye. Dağların dumanı hiç geçit vermez. Dalgalar alur da geriye vermez...

“Tamam,” dedi huysuzum. “Çaldun yine yüreğumu.”

“Senin yüreğini yesinler.”

Beni itti kolumdan ve akan musluğun başına geldi. “Hadi git başımdan. Bismillahirrahmanirrahim. Niyet ettim, Allah rızası için abdest almaya.”

Bu onun *seninle muhatabı kestim* hareketi olduğundan onu öylece bırakıp çıktım ve salonda oturan abimle Turan'ı gördüm. Onları yine yan yana görmek beni dondurdu. Abim mutfakla birleşik olan salonda üçlü koltuğa yayılarak oturmuştu. Turan da tekli koltukta oturuyordu. İkisinin konuştuğunu ve benim çıktığımı duymadıklarını fark edince kapının hemen önünde kalan kolonun ardına saklandım.

"Sevgili misiniz?" diye sordu abim birkaç saniye sonunda. Sesi sert ve korumacı çıkıyordu. Bu sese aşinalığım çok fazlaydı. Oysa geçmişte kaldığını düşünmüştüm. Geçmemişte kalmıştı demek ki.

Turan beklemedi. "Öyleyiz," dedi sert bir sesle. Bu gerçeği birilerine haykırmak için can attığını çok iyi biliyordum. Kaymakamla tanışsa, "Ben Sezin'in erkek arkadaşıyım," diyerek tanıtabilirdi kendini. Öyle bir heves, öyle bir göze sokma çabasıydı. Canını yediğimin heyecanı çok hoşuma gidiyordu.

"Onun sana bakışlarını gördüm."

"Tavsiye ya da öneri... nasıl adlandırmak istiyorsan öyle adlandır kendi içinde." Turan'ın derin bir nefes aldığını duydum. "Kardeşinin kime nasıl baktığıyla değil, sana neden bakmadığıyla ilgilenmelisin."

"Öneri için sağ ol." Turan sessiz kaldığında, "Senin de ona bakışlarını gördüm," dedi sonra abim. "Kıyamıyorsun ona. Koskoca dağ gibi duruyorsun arkasında."

"Her zaman da öyle olacağım."

"Yine de seni tanımıyorum. Bu sana güvendiğim, seni onayladığım anlamına gelmez. Ona zarar verip vermeyeceğine güvenemem."

"Tanışma, onayını alma ya da sana güven verme çabam yok. Ben sadece Sezin'e destek olmak için buradayım." Turan sıkın bir nefes aldı. "Ama sen de onun abisisin işte," dedi. Nefesini dışarı verdi. Açıklama yapacaktı. Sezgin'e değil, Sezin'in abisine. "Ona bu hayatta zarar vermeyecek ve abisinin dahi ona zarar vermesine izin vermeyecek tek insan benim. Gönlünü ferah tut."

Ellerim titredi. Yumruk yaptım onları.

"O benim bu hayattaki en değerlim. Ben ona zarar vermem," dedi abim. Bu konuşmada yabancı olanın kendisi olması onun da canını yakıyor muydu? Benim yakıyordu. Ona bu kadar yabancı olmak, bu durumda olmak acıtıyordu. On bir yıla rağmen. Unutmama rağmen, silmeme ve kaçmama rağmen.

En değerlim dememeliydi. On bir yıl kadar arayıp sormadığım eski değerlim dese daha doğru olurdu.

“İstersen ver,” dedi Turan *yiğorsa* der gibi bir tonla.

Abim sessiz kaldı. Sonra birden sert, heyecanlı bir sesle girdi konuşmaya. “Hiç bahsetti mi bizden?” Duraksadı, daha sakın bir sesle ekledi. “Benden.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Sana neler anlattığını.”

“Bu, Sezin ve benim aramda.”

“Benim hakkımda,” dedi abim alayla. “Abisi, en değerlisi, biriciği hakkında ne söylediğini söyleyemeyecek kadar mı güven vermedim sana?” Güldü. “Onun en yakın arkadaşımı ben.”

Güven vermesi gereken abimdi, bu doğru oldu. Turan kimseye güven vermek zorunda değildi.

Dosta güven, düşmana korku, bize de inşallah yakında bir yüzük verir, kurt bakışlım.

“Öyleymişsin,” dedi Turan geçmiş zaman ekini bastırarak. “Bir gün bana, *küçük abimi ve annemi özlediğim zamanlar oluyor ama sonra onların beni gözden çıkaran ilk insanlar oldukları aklıma geliyor*, demişti. Ben anlayacağımı anlamıştım. Sen de anla, Sezgin.”

“Ne biliyorsun da ne anladın ki sen?” dedi gülerek abim. Sesinde, onun kim olup da kendisiyle bu şekilde konuşabildiğini sorgulayan bir alay vardı. Bir de utanç. Bunu benden değil, başkasından duymanın getirdiği utanç.

“Ona yaptığın yanıltan dolayı, seni asla affetmeyeceğini.”

Sezgin sessiz kaldı. Babaannem lavabonun kapısını açınca irkilerek ona döndüm. Beni gördü, sonra bakışları içeri kaydı. Abimle Turan’ı görünce içi kıyılır bakışlarla bana döndü. Titrek elimi kaldırdım, dolu olan sol gözümdeki yaş yanağıma kaydı. O yaşların gözlerime dolduğunu fark etmemiştim. Titreyen işaretparmağımyı dudağıma götürüp *sıs* işareti yaptım.

Kıyamaz gibi uzattı yaşlı ve soğuk elini. Yanağımyı sildi. Derin bir nefes aldım. Dudaklarını yalayarak başını aşağı yukarı salladı. “Ay!” diye bağırdı. “Bu ne soğuk? Vallahi dondum, Sez’im da.”

Ona minnetle baktım ve birlikte lavabodan çıkmışız gibi onu ilerlettim. Salona konuşarak girdik. “Tunceli böyle babaanne. Rize daha soğuktur halbuki.”

“Ha bu kadar donmiy bir taraflarım valla.” Bakışlarını saygıyla dikleşen abim ve Turan’a çevirip, “Turan oğlum,” dedi gülümseyerek.

Turan saygıyla ayağı kalktı hemen. “Buyurun efendim.” Evin yarısı daraldı. Turan ayağı kalkmıştı, eşyalar dışarı çıkmalıydı.

“Sez’im bağı bir şey söyledi.”

“Ne dediyse doğru söylemiştir efendim.”

“Benim güzel kizumun yavuklusuymuşsun. Doğru midur?”

Turan ellerini önünde birleştirdi. “Doğrudur efendim.”

“Pek beyefendi, pek oturaklı, pek saygılısun. Sez’imi getirdüğün ve alış-verişte ona yardım ettiğün için sağ olasun. Çok yardımcı oldun hem ona hem bize.”

Bir de işin arka planını bilse... Bize nasıl ve ne kadar yardımcı olduğunu bir bilse... Ayna karşısında falan...

“Ne demek? Her zaman onun yanındayım,” dedi Turan. Yüzümde küçük bir tebessüm belirdi. Ellerimi arkamda birleştirdim. Babaannemin arkasında dururken minicik bir kız çocuğu gibi hissettim.

“Bugün geç oldu. Sen de evune geç artık.” *Hayır, deme işte onu.* “Yarun, Sez’imle birlikte yemeğe gel de hep birlikte en baştan, güzelce tanışalım. Olur mu, yiğit çocuğum?”

Turan şaşkınca bana baktı. Gülümseyerek hevesle başımı salladım. Yüzü aydınlandı. Babaanneme döndü. “Tabii efendim. Çok memnun olurum.”

Böyle süt dökmüş kediye çevirirler adamı, Turanişko. Güvenme malına bir kıvılcım yeter, güvenme aslanlığına bir Fahriye Kaza yeter, demişler. Yani... Demişlerdir herhalde.

“İyi bakalum. Sez’im sen geçir bakayum delikanliyi. Ben de namaza geçiyrum. Sonra uyuyacağum.”

“İyi geceler, Fahriye Hanım,” dedi Turan.

“Sana da evladım.”

Turan onun minnoşluğuna kanmamalıydı çünkü torunu olarak diye-bilirdim ki Fahriye Kaza, yarın Turan’ı zorlayacaktı. Üstünden geçecekti. Kimse masum görüntüsüne kanmamalıydı. Sonuçta o da bir Kaza’ydı ve insana kök söktürürdü.

Babaannem, “Gitmeden bağa bir kibleyi de gösteriver, Sezin,” dediğinde onu Kubat’ın yatak odasına götürdüm. İçerisi havalandırılmış ve temizlenmiş görünüyordu. İlk defa yatak odasına giriyordum. Açıkçası evine de ikinci ya da üçüncü gelişimdi.

Bir gelişimizde namaz kılması için Fırat abiyi yatak odasına getirmişti ve aralık kapıdan Fırat abinin cama doğru kıldığını görmüştüm. “Böyle babaanne,” dedim pencere yönünü göstererek.

“Tamam. Çok geçe kalma, hemen arkasundan su dök, gel.”

“Arkasından su mu-” dedim ama babaannem ellerini göğüs hizasında kaldırıp, “Bismillahirrahmanirrahim. Niyet ettim Allah rızası için bugünün yatsı namazının ilk sünnetini kılmaya,” diyerek beni yok saydığını belli etti.

Babaannenin seni kovuş şekli çok ikonik. Asla konuşmadan git diyor sana, Seziş.

Odadan çıkmadan önce dolabı açtım ve gördüğüm kıyafetlerle bir oh çekmeden duramadım. Dolabın altında yastık ve yorgan olduğunu fark ettim. İşime geldi. Onları aldıktan sonra dolabın hemen yanındaki bir şey görünce kafamı çıkardım ve orada bir şişme yatak olduğunu gördüm. Onu da aldım. Arada Kubat'ta kalan Göktuğ veya Nizami için alınmış bir yatak olmalıydı. Kubat'ın almadığına emindim. Bizim evsizler almıştı kesin. Kaç aydır şişikti bilmiyordum ama Allah'tan Göktuğ uzun diye uzun bir yatak almışlardı. Göktuğ ile abim aynı boylardaydı.

"Babaanne sen burada yat, ben abime oturma odasına yatak hazırlayacağım," dedim.

"Errahmanirrahim maliki yevmiddin," dedi sesini yükselterek.

Bu, "Sen nerede yatacaksın?" demekti.

O dudaklarını şapır şapır kıpırdatırken, "Ben senin yanına gelir kıvrılırım uyuyacak olursam. Uykum yok pek, sabaha karşı karargâha geçeceğim," dedim.

"Ğayrilmadubi aleyhim ve leddalin," diye yükseltti yine sesini.

Bu, "Yanıma gel yoksa kafanı kırarım," demekti.

"Tamam, gelirim. İyi geceler." Kapıyı çekip çıktım. Şişme yatağı tek elimde sürükledim ve salonun ortasına doğru attım. Koltuk altımda zar zor tuttuğum yastıkla yorganı da salonda koltukta oturan abime uzattım. "Sen salonda yat, ben babaannemle yatacağım."

"Teşekkür ederim," diyerek yastığı ve yorganı benden alıp koltuğa koydu. Etrafa bakındım. "Turan nerede?"

"Seni aşağıda bekliyor."

"Tamam, iyi geceler," diyerek arkamı dönüp kapıya yöneldim.

"İyi geceler, Seziş."

Durdum. Bir şey dememek için dişlerimi sıktım ama dayanamadım. Ona dönmeden, "Bana öyle seslenme," dedim. "Ben o ismi çok geçmişte bıraktım. Sen de bırak."

"Ama..."

Kapıyı açtım. "İyi geceler, Sezgin." Kapıyı kapattım. Koşa koşa merdivenlerden inerken göğsüm sıkışsa da koştüğüm kişi o göğsü rahatlatacaktı. Durmadım, indim tüm merdivenleri. Apartman kapısından çıkıp dışarı bakındığımda arabasının önüne dayanmış, sigara içen Turan Akkurt'u görünce göğsümün sıkışması daha da arttı.

Ona doğru bir adım attım, iki adım attım derken bir baktım ki koşuyordum. Benim ona koştuğumu fark edince o da sigarasından bir nefes çekip izmariti yere attı ve üzerine bastı. Son sürat ona yapıştım, boynuna attım kendimi. Yine sımsıkı sardı beni.

“Canım,” dedim. İçim içime sığmıyordu. “Canım, canım, canım. Çok canım. Biricik canım.”

Burnunu boynuma değdirip derin bir nefes çekti evinden. “Kaza’m.”

“Gideceksin,” dedim kısık bir sesle. Parmak uçlarımda tamamen yükseldim.

“Hatırlatma.”

“Keşke kalsan.”

“Kalmamı istiyorsan kalırım,” dedi.

“Nasıl olacakmış o?”

“Sen istiyorum de bana, nasıl olacağını gösteririm.”

Ondan ayrılıp karşısına dikildim ve topuklarımı yere bastım. “Ev, iki odadan ibaret.”

“Sen bana istiyorum desene,” dedi ciddiyetle.

“Olmaz, babaannemle uyuyacağım ki zaten.”

“Tüh.” Elini ensesine atıp kaşdı ve düşünür gibi yaptı. “Kaç gün kalmayı düşünüyorlar demiştin?”

“Dememiştin.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Kaç gün kalmayı düşünüyorlar bilmiyorum. Ki albay da üç gün dedi zaten. İkisinin de o bir boklar çevirdiğini anlamadan gitmeleri lazım.”

“Kim anlamadan?” diye sordu. *Babam*. Dudaklarım aralanmadı bile. Ona baktım durgun durgun. Es geçti sorusunu. “Neden ağladın?”

“Ne?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Evde. Babaannenle salona girdiğinde.” Derin bir nefes aldı. “Konuşmayı dinledin mi?”

“Hım?” dedim anlamamış gibi.

“Abinle beni dinledin mi?”

“Hımm?” dedim yine.

“Kapı açıldığında babaannen seni geri lavaboya soktu diye düşündüm. Sonra salona girdiğinde gördüm. Islaktı kirpiklerin, gözlerinin etrafı kızarmıştı. Burnunun ucu da kızarmıştı.” Eğilip gözlerini gözlerime sabitledi. “Şimdi ıslak değiller ama gördüm, içeri girdiğinde ıslaktı. Abinin bana söylediklerini mi duydun?” Cevap vermeden ona baktım. Burnundan nefes vererek agresifçe etrafa bakındı. Agresifliğini kendime bağlamak üzereyken

bana döndü. “Bu gece o evde kalmak istemiyorsan söyle bana. Görev çıktı diye götürürüm seni. Evimizde uyuruz.”

“Olmaz. Babaanneme onunla uyuyacağımı söyledim.”

“*Görev çıktı, Serdar Albay çağırdı, acil bir arama geldi*, deriz. Sen bana o evde kalmak istemediğini söyle, ben seni kaçırmamanın bir yolunu bulurum. O evde kalmak istemiyor musun?”

“Bu, gecemi burada geçireceğim gerçeğini değiştirmeyecek, Alp,” dedim deli gibi onunla gitmek istesem de. İstemek bir şeyi değiştirmezdi. Babaannemi arkamda bırakmazdım.

“Sen istiyor musun?” diye sordu. Sustum. “Vermeyecek misin cevabımı?” Başımı iki yana salladım.

“Tamam,” dedi. Bir adım attı ve belimden yakalayıp yeniden sarıldı. Geri doğru bir adım attım onun sarılma şiddetinden. “Tamam,” dedi ben bir adım geri gideceğim kadar sıkı sarılmasını kavramaya çalışırken. “Tamam, kal ama bana yaz.” Kollarımı onun boynuna doladım ve parmak uçlarımda yükselerek kafamı omzuna yasladım.

Nedenini gediğini araştıramayacaktım. Turan Alp Akkurt güvenilir kollarıyla bana huzuru vermeye çabalıyordu. Bana da o huzurun dibini ekmekle sıyırmak kalıyordu. “Uyuyacaksan yazamazsın ama uyumazsan kesinlikle bana yaz. Sabah dörtte geleceğim, alaya gideceğiz zaten. Tamam mı, Kaza?” Başımı salladım. “Ve yatmadan önce beni arıyorsun, sesini duyuyorum. öyle yatıyoruz.” Yine başımı salladım. “Sesini duyayım fıstığımı.”

“Tamam sevgilim,” dedim kısık bir sesle. Kafasını çevirdi, şakağımdan öptü. Kafamı kaldırdım, saçlarımdan öptü.

“Sevgilin,” dedi ve derin bir nefes verdi burnundan. “Yarın babaannenin sorgusuna maruz kalacak sevgilin.” Güldüm neşeyle. Kırık bir neşeydi. Sebebini bilmiyordum. “Şimdi gidiyorum ama elveda yok sana. Birkaç saat sonra benimsin. Emanet bırakıyorum seni. Böyle bilinsin.”

“Tamam,” dedim ayrılarak. “Ben de seni sana emanet ediyorum. Git, hadi.” Parmak uçlarımda tekrar yükseldim. Onu sağ yanağından öptüm. Geri adım attım sonra. Bir adım daha geriye attım, ellerini ceplerine soktu. Beni izlerken gülümsedi. Yanağındaki minicik gamzesi göründü. En sevdiğim görüntü, gülen Alp görüntüsüydü.

“Nereye gidiyorsun?”

“Eve,” dedim arkamda kalan evi öylesine elimle işaret ederken.

“Olmaz,” dedi ve sol yanağını gösterdi. “Bunun hatırı kaldı. Öpmezsen çürür.”

Ona doğru geri koştum ve sol yanağına kocaman bir öpücük bıraktım. O beni belimden yakalamak için elini cebinden çıkarmıştı ki koşarak ondan uzaklaştım. Yoksa ondan ayrılamazdım, sabaha kadar cilveleştirdik. Çok da hoşuma giderdi de işte evimde misafirlerim vardı.

Apartman kapısının önüne geldiğimde ona döndüm. Ona bakarken yüreğimdeki sıkışmanın geçmiş olduğunu hatırladım. El salladım, başını eğerek içeriyi gösterdi.

Kapıyı açarak içeri girdim, kapıyı kapattım. Asansörle eve çıktım ve sonra kapıyı açmak için anahtarı çıkardım cebimden. Tam o an cebimdeki telefon titredi. Çıkarıp gelen mesaja baktım.

Civanım: *Şimdiden Sezinsedim. (22.10)*

Kıkırdayarak cevap yazdım.

Sezin: *Böyle çabuk özlersen işimiz zor. (22.10)*

Civanım: *Seninle zorluğa da be kızım. (22.10)*

Sezin: *Sana kaçarsam görürsün. (22.11)*

Civanım: *Göster bakayım, nasıl görecekmışım? (22.11)*

Ona cevap yazıp yollayacakken kapı açılınca abimle karşı karşıya kaldım. Telefonda gönder tuşuna bastım ve boğazımı temizleyerek cebime soktum. “Sağ ol, anahtarım vardı,” dedim elimdeki anahtarı göstererek.

“Eski günlerde de vardı ama o kapıyı yine de gece bana açtırırdın. Anahtar sesine uyanmasınlar diye...”

“Adı üstünde eski günlerde.” İçeri geçip, “Tekrar iyi geceler,” dedim ve yatak odasına yürümeye başladım.

Onu da imalarını da geçmişi bütünüyle hatırlatan varlığını da düşünmemeye çalıştım.

Yatak odasından içeri girdiğimde babaannemin yatmaya hazırlandığını gördüm. Dantelli, uzun geceliğini giymişti. Kafasına da yemenisini geçirip üstten bağlamıştı. Gözüne ışık girmesin ve baş ağrısını alsın diye yemeniyi gözünün önüne getirerek uyuyordu.

“Vedalaştın mı kız?” diye sordu tek gözünü açtırarak.

“Hee, vedalaştım,” diyerek dolabı açtım, bir taytla üst çıkardım. Ziyafet’in Kubat’ın yanında olması isabet olmuştu. Kız kardeşim kısa sürede her şeyi düşünmüştü. Altımdaki pantolonu tekmeleyip taytı geçirdim.

“Çok âşık bana, zor ayrıldı benden,” dediğimde genç kız gibi kıkırdadı. Üzerimdeki ceketle tişörtü de çıkardım.

Üstümü giyecekken, “Dur,” dedi babaannem. Kaşlarım çatıldı ve ona döndüm. “Ne oldi senin karnuna?” diye sorduğunda kafamı eğip karnıma baktım. Bundan birkaç ay önce bıçaklandığım ve Turan’ın kavga ederken parmaklarıyla açtırıp ayaklarıyla ezdiği yaranın izi bana hediye kalmıştı. Hafif bir kırmızılıkla sırtıyordu. “O nedu?”

“Küçük bir yara,” dedim ve o sırada, “Kolundaki nedu?” diye sordu. Ona da baktım. Hatırlamıyordum. “Bir şey değil, Fahriye’m,” diyerek kapüşonluyu üzerime geçirdim. Laflarıma üzüldüğünü, üstümdekinden saçlarımı çıkardığımda anladım. Boşluğa düştüm. Ben önemsemezdim ama beni önemseyen ne olacaktı?

Ben askerdim. Yara aldığımda oturup ağlamaz, durup düşünmezdim. Yaralarımın nerede olduğunu bile bilmez, hemen unuturdum. Tek başıma olduğum için yaralarımı önemseyecek biri de yoktu. Babaannem şimdi önemserdi.

“Babaanne?” diye sorarak yatağın üzerine çıktım ve ona yaklaştım. Gözlerini bana kaldırdığında yüzündeki ifadeyi gördüm. Ben değil de o bıçaklanmış, ben değil de o acı çekmiş ve içi kıyılıyormuş gibi bakıyordu. “Ama böyle olmaz,” diyerek yüzünü avuçlarım içine aldım.

“Her yerin yara bere. Sen burada tek başına nasıl savaştın?”

Ellerim buz kesti. Nefes almak da yutkunmak da zorlaştı. “Hayır, öyle düşünme,” dedim ve öptüm yanağını. “Yapma. Bir şey yok. Bir sürü arkadaşım var, görmedin mi? Hepsi yanımdaydı.”

Yara alsam da kalkıp işime devam etmişim. Kimsenin yanımda olmasına gerek duymamışım. Yaraydı, geçerdi. Derin değildi. Silinir, giderdi.

“Sen nasıl kendi başına iyileşmeye çalıştın babaanneciğim?”

Yanlış bir şey söylememek için ağzımı açmayarak burnumdan aldığım nefesi tekrar burnumdan verdim.

Onlar görünen yaralar, görünmeyenleri nasıl iyileştirdiğimi bilsen için yaranar, derdim de o zaten konu torunları ve evlatlarıysa ultra hassas oluyordu.

“Askerim ben. Yara alırım. Sonra kalkar, devam ederim. Metin amcam ve Tekin amcamdan biliyorsun. Onlar da yara bere içinde gelirdi izinlerde. Sonra iyileşir, dönerlerdi.”

“Onlar eve gelir, iyileşirlerdi. Sen nereye gittin de iyileştin?”

Benim evim vatanımdı, topraktı. Ben iyileştim. Bayrağım koskoca yara bandı, tüm yaralarımı kırmızısıyla sardı. *Ben, iyileştim.*

“Babaanne lütfen,” dedim artık bunalır gibi. Konuşmak istemiyordum. Şimdi *nasıl yaptın, ne ettin, nereye gittin* sorularını konuşmaya gerek yoktu. Bir şekilde yapmıştım işte. “Acı mıyorlar. Öyle iz kalmış. İyileştim işte bir şekilde. Uyu hadi. Uzun yoldan geldin. Daha paçini uyutacaksın. İşin çok senin. Düşünme. Hadi.” Onu konuşarak yatırdım ve yanı başına kıvrıldım. “Sarıl bakayım şöyle kocaman Sez’ine.” Sarıldı bana nur kokulum. “Oh, vallahi özlemişim!” diyerek ona sarıldım kocaman. “Hadi uyuyalım.”

“Ben hep buradayım, evlat kokulum,” dedi ve kokladı beni. “Babaannen hep arkada senun. Deden de. İster burada olsun, ister olmasun. Sen ne yaparsan yap, desteklerdu seni. Unutma can parem. Olur mu, güzel kızum?”

Dedemi hatırlayınca yüzümde kırık bir gülümseme doğdu. “Hep hatırlıyorum.”

“Heh,” dedi. Esnedi. “Ay içim ekşidi da,” dedi ve yine esnedi diğer esnemesi bitmeden. “Sez’im sende nazar mu var? Esnetiysin beni.”

“Belki sadece uykun gelmiştir?” diye sordum.

Bir daha esnedi. “Nazar bu.”

“Oku o zaman bana,” dediğimde elini alınma getirdi. Dudaklarını şapırdata şapırdata ruhu içinden çıkıyormuş gibi bir nefesle bana okumaya başladı. Okudukça esnedi. Kaç tane dua okudu bilmiyordum ama artık gözünden yaşlar geliyordu. Duayı sözde sessiz okuyacaktı ama tüm Tunceli duydu tabii. “Altmış, yetmiş, çıkmış, gitmiş,” diyerek yüzüme, “Tü tü tü,” diye tükürmüş bulundu. “Ne nazar vallahi, Sez’im... Omuzlarıma bir ağırlık bastu. Toprağa çekiy beni.”

“Ya tövbe desene babaanne, toprak falan ya. Of!” diye huysuzca söyledim. Sürekli yok ölüm, yok toprak diyerek sinirlerimi bozuyordu. Zaten yaşlıydı, ödüm kopuyordu.

“Oflama neneye.”

“Af!”

“Heh, o olur,” dedi ve saçlarımı okşadı. Gülümseyerek kafamı uzaklaştırdım ondan. Saçlarım olmazdı. “Tamam tamam. Aman. Dokundurtma hiç saçlarına. Bir şey de değişse şaşarım.”

Bir iyi, bir kötü haberim var babaanneciğim. Kötü haber, Turan’ımıza dokundurtuyoruz ve hatta ördürtüyoruz bile. İyi haber, Turan’ımıza sadece saçımıza dokundurtmuyoruz. Başka yerlerimize de dokunuyor.

“Hazzetmiyorum.”

“Aman koparacağım sanki kırpık saçlarını.”

“Saçlarıma kırpık demesene. Çok güzeller.”

“Değiller. Kestüğünden beri pek çirkinler. Ne güzel belune kadar, gür saçların vardı. Kimseye elletmez, için gide gide bakardın onlara. Şuna bak, benimkiler gibi olmuşlar.”

Sırıttım. “Ben Goblin değilim ki.”

“O nedu?”

Güldüm. “Hiç.”

“Bir şey soracağım,” dedi uykulu uykulu. Kafamı onaylar gibi sallayınca kulağıma yaklaştı sır verir gibi. “Hâlâ rüyalarına giriyor mu?” diye sorunca donakaldım. “O kız.”

Gizem Artcan. Kâbusum, en büyük hatam.

“Girmiyor birkaç haftadır,” dedim onun gibi fısıldayarak.

“Hep okuyorum sana. Bir tane de muska getirdim. Takıver onu da. Okudum bol bol. İçine de dua yazdım.” Kafamı salladım onaylar şekilde. “O kızcağızın ruhuna da okuyorum.”

“İyi yapıyorsun. Ruhu şad olsun.”

“Âmin,” dedi. Alnımdan öptü. “Hadi uyu canım.”

Birkaç saniye öylece düşündüm. Gizem’i o kadar uzun zamandır düşünmüyordum ki babaannem söyleyince bir an kalakalmıştım. En son Göktuğ’un Suriye’deki çağrımıza cevap vermediği günden iki gece önce görmüştüm. Gördükten sonra da uyuyamamıştım. O günden sonra her gecem bir şekilde Turan Alp Akkurt ile geçmişti. Ve gerçekten de görmüyordum.

Bu gece Turan’sız bir uyku geçirecektim. Kafama dank etti. Ben bu gece Turan’sızdım.

“Babaanne,” diye fısıldadım birkaç saniye sonra. Cevap vermedi babaannem. “Uyudun mu?”

Büyük bir gürültüyle horlama sesi gelince onun ne kadar çabuk uykuya daldığını hatırladım. Gözlerini kapattıktan sonra birkaç saniye yeterliydi. Hemen öbür dünyaya geçiş yapıyordu.

Öbür dünya derken, Seziş?

“Tövbe tövbe,” dedim. “Allah korusun.” Ona dönüp baktım. “Babaanne?” diye sordum yine ama tık yoktu. Yani tıktan fazlası vardı. Horul horul horluyordu. “Ya bu gece onu görürsem?” diye fısıldadım korkuyla. “Ya bu gece de onu öldürürsem?”

Bugünü hiç kaldıramazdım. Ben... yapamazdım. En iyisi uyumamaktı. Birkaç saate de Turan gelecekti zaten.

Babaannemden uzaklaşarak ayağa kalktım. Hızlı adımlarla ceketimin cebinden sigaramı, kibritimi, telefonumu aldım. Telefonun ekranını aydınlattığımda gördüğüm on üç mesajla hemen mesajlara girdim.

Hepsi Civanım'dandı.

Civanım: Görmeyi bekliyorum. (22.13)

Civanım: Daha beklemem. (22.18)

Civanım: Yola çıkıyorum. (22.18)

Civanım: Neredesin? (22.20)

Civanım: Eve girdin, değil mi? (22.22)

Civanım: Neredesin? (22.30)

Civanım: İnşallah babaannenle konuşuyorsundur. (22.30)

Civanım: Eve geldim. (22.38)

Civanım: Müsait olduğunda beni ara. (22.39)

Civanım: Uyudun mu? (22.43)

Civanım: Uyumadan beni ara, demiştim. (22.43)

Civanım: Sesini duymak istiyorum. (22.43)

Civanım: Hâlâ bekliyorum. (23.00)

Sezin: Kaçır beni sipaydı. (Gönderilmedi)

Sezin: Geldim, geldim. Sana yazmıştım ama abim kapıyı açınca göndermemişim mesajı. Sonra babaannemle konuşmaya daldım. (23.02)

Civanım: Kontrol etmeye gelecektim. (23.02)

Sezin: Sessizde kalmış telefon. Yoksa ayıpsın, hep sana odaklıyım. (23.02)

Civanım: Bunu duymak güzel. (23.03)

Sezin: Duymadın ki? :D (23.03)

Civanım: *Bunu okumak güzel. (23.03)*

Civanım: :D

Odadan çıktım ve kapıyı sessizce kapatarak mutfağa girdim. Mutfakın hemen buzdolabı ile mutfak tezgâhı arasında kalan kapı balkona çıkıyordu. Balkondan çıktım, kapıyı da arkamdan kapattım. Balkonda olan iki sandalyeden birine oturdum. Masanın üstündeki küllüğü önüme çektim.

Sezin: *Duymak güzel olmaz mıydı yani? Anlamadım? (23.04)*

Civanım: *Sezin. (23.04)*

Sezin: *Sezin mi? Sezin kim? Ben Kaza'n, yavrun, güzelin, güzelliğin, değerlin, biriciğin, hayatın, canın değil miydim? (23.06)*

Civanım yazıyor...

Civanım çevrimiçi.

Civanım yazıyor...

Civanım çevrimiçi.

Civanım: *Öylesin tabii. (23.09)*

Sezin: *Niye Sezin dedin? (23.09)*

Çok eğleniyordum. Yıllardır bugüne kendimi saklamıştım sanki. Onca ciddi yıldan sonra bugün ona triplenmek çok hoşuma gidiyordu.

Civanım: *Sezin senin ismin çünkü. (23.09)*

Sezin: *Ne? (23.10)*

Civanım: *Yanlışlıkla yazdım. Parmaklarımla kavga ediyoruz şimdi. (23.11)*

Sezin: *Beş dakika yazma bana. Tripliyim. (23.11)*

Sigaramdan bir dal çıkarıp dudaklarım arasına koydum ve kibritimle yaktım. Bir duman çektim. Aldırdığın sigaranın tadı bir başka oluyordu. Ne zaman Kubat'a bir kutu sigara aldırısam farklı bir keyif alıyordum sigaradan. Parasını o ödüyordu çünkü.

Civanım: *Kaza'm? (23.15)*

Sezin: *Beş dakika dolmadı. (23.16)*

Civanım: *Doldu. (23.16)*

Sezin: *Ne? Dakika mı saydın?
Tribime katlanamıyor musun? (23.17)*

Civanım: *Estağfurullah. (23.19)*

Sezin: *Trip atınca hoşuna mı gidiyor? (23.19)*

Civanım: *Atara atar, gidere gider.
Bir tek Kaza'mın tribi hoşuma gider. (23.20)*

Kıkırdadım ve yeni bir sigara yaktım.

Sezin: *Kekosun. (23.21)*

Civanım: *Her tespih çeken psikopat olsaydı,
imam mafya olurdu! (23.23)*

Sezin: *Ya sen gerçekten kekosun ahahah.*

Sezin: *Kopyala yapıştır mı yaptın? (23.23)*

Civanım: *Evet. Keko olsaydım
beni kabul etmez miydin? (23.24)*

İçimi kıpır kıpır ediyordu bu herif. Şimdi taksiye atlayıp giderdim valla evimize, görürdü.

Eviniz... Düşüncesi bile güzel, bir de düşün bu gerçek.

Sezin: *Of çok tatlısın. (23.24)*

Civanım: *Buraya gelip nabzımı
kontrol eder misin?*

Civanım: *Hayrına bir öpücük de
bırakırsın boynuma. (23.26)*

Kapı açıldığında bakışlarım hemen kapıya kaydı. Gördüğüm kişi ile Turan'a hızlıca cevap yazdım.

Sezin: *Çok isterdim.*

Sezin: *Abim geldi. Yatmadan önce arayacağım seni.*

Sezin: *Öpüyorum xoxo. (23.27)*

Civanım: *Bekliyorum.*

Rahatsız olursan da ara. (23.27)

Telefonun ekranını kapatıp sigaramı dudağımdan çektim ve külü küllüğe silkeledim. Abimi karşımdaki sandalyeye geçecek diye beklerken o omuzlarıma yorganı bıraktı. Şaşkınca ona döndüm.

“Ben üşümüyorum, sen al,” desem de umursamadan karşımdaki sandalyeye kuruldu.

“Küçük kız kardeşimin üşümesini istemem,” dediğinde ona bakakaldım.

Küçük kız kardeşin ilk İstanbul’a gittiğinde parkta sabahladı, ruhu üşüdü. Pansiyonda taciz edilmemek için sokakta yattı, canı üşüdü. Buz gibi yerlerde uyudu, gözyaşı üşüdü.

“Teşekkürler,” diyerek sarındım yorgana. Ona kendimi açıklamayacaktım. Kalsındı. Bir yorgan muhabbetine giremezdim. Sigaramdan bir duman daha çekip silkeledim küllüğe. Gözlerim küllükteydi.

“Çok değişmişsin.”

Bakışlarımı ona kaldırdım. “On bir yılda bir insan ne kadar değişirse o kadar.”

Cebinden çıkardığı sigarasını, kibritimle yaktı titreyen dudaklarıyla gülümsedi. “Sigara içmeyen kardeşim üç sigara içmiş yarım saatte,” dedi küllüğe bakarken. “Beline uzanan saçlarına dokundurtmayan kardeşim, omzunun altında kesmiş saçlarını.” Saç diplerim kaşındı. Onları kafamdan sökmek istedim. “Kaslı, kamuffajlı, iki yıldızlı, heybetli bir kadın olmuş. Hayal ettiği ne varsa almaya yemin etmiş gibi.” Cevap vermedim. “Her şey değişmiş aslında. Ayakları üzerinde bile durmaya başlamış.”

“Buna alışkındım,” dedim kafamı kaldırıp gözlerimi onun yüzüne dikerek. “Ayaklarımin üzerinde durma işine. Sadece bundan on bir yıl önce yanımda bir de sen olurdun. Düştüm mü? *Abimle kalkardık ama kalkardık.* Tökezledim mi? *Sezgin koşardı ama toparlardık.* Ben yine yürürdüm de yanımda Sezgin olurdu.” Derin bir nefes aldım. “Değişen tek şey Sezgin oldu.”

Onunla yüzleşmiyor, ona hatırlatma geçiyordum. Yüzleşme dediğin, onun bilmediklerini yüzüne karşı söylemekle olurdu. Ona o acıyı da mutluluğu da umudu da vermezdim.

Yutkundu. “Değişmeyen şeyleri görüyorum. Kibritin değişmemiş, o kara bakışların değişmemiş. Gerildiğinde başparmağını tırnağıyla kaşıman değişmemiş. Mutlu olduğunu belli etmek istemediğinde dudaklarını içeri doğru kıvrıp gizli gamzeni çıkarman değişmemiş. Gülüşün... değişmemiş.”

Eski gülüşümün sadece Turan’a ve babaanneme görünüyormuş olması benim aynı insan olduğumu mu gösterirdi yoksa yalnızca iki kişiye rahatça açabildiğim bir karakter olan çocuksu yanımdan hemen kendisini tekrar kilitlemesini mi?

Oyumu, ikinci şıktan yana kullanıyordum.

Cevap vermedim.

“Seninle terasta babamdan annemden gizli sigara içtiğimiz zamanları hatırladım. Elimiz titrerdi yakalanacağımız korkusuyla ama o sigarayı da yarıda bırakıp atmazdık. Kışın hava buz gibi olurdu, kardan yürünmezdi yollarda. Hemen bir alt katta babamla annem uyanık, bizdeki ne cesaretse titreye titreye soğukta içerdik o sigarayı.” Küllüğe baktı, güldü. “Gerçi sen içmediğini kabul ettin yıllarca. Paketi sen almıyordun, içine çekmiyordun. İçmek sayılmaz, derdin.” Neşesi soldu. O da benim gibi çok eskide kaldığımızı fark etti. “Neredeyiz şimdi?”

“Abi, ver şu sigarayı ya. Bir sen, bir bendi. İki tane çektin. Bitireceksin sigarayı, of!”

“Sen de iki tane çek be, ne olacak bir tane fazladan çektiysem?”

“Ver şunu. Çıglık atarım. Bak, babam duyarsa sıçarız. Ben yanarsam sen de yanacaksın.”

“Al be. Seninle laf dalaşına gireceğime bokumla dertleşirim. Al.”

Sessiz kalmayı seçtim yine. O ise bu sessizliği yıkmanın peşinde olmalıydı.

“Kendi ayakların üzerinde duruyor olman, beni çok gururlandırdı. Hep seninle terasta hayalini kurduğumuz, olmanı istediğimiz kadını hatırlıyor musun? Peki, eve gelip bana heyecanla anlattığın kamuflajlı ve üniformalı kadınları? Askerlik şubesinin önünden ne zaman geçsen görevli kadın personelleri görünce dilin tutulur, benim yanıma gelince açılırdı.”

Etrafında pervane olurdum heyecanımdan. Yerimde duramazdım. *“Abi, kocamanlardı. Omuzları çok genişti. Kafalarında şapkaları vardı, saçlarını topuz yapmışlardı. Çok ciddi ve sertlerdi. Abi, ben de onlar gibi olabilecek miyim? Bana da seslensinler. Yarbay Sezin Kaza, diye bağırsınlar. Emredersiniz, diye yeri göğü inleteceğim ben de.”*

O kızın heyecanını hatırlıyordum. O heyecan hâlâ devam ediyordu yüreğimde çünkü henüz o küçüğün hayaline yaklaşmamıştım.

“O kadın olmuşsun, Sezin.”

Gözlerim yandı. Havaya baktım ve birkaç kez kırıştırdım gözlerimi. Nefes vermek isterken kocaman bir of çıktı dudaklarımdan.

Allah'ım, bu nasıl bir kalp ağrısı? Onun burada olması değil, geçmişte zorluk çeken kız yakıyor canımı. O kızın bu kadın olabilmek için harcadığı çaba yakıyor.

“Sert bakışlı, genç kızların hayranlıkla bakacağı, Üsteğmen Sezin Kaza. O istediğin hayatı elde etmişsin.”

“Değiştik abi. Ben de değiştim, sen de. Ben şimdi hayal ettiğim kadın oldum. Sigaraları söndürdüm, o terasın kapısını kapattım. Sen de terasta gökyüzüne bakarak kız kardeşiyle hayal kurduğu vakitlerde kalan çocuk olma artık.”

Dediklerimi dinledi sadece. Bir tepki vermedi. Ben de vermedim. Yeni bir sigara yaktım diğerini söndürerek. Kayıtsızdım.

“Kibrite devam ediyorsun ha?”

“Evet.”

Yutkundum. “Çakmak kullanabiliyor musun?”

Sert bir sesle cevapladım. “Hayır.”

“Kimseye anlatmadın mı?” Cevap vermedim. “Dokuz yaşındayken babam sigarasını geç getirdin diye senin topuklarını çakmakla yaktığı için çakmaktan korktuğunu anlatamayacak kadar değişmemişsin ama.”

Şok olmuş gibi hissetmeliydim ama onun sırf ben onunla konuşayım diye böyle konuştuğunu biliyordum. Yine de bu şekilde konuşmamalıydı.

“Sezgin lütfen,” dedim ona soğukça dönerek. Kulaklarım yanıyordu. “Amacın ne?”

“Benimle konuşmanı istiyorum.”

“O adamı kullanarak mı? Yapma. İsteddiğini alamazsın.”

“Özür dilerim,” dedi birden. “On bir yıl kadar geciken bir özür. Kapına özür dilemek için geldim, sen yoktun. Her seferinde elim anahtarına gitti. Bir tek bana verdiğin anahtara.”

“O anahtarın bir önemi kalmadı.”

“Açmaya çalıştım odanı. Açamadım.”

“Kilidi değiştirmedim, o evden kaçtım. Anahtarın sende olması benim o odadan kendimi kurtarmak için harcadığım çabayı unutturmasın sana. En iyi sen biliyorsun o günleri.”

“Hiç aramadın. Annem ne halde, babam ne halde sormadın. Bir kez merak etmedin.”

“Abi,” dedim elimi kaldırarak. Vücudum üşümüyordu ama sesi artık beynimi üşütüyordu. Üşümek içimi acıtıyordu. “Bunu yapmak istemiyorum. Lütfen.”

“Hiç mi zor günün olmadı?” diye sordu beni dinlemeyerek. “Hiç mi ihtiyaç duymadın bize? On bir yıl boyunca bir kere bile aramak gelmedi mi içinden?” Onu görmek zordu, dinlemek ise kendin olmak için çaba harcadığın yolda rükendiğini hatırlamak gibiydi. “Hepsini geçtim, Seziş. Ben? Beni hiç mi düşünmedin?”

“Kendi başımın çaresine baktım,” dedim soğuk bir sesle. “Hep kendim bakıyordum zaten, yine aynı şeyi yaptım.”

Pavese, “Bir gün gelir, canımızı yakmış olan bir insana, o insanın budalılığına karşı yalnız kayıtsızlık ve bıkkınlık duyarız,” diyor. Ve devam ediyor; “Bundan sonra bağışlarız.”

Ona duyduğum tek şey büyük bir kayıtsızlık ve sesine karşı olan bıkkınlığımdı. Onu bağışlamak ise... kendime yapacağım en büyük kötülük olurdu.

Bir sigara daha yaktı. Ona düz gözlerle baktım. Sonra hiç beklemediğim bir şey gördüm. Sol gözünden düşen yaş, şok etkisi yarattı. Ağladığını görünce solum ağrıdı. Sağıma odaklandım. O solu onun için yok ederdim.

“Bana ihtiyaç duymadın mı? Ben duydum. En çok ben duydum.”

“İnsan ihtiyaç duyduğunu bir kez yanında göremeyince bir daha ona ihtiyacı olmuyor. Ben, sana ihtiyacım olduğu anlarda yalnız başıma olduğum zamanları hiç unutamıyorum.”

Karşımda ağlarken omuzları sarsıldı. Yüzüme bakamıyordu. “Yaptığım hataydı.”

“Sadece bir şey merak ediyorum,” dedim ona içim giderek. “Sonradan...” Sesim kesildi. Yutkundum zorla. Dudaklarımdan titrek bir nefes çıktı. “*Babamızdan en çok sen nefret ediyorsun ama en çok da sen benziyorsun ona* dediğin için...” Dudaklarımı birbirine bastırdım kendimi tutmaya çalışarak. Derin bir nefes daha aldım. İçimde kalan tek soru buydu. “Allah aşkına söyle. Şu on bir yılda, o gece beni babama benzettiğin için sonradan pişman oldun mu? Sadece bunu merak ettim.”

Gözyaşlarını sildi. Bana baktı. “Her günümü o günün pişmanlığıyla geçirdim.” Onu ağlarken görmek istemediğimden kafamı dışarı doğru çevirdim. “Öyle düşünmüyorum. Düşünmüyordum da... Öylece çıktı ağzımdan. Sinirle söyledim. Ne dediğimi fark edemedim bile. O gün yüzünde gördüğüm hayal kırıklığını unutamıyorum.”

Ben de unutamıyorum ama o kırıklığı gördüğünü değil, o kırıklıkla yaşadığım gerçeğini.

“Tamam,” dedim. Uzaklara bakarken gülümsedim. En azından yıllardır içime katran gibi yayılan ve beni bırakmayan; leke olarak kalan o sorunun cevabını almıştım.

“Neden gittin ki?” diye sordu. Bu soruyu nasıl sorardı? “Nasıl gittin?”

Cevap vermek istemiyordum ona. Gerçekten. Ama içimde ona cevap vermezsem kırılır, daha da üzüldür düşüncesi dilime can veriyordu.

“Henrik Ibsen, Bir Bebek Evi kitabında diyor ki; *ağaçta duran kuş, dalın kırılmasından hiç korkmaz. Onun güveni dala değil, kanatlarındadır.* Ben bir dala doğdum ama bir gün uçacağımı biliyordum. O gün evde tüm bağlar koparken ilk benim bulunduğum dalın kırılacağını anladım. Dal kırılmadan uçmayı seçtim.”

Sessiz kaldığında bir sigara daha yaktım. Kibrit çöpünü masaya bıraktım.

“O evden çıkmak kurtuluş oldu benim için,” dedim acımasız bir sesle. “Hepiniz sığdınız, bir beni sığdıramadınız o eve. Ben yıllarca kendimi sürekli bir yerlere sığdırmaya çalıştım, Sezgin. Artık evim, mesleğim, param, kilitlenmediğim bir odam var. Artık dünyaya sığıyorum.”

Sorusunun cevabını almıştı.

“Sezin,” dedi abim. “O gün yaşanmamalıydı. Ben seni alacak, çekip çıkacaktım o kapıdan.”

“Sen benim kadar cesur olamadın.”

“Böyle konuşma,” dedi sigarasını söndürürken. “Benim ne kadar cesur olduğumu biliyorsun. Sinirle konuşuyorsun. Ben sana düşman mıyım?”

Güldüm ve başımı iki yana sallayarak bakışlarımı çektim ondan.

“Abi ben sana düşman mıyım? Niye bana öyle bakıyorsun? Benden neden uzaklaşıyorsun?”

“Benimle konuşma ve odana git, Sezin. Şu an değil.”

“Abi lütfen. Seziş'im ben.”

“Sezin, lütfen.”

Ama dünya ya işte burası, böyle dejavular yaşanıyor. Bazıları güldürüyor, bazıları bıçak olup sırtını eşiyor insanın.

“Gözlerin sürekli kızarık,” dedim içim rahat etmezken. “Geldiğinden beri fark ettim de hiç düzelmedi.”

“Migren atağı. Birkaç gündür devam ediyor.”

“Hastaneye git.”

“İlaçların dozajını artırmak için gideceğim,” dedi.

Onun sigarasını tutan parmağına bakarken yüzükparmağındakini gördüm. “Hayırlı olsun bu arada,” dedim boğazımı temizleyerek. “Babaannem söyledi.”

Elini kaldırıp yüzüğüne baktı. “İsmi Yaren,” dedi sessizce. “İlk seninle tanıştırmak istediğimden beş yıl sakladım herkesten.” Güldü. “Senin yanına gelecek, sonra nişan yapacaktım. Yaren çok bekledi.”

“Korkak bir adam değilsin halbuki,” dedim alayla.

Dudaklarını ıslattı. “En sonunda ailesi baskı yapınca nişan yaptık. Baharda düğünüm olacak.”

“Allah mutluluk versin,” dedim. Sessiz kaldığında kafama dank edenle sordum. “Beni çağırmak için mi geldin?” Keyifle güldüm. İnanmıyordum. Şaka yapıyor olmalıydı. “Bunun için buraya mı geldin?”

“Hayır.”

Başımı iki yana salladım. Beni düğününe çağırmaya mı gelmişti? *Aman Allah'ım, ne?* “Emin misin?”

“Gelmeyeceğini biliyorum.”

Ona inanmıyordum. “Güzel.”

Derin bir nefes alıp, “Turan’la-” diyecekti ki ofladım.

“Yeter,” dedim artık. O da şaşırdı, ben de. Ona bu kadar sert çıkışmak hiç kafamda yoktu. Sadece artık konuşmasın, hayatımdaki en önemli şey hakkında yorum dahi yapmasın istemiştim. “Seninle yüzleşmek istemedim hiç. Konuşmak da istemiyorum. Babaannemi getirmişsin. Eyvallah. On bir yıl geç kalan özrünü de diledin. Eyvallah. Yeterli. Lütfen iki gün sonra babaannemi de al git buradan ve bir daha karşıma çıkma. İçten gelerek söylüyorum abi. Git.”

“Beni kovuyor musun?”

“*Ben kolay gelmedim buralara, beni geriye döndürmeye ya da hayatıma dahil olmaya çalışma, diyorum.*”

“Babam üçüncü evre akciğer kanseri. İkinci yıl. Doktorlara göre çok güzel toparladı fakat kanser yayılmaya devam ediyor. Çok yaşamayacak.” Birden sert bir sesle girmesine şaşırmadan edemedim. “Annem kalp hastası. En küçük üzüntüden günleri heba oluyor. Bayılıp kalıyor, düzelmiyor. Biri bahsetsin senden, komalık gibi oluyor. Yataklara düşüyor.” Öne doğru eğildi. “Annemizle babamız onlar bizim.”

Ne? Nasıl birden bu konuya girer?

Cevap vermeden onu izledim. Haykırarak ağlamak istedim. Çığlık atarak yok olmak ya da ne bileyim koşarak uzaklaşmak... Babamla annemin hasta olduğunu biliyordum ama... onların ölebilecek oldukları gerçeği

kafama dank edince içimdeki kız çocuğu aynı eski günlerdeki gibi bacaklarına sarıldı, hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

“Babaannemle güllük gülistanlık konuşuyorsun. Gülüyorsun, eğleniyorsun. Beni yanlış anlama. Kötü ol diye mi söylüyorum sana bunları? Asla. Öyle bir amacım yok. İyi ol, Sezin. İyi ol, ben sana kötü ol demiyorum. Ama bazı gerçekler vardır ki bilinmeli.” İşaretparmağını masaya bastırarak “Babaannem yaşlandı. Yakın zamanı unutuyor, geçmişe dönüyor hafızası. Sürekli eskilerden bahsediyor. Yirmi yıldır amcalarımdan bahsetmez, sürekli amcalarımızdan konuşuyor. Dedemle konuştuğunu, dedemin geldiğini söyledi bir gün. Fazla uyuyor, tek başına yürürken zorluk çekiyor, bazen nefes alamıyor, yattığı yerden kalkamıyor, gerçekle rüyayı karıştırıyor. Korkunç, Sezin. Her şey çok korkunç.”

Yüzüme bakarken sıkıntıyla nefes alıp verdi ve gözlerini kapatıp birkaç saniye sonra açtı. “Eski nefretini anlıyorum, zor günler yaşadın belki; bilemiyorum ama sen Rize’de herkesin iyi olduğunu düşünemezsin.”

“Sen benim iyi olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordum büyük bir hayal kırıklığı ile.

“Hayır abim,” dedi. “Onları bırakamayacağım kadar zor durumdalar. Sana gelseydin babam-” Masanın üzerindeki elime uzandı. Elimi hızla ondan çektim. Bana dokunamazdı.

Babam ne? Onu da mı evlatlıktan reddederdi? Bundan mı korkmuştu?

“Babam gibi mi düşünmeye başladın yani sen de? Ben bencillik ettiğimden mi çıktım o evden? Böyle mi düşünüyorsun? Nankör olduğumu, hiçbir şeyi umursamayan bir gamsız olduğumu mu sanıyorsun?” Cevap vermedi. “Babamla çok mu yakın oldun, Sezgin? Benim tanıdığım Sezgin Kaza asla böyle düşünmezdi.”

“Onun babam olduğunu fark ettim,” dedi.

Onu sevmesin demiyordum ki zaten Sezgin babama sonsuz saygı ve sevgi duyardı. Babamdan nefret etsin falan istemiyordum. Bana benim de babam olduğunu kabul ettirmek için söylemişti bunu.

Onun babam olduğunu fark ettim, sen de fark et.

“Ben onun bana doğduğum günden beri düşman olduğunu hiç unutmadım.”

“Yapma.”

“Senin o gece düşmanımın yanında korkup sustuğunu, Bilal’i Sezer’e anlattığını, bana umut verip abimle babamı köy evine yolladığını unutmuyorum. Sen beni hafife mi alıyorsun? Alma sakın. Böyle tatlı tatlı konuşup onlar şöyle, böyle falan... Ben her şeyi hepinizden daha net hatırlıyorum.

Sezer, babaannemin telefonunu alıp da bana *siktir git* diyeceğine neler yaşattığını hatırlasın. Sen de neler yaptığını hatırla.”

“Çocuktun, mantıklı düşünemiyordun.”

“Kandırılmıştım ve hiç kimse yanımda değildi,” dedim öfkeyle. “Herkes karşımdaydı.” Bastıra bastıra söyledim. “Herkes.” O da herkeşti.

Yüzünü eğdi. “Ben... bilmiyordum. Yapardın. Gözü karaydın, durdurmasaydım yapardın kafandakileri. Ki tüm olaylardan sonra Sezer’e neler yaptığını düşününce...” Sıkın bir nefes aldı. O olayı bana hatırlatamazdı. “Tek çarem buydu. Beni bile dinlemiyordun. Çok fevri, çok asabiydin. Seni tutmalıydım. Gitmene izin veremezdim. Mahallede dedikodular da çoğalınca...”

Hiçbir boku hatırlamak istemiyordum!

“Sen de babamın, beni hastanelik edecek kadar dövmesini mi seçtin?” Dişlerimi sıkarak masaya yumruğumu koydum. “Aylarca, her gün dayak yerken, küfürler, hakaretler işitirken, dışarı çıkmaya yüzüm olmazken, kimseye derdimi anlatamazken, amca dedikleri adamla evleneceğimi söylerlerken ve tüm bunlar sırasında yapayalnızken... O evde kalacağımı mı düşünüyordun sen?” Artık sinirimi kontrol edemeyeceğim diye korkuyordum. “Kafana sıçayım. Senin kafana sıçayım ben.”

“Niye bu kadar kalpsizsin?” diye sordu yumruklarını sıkarak. “Hastalar diyorum, iyi değiller diyorum. Sen hâlâ geçmişi mi...” Sustu. “Aileniz biz. Ben senin abinim, Sezin. Nasıl bu kadar gamsız, acımasız ve...” Soğuk suratıma baktı. “Cansız kalabiliyorsun?”

Cansız olabilmek için çaba harcadığı yolda canı çıktı onun. Can istedi, bir kişi getirdi ona canı.

Hâlâ nasıl bana yönelik konuşuyordu? Beni neye ikna etmeye çalışıyor, bana neyi kabul ettirmeye çalışıyordu bu yabancı? Bana kalpsiz derken nasıl yüzü kızarmıyordu?

Cevap vermedim ona. Titriyordum. Sinirden titriyordum. O da bunun farkındaydı. Krize girecek gibi hissediyordum. Ellerim uyuşuyordu. O da bunu fark etti. Nefes alış verişlerim hızlandı. Başıma ağırlar giriyordu.

“Özür dilerim. Hatalarım var. Hepimizin hatası var. Sen, ben, onlar değil sadece...”

Bana hiçbir şey anlatmasını istemiyordum, iyi değildim.

Titreyen elimle telefonumu, sigaramı ve kibritimi aldım. Masadan kalktım. Sandalye geriye doğru düştü, gecenin içinde sesi çınladı. Titreyen işaretparmağımı ona doğrulttum. “Bir daha...” Sustum. Gerek yoktu. Ona laf anlatmayacaktım.

Arkamı dönüp içeri girmeye kalkmışken, “Affet, Sezin,” dedi tüm pişmanlığıyla.

Artık çok ama çok zordu.

“Seni Allah affetsin abi. Ben denedim, olmuyor.”

İçeri girdim, titreyen elimle telefonumu açmaya çalıştım. Parmağım rehberde Turan’ın isminin üzerine değdi. Aceleyle evden çıktım. Ayakkabılarımı zor giymiştim.

“Kaza’m?”

“Beni almaya gelir misin?” diye sordum boğazım yana yana. “Lütfen.”

Lütfen, lütfen, lütfen. Al. Götür. Lütfen. Lütfen.

Sorgulamadı. “Kapının önünden uzaklaş, bir sonraki sokakta bekle. Beş dakikaya ordayım.”

Burnumu çektim elimde olmadan. “Ağlıyor musun? Ağlama, geliyorum. Ben gelene kadar ağlama.” Ağlamıyordum. İç çektim. Kapısının sertçe kapanma sesi doldu kulaklarıma. “Gözyaşını düşüren herkesi silerim dünyadan. Sakın. Sakın şu an ben yanında değilken yapma bunu bana.”

Ağlamamalıyım. O yoktu, ağlamamalıyım.

O sürekli bana bir şeyler söylerken koşarak sokaktan çıktım. Diğer sokağa girecekken titreyen elimdeki kibrit kutusu yere düştü. İçindeki çöpler etrafa dağılmıştı. Tam o anda ayağım bir şeye takıldı ve yere düştüm.

Artık kendimi tutmak çok zordu. Sabahtan beri hiçbir şeye üzülmemiştim de kibritlerim dağılmıştı.

Hıçkırır hıçkırır ağlamaya başladım. İçim dışıma çıkmak istiyormuş, sanki bedenimden bir uzvumu kesiyorlarmış gibi ağlamaya başladım.

“Sezin?” diye sordu kısık sesiyle. “Güzelliğim? Ne oldu?” Cevap veremedim. “Sezin? Bana cevap ver.”

Yoluma canım dökülmüştü, ruhum güçsüzdü ve ben artık yorgundum.

“Özür dilerim, ağlıyorum,” dedim. İçim kıyılıyordu. “Kibritim düştü,” dedim ve ağlamayı kesemezken hıçkırıkları arasında konuştum. “Kibritlerim yere dağıldı. Hepsi etrafa dağıldı. Ağlıyorum. Sen yokken ağlıyorum, özür dilerim.”

“Dileme. Dileme, geliyorum. Dileme. Tamam. Toparlayacağız kibritlerini.”

Nefes alamıyordum. “Alp, çok dağıldılar. Nasıl toparlayacağım?” Yine hıçkırdım. “Kibritlerim...”

Kibritlerim değildi. Konu asla kibritlerim değildi.

12. SANA SENDEN YAKIN

Rengarenk dünyada bir ton soluğum sanki. Herkes güler, oynarken ben yerde, iki beton aralığından çıkmaya uğraşan çiçeğin hüznünü taşıyorum. Önü duvar, ardı toprak. Topraktan geliyor da dünyaya varamıyor çiçek. Ben de mi öyleyim?

Ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım bir türlü varamayacak mıyım dünyaya?

İnsandır; şaşar, beşer, döner, affeder. İnsandır; esirger, bağışlar, ayağa kalkar, geri düşer. İnsandır, kırk kere kalksa zemin kırk bir kere geri çağırır onu.

Ulan, dersin. Ben çabaladım, ben çıkmaya, paçamı kurtarmaya çalıştım. Ah, ulan dünya! Ben ne kadar çırpındıysam o kadar kapadın gözümü. Şimdi gözü kapalı ilerleme mücadelesi veren ben, tıpkı suyun içinde çırpındıkça dalgaların ittiği sahipsiz beden gibi geriye çekiliyorum. Bırak, dedim. Bırak yakamı. Ben gideceğim.

Gerçi komik... başım yere eğik, dizlerim ağrıyor gibi. Aslına bakılırsa fiziksel acının eşiğinin dibindeyim. Nasıl oluyorsa... sadece... üzgün müyüm, bilmiyorum. Parmaklarım çaresizce kibritlerimi topluyor. On tane topluyor, dokuz tanesini düşürüyorum. O kadar mı güçsüzüm?

Yok ya. Yok. Biraz da olsa güçlüyüm. Biraz da olsa ilerledim ya. Koskoca Sezin Kaza.

Yerdeki kibritlerimi avucumda topluyorum. "Bir, iki, üç... on," diyorum sonra yere düşüyor dokuzu. Bir daha saymaya başlıyorum. "Bir, iki, üç... on, on bir. Lütfen on bir."

Toparlayamıyorum kibritlerimi.

Ağlıyorum. Neye ağlıyorum? Kibritlerimi toplayamayacak kadar aciz oluşuma mı? O kırk ince çöpü kutunun içerisine toplamak için kaç yıl heba ettim ben? Şimdi hangi birini avucum içinde toparlayabileceğim?

Tekrar başlıyorum. Ellerim titriyor. Bir tür sinir krizi eşiğinde miyim? Parmagımı tutup bir tahtanın üzerine koysalar ve bir satırı üzerine vurup onu benden alsalar, ne kadar canım acır? Acımaz ki canım. Hassas değilim ben. Kocaman Sezin Kaza. Büyüdüm. Bağırdım dağa taş vaktinde.

Varlığım Türk varlığına armağan olsun!

Ben o bağırış için yıllarımı verdim. Varlığımı adadım. Acı nedir bilmez bedenim. Kesik, yara, kan, ceset, tabut, Türk bayrağı. Türk bayrağı. Benim aklım, fikrim vatanım. Nereye düşüyorum, değil mi?

Keşke parmağımı alsalar, keşke canımı yaksalar. Öylesi daha kolay. Her türlü acıya dirayetliyim işte de... bir geçmiş alaşağı ediyor insanı. Geçmiş, geçmiyor. Geçemiyor. Böyle duvarında kalan leke gibi ne kadar üzerini boyasan da birkaç yıla yine kendisini belli ediyor.

Bir arabanın sertçe frene bastığını duyunca kafamı kaldırdım. Acımla aramda bir sokak vardı, yara bandım birkaç adım ötemdeydi. Kapısı açıldı, sertçe kapandı sonra. Tam yüzüme vuran fardan dolayı kafamı daha da eğdim. Kibritlerime bakarken gözlerimi kıstım. Büyük adımlarla bana doğru yürüyen bedeni fark ettim. Bakmama gerek yoktu. Bedenin bana yaklaşan son iki adımı titredim. Öylece kalakaldı. Ondan saklanmak istedim.

Utandım... çok utandım. Kibritlerimi toparlayamamama mı yoksa yere düşmüş bir çocuk gibi ağlayışına mı bilmem. *Onu neden aramıştım?* Daha çok ağladım. *Ondan başka arayacak kimim vardı?* Omuzlarım sarsıla sarsıla ağladım. Bir yabancıнын bana yabancı olamayacak kadar yuva olmasına, kendi kanımın bana bin kat el olmasına ağladım. Küçüklüğüm boyunca bir gece yarısı aradığım her numara, çaldığım her kapı abime çıkarken, bu gece yarısında bana hiç yabancı olamayan bu adama sığınmanın acizliğine ağladım. Emindim ki hıçkırıklarım Tunceli'nin boynunu büküyordu.

"Kaza..."

Soyadım öyle dökülmüştü ki dudaklarından, sanki gördüğü şey gerçek bir kazaydı. Çok büyük bir çarpışmanın, çok kanlı bir cinayetin gerçekleştiği yerdim. Ben, çok büyük bir kazaydım. Darmadağındım, karmakarışık-tım. İçimde cesetler, yaralılar barındırıyordum. Ben, mahvolmuş olandım.

Öyle bir Kaza dedi ki soyadımın ruhuma nasıl ışık tutup beni ifşa ettiğini bir kez daha hatırladım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım acıyla. Parmaklarım yerdeki kibritlerime dokunuyor, onları toplamaya çalışıyordu. Beden bana yaklaştı, yaklaştı ve tedbirle yanımda diz çöktü. "Kibritlerim düşmeseydi sana gelecektim."

"Sorun değil, ben geldim."

"Sorun aslında," dedim hıçkırarak. "Ben gelirdim. Ayaklarım yere basıyordu. Kibritlerim dağılmasa o yolları koşardım. Yollarımı aldı kibritlerim benden."

"Almadı," dedi sert bir sesle. "Kimse alamaz yollarını senden. El uzatmanın elini kırarım." Kafamı kaldırıp yaşlı gözlerimle ona baktım. "Kibritin boynunu kırarım," diye düzeltti kendisini. "Ne oldu sana?"

"Ben koşuyordum galiba... Sen diğer sokağa geç deyince oraya koşuyordum. Ama sen gelemeden ben karşılayacaktım yolda seni. Ayaklarım yere basıyor ya. Kafamda öyle bir şeyler işte..." Burnumu çektim.

“Sonra bir yere takıldım. Oysa yerde taş da yok. Çer çöp de yok. Ben takıldım. Bir şey çelme takmadı bana.” Geçmiş uzatmış, yolumu kesmişti. Geçmiş bana çelme atmıştı. “Ben yürümeyi unuttum sanırım bir an. Sonra yere düştüm. Kibrit kutum da düşmüş. Baksana, dört bir yana dağılmışlar. Toplayamadım onları.”

“Birlikte toparlayalım,” dedi koca avucunu açıp diğer eliyle düşürdüğüm kibritlerden birini alarak. Kibriti bana gösterdi. “Dört bir yanda değil-ler. Uzakta sayılmazlar, sağlam da görünüyorlar.”

Toplayalım demiyordu, toparlayalım diyordu. Çünkü o da konunun kibritlerim olmadığını biliyordu. Toplanması gereken kibrit değil, toparlanması gereken parçalarımdı.

“Sağlamlar mı?” diye sordum yaşlı gözlerle. İçli bir nefes sıkıştı boğazıma. “Onlar da kırıldı sanmıştım.”

“Başka ne kırılmış ki?” Kibrit çöpünü avucuna koydu. “Ben kırılan hiçbir şey göremiyorum. Her şey sağlam.”

Ona baktım koca gözlerimle. Her şey sağlam mıydı? Yani ben düşünce dağılmamış mıydım? Turan dağılmamışım gibi konuşuyordu. Bana kendimi hatırlatıyordu.

“Sensiz ağladım. Ben gelene kadar ağlama demiştin,” diyerek hıçkırdım.

“Hiç önemi yok, şimdi buradayım.” Avucuna bir kibrit daha koydu. “Hadi, sen de toparla.” Elimi uzatıp ben de avucuma birkaç tane aldım.

Şoktan olsa gerek gözlerimden yaşlar akıyordu. Üzüntü hissetmiyordum. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Sanırım içimde kibritlerimi toplamanın hırsı vardı. Onları alırken elimin tersiyle yanaklarımı sildim. Burnumu çektim. Tabii yeni yaşlar yanağımı kuru tutmama izin vermedi. Islatmak için acele ettiler. Yine sildim. Yenileri geldikçe silerken kibritlerimi Turan’ın avucunun içine koydum.

“Bırak aksınlar.” Bakışlarımı ona kaldırdım. Karanlıkta yüzüme vuran ışıktan dolayı onun yüzünü görmüyordum ama ezberimdeki yüzü yerli yerindeydi. Dünya silinse onun yüzü gözümün önünden silinmezdi. Gözleri bana el uzatıyordu. Utandığımı bildiğinden olsa gerek, bana utanılacak bir şey olmadığını hatırlatıyordu. “Bir şey olmaz. Silme onları.”

Başımı salladım. Zaten gözyaşlarım da akmaya çok meraklıydı. Hemen yanağımı ıslattılar. Kızsam da akmalarına izin verdim. Topladık kibritlerimi, Turan hepsini kenardaki kutuya koydu. Etrafa bakındım, hiç kibrit çöpüm kalmamıştı. Biraz daha bakındım. Gözüme bir tanesi çarptı, ona uzanacaktım ki onun kırık olduğunu gördüm. Turuncu ucu kırılmıştı. Herhalde üstüne düşmüştüm ya da elim çarpmıştı. Kibrit çöpünden

bakışlarımı alamazken yavaşça elimi geri çektim. Elimi uzatsam daha da kırılırmış gibi hissederdim.

“Onu almak istemiyor musun?”

“Kırılmış,” dedim çocuk gibi. Niye çocuk gibiydim ki? Kocaman kadın olmamış mıydım ben? Sol yanağımı ıslatan yaşım boynuma süzüldü. Belki de hiç büyümeyen ve değişmeyen bir şeyler taşıyordu gözlerimden.

“Kırıldıysa kullanılmaz o,” dedi sakın bir tavırla. “Ne yapmak istiyorsun onunla?”

“Onu yanımda taşıyamam,” diye fısıldadım. “Kırıksa yanımda taşıyamam. İşime yaramaz.”

“Doğru söylüyorsun, o artık işine yaramaz. Geride bırakmalıyız. Onunla işin yok.”

Başımı onaylar gibi salladığımda ilk ayağa kalkan o oldu. Etraftaki telefonumu ve sigara paketimi de aldı. Elini bana uzattığında kafamı kaldırıp ona baktım. Ona elini uzattığında söylediğim her şey kafamın içinde döndü.

Kalkmak için bir ele ihtiyaç duymadığımı onun yüzüne söylediğim her cümle, her virgül, her nokta etrafımızda döndü. Derin bir nefes aldım. Kimsenin eline ihtiyaç duymadığım kalkışlarıma en büyük dayanak olan adamın elini tuttum ve kaldırmasına izin verdim. Beni kendisine çekti, alnımdan öptü. Ona sığınmama izin verdiği için direkt kollarımı beline sardım. Beni bu halde görmesinin utancı yüklendi yine sırtıma, kafamı göğsüne gömdüm. Onun karşısında olduğum durum beni çok kırmıştı.

Neden bu kadar utandığımı bilmiyordum ama bir çocuk gibi onun göğsüne dayadığım kafamı çekmeden ağladım. Gözlerimden dökülen yaşlar saltanatını hiçbir şeye kaptırmıyordu. Sadece biraz hıçkırık ve iç çekiş eklendi ağlayışına. Kolunu omzumun üzerinden sarıp kafamın üzerine sayısız öpücükler bırakmaya başladı.

“Hiç sorun değil. Hiç. Ben buradayım. Kibritse toplanır, düştüysek kalkılır, ağlanacaksa ağlanır. Hiç problem yok.”

Fısıldayışları rahatlatıyordu fakat bitirmiyordu. “Böyle olmamalıydı,” dedim içim gide gide.

“Olması gerekiyormuş ki oldu.”

“Ben bu gecenin böyle olacağını bilmeliydim.”

“Nereden bilecektin?”

“Bilecektim işte. Her şeyi bilirdim.”

“Allah Allah,” dedi yumuşak bir sesle. “Her şeyi bilersen söyle bana, geleceklerini biliyor muydun?”

“Babaannem gelecekti ki zaten. Ben çok oyalamıştım onu.”

“Bunu biliyordun yani.”

“Evet,” dedim burnumu çekerek. Gözlerimi yaşlar akmasın diye sımsıkı kapattım. Sesimin boynunda iğneler varmış da canı yanıyormuş gibi titrek bir şekilde konuştum. “Bu gece çok kötü bir gece. Çok kötü.”

“Bu gece daha bitmedi. Ben bu geceye dair her kötü şeyi silerim.” Yürütmeye başladı beni. “Gel.”

Onunla arabaya yürüdük. Beni arabaya dikkatlice bindirdi. Emniyet kemerimi bağladı. Kibrit kutumu bana uzattığında elinden aldım. Ellerim kucağımda birleşti. Arabayı çalıştırdığında gözlerim yola kaydı. Dışlerimi sıkarak yola bakmaya başladım.

Neden ağlamıştım? Her şey çok mu birikmişti? Önceden de hiçbir şey az değildi. Hep aynıydı. Sezgin yüzünden mi üzölmüştümdü? Ne üzölmesi? O kimdi de beni üzecekti?

Seziş, yapma. Gözünü seveyim yapma. Hiç hazır değildin, hâlâ hazır değilsin. Kendine yapma.

“Konuş benimle,” diye fısıldadı kısık bir sesle.

Cevap vermeden yolu izledim. Öyle bir sinirdi ki göğsümdede yanan, bir türlü sönmeyecek gibi hissettiriyordu. Titreyen ellerim durmak istemiyordu. Zihnimde dönen yıllarımı o kadar bastırmışım ki ivedilikle yukarı çıkmak için acele ediyor, içimde soğuttuğum ne varsa yakmak için heves duyuyorlardı.

Onca yıla rağmen nasıl bana kalpsiz demişti? Ben değil miydim en acı gecelerde yanımda bir el olsun diye ağlayıp harap olan? Ben değil miydim kâbuslarla uyanıp annesini, abisini, babaannesini eliyle arayan? Ben değil miydim eline telefon alıp ezbere bildiği numaraları tuşlayarak defalarca vazgeçen? Kendisinden vazgeçildi diye içini soğutan?

Yazıklar olsun. Hiç değişmemiş sanmıştım. Hâlâ benim Sezgin'im sanmıştım. Arkamda nasıl durmuştu öyle? Nasıl battaniye sarmıştı üzerime? Hâlâ beni düşünüyor sanmıştım. Öyle bakınca, konuşunca, özür dileyince nasıl da yanılmıştım? İnsan on bir yıl boyunca yanında olmadığının şimdi mi olurdu sanki?

Yanağımdan dökölen yaşlarım yavaşça azalmaya başladı. Kayan yolu izlerken gözlerim ağırlaştı zaten ağlamaktan ağrıyorlardı. Gözlerimi dünyaya kapattım.

Ona hak veriyordum. Lanet olsun ki Sezgin için asla yok olmayacak bir parçam vardı. Onun da nedenleri olduğunu bağıırıyordu. O parçamı koparıp atmak isterdim. Onu her zaman anlayacak olan, her zaman ona karşı hassas kalacak olan o parçamı tokatlayarak öldürmek isterdim.

Üç yaşlı insanla aynı çatı altında yaşayan tek insan oydu. Sezer abim evliydi ve İstanbul'da yaşıyordu. Annem, babam ve babaannemle uğraşan, onları yakından takip eden, her şeyleriyle ilgilenen tek kişi Sezgin'di. Otuz beş yaşında nişanlanma sebebi eminim ki ortalıkta olmayan ve onu eskiden kıskanan kardeşi değildi. Evin tüm sorumluluğu ondaydı. Aileyi bırakmazdı çünkü onların yanında hiç kimse kalmamıştı. Ölüme mi terk edecekti? *Daha neler?*

Annem evin yemeğine, çamaşırına, temizliğine baksa abim hepsinin sağlığıyla, ihtiyacıyla, acısıyla, evin gelir ve giderleriyle ilgileniyor olmalıydı. Babaannemi Tunceli'ye getirecek birileri vardı ama babaannem ne zaman telefonda konuşsak, "Sezgin'e söylerim getirir, Sezgin'le sana zeytin, çay, turşu, salça yollarım, Sezgin beni arkadaşşıma götürecektir," der dururdu.

Ailemin Sezgin'den başka kimsesi yoktu.

Önceden anneme ev işlerinde yardım eden, abilerimin işlerine koşan, babamın dükkânında duran, çarşıda çalışan, babaannemle vakit geçirip ilaçlarını takip eden ben vardım. İki katlı apartmanımızda yedi kişiydik. Sonra dedem öldü, altı kaldık. Ben de gitmiştim, beş kalmışlardı.

Ben gitmiştim, Sezer evlenmişti, babam hastaydı. Sezgin bir eve nasıl yetiyordu?

Yetemediği evde onu yalnız bırakan bir kız kardeşi vardı. Peşinden gitmek istemişti belki ama kız kardeşine o lanet gecelerde ağır konuşmuş, sırt dönmüştü. Kendini affettirmek istese nereye, ne kadar zamanda gelecekti? Geç kalmıştı. İstese de bulamazdı. Sır gibi kaybolmuşum. Aslı ve Caner'e benden bahsetmemelerini sımsıkı tembihlemiştim. Onlara haberim gitmiş miydi, bilmiyordum. Aslı'ya da Caner'e de Rize hakkında hiçbir şey anlatırmazdım.

Abim belki beni istemişti de ben yoktum. Olamazdım. Bana da kendisine de hem kızgın hem kırgındı. Kendisi de ağır şeyler yapmıştı, ben de. Şimdi on bir yılın sonunda belki yanlış bir konuşma yapmıştı ama o da eksikti, o da yalnızdı, o da kendince zorluk çekmişti. Bilemezdim. Ben rektim, bununla ilgileniyordum.

Abim nasıl kaldırmıştı?

Asıl soru belki de şu olmalıydı; annem her şeyi bile bile oğlunun bu kadar acıyı omuzlamasına nasıl göz yumuyordu?

Annemin ailesi büyük bir aileydi. Rize'nin bir köyündeki ağanın kızıydı. Annem hem varlıklı hem de müthiş bir aileden gelmişti. Annesi el üstündeydi. Ablaları, yengeleri, kardeşleri gül gibi adamlarla evlenmişlerdi. Abileri de kardeşleri de pek terbiyeli insanlardı. Bazen merak ederdim,

bu kadar büyük bir adamın, kızlarına ve eşlerine laf söylemeyen, laf söyletmeyen adamın kızı nasıl zalim bir adama âşık olmuştu?

Bayramlarda anne tarafımla ne zaman görüşsek merakla izlerdim onları. Annem yaz ayında bile boğazlı kazaklarla vücudundaki morlukları saklar-ken teyzelerim gerdanlarındaki altınları göstere göstere kahkaha atarlardı.

“Tak,” derdim bayramda seyranda. “Ezik gösterme kendini. Raşit Gültek’in kızısın sen hâlâ, Sezel Kaza oldun diye yabana mı gittin? Dedem de babaannem de sana tonla altın taktılar. Niye kendini göstermiyorsun?”

Babamdan korkardı. Gülmekten, babamın hoşuna gitmeyeceği bir hareket yapmaktan çok korkardı.

Hep kızardım ona. “Niye babamla evlendin? Baban böyle bir adamken bula bula babamı mı buldun? Al, çocuklarına reva gördüğün hayat bu senin.”

Onu sözlerimle ne kadar üzdüğümü görünce de ağlayarak özür dilerdim. Suçsuzdu o. Babasına söylese öldürürdü babamı. Babamı bırakıp boşansa... nereden bilirdi eskiler boşanmayı? Gücü mü vardı?

Babası soğuk adamdı. Ondan biraz sevgi görseydi demez miydi *beni kurtar bu adamdan* diye? Hem bastırıldığı için kendisini kocasına bağımlı görmüştü. Etrafındaki herkes, “Sezai iyi adamdır, çok şanslısın,” diye diye inandırmıştı onu mecbur olduğuna. Evin kapısından ötesinin cehennem olduğunu kim bilecekti? Herkes gördüğü kadarını konuşurdu.

Evimizin gürültüsü dedeme hiç duyurulmamıştı. Babaannem bile oğlunun zalim olduğunu seneler sonra anlamıştı. Annemin babamı şikâyet ettiği mi görülmüştü? Bizim şikâyet etmemize izin verdiği mi görülmüştü?

Biz mükemmel bir aileyiz, aman kimse duymasın.

Annem zeki bir kadındı. Kendisine ne yapılırsa göz yumardı ama dışarıya karşı müthiş saklardı. Gözü açıktı, sadece kocasına âşık ve bastırılmıştı. Dışarıya karşı salaklık yaptığını görmemiştim. Bazen şaşırırdım onun dışarıdaki değişme hızına. Kaza’ydı ve insanlara gücünü göstermeliydi. Olayın iç yüzünün nasıl olduğunu hiç kimseye göstermemeliydi.

Kendince haklı sebepleri vardı. Biri evde şiddet olduğunu fark ettiğinde babam potansiyeli olan biri olduğundan anneme dönüşü olmayan zararlar verirdi. Babam hapse giderdi. Büyük abim belaya bulaşırdı ki onun da müsait bir yapısı vardı. O da hapsi boylardı. Diğer abim orda burada mahvolurdu. Ben, büyük ihtimalle çocuk esirgemeye giderdim. Babaannem kahrından ölürdü. Halalarım *aman canım, güzel canım* diyerek elini dokundurmazdı. Akrabalarımız umursamazdı.

Annemin çocuklarına sahip çıkacak hiç kimse yoktu ve onun aileyi bir arada tutmaktan başka çaresi yoktu.

Ayıla bayıla hepimizin arasını düzeltirdi. Sezer abimle kavga mı ettim, sesimiz mi yükseldi? Hop, annem bayılmaca. Sonra abim gelir, benimle uğraşırdı; ben de ona sataşırdım. Bir bakmışız ki barışmışız. Babamla bir önceki geceden birbirimize çatal, kaşık, tabak fırlatmalı bir kavga mı geçirdik? Hop, annem bayılmaca. Sonra ben tıpış tıpış gider, babamdan ona saygısızlık yaptığım için özür dilerdim.

O da bayılma taklidi yapa yapa hem kendisine hastalık yapmıştı hem de bizi her seferinde korkutmayı başarmıştı. Artık bizim en ince çizgimiz annemizin bayılması olmuştu. Annem bayılana kadardı inadım, annemi güçsüz görünce elim ayağım boşalırdı. Korkudan ağlama krizlerine girdiğimi hatırlıyordum.

Ona hep ağır konuşurdum. “Kendini daha nasıl öldüreceğini mi deniyorsun? Beni babamın eline mi bırakacaksın, neyi planlıyorsun? Beni bu hayata mecbur bıraktıktan sonra bir de seni mi kaybedeceğim? Bıktım artık, her seferinde bana bunu yaşatamazsın.”

“Annenin her yaptığı hatalı. Düzgün bir seçimi bile olmadı. Gör, bak bana. Hiçbir şeyim doğru değil. Benim yaptıklarımı yapma,” derdi. “Hadi, kızma bana. Benim senden başka dostum mu var? Bir tanesin sen bana. Hadi. Sarıl bana.”

Herkesi anlamak beni çok üzüyordu.

Eve yaklaştığımızı hissedince gözlerimi açtım ve derin bir nefes aldım.

Derler ki ağlamanın aşamaları vardır. Başlangıcı tüm duyguların sıkışmasındandır. İkinci kısımda üzüntü baskın çıkar ve tüm üzüntünüzü zehir gibi akıtmak istersiniz. Üçüncü aşama üzüntüleri kabullenme ve yedirememedir. Dördüncü aşamada öfke konar yüreğinize, sebep olan her şeyi yakıp yıkmak istersiniz. Beşinci aşamadaysa isteğinize karşı koyup koyamadığının sonucu olarak müthiş bir boşluk biner. Bomboş hissedersiniz. Gözyaşı döktüğünüz her şey boşunaymış gibi gelir.

Şimdi son aşamada ağladığım her şeyin boşluk olduğunu hissediyordum. Bu kadardı. Ağlar, sızlar; en son ne için ağladığımı hatırlar, boşuna ağlamışım gibi hissederdim.

Bomboştum şimdi. Uğruna ağladığım her şey boştu.

Turan siteye girdikten sonra arabayı park etti. Onun ışıkları hiç açmadığını arabayı durdurduğunda fark ettim. Derin bir nefes daha aldım. Kibrit kutum avucumun içinde kapalıydı. Ona döndüğümde bana bakmadığını gördüm. Sabırla baktım. Sorusunu cevapsız bırakmıştım.

“Bana kalpsiz ve acımasız olduğumu söyledi,” dedim bomboş bir sesle. “Cansızmışım ben.”

Hâlâ direksiyonda olan elini sıktı. Direksiyondan çıkan ses bana gücünün ayarını tutturamadığının mesajını verdi.

“Onu affedeceğim sanmıştım. On bir yıldır mı yok? Olmasın. Sonuçta şimdi ben varım, o var. Geldi, özür diledi. Derin bir nefes aldım ama sonra o nefeste fark ettim ki... onu hiç affedemeyeceğim.”

Bu farkındalıkla tekrar derin bir nefes aldım. “Beni anlar mısın bilmem. Herkesin hayatı kendisine, zorluğu kendisine elbet. Şimdi en zoru ben yaşadım diyemem çünkü senin zorluklarını tam anlamıyla bilemiyorum. Ama düşünüyorum işte... Senin babandan dört gözle para beklediğin yaşlarda cebimde duran üç lirayla pansiyonun kapısında sabahladığımı düşünüyorum; içeri girdiğimde bana sulanmasınlar diye. Beni yanlış anlama, senin Oxford’da gününü gün ettiğin yaşlarda geç saatlere kadar köpek gibi çalışıp işten pansiyona dönerken cebimde biber gazıyla gezdiğimi düşünüyorum. On sekiz yaşında biber gazı taşıdığım için yakalanmaktan deli gibi korkarak etrafı dört gözle yoklayışımı hatırlıyorum.”

Beni dikkatle dinliyordu. Elbette ona vicdan azabı çektirmeye çalışmıyordum. Kendimi anlatmak istiyordum.

“Zorluk ne biliyorum. Zorluğun ne olduğunu çok iyi biliyorum. O zorlukta beni yalnız bıraktığını, benim için uğraşmadığını biliyorum. Belki merak etti, belki ulaşmak istedi ama yoktu. Yoktu, Alp. Aklıma yokluğu geldi ve birden içimdeki her şeyin soğuduğunu, ona karşı asla eskisi gibi olamayacağımı fark ettim. Hani bana demiştin ya seni bu kadın olmaya zorlamışlar diye. O gecelerde kimsemin olmayışıyla bu kadın olmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu benim.”

Cevapsız kaldı. Onun suretini izledim. Karanlıkta duran çehresi siyaha saklanmış bela gibiydi. Her an arkadan seni sıkıştırabilir, her an seni parçalayabilirdi. Bakışları bana asla değmiyor, otoparkın kenarlarına dikilmiş olan ve şu an tam olarak arabanın karşısında duran ağaçları izliyordu.

“Belki de gerçekten öyleyim,” diye ekledim dakikalar boyunca sessiz kaldıktan sonra. *Kalpsiz, gamsız, acımasız ve cansız.* “Belki de gerçekten öldüm içten içe.”

Burnundan aldığı nefesi şeytandan çekmişti sanki. Şeytanın fısıltıları arabanın içinde dolaştı. Şeytan, arka koltukta oturup Turan’ın kulağına fısıldarken heyecanlı ve sabırsız gibiydi. Turan sessizliği dinledi. Cevap vermedi. Şeytanla masaya oturdu ve şeytan fısıltısını kesti. Vesveseleri belki de yanımda oturan koca adamın zihnine çoktan dolmuştu.

Direksiyondan elini çekti. Birkaç kez açıp kapatarak elini gevşettikten sonra anahtarı kontaktan çıkardı. Arabadan çıkarak etrafından dolaştı ve

benim kapımı açtı. Aşağı inmemi bekledi. Sessizce indiğimde koca parmaklarını parmaklarım arasından geçirdi. Onun yanında küçük kalan ama bana göre kocaman elim onun parmaklarına sarıldı.

Benim en büyük gücüm, en büyük güçsüzlüğümdü. Her şeyin şahidi, her şeyin hâkimiydi.

Beni yürütmeye başladı eve doğru. Asansör boyunca sessizdik. Kapının önüne geldiğimizde cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açıp beni içeri soktu. Ayakkabılarımızı ben aldım, ayakkabılığa yerleştirdim.

Burası evdi. Düşündüğüm tek şey tüm kötülüklerin ve acizliklerin dışarıda kaldığı, tüm iyilikleri bu evin kucakladığıydı.

Kapıyı kapattı. Sessizdik evin içerisinde de. Ceketini çıkardı, askılığa astı. İlerledi, holün ışığını açtı. Öylece ayakta onu izliyordum. Bana döndü ve dakikalar sonunda ilk kez bana baktı. Gözlerimiz çarpıştığında onun gözbebekleri büyümüş, elaları küçülmüş gözlerine baktım. Gözlerim sızlıyordu. O kadar mı ağlamıştım? Hiç de bilmiyordum.

Yukarıda olan omuzları benim bakışlarımla karşılaştıktan sonra birden düştü. Kocaman adam karşımda küçüldü. Dudakları aralandı. İzledik. Ben onun çaresizliğini, o benim acizliğimi. Ben onun elinden bir şey gelemediği için sessiz kalışını, o zaten elinden her şey gelmiş ve buna rağmen bir çözüm bulamamış kadının diline ket vuruşunu.

Onun bir şey demeyeceğini anlayınca sessiz kaldım. Başımı eğdim, arkamı dönerek içeri girdim, koltuğa oturdum. Turan arkamdan geldi, ışığı açtı. Bakışlarımı ona değil, elimdeki kibrit kutuma çevirdim. Kibrit kutusunu parmaklarımın arasında çevirmeye başladım.

Bir oyun başlattım parmaklarımda. Bu kibrit kutusunu çöpe mi atmalıydım yoksa saklamalı mıydım? Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Kutu seçebilirdi. Kutuyu üç saatlik sürenin sonundaki görüşümde markanın yazısını tersten okursam çöpe atacak, düzden okursam ömrümün son gününe kadar saklayacaktım.

“Öyle değilsin,” dedi bana ve neredeyse yarım saatin sonunda bana söylediği ilk cümle bu oldu. Bakışlarımı ona çevirdim, bana doğru yaklaştı. “Sana olmadığın kişiymişsin gibi düşündüren her şeyden ve herkesten nefret ediyorum. Bu kendim olsam dahi.”

Vaktinde bana ağır kelimeler etmişti. Beni olmadığım bir kalıba yaksıttırmıştı. Kendinden bile nefret etmiş miydi? Bana katil iması yapmış, kendimi kanıtlamamı istemişti. Özür dilese dahi kulaklarımda, “Seni ne diye katil olmakla itham etmemeliyim?” sorusu yankılanıyordu. Onu söyledikleri için affetmiştim. Onun iyi niyetine güveniyordum fakat bundan

iki buçuk ay önceki kadının kırgınlığını ve şokunu unutamazdım. Bana hissettirdiği duyguları affetmiyordum.

Birkaç adımla tam önümde durdu. Kibrit kutumun hareketini kesip avucumda sıktım. Onları toplamıştık. Benimle toplamıştı. Bu geceyi de unutmuyacaktım. Ben onunla yaşadığım her bir saniyeyi hatırlayacaktım.

“Ne kalpsiz ne acımasız ne de cansızsın. Sen birinin canına can olabilirsin ama cansız olacak bir kadın değilsin.”

Çare arar gibi etrafa bakındım. Ellerim kalktı ama sonra çaresizce indi. “Bilmiyorum,” dedim.

“Ben biliyorum. Seni görüyorum. Sen artık abinin tanıdığı o kız değilsin. Üsteğmen Sezin Kaza olmuş, Türkiye’de ilk kez bir kadın komutasına verilmiş timin komutanı olabilmiş kocaman bir kadınsın. Tek kadın bordo berelisin, Kaza. Bunun ne kadar zor, ne kadar imkânsız bir şey olduğunun farkında mısın?” Ona bakmadım. “Eskisi gibi olamazsın tabii ama acımasız, kalpsiz ve cansız mı? Benim tanıdığım kadın kime acımasız, kalpsiz ve cansız olacağını çok iyi biliyor.”

“Ona öyle miydin?” diye sordum ama bu soru ona yönelik değildi. “Ailemin ne durumda olduğunu söylediğinde şu an bu kadın olarak bir şey hissedememek beni öyle mi yapar? Bilmiyorum. Kendimi unuttum sanki,” dedim ve bakışlarımı ona çevirdim. İçimde ağlayan kız çocuğu o an ben değildim, başka biriydi. Anne ve babasına üzülen kişi, Sezin Kaza değildi. Seziş olabilirdi fakat o kadar derindeydi ki onu unutmuştum. “Sezgin tanıdık biriydi ama ben kendime bile yabancıydım, anlıyor musun?” dedim sanki bunu yüksek sesle söylesem dünya başıma çullanacakmış gibi sessiz bir şekilde. “Kendine bile yabancı olmanın ne demek olduğunu unuttum sanıyordum, ilk defa bu kadar ağır çarptı suratıma gerçekler. Yıllar sonra ilk kez... kendimi tanıımıyordum, Akkurt.”

“*Proxumus sum egomet mihi*,” diye fısıldadığında anlamayarak ona baktım. “*Bana en yakın kişi, yine benim*, demek Latince’de. Sana senden yakın, sana senden tanıdık kimse olamaz.” İçi gidiyormuş gibi suratıma baktı. Ağlarken suratı şişen insanlardan değildim. Büyük ihtimalle gözlerimin ve dudaklarımın etrafı kızarmıştı. Dudaklarıma baktı. Koltuğa oturdu. “Sana senden yakın-”

“Sen varsın,” dedim kafamı kaldırdım. Koltukta dizlerimin üzerinde doğruldum ve ona yaklaştım. Tam onun karşısında durdum. Vücudunu iyice bana çevirdi. “Sen varsın,” dedim tekrar. Yüzlerimiz karşı karşıya kaldı. Göğsüm yükseldi. “Bana benden yakın, bana benden tanıdık.”

“Öyleyim, değil mi?”

Bakışlarım birden dudaklarına düştü. Aralık duran dudakları talepkâr geldi. Elimdeki kibrit avucumu açtığımda yeri boyladı, ona bakmadım. Başımı kenara yatırarak Turan'ın yüzünü inceledim.

Onu tanıdığım ilk andan beri gerçekten birisinin kalemle çizdiğine emin olduğum çene çizgisini inceledim. Çilleri burnunun üzerinden elmacıklarına doğru dağınık bir şekilde dağılıyordu. Gören biri güneş lekesi sanabilirdi ama çildi. Çok yakından baktığım zamanlarda çillerini izlemeyi seviyordum. Bakışlarım çenesine düştü. Yeni tıraş olmuş olmalıydı çünkü sakalları gözle seçilir uzunlukta değildi. Elimi uzatarak kısa sakallarını okşadım. “Öylesin. Kimse değil, bir sen.”

Diğer elim de onun diğer yanağına tutundu. Avuçlarımın içinde duran yüzü büyük ve şekilliydi. Önceden sinirimi bozan bu suratı şimdi saatlerce izlemek istiyordum.

Bakışlarımız kesişti, gözlerinin rengi değişmişti. Bense ona baktıkça yükselen hislerim tarafından mahvolmaya başlıyordum. Kafasını çok yavaş ve fark edilmeyecek bir tavırla iki yana salladı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Ne yapacağımı hissetmiş gibiydi. Hissetmiş gibi miydi? O saniyeden sonra ne yapacağımı adı gibi biliyordu.

Ona yüzümü yaklaştırmaya başladım. “Bir ben-” Kendisini durdurdu. Beni bekliyordu. Ne kadar ileri gideceğimi ve neler yapacağımı tartmaya çalışıyordu. Düşünecekleri zihnimde neon ışıklı tabelalarla parlıyordu.

Ne yaptığını bilmiyor. Kızgın, kırgın ve üzgün. Duygusal boşlukta.

Belki de öyleydin. Önemi var mıydı? Her boşluğu onunla doldurmalıydım. Hayatımın tek bir saniyesinde bile onunla ilgili pişmanlıklarım olmayacaktı. Onun dolduracağı herhangi boşluktan pişmanlık duymam söz konusu olamazdı.

Ehm... Pardon?

Yüzünün tam karşısında durdum. Ona olan hislerim kanımın içerisinde atıyordu. Turan dudakları aralıkken dudaklarımdan kaçmaya çalıştı. Bu onun için çok zorlu bir sınav gibiydi fakat benden kaçamadı. Burnu alnıma değdi. Kaçtığı yere geri dönüyordu. Ona ulaşmak istedim. Bunu istediğimi ve bu isteğin beni tüketeceğini biliyordum fakat ona ulaşmalıydım.

O an benden mi kaçıyordu yoksa bana mı gelmeye çalışıyordu anlamayacağım bir karmaşanın içine soktu beni; elleri bana dokunmamaya dayanamaz gibi belimin iki yanına yerleşti ve beni birden kendisine çekti. Dibine girdim, göğsüm göğsüne yaklaştı. Sanki kalplerimiz birbirine dokundu. Dizlerim hâlâ koltukta olsa da göğsüm ona değiyordu. Kafamı kaldırarak ona bakmaya çalıştım.

Sesinin bir ton karardığını hissedeceğim şekilde konuştu. “Kimse sana kendini yabancı hissettiremez. Sana senden yakın olan biziz.”

Konuşmadan uzaklaşmıyor olsa da esasında bedenlerimiz zaten başka bir konuşmanın derdine düşmüştü. Dillerimiz farklı konuşsun mu istiyordu? Konuştururduk. Ona her dilde anlatırdım derdimi.

“Biziz,” dedim nefeslerim sıklaştıkça. O dokunuyordu ve dünya siliniyordu. Silinen her şeyi, o yazıyordu. Ellerim gayriihtiyari biçimde kalktı, omuzlarına dokundum. Bakışlarımı geniş omuzlarına çevirdim, boylu boyunca okşadım. “Bunu kimse değiştiremez.”

Parmak uçlarım istekle kavruluyordu. Omuzları sanki isteğimin bin katı ondaymış gibi yükseldi. Bu onun benim savaşıma verdiği cevaptı. Aslında onun topraklarına basışım savaş mı sayılırdı, eve dönüşün getirdiği rahatlık mı? Cevap çok uzun yıllar uzağımdaymış gibiydi. Bilmiyordum. Her ikisi de doğruydı. Ona hem düşman hem de en yakın dosttum.

Neydi o ünlü söz? *Dostunu yakın tut, düşmanını daha yakın.* Beni uzak tutamazdı, ona düşmandım. Beni dibinden ayırmamalıydı.

Ona yaklaştığımda dudaklarımdan kaçmaya çalıştı. Göz kapakları titredi ve kısa titremeye dayanamamış gibi gözlerini kapattı. Burnundan verdiği nefesler yüzümün kıyılarına vurdu. “Keşke hayatında sana kötü hissettiren, seni geçmişte üzen her şeyi silebilsem,” dedi yutkunarak. Kafasını bana çevirdi. Zihni benden kaçıyor, bedeni bana dönüyordu.

Karmaşasını anlayabiliyordum. Benim duygusal boşlukta olduğumu düşünüyor, bunu yapmayı doğru bulmuyordu.

Ben doğru buluyordum.

Dudaklarına dokunacak gibi olunca kafasını kenara çevirdi. Bana karşı koyamıyor gibi ama karşı koyması gerekiyormuş gibi bir hissin ondan yükseldiğini tüm derimde karşılıyordum.

Savaşında ne de büyük bir şeytandım ona. Savaşımnda ne de büyük bir ödöldü bana.

“Silebilirsin,” dedim. Kalplerimiz sertçe göğüskafeslerimize çarpıyordu. Hayır, sadece benim değildi. Benim solum, hem kendi solumu hem onun sağını delmek ister gibiydi. Onun solu aynı zamanda benim de sağımı kırmak ister gibiydi.

“Bu şekilde değil,” diye fısıldadı.

Bedeni ve zihni arasındaki çatışmada ölmeye niyetli değildim. Kazananı ben belirlerdim ve onun topraklarında galibi tahta çıkarırdık. Sonuç, onu aklının alamayacağı şekilde tatmin ederdi. Tatmin olmak için sadece bana gelmeliydi.

Dudaklarımı ıslattım, ıslak dudağım onun yanağına dokundu. Yavaş ama kışkırtıcı bir öpücük bıraktım yanağına. Bir öpücük daha, bir öpücük daha... Islak öpücüklerim yanağının her noktasında parladı, nefesimi yanağına vurarak ona kışı yaşatmayı amaçladım. Bu hareketimle burnundan derin bir nefes aldı.

“Yanlış yapıyorsun,” dedi.

“Yanlış, doğrudan başka bir şeyi olmayan umursar.” Dudaklarımdan kaçmaya çalışan yüzüne birkaç öpücük daha kondurdum. “Neyimiz doğru ki bir yanlış umursayalım?”

“Buna ihtiyacın yok. En azından bu gece.”

Nefeslerim yüzünü ıslak bir temasla yaladı. Nefesimin hissettiği her noktasının isteği yüreğime çöreklenmişti. Seni bana çekiliyor, düşünceleri tenini benden koparmaya çalışıyordu sanki. Gözleri kapalıydı ama gözlerinin ardında bana yapmak istediği her şeyin döndüğüne emindim. Onu her şeyiyle istiyordum.

“Seninle ilgili her şeye ve sana...” Burnumla burnuna dokundum, alt dudağımı ısırdım. “İhtiyacım var,” diye fısıldayarak cümlemini tamamladım.

Sanki bu, hayatında ne zaman duysa dizinin bağını çözebilecek tek cümleydi.

Yüzünü buruşturdu ama dayanamadı. En sonunda belimde duran elleri yüzümü kavradı, ağzını açarak tüm ağzıma sahip oldu. Ona yetişmek imkânsızdı. Yüzümü sımsıkı tutarak kendisine çekti. Dirseklerim omuzlarına dayandı ve parmaklarım saçlarının arasına daldı.

Kafasını kollarımın arasında sıkıştırdığımda ellerini yüzümden çekti, çok hafif bir şeymişim gibi beni koltuktan kaldırdı ve kucağına oturttu. Kalçamı onun kasıklarına değdirip dizlerimin üzerinde doğruldum, onu yukarıdan öpmeye başladım.

Beni bir yırtıcının acelesiyle öpüyordu. Bana ihtiyacı vardı, ondan başka kimseye ihtiyacım olmadığını biliyordu. Onun tarafından hırpalanıyordum.

Ellerim kulaklarının üzerine kapandı. Kalçamı oynatarak onunla oynuyordum ve altta işlerin hiç iyi olmadığını söyleyebilirdim. Ne benim ne de onun açısından. Boğazımdan yükselen ince sesler bana ait olamazdı. Sebebi oydu, benim hiçbir suçum yoktu. Olmamalıydı.

Ağzımı biraz daha araladım. Sıcak dili ağzımın içine girdiğinde dilimi geri çektim ve meydanı ona bıraktım. Elini üzerimdeki kazağın içine sokup çıplak tenimi okşadı. Dilini dilime dokundurdu. Bacaklarım titredi.

Turan kalçamdan tutarak beni kasıklarına bastırduğında dudaklarından ayrıldım. Altduağımı ısıtarak ona baktım ve nefesim boğazımda sıkışmış gibi ellerimle kazağının üzerinden göğsünü okşadım.

“Kaza’m...”

“Senin Kaza’n,” dedim nefes nefese.

Gövdesini okşayan ellerimle birlikte kazağını yukarı doğru sıyırmaya başladım. Elim yukarı çıktıkça sıyrılan üstünden açıkta kalan tenine bilerek serçeparmaklarımı sürttüm.

“Kazazede, önceki hayatında nasıl bir belaydın bilmiyorum ama hayatının en büyük Kaza’sıyla karşı karşıyasın.” Koltukta aşağı kaydım, kucağından inmiş oldum. Dizlerimi yere yasladım. Burnundan sert bir nefes bırakarak koltuğun sırt yaslanma yerine kafasını yatırdı. Altan bakışlarla beni izledi. “Seni mahvedecek en büyük Kaza benim.” Dudaklarımı karnına yaklaştırdım ve yavaş yavaş biçimli karın kaslarını öpmeye başladım. Yukarı çıktıkça bir elimle de kazağını sıırıyordum. Dizlerimin üzerinde doğrularak öpücüklerimin arasından konuştum. “Sense zedem olmaya mecbursun.”

“Şikâyetçi olan yok.”

“Şu an sadece şu kazağı üzerinden çıkarıp olabildiğince uzağa fırlatmak istiyorum.”

“Neden duruyorsun?”

Yukarı çıktım, göğsüne bıraktığım öpücüklerle iyice sıyırdığım kazağının eteklerine iki elimi götürüp birden çıkardım. Bacaklarını araladı, koltuğa daha rahat yerleşti. Yüzünde mahmur ve talepkâr bir ifade vardı. Ne kadar ileri gidebileceğimi merakla izliyordu.

Bir sınıırım olmadığını ona göstermeliydim.

Yukarıdan ona bakarken aralık bacağının arasına dizimi yaslayarak koltuğun başına yasladığı kafasına eğildim. Sertçe dudaklarını yakaladım, bu sefer ellerimle karnını okşayarak öpüşmeyi şiddetlendirdim. Kolunu belime sarıp beni kendisine çekti. Tek elimle koltuğun başına tutundum. Kontrolü ona bırakmazdım ama onu kontrolsüz hale de getirmezdim.

Diğer elini de enseme getirdi. Ensemde başlayarak parmaklarını saçlarıma geçirdi. Onun göğsünü okşayan ellerim aşağı doğru yol aldı. Ellerim adonislerine dokunduğunda titredi ve beni öpmeyi bıraktı. Altdudağını dudaklarımın arasına alıp emmeye başladım. Titrek nefesi yüzüme çarptı. Dilimi ağzının içine soktum, onun ağzının içinde oyalanırken elim de pantolonunun düğmesine geldi. O bir şey diyecek gibi olduğunda düğmedeki elimi çekip saçlarımin arasındaki elini indirdim. Elini koltuğun üzerine

yapıştırdım ve bakışlarımı büyük bir sahiplenmeyle onun elalarına diktim. Onu tüketmek heyecanı ile izledim.

“Bende kalmış bir borcun var,” diye fısıldadım. Elimi tekrardan düğmesine getirip bu sefer açtım. Fermuarı da yavaşça indirirken, “Fakat bu sefer ben fermuar koparıp bizi zarara sokmayacağım,” diye ekledim. Parmak uçlarımı biçimli kaslarında gezdirdim. Altdudağını ısıtarak bayık gözleriyle bana baktı.

Parmağımı boxerının üzerine getirdim ve indirdiğim fermuarının açıklığındaki çamaşırının üzerinden avucumu açtırarak onu okşadım. Refleksle bileğimden tuttuğunda kafamı kaldırdım. Beni durdurup durmasını istemiyordum. Ne yaptığımı çok ama çok iyi biliyordum.

“Biliyorsun, değil mi?” diye fısıldadım dudaklarının üzerine doğru konuşarak. *Her şeyi. Arzumu da aşkımı da zihnimi de. Hepsi sen.* “Söylememi istemiyorsun ama biliyorsun.”

Altdudağıma bir öpücük kondurdu. “Senden bir şey beklemiyorum.”

“Biliyorum,” diyerek bileğimden tuttuğu elimi ondan kurtardım. Dudaklarına bir buse yerleştirdim. “Ama sen de biliyorsun. Bana her şeyi bildiğini söyle,” diye fısıldayarak onu okşamaya devam ettim. Dokunuşlarımın altında sıkıştığını hissediyordum. Dudaklarım dudaklarının üzerinden ayrılmıyordu. Ağzının içindeki alevin bende soğumasını seviyordum. Tüm günahı dudaklarımızda eritmeyi de dondurmaya da seviyordum.

Onu seviyordum.

Elimin altında büyüyordu. Penisinin benim için çektiği açlığı kontrolsüz kasılmalarından anlayabiliyordum. Tüm utanç, tüm bilgisizlik bu adamla yok oluyordu. Sadece içimden gelen arzuyu, isteği parmaklarımla ona yaşatmanın derindeydim.

“Biliyorum.” Altdudağını ısırdı ve yutkundu. “Benim için ne kadar aç bir kadın olduğunu.”

“Sadece senden gelecek her şeye aç bir kadını, bu doğru,” diye dikte ettim. “Sevgine, arzuna, isteğine, dokunuşlarına, sesine, beni yakışlarına. beni üşütmelerine, dudaklarına...” Dudaklarına bakarak konuşmayı kesip o iki dolgunluğa yapıştığım anda ısırdığı dudağını serbest bıraktı ve benim gibi bir açlıkla öpmeye başladı.

Dillerimiz çarpıştı. Onu içtim, onun için her şeyimi feda ettim. Dudaklarından ayrıldım mahmur bir ifadeyle. Bacaklarımı deli gibi birbirine bastırmak istiyordum. Bacak aram istekle kavruluyordu.

“Hayatımda hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim,” diye fısıldadım açık sözlülükle.

Kasılıp gevşemeye çalışan penisine elimi sertçe bastırdığımda nefesi keşildi ve gözbebekleri odağını kaybeder gibi kaydı. “Fakat sorduğum soru bu değildi,” dedim tehditkâr bir tavırla. Kafasını koltuğa tamamen yasladığından hem âdemelması hem de çenesi kasılmıştı. Âdemelmasını izlerken göğsüm yukarı kalktı.

“Şansını zorlamamalısın,” diye konuştuğunda dudağımın kenarı benden bağımsız yukarı doğru kıvrıldı. Kafam, kafasını nereye çevirse oraya çevriliyordu. Kafasını yukarı kaldırınca başımı eğip burnumu âdemelmasına dokundurdu.

“Sadece cevap istiyorum,” dedim masum bir tonda.

Dudaklarımı dokundurduğumda sertçe yutkundu, yukarı aşağı hareket eden âdemelmasıyla derin bir nefes aldım. Elimi pantolonuyla boxerı arasına sokmaya çalışırken bacak arasını okşadım. Karın kaslarının kasıldığını diğer elimle hissedebiliyordum.

“Biliyorum, fıstığım. Bana verdiğin her mesajın, göstermeye çalıştığın her duygunun farkındayım.”

“Ben de öyle,” diye fısıldadım. “Kendini tutmaya çalıştığının, beni ve düşüncelerimi önemsedığının, her zaman önceliğine beni koyduğunun... hepsinin farkındayım fakat bu ilişkiyi iki kişi yaşıyorsak kendini arka plana atmana göz yumamam sevgilim.”

Elini kaldırdı, bana müdahale etmek istediğini anladım. “Şu an bunun doğru bir karar olmadığını-”

“Ders sekiz,” dedim ve eline parmaklarımı geçirip koltuğa yapıştırdım. “Sevgilin sana zevk verecekse boynunu eğecek ve kabul edeceksin.”

“Bayıldım bu derse.” Kafasını takdir eder gibi aşağı yukarı salladı. “Favorim bu oldu ama sandığın gibi bunun bir önemi yok.”

“Var,” diye kestim lafını. Elimi yukarı doğru kaydırıp, kasıklarını okşarken dudaklarımın arasına âdemelmasını aldım ve resmen onunla öpüşüyormuş gibi bir şehvetle boynuyla oynarken boğazdan gelen sesini duydum. Elimi tenine sürterek onu okşarken uzaklaştım. “Senin hissettiğin her duygunun, düşündüğün her düşüncenin önemi var. İsteklerinin önemi var. Benim için çok değerlisin, Alp. Sana hak ettiğin değeri vermek istiyorum.” Dilimi boynuna dokundurdu. “Göstermek istiyorum.”

“Ona neden çıplak elinle dokunmuyorsun?” diye sordu artık siyaha boyanmış, tehlikeli sesiyle. “Dokunabilirsin. Göster. Ona dokunarak bana ne kadar değer verdiğini göster.”

Turan iki eliyle kazağımın eteklerinden tuttu ve bir çırpıda üzerimden çıkardı. Karşısında sutyenimle kaldım. Beni sırtımdan bastırarak kendisine yaklaştırdı. Boynuna bıraktığım öpücüklerim yüzüne çıktı, oradan devam etti.

“Dokun,” dedi derinden gelen, ikna edici bir sesle.

Kulakmemesini öperken elimi sürterek ona itaat ettim ve elimi boxerının lastiğinin altına getirdim. Kafamı kaldırdım, dudaklarına baktım. Islak dudakları aralıktı. Eğilip bir öpücük bıraktım, elimi iç çamaşırının içine soktum. Kafasını kaldırdı yavaşça. Kendimi hafifçe geri çektim sıcaklığını keşfederken. Elim mahremine dokunduğu gibi gözleri açıldı, göz göze geldik. Nefeslerimiz kesildi. Sıcaklığının alıp başını gittiği, avucumu yakan penisinin damarları, parmak uçlarımda atınca altdudağımı ısırdım.

Avucumu sürterek aşağı inmeye başladığımda boğazından memnuniyet dolu bir ses çıktı. Gözlerini benden ayırmıyordu, kafamı tekrar ona yaklaştırdım. İçimden kopan hisle dudaklarına yapıştım. Onu sürekli öpmek istiyordum.

Avucumu penisine sürterek onu okşamaya başladım. Sağ eliyle sırtımı okşarken koltukta kalçasını yukarı kaldırarak sol eliyle de pantolonunu ve boxerını altından sıyırdı.

Rahatlayan tek şey benim elimin hareketleri değildi. O da özgür kalmıştı.

Elim tekrar ikimizin arasındaki penisine sarıldı. Çıplak elim tekrar ona dokununca boğazdan gelen bir sesle inledi. Gözlerini kapattı ve nefes nefese, “Siktir, bu hiç iyi değil,” diye fısıldadı.

Bakışlarım ilk kez oraya kaydı ve onu gördüm. Burnumdan sert nefesler döküldü. Heyecanlandım. Güzelliği karşısında ismimi unuttum. Karnına uzanan penisi avucumun içinde oldukça büyümüştü. Evet, dokunurken damarları hissediliyordu fakat bu kadar belirgin olduklarını düşünmemiştim. Göğsüm deli gibi şişip iniyordu.

O... gerçekten büyüktü.

Sessiz kalıp tepkimi izleyen suretine baktım. Bakışlarımız buluştu. Yanakları kırmızılaşmıştı. Boynu hem öpücüklerimden hem de anın yoğunluğundan kıpırmızı kesilmişti. Yanıyordu, yanıyordum.

Onu, koca avucumun içine hapsettim. Elime sığmıyordu. O şevkle nefes nefese bakışlarımı gözlerine çevirdim.

Ona *büyük adam* derken asla yanılmamanın haklı gururunu mu yaşamalıydım yoksa o büyüklükle bazı boşlukları doldurmaya acele mi etmeliydim bilemiyordum.

Haklıydı. Onu alamayacak kadar dar, üstesinden gelemeyecek kadar küçük hissediyordum fakat haksızdı, ben çok inatçı bir kadındım.

“Elinin orada olduğu kaç rüya devirdim, duymak istemezsin,” dedi derin bir sesle, bakışlarını benden çekmeden. Aşağı yukarı hareket ettirdiğim elimin içinde kasılan, titreyen penisi daha fazlası için yalvarır gibiydi.

“Mükemmel bir adamsın,” diyebildim. Dudaklarına yapıştım. Beynim alev alev yanıyordu sanki. Şakaklarımda ağırlık hissediyordum. Yaşayabileceğimiz olası sahneler gözümün önünde döndü. İkimiz de çırlıçıplaktık ve bahsettiğim çıplaklık sadece bedenlerimizle alakalı değildi. Ruhen de karşı karşıya ve çırlıçıplaktık.

Erkekliliğini sıvazlıyordum, bunu kışkırtıcı bir yavaşlıkla yapıyordum. Ortaparmağım ve başparmağım birbirine çok nadiren değiyor, sonra birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. O ise sutyenimin askılarının olduğu yeri okşamayı kesip parmaklarını saçlarımdan arasına daldırmıştı.

“Haksızdın,” dedim nefes nefese dudaklarından ayrılırken. Avucumda onu sıkıtiğimde Turan’ın ağzından bir ömürlük nefes çıktı ve sertçe saçlarımla çekiştirildi. Kafam arkaya doğru yattı.

Onu alamayacağım konusunda haksız olduğunu söyleyecektim ama o nefesimi kesmeyi seçmişti.

Bu acı bana zevk verdi.

“Ne konuda haksız olduğum sikimde değil. Yanlış hareketler yapıyorsun.”

Beni uyarıyordu ama bu hareketi kanımı öyle kaydattı ki dudaklarımdan arasından çıkan gülüşümü durduramadım. Boğazımdan gelen şehvetle gülerken kafamı kendisine yaklaştırdı.

Dudaklarımdan üzerine tehditkâr bir şekilde, “Parmaklarını gevşet,” diye fısıldadı. Altdudağımla ısırarak kafamı aşağı yukarı salladım ve parmaklarımla gevşettim. “Böyle daha iyi.” Dudaklarına dudaklarıma sürttü, burunlarımız da sürtüldü. “Kontrol sende ama bana dönüşü olmayacak yanlışlar yaptırma.”

“Peki,” dedim derin bir sesle.

“O sesine ölürüm,” diyerek dudaklarıma yapıştı tekrar. Onu aynı şekilde öpmeye başladım. Dili ağzımın içine girince inatla dilimi dokundurdum. Ağzımın içine doğru, kanımı kaynatan sesiyle güldü.

“İnanılmaz bir an,” dedi zar zor. “İnanılmaz bir sen.” Eli saçlarımdan ayrılmıyordu. “Kendimi tutamayacağım. Seni darmadağın edebilirim. Dayanamayabilirim.”

“Önemi yok,” dedim. “Ben varım, buradayım, hep seninleyim.” Avucunun içinde devleşen ve sertleşen adam karşısında nefes nefeseydim. “Unutma, sana senden yakın olan biziz.”

“Sana senden tanıdık olan biziz,” dedi beni tamamlayarak. “Kaza ve Kazazede.”

Dudaklarını hırpalıyordum. Kafamı yan yatırarak ağzının her bir noktasına ulaşmaya çalıştım. Aşağı kalmadı. Ağzımın her bir noktasına ulaşacak şekilde bana eşlik etti. Daha sonra artık onun yanında değil de üzerinde olmak istediğime karar vererek dizlerimin üzerinde doğruldum. Birbirimize karışırken omuzlarına tutundum, bacağımı diğer yanına attırarak onun kucağına oturdum.

Altdudağımı ısırdığımda elini durumun oldukça terbiyesizleştiğini hissedeceğim biçimde bana çevirdi. “Tükür,” dedi.

Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Ona itaat ettim, tükürdüm. Elini penisine sardı. Benim elimden taştan erkekliğini onun elinde görünce boğazımdan yükselen inlemeye karşı koyamadım. Kendini sıvazlamaya başladığında benim tükürüğümünden kaynaklı çıkan ıslak seslerle omzuna zor tutundum. Az kalsın düşecektim. Dengemi kaybediyordum.

Aklım başımda değilmiş gibi üzerinde oturduğum bacaklarına sürtünmeye başladım. Parmaklarım taytımın içine yönlenecekken zaten kopçası açık olan sutyenimi işaretparmağına takıp üzerimden çıkardı. Durmadı ve elini taytımın bel kısmına getirip çekti.

Gözleri kapalıyken sert bir sesle konuştu. “Çıkart şunu.”

“Taytı mı?”

“İsmi her ne sikimse... çıkart.”

İtaat eder gibi ellerim taytıma yapıştı. İkiletmeden çıkarırken halen kucağındaydım. Tayt altımdan kayıp giderken karşısında hem sutyensiz hem de taytsız kalmak bana da sürprizdi. Neyse ki altımda iç çamaşırım vardı.

Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyordum fakat şikâyetçi olduğumu da söyleyemezdin.

Bakışları göğüslerime düştü. Kendini sıvazlayan elinin hareketini kesmeden diğer elini göğüslerime uzattı. Mememin birini sıktığında aklım başımdan gitmiş gibi kafam geriye düştü.

Aklımı yitirecek gibi hissediyordum. Ondan etkilenmek bir yanıydı, ben ona deliriyordum.

Az kalsın geriye doğru düşecektim ki birden belimden tuttu ve avucunu sırtıma sürterek elini yukarıya taşıdı. Saçlarımı avucunda toplayarak

çekiştirdi, kafamı düzeltti. “Sen de gözlerimi senden ayırmamamı iste ve gözlerini benden ayırma.”

“Gözlerin bende kalsın,” dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

Tehlikeli bir sırtıuş sundu bana. “Başım gözüm üstüne.”

Onun görüntüsüne deli olur gibi elim tekrardan kendi bacak arama gitti. Kendime dokunmak yasaklı bir emir değil de ihtiyaçtı. Elim tepeme değdiği an, “Beni deli ediyorsun,” lafı çıktı ağzımdan. Bakışlarımı onun istediği gibi ondan çekmedim. “Bu kadar çekici ve etkileyici görünürken sana bakmak çok terbiyesiz bir kadınmışım gibi hissettiriyor,” dedim ve bayık bakışlarla yüzüne bakmaya devam ettim. Turan bana bakakaldı. Gözlerini benden çekemiyordu. Yavaşça devam ettim. “Beni sapık bir kadın haline getiriyorsun. Sınırlarımı öğretiyorsun. Ne kadar sınırsız olduğumu gösteriyorsun. Yapmaya cesaret edemediğim her şeye cesaretlendiriyorsun.” Bacağına sürtündüm. “Hep daha fazlasını isteyecek doyumsuz bir kadın haline geliyorum. Dokun bana.”

İki eliyle göğüslerimi sıktı ve sonra dişlerini sıkarak birden kafasını göğüslerime kapattı. Sıktı, öptü, ısırды, yaladı. Artık inlemelerimi durduramıyordum.

Ona deli gibi sürtünüp okşarken erkekliğini bacak arama doğru eğdim. Okşayarak iç çamaşırımın üstünden bacak arama sürtmeye başladım. Boğazından gelen sesle birlikte ben de inledim, kollarımı onun ensesine sardım. Kafasını sıkıştırdım, daha da gömdüm göğüslerimin arasına.

Deli gibi sürtünüyordum. Sanki kontrol artık bende değildi. Artık kontrolsüz, akılsız, manyak gibi bir dürtüyle ona sürtünüyordum. Onun penisinin sertliği tam klitorisimin üzerine sertçe vurunca ben de ona doğru kendimi bastırdım. İkimiz de inledik.

“Elini çek,” dediği an elim kendimden uzaklaştı. Elini o noktama getiren o oldu.

Parmaklarına çarpan ıslaklığımınla, “Alp,” diye yakardım.

Cevap vermeden ağzının içine aldığı mememi emmeye devam ederken beni kucağından indirip koltuğun üzerine bıraktı. Penisine elimi uzatıp onu üstüme doğru çekerken koca bir küfür savurdu. O karanlık sese odaklanamadım bile.

Parmağını sertçe içime ittiğinde dudaklarım aralandı ve yalnızca göğsümden kopan bir nefes verebildim. İradem çok uzaklardaydı. Parmağını istemiyordum. Parmağından nefret ediyordum. Benim istediğim parmaklarımın arasındaydı.

Bir şey diyemeden dudaklarıma yapıştı. Beni öpmeye devam edemeden birden yüzü buruştu ve dudaklarımdan kendisini ayırdı. İnledi, gözlerini bana dikti.

Parmak ucumla hassas olduğunu düşündüğüm ucunu okşarken Turan “Siktir,” dedi ve birden inleyerek boşalmaya başladı.

Sertliği elimin ucunda hareketini kesmedi; kasıldı, kasıldı. Göğsüme doğru atılan menilerini hissettim. Düşmemek için diğer elini koltuğun sırtına götürdü, zor tutundu.

Nabzım deli gibi atıyordu. Turan boşalmayı bitirdiğinde klitorisimi okşamaya başladı. Elimi ucundan çekip göğsüme götürdüm ve menilerinin ıslattığı göğsümü okşamaya başladım. Zaten artık sona yaklaşmıştım. Daha fazla dayanamazken ağzımdan çıkan iniltiyle infilak ettim.

Turan gücünün tamamını bana vermeden kafasını göğsüme yaslayarak üstüme uzanmış oldu. Zevkten bayılacakmış gibi kafamı kenara çevirdim ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Biz ne yaşamıştık?

Elimle terden alınına yapışmış kısa saçlarını geriye doğru taradım, o ise dudaklarıyla göğsümün tam ortasına bir öpücük kondurdu. Koltuk orta büyüklükteydi fakat biz ortanın bayağı üstünde insanlar olduğumuzdan küçük geliyordu.

Sakinleşmeye çalıştım. “Sence koltuk kırılmış mıdır?”

“Kaliteli yerden aldım,” dedi nefes nefese. Büyük ihtimalle sakinleşemeyecektik. Üstelik alaya geçmek için de çok kısıtlı bir vaktimiz vardı.

“Kırılmamıştır kaliteliyse,” dedim ben de düşünceli bir şekilde. “Çatlamıştır belki.”

Vefat ettim. Aradığınız bana ulaşamıyor. Bu sahneleri sindirmeliyim.

“Kontrol etmek lazım.”

“Bir ara edelim.”

Alakasız bir soru sordu. “Abini yüzüne bakılmayacak şekilde dövsem bana küser miydin?”

“Küserdim.”

“Ne kadar küserdin? Bir gün, iki, üç? Hafta, ay?”

“Yıl.”

“O kadarına dayanamam.”

“Ben de. Dövme o yüzden,” diye fısıldarken omzunu okşadım. Bedenim kuş gibiydi. Tüm gücümü yitirmiş gibi hissederken aslında daha da güçlendiğim hissi de başımın etrafında dönüyordu.

Birkaç saniye sonra kafasını göğsümden kaldırdı. Ayağa kalktığı gibi ne olduğunu anlamadan beni kucağına aldı. Kollarımı omzuna sarıp kafamı da kendi koluma yasladım. Onu izlemeye başladım.

Gözlerim nasıl parlıyor, ne kadar güzel bakıyorlardı bilemiyordum fakat içimden geçen her fısıltı onun mükemmel bir adam olduğunu söylüyordu. Onu çok seviyordum. Hisler içimden kaçıyor, ayaklarımın ucuna dökülüyordu. Öyle yoğundu. Ona bakmak bile dünyalara bedeldi.

Göz ucuyla bana baktı ve bakışlarımı gördü. “Öyle bakmaya devam edersen bugün alaya gidemezsin,” dedi banyonun ışığını açıp içeri girerken.

Cevap vermeden izlemeye devam ettim. Dudakları çok fazla şişmişti. Büyük ihtimalle benim de dudaklarım berbat haldeydi. Önemi yoktu. Turan Alp Akkurt, bana bu dünyada en iyi gelen şeylerden biriydi. Birincisi her daim vatanım için savaşmaktı. Mesleğimdi. Vatan için aldığım dualardı. Turan ise bunların hemen sonrasında en başı çekiyordu.

Beni, onu tıraş ederken oturup izlediğim mermere yine oturttu. Ayaklayken saçlarımı önünden çekip yüzümü açığa çıkardı. Parlayan gözlerle yüzünü izledim. “Çok güzeldin,” diye konuştum. İçimdeki o küçük kız çocuğunu onunlayken gerilere fırlatamıyordum. Şimdi, annesinin arife günlerinde giydirdiği kırmızı elbisesinin eteğini tutarak hayranlıkla önündeki koca adama bakıyordu.

Bu adam, hayal ettiği her şeydi; hayal ettiğini bilmediği her lanet şeydi.

Kafasını eğdi, şakağıma dudaklarını bastırdı ve derin bir nefes çekti kumdan. “Hiçbir şey güzel değil senin yüzünden,” diye fısıldadı yine.

“Bana da hiçbir şey güzel gelmiyor senin yüzünden.”

Kendisini biraz yanağıma doğru eğip yanağımdan öptü. Sesli bir öpücükte. Daha sonra yavaş yavaş çeneme doğru inmeye başladı. Bıraktığı öpücükler heyecanımı geri getirdi. Kollarım tekrardan onun ensesinde birleşti. Boynumu arkaya attığımda kafasını boynuma gömdü. Öpücükleri ıslak ve sesli çıkınca huylandım ve kahkaha attım. Beni umursamadan öpmeye devam edince hafifçe geri çekildim. Gıdıklanıyordum resmen. Biraz daha gülünce Turan kafasını kaldırıp şaşkın şaşkın bana baktı. Ona doğru baktığımda şaşkın suratını görünce daha da güldüm.

Yaşadığımız tüm o güzel ve eşsiz anlardan sonraki sohbetimizin trajikomikliği, banyoya geldikten sonra gıdıklanmamla ve onun bozguna uğramış ifadesiyle birleşince kahkaham banyonun fayanslarında şakıdı. Alnımı onun göğsüne dayadım, omuzlarım sarsıla sarsıla gülmeye devam ettim.

Siz bana şeker olun, ben size her gün kurban olurum. Şu tatlılığınıza bakın. Oy.

O, Allah tarafından bana gönderilmiş kurtarıcı bir melek olmalıydı. Saatler önce ağlayan ben, şimdi mutluluktan bayılacak gibi hissediyordum.

Gülmeyi kesmezken kafamın üzerine bir öpücük kondurdu. "Gül bakalım hanımefendi." Gülecektim tabii. "En çok sen gül."

"İnanamıyorum," dedim nefeslerim arasından zorla. "Sözünün erisin, gerçekten. *Bu geceye dair kötü olan her şeyi silerim, dedin ve...*" Yutkundum. Belki de başta istememişti, duygusal boşluk olduğunu düşünmüştü ama şimdi düşünsündü, bundan daha güzel bir boşluk, daha doğru bir vakit bilmiyordum. Bu geceye dair kötü olan her şeyi silebilecek en etkili, en güzel hediyeyi vermişti bana. Onun ağzından çıkan hiçbir söz boşuna değildi, bu gerçek de her sözüne inanmamı sağlıyordu.

Kafamı kaldırdım ve gözlerimi ona diktim. "Alp," diye fısıldadım. "Ben ne kadar kıssam sen o kadar bahar oldun bana." Elimi kaldırdım. Terli alnını okşayarak elimi yanağına sardım. "Tüm bildiklerim, senin ardına. Hepsinin önünde öyle kuvvetli durdun ki bir yerden sonra tüm bildiğim sen oldun. Benim senden başka bildiğim hiçbir şey kalmadı." Diğer elimi de diğer yanağına sardım, yüzünü kendime yaklaştırdım. "Sen benim tüm doğrularımsın."

Dudaklarım dudaklarının arasına karıştı. Onu sımsıkı öptüm, sımsıkı tuttum, sımsıkı kenetledim kalbime. Ondan başka kimse benim memleketime varamaz, kimse bana memleket sunamazdı. Büyük elini belime getirdi, beni sardı. Dünyadan korundum ve dünyayı korudum çünkü yanımda o vardı. Çünkü vardı. En çok ve her zaman.

Dudaklarımızın arasına tuzlu bir yaş girdiğinde sağ yanağımda bir serinlik hissettim. Tek bir damla daha düştü o gece gözlerimden son kez. O da sağ yanağımdandı. Bu adam bana, mutluluktan başka hiçbir yaş vaat etmiyordu.

Bana vaat ettiği yegâne gerçeklik ise hayattı. Kendisini hayat yapıyor, beni hayata hazırlıyordu. Gerçek dünyayı bana gösteriyor, kendi hayat gerçekliğini benimle yaşıyordu.

Dudakları üzerindeyken gülümsedim.

Merhaba hayat ve iyi geceler halledemediğim her şey. Size biraz da olsa ana vermeli.

13. RIZA SAHİPSİZ BIRAKMAZ

İki ayağımı açarak alayın koridorunda dikildim. Arkamdaki Serkan, “Başlayalım mı komutanım?” diye sorduğunda başımla onay verdim. Serkan elindeki hoparlörü yere bıraktı ve telefonundan bir şeyler açarken diğerleri ellerindeki torpilleri yakmaya başladılar. Birden son ses açılan yangın alarmı ile yüzü maskeli Nizami, Özgür, Göktuğ, Fırat abi ve Kubat aynı anda koğuşların kapısını açtı. Torpilleri içeri fırlattılar, kapıları arkalarından kapattılar. Patlama sesleri art arda gelmeye başladı.

Kapıları açtılar, aynı anda koğuşlara girdiler. Duvarlara vura vura, “Kalk, kalk!” diye bağırmaya başladılar. “Uyan, çabuk!”

Arkamdaki hoparlörden gelen ses yeri titretiyordu. Düz gözlerle karşıyı izlerken Serkan yanıma geldi ve telefonu elime verdi. “Sesini kısacaksınız...”

Telefonu avucumda sıkıp soğuk gözlerle koridoru izlerken, “Beş dakika içerisinde içtimaya!” diye gür, hoparlörden yükselen sestten daha yüksek bir sesle bağırdım. “Beş dakikanız var!”

“Komutanım siz bu sesle nasıl ezan okursunuz var ya...” dedi Şükrü diğer yanımdan çıkarak. “Maşallah.”

“Ses ses değil, müzikal mübarek. Bugün de ayrı bir havanız var komutanım. Ne diyordunuz siz kadınlar? Auro?” dedi Serkan.

“Biz kadınlar diye bir şey yok Serkan, bir daha siz kadınlar diye başladığın cümleden sonra senin burnunun yok olacağı gibi.”

“Esağfurullah komutanım. Kadınlar bana eğil dese kölesi olurum hepsinin,” dedi. Gözlerimi iki saniye kapalı tuttuktan sonra açtım ve anlamamış gibi ona baktım. Yutkunarak dikleşti. “İçime Nizami yavşağı girmiş, birazdan çıkarırım komutanım. Ben Serkan Direk, susuyorum direkt. Saygılar.”

“Komutanım bir şey sorabilir miyim?” diye sordu Şükrü, Serkan’ı izlemeyi kesip.

“Hayır,” diyerek koridora geri döndüm.

“İstirham-”

“Hayır.”

“Komutanım jıst merak,” dedi *just* yerine, dişlerini birbirine bastırarak. “Jıst,” diye ekledi.

“Dün gece İlayda’yla kahve içmek için benden aldığın izni ömrü billah görmek istemiyorsan sor,” dedim ona bakmadan.

“İhı,” gibi bir ses çıkardı. “Jıst benim ağzıma bir fermuar.”

“Bence de,” dedi Serkan ve kapılardan yarım giyinmiş, pantolonunu çekmeye çalışan, kamuflajının fermuarını kapatmaya çalışan askerler çıkmaya başladı.

En öndeki dangalak, “Günaydın, Sezin Komutan’ım,” deyince diğerleri de uyku mahmuru ona eşlik ederek bana günaydın demeye başladı.

Saat 03.42’yi gösteriyordu.

“Günaydın çocuklar, sabah şekeri ister misiniz?” diyerek elimi arkamdan çıkarıyormuş gibi yaptım. Onlar şeker bekliyormuş gibi elime bakmaya başlayınca nah işareti yapıp, “Alın şeker,” dedim. Hepsi neyi beklediklerini fark etti, utançla dikleştiler. “Ne günaydını ulan, ben sizin sınıf öğretmeniniz miyim?” diye bağırdım, yutkundular. “Herkes dışarı, derhal!”

“Komutanım onu iyi yaptınız ama,” dedi Şükrü kıs kıs gülererek. “Ben bile beklemiyordum. Valla âlem kadıns-”

“Zekeriya.”

“Emredin komutanım.”

“Sana verdiğim görevi hatırlıyorsun değil mi? Harfi harfine.”

“Evet komutanım. Bir mal olduğunu kabul et, çok konuşma ve askerler uyandıktan sonra dışarı çık.” Kafasını sallayarak onayladı kendisini. “Harfi harfine.”

“Aferin, başla bakayım.”

“Ben bir malım,” dedi. Onu boş gözlerle izledim sonra maskenin altından gülümsedi. Bana bakıp ağzına fermuar çeker gibi yaptı. Topuğu üzerinde dönüp yürümeye başladı.

“Komutanım şu kıtır kıtır Şeker’i en basitinden susturabiliyorsunuz ya... size ne desem bilemiyorum.”

“Sen de onun yanına git.”

“Emredersiniz.”

Serkan da yanımdan ayrıldı. Tek başıma kapıdan alacaklı gibi bağıra bağıra kalanları çıkaran diğer askerlerime baktım. Az kalsın yere düşecek bir çocuğu Kubat tek eliyle ceketinin ense kısmından yakaladı. Çocuk dili tutulmuş gibi Kubat’a baktı. “Teşek-” diyecekken Kubat birden çocuğu bıraktı ve çocuk yere düştü. Acıyla yüzünü buruşturdu.

* Sadece. (İng.)

“Oyalanma!” diye bağırdım kaşlarımı çatarak. “Bugün size gün yüzü yok!” Çocuk zar zor toparlandı, koşmaya başladı.

Göktuğ, “Hadi, hadi, hadi!” diye bağırınca bir çocuk Göktuğ’a döndü. Gözlerini kırıştıtırarak mal gibi bakarken Göktuğ gözünü yaklaşık yirmi santim aşağısında olan çocuğa dikip, “Hadi,” dedi son kez. Çocuk kafasını sallayarak onayladı ama kıpırdamadı. Göktuğ onu kolundan tutup ileri doğru ittirince farkına vardı ve koşmaya başladı.

Fırat abi uyuşuk şekilde koşanları kapıda kollarından tuta tuta ileri savurmaya başladı. Bir aralar uçan kuşlu bir oyun vardı, mancınıkla kuş fırlatıyordun. Çocukları ileri doğru oradaki mancınık gibi fırlatıyordu. “Çabuk ol, çabuk ol!”

Tatbikat tarzında uyandırılmaları iyi olacaktı. Albay da biraz gürültülü uyandırmamı söyleyince elimden gelen tüm imkânları kullanmıştım.

Ben de topuğum üzerinde arkaya döndüm ve ellerimi arkamda birleştirerek ağır adımlarla dışarı ilerlemeye başladım. Yanımdan koşan askerler kimin koridorun ortasından yürüdüğüne farkında olduğundan bana çarpmıyorlardı.

Çarpacak gibi olanlar oluyordu herhalde. Kol kola koşuyorlardı yanımda. Sanırım arkadaşları onları kollarından tutup düzeltiyordu. Tahminen.

Onları umursamadım. Kendilerini düzeltiyor, devam ediyorlardı. En sonunda dışarı çıktığımda kapıdan çıkanların Şükrü ve Serkan’ın hortumundan nasiplerini aldıklarını gördüm.

Buz gibi su, askerler kapıdan çıktığı gibi onları boydan boya yıkıyordu. Dışarıda olanlar içtima alanına doğru yerde sürünüyordu.

Ayılmaları gerekiyordu.

“Kapıdan çıkan yere yatsın!” diye bağırdı Şükrü. “Yere yatarak içtimaya sürüneceksin!”

Serkan, “Sürün!” diye bağırdı. Büyük hortumlar askerleri sırlıslam etse de bunun hakkında söylenmiyorlardı. Kapının kenarında, “Bu bir haftada ben sana yat deyince yatacak, kalk deyince kalkacaksın!” diye bağırdım. “Adını unutturacağım sana, sonra gelecek adını soracağım. Cevabımı alamazsam iki yüz sınav, iki yüz sayım! Duydun mu?”

“Anlaşıldı komutanım!” diye bağırdılar. Hortumdan nasibini alanlar ileriye doğru koşarak çıkan Göktuğ ve ona yardıma giden mavi berelilerim sayesinde içtima için durulan yere süründü.

Şükrü ve Serkan hortumları kapattılar. Diğerleri kenarda sıraya girdi. Ağır adımlarla ilerlemeye başladım.

Sudan çıkmış balık gibilerdi. “Sayıma başla!” diye bağırdım.

“Bir, iki, üç... on!”

“Tekrar!” diye bağırdım ellerimi arkamda birleştirerek.

“Bir, iki, üç... on!”

“Bir daha!”

Bunu on kez daha tekrarladıktan sonra, “Sen!” diye bağırdım ve aralarındaki beti benzi atan çocuğa yürüdüm. “İsmin ne?” diye sorduğumda titreyerek bana baktı.

“Ben mi komutanım?”

Derin bir nefes aldım önce. Elimi kaldırıp ensesini tuttum. “Başka birine mi bakıyorum ben şu an?”

“Mert Orman, Bursa, komutanım!”

“Bursa’nın neyi meşhur, Mert?”

“İskender?” dedi bana sorar gibi bakarken.

“Cık,” dedim ve onu ensesinden tutup sıradan çıkardım. Ensesine bir kez vurup ileri doğru ittim. Kafa üstü yapışacaktı ki kendini düzeltti. “Alayın etrafında kırk tur atan Mert Orman’ı meşhur. Koş, Mert. Koş!”

Mert titreyerek, “Emredersiniz komutanım,” dedi ve koşmaya başladı.

Gözlerimi kısa bir an Kubat’a çevirdiğimde Kubat mesajı almış gibi kafasını bir kez kaldırıp indirdi ve Göktuğ ile Özgür’e ıslık çaldı. İkisi de mesajı almış gibi içeri geri döndüklerinde sıradaki çocuklardan birinin önünde dikildim.

Çocuk gözlerini bana çevirmeden karşıya bakıyordu. “Sen güçlü görünüyorsun çocuk.” Tane tane, “Yumruk şınav, yüz, sayarak, başla,” dedim.

“Emredersiniz komutanım!” diyerek kenara doğru koşturdu ama o sırada Fırat abi koşan çocuğun tam kendi önünden geçeceğini anlayınca ayağını uzattı. Çocuk takıldı ve yere yapıştı.

“Ağlayacak mısın?” diye sordu Fırat abi ona. Eğilmedi ama kafasını omzuna doğru eğerek çocuğa acır gibi baktı. “Başla bence hemen. Sezin Komutan’ın insafı yoktur.”

Çocuk düştüğü yere yumruklarını dayayıp kendini yukarı doğru kaldırmaya başladı. “Bir, iki...”

Her birine koşma, sürünme, squad, şınav, mekik verirken geriye sadece Cihan kaldı. “Cihan,” dedim çocuğa.

“Komutanım.”

Sakince, “Bu haftanın sonunda canın sende kaldı diye mutluluktan ağlayacaksın, Cihan. Ağlatacağım seni,” dediğimde dudaklarını aralamıştı ki lafa girmesine izin vermeden, “Bana şükredeceğin günler için şimdi benden nefret et, Cihan,” dedim ve gözlerimle yeri işaret ettim. Cihan dişlerini

sıkarak bana döndüğünde, “Ne bakıyorsun? Kurbağa yürüyüşüyle dön etrafımda. Elli tur. Nereye gidersem çevremde elli bitirene kadar döneceksin!” diye bağırdım.

“Kom-”

“Sana konuşma şansı vermiyorum, Cihan! Emir bu!”

Cihan birden eğildi ve etrafımda kurbağa yürüyüşüyle yürümeye başladı. İlk yirmi turunda diğer askerlere bağırarak konuştum, yerimden ayrılmadım. Cihan sesini çıkarmadan kurbağa şeklinde etrafımda dönüyordu.

Cihan’ın son otuz dönüşünde yürümeye başladım. Cihan arkamdan geliyordu. “Mert!”

“Komutanım!”

“Seni göremiyorum!”

“Arkadayım komutanım!” diye bağırdığında yürüyerek ellerimi arkamda birleştirdim ve ona bakındım. Görünmüyordu.

“Dinleniyor musun sen orada?”

“Esağfurullah komutanım. Ne dinlenmesi? Gaza bastım, geliyorum!”

“Tekrar başla. Bağıra bağıra say turlarını. Sesini duyayım, Mert. Bugün kulağım biraz duymuyor. Yüksek çıksın sesleriniz.”

“Emredersiniz komutanım!”

“Bedenin yere degecek!” diye bağırdı Serkan yerde sürünenlere. “Emekliyor musun lan sen? Ağzına emzik de verelim mi? Sütün ılık mı olsun sıcak mı? Ha?”

Çocuklar vücutlarını yere yapıştırarak devam ettiler. Cihan’ı bir kere bilerek yere düşürdüm. Balon balığı gibi geriye doğru yuvarlandı. Sonra toparlanınca peşimde koştura koştura kırk sekize geldi ama ona otuzdan tekrar başlamasını söyledim.

“Bunlar uyanamamışlar mı, Yıldırım?” diye bağırdım Nizami’ye. Ne Keleş’ten ne de isminden bahsettim. Yıldırım, en zararsız sesleniş gelmişti kulağıma.

“Uyanamamışlar sanırım komutanım,” dedi Nizami maskenin altından.

“Hiç ayılmışlar gibi gelmedi bana.” Ayağımın dibinde bir çocuk sürünürken onun kafasını postalımla dürttüm. “Ayıldın mı?”

“Ayıldım komutanım. Taş gibiyim,” dedi postalımın altında acıyla.

“İnanmadım.” Cihan çevremde dönecekken ayağımın altındaki çocuğa denk gelince durdu. Sonra çocuğa, “Bir saniye,” diyerek üzerinden atlayıp çevremdeki turuna devam etti.

“Yıldırım, ne yapsak ki?” diye sordum.

“Komutanım ayıltırız,” diye bağırdı. “Bunları terletmek lazım.” Kubat’a verdiğim mesajdan sonra içeriye kaçan Gökтуğ ile Özgür alaydan çıktı ve yaktıkları torpilleri ortaya doğru fırlatmaya başladılar. Askerler acıyla bağırmaya başladı. Nizami’ye kısa bir işaret verdiğimde Serkan’a ıslık çaldı, birlikte hortumların başına doğru ilerlediler.

“Eğitimde ter dökmeyen arazide kan döker!” diye gür, gökyüzünü titretecek şekilde bağırdım.

Cihan etrafımda bir turu daha kan ter içinde tamamlarken, “Kırk dokuz,” dedi. Göz ucuyla ona baktım ve sonra hızlı bir şekilde ondan uzaklaşmaya başladım. Cihan kurbağa yürüyüşüyle ellinci sefer için arkamdan koşmaya başladı.

Cihan son turunu az kalsın tamamlayacaktı ki üzerinden atlayıp yürümeye devam ettim. Paytak paytak arkamdan koştu. Askerlere komut vererek bağırmaı bırakıp olduğum yerde on dakikanın sonunda durabildiğimde Cihan son turunu da tamamladı. “Komutanım bitti,” dedi.

Gözlerimi ona indirdim. “Donunu çekersin o zaman,” dediğimde Cihan anlamamış gibi baktı. Onu umursamadan arkamı döndüm. “Sıraya gir!” diye bağırdım. Koşarak sıraya girdiler. Onların önünde durduktan sonra, “Sürünerek alay kapısı ve içtima bölgesi arasında altı tur atacaksınız. Marş!” diye seslendim.

Nizami ile Serkan hortumları açtı, askerler sırlıklam bir şekilde kapıya sürünmeye başladı. Kubat ve Fırat abi yanıma yaklaştılar, iki yanımda dikildiler. Askerlerin tüm hırsıyla ilerlemesini soğuk gözlerle izledim.

Gün uzun olduğundan derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

Alaydaki odamdan yeni aldığım kibrit kutusunu açtıktan sonra içinden bir çöp çıkardım ve kibrit çöpüne bakmaya başladım. Evden çıkmadan önce kazağımı almak için salona girdiğimde yerde gördüğüm kibritin yazısını düzden okuyunca onu almış, tıptış tıptış odamdaki masanın çekmece-sine koymuştum. Alaya dönünce de masamın çekmecesinden yeni kibrit çıkarmıştım.

O kibrit kutusunun anısı düşmesiyle değil, kalbimle birlikte toplandığı için daimi kalacaktı. Onu çöpe atmak isteme sebebim gerçekten kötü bir anıyı kucakladığıındandı. Kutunun içine düşüşümün kırıklarını toplamıştım. Onu saklamak isteme sebebim, koca adamımın kibritleri toplarken çocuk gibi kalan beni ayağa kaldırıp tüm geceyi unutturmasındandı.

Kazanan yine kader olmuştu.

Kutunun pürüzlü yerine çöpü sürttüğümde alev alan ateşe bakmayı kesip sigaramı yaktım. Yorucu bir gün olmuştu. Tüm gün askerlere bağırıp hakaret ederek, sündüre sündüre günü tamamlamıştım. Sabah kahvaltılardan sonra Keleş'i gönderip yanımda kalan mavi bereli askerlerle devam etmiştim. Atış yaptırmıştım. Beni şaşırtmışlardı. Gerçekten güçlü ve çevik çocuklardı. Tek sıkıntıları kondisyon gibi duruyordu. Görev dönüşü biraz zorlanmaları gereken konu belli ki antrenmanlar içindi.

Sigarayı dudaklarımdan uzaklaştırıp yere bakmaya başladım. Babaa-nem bugün Turan'ı yemeğe çağırmıştı fakat ortamın gergin olacağını hissediyordum. Hele ki dün ona boş bulunup abimle konuşmamızdan bahsettikten sonra onları karşı karşıya getirmek biraz uçuk bir seçim olacaktı. Abimi dövmeyi düşünüyordu, sırf ben küsmeyeyim diye vazgeçmiş görünüyor olabilirdi ama inandırıcı gelmemiştir.

Aslında biriyle olan özel muhabbetimi başkasına anlatmayı sevmezdim. Mesela Turan'a tim hakkında bilgi verirken onların özel hayatından bahsetmezdim, bahsettiğim özel bilgiler Keleş'in bildiği şeylerdi. Turan da Keleş'te olduğundan onları anlatmıştım ama abim? Evet, sevdiğim adamdı ama neden anlatmıştım ki? Bunca yıl hiçbir şeyini kimseye anlatmayan ben, ne diye ona abimle konuşmamdan bahsetmiştim?

Çünkü kocan? Ama artık ben dayanamıyorum senin triplerine ya. Ne diyecektin kocana? Yere düştüm, dizim uf oldu mu? İnanırdı sanki, Seziş.

"Of," diyerek avucumu alnıma yasladım ve sertçe sıvazladım. Evet, sevgilimdi (kocan) ama bu abimle ilgili bir şeyler anlatmamı gerektirir miydi?

Sen geçmişten kaçırıyorsun ama geçmiş senden gidemiyor, Seziş. İçindeki annene benzeyen sesi susturamıyorsun. Küçükken sen de annene uyararak aileni, abilerini, babanı her daim kusursuz göstermeye çalışırdın. Bugün abinin eksisini, ailevi sorununuzu başka biri biliyor diye rahatsızsın. Seni de suçlayamıyorum şimdi.

Montun cebindeki telefon titreyince daldığım yerden kurtuldum, telefonu cebimden çıkardım ve mesaja baktım.

Turan Alp'ti.

Bana bir fotoğraf göndermişti. Fotoğraf buradaki şebeke çok çekmediğinden geç yüklendi ama keşke de yüklenmeseydi. Bana pantolonunun üstünden bacak arasının fotoğrafını atmıştı.

Önce beynimin durduğunu, gözlerimin yandığını hissettim. Nefesim kesilir gibi oldu. Ağzımın içi kurudu. Nabzımın atış hızı doksandan yüz yirmiyi buldu. Nefesim sıklaştı.

*Bu nasıl fotoğrafı alan gergedan ayı? Kafamı nerelere vurayım? Nerelere sür-
tüneyim? Allah'ım kör kuyularda mı bıraktın beni? Ben bu adamı istiyorum
Böyle olmayan adamı ne yapayım, üçüncü karısı mı olayım?*

Civanım: Kucağım seni özledi.

Fotoğrafa bakarken resmen acıktım. Odasıındaydı. Bacaklarını odası-
daki koltukların arasındaki sehpaye uzatmıştı ve elini bacak arasına yakın
bir yere koymuştu. Damarlı, büyük elini görünce aklıma dün gece doluştu.
O eliyle neler yaptığını hatırlayınca bana ateşler bastı. Sürmenaj oldum.
Depresyona girdim. Öldüm. Gerçekten, gözlerim yanıyordu.

Onu en gerekli üst mercilere, CİMER'e, savcılığa falan şikâyet etme-
liydim. Hakkında suç duyurusunda bulunmalıydım. Donuna kadar al-
malıydım.

*Donunu alma konusuna katılıyorum. Ateşim çıkıyor. Alo, beni alın. Alo,
ben çok kötüyüm. Alo, savcılığa verildiniz.*

"Komutanların bal yüzlüsü, çiçeğine arı olduğumuz biricik tatlış ko-
mutişimiz," diye gelen sesle telefon kucağıma düştü. Telefonu soğukkanlı
olmaya çalışarak kaptım, ekranı kapattım. Derin bir nefes alıp dudaklarım-
dan verdim o nefesi. Sanki olmaması gereken bir şey olmuş da yakalanmış
gibi hissettim. Kaşlarımı çatarak karşıdan gelen kalabalığa baktım.

Keleş karşıma geçmiş otuz iki diş sırtıyordu.

"Komitiş ne lan, geri zekâlı?" dedi Serkan sırtımasını kesip kaşlarını ça-
tarak Nizami'ye dönerken.

"Öyle birden içimden geldi."

"İçini sikerim."

"Olur," dedi Nizami.

"Olmaz," dedi Özgür.

"Hayırdır?" diye sordum en önde konuşan Nizami'ye. Neyden bahset-
tiklerinden haberim yoktu. Benim aklım tamamen ekranını kapattığım te-
lefonda kalan fotoğraftaydı.

Zalim Turanişko, senin Allah'ın yok mu?

Şükrü, "Aşko kuşko olasıımız tuttu. İnsan bir doksan iki bile olsa çıkarıp
glossunu tazelemeli," dedikten sonra boğazını temizledi. Sert bir sesle ko-
nuştı sonra. "Pardon komutanım. Yani sizin yalnız başınıza oturduğunuzu
görünce sizi alalım da hep birlikte yemekhanede yemek yiyelim dedik."

"Satürn'ün enerjisi günümü mahvediyor," dedi Nizami ince bir sesle.
Sonra birden sesini kalınlaştırdı. "Yani bugün de hava pek güzel, bağırsak-
larımız falan donuyor. Tunceli bize yine götünü döndü, sağ olsun."

“Tunceli sana götünü döndüyse pandik atmayı unutma kardeş,” dedi Şükrü.

Telefondakini unutmaya çalıştım. Serkan, Şükrü’ye gülüp onun kafasının arkasına vurunca şak diye bir ses çıktı. “Oğlum ne güzel senin çıplak kafana vurmak ya! İçime huzur doluyor.” Bir daha vurdu, şak sesi yükseldi. “Şak, şak, şak. Yavşak. Resmen kimlik kontrolü gibi vuran seni tanır.”

“Çek lan elini,” dedi Şükrü onu iterek. Saçlarını en son kestirdiğinden beri en fazla iki ya da üç santim falan uzamış olmalıydı. Hâlâ keldi. “Komutanımızın gül yüzünü görmeye geldim. Seninle konuşacak olsaydım Lazkiye’yi de alırdım yanıma. Malum, muhabbeti senden daha çok sarıyor.”

“Hayatımdaki herkesi çalmaya yeminli gibi lanet kedi,” dedi Serkan ve öfkeyle oturduğum bankın en ucuna kuruldu.

Özgür sırtarak, “Komutanım, duyduğumuza göre babaannemiz gelmiş,” dedi yanıma oturarak.

Babaanneni hemen benimsemeleri detayı, Seziş. Çok seviyorum bu aptal yavruları.

“Babaannemiz diye genel bir durum yok,” desem de oturduğum u şeklindeki banka asla utanmadan, kızarmadan kuruldu. “O benim babaannem,” dediğimde kıkırdadılar çok komikmiş gibi.

“Komutanım, sizi beni mi var? Biziz işte ya,” dedi Nizami anlamsız biçimde ve Özgür’ü kenara itip yanıma kurulan o oldu. Özgür kaşlarını çatsa da kenara kaydı. Yanına Göktuğ oturdu. Göktuğ’un yanına Kubat yerleşti. “Biz babaannemizin elini öpmek istiyoruz. Yalamalı bir şekilde,” diye ekledi.

Kaşlarım çatıldı ve şaşkın bir şekilde Nizami’ye döndüm, sigara külüm yere düştü ama odaklanamadım. “Nasıl yani?” diye sordum.

“Komutanım, Serkan abi dedi ki yaşlıların elini ne kadar büyük ve tükürüklü öperseniz size o kadar para veriyorlarmış,” dedi Göktuğ araya girerek. “Çok gizli bilgiymiş.”

Kaşlarım daha da çatıldı. Babaannemin yirmi beş ve kırk altı yaş aralığında olan yedi koca adama para vereceğini düşünmüyordum.

“Ya beni yarak gibi bilgiler konusunda ne kadar şaşırtabilirsiniz diyorum, daha da şaşırtıyorsunuz,” dedi Fırat abi ve yanıma oturdu. “Tövbe ya Rabbim, yatsıya kadar abdestim dursun diyordum da bunlar sayesinde mümkün mü?” diyerek yukarı baktı. “Allah’ım sen bu garip kulunu affet. Temiz ruhum bu heriflerden dolayı kirleniyor.”

“Ab-” dedi gülerek Şükrü, Fırat abi ile Serkan’ın arasına kurulurken.

Fırat abi birden ona döndü. Şükrü irkildi. “Ben sana benimle tek bir kontak kurmayacaksın, o cünüplük kokan bedenini ben ve İlayda’dan uzak tutacaksın demedim mi?”

“Abi jst bir kaaave ya,” dedi Şükrü ağzını yaya yaya.

“Kahveni sikerim. Kızın kahve kremasının üzerine tek taş çizdirip, *Allah’ın işine bak, İlo’m. Görüyorsun evren mesaj veriyor, görmezden gelmemek lazım*, demişsin lan.” Onun çıplak kafasına şaplak attı. “İlo’m ne lan? Senin canın Allah’ına kavuşmak mı istedi?”

“Abi ben ne bileyim ya? Siparişi alan kız çizmiş, ben mi dedim?”

“Evet,” dedi Nizami.

Şükrü kafasını uzatıp Nizami’ye baktı. “Saçımı yine aynı şekil kestirmezsem benim de ismim Şeker Şükrü değil ki.”

“Dünyaya bu kötülüğü yapamazsın.”

“Her gece başında dikileceğim. Kâbuslarında seni pandikleyerek sınır dışı ettireceğim. Bu mesajı on kişiye göndermezsen şekerinizi yükselten Şükrü modelindeki saç stilime geri dön-” dedi ve bu sefer alnına şaplak yedi. Fırat abi onu öldürecekmiş gibi kafasını geri ittiğinde yutkundu. “Sezin Komutan’ımla istişaremizden çok kopmayalım,” diye de konuyu değiştirdi hemen. Fırat abinin üzerinden bana doğru eğildi, Fırat abi onu öfkeyle itince de yere düşecekti ki ayağıyla kendini zor durdurdu. Sıçacak gibi gülmüseddi. “Biz el öpmeye gelelim dedik komutanım.”

Fırat abi dişlerini sıkarak tekrar bir küfür furyası başlatacakken Göktuğ yardıma girişti. “Komutanım, bir de sebebi merakımı yanlış anlamazsanız... babaannemiz bize çorbasından yapar mı? Gerçekten her gece çorbanın orijinal halinin merakıyla yatıyorum.” Ortaya doğru eğildi Göktuğ. “Yanlış anlamayın, bir yerlerim ş-”

“Sokacağım bir yerlerine,” dedi Kubat sigarasını çakmağıyla yakarken. Bakışlarım çakmağında takılı kaldı. Çakmaktan zar zor gözlerimi çektim ve yüzüne diktim. O da hemen cebine geri sokmuştu zaten. “Düzgün laflar edin Sezin Komutan’ın yanında.”

“Özür dilerim,” dedi Göktuğ ama onlardan dikkat etmelerini beklemiyordum.

Saçma muhabbetlerine de gey şakalarına da küfrün dibine vurup mide bulandırmalarına da alışkındım artık. İki abiyle büyüyen mahallenin hoppacık erkek Fatma’sıydım. Ortaokulda sınıf futbolunda forvet oynayarak bizim erkeklere turnuva kazandırmışlığım vardı.

Geçmişimiz çok karanlık, Seziş.

Onun özüne göz kırpıp sorun olmadığını belirttiğimde kocaman gözlerle gülümsedi. “O çorbayı ayarlar-” Durdurdum kendimi. Ayarlamaya gerek mi vardı? “Aslında babaannem Turan’ı yemeğe çağırmıştı bu gece. İsterseniz siz de gelin.”

Turan’la babaannemi bir araya yemin ederim ki bir şekilde getirirdim ama abimle Turan’ın aynı odada, iki erkek olması çok sakıncalıydı.

“Turan Komutan’ı yemeğe mi ça-” diye soruyordu Özgür ama Fırat abi onun konuşmasına izin vermeden araya girip, “Ben Sevil’le İlayda’yı da çağırayım. Bugün dışarıda yiyeceklerdi, hiç dışarıda yemesinler,” diye konuşur acelesiz görünen ama hızlı bir tavırla.

Özgür ve Göktuğ gerçekleri bilmiyordu.

“Neden Turan Kom-” Devamını getiremedi Göktuğ.

“İlo’m da mı geliyor?” diye sordu Şükrü heyecanla araya girip. Fırat abi kaşlarını çatarak ona döndüğünde bu sefer Nizami uzandı ve kafasına bir tane geçirdi. Şap dedi kafası. Böyle tok bir sesle şaplak kafasına oturdu.

“Canına mı susadın? Sus lan işte. Keltoş.”

“Gerçekten kırıcı olduğunuzun farkına varın. Bu aralar kafama vurmak yerine öpmek hiç mi aklınıza gelmiyor? Keltoş değil, minnoş bir kalbim olduğu? Minnoş, şeker mi şeker, tatlı mı tatlı bir delikanlı olduğumu hatırlayalım arkadaşlar, kardeşler, abiler, dostlar. Lütfen. Benim de canım var ya.”

“Kedi gibisin sen. Bir bok olmaz sana.”

“Hepiniz vurduktan sonra iki canım kalıyor zaten. O haklar da Sezin Komutan’ımla Turan Komutan’ımın,” dediğinde uzanıp ben de vurdum kafasına. Şak sesi çıkınca gerçekten de insana huzur verdiğini fark ettim. Şükrü’nün çıplak kafasına vurmak terapi gibiydi. Şükrü kafasını eğdi ve çocuk gibi, “Kaldı bir,” dedi.

Göktuğ araya girdi. “Babaannemiz Turan Komutan’la tanıştı mı ki?” diye sordu keyifle. Hiçbir şeyden haberi olmayan suratına baktım.

Özgür, “Tanışmıştır ya. Serdar Komutan dedi ya *babaannesi alaya geldiği için Sezin bir eve yerleşti, o yüzden alayda değiller* diye,” dedi ve sonra kafası karışmış gibi bana döndü. “Ama Turan Komutan’ın bu hikâyedeki konumunu anlayamadım, Sezin Komutan’ım,” dedi.

“Olum Keleş’in komutanı ya,” dedi Göktuğ.

Hepimiz onların konuşmasını dinliyorduk. Serkan ve Nizami sessizce ışıkları açık olan bahçeyi izliyordu dertli dertli. Davranışları bu konuda yorum yapmayacaklarının pankartını açıyordu. Fırat abi ve Kubat da sessizdi. Şükrü kafasını aşağı eğmişti. Demek ki bu beşli arasında bir toplantı gerçekleşmişti.

Ya da Turanişkomuz konuştu onlarla? Ağızlarına sıçtı. Çok iyi yapar o işi ama o ağızla daha güzel şeyler yapabiliy-

“İyi de Keleş’in biz olduğumuzu bizden ve üstlerden başka kimse bilmiyor aga.”

Sessiz kaldım.

“Albay tanıştırmıştır. *Turan da görevini icra eden askerlerimizden biridir. Sezin Üsteğmen’le de araları pek iyi değil ama anlaşıyorlar bir şekilde, demişti* albay.”

Ben bu çocukların enayiliğine çok üzülüyorum bazen.

Özgür güldü. “Bize bilgi verirken bile yiyorlar birbirlerini ama en azından yan yana dururken birbirlerinin kafalarını patlatmıyorlar, demişti.”

Albay böyle mi düşünüyordu?

O sırada birbirinizin nefesini kesip, kaşını açarak yaranızı falan parmaklayan siz. İşte nereden nereye... Şimdi yine nefesinizi kesiyor, başka şeyler açıyor, başka şeyler parmaklıyorsunuz. Allah’ın adaleti, sizin asaletiniz, Seziş.

“Turan Komutan’la Sezin Komutan bizi külotumuzdan direğe asmakla tehdit etmeseydi bilirdi birbirlerinden nefret-”

Şükrü ile Nizami aynı anda öksürdü. Serkan Şükrü’nün, Özgür yanında oturan Nizami’nin sırtına vurdu sertçe.

“Öhö!” diye bağırdı Şükrü ciğeri çıkıyormuş gibi.

“İyi misiniz abi?” diye sordu Göktuğ. “Havadan falan mı acaba?”

Nizami, “Allah’ım sen bizi ateşlere atma ya Rabbi,” diyerek öksürdüğünde dudaklarımı araladım. Kubat’la göz göze geldim ve sonra birden gelen ürpermeyle başım yavaşça alaya döndü. Bakışlarım Turan’ın odasının penceresine tutundu. O an perdenin ardındaki karaltıyı gördüm.

Burayı izliyordu.

Ne düşündüğünü, bizi izlerken neler hissettiğini o kadar merak ettim ki bir an kalkıp odasına gitmek ve ona sımsıkı sarılmak geldi içimden. Annesi hep onu bir asker olarak gördüğünden, oğlu olarak gördüğü zamanlar çok az olduğu için kapılardan kovulmuştu belki. Bir gün bana, “Kovulmaya alışkınım, Kaza,” demişti. Onu kovanın annesinden başkası olmadığını düşünüyordum.

Onu kovmaz, dış kapıda bırakmaz, sahipsiz kalmasına izin vermezdim. Asla. Ben hep onun sağında, solunda, önünde, arkasıdaydım.

Sobe.

Derin bir nefes aldım. “Turan Komutan’ınızla bir ilişkimiz var.”

Sessizlik oldu. Nizami’yle Şükrü’nün öksürüğü kesildi. Göktuğ’dan ve Özgür’den ses çıkmıyordu.

“Kanka kısa süreli bir sağırlık geçirdim galiba,” dedi Göktuğ on saniye sonra Özgür’e dönerek. “Kulağıma şöyle hayvan gibi bağıır mısın?” Özgür yine donmuş, kimsenin onu görmediğini düşündüğünden olsa gerek gözünü bile kırpmadan put gibi ona doğru yaklaşan Lazkiye’ye bakıyordu. “Kanka şöyle bana bir öküz gibi bağıırıp kulağıma emcükler misin?” Göktuğ’un sesi sonlara doğru kısıldı ve sessizleşti.

“Bunu uygun gördüğüm bir zamanda size söylemek istemiştım. Gerçi bazılarınız uygun olmayan şekilde öğrendi ama sonuçta doğru olanı daha fazla saklayamazdık.”

Demek ki hissediyorlar. Belki de haklılar. Evet, siz karı koca olacaksınız! Turan Kaza ve Sezin Kaza olarak.

“Evet, Turan’la kısa bir süredir beraberiz.”

Bir sessizlik oldu. Sadece esen rüzgâr ve Lazkiye’nin mırıltıları duyuldu bir dakika boyunca. İlk konuşan Şükrü oldu. “Sezin Komutan’ın ağzından duyunca daha kötü hissettiriyormuş.”

Serkan, “Ben bunu duymamak için bu konu geçtiğinde *hadi mare çikilota çikita*” diye başlayıp dünyaya kendimi kapatmayı düşünüyordum. Beklenmedikti,” dedi trans girmiş gibi yere bakarken.

“Geç kaldık,” dedi Nizami de. Sonra oldukça ruhsuz bir sesle ekledi. “Hadi mare çikolata çikita, çiki çiki çikita.”

“Hadi mare çikolata çikita,” dedi Serkan da ellerini dizlerinin üzerinden sallandırıp dert oturuşu yaparak.

“Göktuğ,” diyerek ona döndüğümde Göktuğ’un şok içerisinde alaya baktığını gördüm. Gözlerini kırıştırdı. Yutkundu.

“Parmaklarım uyuşuyor,” dedi ve ellerini kaldırdı. Elleri baktı saf saf. “Karıncalar yiyor parmak ucumu. Öldüm mü?” diyerek parmaklarını birden ısırıldı. Ona çatık kaşlarla bakarken Göktuğ iki elini de ağzına sokmaya çalıştı.

Kubat, “Lan n’apıyorsun, manyak?” diyerek onun parmaklarını ağzından çıkardı.

“Tansiyonum düşüyor galiba.” Bana baktı. “Abla rüyaysa şöyle bir okkalı tokat at da uyanayım.”

“Hadi mare!” diye bağırdı Nizami dertli bir nağme ile bağıırırken. Sesi Bülent Ersoy gibi çıkmıştı. “Çikolata çiki çiki çikita!”

“Oğlum saçmalamayın lan,” dedi Fırat abi şok içinde. “Niye karaktersiz hareketlerde bulunuyorsunuz? Kadının özel hayatı. Uygun görmüş, hayatına almış Turan Komutan’ı.”

* Ferhat Kesmen – Çikolata Çikita.

“Ben anlamadım,” dedi Göktuğ bana dönerek. Gözlerini kırptırdı. “Şimdi bana şey mi diyorsunuz siz? Şey... şey mi diyorsunuz? Sezin abla bu hayatta laf bile söyleyemeyeceğimiz tek insanla mı birlikte? Hani kudursak da götümüzde osuruğumuz buz, bokumuz taş olsa da tek laf edemeyeceğimiz, çevremizdeki tek insan- abi, bana bir şeyler oluyor,” dedi ve kolunu Kubat’ın eline koyup bayılıyormuş gibi yaptı.

Kubat ona tokat atıp, “Ne oluyor lan? Bayıldın mı cidden?” diye sorunca ve Göktuğ’dan ses çıkmayınca telaşla ayağa kalktım.

“Göktuğ?” Onun önünde durdum. Kendisini Kubat’ın kolunun üzerine atmış, geriye doğru yatmıştı. Kolundan tutup sarstım. “Oğlum.” Hemen aceleyle kafasını kaldırdı.

“Yok, bayılmadım,” dedi ben sıfatına tokadı yapıştırmaya hazırlanmışken. “Şu an nabzım far görmüş tavşandan daha hızlı atıyor ama henüz bayımadım, nasıl oldu onu da anlayamadım. Bayılırdım normalde ama bu sefer bayılamadım.”

Öfkeyle kafasına bir tane yapıştırdım. “Korkuttun, geri zekâlı çocuk,” dediğimde Kubat onu tutmayı bıraktı ve Göktuğ kıcı ters dönecek şekilde arkaya doğru yuvarlandı. Kafa üstü düştü, ayakları yukarıda kaldı. Acıyla inledi.

Kubat, “Beni de ürküttü amına koyduğumun salağı,” dedikten sonra hırsını alamadı, onun götüne yumruk attı.

Göktuğ götüne elini götürüp korumaya çalıştı. “Abi bir dur. Acıyor.”

“Hımm?” dedi Özgür kafasını birden kaldırıp. Sonra Göktuğ’a döndü ve Göktuğ’un götünün havada olmasını umursamadan konuştu. “Göktuğ, kanka çok garip bir rüya gördüm. Sezin Komutan ve Turan Komutan sevgililermiş. İkimiz hariç Keleş’teki herkes biliyormuş. Çok garipti, yemin ederim.” Kamuflajının kolunu sıyırdı ve kolunu gösterdi. “Tüylerim diken diken olmuş valla. Çok gerçekçiydi. Retrodan herhalde.”

Göz devirerek yana doğru baktım ve sonra ellerimi yüzüme gömüp sıvazlamaya çalıştım. Kafayı yiyecektim. Kabullenmeleri neden bu kadar zordu?

İki senedir seni korumaya ant içmişken birden bu hayatta höyt bile diyemeyecekleri tek adamla evlisin.

Evli değildim.

En yakın zamanda evleneceksiniz. Yaz kenara.

Nizami, Şükrü ve Serkan tek kelime etmeden bana bakıyordu. “Kanka niye ağlıyorsun?” diye sordu Özgür. “Rüyaydı lan.”

“Göktuğ?”

Kubat onu yakasından tutup kaldırdı ve geri oturttu. “Beni dinleyin, bir daha asla bu kadar uzun konuşmayacağım,” dedi ve herkesin onu dinlemesini sağladı. “Her ikisini de sever, saygı duyarız. Evet, Sezin Komutan’la daha fazla vakit geçirdik ve bizde daha farklı bir konuma geldi ama Turan Komutan’ın da nasıl bir insan olduğunu az çok anladık. Onu da bizden, ailemizden yaptık.” Fırat abi kafasıyla onayladı. Kalbim hızla çarparken Kubat’a hissettiğim minneti ve içinde bulunduğumuz durum yüzünden hissettiğim minik korkuyu göz ardı etmek istiyordum. “Her ikisi de temiz, iyi kalpli, akıllı, ne yaptığını bilen insanlar. Eminim ki bu ilişki temelsiz, içi boş bir şey değil. Bize de saygı duymaktan başka bir şey düşmüyor.” Hepsinin yüzüne tek tek baktı. “O yüzden artık kendinize gelin götünü siktiklerim.”

Bir sessizlik oldu. Göktuğ yutkunarak ellerini önünde birleştirdi, parmaklarıyla oynadı. Birkaç dakika hepimiz sessiz kaldık. Şu birkaç dakikada kaç kere yutkundum bilmiyordum. Kafamı hiç eğmedim. Pişman değildim ve ilişkimin sonuna kadar arkasıdaydım. U şeklindeki bankın ortasında, karşılarında ayakta dikiliyordum. Hepsinin suratındaki ifadeyi görüyordum, Fırat abi ve Kubat hariç hepsi iki arada bir deredeymiş gibiydi.

Yine ilk Şükrü konuştu. “İyi konuştu şimdi,” dedi eliyle Kubat’ı göstererek.

Kubat, “Takdirine çok ihtiyacım vardı sanki amına koyduğum,” dedi ve göz devirerek yeni bir sigara yaktı.

“Ben zaten içten içe hep yakıştırmıştım onları,” dedi Özgür kısık bir sesle. “Dışarıdan yani,” diye ekledi.

“Kötü bir adam da değil şimdi. Bizim için de Sezin Komutan için de ne kadar düşünceli ve yardımsever bir adam olduğunu biliyoruz,” dedi Nizami.

Çok yardımsever. Biz de öyleyiz. Koltukta yardımlaşıyoruz. Allah herkese böyle yardımsever koca nasip etsin.

Serkan, “Kötü adam değil ama bu Sezin’i üzdüğünde kafamızı eğip kabulleneceğimiz anlamına gelmiyor,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Ben hâlâ buradayım,” dedim. Serkan oturduğu yerde oturuşunu düzeltti.

“Pardon, evet. Kusura bakmayın,” dedi ve öksürdü. Gözlerini bana dikti, utançla ciddileşti. “Pardon komutanım.”

“Pardonları eşekler, sizi de komutanlar kovalar haberiniz ola,” dedi Fırat abi ve derin bir nefes aldı. “Bugün güzel bir gün oluyor. Gideyim de karımı arayayım. Canım karım.” Ellerini dizlerine vurarak kalktı ve oturan

dingillere baktı. “Sizin karınız yok tabii. Karınızın olması nasıl bir şey bilemezsiniz. Çok güzel. Adam olun da kendinize eş bulun. Karıma kurban olurum. Karıma âşığım.”

“Saygım sonsuz sana abi,” dedi Kubat sigarasının dumanını dışarı bırakarak.

“Eyvallah, Kubat’ım,” dedi Fırat abi yüreğinden kopar gibi bir sesle. “Gel, sana da bir çay ısmarlayayım.”

“Çay bedava abi,” dedi Kubat.

“Olsun ısmarlayayım. İsmarlama olması için cebimden mi çıkması gerekiyor ulan? Gel, hazırlanmadan önce bir boğazımız ıınsın,” dedi Fırat abi. Kubat sigarası yarım olsa da söndürüp Fırat abinin arkasından gitti.

Geriye kalanlara tekrar döndüğümde Şükrü, “Ben sevindim galiba içten içe,” dedi. “Şimdi anlayamadım tam ama sevindim gibi de.”

“Ben de galiba,” dedi Özgür kafası eğikken.

Nizami, “Ben hâlâ yediremiyor gibiyim ama ben de mutlu oldum sanki,” dedi.

Serkan, “Turan Komutan’ı severim. Şimdi sevgili olduklarını duyması biraz dertlendirdi de düşününce... ben de sevinmiş gibiyim,” dedi ve sustu.

“Sevindiniz mi gerçekten?” diye sordum.

Utanmasan işaretparmaklarını birbirine dokundurup, yaaa gerçekten mi diye soracaksın, Seziş. Ne kadar da değer veriyorsun aslında düşüncelerine içten içe...

“Sevindik,” dedi Özgür diğerlerine bakarak. “Değil mi abilerim?”

“Sevinmez olur muyuz ya?” dedi Serkan ilk ayağa kalkan olarak. Bana yaklaştı. “Siz yanlış karar vermezsiniz ki.”

“Size yanlış olursa bizim de ona yanlışımız olur. Ödeşiriz,” dedi Nizami de kalkıp.

İkisi önümde durdu. Gözlerimi alttan alttan onlara diktim. Allah’tan ikisi de bana yakın boydaydı da Turan’a bakarken hissettiğim ağrıyı hissetmiyordum. Özgür de ayağa kalktı onlardan sonra. O zaman kafamı kaldırdım biraz. Ne uzun çocuktı... Bir de zayıf olunca insan iyice önünde direk dikilmiş gibi hissediyordu. Zargana gibiydi.

Önümüzde iki tane direk var. Serkan Direk ve Özgür. Şakayı kaptın mı, Seziş?

“Mürüvvetinizi de görmek nasip olur mu ki?” diye sordu Özgür. Boğazımı temizleyince, “Yani öyle değil de... şey komutanım. Mutluluğunuzu görmek,” diye ekledi. Bakışlarımı onlardan uzaklaştırıp kafamı kenara çevirirken gülümsedim. Şimdi de utandırmıştı eşekler.

Onlara geri döndüğümde Özgür ilk bir kaşlarını çattı. Sonra bakışları hem hayranlık hem de saygıya bulandı. “Sezin Komutan’ım, çok sevindim ben ya. Yüzünüz gülüyor. Size iyi geliyor Turan Komutan’ım. Vallahi size sarılasım geldi ya.”

“Oğlum, alaydayız lan,” dedim ciddileşerek. Etrafa bakındım. Alayın kapısındaki askerler başka yere bakıyordu.

“Komutanım çok içimden geldi, yemin ederim. Çok mutlu oldum ben sizin adınıza. Hem Turan Komutan’ım hem de sizin için. Anamla babam kavga ettikten sonra barışınca ve aynı sofraya birlikte oturduğumuzda da böyle hissederdim valla. Anam babamın önüne cilveli cilveli tabağını koyardı, babam *sağ olasıñ hanım* der göz kırparı. Şu an aklıma tam da kaşığım ağzımda, şaşkın ama musmutlu onları izlediğim zamanlar geldi. Çok da duygulandım,” dedi ve burnunu çekti. “Anamı da özledim ben galiba.”

“Sarıl bari,” dedim. Uzun ve duygulu konuşunca yüzüm buruşmuştu. “Ağlayayım falan deme.” Özgür birden eğilerek bana sarıldı. Burnunu da çekti omzumda. Kafasına elimi uzatıp itici bir şeymiş gibi dokundum. “Tamam geçti,” dedim alakasız bir şekilde. Ne yapacağımı da bilememiştim. Ne diye ağlıyordu şimdi bu çocuk? Parmak uçlarımla saçını okşadım. “Sümüğün kamuflejıma değerse beynini sümük haline getirir, koltuğun altına sürerim.”

“Küçükken ben sümüğümü koltuğun altına koyunca anam da bana beynin sümüklü derdi,” dedi Özgür daha da duygusallaşan sesiyle. Yüzümü iyice buruşturdum.

“Tamam, benim anan. Ağlama,” diyerek saçını okşamaya devam ettim.

“Komutanım, bizi eskisi gibi seveceksiniz değil mi?” diye sordu Nizami.

“O ne demek?” diye sordum Özgür’ün üzerinden onları görmeye çalışırken. Başarılı olamadım.

“Yani bizi unutmayacaksınız, değil mi?”

“O nasıl söz?”

“Siz öyle beni sopalayınca beni sildiniz sandım,” dedi Nizami. Ona söylediğim lafları kastediyordu. Belki farklı bir dil seçmeliydim ama haksız olduğumu düşünmüyordum. Her ailede sırlar ve kapılar olurdu. Onlar o kapının eşiğini henüz aşamamışlardı.

“Aileyiz biz,” dedim Özgür benden hafifçe uzaklaşırken. Elinin tersiyle sümüğünü silince buruşuk yüzümü bozmadan onu izledim. Ben yapınca çok çirkin değildi de başkası yapınca çirkin geliyordu. “Olur aile arasında öyle. Sizi döverim de severim de,” diyerek Nizami’ye döndüm.

“Kapının eşiğinde sizi bekliyoruz o zaman komutanım.”

Ona cevap vermeden onların arasından Göktuğ'a bakındım. Çocuğum bacaklarını hafif aralamış, ellerini bacaklarının arasından yere sarkıtmış, kambur bir şekilde yeri izliyordu. Kocaman çocuktuk, dertten küçücük kalmıştı.

Onu öyle görünce, "Göktuğ?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. Onu öyle çaresiz görünce dudaklarım aralandı. Bir şey diyemedim. Depresyona falan gireceğini tahmin etmiştim zaten. Bana karşı olan bağlılığı çok ayrı safhaydı. Onu askerliğe teşvik eden biri olmamın yanında, hayata döndüren biri olmamın da katkısı vardı bu bağa.

"Abla," dedi Göktuğ. "Siz bir de evlenirsiniz."

Şaşırdım o öyle deyince. Evlenirdik herhalde. Koskoca insanlardık. Evlenmese miydik? Valla onu öyle görünce evlenmemem gerekiyormuş gibi hissettim.

"Sonra bebeniz de olur sizin."

Bu gerçeği hiç düşünmemişler gibiydi. Suratları mal gibi kaldı. Kafalarında bir bebeğin döndüğünü fark ettim. İlk önce Nizami kapattı ağzını. Sonra Şükrü birden güldü. "Lan, dayı olacağız."

Nizami, "Lan, yedi tane dayısı olacak bebenin," dedi.

"İlk ismi Özgür olabilir mi?" diye sordu Özgür.

"Özgür Kız Nil gibi mi?" dedi Şükrü.

"Özgür Berke," dedi Özgür, elini çenesine sardı. "Özgür Teoman. Çok ağır bir isim oldu cidden. Özgür Kültigin."

"Çocuk birden tahtta doğuyormuş bir de. Kültigin ne amına koyayım? Doğar doğmaz *hakanlarım* diye sesleniyormuş bize." Güldü Serkan. "Otağımızda aşımızı yerken *bana sütümü verin, hakanlar!*"

Bir an anne olduğumu düşündüm. Kamuflajımla birlikte bir bebeği kucağımda salladığım sahne zihnimde dönmeye başladı. Arkamdan bir adam yaklaştı ve ellerini belime sardı. Onun güven verici göğsünü hissedince gülümsedim o sahnede. Kafamı omzuna yatırdım. Babası olduğu çocuğu kucağımda tutuyor, uyutmaya çalışıyordum. O da kamuflajlıydı. Bu sahne beni öyle ürpertti ki ne hissedeceğimi bilemeden gerçekliğe döndüm.

Ürperdim. "Daha ortada fol yok, yumurta yok. Ne çocuğu be?" dediğimde Göktuğ ayağa kalktı. Omuzları düşük şekilde bana yaklaşmaya başladı. Üzerime dağ gibi gelmesinden korkmadım. Göktuğ önümde durunca bana atıldı ve birden sarıldı. "Lan-" Nizami, Şükrü, Serkan ve Özgür de üzerime atılınca şaşkınlığım daha da büyüdü.

Kafamda bir gerçek parladı.

İlk defa onlarla bu şekilde toplu sarılıyorduk.

Dudaklarım kapandı ve şaşkınlığımı hızlıca üzerimden attım. Kollarımı kaldırıp onları sarmaya çalıştım. Ellerim koskoca beş adamı saramasa da çalıştım işte.

“Biz seni çok seviyoruz komutanım. Sen nasıl mutluysan öyle olsun,” dedi biri ama kim dedi seçemedim.

Gözlerimi yukarı kaldırıp kurutmaya çalıştım.

Çok duygulandım, Seziş. Gözlerimden işiyorum. Çok kötüyüm. Çok seviyorum bu çocukları cidden.

Onları hak edecek ne yapmıştım, bilmiyordum. Keleş, benim tek ailemdi. Ne olursa olsun hem beni desteklemeleri hem de yanımda olmaları benim için dünyalara bedeldi.

Gözlerimi kırptırdım yukarı bakarken. Derin bir nefes aldım. “Tamam ulan. Bırakın beni, cıvık herifler. Çok meraklısınız hemen sümüklük yapmaya. Bırak, uzaklaş.” Gülererek uzaklaştılar. “Benim babaannem sinirli kadındır. Biraz daha yemeğe geç kalırsak kulak zarımız patlayana kadar cıngar çıkarır. Hemen gidin, giyinin.”

“Geliyor muyuz? Geliyoruz. Vallahi de geliyoruz. Biz babaannemizle tanışacağız. Allah!” dedi Özgür ve ellerini çırpı. “Allah Allah! Sonunda bir anne elinden yemek yiyeceğiz. Annelerin hepsine kurban olurum. Allah,” diyerek ellerini çırpı çırpı Heidi gibi alaya koşmaya başladı. Lazkiye de arkasından koştu. “Gel kız. Sen de eksik kalma. Bugün sana tüküresim yok.”

Tükürmek mi? Allah'ım bayılacağım şimdi. Aklıma geliyor.

Şükrü, Nizami ve Serkan da alaya yan yana yürürken Göktuğ yanımda kaldı. Boğazını temizleyince ona döndüm. “Turan Komutan’a yanlış bir şey söylediğimde askerlikten atılırım, değil mi? Siz bize pek ses etmiyorsunuz ama Turan Komutan öyle değildir. Yanarım, değil mi?” dediğinde birden, “Ha?” diye kaba bir tepki verdim.

“Turan Komutan sizi üzerse suratının ortasına yumruğu yapıştırıp bir şerefsiz olduğunu yüzüne bağırırsam askerliğim yanar mı?”

“Yanar,” dedim.

Ofladı. “Hemen kaptı sizi. Ben nefret ediyorsunuz diye sizin aranızı arkadaş olmanız için düzeltmeye çalışırken sizi kendisine sevgili yaptı.”

“Oğlum, evladım, çocuğum,” dedim ve kolundan tutup alaya doğru ittim. “Yürü git, kafamı bozma. Kapma falan. Sandalye miyim ulan ben? Değişik herif. Nasıl konuşuyorsun sen benimle? Sevgili olmuşum adamla, sizi kaptı diyor. Yürü git, giyin. Mal. Dümbük.”

Yürüdü ama çocuk siniriyle yürüdü. Ona arkasından izlerken, “Hasbi-nallah,” çektim. “Ben gerçekten sabır küpüyüm.”

Göktuğ yaklaşmışken kapıdan çıkan Akkurt'u gördüm. İki elinde de kupa vardı. Üzerinde kamuflajıyla upuzun boyu, kasırga gibi estiren ela gözleri, geniş omuzları, kısa saçları ve temiz çehresi ile tüm heybetini hissettirerek dışarı bakındı.

Tam yanından geçen Göktuğ, Turan'a nasıl baktıysa Turan kafasını hafifçe geri çekti, kaşlarını çatarak garip garip onu izledi. Göktuğ paytak adımlarla alaydan içeri girip gözden kaybolurken Turan arkasından baktı. Kısa bir süre izledikten sonra kafasıyla *hayret bir şey* şeklinde bir ifade yaptı, önüne döndü.

Kapıdaki askerlere sorular sordu. Askerler dümdüz karşılıklarına bakarak cevap verdiler. Turan onlara bir şey dedi ve en sonunda yürümeye başladı. Bana doğru ilerlemesini izlemeyi seçtim. Benim gibi onun da üzerinde kamuflajının montu vardı. Büyük adımlarla yaklaşmasını izledim. Gülümsememek zorlarsa da mimik bile yapmadan bekledim.

"Mesajıma cevap vermedin," diyerek elindeki kupalardan birini bana uzattığında iki elimle sıcak kupayı kavradım. İçine baktım ve yüzüme doğru yaklaştıırıp kokladım. Çaydı.

Bayılırız çaya. Damarımıza çizik atsan çay akar. Ha öyle deliyuz bu merede.

"Öyle fotoğraf mı atılır?" Etrafa bakındım. Gözlerim, yemekten kalktığı için bahçeye sigara içmeye ve hava almaya çıkan asker topluluklarına takıldı. İkili, üçlü, beşli şekilde bahçeye dağılmaya başladılar. "Aklım çıktı. Öyle ani hareketlerde bulunmasana."

"Neden?" diye sordu kaşlarını kaldırıp keyifle. "Heyecanlandın mı?"

"Keşke sadece heyecanlanmakla kalsaydım." Biraz heyecan yaratsam ne olurdu? Tam şu an insan içindeyken onu sıkışacağı bir duruma soksaydım? Sabit bir yüzle ona döndüm. "Bacak aramın seni çağırdığını hissettim. O kucağa yerleştüğimde neler yapabileceğimizi düşündüm. Dün gece neler yaptığımızı düşündüm. Nasıl ıslandığımızı, terlediğimizi..."

Seziş, devre arası demiyor. Kimsenin soluklanmasına izin vermiyor. Vuruyor, gol oluyor. Dokunuyor, kaleye sokuyor.

"Kaza..." dedi yutkunarak. İkimizin de yüzü sabitti, mimik bile oynamıyorduk çünkü kapıda askerler bekliyordu ve diğerleri de bahçeye çıkıyordu. Boğazını temizledi, tekrar yutkundu. Derin bir nefes aldı. Karşımda dokuz doğururken ben sanki iş konuşuyormuş ciddiyetindeydim ama içimde havai fişekler patlıyordu.

"Kaza," dedi tekrar ve güldü. Kaşlarımı kaldırdım merakla. "Sen var ya... çok fenasın. Gerçekten çok fena bir kadınsın."

“Ben yok muyum ben?” dedim ciddi bir şekilde. Şimdi alayda olmasak, yemekten kalktıkları için dışarı çıkan askerler olmasa kıkırdarak onun üzerinde dans ederdim. Şartlar çok kötüydü. “Çok cin fikirliyim cidden. Fikirlerimin devamını duymak ister misin?”

“Evet, lütfen,” dedi. Bana doğru bir adım attı, gölgesi üzerime serildi. Yutkunarak gözlerimi yukarı kaldırdım. “Dün gece üstünde sürtündüğünü içine almak gibi bir düşüncen oluştu mu?” Dudaklarım aralandı, derin bir nefes aldım. “Bunu duymak isterim işte.”

Suratınızda tek bir mimik yokken nasıl bu konuşmayı yapabiliyorsunuz şu an? Allah canımı alsa da kurtulsam. Delireceğim çekiminizden.

“Ne yalan söyleyeyim, üstünde sürtündüğümle ilgili düşüncelerim sadece içime almakla sınırlı değil.”

Dilini yanağına bastırdı. Burnundan nefes verdiğinde cayır cayır yanan kulaklarımı umursamadan çayımdan bir yudum aldım. Şekersiz içtiğimi hatırlaması detayına hafiften içim eridi. Kupa yüzünden suratımın kapanmasını fırsat bilip Turan’a sinsice gülümsedim.

“O düşüncelerini geliştirmene yardım edebilirim.”

“Çok yardımseversin.”

“Konu sensen her zaman.”

“Her zaman ama en yakında olacak bu yardım, değil mi?” diye sordum. “En yakın zamanda yardım edeceksin yani bana. Üstünde sürtün-”

“Kaza, Allah belamı versin ki şimdi seni omzuma atıp kaçıracağım. Devam etme.” Çayından içti ama sanki içtiği soğuk bir suymuş gibi kana kana içti. Gözlerini kapattı. “Şu sesle, şu bakışlarla sakın devam etme.”

Adamın yularını zor dizginlemiştik, sen de yangına körükle gidiyorsun. Git. Koş yangına körükle.

“Emredersiniz komutanım,” dedim şirin şirin.

Tek gözünü açıp bana baktı. “Bir de şöyle şirin şirin bakıyorsun ya, parçalayasım geliyor suratını.”

Derin bir nefes aldım. Omuzlarım yukarı kalktı. *Ah, ah* gibi bir nefes verdim. “Canım seni çektiğinde deli gibi öpüşmeyeceksek canım niye seni çekiyor?”

Etrafa bakındı. “Valla o sorunun cevabı bende var. Hiç sosyalleşmeden, kapalı kapılar ardında canının çekmesine çözüm bulabiliriz.”

“Ay, çok iyisin.”

“Huyum kurusun.”

“Huyunu yesinler.”

“Lütfen artık.”

Gülmemek için dudaklarımı yaladım ve çayıma gömüldüm. Bir yudum aldım. Boğazımı ısıttı. “Çay çok sıcakmış,” dedim ve ona acır gibi bir surat ifadesiyle baktım. “Sen lıkr lıkr içtin. Yanmıştır boğazın.”

“Ben su aldım. Senin böyle heyecanlar çıkaracağını biliyordum. Kafaya dikip boğazımı haşlamayayım diye işimi sağlama aldım.”

Yorgansız yatarım, Turan’sız yatmam.

Benim nasıl biri olduğumu düşünüp kendini sağlama almasına sesli bir şekilde güldüm. Çayımdan bir yudum daha aldım. Aç karnına çok iyi gelmişti. “Keleş de bizimle geliyor,” dediğimde kaşlarını çatıttı.

“Nereye?”

“Yemeğe.”

“Ama babaannen beni çağırması.”

“Kıskandın mı yani şimdi? Anlamadım.”

“Babaannen sen gel dedi. Onlar gelsin deseydi onlar gelirdi ama onlar gelsin demedi.”

Çocuk Alpişko... Gerçeği böyleyse ondan çıkacak olan çocuğun tatlılığını düşünemiyor bu zihin.

“Yok,” dedim omuz silkerek. “Gelecekler. Ben çağırıyorum.”

“Kubat’ın evi orası.”

“Evet?” dedim etrafa bakındıktan sonra ona dönerek. “Kubat kendi evine misafir olarak gelecek.”

“Gelmezlerse bu garip durumu ortadan kaldırırız.”

“Sen abimle aynı masada tek başına kalırsan abimi yersin.”

“Başkası olduğunda yiyemezmişim gibi konuşuyorsun şu an.” Göz devirdi. “Gelmesinler.”

“Gelecekler.”

“Babaannenin yemeklerini, o biçimsizlerle aynı anda mı yiyeceğim?”

“Elinden kaşığını almayacaklar. Aynı masaya oturacaksınız sadece.”

“Olmaz.”

“Oldu bile, topla donlarını.”

“Toplamam. Hem babaannen sadece ben geleceğim diye bildiğinden dört kişilik yemek yapmıştır.”

“Babaannem yemek yaptığı zaman tüm insanlığın doyacağı kadar fazla yapar. Yani o konuda bir sıkıntımız yok. Hepsine yetecek kadar çok yapmıştır.”

“Ben tüm insanlığım.”

“Bak, o konuda haklısın,” dedim ve heybetine baktım. “Maşallah. Allah nazarlardan korusun.”

Tüm insanlık cidden. Ona duyduğum hayranlığın Turancı olmamla hiç alakası yok. Tamamen heybetsel meseleler.

“Âmin.” Suyundan yudum aldı. “Yani gelmiyorlar?”

“Geliyorlar.”

“Hay senin inadına...” Sinirle etrafa bakındı, hırsını alamamış gibi döndü bana. “Ne diye inatlaşıyorsun benimle? Benim tek tanışmam gerekmiyor muydu babaannenle kızım?”

“Tanıştın ya.”

“Hayır, bir tane daha.”

“Ya Turan,” dedim artık dayanamayıp gülerек. “Allah aşkına babaannen konusundaki heyecanın, hevesin ve hasetliğin neden?”

“Hayatında en büyüğün olarak o var şu an.”

Haklıydı. Sonuçta ortalıkta annem ya da babam yoktu. Bir de babaannemin onayından geçmek en zoru olduğundan ona hak vermeden duramıyordum. Yine de abimle onu aynı masada tutamazdım. Turan abimi masada katlardı. Abim güçsüzdü demiyordum. Abim, Turan kadar eğitilmiş bir asker değildi. Denктаş sayılmazlardı.

Düşmanın celladı, mağaraların korkulu rüyası, dağların aslanıydı. Tek adımıyla dağları sessizliğe boğan ve ölümü fısıldayan bir adamdı. Dhib, bizim için efsaneyse düşman için kâbustu. Böyle bir adamı abimle aynı kefeye koymak çok büyük bir hata olurdu.

“Tamam, onu ayarlarız,” dedim. “Onlar yemekten sonra çok kalmazlar. Sen kalırsın. Olmaz mı?” Bakışlarımı ona diktim. “Zaten babaannen seninle yalnız konuşmadan gitmez. Merak etme.”

“Anlaştık.”

“Ben şimdi taksiye atlayayım, eve geçeyim. Sen de Keleş’le gel.”

“Anlamadım?” dedi kaşlarını çatarak.

“Onlarla gel işte. Ben tek giderim.”

“Sen niye tek gidiyorsun ve ben niye Keleş’le geliyorum?”

“Eve gider, babaanneme yardım ederim. Hem de öyle sürekli her yere seninle gidersek yanlış anlar babaannen. *Bu ne der, yapışık ikizi misin, sal kızımı der.*”

“Olmaz, tek yollamam seni.”

“Keleş’le gel dedim işte.”

“Yok.”

“Turan.”

“Seni eve bırakayım, sonra Keleş’le gelmiş gibi yaparım ben. Tek gidemezsin, o kapıdan girdiğine emin olmam lazım.”

Ölesim var bela gözlüm.

“Tamam.”

“Bu konuda da inatlaşacaksın sandım.”

“Ne? Artık sıfır tanen miyim?”

“Ne alaka?”

Yürümeye başladım. “Tamam, Turan.”

Taklidimi yaptı. “Turan kim? Ben senin Alp’in, canın, Kazazede’n değil miydim?”

Güldüm yine. “Şapşal.”

“Buyur, hanım. Emret, öleyim.”

“Sus be,” dedim o arkamdan gelirken. İnsanlar vardı etrafta. Üstüne atlarsam görürdü. *Gergedan kılıklı hipopotam*. “Etrafta çocuklar var. Dikkat et laflarına ya.”

“Görmüyorlar onlar bizi. Hem bana kalsa görsünler. Ben saklıyor muyum sanki? Sensin bilinmesini istemeyen. Hafızalarını silerim onların. Sen bana sil de başım gözüm üstüne.”

“Of Alp, Allah aşkına,” dedim gülmemek için kendimi sıktım. Kapıya yaklaşıncı ciddiyetine sarıldı ve ikimiz tüm ciddiyetimizle alaydan içeri girerken kapıdaki askerler baş selamı verdiler. Onları aynı şekilde karşılayıp girdik.

Benim odamın önüne geldiğimizde yanımdan geçip gitmeden önce işaretparmağıyla işaretparmağımı okşadı. Tüm bedenim onun adını haykırırken birkaç adım ilerleyip kafasını bana çevirdi. “Hemen hazırlan. On dakikaya arabayı hazırlıyorum.”

Zilde basılı duran parmağım on beş saniyeyi geçerken kapı birden açıldı ve babaannem ileri doğru atılıp ıslak eliyle zildeki elime şaplağını geçirdi.

“Bokiyenin kızı, donuna mı siçtün sanki? İki dakika bekleyemedün,” dedi ve ıslak ellerini şalvarına sıkıştırdığı el bezine sildi. Ayağındaki patiklerine, kafasındaki yazmasına bakakaldım. “Yemeklerum yandı. Ha senin o kafana siçacağım, Sezin!” Sonra beni kapıda bırakıp mutfığa doğru koşturmaya başladı.

“Hoş buldum, Fahriye’m ya,” dedim ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. İçeriden gelen yemek kokularıyla burası ev gibi kokuyordu. “Vallahi benim de ayaklarıma kara sular indi. İşten geliyorum. Askerlik falan. Güzel ama yorucu meslek.”

“Ha buraya cel! Salata yapacasun,” diye bağırdığında salonla bitişik mutfığa girdim ve girmemle şok olmam bir oldu. Masanın üzerinde mısır ekmekleri, turşu kavurma, kara lahana sarması, et kavurma, pilav, lahana yemeği vardı. Şok içinde ocağa yaklaştım ve çiçeğimin çorbayla kuru fasulyeyi kaydattığını gördüm.

“Babaanne, ne yaptın sen?” diye sordum şaşkınca. Tezgâhın üzerinde bidon bidon, kavanoz kavanoz kışlık yiyecek vardı. “Sen ne zamandır mutfaktasın?”

“Sabah ezanundan sonra uyuyamadım, Sez'im. Sezgin abin arabanın ardında bırakmış cetirdiklerumi. Hemen sabah namazunda kaldurdum uşağı. Elimi de durduramadım da. Ha ver şurdan piçağı.”

“Gözünü sevdiğim, sen çok yorulmuşsundur,” derken montumu çıkardım. “Bırak, ben hallederim. Kıyamam sana. Belin ağrımıştır. Sen git biraz otur. Hay, Allah'ım ya! Sezgin çapsızı nerede?”

“Markete cittu,” dedi ve masaya kuruldu. Elini kafasının üzerine koydu. “Her şey ateş pahası olmuş. Çocuğu cönderiyrum dört yüz gayme diy bağa. Cönderiyrum, altı yüz gayme tuttu babaanne diy bağa. Eyvahlar olsun, başımuza daş yağacak.”

Kafasındaki yazmasının uçlarını ensesinden geçirmiş, iki ucunu önüne almıştı. O uçlardan birini tutup ağzının üstünü sildi yaşlı, buruşuk ama gül kokulu elleriyle. Ben de çorbayı karıştırdım. Dibi tutmamıştı, kıvamına da biraz vardı.

“Bu akşam sadece Turan gelmiyor, benim arkadaşlarımdan hepsi geliyor.”

“Uuiy! Ney dedun sen?” diye bağırarak kalktığında omuzlarımı kaldırıp kafamı gömdüm, bana vuracakmış gibi sakındım.

Allah'ım sen bizi babaannemizin şerrinden koru.

“Ne diye söylemiysin gız sen bağa? Ha şu başumu nerelere vuracağım? Benim aşlarum deve gibi boylu kaç adama yetsun kızum? Buranın toprakları suludur. Yetmez bu yemekler!” Ağlar gibi yaptı. “Ağabeyini ariyayım da celirken yemek alsun.”

“Babaanne yeter,” dedim şokla. Tencereler küçük olsa tamamıdı. Hepsi büyük, genişti. Nereden bulmuştu, bilmiyordum. “Daha ne yapacaksın? Düğüne yapar gibi yemek yapmışsın. Hem çeşide bak. Gözü doyar insanın.”

“İnsanun doyar, develerun değil.”

Haklı, Seziş.

Mutfığın kenarına koyduğu telefonunu eline aldı. Bir adım attığım gibi yanında bittim ve aldım elinden telefonu.

“Kız yeter diyırım,” dediğimde gözlerini bana dikti tombişim. Eğilip öptüm yanağından. “Bir salata da ettuk mu, tamamdu.”

“Esseh mi diysın?”

“Esseh diyırım,” dedim. “Sen otur. Ben beş dakikaya hallederim.”

Oturdu yine. Ben de salataya koyuldum. “Ha bu evde hiç gap gacak yoktur kızum. Sen evine hiç mi celmiysun? Ağabeyine tencereler aldıldum da. Uşak sersefil oldu yollarda.”

“Yok, gelmiyorum,” dedim domatesi soyarken. “Geliyorsam da hazır yiyorum.”

“Seninle şu gavur tuşsuzuyla konuşurken fark ettiydim, Sez'im. Senin evin sanki daha farklıydı. Sen duvarlarını mi boyattın?”

“Yo,” dedim kafamı eğip küçülürken.

Babaannemiz biz kocamızla yaşıyırık. Sürpriz da! Hamsi koydum tavaya da başladı oynamaya!

Söyleyemezdım. Bizim töremize göre babaannem beni sevgilimle aynı evde yaşıyor halde bulursa büyük problemler doğardı.

“Şöyle senin televizyonun falan varıdu. Bu ev bomboş celdi çözüme, Sez'im.”

“Babaanne ben çoğu şeyi alaya götürdüm ya. Ondan,” dedim hızlı hızlı domatesleri kesip soğana geçerken. Ellerim yemek yapma konusunda pratik olduğundan altı domatesi hemen soymuş, doğramıştım. “Valla eve de uğramıyorum. Hep boş evin içi.”

“Oni anladuk. Evine cirmıysın. Ayağın aluşmuş yavuklunla gezme-ye.” Öksürdüm ve yanan gözlerimi kenara çevirdim. Bu soğan göt yakan soğandan mıydı? Sadece gözüm yanmıyordu çünkü... “Hiç eve giresun celmiy zağar.”

“Babaanne öyle değil tabii ki,” dedim soğandan yaşlanan gözlerimi kapatıp.

“Oyledur,” dedi. “Cötün yerinde durmay, havalarda uçaysun. Belli. Ben taniyrum paçimi. Efuli sevdasından ayakları yere basmay.”

Efulimiz cidden.

“Efulim cidden,” dedim yaşlı gözlerimle sırtarak.

“Ağzı kulaklarına varıy, şunun sıfata bak hele. Efuli diyırım, diyar değış-tiriysın. Deli kızum kime tutuldi ha boyle? Tanışayım şu uşakla güzencene.

“Arkadaşlarım da geleceğinden senin Turan'la tanışma işi ertelenmiş bulundu,” diyerek bıçaktaki soğanları kâsenin içine sıyırdım. Uzanıp çorba ve kuru fasulyenin de altını kapattım.

“Ben vakit bulurum, sen hiç kafanı yorma.”

“Babaanne, ben geldim!”

Bağırışı duyunca kapı sesini duymadığım için ellerim dondu, kaldı. Onun sesini duymanın başıma binen cezasıyla ellerime komuta verdim. Yağ bidonunu kavradım, kâsenin içine döktüm. “Aldım içecek bir şeyler de. Bir sarı kola-” Mutfığa girdiğinde sesi kesildi. Arkamı dönmedim. “Hoş geldin, Sezin,” dedi abim.

Limonu sıkarken, “Sen de,” dedim soğukça. Dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Sevgilim hepsini ince ince silmişti hafızamdan.

“Sezin’in dostları da gelecekmüş, Sezgin. Sen bir koşu cidip birkaç tane daha aliver uşağum içecek.”

“Gideyim tabii. Kimler gelecek-”

“Gerek yok gitmesine babaanne. Ben Turan’a söylerim, ihtiyaçları alır gelirken.” Tuzu döktükten sonra, “Hem bizimkiler de eli boş gelmez. Kalsın evde,” deyip ellerimi lavaboda yıkadım. Arkamı dönüp abime baktım. Gözleri daha da kötü gibiydi. İyice kıpkırmızıydı. Kaşlarımı çattım. “Doktora gittin mi?” diye sordum.

Ne olursa olsun onu düşünmeyi bırakamıyorsun, Sezişim.

“Gitmedim,” dedi utanarak. Kafasını eğdi. “Rize’ye döneceğiz yarın zaten. Giderim.”

“Migren diyorsun ama mikrop da kapmış olabilir. Elini nereye sürdüğüne dikkat et. Seni bildim bileli elinle gözünü kaşıma huyun var ama ilk kez böyle kötü görüyorum.” Babaannemin tezgâhın üzerine koyduğu beze elimi sildim. “Göz damlası vardı alayda. İsterim çocuklardan, getirirler.”

“Sağ olasın,” dedi ben sandalyeye astığım ceketimden telefonumu çıkarırken. Abim bana yaklaştı. “Avuçlarına ne oldu?” diye sorduğunda kafamı kaldırdım ve boş boş ona baktım. Daha sonra ellerime döndüm. Avuçlarımın içi sürtünmeden kaynaklı kızarıktı. Dün gece düştüğümde sağ avucum yere sürtünmüştü de sol avucum neden yaralıydı, ben de bilmiyordum.

“Bir şey değil. Duvara sürtündü bugün,” diyerek Turan’ın numarasının üstüne bastım aramada. “Turan’la konuşup geliyorum babaanne,” dedim Sezgin’i yok sayarak mutfaktan çıkarken.

“Fıstığım?” diye açıldı telefon. Daire kapısının arkasındaki kısa koridora girdim.

“Neler yaptın, neredesin?”

“Çocukları bekliyorum. Cadde üzerindeyim. Geçerken Kubat haber verecek, birlikte geleceğiz.”

“Arabadasın, değil mi?”

“Sen çağırırsan yanında olurdum ama arabadayım. Maalesef.”

Kıkırdadım. Konuşmayı çok uzun tutmayacaktım. “Gelmeden içecek alsana. Sezgin almış ama yetmez bunlar.”

“Alırım. Var mı istediğin başka bir şey? Ne alayım sana gelirken?”

İçim heyecanlanmıştı. Ne alayım diye mi sormuştu o? Kıpır kıpır oldum.

“Bir şey alma,” dedim yutkunarak.

“Emin misin?”

“Hıhı, görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diyerek telefonu kapattı. Göktuğ’a alaydan çıkıp çıkmadıklarına dair soru sorarak mesaj attım. Anında cevap verdi.

Göktu: Özgür’le ben daha alaydayız,
komutanım. (20.01)

Sezin Kaza: Hande’den göz yanması ve
kızarıklığı için bir damla iste. (20.02)

Göktu: Hayırdır komutanım? Turan Komutan’dan
ayrıldınız ve komutanımın gözleri mi
yanmaya başladı? Ağlıyor mu? (20.02)

Sezin Kaza: Hayır, Turan için değil. (20.03)

Göktu: Beni o manyak fırıldak Hande ile
muhatap etmeyin gözünüzün yağını
içeyim komutanım. (20.03)

Göktu: Ama Turan Komutan’ım ayrıldığınız için
ağlıyorsa hemen alırım. (20.03)

Sezin Kaza: Göktuğ, damlayı alın ve gelin. (20.04)

Göktu: Emredersiniz. (20.04)

Ekranı kapattım, arkamı döndüğümde karşımda Sezgin’i gördüm. Yanından geçip gidecekken, “Sezin,” dedi içi yanar gibi. “Abim. Ben dün gece yanlış yaptım. Kötü konuştum.”

“Ben de yanlış yaptım abi,” dedim bakışlarımı ona çevirip. “Seninle hiç konuşmamalıydım.”

“Sen benim canımın içisin, Sezin. İki gözüm önüme aksın eğer seni üzmem istiyorsam. Allah belamı versin, kardeşim.”

“Beni bilerek üzmem istemeyeceğini biliyorum,” dedim. “Kırgınlıklarımız var ve bunlar çözülmeyecek, geçmeyecek kırgınlıklar.”

“Öyle, değil mi? Bir daha eskisi gibi olmayacak hiçbir şey. Değil mi? Şimdi ne Seziş kaldı ne de Sezgin’in.”

Bu gerçek en çok benim canımı yakıyordu. Tam o an zil çalınca kurtulduğumu hissettim. Gülümsedim ve onun önünden çekilerek kapıya gidip açtım. “Selamünaleyküm. Biz geldik. Müsait miydiniz?” diye içeri doğru soran Şükrü’ye, “Hoş geldiniz, buradayım,” dedim.

“Hoş bulduk, hoş bulduk. Babaannemiz nerede acaba sorması ayıp?”

“Ayıpsa sorma?”

“İlahi, Sezin Kom-” Şükrü’nün gözleri arkama kayınca abimin orada durduğunu anladım. Şükrü kaşları çatık bir şekilde abime baktı.

Arkadaki merdivenlerden çıkan Nizami, “Allah da senin belanı versin, Şükrü. Asansörle önden gidip beni merdivenlere bırakmak- kim bu sik?” diye birden sordu kapının ardında duran bizi görüp direkt abime odaklanırken.

Çok kritik. Bayılıyorum kritik şeylere.

“Sezgin Kaza,” dedi abim elinde baklava tepsisi olan Nizami’ye. “Sezin’in abisiyim.”

“Merhaba,” dedi Şükrü elini uzatıp abimin elini sıkarken. Abim de ona elini uzattı, tokalaştılar. Şükrü’nün garip bir şekilde kaşları çatıktı. “Şükrü Şeker ben.”

“Memnun oldum dostum.”

“Dost-” Şükrü durdurdu kendini. “Eyvallah, ben de... dostum?” diye ekledi garip suratıyla.

“Ben de Nizami,” dedi araya girerek. “Kusura bakmayın ben başka biri sandım sizi. Küfür falan ettim. Kabalığımı mazur görün. Abi olduğunuzu bilmiyordum. Kubat Komutan’ın ev-”

“Öh,” dedi Şükrü. Nizami ona bakıp sonra ne yaptığını anlamış gibi, “Kubat Komutan’ın evinden geliyoruz biz de. Buraya yakın, güzel bir ev onunkisi de. Büyük böyle. Bayağı iyi. Oradan geldik,” dedi. Elindeki baklavayı abime uzattı. “Baklava?”

“Zahmet etmişsiniz,” dedi abim.

“Estağfurullah,” dedi Şükrü. “Anamızdan, babamızdan misafirliğe eli boş gidilmez diye öğrendik. Ondan. Afiyet olsun.”

“Kim celdu?” diye bağıran babaannem beyaz yazmasını takmış bir biçimde kapının önüne geldi. Güzelce giyinmiş, kuşanmıştı. Ne ara giyinmişti? Abimle yatak odasının olduğu koridorda konuşmuştuk halbuki. Takılmadım. Şükrü’yle Nizami’yi görünce bağırdı babaannem. “Uiyy! Uşakları ne diye kapıda bekletiyşınız da?” Eliyle çağırdı onları. “Celun evlatlar, celun içeri.”

“Babaannemiz!” diye bağırdı Şükrü ve ayakkabılarını çıkarıp içeri atladı. “Hoş geldin. Tunceli’nin havası nurlandı diyordum, sen gelmişsin,” diye birden konuşunca babaannem de bu samimiyete şaşırdı ama sonra gülerek, “Hoş celdun uşagum. Sen kimdin?” diyerek eline uzanan Şükrü’ye uzattı elini. Şükrü hemen babaannemin elini öptü.

“Ben şeker mi şeker Şükrü, babaannemiz.”

“Şeker midur ismin?”

“Yok, Şükrü ben.”

“Amanun şeker gibisun da sen,” dedi babaannem ve Şükrü’nün yanağını sıktı. Şükrü kocaman gülümsedi babaanneme.

Bana döndüğünde onları izlediğimi gördü. Göz kırptım. Daha da kocaman gülümsedi. Babaanneme döndü. “Sağ olun, babaannemiz,” dedi Şükrü.

Nizami içeri girdi. Babaannem ona döndü. “Merhaba efendim,” dediğinde babaannem onun suratına elini uzattı. Nizami garip garip bana baktı ve sonra babaannemin elini öptü.

Göktuğ’un babaannesi, Özgür’ün annesi ya da Fırat abinin annesini görünce de aynı tepkiyi vermişti. Hatta Özgür’ün annesiyle Fırat abinin annesinin elini öpmemişti. Bir keresinde bana annesiz ve etrafında kadınsız büyüdüğünden yaşlı kadınlara nasıl davranması gerektiğini hep garipsediğini söylemişti. Bunda garipsenecek bir şey olmadığını ona anlatmaya çalışmıştım.

“Olsun,” demişti. “Yine de çok yabancı geliyor.”

“Amanın bu evlat da pek cüzelmış. Sen nerelisin?” diye sordu babaannem Nizami’yi tutup sarılırken. Nizami de garip bir pozisyonda babaanneme sarıldı.

“Ankaralıyım ben,” dedi.

“Bize pek yakun.”

Değildi. Nizami de Şükrü de abim de bozmadı babaannemi.

“Öyle herhalde,” dedi Nizami.

Tam o an, “Ayy babaanne hanım bu mu?” diye bir çığlık geldi. Kafam kapıya geri döndü. “Bu minnoşluk ne?” diyen Sevil abla resmen zıplayarak içeri girdi. “Babaanneciğim, ben Sevil,” dedi ve babaannemin eline yapışıp öptü. “Arkamda gördüğün dalyan gibi adamın karısı, bu eşek sıpalarının anası, Sezin’in de ablasıyım. Memnun oldum. Ay çok tontış bir şeysin ama sen!”

Babaannem ona kaşlarını çatarak baktı. “Ha bir yerinde dur da,” dedi Sevil ablaya. “Bir farklı oynıysın. Nedu bu şakraklık? Nevrimu döndürdün.”

Sevil abla bozguna uğradı. Elini gerdanına koyup şaşkın şaşkın baktı babaanneme.

“O öyle,” dedi Fırat abi. “Biraz neşelidir anacığim,” dedi ve sonra, “Öpeyim,” diyerek eline uzandı. Öptü ve alnına koyup, “Fırat ben. Bu deli kadının kocasıyım. Sezin’in de silah arkadaşıyım,” diye konuştu.

“Tanidum seni. Sen Sezin’in bağa anlattığı Kur’an okuyan delikanlusun,” dedi babaannem. “Yüzün pek temiz uşağım. Belli. Ha nereden buldun bu deli gariyi?”

“Bizi niye tanımadı?” diye sordu Nizami yanındaki dostuna ama Şükrü kapıdaki İlayda’ya bakıyordu. İlayda da kıpkırmızı yanaklarıyla Şükrü’ye kaçamak bakışlar atıyordu. Şükrü’nün ağzından bir su akmadığı kalmıştı. “Sana bela okumaktan dilim esnedi. Beni duy be adam. Duy,” diye cımcikledi Nizami, Şükrü’yü. Şükrü oralı değildi.

“Ama babaanneciğim ben de buradayım, deli falan ayıp oluyor. Zırdeli olduğum dedikodusu birkaç kişinin dilinde dolanıyor ama külliye yalan.”

“Ha bu bizum İstanbullu celine benziy, Sezgin. Göriysin, değil mi?”

“Görüyorum babaanne. Aynı Güliz yengem,” dedi Sezgin abim kapıdaki kalabalığı gözlemlemeyi seçtiğini belli eder bir sessizlikte. Güliz kimdi, diye sorguladım. Sezer abimin eşi miydi?

“Anlamadım şimdi, iyi bir şey mi dediniz? İyi bir şeyse çok mutluyum, kötüyse lütfen açıklamayın ve iyi bir şey diye düşüneyim,” dedi Sevil abla. Yaşlı gözleriyle bana baktı. Kaşlarım çatıldı. Sevil ablanın gözleri mi dolmuştu? “Lütfen söylemeyin yani. Şimdi ben de bir şey söylerim, yazık olur. Yaşlısınız çünkü.”

“Uiyy! Üstüme iyilik, sağluk!” dedi babaannem şokla. “Dilinun kemiği de yoktur.”

“Öyle demek istemedim,” dedi Sevil abla ellerini iki yana sallayarak. “Çok yanlış anlaşıyorum şu an. Tansiyonum düştü. Dilaltı hapım nerede?”

“Bir de bağa yaşlı diy. Uşağım, nereden buldun sen bu gariyi?”

“O beni buldu anacığım,” dedi Fırat abi eşinin omzuna kolunu atıp kendisine çekerken. “İyi ki buldu.” Sevil ablanın şakağından öptü. Sevil abla, Fırat abinin beline gülümseyerek sarıldı ve masum bir şekilde ıslak, maskaralı kirpiklerini kırıştırdı. “Kurban olurum ben ona.”

“Merhaba efendim, ben İlayda,” diyerek İlayda elini öptü bu sefer. Babaannem nevre gerçekten dönmüş gibi İlayda’ya döndü. Elini kimin tutup öptüğünü yakalayamıyordu sanki. “Ben Sevil ablanın akrabası, Sezin’in arkadaşısıyım.”

“Hoş celdun kızum,” dedi. “Sen pek sakın görüniysın. Hiç benzemiy-sınız birbirinize.”

“Babaanne ama,” dedim ben de gözlerimi açarak. Sevil ablaya döndüm. “Kusura bakma abla.”

“Sorun değil,” dedi Sevil abla gözlerini anlayışla kapatarak.

“Babaanne, sen de biraz düzgün konuş,” diyerek babaanneme döndüm.

“Kanum kaynamadı, Sez’im.”

“Ama misafir,” dedim babaanneme. Böyle kanı kaynamadığı insana huysuz oluyordu işte. Bir de yaşlandıkça daha da açık sözlü oluyordu. Ak-lına geleni söyleyiveriyordu. İnsan yanında ona böyle konuşmayı ben de istemezdim ama babaannem gerçekten zor bir kadındı.

“Biraz deli doludur ama neşeli kadındır Sevil abla. Seversiniz eminim,” dedi İlayda gülümseyerek.

“Hiç sanmıyım,” dedi babaannem burun kıvrarak.

Sevil abla gasp ediliyormuş gibi bana bakınca kapıyı kapattım çat diye. “Kapıda kaldık hepimiz,” dedim ve içeriyi gösterdim. “İçeri geçin. Rahatı-nıza bakın.”

Babaannem öncülüğünde içeri geçtiklerinde Fırat abi, “Ben ellerimi yı-kayayım,” dedi ve lavaboya geçti. O geçince Sevil abla yanağına süzülen yaşlarla bana yanaştı. “Babaanne de yargı kadın gibi arka arkaya bombaları yağdırdı ama şehirlere bombalar yağardı her gece biz durmadan seviş-”

“Abla, aman,” diye durdurdum onu. “Kırıldın mı babaanneme? O öyle-dir. Biraz huysuz. Kusura bakma. Karadeniz kadını işte.”

“Ne babaannene kırılması, Sezin bacım?” dedi Sevil abla yaşlarını sile-rek. Burnunu çekti. “Başımıza çok büyük musibetler geldi. Uyan.”

“Ne oldu?”

“Çok büyük bir bok yedim ben, Sezin. Öyle bir bok değil ama bu. Mahvolduk, kızım. Toplan, Tunceli’den göçüyoruz. İlayda’yı ikna ettim, Ziyafet de bu gece geliyor sağ olsun. Acil deyince canımın içi nöbetini diğer

doktorla değiştirmiş. Geriye sen kaldın. Senin de sınırdan dostların vardır. Sınırdan beni nereye tükürürlerse oraya göndereceğiz, ablasının gülü.”

Hızlı hızlı konuşmasına karşılık, “Abla, bir dur. Nefes al,” dedim. “Ne oldu?”

Zil çaldı.

Sevil abla, “Sikerim zilini de şimdi ya. Bok gibi bir gün. Daha ne kadar kötü olabilir diyorum-” derken ben kapıyı tekrar açtım ve tam karşımda civanımı gördüm.

Jilet gibi yine. Hiç kaçırmıyor modayı da karizmayı da yığdım. Boyuna, posuna, endamına kurban.

Haşin bakışlım en öndeyken birden arkasından çıkan Ziyafet, Turan’ı kenara itmeye çalıştı, itemedi, o minik aralıktan kendisini geçirmeye çalıştı. “Çık şuradan, yüzbaşı. Biraz daha bu adamla yan yana olursam gırtlığına yapışacağım çünkü,” deyince Turan ona yol verdi. Sarışın içeri girdi.

“Hiçbir şey yapmamış gibi konuşmuyor mu, beni kanser ediyor. Kızım, sen kendin dedin *beni al* diye,” dedi arkadaki Kubat.

Ziyafet ona dönmeden konuştu. “Evet, hastaneme gelip çocuk bölümünden acil hasta alarmıyla beni çağırttın. Çocuklardan birine bir şey oldu diye dört kilo bıraktım orada. Sonra bir de *Sezin’in babaannesi yemeğe çağırdı hepimizi. Sen de gelecekmişsin, Sezin istedi* diye eşek gibi dikildi çocuk sedyesinde. Hayvan! Sezin’in hatırı ve Sevil ablanın acil durumu olmasa güvenliklerle dışarı attırmıştım onu.”

Ben öyle bir şey dememiştim.

Bana yaklaştı, sözde yanaklarımdan öptü ama yine havaya doğru öpücük bırakarak yanağıma yanağını sürttü. “Hoş buldum kardeşim. Hoş buldum. Çok zordu dayanması,” dedi bana. “Hemen geldim abla. Acil durum dedin, damladım. Yemekten önce çözeceğiz inşallah,” diye de Sevil ablayı öptü.

Serkan dehşet içinde arkadan çıktı. “Gerçekten kanım dondu. Ziyafet’le Kubat’ın aynı ortamda üç dakika geçirmesi mahkemelerde yasaklanmalı, kanun koyulmalı, üst makamlarca onanmalı. Onların yanında on saniye geçiren kişiye de üstün başarı belgesi verilmeli.” Biz ona bir şey diyemeden içeri doğru kaçtı.

Sevil ablayla Ziyafet’i kollarından tutup, “Siz de gidin, sonra konuşuruz,” dedim ve ittim onları içeri doğru.

“Göt kadar evde nerede konuşacağız, Allah aşkına? Yer mi var? Üç metre adam dolu ev, adım atacak yer yok,” dedi Sevil abla. Ziyafet onu ve İlayda’yı salona götürdü.

Fırat abi lavabodan çıktı, yan yan bize bakıp o da içeri geçti. Civanımla kapıda tek kaldık. Altındaki pantolona, üstündeki dar, siyah, boğazlı ka-zağa, montuna ve botlarına baktım. Sanki o beni eve bırakırken her şeyini ezberlememişim gibi, “Çok yakışıklı olmuşsun,” diye fısıldadım öne doğru eğilerek.

“Sağ ol,” dedi o fısıldama ihtiyacı duymadan. Elindeki poşetleri kaldırıp, “İçecek aldım,” dedi.

“Yaa,” diyerek poşetleri alacaktım ama izin vermedi. Poşetlerin ağızlarını açıp içerisine bakındım. İçeceklerden başka bir şey yoktu. Kaşlarım çatıldı. “Bana bir şey almadın mı?”

Nasıl yani, Seziş?

“İstemedin ya,” dedi.

Evet?

Kafamı kaldırdım. “Ne demek istemedin?”

“Bir şey alma, dedin.”

“Ve sen de almadın mı?” Gözlerini kırptı şaşkın şaşkın, “Sana inanamıyorum,” dedim ve onu yakasından tuttum. İçeri çekerken ayakkabılarını çıkardı son anda.

“Ne oldu ya?”

“Gerçekten...”

Boşanmak istiyorsa boşanırız, Seziş. Ama önceden söyleyeyim, nafakayı versin.

Turan içeri girdikten sonra elini ceketinin cebine sokup bir şey çıkardığında gözlerimi yandan ona çevirdim. “O ne?” dedim merak etmiyormuş gibi.

“Görünce aklıma sen geldin,” dediğinde merakla ona baktım. Turan avucuna aldığı şeyi gizleyerek önüme getirdi ve avucunu açtı. Avucunda kalan anahtara ve anahtarlığa baktım.

Anahtarı, küçük bir kokarcalı anahtarlığa geçirmişti.

“Ama almışsın.” Parmak uçlarımla kokarcaya dokunduktan sonra, “Ama bu çok güzel,” dedim elime alıp incelerken.

“Değil senin yüzünden,” dediğinde şovmene sırtıyı ona baktım ama sonra yine anahtarlığa döndüm. Gerçekten çok güzeldi. Minicikti ama çok tatlıydı. Bana kokarca deyip durduktan sonra böyle bir anahtarlık alması

çok farklı hissettirmişti. “Sana anahtar çıkartmıştım birkaç gün önce. Anah-tarlığı da görünce seveceğini düşündüm.”

Bize özel, başkası baksa anlamsız gelecek olan en değerli hediye alması kaderden miydi?

“Garip olacak ama... çok sevdim,” dedim ve ona tam sarılacaktım ki birden salondan çıkan Sevil abla, Ziyafet ve İlayda üçlüsüne yakalandık. Turan kıpırdamadan gözlerini onlara çevirdi.

“Sezin, acil durum. İçimden ağlamak gelip duruyor. İçeride duramam ablasının gülü,” dedi Sevil abla.

Abla, bir yürü git. Kocamıza sarılacağız.

“Ben bunları mutfığa bırakayım,” dedi Turan elindeki içecekleri göstererek. Dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktığımda göz kırptı ve mutfığa ilerledi.

Ziyafet koluma yapıştı. “Hadi be kadın. Tamam en çok senin kocan. Allah’ım ya Rabbim. Kadının acil bir şey demesi lazım olmuş ya, of.”

Çok alakasız bir şekilde banyoya girdik. İlayda arkamızdan kapıyı kapattı. “Burada ne işimiz var Allah aşkına? Başka yer mi yoktu?” diye sordum. “Herkes beni burada sıkıştırma derdinde.”

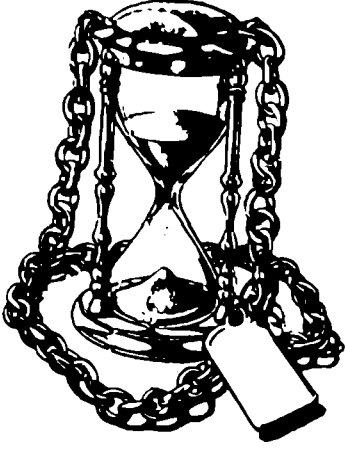
Arkamı döndüğümde Sevil abla yaşlı gözlerle çantasından bir şey çıkardı ve bize gösterdi. Gördüğüm şeyle birlikte kaşlarım yukarı kalktı. Açıkçası göt gibi kaldım. “Hassiktir,” dedim şokla.

İlayda kocaman açılmış ağzının üzerine sertçe elini kapattı.

Ziyafet, “Şaka mı abla?” diye sordu. “Ben şimdi ne bok yiyeceğim?” dedi Sevil abla gözlerinden dökülen yaşlar yanaklarını ıslatırken.

Gördüğümüz şey bir hamilelik testi idi ve iki çizgi oldukça net bir şekilde seçiliyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

14. UZAKTA KALAN, UNUTULMAYAN

Temmuz, 2005. Rize. Sezin Kaza.

Aslı'yla koşa koşa mahalleden arı hızında geçerken, "Seziş, akşamki maça gelecek misin?" diye bağırان Abdu'yu duydum. Okulun bahçesinde top sektiren çocukların arasından okul tellerine yapışmıştı.

"Çağırmanın Seziş'imi şu erkek işlerinize be!" diye bağırdı Aslı. Ben de onun gibi koşmayı kesmeden, "Abdu, Sezgin'i kafalarsan forvettelim! Sezgin gelmezse ben yine cam kuşu. Biliyorsun, anam kızıyor!" diye bağırdım. Tam o sırada ayakkabımın bağcıkları açıldığından Hacı Fatmaların oradaki yokuştan yalpalaya yalpalaya inmeye başladım.

"Seziş!" diye bağırdı canım Aslıko'm arkamdan.

"Hay, annenin eşekleri babanı depiklesin!" derken tabiri caizse yuvarlanarak inmeye başladım. Aslı arkamdan koştururken, "Kız gidiyorum, tut-sana," diye kolumu ona uzattım. Aslı kolumu tuttu ama onun da şıpıdıkları bizi yokuştan tutmazdı. Biz iki dingil ayaklarımız götümüze vura vura en aşağı indik.

"Kafa üstü dingilacaktık". Sen ne diye beni tut diyorsun kızım? Benim gibi bir sakar ancak kendi götüne sahip çıkabiliyor," dedi saçlarını arkaya attırarak. Kıvrıkcık saçlarını iki tane turuncu çıt çıt tokasıyla arkada tutturmuştu. Altında turuncu kaprisi, üzerinde pembe, kışının altına kadar uzanan kısa kollusu vardı. Tarzı.

"Eğer akşam ezanında evde olamazsam babam da beni depikleyecek evden, Aslıko'm. Yüzü tatlı, götü ballı arkadaşının yaz ayında bir hafta ev hapsinde mi olmasını istiyorsun?" diyerek tek ayağımın üzerinde zıplaya zıplaya ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamaya çalıştım.

Akşam ezanını okuyacak olan hoca hoparlörü birazdan tıkırdatmaya başlardı. Okumadan on dakika önce o hoparlörü illa konuştururdu. Bu da on dakikaya eve varamazsam yemekten önce ağır bağırs, bol azar yiyecek; akşam yemeğinden nasiplenemeyeceğim demekti.

"Sezai amca, Muhammed dedeyle findığa gitmiyor mu? Ne işi olacak bugün Ardeşen'de?"

* Terlik.

** Tepe üstü yuvarlanmak.

“Anam dedi, bugün yemeğe gelecekmış Sezer abimle babam,” dedim ters ters. “Ne işleri var, bak orasını ben de bilmiyorum.”

Dedem, babaannem, babam, halalarım ve Sezer köydeydi. Çay ve fındık topluyorlardı. Benim yaz kursum var diye ben Ardeşen’de annemle kalmıştım. Sezgin de kuzenle birlikte gemi acentesine başlamıştı bu yaz. Bizimle birlikteydi. Babam en son köye, dedemin yanına gitmeden önce uyuyakaldım diye saçımdan tutarak uyandırıp dikmişti yatağa.

Giderken hoşça kal diyecekmişim, hoş kalmasını istiyormuşum gibi.

Hoşça kal demedim diye evden benim bir öküz olduğumu, büyüyünce de hiçbir boka yaramayacağımı bağıra bağıra çıkıp gitmişti.

Şimdi geç kalırsam yine bir posta dayak yiyecektim.

Tek ayağım üzerinde ceza alan ilkokul bebesi gibi zıplayarak bağcıklarımı bağlayabildim ve ayağımı indirdim ama o an ayağım taşın üzerine geldi. Bileğim yana burk olurken acı ve şokla karışık bir şekilde ayaklarıma baktım. “Şaka mısın, lan?” diye bağırdım.

“Ay, ne oldu?” dedi Aslı ve koluma girdi. O an, “Seziş!” diye bağırın sesi duyunca kafamı kaldırdım ama kafamdaki şapkadan hiçbir şey göremedim. Kaşlarımı çatarak şapkayı indirdim. Dağınık saçlarımı yüzümden çekip ağzımın içindekileri tükürdüm.

“Kim o?” diye bağırdım yukarı bakınırken.

“En sevdiğin Hanife,” dedi Aslı kıkır kıkır ağzının içinden.

Eskiden sevdiğim Hanife.

“Kız!” dedi abiciğimin yeni yavuklusu Hanife. Meymenetsiz suratına baktım onun. On dört yıllık hayatımda yüzüme bakmaz, tükür desem tükürmezdi ama bu şimdi söylenemeyecek şey lalesi abimi benden çaldığından beri hayattaki tek gayesi ben olmuştum.

Hanife, yakın arkadaşlarımızdan olan Leyla’nın ablasıydı ve onlara gittiğimde oldum olası dönüp yüzüme bakmazdı. Abimle iki aydır mektuplaşıyorlar, sokak arasında ya da okulun ilerisindeki parkta buluşup konuşuyorlardı. O zamandan beri favorisiydim.

Gerçi ben herkesin favorisiydim.

“He,” dedim ona itici itici bakarken. İki katlık evlerinin terasına ışıkları çevirmişlerdi. Kınaya boyadığı saçlarından tutup mahallede sürüklemeye isteğimi içime gömmeye çalıştım. “Ne diyeceksin?”

“Anana söylesene, gece yarısı kızlar bizde kalacaklar.”

Beni ne kadar ilgilendirirdi?

Aslıko’m kolumu cimciklediğinde göz ucuyla ona baktım. Aslıko gözlerini aç aça mesaj verdi bana. *Gidelim. Fazla kız varsa dedikodu, cips, çikolata, sigara, abur cubur, dedikodu ve dedikodu vardır.*

Hanife'ye yönelik konuştum Aslıko'ya bakarken. "Kimler gelecekmiş?"

"Sizinkilerden; Elmas, Zeyno, Sevnaz, Nurşen, Gülşen, Gülden, Di-"

Hoca hoparlörü tıkırdatmaya başladı. Aslı gözlerini pörtletmeyi kesip, "Sen söyle Leyla'ya, bizim yastıkları kimseye vermesin. Biz Seziş'le yemek yiyip geliyoruz," dedi ve beni çekiştirmeye başladı.

"Seziş, anan izin verir mi kız?" diye bağırdı iki günlük gelin arkamızdan. "Verir!"

Babam vermez, onu da mecbur Aslı'yı bizim eve son dakika haberi olarak yollayıp halledeceğiz çünkü babam dışarıya karşı güllük gülistanlık olduğundan arkadaşlarım sorunca kusursuz babayı oynuyor.

"Tamam. Söyle, Sezgin abin bıraksın sizi!" diye bağırdı, çok bağırdığını anlayınca elini ağzının üzerine kapatıp etrafa bakındı ama biz sokağı dönünce onu görmeyi kestim.

"Pakize'ye bak," dedim döner dönmez. "Bizi ne diye çağırıyor sanıyorsun? Abimle fingirdeyecek."

"Olsun, dedikodu dinleyeceğiz. Sezgin abin olmasa şeyi öğrenemezdik," dedi ve sonra gözlerini aç aça baktı. Anlamayınca kaşlarını oynatarak göbek attırdı kaşlarına. "Hani şey var ya..."

"Ne?" dedim.

"Kızım, hani şu fen dersinde gördüğümüz şey."

"Sevişme mi?" dediğimde, "Hihh!" diyerek elini ağzıma kapadı. "Kız, öyle denir mi? El âlem duyacak."

"El âlem götünden tosluyor. Onun kocası şunun karısıyla, bunun karısı diğerinin dedesiyle... Konuşturma şimdi," dedim ve elini ağzımın üzerinden indirdim. Aslı'nın evine yaklaştığımız için, "Bana bak, bırak şimdi bizim uyurgezerleri. Kıyafetlerini al, Harun amcaya da söyle; seni bize bıraksın. Sen de içeri gir, babamı ikna et. Sonra geçeriz Hanifelere. Artık Abdular başka zamana kaldı. Senin canın dedikodu istiyor," dediğimde kafasını salladı hevesli hevesli. "E ben de seni o akbabalarla yalnız bırakamam. Bensiz gidemezsin. Harun amca da babamı alırsa babam yarına kadar ses çıkarmaz. Duydun mu ahretlik?" diye sordum.

"Duydum ahretliğim. Bende o iş. Ayağın nasıl?"

"Zıpkın gibi," dedim ayağımı oynatarak.

"Tamam, dikkat et. Seninle Güner abladan aldığımız ortak pijama takımlarını al," dedi evine doğru yürürken.

"Kızım, biz ikiz dingiller miyiz? Niye her şeyimizi aynı giyiyoruz?"

"Öptüm!" diye bağırarak mahalle kapılarını kapatınca zaten az bir mesafe olan evime ılık çalarak ilerlemeye başladım.

“Seziş, akşam geliyor musun Hanifelere?” diye sordu Sezer abimin eski platonîği İrem. Benden iki yaş büyüktü sanırım. Sezer abime uzun yıllar takıntılı kalmıştı. Babası öğrenince bunun hayatını zindana çevirmişti. Hiç bir şeye izin vermiyordu.

“He, geliyorum,” dedim. “Sen de mi geliyorsun?”

“Ben gidemiyorum, babam salmadı,” dedi üzgün üzgün.

“Bir dahakine sana parti ayarlayacağım, sözüm olsun!” dedim onu üzgün görünce. “Yarın öğlen parkın orada ol. Kızlarla kola, çekirdek yapıp doğruluk-cesaretilik oynayacağız.”

“Cesaretilik olmaz,” dedi.

“Gelme o zaman ödle,” dediğimde güldü.

“Erkeklerle hoşlandığını söyle falan, benlik değil kızım.”

“E hadi oradan. Cafer’e hoşlandığını söylemezsen nasıl keyif alacağız?” Sonra yürümeyi kesip durdum ve Cafer’in taklidini yaparak, “Am-am- pardon, öyle demek istemedim. Ben. İrem. Sen benden mi hoş- İrem yine mi şaka ya?” diye çığırınca İrem’le kahkahalarımız mahallede yankılandı.

“Bayılacaktı,” dedi balkonun trabzanlarına yaslanarak. “Ay, ne gülmüştük!”

“İrem! İçeri gir!” diye bağırان babasını duyunca dudaklarını ısırarak, “Yarın parktayım, görüşürüz!” dedi ve koşarak içeri geçti.

Ben de evin önüne geldiğimde kaprimin cebinden anahtarımı çıkardım. Evin ikinci katma çıkmadan aşağıda ayakkabılarımı çıkardım ve halıfleksle kaplattıkları merdivenlerden çıkmaya başlayacaktım ki gözüme bir şey takıldı.

O ayakkabılar... dedemin ayakkabıları mıydı?

“Dede!” diye bağırarak koşarak çıkmaya başladım. Sekiz basamak sonra olan ahşap kapıyı açarak içeri bodoslama daldım. Radyonun sesini duyunca zıplaya zıplaya, “Dede, dede, dede!” diye bağırdım.

Onu tüplü televizyonlarının karşısındaki tekli koltukta, gözlüğü ve elinde tuttuğu Hüseyin Nihal Atsız kitabıyla görünce kalakaldım. Dedem ipi boynuna takılı olan gözlüğünü sakince burnundan indirdi, gözlerini bana çevirdi.

Yaşlı yüzünde kocaman bir gülümseme doğdu. “Seziş’im?” diye sordugunda dolan gözlerimle, “Sen de gelmişsin,” dedim içim içime sığmazken.

“Geldim tabii. Duydum ki benim güzeller güzelim dedesini özlemiş.” Göz kırptı ve kitabını kenara koydu. “Gelmek farz oldu.”

“Dede,” dedim ve koşarak elini öptüm. Onu üç aydır görmüyordum. Abim ve babam sık sık Ardeşen’e gelip ihtiyaçları karşıladığından kasabaya uğramıyordu. Telefondan ne kadar konuşsak da yetmiyordu zaten. Bu, onu üç ay sonra ilk görüşümdü.

Elini öptükten sonra hiç beklemeden beline sarıldım ve kafamı göğsüne yasladım. Kalp atışlarını duyduğumda gözlerimi huzurla kapattım. Ona sarıldığımda kalp atışlarını dinlemek bana hep iyi hissettiriyordu. Onun varlığını duymak benim için dünyanın en güzel şarkısıydı.

“Dede, seni çok özledim. Sana anlatmam gereken çok şey var. Neler oldu, bilemezsin. Hani aşağı mahallede-”

“Şş, dur bakayım,” dedi ve çenemden tutarak kafamı kaldırdı. “Onları sonra konuşalım. Söyle bana, benim sana verdiğim kitabı okudun mu?”

Kafamı salladım hızlı hızlı. Dedem, Rize’nin yerlisi olmasına rağmen Rize ağız olmayan tek yaşlıydı. Herkes illaki o ağız yapardı fakat dedemin bir kez bile Rizeli gibi konuştuğunu görmemiştim. Çok kitap okurdu. O kadar çok okurdu ki onun konuşmasına, kelimeleri kullanım şekline hayran kalırdım. Hiç bilmediğim kelimelerle konuşurdu. Anlamazdım ama konuşan dedemdi, hayranlıkla dinlerdim.

“Yalan söylemiyorsun, değil mi? Nereden bileceğim okuduğunu?” Gözlerini kıstı. “Gerçi benim prenses kızım bana yalan söylemez.”

“Yalan söylemiyorum,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Hüseyin Nihal Atsız, Yolların Sonu. Şiirlerin hepsini tek tek okudum. Valla. Yukarıda kitap. Altılarını çizdim. Getireyim mi?”

“Yok,” dedi dedem gözlerini kısarak. “Ben senin vatan aşkını bilirim, ay güzelim. O kitabı gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını biliyorum.” Kendi koltuğuna geri çökerken büyük bir merakla kenara koyduğu kitaba baktım.

Atsız, Ruh Adam.

Bu kitabı kaçınıcıya okuyordu, bilmiyordum. Saymamıştım.

Kitabı elime aldım ve koyduğu sehpanın üzerine oturdum. Sayfalarını öylesine karıştırdım. “Bunu da verir misin bana?” diye sordum.

“Okumak istersen neden olmasın?”

“Senin okuduğun kitapları okumayı seviyorum,” dedim heyecandan yüreğim ağzıma gelirken. Kitabı ona uzattım. “Nihal Atsız’ın kelimeleri bana iyi hissettiriyor. Sen sevdiğin için değil sadece. İçim gururla doluyor, bu yüzden.”

“Öyle mi?” dedi dedem gözlüğünü takarken. Kaşlarını kaldırarak elindeki kitabı açtı. “O zaman ilk ben, sonra sen en sevdiğin kısmı okuyacaksın.”

“Ama benim kitabım yukarıda,” dedim ayaklanacaktım ki dedem kolumdan tutup geri oturttu.

“Bir şeyi çok severse insan, hafızasında tutar.” Gözlüklerinin üzerinden bana baktı. “Hafızanda kalmadıysa sevmemiştir demektir, güzel Sez’im.”

Dedem kitabının sayfalarını karıştırırken dudaklarım aralandı. Kafam karışmıştı. İnsan hatırlamadığını sevmez miydi? O zaman dedemi hiç unutmak istemiyordum. Ona daha büyük gözlerle baktım. İnceledim. Çökmüş gözaltlarına, yumuşacık tenine, hep tıraşlı olan çehresine, aralarına beyaz karışmış uzun kaşlarına, beyaz saçlarına, büyük burnuna, ay yıldız ve Osmanlı tuğrası taşıdığı gümüş yüzüğüne, üzerindeki temiz, oduncu gömleğine...

“Beni hafızana yerleştirmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu gülerek.

“İleride seni unutursam sevmemişim mi demek bu?”

“Hayır, büyümüşsün demek,” dedi ve ben kendimi tutamadım. Gözlerim dolarken dedem beni izledi. “Büyüdükçe geçmiş uzakta kalmış gibi gelir. Uzakta kalanı unuturuz. Bugünlerimiz de elbette mazide kalacak.”

Sessiz kaldım. Biraz da sinirlenmiştim. O niye mazide kalıyordu? Mazi dediğinde padişahlar, efendiler, beyler, sadrazamlar, krallar falan olurdu. Benim dedem şimdide olmalıydı hep. Neden kendisine mazi demişti?

Burnumu çektim. O kitabın sayfalarını karıştırırken ona alayla baktım. “Ben ezberledim ama sen ezberleyememişsin. Kitabını karıştırıyorsun. Demek ki okuduğun kısmı sevmemişsin.”

Keyifle sayfaları çevirmeye devam ederken yine güldü. “Çok eminsin bakıyorum da.”

“Öyleyim.” Burnumu diktim. “Ben ezbere söylerim.”

“Ben de söylerim.”

Ona çatık kaşlarla baktım. “Söyle.” Gülümsedi ve açtığı sayfayı bana çevirdi.

Kitabı elime tutuşturdu. “*Ruhun mu ateş, yoksa o gözler mi alevden?*” diye başladı. Onun gür, şiirsel sesini duyunca kaşlarım düzeldi. Bakışlarımı kitaba indirdim. “*Bilmem bu yanardağ ne biçim korla tutuştu? Pervane olan kendini gizler mi hiç alevden? Sen istedin ondan bu gönül zorla tutuştu.*”

“Gün senden ılık alsa da bir renge bürünse;

Ay secde edip çehrene, yerlerde sürünse;

Her şey silinip kayboluyorken nazarımdan,

Yalnız o yeşil gözlerinin nuru görünse...

Ey sen ki kül ettin beni onmaz yakışınla,

Ey sen ki gönüller tutuşur her bakışınla!

Hançer gibi keskin ve çiçekler gibi ince

Çehren bana ölüm hazzı verince

Gönlümdeki azgın devi rüzgârlara attım;

Gözlerle günah işlemenin zevkini tattım.

Gözler ki birer parçasıdır sende ilahın

*Gözler ki senin en katı zulmün ve silahın,
 Vur şanlı silahınla gönül mülkü düzelsin;
 Sen öldürüyorken de vururken de güzelsin!
 Bir başka füsün fışkırıyor sanki yüzünden,
 Bir yüz ki yapılmış dişi kaplanla hüzünden...
 Hasret sana ey yirmi yılın taze baharı,
 Vaslınla da dinmez yine bağrımdaki ağrı.
 Dinmez! Gönülün, tapmanın, aşkın sesidir bu!
 Dinmez! Ebedi özleyişin bestesidir bu!
 Hasret çekerek uğruna ölmek de kolaydı,
 Görmek seni ukbadan eğer mümkün olaydı.”**

Onun sert sesinden dinlediğim şiirde gözümde düşen yaşı sildim ve burnumu çektim. Satırları bir yere kadar gözlerimle takip etmiştim, daha sonra kitap kucağıma düşmüştü. İçimdeki heyecanla dedemi dinlemiştim.

Kabul edebilirdim, Muhammed Kaza, gerçek bir sanat adamıydı.

“Çok güzelmış dede,” dedim kafamı duvardan çekerek. Kafamı ne ara duvara dayadığımı bile hatırlayamamıştım. “Ama şiirin diğerlerine farkla o Türkçülük havası çok az. Sanki bu aşk konulu gibi.”

“Şiirin ismi, Geri Gelen Mektup. Atsız vaktinde kendi okuluna atanan kadına yazmış bu şiiri. Pek beğenmiş sözde bayanı, sevmiş, tutulmuş. Vela-kin bayan bu mektubu okumadan Atsız’a geri vermiş. Bu yüzden de şiirin ismi Geri Gelen Mektup olmuş.” Güldü dedem gözlüğünü yine çıkarırken. “Bu sefer vatandan değil, sevdalisinden bahsediyor. Neden çok severim bu şiiri bilir misin?”

“Neden?”

“Amcaların çok severdi. İkisi de tutuşurdu bu şiir için. Koskoca vatan âşığı adam, bir çift yeşil göze vurulmuş derlerdi. Pek farklı yeri bende. Benim aslanlarım, bana bu şiiri emanet bıraktı.”

Metin ve Tekin amcalarımı çok küçükken kaybetsem de onlar hakkında o kadar çok hikâye dinlemiştim ki sanki onların her anında ben de vardım. Dedem sağ olsun, bana onları anlatırken gururla dolup taşıyordu.

“Seninle gurur duyuyorlardır,” dedim dedeme. “Emanetlerine sahip çıktığın için.”

Derin bir nefes aldı dedem. Sanki onların Türk bayraklarıyla sarılmış tabutlarını sırtlandı yine. Öyle bir nefesti. “İnşallah, canımın en derini,” dedi. “Söyle hadi. Senin en sevdiğin şiir hangisi oldu?”

Boğazımı temizledim. Şiiri karşımda yazılıymış gibi okumaya başladım.

* Hüseyin Nihal Atsız – Geri Gelen Mektup.

*"Pınar başına geldi
 Bir elinde güğümü;
 Çattı yay kaşlarını
 Görünce güldüğümü,
 Bağlamıştı gönlümü
 Saçlarının düğümü.
 Bilmiyordum bu örgü
 Acaba bir büyü mü?
 Sordum: Nerededir yerin?
 Nedir senin değerini?
 Yedi kral vurulmuş,
 Ne bu ceylan gözlerin?
 Hangisine varırsın
 Bu yedi ünlü erin?
 Şöyle dedi bakarak
 Göklere derin derin:
 Kralların taçları
 Beni bağlar büyü mü?
 Orduları açamaz
 Gönlümdeki düğümü.
 Saraylarda süremem
 Dağlarda sürdüğümü.
 Bin cihana değişmem
 Şu öksüz Türklüğümü..."*

"Heyt," dedi dedem ve birden kafamı tutup omzuna çekerek sarıldı bana. "En sevdiğin şiir, Türk Kızı oldu he?" Güldüm dedemin omzundayken. Kollarımla sarıldım ben de ona. Beni tutup bacağına üzerine oturttu. "Bacağıma kırılacak şimdi," dedi ama ses etmeden taşıdı beni. "Kocaman kız oldun. Şu bacağımda minicik olduğun zamanları hatırlıyorum."

"Bak, sen hatırlıyorsun. Hani büyüdükçe unutturdu insan uzağı? Benim küçüklüğüm uzakta kaldı."

"Ben unutmam," dedi dedem ve burnumu sıktı. Yine güldüm o burnumu sıkınca. "Türk Kızı'nı sevdin demek. Sen de mi Türk kızıydın?"

"Bin cihana değişmem şu öksüz Türklüğümü," dedim burnumu dikerek.

"İşte benim kızım. De bakayım dedene. *Vaktiyle bir Atsız varmış.*"

"Vaktiyle bir Atsız varmış."

* Hüseyin Nihal Atsız – Türk Kızı.

“Var olsun. Kutlu tini şad, mekânı uçmağ olsun. Unutursak gök girsin, kızıl çıksın,” dediğinde ona baktım şaşkın şaşkın. İlk kez duyuyordum. Onlar da neydi?

“Öyle mi denirmiş?”

“Tabii. Mekânı cennet olsun demek. Gök girsin kızıl çıksın da... bizlerin ataları zamanında silahları üzerine yemin ederlermiş. Bu halen daha vardır. Askerlerimiz silahları üzerine yemin ederler. Atalarımız da kılıçları üzerine yemin ederlermiş vaktiyle. Savaşa giderken kılıçlarını fezaya kaldırır, *gök girsin, kızıl çıksın*, diye bağırırlarmış. Gök, kılıç eriyince çeliğin su gibi mavi olmasından dolayı çelikten geliyor. Kızıl, kan. Diyorlar ki *eğer sözümünden dönersem bu kılıç bana gök gibi girsin, benden kızıl yani kan çıksın*. Çok anlamlı, çok derin bir yemindir.”

“Bu çok anlamlı bir yemin gerçekten. Bu yemini ettikten sonra hiçbir Türk dönmez ki sözünden,” dedim onun çehresinden bakışlarımı çekemezken.

“Dönmez, ay parçam. Öyle derler. Türk kızısın ya sen de bilmen lazım bunları.”

“Ben de öyle diyeceğim asker olunca,” dedim onu dikkatle dinledikten sonra. “Sözümünden dönmeyeceğim hiç. Her an gök girsin, kızıl çıksın, diyeceğim. Hep diyeceğim, dede. Şehitlerimi unutursam, Türklüğümünden dönersem, bayrağımdan vazgeçersem... gök girsin, kızıl çıksın!”

Dolu gözlü dedem saçlarımı okşadı. “Heyt! İşte benim Türk kızım be! Ne diyordun sen? Yarbay mı olacaktın?”

“Evet,” dedim hemen heyecan içerisinde. “Yarbay Sezin Kaza olacağım.”

“Yarbayken aldığın ilk silahında böyle yemin et, Türk kızım. Dedeni de hatırlarsın.”

“Hep hatırlarım dedeciğim!”

“Unutma bir zahmet, eşek,” dedi dedem beni gıdıklamaya başlarken.

Biz kahkahalarla gülerken içeri pazar çantasıyla giren babaannem, “Ne oliy orada bensuz?” diye bağırdı. Kafasını içeri doğru uzattı. Altında yine şalvarı, kafasında dantel işlemeli başörtüsü ve üzerinde çamurlu kazağı ile, “Muhammed Bey, aşk ola sana. Ha garilarla soğan çıkaracadum, *yorulmasın benim hanum* diye hepsini bitirtmişsin garılara. Vallahi cönlüm galdi,” diye söylendi.

“Olsun Fahriye Hanım, zaten tüm gün yorulmuştuk. Ben seni yollamayacaktım da arkadaşlarınla görüş istedim.”

Dedemin kucağından kalktım. “Babaanne!” diye bağırarak babaanne me sarıldım.

“Canım!”

15. EN BÜYÜK ZENGİNLİK

Sezin Kaza. Aralık, 2021. Tunceli.

Kimse iki dakikadır ses çıkarmazken, dayanamadım ve peçete çıkarıp sürekli ağlayan Sevil ablanın suratına uzattım. “Sen de ağlama. Ne yapacaksın, çöpe mi atacaksın? Doğuracaksın bu çocuğu. Ne diye ağlıyorsun?” diye çemkirdim. “Sümüğe bak, üç metre uzuyor. Sokağa atacak sanki Fırat abi. Alacak, babalık edecek. Mahvettin iki dakikada kendini. Hayırdır ya?”

“Fırat...” dedi iç çekerek. “Ben çocuğu aldır diyecek demiyorum da ona haberi verdiğimde hayal ettiğim tepkiyi vermeyecek.”

Ee herhalde, adam istemediği halde baba oluyor. Keşke Turan'ıma da olsa ama ölür o evlat için. Bir izin vermediler ki olsun adam. Kendini göstere sin ortalıkta göğsünü gere gere.

“Ben de öyle bir şey diyeceğini düşünmüyorum,” dedi Ziyafet düşünceli bir şekilde. “En fazla çok uzun bir süre kabullenemeyecek bu durumu gibi.”

“Abla... Söylemeyeyim dedim ama Allah aşkına naneleri yerken bize mi sordun?” diyen İlayda olunca üçümüz de şaşırdık. Doğru diyordu da böyle bir yükselme beklememiştik. “Nasıl böyle dikkatsiz oldun?”

Kollarımı göğsümde bağladım. Sevil abla gözlerini bize dikti ve sonra peçeteyi burnuna götürüp temizledi. Üçümüzün de yüzü buruştu. Beyin suyunun sesi kulağımıza ulaşmıştı. Toparladı, boğazını temizledi ve hâlâ ondan cevap bekleyen bize döndü. “Bilmiyorum,” dedi.

Ziyafet onu o kadar saniye beklememiz üzerine aldığımız cevaba, “Sen de taşak geçiyorsun herhalde bizimle?” diye sordu.

“Ne taşığı be?” dedi Sevil abla çirkin çirkin. “Spiral var. İmkânsızdı. Ben ne bileyim? Kesin çözüm değil miydi spiral?”

“Değildi,” dedim ben de bir şey bilmesem de. “Değilmiş ki hamile kaldın.”

“Onu doğru dedin bacım,” dedi Ziyafet kafasını ciddiyetle sallayıp bana onay verirken.

“Eyvallah kız kardeş,” dedim ciddi ciddi göğsümde birleştirdiğim elimi çeneme götürüp okşarken.

Fena tribe girdiniz, Seziş. Sanki cinayet çözüyorsunuz. Öyle bir tavırdasınız şu an.

“Abla sen o şey...” İlayda yüzünü buruşturup boğazını temizledi. Ortaya doğru eğdi kafasını. Ben aralarında kazık gibi dikiliyordum çünkü eğilirsem dizüstü çökmem gerekecekti. “O şey içindeyken mi sen hamile kaldın?”

“Spiral dediğin şey içinde en az beş en fazla on yıl kalmalı. Sen ne zaman taktırdın bunu?” dedi Ziyafet de benim gibi kollarını göğsünde birleştirerek.

“Oldu bir on yıl.”

“Sen cidden yedin naneleri, bir de ağlıyorsun,” dedi İlayda *pes* der gibi ellerini kaldırarak. “İnsan kontrol ettirmez mi?”

“Doktorun bir götüme şaplak atıp yollamadığı kalmıştı kızım. *Gelme, gerek yok* dedi bana.”

“Büyük ihtimalle kayma durumu yaşanmıştır. Spiral doğru takılsa bile başka yönler kayabilir. Ayrıca kontrol ettirilmesi gerekiyor birkaç yılda bir. Sen de doktora mı uydun?” diye sordu Ziyafet doktor kimliğini konuşturarak.

“Kime uyacağım? Çelik ve Çeliknaz’a mı? Doktor ne dediyse onu yaptım ben.”

“Tamam,” dedim araya girerek. “Sakin olun. Kimse kimseye hiçbir ses etmiyor. Burası Fırat abinin öğreneceği ortam değil,” dedim İlayda ve Ziyafet’e sırasıyla bakarak. “Ayrıca abimle babaannem Ziyafet’le Kubat’ı sevgili sanıyor. Rica ediyorum pot kırmayalım. Bu gece diken üstündeyiz. Çaktırmayacaksınız. Hepimiz toparlayacağız ortalığı,” dedim. “Anlaşıldı mı?”

“Kim sevgili?” dedi İlayda. “Kubat abiyle Ziyafet abla mı?”

“İlayda, bu kız ne anlatıyor? Sanıyor diyor. Sanki böyle bir şey gerçek olabilir mi gibi şaşıрма lütfen. O adamla aynı çöp kutusunda yüz yüze kalamam ben.” Burnunu dikti ve itici itici İlayda’ya baktı. “Stickerlı terliklerimi geçen gün çöpe atmış da çöp ve Kubat dangalağı konusunda hassasım bu sıralar.”

“He, anladım,” dedi İlayda anlar gibi kafasını sallayarak.

“Ziyafet sağır sultan bile biliyor sizi, sen hâlâ oyna ablası,” dedi Sevil abla ağlamasını sürdürürken. “Sizin sevgili olmamanız da beni kahrediyor. En azından bir gün sizin mürüvvetinizi göreceğim çünkü diğer türlü ben imkânsız olan çocuğu bile peydahlayacağım, siz evlenemeyeceksiniz.”

“Abla senin çocuk peydahlamandan daha imkânsızsınız,” dedi Ziyafet ona da midesi bulanıyormuş gibi bakarken. “Şakasını bile yaparken üç kere düşünelim. Lütfen.”

“Of kes,” dedim ona öfkeyle. “Herifin içine düşmediğin kaldı hâlâ laga laga yapıyorsun.” Sevil ablaya döndüm. “Sen de ağlamayı kes artık. Ağlayınca bu kadar çirkin olan bir Özgür bir de sen. O da suratını ekşite ekşite bir hal oluyor.”

“Ay, canım çocuk o benim!” dedi hıçkırarak.

“Abla, ağlamayı keseceksin inşallah. Fırat abi anlıyor hemen. Geçen sen balıkların nesli tükeniyor diye ağladığında *karımı tenhada sıkıştırıp tekmelediniz mi*, diye sordu,” dedi İlayda.

Sevil abla derin bir nefes aldı ve sonra yüzünü ağlamaklı bir ifadeye sokup, “Tekmelediniz mi mi dedi? Şimdi bu karnımdaki bebe de mi beni tekmeleyecek?” diye sorduğunda üçümüz de onu sakinleştirmek için bir tarafına yapıştık.

Ziyafet koluna yapışıp sarıldı. İlayda omzunu sıvazladı. Ben de aşırı garip bir şekilde onun kafasını üstünden tutarken buldum kendimi.

“Hayır, ağlamak yok. Geçti,” dedi Ziyafet. Gözlerini bana çevirdiğinde benim Sevil ablayı nasıl tuttuğumu gördü ve ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi bana baktı. Elimi çektim.

“Bir şey yok, bir şey yok,” dedim Sevil ablaya ve geri adım attım. “Herkes beyinin yanına. Beyinin yanına ilk giden kazanır,” dediğim gibi de kapıyı açarak hızlı hızlı çıktım.

“Bunun da Allah’tan beyi oldu, beyni gitti,” dedi arkamdan Sevil abla. “Olmuş mu bunlar? Çok duygusal. Allah kahretsin! Ona bile sevinemiyorum. Koca boylu büyük yüzbaşı komutan beyle Sezin’im evlenecek. Ben hâlâ nelerle uğraşıyorum? Allah’ım!”

Banyodan çıkar çıkmaz salondan gelen Turan’ı gördüm. Yüzüm aydınlanıverdi. Onun da bakışları bana dönünce dudağında minik bir gülümseme oluştu.

Ya şu endama, şu karizmaya bak. Al beni, nüfusuna al beni. Ben de bebe yapmak istiyorum. Senden çocuğum olsun istiyorum. Gözleri senin gibi baksın. Görenlerin içini yaksın bakışların.

Gerçekten bu endam neydi? Üzerindeki montu çıkarmıştı ve aman Allah’ım... Omuzları ile pazıları dar, siyah ve boğazlı kazağından aklımı alacak bir şekilde belli oluyordu. Kısa saç tutamları karışık. Yüzü kusursuz duruyordu. Bir de o gülümsemesi...

“Zalim, senin Allah’ın yok mu?” diye kendi kendime fısıldarken birden zil çalınca bakışlarımız ayrıldı. Turan tek bir adım atarak kapıya vardı ve kapıyı tek harekette açtı.

Bu adamın nasıl her şeyi bu kadar büyük olabiliyor, Seziş?

“Abla... Siz miydiniz komutanım?” diyen Göktuğ’un birden yüksek volümle başlayan fakat devamında kısılan sesini duyunca kapıya gidecektim ki Turan kapıyı hafifçe kapatarak sadece kendi bedenini sıkıştırdı kapı aralığına.

“Hayırdır, sen başka birini mi bekliyordun?” diye sordu Turan agresif bir tavırla.

“Sezin abla neredeydi komutanım?” dedi ama sesi nasıl tripli... Sanki karşısında kırk yıllık düşmanı duruyordu.

“Sezin ablan yok. Ben varım.”

“Hı... peki, ablam nerede?”

“Yok ablan. Beğenemedin mi beni?”

“Esağfurullah.”

“Komutanım ben geçebilir miyim? Yemin ederim sizi çok severim. Öyle böyle değil,” dedi Özgür arkadan kedi gibi bir sesle. “Benim tek amacım babaannemizin çorbasından içmek.”

Turan birden kapının aralığından kafasını çıkardı ve bana baktı. “Babaanne çorbası diyor bana,” dedi sinirle. Sanki en zayıf noktası babaanne çorbasıydı. Dayanamadan güldüm ama hemen elimi ağzımın üzerine kapattım. Çok tatlıydı. “Oğlum siz ikiniz, beni fena zorluyorsunuz,” dedi Turan kapı aralığına geri dönerek.

“Ben n’aptım ki? Suçum neydi ki?” dedi Özgür. “Ben babaanneleri çok severim. Ben bütün anneleri çok severim. En çok kendi anamı ama. Bir duysa böyle laflar ettiğimi, üç gün komada kalır. Canımın en içi ana-”

“Oğlum, geç lan,” dedi Turan kapıyı açıp ileri atılarak. Kapının arkasından çekildim. Özgür’ü omzundan tutup kedi gibi içeri savurdu. “Zaten bir sıkımlık canın var. Git gözümün önünden sen,” dedi Özgür’e.

Özgür arkasına bile bakmadan içeri, “Babaannemiz!” diye bağırarak koştu ve Göktuğ’u satmış oldu.

Kapı önünde yalnızca Göktuğ kaldı. “Ben de geçeyim,” dedi Turan’a.

“Yok, sen gelme. Gıcığıma gittin bugün. O bakışların falan... kıl ettin beni. Sen bugün buraya giremezsin.”

Kayınço ve damadın tehlikeli anları. Full izle, HD izle, donmadan izle.

“Sezin ablam çağırdı ama beni,” dedi Göktuğ da. “Komutanım. Sezin ablam yemeğe çağırdı beni.”

Turan ona düz düz baktı. “Yok, izin vermiyorum,” dedi.

Artık olaya girmem gerektiğini düşündüm. “Turan,” dedim kolunu dürterek. “Yemek yiyecek çocuk.”

Göktuğ’dan bakışlarını çekmedi. Her an dalabilecekmiş gibi bir soğuklukla baktı, sonra sakın bir tavırla gözlerini kapattı. Bir adım geri gitti, gözlerini açtı. “Bu çocuğu elimden alamazsın sen, haberin olsun,” dedi ve geri çekildi. Kapı aralığından ben baktım.

“Ablam!” diye bağırarak kendisini kollarıma attı Göktuğ. “Canım ablam! Ablaların gülü! Abla mesajlaştığımızda istediğin her şeyi getirdim. Ablam. Mesajlaştık ya ablam. Benim ablam! Sadece benim olan ablam. Bir tane ve benim olan ablam!”

Kayınçoluğun bokunu çıkaracak bu çocuk. Kaos yaşanacak. Bayılırım.

O sırada salondan çıkan abim geldi ve gördüğü sahneye kaşlarını çat-tığını gördüm.

“Göktuğ nefes-”

“Ablam!” diyerek beni sıkmaya devam etti Göktuğ. Artık canım çıkacaktı bu devenin elinde, hissediyordum.

Turan, “Bırak kızı, su aygırı,” derken beni Göktuğ’un kollarının arasından aldı. “Geri çekildim diye ne sandın? İnsan gibi davran diye çekildim. Onun canı ne ki? O nasıl sarılmak lan?” diyen Turan beni yavaşça yanına çektiğinde Göktuğ gözlerini kısarak Turan’a baktı ama sonra dikkati dağıldı ve abime döndü.

“Sen kimsiniz?” diye sorduğunda abim bana dönüp beklentiyle baktı. Bir an kalakaldım. Göktuğ’a onu tanıtmamı mı bekliyordu? Ne diye tanı-tacaktım? Abim diye mi? Dudaklarım aralandı.

Abimiz o, Seziş. Nasıl ona bu kadar soğuk hissediyoruz ki? Ben çok kırgın hissediyorum, neden böyle?

Abime bakarken onunla olan konuşmalarımızı hatırlıyor ve bedenimin kaskatı olmasına engel olamıyordum. Neden o kadar geçmişte kaldığımızı anlamıyordum. Dedem haksız mıydı yoksa haklı mı? Çok geçmişte kalmıştı işte, niye unutmuyordum? Çok mu sevmiştim, ondan mı unutmuyordum?

“Tanımıyor muyuz biz bu adamı?” diye sordu Göktuğ, abim ve bizim aramızda bakışlarını gezdirerek. “O da mı tanımıyor kendisini?”

Ne biz tanıyoruz onu ne de o kendisini, Göttuğ. Sorma oğlum. Anısı var. Boş ver.

Turan en sonunda araya girip bu görevi üstlenerek, “Sezin’in abisi,” dedi. “İsmi, Sezgin.”

Abimin hayal kırıklığına bularanan bakışları bende kaldı ve gülümsedi sakince. Bu, kırgın bir gülüştü. Ne hakla bana kırıldığını anlamadığım gü-lüştü. Ona bakarken başımı iki yana salladım. *Sana acıyorum*, dedim o kafa sallayışımda.

Ona acıyordum, kendime acıyordum, kirli geçmişimizde tertemiz kal-maya uğraşan iki çocuğun çabasına acıyordum. Tabii ki o Sezer abimle de anlaşırды; yaşları yakındı, arkadaş ortamları benzerdi, bazı ilgi alanları ay-nıydı. Onun bir yerlerde Sezer abisi vardı. Benim de Sezer abim vardı da

sadece vardı işte. Arada bana sataşır, istediklerimi alırdı, yapardı, para lazımsa hallederdi. O konuda abiliğini görürdüm. Onun dışında derdimi bilmezdi. Yaşımı bile bilmezdi bazen. “Kaç yaşındaydın?” diye sorardı bana. Oysa Sezgin yirmi sekiz nisanda gece son tik taklarını çalarken kapıma dayanır, yirmi dokuz nisanın ilk dakikalarında aldığı pastayla doğum günümü kutlardı.

Abi vardı, abi vardı.

Hayır, abi yoktu. Abilerin bir tanesi bile yoktu.

Artık bir tek ben vardım.

Bir de Turan. Kapkaranlık odada kibriti yakıp sana aydınlık olan Turan. Kocamız yani. Nazende sevgilimiz. Yavuklumuz. Efulimiz.

“Evet, ben Sezgin Kaza. Sezin’in abisiydim,” dedi abim bakışlarını Göktuğ’a döndürerek.

Geçmiş zamanda konuşmasına güldüm. Gırtlığına yapışarak onu kormak ve ona koşup sarılarak bağıra bağıra ağlamak arasında gidip geldim.

Serçeparmağında hissettiğim dokunuşla, abime bakarken girdiğim transtan sancılı bir uykudan uyanıyormuşum gibi derin bir nefes alarak çıktım. Serçeparmağı serçeparmağıma sarıldı.

Serçeparmak kuralı. Onunla benim aramdaki en önemli kural. Bizi kimsenin yıkamayacağı, kimsenin mahvedemeyeceği kural.

Bakışlarım yanımda dikilen Turan’a döndüğünde Turan da bakışlarını bana çevirdi. Hafif, kimsenin fark edemeyeceği bir hızda sakince göz kırptığında minnetle gülümsedim. Serçeparmağı tek dayanağımmış gibi parmağını sımsıkı sardım ben de.

“Memnun oldum abi. Ben, Göktuğ. Sezin ablanın kardeşiyim. Seni ilk kez gördüm. Abisi olduğunu bilmiyorduk Sezin ablanın.”

Abim derin bir nefes aldı. Yoktu çünkü abim. Anlatmamam normaldi.

“Aaa, Göktuğ evladım. Hoş geldin, anasının kuzusu,” dedi Sevil abla kızlarla banyodan çıkarken. Turan ve Göktuğ lavabodan bu kadar kızın çıkmasına çatık kaşlarla baktı.

“Siz oradan-” dedi Göktuğ parmağıyla lavaboyu gösterirken. “Siz nasıl-”

Kadın olmanın kuralı. Üç metre karelik yere kırk kişi sığabilirsin, Göttuğ. Mesela bizim lisede lavabonun tek bir kabininde yedi kız sigara içerdi.

“Sorgulama, Göktuğcuğum.” Sevil abla abime döndü. “Ya kusura bakmayın da siz kimdiniz yahu? Ben kaçırdım sanırım. İçeriden alacaklı gibi kaçtım. Sizin gübre nereden? Bizimkilerle aynı yerden mi alıyorsunuz?”

“Hangi gübre?” diye sordu abim anlamaz gibi.

“Sulak yerdeki bitkiler gibi hepsi üç metre. Sizi de öyle görünce aynı gübreyi mi kullanıyorsunuz diye sorayım dedim,” dedi Sevil abla.

“Yok, genetik bizim,” dedi abim.

“He, siz Sezin’in abisi! Evet, anladım. Suratlarınız da pek benziyor. Onun da gübrenin yerini merak ediyordum zaten,” dedi Sevil abla. “Ben, Sevil. Memnun oldum.”

“Sezgin,” dedi abim ve kafa salladı. “Ben de memnun oldum.” Sevil abla elindeki peçeteyle burnunu silerek kafasını salladı. Bugün ilgi alanında kimse yoktu. Pek bir gergindi.

Ziyafet arkasından çıktı. “Sezgin, nasılsın?” diye sordu abime.

“İyiyim, Ziyafet,” dedi abim saygıyla gülümseyerek. Sen nasılsın diye sormadan lafının arasına girildi.

“Rahat ettiniz mi dün Sezin’in evinde?”

“Sezin’in evi derken?” dedi Göktuğ alık gibi. “Burası Kubat-”

“Ziyafet,” diye bakınan Kubat hole çıkınca Göktuğ’un lafı kesildi. “Ziyafet. Neredesin?”

“Hissetti sanki. Büyücü mü ne bu sığır da? Oturduğu yerden uyanış geliyor,” dedi Ziyafet ve abime gülümseyerek Kubat’a, “Efendim aşkım?” diye seslendi.

“Ne?” diye bağırın Göktuğ oldu. Şok içinde ellerini kaldırdı. “Kaçınıcı olduğunu unuttuğum şok geliyor şu an. Bir saniye.” Hepimiz arasında gezdirdi gözlerini. “Ablalarım sizin ağızlarınızdan neden son zamanlarda bir şekilde yine mızrağın gelip benim götüme girebileceği şeyler çıkıyor?” diye isyanla bağırdı. “Biri komutanla sevgiliyim der, biri Kubat’la sevgiliyim der. Şükrü abi de Turan Komutan da beni katlayıp uzaya fırlatacak artık.”

“Şükrü neden katlasın seni?” diye sordu abim.

“Göktuğ, senin canın susadı mı oğlum? Sulayayım mı?” diye sordu Kubat yanımıza geldiğinde.

“Anlamadım. Bu dallama sevgili olmamızdan mı rahatsızmış yani şimdi?” diye sordu Turan bana dönerek. Kaşlarını çattı. “Bu dallamanın benimle derdi bu mu?”

Kocanı sakınleştir, Seziş! Sakin ol kocacığım de!

Ben de Turan’dan serçeparmağımı çekmeyip diğer elimle kolunu okşarken, “Şımarıyor işte canım. Sinirlenme sen,” dedim. Abim çatık kaşlarla Turan’a sırnaşmamı izledi. Ona göz ucuyla bakıp sevgilime (*kocan*) geri döndüm.

“Kubat abi, ben susamadım valla,” dedi Göktuğ. “Ziyafet abla size yanlışlıkla aşkım dedi.”

Göktuğ'a acımaya başlıyorum. Hatta tüm Keleş'e acıyorum. Gözlerinin önünde tek tek everiyoruz herkesi, ruhlari duymuyor. Yazık kafalarına.

"Niye yanlışlıkla?" dedi abim bizden bakışlarını çekmezken. "Onlar sevgili değiller mi iki yıldır?"

Kubat ve Ziyafet'le bu oyunu babaannem, abim ve Keleş arasında dengede tutmalıydık.

Kimin yüzündendi acaba?

Yüzünden mi? Kocamız sayesinde Ziyafet baci sevdiği adamın eliyle temas etti. Yüzünden değil, sayesinde. Kocamız yardımlarıyla. Kocamız LTD. ŞTİ.

Göktuğ ağzından, "Puhaha," gibi bir ses çıkardı. Dünyanın en komik şakasıydı sanki bu. Sıçışmalı gülüşme dudakları arasından sıza sıza patladı. "Bunlar ancak katille maktül olur ne sevgil-" Götüne yediği yumrukla ileri doğru bir adım gitti ve yutkunarak olayı anlamaya çalıştı.

Kubat, Ziyafet'in yanına geçerek elini tutacaktı ki Ziyafet onun eline tokat attı. Kubat tutmaya uğraştı. Ziyafet kaşlarını çatarak ona dönüp gülmüseddi. "Yürü git," diye tısladı.

Evlenmeleri için CİMER'e dilekçe verdiğim çiftin tatlılık seviyesi. Elllerinde bıçak olsa birbirlerine takacaklar.

Ziyafet ısrarla elini kaçıncı Kubat, Sezgin abime döndü. "Nazlı şu an. Kavga ettik de."

"Tüylerim diken gibi. Bu kadar şok bünyeme fazla," dedi Göktuğ montunun kolunu açıp tüylerine bakarken. "Bakın, diken diken."

"Hıhı. Nazlıyım. Kavga ettik," dedi Ziyafet meymenetsizce.

"Etmediğiniz an varmış gibi," dedi Sevil abla. "Gırtlak gırtlığa girmediklerine seviniyorum her seferinde."

Yalnız ortama bak, Seziş. Ortamda illa birilerinin bilmediği şey var. Mesela diğerleri bizim seviştığımızı bilmiyor. Çok utandım şu an böyle deyince ama seviştik. Ayna, koltuk derken yavaş yavaş yatağa ilerliyoruz. İnşallah yani.

Turan'a dönüp ters ters baktım. Bu durumun sorumlusu oydu. Turan bakışlarını bana indirip bakışlarımı görünce eğildi. "Senin yüzünden," diye fısıldadım kulağına. Kafasını kaldırdı, diğerlerini mahalle yanarken saçını tarayan deli gibi izlemeye dönerken *bana ne* der gibi omuz da silkkti.

Dudaklarımı yalayarak gülümsememi bastırmaya çalıştım. Durumdan keyif aldığını düşünmeye başlamıştım. Suratını mincırarak sevesim gelmişti.

Göktuğ, "Şükrü abi benim götümü-" diyecekti ki o göte bir yumruk daha yedi Kubat'tan. "Evlenecekler," dedi Göktuğ, Sezgin'e dönüp onaylayarak. "Büyük ihtimalle birkaç aya evlilik."

Abim, Göktuğ'u onayladı ve onları gram anlamadığını, her şeyin onun için fazla hızlı geliştiğini gösterir gibi bana baktı. "Ha bu arada Sezin, sana şeyi sormaya gelmiştim ben. Biz bu kadar insan o kış kadar masaya sığmaz abim."

"Hah! Ağzından bal damlıyor. Avucunu aç ziyan olmasın Sezgin kardeş ya," dedi Sevil abla. Sonra etrafa bakındı. "Zaten biz niye Kubat'ın evind-"

Abim de babaannem de bu evin Kubat'ın olduğunu bilmemeliydi.

"Öhö," diye öksürerek girdim araya. "Öhö. Sus abla. Yeter. Öhö."

Benim öksürdüğümü duyunca uzunca, "Öhö," diye bağırarak yanıma gelen Şükrü sanki konuşmayı fark etmiş gibi aramıza katıldı. "Bugün de hepimizde bir gıcık var. Kurban olduğum Tunceli sadece götümüzü değil, boğazımızı da yakıyor. Öhö." Nizami de arkasından gelirken Şükrü, Ziyafet'in Kubat'ın yanında olduğunu görünce, "Ziyo'm," dedi ve Ziyafet'in omzuna kolunu atıp, "Canımın içi, sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu. Kubat'a garip garip baktı. Sanki bir şeyler hissetmiş gibi.

Şükrü'nün bakışını görünce şaşırmadan edemedim. Şüpheleniyor muydu Kubat'tan? Zaten şüphelenmeliydi de... sonunda fark etmiş miydi?

Serçeparmağımla oynayan Turan yüzükparmağımın da eklem yerini parmağı altına alıp okşayınca birden dikkatim dağıldı. Bakışlarım ellerimize döndü. Serçeparmağımla hiç bırakmasa da şimdi yüzükparmağım da dikkatini çekmiş gibi ilgileniyordu. Sırayla serçeparmağımla ve yüzükparmağımın tam dibini, eklem kısmını okşuyordu. Dokunuşlarıyla bana hem destek oluyor hem de sakinleştiriyordu.

Kocamız, oraya bir yüzük çok yakıştır. Okşama, yüzükle bizi. Yüzükle bizi aslanım, karın kurudu.

Kubat sinirle gülünce bakışlarım tekrar onlara döndü. Kubat eliyle çenesini sıvazladı ve kafasını *böyle işin evveliyatını sikeyim* der gibi çevirdi. O sırada bakışları yanımdaki adamın yüzünde takılı kaldı. Gözlerimi Turan'a çevirdim. Turan gözlerini sadece bir saniye kadar kapalı tutup açtı ve Kubat'a *sakin ol, sorun yok* mesajı verdi.

Onlar bakışlarıyla mı anlaştılar öyle? Kubat'la Turan'ın sağdıç olması gerek. Zaten Kubat da Turancı. Olur bu iş.

Kubat dudaklarını yalayıp acıyla gülümsedi. "Göktuğ, gel, benim arabanın arkasındaki sandalyeyle masaları getirelim," dedi daha sakin bir tonda.

"Ben de geleyim," dedi abim Kubat'a.

"Sen de gel," dedi Kubat ve sinirle güldü yine. Ağzının içinden söylene söylene dışarı çıktı. Ne dediğini duymadım.

"Nizami, siz de Sezgin'le benim arabanın arkasındakileri getirin."

“Emredersiniz komutanım,” dedi Nizami hiçbir şey anlamadan girdiği ortamdan çıkarken.

Hepsi dışarı çıktığında Şükrü fısıldayarak Ziyafet’le konuşuyordu. Ziyafet biraz sesli bir şekilde, “Ben otuz bir yaşındayım, Şükrücüğüm. Hayır, Kubat’la birbirimizi yemekten başka yaptığımız bir şey yok ama sen yine de ablanı yanında dikilen adam yüzünden *yanında ne işi var* diye sorgulama. Olur mu kaplumbağam? Hadi, içeri geçelim.” Şükrü’yü ileri doğru itti. Gözlerini patlatarak bana baktı. “Usandırdı beni bu çocuk. Vallahi bıktım bunun kıskançlığından,” diye fısıldadı yanımdan geçerken.

İlayda’yı koluna takan Sevil abla, “Hepiniz bir garipsiniz. Sen de dahilsin, Sezin. Haberin olsun,” dedi ve Turan’a baktı. “Ama seni sevdim, yüzbaşı komutan bey. Korkma.” Onlar da içeri geçti.

Turan’a bakışlarımı çevirince bana doğru döndü. Parmağımı daha da sıktı ve göz kırptı. “Hayırdır?” diye sordu. “Niye öyle bakıyorsun?”

“Onu anlaman çok tatlı,” diye fısıldadım ben de Kubat’ı kastederek. “Bakışlarınla sakınleştirmen de öyle.”

“Ben mi?” diye sordu.

“Hıhı,” dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak. “Şükrü onları yan yana görünce fark etmeden Kubat’a yardımcı oldun aslında.”

“Ben... yo,” dedi ve kaşlarını çatı. “Yardım etmedim. Şükrü gelince Kubat sanki...” Durdu, düşündü. Gözleriyle yere birkaç saniye bakındı. Kaşlarını kaldırarak bir şeyleri anlamlandırmaya çalıştığı bir tavırda benim gözlerime döndü. “Ona yardımcı mı oldum?”

Yine kafamı salladım gülümseyerek. “Ne kadar kaçsan da onlarla aranda bir bağ oluştu,” diye fısıldayarak sesli söylesem sırrı bozulacakmış gibi hissettiğim için gerçeği söyledim. “Eski timinin başına gelenlerden dolayı kaçırıyorsun ama biz böyle hissettiriyoruz işte insana. Aile gibi.”

Duraksadı.

Bir defasında 2018’de, üsteğmenken ilk bordo bereli görevinde timinde olan üç askerinin bulunamadığından bahsetmişti. 2020’de Suriye’de kendi timinin olduğu binanın patlatıldığını ve askerlerinin sadece uzuvlarının bulduğunu; bunun bir lanet olduğunu düşündüğünü ve artık hiçbir timin başına geçmek istemediğini söylemişti.

Keleş’ten uzak durduğunu ve aralarına mesafe koyduğunu biliyordum ama kaybedilecek olan her can kaybediliyordu. Bu, bir lanet olamazdı. Allah’ın takdiri idi. Rabbim şehitlerini cennetine koymak istediği için Mehmetçiklerimiz vatan uğruna can vermişti.

Bazı kayıplar kaderdi. Keleş'i kaybetmekten korksa da olacak olan, kaderle bir yolunu bulurdu.

"Benim ailem sensin," dedi belimin iki yanından tutup beni kendisine çevirirken. "Benim ailem senin olduğun her yer, Kaza."

Ellerimi onun ensesinde birleştirdim ve parmak uçlarımda yükselerek, "Tabii ki," diye fısıldadım, yüzünün tam önünde durdum. "Onlar senin ailen çünkü onlar benim de ailem. Denklemi anladın mı canım?"

"Sadece..." dedi ve bakışlarını bana çevirdi. "Anlıyor musun, Kaza?" diye sordu birden.

Uzak durmak istediğini anlıyordum. Onu çok iyi anlıyordum.

"Onlara dayanmanın ve onlardan uzak durmanın ne kadar zor olduğunu mu? En iyi ben anlıyorum seni." Ensesini okşadım. Bakışlarımı gözlerinden ayırmadım. "Onlarla aramdaki sınırı hep diri tuttum. Bir buçuk sene boyunca dengesiz gibi onlara hem sert hem samimi oldum. Ama bir yerde onlarla aile olmanın yolunu buldum. Hâlâ onlara sert çıkıyor, komutanları gibi davranarak kalplerini kırıyorum ama mecburum. Evet, aileyiz ama aynı zamanda ben onların komutanıyım. Bu sıralamadan kaçmayı bıraktım artık. Yeri geldiğinde aileleri, yeri geldiğinde komutanlarıyım. Sen de öyle olacaksın."

"Bilmiyorum," dedi kafa karışıklığıyla.

"İnsan ailesinden kaçsa da ailesi onu bırakamayabiliyor canım," dedim hem Keleş'i hem de babaannemle abimi kastederek.

"Tekrar olmaz," dedi alnını alnıma yaslayarak. Gözleri kapandı. "Bir tane daha tım kaybına dayanamam, Kaza. Bir dostumu daha şehit edemem."

"Elbet bir gün can vereceğiz. Bu yola bunun için çıktık. Vatanımız için, vatanımız uğruna." Ellerimden biri onun yanağına dayandı. "Bu bizim için korkulacak bir şey değil aksine şeref, Alp. Bu böyle diye de her an kaybetme korkusuyla yaşayamayız. Hem... Dhib, Keleş ve Deli Komutan bir aradayken kötü hiçbir şey olmaz. Çıkar aklındakini. Gücümüzü hafife alma," dedim sahte kızgınlıkla. "Anlaşıldı mı?"

"Sez'im!" diye çığırarak salondan çıkan babaanneme yakalandık. "Kız! Ne ediydin sen burada ha bu uşakla? Seni ariyrum ben de."

Ben hemen Turan'dan uzaklaşırken Turan yüzüme takılı kalan bakışlarını zar zor babaanneme çevirdi. "Babaanne ev iki buçuk santim zaten. Nerede aradın?" derken babaannem çatık kaşlarla yanıma geldi.

"İçerude tonla iş vardır. Sen ha burada-" Lafını kesti ve bakışlarını ondan bir metre yukarıda olan Turan'a çevirdi. "Sen de benim paçımı buldun, kenara çekmişsun uşak. Ayıpdu da. Bizim mezhebimize ters."

Bizim dinimiz, imanımız, mezhebimiz Turan olmuş babaanneciğim. Ne diysin da?

Babaannem benim bileğime yapıştığında Turan, “Fahriye Hanım yanlış anladı-” diyecekti ama babaannem dünyanın en sinirli ve gergin Rize kanı taşıyan yanını çıkardı sonunda.

“Neyu yanlış anlayacamışum ben? Benim kizumu almişsun, goca toynakların ha belinde kizumun. Tövbe da. O ne hareketlerdu oyle? Başimuza taş yağacak. Günah da,” dedi ve kaşlarını çatarak çektişirdi beni.

Babaanne biz ne günahlar işledik, bir bilsen. Bak, ben o anlarda bayıl-mama rağmen bildiğim kadarından kalp sekmesinden hık diye boylayacaktım diğer tarafı. Sen koltuk ve tayt ikilisinin ne anlama geldiğini öğrenme.

“Babaanne ne günahı? Efulim o benim,” dedim babaanneme.

“Efulisiyim ben onun,” dedi Turan da ne yapacağını bilemez gibi bir saflıkla beni onaylayarak. Sonra bir an durdu ve bana döndü. “Efuli ne?”

Ama sen de hiçbir şey bilmiyorsun ki, Turanışko. Neyse, el mecbur sana bir laz sözlüğü alacağız.

Babaannem yüzünü cehennem gibi çattı. “Ben efuli falan anlamayrum. Nikahunuz var midur? Yo! İmam nikahunuz var midur? Cık! O zaman cörmeyeceğum sizi yan yana. Cün sonuna kadar Sez'im nenesinin yanında duracak. Ha bu da boyle bilinsun!”

Turan gözlerini sanki beş yıl ayrı kalacakmışız telaşında bana çevirdi. *Düzeltil bu durumu, ben sana dokunmadan bir saniye geçirirsem kör, iki saniye geçirirsem kötürüm, üç saniye geçirirsem ölürüm, ölürüm ölürüm* der gibi baktı.

Şokla babaanneme döndüm. Turan’la temas etmezsem yoğun bakımlık olurum. Adam karşımda dururken öküzüün trene baktığı gibi izleyecek miydim? “Babaa-”

“O çeneni kes, yiysin fuşkiyi sonra nene diye ağlaniysın. Yok nene sana. Düş önüme, sofrayı hazırla.”

Turan’a *kocacığım mahşere değil, yarına kaldık* der gibi bakarken babaannem deli gücüyle beni sırtımdan ittiğinde öne doğru uçtum ve salona büyük bir hızla girmiş bulundum.

“Sen de o cözlerine sahip çıkasun. Cözüm üzerindedu,” dedi babaannem arkamdan Turan’a.

“Fahriye Hanım, siz cidden yanlış anladınız. Biz konuşuyorduk. Yanlış bir şey yapmadık,” dedi ve ekledi Turan. “En azından bugün.”

İfşa edecek bizim ayıplıklarımızı. Çok utanırım ki öyle ben! Şaka. Bayılı-rım terbiyesizliklere.

Babaannemin onu dinlediğini sanmıyordum ki düşündüğüm gibi olduğunu babaannem kanıtladı. “Şu deve boyunu çek de lavaboya cideyum, abdest alacağım.”

Benim içeriye doğru uçmama garip garip bakan Ziyafet, Sevil abla, Fırat abi, Serkan, Özgür, Şükrü ve İlayda’ya üzerimi düzelterek baktım ve karizmayı çizdirmemeye çalıştım. Kendimi toparladım, boğazımı temizledim. “Kalkın, sofraya kuracaksınız,” dedim onlara öfkeyle.

Babaannem, Sezin Kaza karizmamı çecekti resmen. Onun da el kuvvetine maalesef dayanıklılığım yoktu. Bir fiske vursa o yerim üç gün ağrırdı. Bir itmişti, iki yüz metre uçmuştum.

Bana anlamaz gibi bakan Şükrü, Serkan ve Özgür’e gözlerimi belerttim. “Emir bu,” diye hırıldadım.

“Emredersiniz komutanım,” diyerek telaşla ayaklandılar ve üç koca adam mutfağa girmeye çalıştılar. Fırat abi karısının yanında oturup onun başının üstünden öpmeye devam etti. Bugün izinliydi. Ona kafa tatili vermiştim.

Baba tatili diyecektik, Seziş. Dilimiz sürçtü.

Serkan kucığında tabaklarla çıkarken Kubat, Nizami, abim ve Göktuğ da içeri masa ile sandalyelerle girmeye başladı. Göktuğ ve Nizami fazla eşya taşımak için kollarına sandalyelerin sırt kısmındaki boşluğu koyduğundan etrafa çarptırınca Kubat, “Dikkat etsenize, amına koyduğumun çocukları. Babanızın evi mi? Sonra ben yaptırı-” diyecekken abime bakışları çarptı. Sustu, “Hasbinallah,” çekerek, “Göktuğ ve Nizami, hayatınızı kısaltırım sizin,” diye bitirdi cümlesini.

“Abi tamam ya,” diyen Göktuğ salonun ortasına sandalyeleri dizdi. Beş sandalyeyi sırtlanmıştı. Abimde de dört sandalye vardı. Nizami iki masayı sırtında, üç sandalyeyi elinde getirmişti. Kubat’ta da bir tane masa vardı sadece. İşini diğerlerine yaptırmıştı.

Turan’ı salondan içeri girerken gördüm ve ona bakındım. Turan da gözlerini bana çevirdi ama sonra babaannem onu elinin tersiyle iterek, “Aslanlar geldi mi?” diye çekti yolundan.

Ne ara almıştı abdesti?

Süperbabaanne maşallah, Seziş.

Çenesini okşayıp Fırat abi ile Sevil ablanın yanına kuruldu ve sohbet başladı civanım. Ben de el mahkûm babaannem öncülüğünde mutfağa girdim.

Çok hızlı bir şekilde askerlerim sofrayı kurdu. Ben, Ziyafet ve İlayda mutfağa girip salataları ve mezeleri tabaklara yerleştirdik. Birkaç dakika sonra herkes salonun ortasına kurduğumuz sofrada oturuyordu.

Babaannem en uca kuruldu. Turan da babaannemin tam karşısında oturuyordu. Turan'ın iki yanında Şükrü ve Nizami vardı. Karşılıklı oturuyorlardı. Nizami'nin yanında Kubat, Kubat'ın karşısında Ziyafet vardı. Büyük bir uğultu hâkimdi sofrada.

"Babaannemiz, çorbandan istiyoruz," diyerek kâselerini babaanneme doğru uzatan dört ayıya baktım öfkeyle.

"Babaannemiz, ilk ben," dedi Göktuğ.

"Babaannemiz, yıllardır bugünü bekliyorum," dedi Özgür.

"Daha geçen ay yedin doyumsuz köpek. İlk ben," dedi Nizami.

"Sanki sen üç yıl önce yedin abi, ilk ben işte," dedi Özgür.

Şükrü, "Gençler kavgaya gerek yok, ilk ben," dedi.

"Uşaklar, Sez'im ilgilensun da. Benim başım kaldırmayı oyle," dedi babaannem ama ben babaanneme fark ettirmeden tencereyi yığidimin oturduğu yerin hemen yanına koydum. Turan'ın oturduğu yer mutfağa yakındı.

Babaannemi yemek koyacağım diye kandırıp Turan'ın yanına oturabildim. Nizami'yi şutlamam lazımdı.

Çaktırmadan ilk önce Turan'ın kâsesini doldurdum. Turan kafasını kaldırıp bana baktığında kafamı ona çevirdim, hızlıca ona göz kırpıp, "Ee, ilk kim istiyor şimdi?" diye sofraya döndüm. "Babaanne, sen?"

"Yok, Sez'im, ben içmeyeceğim."

Sonra Nizami'nin kâsesini aldım. "O zaman canım kimi isterse ona," dedim.

"İlk ben demiştim," dedi Nizami sırtarak. "Sezin Komutan'ım en çok beni sevdiğinden ilk bana doldurdu. Babaanne çorbası-"

Kâseyi Kubat'a uzattım. "Sevil ablaya uzat," dedim. Nizami'nin suratı düşerken masadaki herkesten gülüş sesi geldi.

"Aynen kanzi," dedi Şükrü. "En çok seni."

Turan kenardan bana tekrar kâsesini uzattığında kâseyi aldım ve diğerleri birbiri ile sohbete dalmışken Turan'ın kâsesini ikinciye doldurdum. Diğerlerinin kâsesini tek tek aldım, doldurmaya başladım, ben de sohbetlerine eşlik ettim.

"Babaannemiz, sizler nasılsınız? Bu arada çorba çok güzel. Bu tarif için Sezin Komutan'ımın elini ayağını öptük. Nuh dedi peygamber demedi. Vermedi bize tarifi," dedi Nizami çorbasından bir kaşık alıp.

"Sez'im yaptı mı size benim çorbayı?"

“Evet,” dedi Sevil abla heyecanla. “Bir kere içirdi ondan sonra da vermedi bu tarifi.”

“Çok güzelmiş gerçekten,” dedi Ziyafet ilk defa içtiğinden. “Tarifi nedir ki, Fahriye babaanne?”

“Vallahi Sez'im demeduyse ben hiç diyemem, uşaklar. Çok severdu küçüklükten benum kızum, hep yapardum ben ona. Bir ona verdim tarifi. Vaktunde biz de yokluktan elimizdekilerle yaparduk bu çorbayı. Çok hüznlenirdum, elimizde gayme kalmiy diye. Sez'imin rahmetli dedesi, ruhu şad olsun, *en sevdiğum çorba bu, hep bunu yap Fahriye Hanum* derdi. O yoklukta, neşe olurdi bağa. Üzüldüğümü bilirdi. Yoklukta kendi imkânlarumla uydurduğum çorbayı en sevduğu yemek yapmıştu.”

“Başınız sağ olsun,” dediler hep bir ağızdan.

Kutlu tini şad, mekânı uçmağ olsun. Seni unutursam gök girsin, kızıl çıksın, dede.

“Sağ olun,” dedik abim, ben, babaannem.

“Böyle güzel evladı yetiştiren dededen de ana babadan da Allah razı olsun. Çok severiz Sezin'i. Saygısı, sevgisi, düşüncesi pek çoktur bize,” dedi Sevil abla.

“Doğridur,” dedi babaannem hüznle Sevil ablaya gülümseyerek. “Pek saygıyla büyüttüler Sez'imi. En çok dedesi ilgilendu onunla. *Asker olacasun*, derdi daha minnacık yavrucakken. Paçım de dikerdi başını, ha daha ne kaddardur dersun? En fazla altı, yedi yaşında. Yarbay Sezin Kaza, diye kafasını diker, gezerdi.”

Güldüler hep bir ağızdan. Bense babaannemin dolu gözlerle anlatışına tebessüm etmekle yetindim.

“Dedesiyse gezer dururdu kızum. Maşallah, dedesinin öğrettikleriyle koskoca asker oldu. Bugünleri cörseydi keşke Muhammed Bey de. Mavi bereli komando oldu kızum benim. Dedesi gurur duyardı.”

Keleş'le gülümsedik. Babaannem ve abim gerçeği bilmiyordu çünkü onlardan saklamıştım. Ziyafet ve Sevil abla Keleş'in bordo bereli olduğunu bilse de İlayda habersizdi. Biz mavi bereli değildik.

“Biz gurur duyuyoruz dedem yerine,” dedi abim. “Hep gurur duydum onunla, hâlâ duyuyorum.”

Onun sesini duyunca göz devirdim ve Göktuğ'un kâsesini aldım. Henüz yemek yiyememiştım çünkü bu aç develer durmuyordu. Çorbayı üç saniyede bitiriyorlardı.

“Ailenizde asker var mıydı, Sezgin abi?” diye sordu İlayda çorbasını yarıya indirmezken. Keleş ikinci hatta üçüncü kâsesini içiyordu. Şanslıydım ki babaannemin elinin ayarı yoktu. Her şeyi fazla fazla yapmıştı.

Babaannem, “İkiz amcaları askerdi. Şehit oldular,” dediğinde aynı ağızdan, “Başımız sağ olsun,” dediler.

“Vatan sağ olsun,” dedik abimle birlikte babaanneme eşlik ederek.

Babaannem abimin bana dediği gibi eskiye çok keskin bir geçiş yaptı. “Küçüklükten başladı aslanlarumun asker merakı. Ana, biz vatan yoluna gideceğük deduler. Karşularında dikilmedum. Sez’imin babasu da istedişdu ama cesaret edemedu. Metin’imle Tekin’im olacağük deduler, oldular. Benim aslanlarum el ele şehit oldular.” Gözlerinden dökülen yaşları görünce elimdeki kepçe tencerenin içine düştü. “Çok özledum yavrularumi.”

Dolu gözlerimi kenara çevirmeye başlarken Sevil abla ağzındaki kâşıkla birlikte ağlamaya başladı.

Turan, “Unutursak gök girsin, kızıl çıksın,” diye fısıldadı ve bunu duyanın yalnızca ben olduğumu onun yüzüne dönmeyen bakışlardan anladım.

“Kanları yerde kalmayacak,” diyen Fırat abi ile babaannem kenardaki peçeteyi alıp gözyaşlarını sildi. Kafasını aşağı yukarı sallayarak iç çekti.

“Benim de babam gazidir, babaannemiz,” dedi Nizami sakince. “Hiç pişman değil başına gelenlere. Eminim Metin ile Tekin amcalarımız da pişman değillerdir. Onlar hepimizin olmak istediği yerde, cennetler. Bir gün kavuşacağız.”

“İnşallah, uşağum. Allah atana da sağlıklı, uzun ömürler versun,” dedi babaannem yüzünü yaşlardan temizledikten sonra.

“Ne şerefli mertebe. Uzun ömrü olsun inşallah,” dedi abim de.

“Âmin,” dedi Nizami. “İnşallah bir gün tanışırsınız. Artık burada mısınız siz?”

“Yok, biz yarun erkenden çıkacağük yola, Nizami çocuğum. Sez’imin babasıyla anasının buraya celdiğimizden haberi yok,” deyince kasıldığımı hissettirdim.

Bakışlarım masada kalakalırken onların burada olduklarını öğrense babamın babaannemi ya da abimi ne duruma getireceğini düşündüm. Keşke, *ne bok yerseniz yiye, görüşün onunla* diyebilen bir adam olsaydı. Onu yapmazdı. Babaanneme çok kızardı. Babaannem de sert kadın olsa dahi oğlundan azar yemeyi kaldıramazdı. Zaten yaşlandıkça hassas bir kadın olmuştu bizlere karşı. Sezgin abim desen... Otuz beş yaşında adamdı da babam otuz beş yaş mı dinlerdi evlatlarında? Hakkımı helal etmem der, beddua ederdi abime.

Baba bedduasını ben yeterince almıştım, hayatım boktan kurtulmamıştı. Abime o kötü lafları yaşatmak istemezdim.

Anne yüreği kızsda da kötü laf etse de kıyamaz evladına ama baba beddua ederse yüreği soğukken eder, gerçek olur, derler. Baba bedduası gerçek olurmuş. Ben babamdan kaç beddua yemiştım ve kaç tanesi gerçekleşmişti saymamıştım bile.

“Ben bir kâse daha alayım,” dedi Turan kâseyi yüzüme kaldırarak.

Daldığım yerden çıkarak boş bakışlarla ona döndüm. Ne demişti? Bir kâseye bir Turan’a baktıktan sonra ne olduğunu anlayınca kaşlarımı kaldırdım. Üçüncü kâsesi miydi civanımın?

Senin daldığını görüp oradan çıkarmak için üçüncü kâsesini içmiyorsa ben hiçbir şey bilmiyorum, bunca yıllık birikimime lanetler ediyorum, Seziş.

“Komutanım, siz ne ara içtiniz?” diye soran Fırat abiyi duysam da Turan’ın bana bakan elalarından kopamadım. Masanın altındaki serçeparmağı ile pantolonumun üzerinden bacağıma dokundu.

“Fahriye Hanım’ın çorbası söz konusu,” dedi Turan. “Beğenmemek ne mümkün? İki kâse daha içmeyi planlıyorum,” dedi Turan.

Demek benim çorbamı beğenmemiştı. Yazıklar olsundu.

Turanişko, boşanmak istiyorsan boşan!

Babaannem ıslak gözlerini bize dikip, “Afiyet olsun evladum,” dedi çorbasını içerken.

“Ellerinize sağlık,” dedi Turan saygıyla. Babaannem onu alıcı gözüyle süzdü, kaşığı ağzına götürdü. Tecrübe kokan gözlerinin Turan’a nasıl baktığını gördüm. Koca adamımın her hareketi babaanne radarındaydı. Tehditkâr bir tavırla onu kafasıyla onayladı.

Kâseyi tekrar doldurdum ve burnuna uzattım. “Demek benim yaptığım çorbayı beğenmedin,” diye fısıldadım ona. “Babaannemin yaptığı çorba mı benim yaptığım çorba mı, Turan?” diye sordum sesli bir şekilde. Herkes duydu, bize döndüler.

Turan ilk babaanneme baktı sonra bana. Kaşığını kenara koydu. “Herhalde el lezzetin babaanneden torunaymış, Kaza. Her ikisinin de lezzet oranı aynı resmen. Senin çorban da babaannenin çorbası gibi mükemmeldi. Öyle güzel ikisi de.”

Çakal oğlu çakal. Nasıl da ağzı laf yapıyor. Koca diye boşuna almayacağız biz bunu.

Gözlerimi kıstım ona. “Kizum aynu benim gibi marifetlidir,” dedi babaannem kasıla kasıla. “Her türlü yemeğı bilir. Anasunun da eli lezzetlidir.”

Turan saygıyla gülümseyerek dinledikten sonra yemeğine geri döndü.

“Maşallah, maşallah,” dedi Nizami. “Çok beğendim ben. Ama seninkisi bir başka babaannemiz. Şimdi yalan olmasın. Çorbanın mucidi sensin. İsim babası bile sensin.”

Babaannem sadece güldü. O sırada ben Turan’ın solunda oturan Nizami’ye gözlerimle babaannemin yanında duran boş sandalyeyi işaret ettim.

Nizami kaşığına ağızına götürürken bacağımla dürttüm. “Benim yerime geç,” diye dişlerimi sıkarak konuştum.

“He?” fısıldadı öne doğru eğilirken.

Turan benim ne yaptığımı anlayınca, “Fahriye Hanım’ın yanına otur. Sezin buraya oturacak,” dediğinde ilk Turan’a sonra bana baktı.

“Neden ki komutanım?” diye sordu.

“Ben oturacağım,” dedim.

“Neden ama?”

“Sikerim nedenini, soru sormadan geç,” dedi Turan da ona.

Nizami yutkundu. “Emir mi bu?” diye sordu saf saf.

“Evet, hemen,” dediğimde boğazını temizleyerek ayağa kalktı birden.

“El mecbur,” diye fısıldayarak tabağını aldı. “Babaannemiz,” diye şen şakrak bir tavırla babaannemin yanına doğru ilerledi. “Ben bu çorbanın tarifini almazsam vallahi üç gün yoğun bakımlı-”

“Sez’im oturacak ha buraya,” dedi babaannem elini sandalyenin üzerine koyarak. Ben de tam Nizami’nin sandalyesine kurulmuştum ki o sözle birlikte altdudağımı ağızımın içine yuvarladım. Turan’la bakışlarımız aynı anda birbirine döndü.

“Evet!” dedim yüksek sesle. “Ben oturacağım oraya, sana ne oluyor, Nizami?” Turan’a üzgünce baktığımda gözlerini bana dikti ama ses çıkarmadan babaannemi kontrol etti. Daha sonra kaşığına ortadaki salatadan doldurup hırsla ağızına götürdü. Boğazımı temizleyerek Nizami’yi kolundan tutup yerine oturmadan önce, “Bir yolunu bulun, babaannemin dikkatini dağıtın,” dedim.

“Biz kolpa şirketi miyiz? Kolpa mı sıkacağız herkese?” diye cevap verdi.

“Babaannemin çorbasını benimkisinden daha çok beğendiğin için bir daha hayatında bu çorbayı görmemek mi yoksa sana özel bir tencere babaanne çorbası yapmam mı?”

“Emredersiniz, canımın içi komutanım. O iş bizde. Babaannemizin tüm dikkatini kendime çekeceğim.”

Onun kolunu bıraktım. Turan'ın yanında dikilmeye devam ediyordum çünkü çorba döküyordum. Turan'la beni dikkatle izleyen abime dönmeden diğerlerine, "Çorba isteyen?" diye sordum sevimli sevimli.

"Ben alayım bir kâse daha ablam," dedi Göktuğ ve göz ucuyla Turan'a baktı. "Canım ablam. Babaannemiz çorbasından beş kepçe alayım ben. Ablam. Benim ablam."

Turan da abim de üstüne atlayacakmış gibi Göktuğ'a baktı. Yutkundum. "Yok sana daha fazla. Yeter. Tencereyi mi yiyeceksin?" diye söylensem de onun uzattığı kâseye iki kepçe koydum. "İç onu, sesini çıkarma." Yumuldu kâsesine.

Kendime çorba koydum, tencereyi mutfığa bıraktım ve içeri döndüm. "Canım babaannem," diyerek babaannemin yanına kuruldum sonra. Kedi gibi Turan'la birbirimize baktık. Civanımla aramıza insanlar girmişti. *Yazıklar olsun...* Masa altından cilveleşemeyecektik.

"Mezeler de çorba da çok güzel olmuş, Fahriye teyze. Ellerine sağlık," dedi İlayda nazikçe gülümseyerek.

"Beğendin mi, İlayda'm?" diye sordu Şükrü. Kafasını Kubat'la bakışan Ziyafer'in üstünden uzatıp İlayda'ya bakmaya çalıştı. Onların bakıştığını görmüyordu resmen. "Ben de yapayım sana."

"Teşekkür ederim, Şükrü," dedi İlayda tatlı bir nazla. Bu kız beni gerçekten çok şaşırtıyordu. Bazen çok delikanlı ve sert hareketleri vardı, bazen de tam olarak böyle bıcır bıcır hareketler yapıyordu.

"Şükrü," dedi Fırat abi yanında oturan Sevil ablanın tabağına ortadaki mezelerden koyarken. Çok meşgul görünüyordu. "Sana gelmeden önce bir şey demiştim kardeşim. Ecdadınla alakalı. Hatırlıyor musun?"

Ben tahmin edebiliyorum, Seziş.

"Hatırladım abi."

"Ecdadını severim, Şükrü," dedi Fırat abi yine ciddiyetle. "Ecdadın benim için de kıymetli. Ama sen ecdadının geçmişini ve geleceğini yaptığın hareketlerle tehlikeye atıyorsun."

Yutkundu Şükrü. "Haklısın abi." Tabağını bana uzattı titrer gibi. "Ben yemek alabilir miyim, Sezin Komutan'ım? Teşekkürler, saygılar." Fırat abiye döndü. Kafasını saygıyla eğdi. "Saygılar abi."

"Ben koyayım," dedi İlayda dudaklarını birbirine bastırarak. "Sezin abla sen çorbanı iç."

"Ne münasebet, İlayda? Sen otur, Şükrü kendi koyar," dedi Fırat abi. Sevil ablanın sandalyesinin arkasına kolunu uzatıp rahatça sandalyeye yayıldı.

Güler yüzle masadakilere baktı. “Koyar mısın Şükrü yoksa ben mi koyayım?”

“Ben koyarım,” dedi Şükrü ayağa kalkarak. “Ben koydum şu an kendime, sen yorulma abim.”

O ayağa kalkarken İlayda da Sevil ablayla abimin tabağını aldı. “Ben de yemek koyayım,” dedi ve Şükrü’nün yanına gitti. Mutfakta fısır fısır konuşmaya başladılar.

Babaannem bakışlarını Ziyafet’e çevirdi. “Kizum, sizin evlilik ne zamandı?”

Nizami ayakta, elinde tabağı varken şok içinde babaanneme baktı. “Kiminle evleniyor ki Ziyafet abla?” diye sordu.

“Ee Kubat uşakla,” dediğinde Özgür ağzındaki çorbayı öksürerek tabağının içine geri boşalttı. Serkan yanlışlıkla boş tabağına eliyle çarptı, tabağı kucağına düştü. Nizami’nin ağzı on beş santim açıldı.

Göktuğ çorbasını höpürdeterek içerken, “Bu sefer ilk ben öğrendim. Ağlayın,” diye keyifle konuştu.

“Anlamadım?” dedi Fırat abi çatık kaşlarla Kubat’a dönerken. Sonra birden sırıttı. “Lan sen sonunda açıl-”

“Öhö,” dedi Kubat ve gözlerini aceleyle Ziyafet’e çevirdi. “Öhö, abi ne diyorsun? Öhö.”

Tunceli, Kubat’a da bizim gibi gıcık yaptı, Seziş.

“Ne?” dedi Nizami. “Ne zamandan beri?”

Ziyafet, Kubat’a öldürücü bakışlarla bakarken, “Öyle şakalıklar, komiklikler,” dedi şakayla karışık biçimde. “Ben bunun kafasına sefer tası fırlatırken bir baktım ki sefer tasını eline alıp bana şarkı söylüyor. Beni bir aşk bastı. Öyle işte.”

“Ben anlamıyorum şu an. Rüya mı bu da?” dedi Özgür. “Allah’ım, bu sıralar retro çok garip rüyalar gördürüyor bana.”

“Evlilik en kısa zamanda,” dedi Turan, babaanneme ciddiyetle.

“Kimin?” dedi Serkan. “Kanım dondu. Gerçekten şok üstüne şok. Kendimi magazin sayfasındaki efektlerle hayat yaşıyormuş gibi hissetmeye başladım. Bunlar evlenemez. Ancak birbirlerini kabre yollarlar. Yanlışınız var.”

“Düğün yakında,” dedi Turan onu duymamış gibi yaparak.

“Düğün mü?” diye sordu Göktuğ bana. “Sizin mi? Ne evlenmesi abla ama yeter ya! Bu kadar çabuk mu? Ben kabul etmiyorum!”

“Oğlum senin derdin ne lan?” dedi Turan kaşğını tabağının içine atarken.

“Şükrü duyarsa hepimizi sıçırır. Bu doğru mu? Vallahi sıçırır,” dedi Nizami. “Kimse bir şey söylemiyor. Susun. Hemen.”

“Ne söylemiyor?” dedi Şükrü içeri girerken.

“Ziyafet’le K-”

Abimin lafını kestim. “Benle Turan,” diye girdim sohbetin ortasına şak diye. “Sevgiliyiz ya. Onu konuşuyorduk,” diye konuşarak yanımdaki babaanneme döndüm. Gözlerimi kocaman açarken imalı bir şekilde gülümsedim. Yüzümü yalnızca abim görüyordu. Dişlerimi göstererek dişlerim arasından, “Kimse bilmiyor,” deyince babaannem gözlerini kıstı. Şüpheyile ilk bana sonra Kubat’la Ziyafet’e baktı.

“Evet, çok şaşırdık,” dedi Şükrü beni onaylayarak. “Valla Sezin’i ablamız gibi görürüz. Onunla sevgili olan kişi anasının karnından çıkarken yedi kere düşünmeliydi çünkü biz yedi oğlan onun emdiği sütü burnundan getirirdik. Erkek kardeşiyiz biz onun. Sevgilisinin canını almak icabet eder,” deyince abimin bana bakışlarını gördüm.

Bakmayacaktım. Gerçekten ona bakmayacaktım ama sonra gözlerimi abime çevirdim. “Senin yapamadığını yaptılar,” demek istedim ona. “İki senede bana aile oldular,” diyemedim.

“Ama işte sevgilisi saygı duyduğumuz Turan Komutan çıkınca... iş erkek kardeşlikten çıktı tabii.” Şükrü gülümseyerek babaanneme baktı. “Turan Komutan bize de abi gibi olduğundan... ablamız ile abimiz için mutlu olmak düştü bize.”

Peçete alabilir miyim? Ağlıyorum ya. Bu çocukların her şekilde senin yanında olması beni çok duygulandırıyor. Ailen hiçbir kararını desteklemezken bu çocuklar her şeyini destekliyorlar. Aile var ve Keleş var. Keleş hep var, Seziş.

“Bayılacağım,” dedi Göktuğ. “Mutluluk diyor. Abilerim bu benim dramım. Hayatımın kâbusu bu benim. Kan şekerim düşüyor.”

Kimse Göktuğ’a odaklanmadı.

“Onların mutluluğu bizim mutluluğumuz,” dedi Fırat abi Şükrü’ye destek çıkararak. “İkisi de kardeşimdir. Canımdan çok severim, Fahriye anacığım. Hiç şüpheniz olmasın. Sezgin kardeşimin de gözü arkada kalmasın. Sizler yokken biz abi de, kardeş de, can da, aile de olduk birbirimize.”

Abimin bana bakarken dolan gözlerini gördüm. Elimde olmadan dolan gözlerimle ona tüm kırgınlığımla baktım. “Bana ailem diye hatırlatmaya çalıştığın insanlar değil, bu insanlar benim ailem,” demek istedim ona. “Bana cehennemi kabullendirmeye çalışman değil abilik, bu...” diyemedim.

“Allah sizden razı olsun,” dedi abim bakışlarını benden çekmeden. Ben de ondan çekmedim bakışlarımı. İkimiz de kızgın ikimiz de kırgındık. Onu asla affetmeyecektim, ben affetmesini de beklemiyordum.

“Esağfurullah,” dedi Serkan. “Aileyiz biz. Tabii ki birbirimizin mutluluğunu isteyeceğiz.”

Şükrü konuştu. “Benim kardeşlerim hepimizin kardeşi, diğerlerinin anası, babası, kardeşi benim de ailemdir. Bizde öyle konuların lafı olmaz. Birbirimize güveniriz.” Gülerek Kubat’a döndüğünde ben de bakışlarımı abimden çekip Kubat’a çevirdim. “Canımın içi Ziyο’mun kapısının önünden geçen adam üç buçuk kere düşünenecekse Sezin’in kapısının önünden geçen de düşünenecek. Gözünün yaşına bakmayız.”

Kubat, Şükrü’yü kafasıyla onaylayarak yutkundu. Kafasını tabağına eğerken Turan’la göz göze geldim. Turan sessiz fakat gürültülü bir nefretle abimi izliyordu. Masanın üzerinden abime atlayacak gibi duruyordu.

Babaannem, “İşte benim evlatlarım!” diye şen şakrak bağırırdı. “Maşallah. Ne cüzel uşaklarsunuz siz da. İçim doldu sizin bağunuzla. Amanun. Hepiniz Rize’ye celesunuz da size sofralar hazırlayayım ben. Sez’imi de alın, celin Rize’ye.”

Kaşlarım çatıldı babaanneme. Ne diyordu?

“Olur!” dedi Özgür. “Karadeniz turu. Allah’ım, çok i-”

“Olmaz,” dedim sert bir sesle. Babaannem yutkunarak bana döndü. “Tabii ki olmaz. İşlerimiz var, artık belli bir hayatımız var,” dediğimde babaannem gülümsedi bana.

“Bir farklılık-”

“Biz o farklılığı burada kurduk zaten,” dedim babaanneme aynı tavırla. Bazen gerçekten çizgisini aşıyordu. “Biz burada her şeyimizi ayarladık. Gezmek istersek bir yer bulur, beraber gezeriz. Rize’ye gerek yok.”

“Abinin düğünü vardu, Sez’im,” dedi babaannem. Yaşlı, buruş buruş ellerinin birini masanın üzerinden abimin elinin üzerine, diğerini benim elimin üzerine koydu. Masanın başında oturduğu için iki yanında kalan torunlarına üstünlük kurdu. “Ona celirsiniz. Abini yalnız mı goyacasun mutlu gününde?”

Güldüm sinirle. Kafamı masaya çevirdim. “Gider miyiz?” diye sordum masadakilere. “Abimin düğünü var, gençler. İster misiniz gitmek? Abim yalnız kalmasın.” Turan’a değdi bakışlarım. Büyük bir sükûnetle ne yaptığımı çok iyi bilir gibi beni izliyordu. Bir tür krize yürüyordum şu an. “Yakında evleniyor.” Abime döndüm hırsla. “Ne zamandı abi düğünün?”

“Baharda,” dedi abim kısık bir sesle.

“Babaanne, baharda düğünü var değil mi abimin?” diye sorduğumda babaannem kafasını eğdi. Elimin üzerine duran elini sıktım saygıyla.

Kafasını tekrar kaldırdı. “Bahar ne güzel bir vakit ya. Biz de bahar vaktinde mezun olduk akademiden. Biliyor musun, babaanne?”

Masadakiler ne olduğunu anlamasa da yanlış bir şeyler olduğunu hissetmiş gibi sessizdi. Onlardan cevap almayacağımı bildiğimden, “Yemin törenlerimiz en mutlu günlerimiz, değil mi?” diye sordum onlara. Onayladılar.

Fırat abi gururla girdi söze. “Bir askerin en mutlu, en gururlu olduğu andır,” dedi. “Kim unuttur ki yemin törenini?”

Allah kahretsin. Allah gerçekten kahretsin.

Yemin töreni günü, en gurur dolu günüm olmalıyken hayatım boyunca ağlamak isteyip ağlayamadığım en kötü günlerde başı çekiyordu. O günü herkes hatırlamak isterdi, ben unutmak istiyordum.

Yemin töreninde herkes anne ve babasının elini öpmeye giderken yaşlı gözlerimle dimdik karşıya bakıyordum. Yalnızlık bazı zamanlarda çok zor değildi ama bazı zamanlar elli dirhem ağırlıkla omzuma biniyordu. O gün omzumda elli dirhem yalnızlık taşıyordum.

Serdar Köktür, akademideki eğitimim boyunca tanıdığım, bildiğim bir komutandı. Tabii o zamanlar kendisi bir yarbaydı. Yemin törenimde tam karşımda durmuştu. Burnumu dikerek dolu gözlerle ona dönmüştüm.

Omzumu sıkıp, “Sen çok güzel bir asker olacaksın,” demişti. Serdar Komutan’a işte bu yüzden sadece komutan gözüyle bakamıyordum. Benim için bir komutandan fazlasıydı. Abiydi, babaydı, candı, yoldaştı.

Herkesin ailesinin gurur duyduğu gün on saniye de olsa Serdar Komutan’ın sana destek olmasını ölsen unutmayız, Seziş.

“Özgür, yemin törenin nasıldı?” diye sordum gülümsememi bozmadan.

“Valla annem, babam, kız kardeşim, teyzelerim, amcalarım, dayılarım... herkes benimleydi komutanım. Hayatımın en güzel, en dolu günüydü. Ailem gururla izlemişti. Üniformanın içinde kocamandım...” Gülümsedi. “Bazen ailemi nasıl gururlandırdığımı düşünür, duygulanırım.”

Gülümsedim ona. “Herkes yanıdaymış. Maşallah. Çok şanslısın. Askerlik çok kutsal bir meslek ama yanında olan aileni görmek, gururlandırmak daha kutsal.” Serkan’a döndüm. “Senin nasıldı, Serkan? İyi miydi?”

“Abim vardı,” dedi Serkan gülümseyerek. Yüzümdeki gülümsemem masadakilere güzel bir konu konuşuyormuşuz gibi hissettiriyordu. Emindim. Babaannem ve abimse ne olduğunu anlamalıydı. Neler yaşadığımı anlata-mazdım ama anlamalarını sağlayabilirdim. “Yengemle yeğenim de gelmişti. Mahalleden abiler de benimleydi. Allah razı olsun, hep hissettim destekle-rini. Çok güzeldi. O kalabalık, o kalabalığın ardında gururla izleyen abim... Paha biçilemez bir andı.”

Güldüm kafamı sallayıp onu onaylayarak. Abime geri döndüm. “Bir askerin en gurur duyduğu anıdır gerçekten. Yemin töreni bir asker için en mutlu gününde, sevdiklerini yanında gördüğü ve başardım dediği andır.” Abime gülümsedim. “Biz gelmeyeceğiz düğününe abi. Umarım çok mutlu olursunuz.” Babaanneme döndüm. “Kusura bakmazsın artık babaanne. Abim düğününde yalnız kalabilir de vatani yalnız başına bırakmak olmuyor. Biz işimizin başında kalalım.”

“Sen öyle diyorsan, Sez'im,” dedi babaannem sesi içine kaçmış gibi. Çok kırmıştım ama ben de insandım. Her şeyi yapmamı bekleyip geçmişini unutmamı isteyemezdi kimse. Babaannem de dahildi buna.

Gülümsedim ve kafamı kaldırarak, “Ben yemekleri doldurayım size,” deyince Sevil abla ayaklanacaktı ki, “Sen otur abla. Zaten hassassın,” dedim. “Ben hallederim.”

“Ben de geleyim,” dedi Göktuğ.

“Yürü git,” dedim sinirle.

Masadaki tabakları toplamaya başladım. Ziyafet yardım etti.

“Neden hassas?” dedi Fırat abi. “Ne oldu? Sevil?”

“Buzullar eriyormuş, küresel ısınma falan, Fırat abi. Ciddi bir şey değil. Her zamanki Sevil abla,” dedi İlayda telaşla araya girerek.

“Aman yok bir şey be, Fırat'ım,” dedi Sevil abla tedirgin bir şekilde. Keleş'in de dikkatle ona baktığını fark ettim. Turan hariç. Turan bana bakıyordu. “Beni boş verin şimdi. Babaanne hanım, senin kaç torun, kaç evlat var böyle? Anlat bakayım,” diye konuştu.

“Ben de geleyim yemek koyalım ablam,” dedi Göktuğ bana.

Ya çocuğum, kuyruğumuz musun? Yallah.

“Otur. Biz hallederiz Sezin'le,” dedi Turan. Göktuğ tripli tripli geri oturdu. Birlikte mutfağa girdiğimizde babaannem mutfağı gören kısımda kalmadığından Turan'a döndüm.

“Şaka gibi.”

“Sakin ol,” dedi bana dönerek. Kısık sesle konuşuyorduk.

“Neye sakın olacağım ya? Onların buraya gelme sebebi ben değilim belli ki. Babaannem de abim de beni özlediğinden falan gelmedi, Alp. Amaçları beni abimin düğününe götürmek,” diye konuştum sinirle. “Bu fazla. Gerçekten bak. Ben insanım ya. Benim de kalbim var.”

“Haklısın güzelim,” dedi bana yaklaşarak. İçeri doğru bakındığını gördüğümde ben de baktım. Nizami ile Şükrü'nün bakış açısında olduğumuzdan onların burayı izlediğini gördüm. Bizi duyamazlardı. “Babaannenin de seni üzme için gelmediği belli. Konu açılınca konuştu sanki.”

“Konuştuğu konuya bak, Alp. Abinin düğününe gelin diyor. Delireceğim.”

“Sonuçta gitmeyeceksin.”

“Gitmeyeceğiz tabii ki.”

“Sen yalnızca ev sahibi olmaya bak. Misafirlerimiz var. Gerilme. Babaannenin de kalbini kırma bu kadar yol gelmişken.” Elini uzatıp yanağımı okşayınca daha sakin olduğumu hissettim. “Ne yapmak istersen tutarım elinden ama babaanneni üzmeyi istemeyeceğini biliyorum. Daha ılımlı olmaya bak ki pişman olacağın bir senaryo yaşanmasın.”

Sen bize böyle konuş, canımızı bile veririz biz sana, Turanişko'm.

“Tamam, deneyeceğim,” dedim kabullenerek. “Fevri çıktım. Doğru. Geçirtirmeliydim. Diğerleri de ne olduğunu anlamadı bile. Amacım saygısızlık yapmak değildi. Çözmeye çalışacağım.” Kafamı kaldırdım. “Doğru söylüyorsun.”

“İşte benim sevgilim.”

Şımdım hemen. “Kokarcalı anahtarlığını da unutmadım. Teşekkürünü bu gece seni öperek vermek isterim.” Tabaklardan birine pilav ve fasulye koyup ona uzattığımda tabağı elimden aldı.

“Geceyi beklemeye gerek yok. Kubat’ın iki buçuk santim olan evinde bir boşluk buluruz bence.”

Ciddiyetle, “Yemekten sonra, sigara molası, balkon,” dediğimde, “Kabul,” dedi ve doldurduğum tabakları içeri götürdü. Ben de diğer tabakları koyarken Şükrü yanıma geldi.

“Komutanım, yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sorduğunda tezgâhın üstündeki tabakları gösterdim. Onları eline alırken boğazını temizledi ve gitmedi. Bakışlarımı ona çevirdim.

Kaşlarımı kaldırdım. Boynunda solungaçları varmış gibi baktım ona.

“Bir şey mi diyeceksin?”

“Ben... şey... evet.”

“De bakayım.”

“Abinizle-” deyip sustuğunda bedenimi ona çevirdim. Konunun ilgi alanıma girdiğini fark edince o da derin bir nefes alarak ciddileşti. “Abinizle aranız iyi değil mi?” diye sordu tereddütle. “Eğer saygısızlık ettiysem kusura bakmayın. Amacım sizi sıkıştırmak değil ama ben bir şeyler sezdim.”

Abin bile bir şeyler sezemezken bu koca çocuklar sezip Şükrü’yü senin yanına sözcü olarak yollamadıysa ben de bir şey bilmiyorum. Turan da kocamız değil. Bak, çok büyük konuştum.

“Ne gibi?”

“Kırgınlık?” diye sorduğunda gülümsedim ona.

“Bazı kırgınlıkların üstünden çok uzun zaman geçince neler yaşandığının önemi kalmıyor.”

“Çok mu uzun zaman geçti?” diye sordu merakla.

“Uzunluğunu saymayı bırakalı yıllar oluyor.” Şükrü bana içi gider gibi baktı. “Neyse, sen tabakları içeri götür, Zekeriya.”

“Kusura bakm-”

“Kusura bakmadım. Tabakları içeri götürmen yeterli olacak benim için,” dediğimde Şükrü kafasını öne eğerek içeri dönecekti ki Turan içeri girdi. “Bu arada, Şükrü,” diye seslendim.

“Evet komutanım?”

“Dün ben babaannemleri Kubat’ın evine getirmek zorunda kaldım. Olanları az çok biliyorsun; Turan’ın eviyle ilgili meseleler, Tahrir olayları falan bizimkiler tarafından bilinmemeli. Kubat’la Ziyafet evimi taşıdı, sağ olsunlar.”

Turan konuyu fark edince Şükrü’ye döndü. “Ziyafet’le Sezin’in evini taşıyın diye ben söyledim Kubat’a. Eve geldiğimizde onları yan yana görünce Kubat’la Ziyafet’in sevgili olduğu yalanını atmak zorunda kaldık,” deyince Şükrü kaşlarını kaldırdı. Bizi dikkatle dinliyordu.

“Suç tamamen benim. Kubat’la Ziyafet’i yan yana görürsen yanlış anlama. Benim için öyle davranmak zorundalar. Birbirlerine katlanamadıklarını biliyorsun.” Ona gülümsedim. “Senaryo benden çıktı. Farklı düşünmen gereken bir şey yok kardeşim.”

Şükrü kaşlarını yukarı kaldırarak beni dinledikten sonra gülümsedi. “Anladım. Sorun yok. Zaten Kubat’ın Ziyafet’e o gözle bakmayacağını biliyorum. Yine de söylemeniz iyi oldu komutanım.” İçeri geçtiğinde ona üzülerek önüme döndüm.

Bu düşüncesine müdahale edemezdim ama yazıktı çocuğa.

“Nasıl fark etmiyorlar bazı şeyleri anlayamıyorum,” dedim tabakları doldurmaya devam ederken.

Kubat Ziyafet’e, Ziyafet Kubat’a deli gibi çekiliyordu ve bunu fark eden tek kişi ben değildim. Turan da farkındaydı.

“Çünkü birbirlerine güveniyorlar. Şükrü, Kubat’ın böyle bir şey yapmayacağına çok emin,” dedi Turan da tabakları eline alırken. “Şükrü hoş karşılamayacak gibi duruyor. Kubat bundan uzak duruyor.”

“Sen de her şeyi biliyorsun,” dedim ona ters ters.

“Gözlem yapmayı severim.”

“Kubat’ı cesaretlendirmek lazım,” dedim ve göz ucuyla ona baktım. “Biz bu işin hakkında geliriz bence.”

Çöpçatanlıksa çöpçatanlıktı.

Turan bir şey demeden sırtıttı ve tabaklarla içeri geçti.

Derin bir nefes alarak tüm tabakları doldurduktan sonra Turan ve Şükrü'nün yardımıyla tabakları içeri taşıdık. İçeri girip babaannemin yanına oturdum. "İşte sonra bir de ne görelim? Ziyafet'in çocuklardan biri hastane bahçesinde benim dibime gelmiş, benim annem sensin diye söylüyor. Dedim evladım bırak paçamı ben yanlış kişiyim," diyen Sevil ablayı duyunca garip bir tedirginlikle Ziyafet'e döndüm.

Ziyafet gözlerini kapatarak *ben bir şey demiyorum baci* havasında önüne döndü. Sevil abla kendi kendisini patlatacaktı resmen.

Fırat abi ona sadece gülümsedi. "Annesi sanmış seni," dedi sakın bir tonlamada. Sonra Sevil ablanın bardağının boş olduğunu gördü. "Yok mu limonata falan? Gazlı içecekler bozuyor bu aralar midesini. Kusuyor hep."

Sevil abla yüzünü buruşturdu. "Öhö," dedi İlayda. "Öhö."

"İlo'm? Gıcık mı kaptın?" dedi Şükrü.

"Yok, iyiyim. Tunceli'nin havasındandır," dedi İlayda.

"Al abi," dedi Nizami limonatayı Fırat abiye uzatırken.

"Heh," dedi Fırat abi. Sonra babaanneme döndü. "Anacığım, biliyorsun. Bizde hanıma hizmet etmek, vatana hizmet etmek kadar önemli. Hanım ne diyorsa emirdir bize. Emret karıcığım," diyerek Sevil ablaya döndü.

Sevil abla durgun şekilde kıkırdadı. "Öp karını bir kere," dedi.

"Sen iste karıcığım," diyerek öptü Fırat abi Sevil ablanın yanağını.

"Kocam da kocam. O bana hizmet ediyorsa ben ona yarenlik ederim," dedi ve Fırat abiyi kendisine çekip öptü.

Babaannem daha samimi bir şekilde onları izledi. "Doğru diysin deli kız. Eşin hizmet ediyse sen de yarenlik edecesin. Bak, şimdi çözüm pek ısırdı seni."

Turan'la göz göze geldik. Bana çok huzursuz bir tavırda bakıyordu. Dudaklarını oynatarak, "Zalim babaanne," dediğinde birden kontrolsüz bir şekilde ağızından domuz sesi gibi bir gülme çıktı.

Elimi ağızımın üzerine kapatıp kocaman gözlerle masaya baktım. Sonra herkesin bana odaklandığını görünce, "Öhö," dedim. Boğazımı temizledim. "Gıcık yaptı. Tunceli'nin soğuğu işte."

"Ne Tunceli'ymiş," dedi abim. Turan'ın bakışları bıçak gibi abime döndü.

"Evet, sorun mu var?" diye sorduğunda abim garip garip ona baktı.

"Olmalı mı?" dedi abim.

"Sıkıyorsa olsun," dedi Turan.

Sevil abla gerginliği fark edip, “Ay, babaanneciğim!” dedi babaannemin bakışlarını Turan’dan kendisine çekerken. Hızla bana, abime, babaanneme ve Turan’a baktı. En son babaanneme döndü. “Siz vallahi beni çok seversiniz. Ben sizin kuşağa da yakınım. Beraber örgü öreriz. Siz bana Lazca öğretirsiniz ben size simitle denizde yüzmeyi öğretirim. İzmirliyim ben. Sevin beni.”

Babaannem ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi. “Biraz enerçilisun amma gocana pek bağlisun. Sez’im de belli sever seni. Sez’im öyle kıl insanlara yanaşıklık etmez. Seni seviy gibi,” dediğinde Sevil abla dolu gözlerle bana baktı.

“Ben de seviyim oni,” dedi kaba bir ağızla. Babaannemin Rize ağzı alışkanlıktan otursa da Sevil ablada sıırtmıştı.

“Yaşa,” dedi babaannem Sevil ablaya. “Pek de sümüklisin. Ağlaman pek meşhur.”

“Havalardan,” dedi Sevil abla da. “Tunceli soğuğu işte.” Ziyafet yemeğini yerken güldü.

Özgür, “Babaannemiz ellerine sağlık bu arada,” diyerek geriye yaslandı sandalyesinde. “Kırk yıl tualete gitmeyeceğim bunlar içimde kalsın diye,” dedi. “Tadı karnımda,” diye bir de göz kırptı.

“Afiyet olsun uşağum,” dedi babaannem. Gözlerini bana çevirdi ama sonra kırgın şekilde abime döndü. “Torunlarımın en sevduğu yemekleri yaptım.”

“Benim de en sevdiğim yemek, değil mi babaanne?” diye sordum onu alttan dürterken. Az önce ona biraz sert çıkmıştım. Yaşlı insandı. Hassastı. Gönlünü almalıydım.

“Hı,” dedi sadece ve bana döndü. “Seversun deden gibi benim çorbamı.”

“Çok severim,” dedim ben de ona yandan yandan. Kırgın kalmasını ponçığım bana. Üzülüyordum. O üzülmesindi. “Seni de severim.”

“Ben de çok severim babaanne çorbasını. Bayılırım. Babaannemiz,” dedi Serkan kenardan.

Ona döndüm ters ters. “Benim babaannem,” dediğimde Serkan kendini geri çekip şaşkın şaşkın bana baktı.

“Bizim de komutanım,” dediğinde kafamı tamamen ona çevirdim.

“Serkan Direk, kafana sokayım direkt,” dedi Şükrü. “Sus ya.”

“Hayır sizin değil, benim,” dedim ve babaanneme döndüm. “Benim babaannemsin, değil mi ponçığım?” diye sorduğumda bana uzunca baktı. Sonra burnunu havaya diktiğinde gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Ben bilmiyım. Çemkirmeyeceğün nene bul kendune,” dedi tavırlı tavırlı. *Hiç değişmiyor, Seziş. Karadeniz kadını işte. Yok ötesi berisi, ilerisi gerisi. Babaannemizin delisiyiz delisi.*

“Tavrını yesinler kız,” diyerek ayağa kalktım ve onun kafasını tutup yanağından kocaman öptüm. “Oh!” Diğer yanağına da kondurdum öpücüğü. Masaya bakındım. Herkes yemeğini bitirmişti. “Ya şu tontiğe bakın!” dedim ve babaannemin kafasını sallaya sallaya öptüm. “Tada bak. Bal gibisin bal.”

Turan gülümseyerek bizi izliyordu. Bizden bakışlarını almadı. “Gençler, masayı toplayın,” diye emir verdiğinde Fırat abi hariç hepsi ayağa kalkıp birden masadaki boşları toplamaya başladı.

“Ay, durun. Siz dokunmayun da,” dedi babaannem benden kurtulmaya çalışırken. Onun yüzünü ellerimle kapattım. “Sezin, deli gız evlatlar yorulmasun da biz toplaruz. Bokiyeenin sebisi, yemenimi bozacasun. Bırak!”

“Bırakmam! Toplar onlar üç dakikada,” dedim ve babaanneme arkadan sarıldım. Kulağına doğru eğildim. “Çıkıştığım için küsme bana. Özür dilerim.”

“Ben bir şey demiyım sağa daha.”

“Beni öp, yeter,” dedim ve yanağımı ona uzattım. Burnunu dikti havaya. Karadeniz kadınıydı. İnadından yanına yanaşılmazdı ama benim de inadım inat, kıçım iki kanattı. “Öp kız. Yanağım ağlar bak.” Hiç istemese de öptü. “Heh şöyle. Neneliğini bil,” dediğimde cimcikledi alttan.

Sevil abla, “Eline sağlık, Fahriye babaanne,” dedi karnını okşayarak.

“Afiyet olsun çatlak,” dedi babaannem.

“Öyle biraz. Ben de öyleyim. Bizde bir tane akıllı yok, Fahriye babaanne. Sen hepimizi al, Rize’nin çaylıklarına dik, götümüzden it bizi,” dedi Ziyafet. “Yuvarlanalım gidelim. Nasılsın diye soranlara da yuvarlanıyoruz işte deriz.”

Babaannem şen bir kahkaha atınca parlak gözlerle ona baktım. Onun neşesi içimi doldurdu. Mutluluğu mutluluğumu tetikliyordu. Abimle göz göze gelince yutkunarak kendimi düzelttim. Abim bana alayla gülümsedikten sonra ayağa kalktı.

Usulca balkona gittiğinde Turan’a döndüm. Buluşma noktamız kapılmıştı. Turan da çocuklara sözde yardım ediyordu. Oturmuş, masadaki buluşmaları toplamak için gelen çocuklara uzatıyordu.

Turan bana göz kırıp gözleriyle balkonu gösterdi.

Abimin yanına mı çıkmalıyım?

Kafasını salladığında Fırat abi, “Bunlar da böyle işte anacığım. Deli kafası,” dedi ve sonra aklına bir şey gelmiş gibi, “Nizami! Çay demleyin oğlum. Sonra biz kalkalım artık. Çok kaldık,” dediğinde Nizami, “Tamam abi,” dedi.

“Ne kalması çocuğum? Kalun da. Sohbet ederuk.”

Turan gözleriyle balkonu gösterdi yine. “Abinin yanına çık,” diyordu da istemiyordum ki! Başımı iki yana salladım. Bayık bayık baktı. Yorma diyor-du da yok, çıkmazdım.

“Yok anacığım. Biz çay da içelim, kafa şişirmeyelim. Zaten sabah dörtte iş başı bizim. Dinleniriz,” dedi Fırat abi.

Babaannem ikna oldu. “Doğru diysin sen de. Çayı içelum amma. Rize’den getirdum. Tomurcuklu da.”

“Onu dedin, canımı yedin,” dedi Fırat abi.

Turan yine balkonu gösterince ofladım. Babaannemi bırakıp, “Geliyorum ben, siz sohbet edin,” diyerek oflaya oflaya mutfaka girdim. Kubat buzdolabına omzunu dayamış, diğerlerine komut veriyordu. Şükrü nereden bulduğunu bilmediğim önlüğü giymişti yine. Önlükte *Sevil’in Kralı Mutfakta* yazıyordu. Belli ki Sevil abla önlük koleksiyonundan getirmişti yine.

Göktuğ tabaklardaki pislikleri çöpe döküp Nizami’ye uzatıyor, Nizami bulaşıkları yıkıyor, Şükrü duruluyor, Özgür kuruluyor, Serkan yerleştiriyordu.

“Bak, şuradaki bardağı yıkamadın,” dedi Kubat Nizami’ye.

“Gördüm abi, sağ ol. Çok yardımcı oluyorsun. Yorma kendini bu kadar. Dinlen biraz.”

“Hızlı ol,” dedi Kubat sadece. Elindeki telefonda bir şeye bakarken laf söylemeden yanlarından geçip gittim, balkona çıktım. Abim masanın diğer yanında oturuyor, sigarasını içiyordu. Balkonun kapısını kapattığımda kapiya döndü. Beni görmeyi beklemiyordu. Masanın üzerine göz damlasını bıraktığımda şaşkınca ilk önce damlaya, sonra bana baktı. Göktuğ yemekten önce Hande’den almasını istediğim damlayı bana vermişti.

“Kullan bunu. Ben alaya alırım tekrar,” dedim ve karşısına oturarak bir sigara yaktım. “Anlat,” dediğimde abim gözlerini bana çevirdi. “Yaren’i anlat. Evlenmeye karar verdiysen çok âşıksındır.”

Hâlâ onu düşünmen... onu affedemesen de onu sevmeyi bırakamaman... Seziş, öldüremiyorsun içindeki çocuğu.

“Sezin,” dedi abim başını masaya eğerek. Pişmanlığını gördüm. “Yapma. Beni düşünme.”

Kafamı kaldırıp etrafa bakındım. Onu düşünmememi mi istiyordu? “Buldun mu?” diye sordum ona sadece.

“Şeftalili Link’i mi?” diye sordu acıyla. “Buldum. Hatırlamana şaşırdım.”

“Dedem bir gün bana *bir şeyi çok severse insan, hafızasında tutar*, demişti. *Hafızanda kalmadıysa sevmemiştir demektir, güzel Sez’im.*” Sigaramdan bir nefes çekip gözlerimi ona çevirdim. “Ben ailemi unutmadım abi. Seni unutmadım. Annemi, babamı, Sezer’i, günah keçisi diye beni gösteren mahallem, Rize’yi, köyümü, dedemin mezarını... Ben hiçbir şeyi unutmadım. Sezer’in en sevdiği peynirin ne olduğunu, annemin hangi marka ve tür örgü ipi kullandığını, babamın kısa çorap giyemediğini, mahallenin parkı yıkılırken herkesin birbirine sarılarak ağladığını... ben unutmadım.”

“En sevdiğin renklerin yeşil ve kahverengi olduğunu, orman gülüne âşık olduğunu, çaya tutkun olduğunu, yedi gördüğün her yerde içinden bir dilek söylediğini çünkü yedi rakamının sana uğur getirdiğine inandığını... unutmadım, Sezin.” Derin bir nefes aldı. “Keşke böyle olmasaydı. Keşke yemin töreninde yalnız olmak zorunda kalmasaydın.”

“Ben bunun üstesinden geleli yedi sene oluyor.”

“Keşke on bir senende yanında olsaydım.”

“Bunun üstesinden geleli de oluyor bayağı,” dedim sakince sigaramdan duman çekerken.

“Keşke dün gece seninle öyle konuşmasaydım.”

Lafını kesip “Abi,” dedim gülümseyerek. “Keşkelerle yaşanmaz. Unutalım dün geceyi. Sen zaten Rize’ye gideceksin yarın. Ben işime devam edeceğim. Boş ver yani. Sorun yok. Birbirimizi hiç tanımamışız gibi hayatımıza devam edeceğiz yine.” Sigaramı silkeleyip ona baktım. “İnşallah çok mutlu olursun. Hep dua edeceğim senin, eşin ve geleceğin için. Kendini o evden kurtarıp kendi hayatın olmasına sevineceğim. Sen de benim hayallerime sevin, olur mu?”

“Sezin,” dedi kafasını iki yana sallayarak. Sol gözünden bir damla yaş aktı. “Ben senin şehadet haberini sana yabancıyken almak istemiyorum. Her gece bunun korkusuyla uyudum, her gün gelebilecek haberin tedirginliğiyle yaşadım. Yapamam abim. Bundan sonra senden gelecek tek haberin şehadetin olmasına göz yumamam.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yutkundum. Derin bir nefes aldım. Dudaklarım aralandı. Sonra gözlerimi sımsıkı kapatıp ofladım, gözlerimi geri açtım.

“Üzgünüm,” dedim dayanamayarak. “Babam reddi miras yapıp evlatlıktan reddettikten sonra ben de soydan özel ricayla sildirdim. Şehit olsam dahi şehadet haberim kapınıza ulaşmayacak.”

Benim şehadet haberimin gideceği bir kapım bile yoktu. Üstlerime gidip adresi ve kütüğümü sildirmek benim için en acısıydı fakat yapmıştım. Şehadet haberim için çalacakları kapıyı yok etmiştim.

“Babam için bir önemi olmadığını düşündüğümünden yaptım bunu,” dedim yüzümde acı bir gülümseme varken. “Duyarsanız... etraftan duyarsınız. Sizin ailenizde Sezin Kaza diye biri yok, şehadetini de duyacak bağınız yok. Yani... korkma.”

“Bu ne demek? Bu... Sezin nasıl yaptın bunu? Aileni bir kalemde nasıl silip atarsın?”

Geçmişten gelen o dalların karşımda kül olduğunu görüyordum. Ben o geçmişin dallarına ateşi düşürmüş, dallarını kırmış, yuvadan uçmuştum. Şimdi bu yanık dal bana anlamsız geliyordu. O dala ateş düşeli çok, ben yuvadan uçalı daha çok olmuştu. “Siz beni nasıl sildiyseniz öyle.”

“Ben?” Kaşlarım çatıldı. Ne? O, ne? “Beni onlarla bir tutuyorsun,” dedi gözünden akan yaşlarla. “Ben demişim gibi. Ben silmişim gibi. Beni babamla aynı kefeye mi koyuyorsun?”

Çok korkunçtu. Sezgin’i asla babam gibi bir adamla aynı kefeye koymazdım.

“Ben kimseyi kimseyle aynı kefeye koymuyorum,” dedim yutkunarak. “Ben seni zalimliğe yakıştırmıyorum. Sadece ailesiniz ya, ondan diyorum böyle.” Sonra sıkılmış gibi, “Uzatmayalım, olur mu? Lütfen. Zaten bu gece yeterince gerildik,” diye konuştum.

O sırada balkona çıkan Turan’la, kurtulmuşum gibi dudaklarımın arasından derin bir nefes çıktı. “Sevgilim,” dedim dallarım çiçek gibi açarken. Abim yanık dallarımsa Turan yeşil, çiçekli dallarımdı. Sandalyemin arkasına geçti, kolunu gerdanıma sarıp eğilerek kafamın üzerinden öptüğünde abim bizi izledi. “Biz de abimle sohbet ediyorduk. İçerisi ne durumda?”

Bakışlarını abime dikti. Bana cevap vermeyi değil, “Ne konuşuyordunuz?” diye sormayı seçti.

“Havadan sudan,” dedim ben de onun koluna sarılarak.

“Kimse havayı suyu bozmuyor değil mi?” diye sordu Turan.

Abim anlamamış gibi baktı. “Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?”

“İma etmeye çalışmıyorum, direkt söylüyorum. Öyle birden gelip de her şeyi bozmak olmuyor,” dediğinde yüzümdeki tüm neşe yavaş yavaş söndü.

Bakışlarını abimden çekmiyordu. “Bazı şeylere göz yumarım. Olmaması gerekenler olmaya devam ederse tavrımı değiştirmek durumunda kalırım.”

Abim, Turan’a bakarken oturduğu yerde doğruldu. “Neyin olup neyin olmaması gerektiğini en iyi ben bilirim. Kardeşimle de sorunlarımı konuşur, kendimi açıklarım,” dedi kırmızı gözlerini Turan’dan çekmeden.

“Kardeşinle olan sorunun benimle de sorunun sayılır, Sezgin,” dedi Turan. “Onu tek düşünürsen hata yapmış olursun.”

Turan’ın bizi balkona yollama sebebi abini yalnız yakalayacağı tek yerin senin yanın olacağını bildiğindendi. Zeki adam vesselam.

“Ben onun abisiyim.”

“Ve bu konuda sana olan saygımı dün gece kaybettin,” dedi sertçe.

Abim bakışlarını bana çevirdiğinde kafamı eğdim. Abime karşı utan-
dım. Onunla olan sorunumu sevgilime şikâyet etmiş gibi bir konuma düş-
müş hissettim. *Ona nasıl aramızdakileri anlatırsın* der gibi bakıyordu abim.
Anlatmıştım. Gerçekten Turan’a abimin beni neden kırabildiğini söylemiş-
tim. Hata mı etmiştim?

Hayır, söylemeliydin. Her şeyi içine atamazsın ki Seziş. Hem kocan o senin.

“O konuşur mu sanıyorsun?” dedi alayla abime. Abimin bana bakışla-
rını anlamıştı. “Kardeşini tanıdıysan onun hiçbir boku bana anlatmadığını
bilmen lazım.”

“Bu onunla benim aramda,” dedi abim sakince.

“Onunla senin aran diye bir şey yok.” Abimin yüzündeki bozgun izle-
meye değermişti. “Bu yüzden konuşuyorum zaten. Şimdiye kadar her şeyin
aranızda olduğunu düşünüp bu konunun benim haddim olmadığına karar
verdim. Sense o haddi çiğnetip attırdın, saygımı da yitirdin.”

“Turan, lütfen,” dedim zorlanarak.

Omzumu okşadı sakince. Bu, karışma mı demekti?

“O sana saygı duyar, susar, iyiliğini düşünür. Sen benim sikimde değil-
sin açıkçası. O yüzden son kez söyleyeceğim. Ne o Bilal denen piçi ne de
seni Sezin’in hayatının kıyısında görmeyeceğim. Bu kadar.” Abim, Turan’ın
Bilal’i bilmesine şaşırdı mı yoksa şaşırmadı mı seçemedim. Bakışlarını
Turan’a büyük bir tehlikeyle dikmişti. Arada bir Turan’a baktığımdan onun
da abime kilitlendiğini görebiliyordum. “Görmeyeceğim, Sezgin. Bu ola-
ya dilimi uzatmazdım çünkü diyorum ya Sezin kendi kararını verir diye.
Öyle de. Geçmişine dair tek bir sıkıntı ona yansıtılırsa hepinizin sıkıntısı
olurum.”

“Sen benimle-”

Abimi susturdu. “Onu üzenin gözünün yaşına bakmam. Sezin karar verir, sıkıntınız ben olurum.”

“Ben ailesi olarak ona sıkıntı olmaya değil, yanında olmak için uğraşmaya geldim. Onunla konuşur, hallederiz. Biz kardeşiz. Bazı şeyler yaşandı. Yaşanır. Düşülür, kalkılır, hallolur. Bunlar ailevi meselelerdir.”

“Geç kaldın. Onun ailesi benim, meselesi de benim meselem. Düşülürse benimle kalkılır, benimle hallolur. Senlik hiçbir şey yok.”

Burada ben vardım ve bulunduğum konumda sevinmeli mi yoksa sinirlenmeli miydim bilmiyordum. Rahatsız hissetmediğimi, aksine omzumdan yük alındığını hissettim.

Yüke alışkın omuz, boşlukla karşılaşınca sersemlerdi. Turan Alp Akkurt, yıllar sonra omuzlarımı sersemletiyordu.

“Bu güzel. Sezin için mutluyum,” dedi abim dürüst bir tavırla. “Onun mutluluğu, benim mutluluğum. Yanında olman güzel ama bazı şeyler özeldir, Turan. Sezin’le aramdaki mesele özel.”

“Ben anlatamıyorum sanırım sana,” dedi beni sardığı ellerini masaya yaslayıp üzerime çınar gibi gölgesini sererken. “Sezin’in özeli benim, Sezgin. Ben anlaşılmayacak kelimeler kullandığımı düşünmüyorum.”

“Turan,” dedim en sonunda. Elimi masanın üzerine yasladığı elinin üzerine koyup okşadım. Bakışlarım abimin gözlerindeydi. Abim, Turan’ın üzerine atlayacak gibi bakıyordu. “Kırabiliriz birbirimizi. Olur öyle.”

“Hayır, kimse seni kıramaz,” dedi Turan sertçe.

“Turan, lütfen canım,” dedim kalbim güm güm kaburgalarımı kırmaya uğraşırken. “Abim o benim. Rica ediyorum. Babaannem içeride. Bizimkiler içeride. Gerginlik çıkmasın. Abime böyle davranmanı gerektirecek bir şey yok. O da zor durumda.”

Turan’a sert çıkışamıyoruz, Seziş. Kocamız çünkü. Tabii ki bizim arkamızda duracak. Heybetlim, endamlım, bahar gözlüm... Çok yaşasın civanım.

“Dedim,” dedi Turan, elinin üzerindeki elimi tutarak avucunun içine aldı. “O sana saygı duyar, susar, iyiliğini düşünür. Sen benim umurumda değilsin ama Sezin benim bu dünyada sesini duyacağım tek insan.” Elimi kaldırıp dudaklarına götürdü, öptü. Bakışlarının abimde olduğunu biliyordum. “Onu duyuyorum. Ben bir tek onun sesini duyuyorum. Şimdi susuyorum çünkü son sözümü söyledim. Anlaşıldığımı da düşünüyorum.”

Gözlerini öyle bir dikmişti ki abime, korktuğum başıma geliyordu.

Abimse zaten gözümde hiçbir zaman aşağıda kalacak bir adam olmadığından o da Turan’a sıkıntı olacakmış gibiydi. Birden ellerini masaya dayayarak ayağa kalktığı anda yüreğim hopladı. Ben de ayağa kalkacakken Turan

tuttuğu elimi omzuma doğru yaklaştırdı, nazik bir dokunuşla omzumdan beni bastırdı, yerimde kalmamı sağladı. Yanından geçecek Sezgin'e yukarıdan baktığında Sezgin de ona gözlerini dikti.

"Ben içeri geçeyim. Babaannemin yanında durayım."

Turan cevap vermeyince abim bakışlarını bana çevirdi. Sadece baktım ona. Bir şey demedim. Öyle bana yakıştırdığı cansız sıfatıyla baktım. Abim dudaklarını bükerek *öyle mi* der gibi bir surat ifadesine büründükten sonra derin bir nefes alıp içeri geçtiğinde önüme döndüm.

"Bunu yapmana gerek yoktu. Beni çok kötü bir konuma soktun," dediğimde Turan, "Ne konumundan bahsediyorsun?" diye sert bir sesle konuştu. Elini bıraktım. Dirseklerimi masaya dayadım ve ellerimi kafamın üzerine koyup içime doğru kapandım.

Öpüşsünler diye heyecanla beklediğim çiftin balkonda geldiği duruma bakın. Kafayı yedirtir.

"Seni o şekilde görmek kolay falan mı sanıyorsun?" Yanlış bir şey söylememek için sustum. Yüzümü sertçe sıvazladıktan sonra elime masanın üzerindeki paketime alıp kibritle sigaramı yaktım. Turan karşıma değil, sandalyeyi çekerek yanıma oturdu. Sandalyede bana döndü. Ona bakmadım. "Bana bak," dedi. Bakmadım. Sigaramdan duman çekip külü küllüğe silkeledim. Boğazım yansa da bakmadım. "Kim sevdiği insanı yere düşmüş halde hıçkırı hıçkırı ağlarken görmek ister?"

Bana keşke aramasaydım dedirtmek için mi uğraşıyordu? Söylemeyecektim. Ondan başka kimsem yoktu arayacak. Şimdi o da bunun cezasını abime kesiyordu. Dudaklarımı ısrarla birbirine bastırdım.

Elini saçımda hissettim. "Döversen küserim dedin," dediğinde yine ona bakmadım. "Dayanamam dedim ama bu susup izlerim, seni üzmelerine izin veririm demek değildi. Kimse seni yalnız göremez. Yok öyle dava." Derin bir nefes alarak sigaramı dudaklarıma götürdüm, bir duman çektim. Saçlarımı okşadığında başımı eğdim. "Kimse... bak hiç kimse, ben bile, seni öyle bir duruma sokamaz, Kaza."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde saçımdaki elini sandalyemin altına getirdi ve sandalyemi tek hareketiyle kendine çevirdi. Yüz yüze geldik. Parmaklarımın arasında ölü gibi uzanan sigaramı aldı, son bir nefes çekti, küllükte söndürdü. Mutfağın ışığı benim yüzüme vurduğundan Turan'ın yüzü karanlıkta kalıyordu. Karanlık yüzünden daha da korkutucu görünen gözlelerinden bakışlarımı çekemedim.

"Ben seni abime kız, kulağını çek diye çağırmadım dün gece. Yanımda ol, benimle ol diye çağırdım."

“Öyleyim zaten. Her zaman.”

“Abimi azarlamanı gerektirecek bir durum yoktu. Beni abisini sevgilisine şikâyet eden, ailesinden kendisini uzaklaştıran ergen kıza çevirdin. O ne olursa olsun benim abim. Ben de bilirim konuşmasını, Turan. Tabii ki ben de lafımı ederdim ama etmedim çünkü on bir yıl sonra ne gerek var onun bunu yaşamasına, anladın mı?”

“Sorun, bunu sen düşünürken onun düşünmemesi. Onun yaşamasına gerek yok da senin yaşamana gerek mi var? Kalpsiz, cansız falan? Hangi abi senin gibi büyük bir kadın olmuş kız kardeşiyle gurur duyacağı yerde ona böyle konuşur?” Sinirli bir nefes aldı ve burnundan sertçe verdi. “Ya şimdi... sikerim abini kızım. Ben sana dün geceki halin diyorum, bana ergen falan diyorsun. Kızdırma beni.”

“Sen beni kızdırma,” dedim ben de ona. Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Dudaklarıyla karşılaştım ve sonra telaşla balkon kapısına baktım. Orada Kubat’ın sırtını gördüm. Kubat balkon kapısını sırtıyla kapatmış, gardiyanlığa soyunmuştu.

“Benim seni kızdırdığım falan yok,” dedi Turan. “Ben diyeceğimi dedim. Sen de lafımın üstüne laf söyleme.”

“Hayvanlık etme. Mağaradan mı çıktın? Lafımın üstüne laf söyleme ne? Sığır,” dediğimde yüzündeki sert ifade yumuşar gibi oldu. Kaşlarımı gece gibi çattım. “Konuşma onunla. Göz göze gelme. Yarın olacak, gidecek zaten. Ben abimle münakaşaya girme diye Keleş’i getiriyorum, bir yolunu bulup lafını sokuyorsun. Sadece birkaç saat dayanacaksın ya.”

“Bana ne yapacağımı söyleme,” dedi kızgın bir tavırla. Bakışlarım dudaklarına düştü.

“Söylerim.”

“Ben bilirim ne yapacağımı.”

“Bilmezsin. Söyleyeceğim.”

“Söylemeyeceksin.”

“Söyleyeceğim.”

“Söyleme.”

“Öp beni,” dediğimde duraksadı.

“Tamam, bana ne yapacağımı söyle,” diyerek beni kendisine daha da çekti, kolunu belime sardı ve dudaklarıma yapıştı.

Ellerimi ensesine sarıp dudaklarına karışırken, nabzım sınırları zorlayarak arttı. Parmaklarımı saçlarına doğru soktum. Belimi sıkarak göğsümü göğsüne yapıştırdığında üstdudağını emmeye devam ettim.

Ben bir fena oluyorum, sesim kesiliyor, nefesim duruyor. Kalp masajı lazım.

Ona her zaman aç bir kadın olacak olmanın boynuma bıraktığı yükü kafasını kendime daha da çektim. Üstdudağımı emmeye başladığında ben de altdudağını çektim dudaklarımın arasına. Dilim dudağını boylu boyunca okşadığında dilini dilime dokundurdu. Ağzımı daha da açarak ona izin verdim. Kafasını yana yatırıp öpüşmeyi derinleştirdi.

“Ne yapıyorsun sen burada?” diyen Şükrü’nün sesini duydum.

“Sana ne?” dedi Kubat.

“Turan Komutan’la Sezin Komutan balkonda mı? Ne yapıyorlar? Şarkıyı duysunlar,” dedi Şükrü.

Turan dudaklarını dudaklarımdan çekmeden, “Dünyadan sileceğim bu çocuğu,” diye fısıldadı.

“Sikeceğim cidden,” dediğimde, “Sen öyle konuşma,” dedi ve yine dudaklarıma yapıştı.

Tadını seviyordum. Beni öperken sert davranmamaya çalışarak kendini dizginlemeyi amaçlayan nahif halinin yoluna güller dökebilirdim.

“Yok, duymayacaklar şarkı falan. Git,” dedi Kubat. “Bak, oradaki tavayı yıkamamışsınız. Nizami! Gel buraya. Şükrü, hadi. Bak, yaşlı kadına yük olacak sonra. Sezin Komutan da gidecek gece. Hadi.”

“Nizami, gel lan. Sigara içiyor komutanlar herhalde. Bir şey yapmıyorlardır. Biz şu tavayı yıkayalım.”

O sırada içerideki babaanneyi, abini, timi ve kızları umursamadan öpüşmeli elleşmeli işler yapan siz.

Elini saçımın arasına daldırdığında dudaklarından ayrıldım ve altdudağımı ısıtarak sarhoş gibi ona baktım. “Abimle muhatap olmayacaksın,” dediğimde güldü.

“Canımı sıkmadığı bir an olursa,” dediğinde dudaklarına bu sefer ben yapıştım ve biraz öfkeli davranarak altdudağın ısıracaktım ki, “Hayır,” dedi benden uzaklaşarak. İnsan içine çıkacağımızı fark edince ısıracığım yeri masumca öptüm. Yüzünü avuçlarım arasına aldım.

“Ne yapıyorsun burada sırık?” diyen Ziyafet’in sesini duydum.

İlk Turan’ın yanağını öptüm. Sonra yine içimden taşan sevgiyle yüzünün her bir kısmına öpücük bırakmaya başladım. Yanağına ve elmacıklarına öpücükler kondurdum.

“He, bu iki azgın tekenin bekçiliğini mi yapıyorsun?”

“Bakmasana el âlemin özeline.”

“Sen bakmadın mı?”

“Ne bakacağım? Turan Komutan, *kapsıda nöbet tut, bakarsan kâbusun olurum*, dedi.”

“Çok söz dinliyorsun bakıyorum da. Keşke ben de sana git deyince bu şekilde söz dinlesen.”

“Komutanım adam, *Mare*,” dedi Kubat. “Sen kimsin de sözünü dinleyeyim?”

“Asıl sen kimsin de benimle böyle konuşuyorsun, dağ beygiri? Düzgün konuş benimle,” diyen Ziyafet’i dinlerken Turan’la cilveleşmeye devam ediyordum.

Şakaklarına, alnına, kaşlarına öpücük bırakırken güldüm. “Suratını parçalayasım geliyor,” dedim tüm samimiyetimle.

Kapının önünde sizden sonraki çiftim birbirini yerken civelekliğinize kurban olsam da bu ikili birbirini boğazlamadan bitirmeniz lazım bu işi.

“Karşımda öyle durduğunda içim gidiyor. Babaannen niye öyle yaptı ki?” dedi Turan.

“Bana nikâhı basman gereken mevzular var,” dedim ben de gülerek.

“Onu doğru dedin,” dedi Turan.

“Efulinin ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Duydum ama anlamını bilmiyorum.”

“Sevgilim, yârim demek.” Saçlarını okşadım. “Benim için sen demek.” Belimi okşayarak boynumdan öptü. “Efuli... Öyle mi?”

“Evet. Efulim.”

“Buyur.”

Biz onlardan bağımsız bir an yaşarken, “Dağ beygiri ne kızım? Ziyafet, yürü git başımdan. Hadi. İki dakika huzur buluyorum, bozmak için yanıma geliyorsun,” dedi Kubat.

“Evet. Senin korkulu rüyanım ben. Sen nasıl benim huzurumu bozuyorsan ben de bozarım.”

“Ben bir şey bozmadım.”

“Yemeğe gelmeyecektim, zorla getirdin,” dedi Ziyafet. “Nöbeti Uğur’a bırakmak zorunda kaldım.”

“Uğur’u sikeyim,” dedi Kubat.

“İğrençsin işte. Bu kadarsın sen. Pislik. Niye küfrediyorsun? Çocuğun suçu ne?”

“Mare, Şükrü gelecek şimdi. Git.”

Ziyafet güldü. “Aynen. Şükrü gelecek. Ben gideyim de Şükrü’ye, *senin ablan benim kardeşim* gazelini oku. Salak seni. Ürkme, Sakin ol. Şükrü’ye *ben hallederim tavayı, siz içeri geçin* dedim. Bu kadar tırsma ya.

* Trakya ve çevresinde genç kızlar için kullanılan kelime. Fakat burada diğer bir anlamı olan deniz şeklinde kullanılmıştır.

Bir duruşun olsun.” Burnunu çekip kıkırdadı. “Şükrü’yü kafana takıyorsun. Sanki aramızda bir şey olabilirmiş gibi.”

“Niye, istediğin bu değil mi, Mare?” diye sorduğunda Ziyafet’in sesi kesildi. Kafamı kaldırarak kapıya doğru baktım. Ziyafet, Kubat’ın koca sırtından görünmüyordu. Kubat kafasını hafifçe eğdi ama yine görünmüyordu. “Cevabın yok mu buna?”

“Bunları halletmek lazım,” dedim Turan’a dönerek.

“Bana birilerini hatırlatıyorlar,” dediğinde güldüm ve burnumla burnunu okşadım.

“Allah Allah,” dedim sırıtarak. “Masai zürafasıyla kokarcayı mı?”

“İki inatçı keçiydi benim hatırladığım. Biri esmer, alımlı bir keçiydi.”

“Ne yani, şimdi alımlı değil mi?”

“Alımlı.”

“Hâlâ mı keçi?”

“Maalesef,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Ne? Yani artık yarım tanen miyim?”

“Hayır, bir tanemsin.”

“Ya Alp,” dedim onun ensesine sarılıp kafamı omzuna yatırırken. “Çok ciciyiz. İlk zamanlarımız diye mi? Acaba kaç aya eskisi gibi birbirimizi yemeye başlarız?”

“Laflarına dikkat et,” dedi Turan koca elleriyle belimden bana sarılarak. “Birkaç güne döneriz.” Güldüm yine.

“Ben de öyle düşünmüştüm, Mare,” dedi Kubat neredeyse bir dakika sonra. “İçeri dön.”

“Bana ne yapacağımı söyleme asteğmen.”

“Yakında teğmen,” dedi Kubat.

“Aferin, hayatta başarabildiğin iki üç şey var en azından. Kutluyorum seni.”

“En azından benim başarabildiğim iki üç şey var.”

“Ben doktorum, farkındasın değil mi? Kendime özel odam var. Aa, dur ya! Bunu zaten biliyorsun çünkü Allah’ın her günü o odanın içinde keriz gibi dikilirken buluyorum seni!”

“Kubat uşak, Sez’im orada midur?” diye soran babaannemi duyunca Turan birden beni itti. Sandalyeme geri oturdum. Şaşkınca ona bakarken Turan bakışlarını kapıdan çekmeden sandalyesini benden uzaklaştırdı.

“Sana inanamıyorum,” dedim şaşkınca. “İki dakikada postaladın.”

“Kalbimde mektubun pullu duruyor. Postalasam ne olacak?”

“Ay, sus be,” dedim ona itici itici. “Samimiyetsiz seni. Bir daha da yüzümü rüyada görürsün.”

“Tövbe de.”

“Tövbe.”

“Evet dışarıdalar, Fahriye teyze,” dedi Kubat.

“Ben onlara demedum mu yan yana cörmeyeceğim diye bağırın babaannem balkona ayak bastığında Turan da ben de kafamızı masumca babaanneme çevirdik. “Ne fuşki yiysınız burada siz?”

“Sohbet,” dedim ben sakince.

Birbirinizi yerken sohbet ettiniz, doğru.

Babaannem gözlerini kıstı. “Esseh mi?”

“Hee, esseh,” dedim ben de.

Ziyafet kıkırdadı. “Cehenneme bilet kazandınız.” Kubat ona göz ucuyla baktığında Ziyafet gözlerini ona çevirdi ve sonra, “İtici herif,” diye dudakları arasından tısladı. “Meymenetsiz.”

Kubat dudak ucuyla sırıttı.

“Kim içtu o zikkumu?” diye sordu babaannem küllüğü göstererek.

“Ben içmedim,” dedim.

“Yuh, artı iki bilet,” dedi Ziyafet.

“Abim içmiş,” dedim.

“Üç,” dedi Ziyafet.

“İki buçuk,” dedi Kubat. “Doğru diyor.”

“Sezgin!” diye bağırdı babaannem. “Ha o zikkumu bırakacasun demedim mi ben sana da? Tamam nene dedun, yine mi içtün fuşki yiyesice?”

“Babaanne canım çekti,” diye bağırdı abim içeriden.

“Canını eşekler tepelesun,” dedi babaannem balkonun duvarına tutuna tutuna içeri geçerken. “Ha o dudaklarına aci biber süreceğim. Ördek gibi bağırakal.”

Ziyafet, “Sezin, gel kardeşim. Çay dolduralım şu develere. Otomatik çay doldurup dağıtan bir robot olsaydı daha iyiydi ama maalesef o teknolojiye daha eremedik,” dedi ve beni kolumdan tuttu.

Turan’a göz ucuyla baktığımda göz kırptı. Havadan öpücük attığımda cebinden sigarasını çıkarırken Kubat da sigarasını çıkardı ve Turan’ın karşısına oturdu. Ziyafet’le kol kola içeri girdik.

“Duyduk sizi,” dedim bardakları çıkarırken. Ziyafet göz ucuyla içerideki koltuklara ve yere yayılmış develere baktı. Masaları ve sandalyeleri kaldırmışlardı. Salon zaten göt kadardı, en azından biraz yer açılmıştı.

Çaydanlığın başına geçti. “Sezin, tek dileğim bu gecenin bitmesi ve Kubat’ı birkaç gün görmemek.”

“Her gün odanın ortasında keriz gibi dikiliyormuş, onu ne yapacaksın?”

“Siz de her şeyi dinlediniz mi anacığım? Özel denilen bir şey var... diyeceğim de gerçi bizimki halka açık savaş gibi bir şey.” Çayları doldurmaya başladı. “O salak ancak keriz gibi bakar bana. Güvenliğe fotoğrafını verdim. Hastaneye girdiğinde dışarı çıkartacaklar.”

“Yuh, ciddi mi?” diye sordum şekeri ve kaşıkları ayarlarken.

“He,” dedi umursamazca. “Onunla mı uğraşacağım? Dua etsin CİMER’e bir asker bana sapıklık yapıyor diye şikâyet dilekçesi yazmadım.”

“Yapar mısın?”

“Yok, o kadar fazla bozmuyor sinirimi. Biraz daha üstüme gelirse kafam atacak ve onu da yapacağım,” dedi. “Sen çayları içeri götür. Ben de şu tavayı yıkayayım. Şükrü’ye ben hallederim demiştim. Nizamilerin getirdiği baklavayı koyup gelirim sonra.”

“Kubat’la uğraşma. Onun askerliğini yakarsan ben de senin başını yakarım,” dedim kaşlarımı çatarak.

“O benimle uğraşmasın,” dedi ve sonra omuzlarını düşürerek öyle bir baktı ki bana, tam o an Ziyafet’in bu nefret işlerinde ne kadar yorulduğunu görmüş oldum. “Sadece çok yorgunum. Tabii ki mesleğini riske atmam. Bir an önce eve gitmek, vurup kafayı uyumak istiyorum,” dediğinde tepsiyi aldım.

“Allah yardım etsin.”

“Âmin,” derken ben çoktan salona geçmiştim. Şükrü ve Serkan ayağa kalkıp sehpaları koydu. Ben de çayları uzattım. Babaannem tekli koltukta kasıla kasıla çayını aldı

“Komutanları olmuş benim paçım, tabii gurur duyacağım,” dedi İlayda’ya.

“Biz de çok gurur duyuyoruz Sezin ablayla. Çok şanslısınız böyle bir kızınız olduğu için. Öğretmen olmasaydım ben de isterdim askerlik ama işte biraz miniğim.”

Şükrü ayakta durdu ve dalgın bakışlarla İlayda’ya bakarken, “Öylesin,” dedi dudaklarında belirmiş gülümsemeyle. “Miniksin. Yapamazdın sen bu mesleği.”

“Öyle de demeyelim ya,” dedi İlayda şakayla karışık. Fırat abi tedbirli gözlerle ikisini izledi. İlayda’nın yüzündeki saf mutluluğa onun da bakışları takıldı.

Göktuğ yere oturarak merakla, “Sen ne öğretmeniydin, İlayda?” diye sordu ona uzattığım çayı alırken. İki tane şeker atıp kaşığıyla karıştırdı.

O sırada Şükrü, “Abla,” diye ekledi.

“Efendim abi?”

“İlayda abla demen lazım,” dedi Şükrü.

“İlayda benden küçük abi,” dedi yine Göktuğ sabırla.

“Olsun, saygı duy işte,” dedi Şükrü gülümseyerek Fırat abime dönerek. Fırat abi saçlarını okşayarak onunla ilgilenen Sevil ablanın ellerinde mayışmış halde karısına dönmüştü. Onun bakmadığını görünce heyecanla İlayda’ya yaklaştı biraz.

“Tarih öğretmeniyim ben, Göktuğ. Ücretli öğretmenlik yapıyorum merkezde,” dedi İlayda. “Lisedeyim. Kadroya geçmeme iki yıl kaldı. İnşallah bakalım, üç seneyi doldurayım da dört gözle bekliyorum kadroluyu.”

“İnşallah nasip olur,” dedi Göktuğ da İlayda’ya.

“İnşallah.”

“Annen baban nerede?” diye sordu Özgür.

“Onlar İzmir’deler. Beni de Fırat abi ve Sevil ablaya emanet ettiler işte. Sağ olsunlar çok yardımcı oluyorlar,” dedi İlayda. “Bir tane de abim var. Evli. Yengemle onlar da öğretmenler.”

“Aa, aile mesleği mi?” diye sordu Nizami çayını höpürdetirken.

“Yok sadece abim,” dedi. “Annem ev hanımı, babam esnaf.”

“Allah uzun ömürler versin,” dedi Özgür, sonra göz ucuyla abime ters bir tavırla baktı. Abim ona bakmıyor, Rizeli olduğunu kanıtlar gibi yalnızca çayıyla ilgileniyordu. “Sen ne iş yapıyorsun abi Rize’de?”

Birinin kendisiyle konuşması onu şaşırtmış gibi kafasını kaldırıp hepimize baktı. En sonunda, “Gemi acentesi işindeyim ben. Liman acenteciliği yapıyoruz kuzenimle. On dört yıl oldu, aynı işteyim. Ondan önce de sigortalı çalıştım bayağı orada burada,” diye konuşabildi abim.

“Maşallah,” dedi Serkan. “Erken emekli olursun sen.”

“Bakalım, inşallah. Günlerim var daha,” dedi ve sonra bana baktı. “Sezin de çalışırdı gençliğinde. Onun da sigorta başlangıcını yaptıracaktık ama babam izin vermedi o zamanlar. O da büyük ihtimalle memurluktan erken olurdu emekli.”

Babam ev hanımı olacağımı düşünüyordu. Emekli günlerimi doldurmak diye bir konu yoktu bile.

“Sezin ablam da mı çalışırdı?” diye sordu heyecanla Göktuğ.

Kubat'la Turan aynı anda içeri girdi. Arkalarından gelen Ziyafet'i bekleyen Kubat, Ziyafet'in elinden baklava tabaklarını aldı ve sehpalara koymaya başladı. İkisi yan yana gelince küçük dağ ve büyük dağ gibi duruyordu.

"Abla, elinden gelmeyen iş var mı?"

Çayları dağıtmayı bitirince ben de bir sandalye çekip oturdum. Turan, babaanneme göz ucuyla bakarak yanıma sandalye çekti ve oturdu. Babaannem dik dik Turan'a baktı ama ses çıkarmadı.

Bu gol bizde. Babaanne 3, Turan 2. Bir de balkonda öptü ya, ondan.

"Çarşıda çalışırdı en yakın arkadaşlarıyla. Elmas, Leyla, Caner, Abdurrahman, İrem, Yağmur, Gülşen, Aslı... İsmi unuttuklarım da vardır kesin," dedi abim hafif bir tebessümle.

"Ne kadar kalabalıklarmış," dedi Özgür merakla. "Şimdi mahalle kültürü kalmadı neredeyse hiç."

"Sezin, mahallenin demirbaşydı. Her şey hakkında bilgisi vardı. O mahalle kültürünü hep diri tutardı çocuklar arasında. Biz gençlerde zaten vardı. Hepimiz tanır, kardeşlik ederdik, yarenlik ederdik birbirimize."

"Bizim zamanımızda da vardı ya," dedi Sevil abla. "Giyerdik eteklerimizi. Mahallede rüzgâr gibi eserdik. Mektuplar, şarkılar havada uçuşurdu. Sevdiğini söyleyeceksen yok *lovebombing*, yok *ghosting* falan olmazdı. Mahalledeki kahveci abiye Erkin Koray açtırırdın, tamam! Kahvenin önünde hangi genç kime bakıyorsa ona ithaf etmiş olurdu. Şimdi gençlerin elinden telefon düşmüyor."

"Ha, onların devrinde da oyleydu da! Sezgin daha iyi bilir, Sez'im çok bulaşmazıdu oyle sevdaluk işlerine. Uğursuzlar oldi hayatında ama yok, oradan oraya uçmaya bakardı."

"Uğur dedi," dedi Kubat sinirle Turan'ın yanına sandalye çekerken. "Uğur'u sikeyim."

"O uğursuzları da ben sikeyim," dedi Turan kısıp bir sesle, sinirle. Ben sessiz kalıp çayımı höpürdeterek içtim. Rize çayını çok özlemiştim.

"Sezin çok fenaymış anlaşılan," dedi Fırat abi.

"Beni konuşmayı bıraksak?" diye fısıldadım ama sadece Turan duydu.

"Susturayım mı?" diye fısıldadı kulağıma.

Cevap vermedim. "Aaa ne diysin?" dedi babaannem dikkatini Fırat abiyeye vererek. "Sez'im hepsinu derler, toparlarıdu. Kaptanları gibiydu. Diğerleri miçoydu. Oyle hepsuni hallederdu. Herkesle arası iyiydu. Mahallede Sez'imi sevmeyen tek biri yokti."

"Anlaşılan hiçbir şey değişmemiş çocukluğundan," dedi Turan.

Babaannem araya girdi. “Manyak cibilerdu da. Mahallenin altuni üstüne getirurler, hafta sonu çarşıyı karıştırırlardı. Sez'im çocukluğunda çok deli ganliydi. Pek kızarduk her daşın altından o çıkıy diye amma ne dinler bu deli kız? Cin gibiydu. Her plan, program Sez'imden çıkardı, Aslı ile can bulurdi. Aslı kizum ile ayni ayakli bela gibilerdu.”

“Aslı mı?” dedi Nizami. “Kim ki Aslı?”

“Sezin'in en yakın arkadaşı,” dedi abim. Keleş'in benim hakkında bu kadar bilgi sahibi olmaları bir an bana aşırı rahatsız hissettirdi. Çok ifşa oluyordum. “Her şeyleri aynıydı. Kalemeleri, ayakkabıları, pijamaları, kitapları, odalarının tasarımı bile. Aslı, Sezin'e göre biraz daha cici kalırdı. Sezin sonra değiştirdi onu da. On sekiz olduklarında ikisi de asker olacağım diyor, başka şey demiyorlardı.” Güldü neşeyle. “İkisi de üniforma giyiyor şimdi.”

Dudaklarımı ısırdım abime bakarken. Neden benden bahsediyordu? Ne hakla? Mahvedilen çocukluğumdan bu şekilde bahsedince doğru bir şeyler yaptığını mı düşünüyordu? Ne anlattığı hakkında bir fikrim olmalıydı belki de ama yoktu. Hatta o kadar yoktu ki babaannemin kocaman gözleriyle beni merakla izlediğini ve aklından, “İki kardeş on iki yıl sonra birbirlerini konuşuyor, benim güzel torunlarım,” diye bir düşünce geçirdiğini bile anlıyordum. Abimi anlamıyordum. Bu dünyadaki herhangi bir insana -cansız herhangi bir şeye dahi- ne anlattığını bilmek istemiyordum. Onu görmek istemiyordum.

Koca bir el dizimin tam üzerinde duran elime dokunduğunda bacağımın deli gibi sallandığını fark ettim. Kendimi çok fazla sıkılmış olmalıydım ki bu vücut dilime yansımıştı. Sürekli salladığım bacağım taş kesilmişti. Beynim cayır cayır yanıyordu.

Turan'ın bacağımın üzerinde duran elimi alıp aramıza koymasını izledim. Serçeparmağını, serçeparmağıma sardı. Ellerimizi sandalyelerimizin arasına sakladı ve parmaklarımızı kenetledi. Bacağımın titremesi kesildi. Bakışlarımı büyülenmiş gibi ondan alamazken nasıl görüldüğümü bilmiyor fakat oldukça halimden memnun hissediyordum.

“Böyle daha iyi,” diye fısıldadı.

O öyle dokununca iyileşmek, düzelmek bana emredilenmiş gibi tüm endişe birden kesiliyordu.

“Sen varken aksi mümkün olamaz zaten.”

“Aslı da mı TSK'de?” diye sordu Nizami büyük bir merakla. “Ben Sezin Komutan'ım tek sanıyordum.”

“Polis Özel Hareket demişti en son Mahmut amca,” dedi abim çayını içerken.

“Maşallah,” dedi Nizami düşünceli bir şekilde.

“Ha ya. Mahallede yangın çıktıysa Sez’imin net haberi olurdu. Deli paçi, abilerini manyak ederdu. Bir gaybolurdu ortadan. Vuu, tüşman başuna! Hele bul sebebi.”

Güldü bizimkiler. “Yok mu Sezin Komutan’ın böyle deli anısı?”

“Yok,” dedim göz devirerek.

“Vardır ya,” dedi İlayda.

“Yok kızım işte,” dedim gergince. “Ziyafet, Şükrü’nün donuna sıçmalarını anlatsın. Beni niye konuşuyoruz ki şu an?” dediğimde gülererek Göktuğ girdi muhabbete.

“Sezin Komutan deliliğinden bir şey kaybetmemiş cidden babaannemiz. Bir gün görevdeyiz. Şemdinli olması lazım. Yanlış hatırlıyorsam düzeltin abilerim.” Çayını sehpa bırakıp ve yerde bacaklarını toplayarak dikleşti.

“Sınırdayız. Mağarada soysuz köpekler var. Dışarı çıkamıyorlar. Etrafı sarmışız tabii. Onlar da destek bekliyorlar ki dışarı çıkabilsinler. Sezin Komutan bana sen sağa dedi, Nizami abiye sen sola dedi, diğerlerine dedi sen şuraya sen buraya. Geriye bir tek kendi kaldı. Ben de buradayım, herkes yerine, dedi. Hepimiz konuşlandık.”

Göktuğ heyecanla güldü. “Kubat abinin bir Korku’su vardır. Pek meşhur. Korku dediğimiz, taramalı bir silah. Bağırırsa Korku’yu bilin ki herifler gelmeye başlamıştır. Hepimize mesajdır Korku’nun kükreyişi. Neyse, Korku bağırmaya başlayınca biz başladık desteğe gelen fareleri gebertmeye. Biz onları azalttıktan sonra bize dank etti. Sezin Komutan’ı tek bıraktık orada. Tabii sonra anladık ki zaten Sezin Komutan’ın amacı da oymuş. Hepimizi farelere yollayıp mağaradakilerin fişini çekmek.”

Göktuğ sıçışmalı gülüşünü salarken Serkan girdi lafa. “Biz bir koşu mağaraya döndük. Bir baktık, mağaranın etrafında Sezin Komutan yok. Mağaranın içine girdik, Sezin Komutan orada da yok.”

Babaannem kocaman gözlerle dinlerken, “Hih!” diyerek elini göğsüne götürdü. “Ne diysınız?”

“Nerede bu kız?” dedi Ziyafet sinirle.

“Buradayım,” dedim elimi kaldırarak.

Ziyafet sinirle bana döndü. “Mağaranın içinde de yokmuşsun!”

“He,” dedi Şükrü gülererek. “İçerideki herkes yerde ama abla. Herkes gerberdi mi diye birkaçımız kontrol ederken birkaçımız da dışarıda komutan arıyoruz. Sonra Fırat abi bir bağırdı, Sezin Komutan burada, diye. Gittik, ne görelim? Sezin Komutan mağarada yerde yatıyor.”

“Ne?” dedi Sevil abla bağıarak. “Allah’ım siz nasıl manyaksınız be? Niye tek başına bırakıyorsunuz onu? Başına bir şey mi geldi kızın?”

“Allah’ım sen akluma mukayyet ol,” dedi babaannem yüreği ağzına gelmiş gibi.

Çayımı höpürdeterek içtim ve babaannemi izlemeye devam ettim. Abimin kocaman, parlak gözlerle beni izlediğini görebiliyordum.

“Üstünde çizik bile yoktu. Mağaranın içinde altı kişi var, hepsi cehennemiydi boylamış. Sezin abla dalmasıyla temizlemiş içeriği. Ayaklarını uzatmış mağaranın taşına, uyukluyor,” dedi Özgür kahkaha atarken. “Biz dışarısını bitirene kadar gözlerimi dinlendireyim demiş.”

Abim gülerken Keleş de keyifle güldü. “Bir de biz uyandırınca işiniz çok uzun sürdü diye de azarladı bizi,” dedi Serkan gülerken. “Sonra bize beş saatlik idman verdi. Sağ olsun.”

Abim, “Deli kız. Hiç mi bir şey değişmez?” derken Turan’a döndüm.

Dudak ucuyla keyifle sırıtırken, “Böyle bir kadınla berabersin,” diye fıslıdadım ona havalı havalı.

“Çok şükür,” dedi o da sırıtarak.

“Ödüm bokima karıştı da,” dedi babaannem. “Öldüm öldüm, dirildim. Ha, siz nasıl sakın kaldınız?”

“Oho babaannemiz bu ne ki? Bir gün biz Mard-”

“Tamam,” dedim gülümseyerek. Bokunu çıkartırlardı şimdi. Babaannemin kalbine indireceklerdi. “Hepimizin anısı var. Bir gün Fırat abiyi oyuklardan birisinde bir tane kulağı, şerefsiz kulağı buldum diye sallarken bulduk. Böyle tonla anımız var,” dediğimde Sevil abla şen bir kahkaha attı.

“Keçi kulağından sonra şerefsiz kulağı bulunca sevinen kocam var. Daha ne isterim?” deyince babaannem başörtüsünün önünü açtırıp yelledi. Çayından bir yudum aldı keyifle. Hepimize parlak gözlerle baktı.

“Maşallah ne cüzel birbirinuze aile olmuşsunuz. İçim pek rahat oldu.”

“Hiç merak etme sen,” dedi Şükrü, “Ziyafet’im gel, bir şenlendirelim ha bu kızanları. Özgür, aç bakayım oradan bi *Sarhoş Cafer*. Sanatsal bir keyif veresimiz gelir. Kemerlerinizi sıkı tutun be!” diyerek ayaklandı.

Özgür şarkıyı açtığı anda, “Allah!” diye bağırdı Şükrü. Ziyafet keyifle kalktı. Bağırdı tiz sesiyle: “Hey hey hey hey!”

“Havada kuş mısın, gördüm ki keyiflisin,” diyerek halaya başladılar. “Havada kuş mısın, gördüm ki keyiflisin.”

Kaşlarımı kaldırarak Turan’a yaklaştım. “Bu iki delinin var böyle hareketleri. Birbirlerinin kopyası bunlar. Trakya’dan akıllı çıkar mı diye sorarsan bu ikisine bakarak hayır derim.”

“Ayakların kesildi yine mi içmişsin?” diye bağırdılar. Özgür kahkaha atarak Ziyafet’in elini tuttu. Ziyafet, Özgür gelince ellerini yukarı kaldırıp zarifçe oynadı. Şükrü de ellerini kaldırınca Özgür de ellerini kaldırıp onlar gibi kafasının üzerinde oynattı. Göktuğ da kalkarken İlayda da gülerek Şükrü’nün elini tuttu. Sevil abla, Serkan, Fırat abi de kalktı oynamaya.

Küçücük dediğimiz salon en azından hepsini taşıyacak kadarmış, onu görmüş olduk. Onların keyfiyle evin genişlediğini sandım.

“Saaaaarhoş, sarhoş Cafer!” Alkış tuttular çember oluşturup dönerken. “Haydi cevap ver! Ne için raki içtin Cafer?”

“Nerelidu bu uşaklar?” dedi babaannem hepsi kahkahalarla oynarken.

“Trakyalılar,” dedi Kubat, Ziyafet’in kahkahalarla gülen yüzünden gözlerini alamadan. Dudaklarında oluşan sırtıtmayı gören tek kişi ben olamazdım.

“Amanun bize pek yakun,” dedi babaannem.

Garip garip ona baktık. O ise oralı olmadan oturduğu yerden alkış tutarak oynayanlara destek oldu. Hopladı da hopladı koltukta.

“Sezgin abi, gel!” diye bağırdı Özgür. Abim bakışlarını Turan’a çevirdi. Turan düz bakışla ona bakınca abim Özgür’e gülümseyip alkış yaptı. Kalkmayacağını yeterince belli etmişti.

“Heyt, hey!” diye bağırdı Ziyafet. “Eve geç gelirsın, gecemiz bitmesın. Horozlara söyleyun, erkenden ötmesın. Saaarhooooş, sarhoş Cafer! Haydi cevap ver. Ne için raki içtin Cafer?”

Ziyafet kenardan aldığı peçeteyle Şükrü’ye doğru oynadı, Sevil abla da kahkahalarla etrafta döndü. Alkışlarla oynattı Fırat abi Sevil ablayı. Sevil abla kocası ona doğru alkış tuttukça cilveyle etrafında döndü.

“Yaşa bee!” dedi Şükrü şarkıyla birlikte.

Bu şarkı sanıyordum ki Trakya taraflarındandı çünkü şarkıyı söyleyen adam Şükrü gibi konuşuyordu.

“Ohohoho!” diye güldü Özgür ile Göktuğ.

İlayda, Ziyafet’e uydu. İkisi döne döne alkış tuttular. Oda küçük olsa da keyifleri öyle büyüktü ki hepsi kocaman bir keyif bulutunda dönüyordu.

Ben de kahkaha atarak ayağa kalktığımda Turan kaşlarını kaldırarak bana baktı. Babaannemin önüne geçip gülerek babaanneme oynamaya başladım. Babaannem kahkaha atarak alkış tuttu.

“Hele benim kizuma bak sen!” dedi babaannem, koynundan bir ellilik çıkarıp alnıma yapıştırırken.

Babaanneme cilveyle oynadıktan sonra arkamı dönüp Turan’a saçlarımı savura savura oynadım. Turan keyifle sandalyesine yayıldı. Kahkaha attım.

Ziyafet beni kolumdan tutup çevire çevire ortalarına getirdi. Çemberin ortasında koca koca adamların arasında uzun biri olmama rağmen ben de kısa kaldım. Ziyafet'le birlikte ortada alkış tuttuk.

"Hele benim paçileruma bakın da! Oy Allah'ınıza kurban sizun da! Haydi cevap ver!" diye bağırdı babaannem yerinde deli gibi oynarken.

Onu öyle gören Göktuğ ile Özgür gözlerinden yaş gelene kadar gülmeye başladılar. Birlikte kol kola yere düşüp, yerde güldüler. Kızamadım onlara. Babaannem çok komikti gerçekten.

Sevil ablayla İlayda'yı da aldık aramıza. "Hey hey," diye bağırdı etrafımızdaki develer. Biz de ellerimizi yukarı kaldırıp iki yana salladık.

Şarkı bittiğinde gülerек Özgür'e döndük. Kıpırmızı olan çocuğum telefonunu bize getirdi. "Ne açayım?"

"Bal Böceği!" diye bağırdım. "Barış Manço. Babaannem çok sever!"

"Sez'im, Allah aşkına!"

"Aç, aç!" diye bağırdım. Özgür açtı şarkıyı.

"Seyyah oldum dolaştım şu alemleri

Ah güzelim, senin gibi bir vefasız görmedim ben

Hayırsızı kitapsızı zalimi

Bal böceğim, senin gibi bir insafsız görmedim ben."

Babaannem gülerken bizim çocuklar bağırarak şarkıya eşlik ettiler. Ben Turan'ın yanına geri kuruldum. Ziyafet, Şükrü'nün kolunun altına girdi, onlar da koltuğun koluna kuruldu. Fırat abi Sevil ablayı koltuğa oturttu. İlayda, Nizami ile ayakta kaldı. Özgür, Göktuğ, Serkan birbirlerinin omuzlarına kollarını attılar. Ayakta sallanmaya başladılar.

"Şu dağlarda çiçek oldum aşkından, sarardım soldum

Bakmadın bana bal böceğim

Yollarında toprak oldum, sen bastıkça ben kavruldum

Görmedin beni bal böceğim."

Turan'a döndüğümde kolunu sandalyemin arkasına atarak yüzüme yaklaştırdı yüzünü. Eğilerek şarkıyı söylerken tüm şımarıklığımla güldüm. Babaannem pek bir keyifle, göbeğiyle birlikte koltukta zıplıyor, alkış tutuyordu. Çok severdi bu şarkıyı. Radyoda çıktığı gibi evin içinde zıplaya zıplaya iş yapardı.

"Seni gidi bal böceği

Kim çözecek bu bilmeceyi

Ateşte yanar pervane, ben oldum derdinden divane

Hele gel, yine gel, bir gece vakti koynuma gel

Hele gel, yine gel, bir gece vakti koynuma gel."

Çocukların hepsi birden sustu. Fırat abi, Sevil ablaya doğru mikrofon tutuyormuş gibi yaptı. Sevil abla eşlik etti şarkıya sadece.

“Ama benim adım bal böceği

Bekleyemem ben bu geceyi

Gelir de koynuna girerim ama

Sonra da batırırım iğneyi.”

Çocuklar yine kalın sesle devam etti.

“Hele gel, yine gel, bir gece vakti koynuma gel

Hele gel, yine gel, bir gece vakti koynuma gel.”

Sonra hepsi birden ayaklandı ve Turan’la benim önümde diz çöktü. Şokla onları izlerken mikrofon uzatır gibi yedisi birden ellerini uzattılar bana doğru.

Gülerek eşlik ettim şarkıya. Saçımı da savurdum.

“Ama benim adım bal böceği

Bekleyemem ben bu geceyi

Gelir de koynuna girerim ama

Sonra da batırırım iğneyi.”

Daha sonra İlayda ve Ziyafet’e mikrofon uzattılar. Onlar da söyledikten sonra en sondaki nakaratta şarkıyı kapattılar.

Babaannem Rize ağzıyla şarkıyı söyleyince hepimiz aynı anda kahkahalarla gülmeye başladık.

“Ama benim adım, bal böceyi. Bekleyemem ben bu geceyi. Celur da goynuna girerim amma sonra da batırırım iğneyi!”

Gün sonu geldiğinde şarkılar, türküler, sohbetlerle birlikte yüreğimizde bir neşe vardı. Kapının önünde bir kalabalık mevcutken vedalaşma faslındaydık.

“Seni çok özleyeceğiz babaannemiz,” dedi Nizami babaanneme sarılarak. Eve ilk girdiğinde garipse de tüm gece dibinden ayrılmamıştı babaannemin. “Keşke gitmesen.”

“İşler var da,” dedi babaannem. “Keşke uşağım. Ama çözüm arkada kalmiy. Hepinize güvenim tam da. Ayağunuza daş değmesun. Allah razu olsun sizden. Aslanlarım. Vatanum size emanet. Kral çocuklarım.”

Hepsi tek tek babaanneme sarılıp iyi yolculuklar diledikten sonra abimle ben diğerleriyle hazırlandık. Onlara arabalarına kadar eşlik etmek için biz de ayakkabılarımızı giydik. Turan da montuna davranmıştı ki babaannem, “Sen benimle kal,” dedi. “Konuşalım senunle.”

“Tabii, Fahriye Hanım,” diyen Turan bakışlarını bana çevirince ona sakince gülümsedim ve abimle aşağı indim.

16. ÇİÇEK GİBİ NARİN, HANÇER GİBİ KESKİN

Fahriye Kaza, içerideki koltuklara yönlendirdiğinde saygıyla başını eğdi ve tekli koltuğa oturdu koca adam. Yaşlı kadın tekli koltuğun yanındaki dörtlü koltuğun ucuna kurulduğunda Turan ellerini koltuğun kollarına koydu.

Heyecanlı mıydı? Hayatının son on dört senesinde ne istediğini bilen, emin adımlı bir adam olmuştu. Ne olursa olsun istediğinin arkasında durmuş, istediği için savaşmış bir adamdı. Bu hayatta en çok istediği çift kara toprak gözlü, tüm hayatını adamaya hazır olduğu kadından başka bir şey değildi.

İstiyordu ve alacaktı.

İlk kez böyle bir durumla karşılaşılıyordu ve ne yapacağını bilemeyen bir konuma düşmüştü. Bir aile büyüğünden izin alacaktı. Bunu, bu yaşlı kadını gördüğü ilk andan beri düşünüyordu.

Fahriye Kaza, “Oğlum,” diye girince, Turan oturduğu yere dikenler döşenmiş gibi dikkat kesildi. Buruşuk olan elleriyle koltuğun kenarına tutunan kadından bakışlarını çekemedi. Suratında ciddi bir rüzgâr esiyordu. “Ben öyle uzun konuşmayı sevmem. Kısa konuşur, anlaşılmayı beklerim. Eski devir insanıyım. Süslü kelimelerim çoktur ama sana basit konuşacağım.”

Normalde ağır bir Rize ağzı olan kadın, Turan’la konuşurken her kelimesini düzgün çıkarmaya çalışılıyordu. Onun bu çabasıyla ve ciddiye alınma isteğiyle daha da kasıldı Turan. “Tabii, sizi dinliyorum.”

“Gördüm, bildim sizi. Sezin’e sevdalısın. Gördüğüm kadarıyla cesur-sun,” dedi tüm ciddiyetiyle kadın. “Ama unuttuğun var. Çiçek gibi narin, hançer gibi keskindir benim Sez’im. Narin sanır, okşamaya gelirsın; elin kesilir yavrum. Zordur. Gözü karadır. Bir yanlış görürse kim olursan ol ardına bakmaz.”

Hançer gibi keskin ve çiçekler gibi ince. Dünya üzerinde en sevdiği şiire can veren kadın, herkesin dilinde aynıydı. Turan nasıl bir ağırlığın altına girdiğini biliyordu. Taşırdı, hiç sorun değildi.

“Belki kızar bana bu anlatacaklarım için ama... benim söylemem gerek. Çok küçük yaşta lanet herifin tekine takıldı aklı.”

Fahriye sessiz kalıp karşısındaki koca adamı tartar gibi bakınca, “Bilal,” dedi Turan. İsmi duyunca Fahriye Kaza’nın suratı mahkeme duvarı gibi sertleşti. “Bahsetti bana.”

“Öyle mi?” diye sordu ama hiç şaşırmış gibi değildi. İçten içe sevinmişti yaşlı kadın. Sezin hayatını, özelini birilerine anlatan bir kız değildi. Eğer birisine anlattıysa kızı büyümüş, güvenmişti bir adama. Yüreğini adama açmış olmalıydı. “Anlatmıştır. Bilmeni istediye bir şeyi içine atmaz, çat diye söyler. Ötesine berisine bakmaz. O herife takılan aklı yüzünden ailesiyle arası bozuldu. Sonra tutturdu, asker olacağım diye. Babası... benim gibidir. Fazla inatçı, fazla ketumdur. İzin vermedi. Asker falan olamazsın, dedi. O da asker olmayı istemişti bir zamanlar ama kardeşleri şehit olunca... korktu. İstemedi kızının asker olmasını.”

Turan, Sezin’in babasını hiç kimseden dinlememişti. Sezin asla bahsetmiyor, baba diye bir varlıktan bahsetmiyordu. İlk kez babaannesinden duyuyordu o adamı.

“Hepimiz biliriz Sezin’in en büyük hayalini. Babası karşı çıkınca kararttı gözünü. Aldı çantasını, arkasına bile bakmadan ailesini geride bıraktı. Tek bir çantası vardı yanında. Annesini, abilerini, babasını, beni, akrabalarını, mahallesini, dedesinin mezarını... her şeyi geride bıraktı. Şimdilerde ailesi perperişan ama çok zor zamanlar yaşattılar kızıma. Ne ona kızabilirim ne de evlatlarıma kıyabilirim. Anlayabiliyorsun değil mi beni?”

Turan tahmin ettiği geçmişin bir kısmını Fahriye’den duyunca etkilenmemişti. Onun merak ettiği Sezin’in abisine ve ailesine nasıl bu kadar kesin bir tavırla sırt döndüğüydü. Bunlar zaten göz önünde olan, basit olaylardı. Babaannesinin bile bilmediği meselelerin olduğunu biliyor ve sabırla Sezin’in anlatmasını bekliyordu.

“Anlıyorum,” dedi Turan.

“Sezin’in gözü ailesini bile bırakacak kadar karadır oğlum. Bir gün olur, bir yanlışın olur. Gözünün yaşına bakmaz kimsenin. Annesi yerlere attı kendini, gitmesin diye kızının ayaklarına yapıştı... Sezin babasına ne dedi biliyor musun giderken? *Bu eve bırak dirimi, ölümü bile getirmem.* Ne kadar ağır, değil mi? Yanlışsa bakmaz oğlum. Diline bakmaz, sözüne bakmaz, kahrolsa da dönüp sana bakmaz. İnatçıdır benim yavrum.”

Turan bu kadını anlıyordu. Ne demek istediğini görüyordu. Uyarı değildi bu. Taşıdığın kadını üzme, o çok zor yollardan geldi ve böyle biri oldu diyordu.

“Sana ben seni mahvederim konuşması yapmayacağım. Benim kızım birinin elinden tutuyorsa bırakmaz, severse kolay kolay vazgeçmez. Seni seçtiyse sen doğrusundur ama Sezin ağır insandır. Onu taşıması zordur, demek istiyorum.”

Gözlerinden yaşlar döküldü Fahriye Kaza'nın. Turan iki gündür gördüğü o güçlü Anadolu kadınının, torunu için ağladığını görünce kendisini suçlu hissetti. Asla Sezin'i üzmez, yarı yolda bırakmazdı. Bu yaşlı kadının korkusunu biliyordu ama ağzından çıkan her söze kalıbını basardı. Ben onun ailesiyim diyorsa ailesiydi.

Fahriye ağlasa da sert yüzünü bozmadı. “Onun güçlü görüldüğüne bakma. En sevdiklerini etrafta göremezse yerle yeksan olur. Yıllardır kimse yok yanında. Tek başına tüm hayatını çevirdi, derledi, toparladı. Şimdi ben görüyorum kızımı, gözü senden başkasını görmüyor. Seni arıyor hemen. Görmedim mi sanıyorsun tüm gece? Serçeparmağın, parmağına değse omuzları yükseliyor benim kızımın.” Yaşlı kadın sertçe gözyaşlarını sildi. “İlk kez böyle. Kaderini bulan kızımın sıfatını da görüyorum. Çok dualar ettim oğlum. O mendebur Bilal'den sonra karşısına hayırlısı çıkmazsa bir haftadan fazla görmesin gözleri o herifleri dedim.”

Turan, “Benim amacım onun hayırlısı olmak, Fahriye Hanım. Sizin rızanız için burada oturmam, bu yüzdendir. Sezin en iyisini kendi bilir, siz de onun için en iyisini düşünürsünüz elbet ama ben de ona en iyisini yaşattırırım. Gözünüzün arkada kalacağı hiçbir konu yok,” diye konuştu.

“Biliyorum,” dedi Fahriye Hanım başörtüsünün ucuna yaşlarını silerek. “Onun gözyaşı yere akmadan tüm dünyayı ateşe verir gibi dikiliyorsun kızımın arkasında. Görüyorum seni. Rabbim senelerce onu yalnızlıkla imtihan etti çünkü yalnızlığını bitirecek adam otuzunda çıkagelecekti belli ki.” Turan yutkundu. Omuzlarına yük binmiyordu. Sezin'i taşımak onun için şerefti. “Çok seviyorsun, evladım. Görüyorum. Dedesi derdi ki, *Sezin'in hayatında ancak ve ancak onun üzerine gölge olup ayazdan koruyacak biri kalabilir. Vasiyetimdir Fahriye Hanım, eli benim ay ışığımın eline değince kızımı şahlandırarak adamlarla olacak benim kızım.*” Fahriye Kaza güldü. “Pek severdi torununu. Evlatlarından daha çok severdi. O yetiştirdi, o büyüttü kızımı. Son nefesinde babasına, anasına, abilerine değil, bana emanet etti Sez'imi.”

Turan sessiz kaldığında Fahriye Hanım tekrar konuştu. “Bir yanlışını görmedim şu iki günde. Keşke vaktim olsa da daha çok tanısam seni ama az da olsa bildim, önünü gördüm. Yatsı namazını kılmak için yatak odasına Fırat’la siviştiğini da bize yardımcı olduğunu da Sez’imin arkasında durduğunu da fark ettim. Var ol, Turan oğlum. Sen ne kadar dağsan Sezin’im sana o kadar yâr olur.”

“Var olalım, Fahriye Hanım. Yok olmayı düşünmek için şerefimi kenara bırakmam gerekir. Ben Sezin’e güveniyorum, o da bana güveniyor. Biz güvenlerimizi boşa çıkarmayız. Dediğiniz gibi ben ona dağ olurum, o bana yâr olur; o bana dağ olur, ben ona yâr olurum. Biz, biziz.”

Fahriye Kaza derin bir nefes aldı. “Benim rızam var oğlum. Dedin ya bana abdest almaya giderken *rızanız benim için önemli Fahriye Hanım, siz ne derseniz o* diye. Dedesi de tanısa seni eminim ki rızası olurdu. Ben, kızımın mutluluğu için buradayım. Hiçbir şey ondan önemli değil. Ben senden razıyım, Allah da senden razı olsun.”

17. KUBAT & ZİYAFET

Mart, 2019. Tunceli.

Kubat, Tunceli'ye ayak bastığı ikinci ayda ilk izniyle birlikte merkeze inip gezinmenin iyi olacağını düşünmüştü. Yeni timine karşı mesafeli olsa da birkaçıyla kaynaşmış olduğundan kendisini çok da yabancı bir yerde hissetmiyordu.

“Bir filtre kahve,” dedi Kubat sıra kendisine gelince. Çocuk, “İsminiz neydi?” deyince, “Kubat,” dedi sakince. Çocuk bardağın üstüne Kubat'ın ismini yazdı ve ücreti aldı. “Kenarda bekleyebilirsiniz. Hazır olunca isminiz söylenecek,” dedi.

Kubat diğerleri ile kenara geçtiğinde kısa, sarışın bir kadının duvara yaslanmış, sırtarak telefona hızlı hızlı bir şeyler yazdığını gördü. Kadın arada bir kıkırdayarak dikkatleri üzerine çekiyordu. Kubat da dikkatini kadından alamadı. Üzerinde uzun, kahverengi, tüylü kabanı olan kadının saçları beline uzanıyordu. Çantası küçük, parlak, pembe renkli bir çantaydı.

Kubat kadından gözlerini alıp etrafa bakındı. Kısa bir an sonra dikkatini yeniden hemen birkaç adım ötesinde duvara dayanmış olan kadın çekti. Saçları sapsarı, cam gibi parlaktı. Çok da uzunlardı. Timlerinin yeni komutanı Sezin'in saçları omuzlarının üzerindeydi ve çok ciddi bir duruşu vardı. Bu kadın cıvı cıvı geldi Kubat'a.

Renkli kişilikli insanları görünce aklına ikiz kardeşi Kumru düşerdi. Kumru da bu insanlar gibi rengarenk, neşeli bir kızdı. Hayat onu Kubat'tan aldığı anda Kubat da Kumru'nun boynundaki o Kumru yazan minik kolyeyi almıştı. Bu altın kolyeyi on bir yaşında çalıştığı üç aylık maaşı toparlayarak hediye olarak almıştı Kumru'ya. Kumru da hiç çıkarmamıştı. Şimdi Kumru'dan geriye sadece şu an Kubat'ın boynunda asılı olan ve göğsüne uzanan o yazılı kolye kalmıştı.

Ziyafet, Narin'in kendisine anlattığı yurt anılarını dinlerken kendisini tutamıyordu. Şükrü, tayinim Tunceli'ye çıktı deyince kendisi de tayinini istemişti. Ziyafet'in Tunceli'ye tayin istediğinden Şükrü'nün haberi yoktu. Bugün buradaki ilk günüydü. Nakil işlemlerini halletmeden önce bir kahve içip plan yapacaktı. Daha sonra Şükrü'yü arayıp kendisini eve götürmesini isteyecekti. O sırada da kardeşi Narin, İstanbul'da kaldığı yurttan bir kızla birbirlerine girdiğini anlatıyordu. Narin Trakyalı damarını kabartıp kıza birinci haftadan illallah ettirdiği için kız ağlayarak odasını

değiştirmek istemişti. Ziyafet'in gülme sebebi olay değil, kardeşinin maki-neli tüfek gibi saniyesinde Trakya ağzıyla mesajları yazmasıydı.

Etrafa bakınmıyordu çünkü Narin sağ olsun, video ve fotoğraflar eşli-ğinde ablasına olayı canlı anlatıyordu.

"Ziyafet Hanım!" diye seslenen baristayı duymadı Ziyafet. Kardeşinin attığı giflerin komikliğine gülmekle meşguldü. O sırada barista, "Kubat Bey!" diye seslendi. Ziyafet hissetmiş gibi birden kafasını kaldırdı ve ileride kendisine bakan gözlerle karşılaştı.

Yüzündeki gülümseme tazeyken adamın kendisine ne kadar dikkat-li baktığını fark etti. Kubat, o küçük kadının yüzünü kaldırıp kendisine baktığını fark edince çarpılmışa döndü. Deniz gibi mavi gözleri görmek bünyesine bir sarsıntı yaşattı. Kadının o güçlü enerjisinin mavi gözlerinden kendisine geçtiğini hissetti. O gözler şaka olmalıydı. Daha önce görmediği tondaydı.

Ziyafet, adamın kendisinden bakışları çekmediğini görünce gülmesini bozmadı. Adam maşallah denecek kadar uzun bir boya sahipti. Üzerindeki deri ceket, siyah pantolonu, siyah botları, dağınık koyu kahve saçlarını inceledi. Adamın yakışıklılığına içinden maşallah çekerek baristanın sipariş masasına ilerledi ve kahvesini alıp sıradan çıktı.

Kubat da kendisine gelip baristaya ilerledi. "Benim miydi bu kahve?" diye sordu.

"Kubat ve Ziyafet'ten birisi sizseniz kahveniz oradadır," dedi barista ve yoğunluktan dolayı tezgâhına geri döndü. Kubat kahveye bakmadan aldı. Normalde arabasına geri dönecekti fakat içine düşen o merakla içeride-ki masalara geçti. *Demek ismi Ziyafet*, diye düşündü. Ziyafet diye isim mi olurdu? Kadının ismi biraz komikti. Sahi, Ziyafet ne demekti?

Kubat telefonunu çıkarıp bir masaya oturdu. İnternete girdi. Tek bildiği Ziyafet, şölen, kutlama gibi yerlerde insanlara söylenen ziyafet olsun, ziya-fet edilesi masa tarzında söylemlerdi fakat isim olarak bu anlama geldiğini düşünmüyordu.

Ziyafet: canlı, cana yakın, candan.

Kaşlarını kaldırarak kahvesinden bir yudum aldı ama aldığı o yudumla birlikte yüzü buruştu. Şekerli mi şekerli, sütlü mü sütlü, tatlı kahvenin tadı boğazını kaşındırdı. Kusacak gibi zar zor yutkunurken, "Bu ne lan?" diye fısıldayarak bardağı kaldırdı ve gördüğü isimle yüzü yavaşça düzeldi.

Ziyafet yazan bardak kendisine düşmüştü.

Bir hevesle kafasını kaldırdı. Etrafa bakınırken Ziyafet isimli sarışın ka-dını gördü. Kadın duvar kenarındaki masada telefonunu kaldırdı, kahvesi-ni eline alıp içiyormuş gibi yaparak fotoğraf çekindi. Telefonu indirirken de

kahvesinden bir yudum aldı. Elini o yudumla birlikte ağzının üzerine kapatırken gözleri kocaman açıldı.

Zifir acı tadı aldıktan sonra, “Kahve çekirdeğini ezip içine mi attınız be?” diye fısıldadı ve zar zor yutkundu. İçi acıdı. Sert, şekersiz, acı kahvenin kendisinin olmadığına emindi. Bardağı kaldırıp ismi okudu.

Kubat.

“Ay bu kim be?” diye fısıldarken kafasını kaldırıp etrafa bakınacaktı ki masasına koyulan kahveyi gördü. İkinci kahveye şaşkınca dönerken büyük, kaba, kardeşi gibi nasırlı bir el kahvenin isim yazan kısmını ona doğru çevirdiğinde gördüğü Ziyafet ismi ile kafasını kaldırdı sevinçle. “Ay, bu benim kahvem. Siz...” Gördüğü yüzle şaşırdı. Sıradayken kendisine bakan adamdı. Bir an şaşkınlıkla güldü. İçindeki o heyecanlı, flört ederken mezarından kalkan cilveli kızı hissetti. “Merhaba Kubat,” dedi sırtarak ve o da kahvenin isim kısmını çevirdi.

Kahve bardaklarındaki Kubat ve Ziyafet isimleri, yüz yüze kalmıştı şimdi.

Kubat kadının sesini duyunca kalbinde hissettiği o kıpırtıyla, “Merhaba Ziyafet,” dedi. Ziyafet o sert, tok sesi duyunca gülümsedi. Çok güzel arabesk söylerdi bu ses. Tribe sokardı adamı. Öyle dolu, öyle güzel gelmişti Ziyafet’e. “Sanırım bir yanlışlık olmuş.”

Gözlerini kaldırmış bakarken adamın boyu, tarzı, yüzünün kusursuzluğu, o dağınık saçları daha da heyecanlandırıyordu kendisini. Kubat ise kadının mavi gözlerinin direkt gözlerinin içine gülerek baktığını görünce daha da garip oluyordu. Kadının kendisini çağıran bir duruşu vardı.

Dikkatini çekmesi, kahvelerinin karışması, birbirlerine karşı ılımlı olmaları kader miydi?

Kubat kadere inanırdı, Ziyafet kaderin gelmesini hep beklerdi. Şayet kaderse onları bir kahve dükkânında karşılaştıran, bu kaderin izinden gitmeliydi ikisi de.

“Sanırım öyle,” dedi Ziyafet kendi kahvesini alıp Kubat’ın kahvesini ona doğru iterken. “Kahveyi içince bir an dünyam karardı. Sert, acı, şekersiz, ilaç gibi bir şey. O kahveyi nasıl içiyorsun? Vefat ettim sandım içtikten sonra.”

Kubat heyecanlı, ince, renkli sesle gülecek gibi oldu ama ifadesini bozmadı. “Senin şekerli kahven yerine tercih ediyorum,” dedi Ziyafet’in ruju-
nun izi olan kahveli bardaktan mavi gözlerine baka baka bir yudum aldı.

Ziyafet heyecandan elinin ayağının birbirine dolaştığını hissetti. O adam... kendi içtiği kahve bardağından mı içmişti? Aman Allah’ım! Öpüşmüş sayılırlardı. Evlenmeleri lazımdı. Ziyafet şok içerisinde Kubat’a alık

alık bakmayı keserek yüreğinde doğan cesaretle Kubat'ın dudaklarının değdiği yerden içti kahvesini.

Kubat'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Evet, kendisi bir cesaretle bunu yapmıştı fakat kadının karşılık vereceğini düşünmemişti. Hem... herkese duvar gibi olan Kubat, bu kadının yanma gelme kararını nasıl vermişti?

Eğer kahvelerinin karıştığı kadın başka biri olsa o kahveyi çöpe atar, dükkândan çıkıp giderdi. Zaten evine alması gereken malzemeler vardı. Ütüsü yoktu, dolabı yoktu, bulaşık makinesi yoktu. Bir şeyler almalıydı. Alacaktı sert kahvesini, arabasına binip alışverişe gidecekti. Bugün planı bu yöndeydi. Nereden çıkmıştı şimdi bu cüretkâr bir şekilde kendisine karşılık veren kadın?

“Renkler ve zevkler tartışılmaz mı deniliyordu?” diye sordu Ziyafet cana yakın bir tavırla.

“Aynı isminin anlamı gibi,” dedi içinden Kubat. “Candan.”

“Tabii. Bir şey diyemem.”

Ziyafet bacaklarının titrediğini hissetse de, “Oturmaz mısınız?” diye sordu büyük bir cesaretle. Bu adam bacaklarını mı titretiyordu? Tamam çok yakışıklıydı ama bu kadar etkilenmesi de şov gibi gelmişti. “Ayakta kaldın.”

“Ben aslında...” Eliyle dışarı gösterdi Ziyafet'ten bakışlarını alamadan. Mavi denize bakarken ne diyeceğini unuttu bir an. Ziyafet kaşlarını kaldırarak beklediğini işaret edince kendine geldi. “Otururum,” dedi ve sandalyeye kuruldu birden. Gülerek onu izledi, Kubat Ziyafet'in gülüşüne yuvarlandı. Böyle gülecekse gülmeliydi insanlar. Böyle gülmeyeceklerse sadece Ziyafet gülmeliydi.

“Baştan tanışalım. Ben Kubat. Kubat Yürek,” diyerek elini uzattı karşındaki kadına.

“Ziyafet,” dedi gülerek ve minik elini adamın koca eline sarmaya çalıştı. Bu ikisini de güldürdü. Ziyafet gerçekten de küçüktü. “Ziyafet Şeker. Memnun oldum, Kubat Yürek.”

Soyadı gibi şeker, dedi Kubat içinden ama dışından söylese eminim ki yavşak olarak görülecekti. Hem tarzı da değildi öyle laflar ama konuşası gelmişti. Yine de tuttu kendisini.

Timde de Şeker soyadlı biri vardı. Şükrü Zekeriya Şeker. Kendisi gibi onun da ailesi yok diye biliyordu. Aralarından bir tek Fırat'ın eşini biliyorlardı. Diğerleri burada tek kalıyordu.

“Memnun oldum, Ziyafet.”

O gün, Tunceli'ye nakil işleri için Ziyafet'e gelen haber yüzünden en fazla on beş dakika havadan sudan sohbet edebildiler. En sonunda Ziyafet, "Kusura bakma. Gerçekten önemli bir işim çıktı," diyerek kalktı masadan.

Kubat hafif buruk olsa da, "Hiç sorun değil. Ben de kalkacaktım şimdi," dedi.

Ziyafet ona gülümsedi yine deniz gibi, Kubat boğulmak istedi. Bu etki koskocaman bir şaka olmalıydı.

Daha sonra sarışın kadın birkaç saniye bekledi ama Kubat Ziyafet'in gülümsemesine takılı kalmıştı. Biraz mal hissetmişti kendisini. Neyi bekliyordu Ziyafet? Gitmeyecek miydi? Gitmeyebilirdi, Kubat'ın işine gelirdi.

Ziyafet adamın ayağa kalkmadan kendisine bakmasına bir şey demedi ama Allah aşkına! Birkaç dakika da olsa sohbet etmişlerdi. Adamdan da çok hoşlanmıştı. Numarasını almayacak mıydı Kubat? Sanırım nezaketen oturmuştu masasına. Görmemişler gibi adamı davet etmişti masasına. Adam da kırmamak için oturmuştu belli.

Ziyafet biraz utandı, daha sonra boğazını temizledi. "Kendine iyi bak."
"Sen de, Ziyafet."

Ziyafet son kez gülümsedi ve arkasını dönüp çıktı dükkândan. Biraz buruk hissetti. En azından bir adım beklemişti. Bugün makyajına özenmişti, acaba adam çirkin mi bulmuştu kendisini? Oysaki oldukça beğenmiş, etkilenmişti. Kahverengi, insana sonbaharı hatırlatan gözler, sıcak bir ten, upuzun boy, güzel bir tarz, güçlü bir diksiyon bu devirde her erkekte bulunmuyordu.

Oflaya oflaya ileriden bir taksi çevirdi. "Neyse," dedi içinden. "Belki tekrar karşılaşırız. İşte o zaman tekrar tanışırız."

Kubat derin bir nefes alarak önüne döndü. Hayatında birçok güzel kadın görmüştü ama Ziyafet bambaşka gelmişti gözüne. O parlak sarı saçları, koyu ve açık mavinin ahengindeki gözleri, kusursuz makyajı ve minik çantası. Kendi gibi minik çantası. Gülecekti yine bu düşünceye. Gerçekten çok minikti. Kadın çok olgun, çok enerjik, çok sevecendi. Çok hoşlanmıştı. Acaba onu bir daha nerede görecekti? Numarasını da...

Ve birden kafasında ampul parladı. "Lan, numara!" Kubat aceleyle ayağa kalktı. Heybetinden dolayı diğer masadakiler ona dönerken, "Numara almayı unuttum. Lan kız numarasını almamı bekledi," diyerek dükkândan hızlı hızlı çıktı, etrafa bakındı ama ne Ziyafet vardı etrafta ne de numara. "Aptal Kubat. Geri zekâlı. Kız niye bekliyor diye düşündün bir de. Sığır. Numarasını almayı unuttun. Ulan!" Elleriyle saçlarını taradı geriye doğru, dertli dertli ofladı. "Nereden bulacağım ben bir daha onu?"

Ekim, 2021. Tunceli.

Kubat, omzundaki Şükrü'yü yukarı çıkarmaya çalışırken Şükrü'den gelen inlemeleri umursamıyordu.

"İlayda bana cevap vermiyor. Yeni hesap açmaya karar verdim. Hesabın ismi *şükrüşekerilaydayabiter* olacak. Zaten artık anlasın. Değil mi, Kubat'ım?" diye soran Şükrü'yü kapının önüne doğru fırlattığında Şükrü inleyerek, "Benden bu kadar mı nefret ediyorsun, amına koyayım?" diye bağırdı.

"Sesini kes. Komşular başımıza toplanacak şimdi. Gece dört, amcık," dedi Şükrü'ye doğru eğildi. Elini Şükrü'nün ceketinin cebinde gezdirirken anahtarı aradı.

"Orada değil. Pantolonumda," dedi Şükrü gülerek. Göz de kırptı. "Sürpriz de hissedeceksin cebimde."

Kubat onun kafasına vurdu bir kere. Çıkan şap sesi apartmanda yankılandı. "Ben Nizami değilim, götünü sikerim."

"Tamam ya," diyen Şükrü'nün pantolonunun cebine elini soktuğunda hissettiği şekerlerle, "Remzi abiden şeker mi çaldın yavşak?" diye sordu tiksinierek. Cebinin içi yapış yapıştı. Elinde hissettiği o yapışkanlığa öğüresi geldi Kubat'ın.

"Islak mendil de çaldım. Karanfiller de olacak orada."

"Aptal pezevenk," diyen Kubat en sonunda anahtarı buldu ve ayağa kalktı. "Pislik herif. İğreniyorum senden."

"Ben de seni seviyorum Kubat'ım koyayım da tur at- ah! Vurma lan."

Kafasına yediği tekme yüzünden çıplak kafasını ovalarken, "Kafasını siktiğim," diyen Kubat yuvaya yerleştirdiği anahtarı çevirmeye gerek kalmadan kapı birden açıldı. Üstünde mor, *Mickey Mouse* pijaması olan Ziyafet pijamasının üzerine kalın, kalçalarının altına kadar uzanan geceliğini giymişti. Saçları tepeden dağınık topuz halindeydi ve kafasının üzerine doğru ittirdiği uyku bandı vardı. Uyku bandı tüylü, mor bir kediden oluşuyordu. Tek gözü zar zor açıktı. Ayaklarında da tüylü, mor bir panduf vardı.

"Ne oluyor, Şükrü?" diye sorarak karşısına baktığında görmeyi ummadığı yüzle karşılaştı. Kubat da şaşkın şaşkın ona bakarken Ziyafet çoktan uykusundan sıyrılmıştı. Gözleri kocaman açıldı. "Senin burada ne işin var?"

Kubat kısa boylu kadını süzdü. Hep hatırladığı gibiydi. Normal görmediği her şey bu kadına aitti. Çocuk pijaması giymiş gibi duruyordu. O uyku bandı neydi? Çocuk muydu bu kadın? Bir tane normal eşyası yoktu. Çocuk

doktoru olabilirdi ama sonuçta otuz bir yaşındaydı. Mesleğiyle bu kadar mı özdeşleşmişti? Çocuk gibi giyinmesine rağmen, uykulu olmasına rağmen, saçları kuş yuvası gibi olmasına rağmen nasıl bu kadar çekici görünüyordu? Anlayamıyordu.

Ziyafet de Kubat'ın üzerine baktı. Lacivert bir mont vardı üzerinde. Ayağındaki siyah botları, siyah pantolonu ve siyah kazağıyla aynı Kubat gibi görünüyordu. Tunceli ayazı çok sert vuruyordu bu aralar. Neden bu adamın üzerinde incecik mont vardı? Üşürdü o montla. Hayır, geberebilirdi ama üşürdü. Ayrıca neden hep siyah giyiniyordu? İnsanın içi kararıyordu bu adama bakarken.

Onu inceledikten sonra gözlerine dönmüştü ki adamın da kendi yüzüne çok büyük bir dalgınlıkla baktığını görünce şaşırdı. Niye o kadar dikkatli bakıyordu bu dağ beygiri? Daha sabah gelip de hastalarına şeker dağıtarak, "Bakın Ziyafet ablanızdan daha şeker bunlar. Şeker falan demeyin ona," diye uğraşmamış mıydı kendisiyle? Bu bakış da neyin nesiydi?

Kubat tam dudaklarını aralayıp konuşacakken, "Ziyafet'im!" diye bağırdı Şükrü. İkisinin de bakışları koptu, yerde uzanan Şükrü'ye döndüler. "Ben Turan'a çok sinirliyim. Sezin Komutan'ımı aldı, nereye götürdüyse götürdü. Haddini bilecek o Turan! Ne demek benim komutanımı arabasına almak?" Kafasını okşamayı bıraktı. "Tunceli de kafamı yakmış. Kendime bere alayım- Ziyafet'im! Çok içtim benim kafa berduş. Beni içeri koy da uyuyam ben. Adi bea! Kafam bozuldu zaten."

"Şükrü, yine mi Remzi abiye gittiniz?" diyerek kardeşine doğru eğildi ve kol altlarından tutarak çekmeye çalıştı. "Ablacığım, on kere söyledim sana... öff, bu koku ne be! Lağım gibi kokuyorsun. Kusacağım Şükrü şimdi, of!"

Kubat, Ziyafet'in Şükrü'yü içeri çekme zahmetine baktıktan sonra, "Fazla kaçırıldı bu sefer. Yığıldılar mekânın önüne hepsi. Fırat abi Şükrü'yü kapının önüne bırakacaktı, sen çıkaramazsın diye beni gönderdi," diye açıklama yaptı sanki Ziyafet ona sormuş gibi.

Ziyafet ona kindar bir bakış attı. "Sordum mu, beygir?" diye çıkıştıktan sonra Şükrü'yü iki santim oynatabilip, "Belim!" diye bağırarak doğruldu. "Şükrü aynı babam gibisin. İçtiğinde kırk kilo alıyorsun yemin ederim ya!" Şükrü kendi kendine gülerken Ziyafet bakışlarını yine Kubat'a çevirdi. "Ne bakıyorsun öküz gibi? İçeri sok şunu. Ben mi sokacağım içeri?"

"Kim sokacak? Ne sokuyor? Turan faykosu' mu? Valla şimdi kafayı tırlatır, saldırmaya giderim, Ziyafet. Attırmayın şu kafayı! Zaten üşüyor!" diye bağırarak Şükrü'ye ikisi de buruşuk yüzlerle baktıktan sonra Kubat eğilip

* Trakya bölgesinde bir küfür şekli.

Şükrü'yü yine omzuna attı. "Kaç öte be, Ziyö! Kızanım Kubat karısını gerdege götüreme çalışıyü! Heeytt!" Ziyafet aceleyle kapıyı sonuna kadar açtı, Şükrü'nün odasına giden Kubat'ı izledi. O omuzları ne kadar çirkindi onun? Balyoz alıp kırmalıydı o omuzları.

Kapıyı kapatıp hızlı adımlarla arkalarından gitti. Kubat Şükrü'yü yatağa bırakmıştı ama Şükrü Kubat'ın boynuna sarılmış, bırakmıyordu.

"İyi ki varsın. Allah duttuğunu altın etsin be! Benim eşyalarım falan dokun, altın olsun. Bak, dokunduğun er şey bea! Ade bakayım!" dediğinde Ziyafet kardeşinin montunu çıkardı ve kafasına vurdu.

"Sus, geri zekâlı! Allah'ım, şimdi kokudan şuurumu kaybedeceğim," diyerek pantolonunu çıkarıp kenara attı. "Yat, zıbar böyle. Sesini duydum mu şamarı sokarım o çıplak kafana," dediğinde Kubat kaşlarını kaldırdı. Ziyafet hissetmiş gibi ona döndü. "Sen de hadi yürü git evine. Yaptın işini, daha ne bakarsın bana öyle süsken manda gibi?" dediğinde Kubat ağzının içinden sabır dileyerek uzaklaştı onlardan.

Ailede bir tane normal insan yoktu ki. Sinirlendiklerinde Trakya ağzına geçip insanı doğduğuna doğacağına pişman ediyorlardı. Diğer küçük kardeşleri Narin de aynı bu ikisi gibiydi. Birbirinden farklı üç deliydi bunlar ama en delisi şüphesiz ablalarıydı. Ziyafet kafadan kontak bir deliydi. Bu kadının hayatına girecek adama sabır diliyordu.

Kapıdan çıkarken birden duraksadı. Hayatına girecek adam mı? Kaşları çatıldı. Kim girerdi bu delinin hayatına? Kimseyi tutmazdı. Kimse Ziyafet'in hayatına giremezdi. Hayatına girenin hayatına sokardı Kubat. Yani insanları bu yanlıştan kurtarırdı, Ziyafet'e yaklaştırmazdı.

Ziyafet'se durmadan kafasına, yanağına tokatları patlatarak giydirdi Şükrü'yü. Bu kadar götü başı dağıtmamalıydı. Tamam, gelenekleriydi. İçilirse güzel içilir, boku çıkarılırdı. Kardeşi ise bu işi hep abartırdı. "Sabah erkenden işe gideceğim. Seni ayıltmakla uğraşamam. Sabahına bir kahve yap, ayıl, öyle git alaya. Serdar amca görürse ağzına sıçar senin."

Şükrü, ablasından şamarı yedikten sonra döndü kıcını, horul horul uymaya başladı. Uykuya çok çabuk daldı. Ziyafet onun kafasını okşadıktan sonra üzerine de yorganı örtüp kafasını kaşıya kaşıya odasından çıktı.

Kendi odasına geri dönecekken mutfaktan gelen su sesini duyunca kaşlarını çatarak ne zaman suyu açtığını anlamaya çalıştı. Sonra tıkırtıları duyunca göz devirerek mutfaktan içeri girdi.

Karanlık mutfaktan gelen su sesi kesildi. Kubat tezgâha yaslanarak yere eğildi ve oturarak suyunu içmeye başladı. Suyunu içmeyi bitirmemişken birden mutfağın ışığı açıldı, gözleri kapıda kollarını göğsünde bağlamış bıkkınca onu izleyen Ziyafet'e döndü.

“Hâlâ gitmemişsin. Gerçi şaşırmadım. Ne zaman git desem bit yeniği gibi dibimde bitiyorsun.”

Kubat avucuyla ağzını sildikten sonra, “Çok şükür,” dedi Ziyafet’i umursamadan. Kafası hafiften uçmuş olsa da karşısındaki kadının kim olduğunu da ne olduğunu da çok iyi biliyordu. Bu kadın, kendisinden nefret eden kadındı.

Ayağa kalkıp bardağı usulca yıkarken ses çıkarmadı hiç. Zaten siktir olup gidecekti. Bu kadına her seferinde gitmek için gelmiyor muydu? Yine gidecekti. “Kusura bakma. İçim yanmış. Bir su içeyim dedim,” diye açıklama yapıp karşısına geçtiğinde Ziyafet gözlerini devirdi.

“İyi, afiyet olsun.”

“Sağ olasın.”

“Eee?” dedi Ziyafet Kubat herhangi bir harekette bulunmayınca. “Bizde kalmayı düşünmüyorsun herhalde.”

“Yok, gideceğim şimdi.” Etrafa bakındı. Mutfak, bir kadının elinden çıkmış gibi görünüyordu. Ziyafet’in titiz olduğunu iyi biliyordu. Magnetler, anne ve babalarının, kardeşlerinin, Ziyafet’in lise ve üniversite arkadaşlarının, Sevil abla ve Sezin’le birlikte olduğu, Şükrü’nün Keleş’le olan fotoğrafları derken buzdolabının üzeri çarşamba pazarı gibiydi. Buzdolabının üzerinde Keleş olan fotoğraflarda kendi de vardı. Bu detay kalbini sızlattı. Her gün kendisine bakıyor muydu bu kadın? Tost makinesi, mikrodalgası, ocağındaki tencereleri... bu evde bir kadın vardı, belli oluyordu. “Ne yemek yaptın akşam?”

Ziyafet soruyu anlamasa da, “Taze fasulye,” diye cevap verdi. “Yiyecek misin diyeceğim de... zehir koymuşsundur sen onun içine diye reddedersin beni.”

Reddetmezdi.

“Doğru, yemem. Öldürürsün sen beni.”

Ziyafet’in elinden iki kere yemek yemek nasip olmuştu ve ne kadar tuzunu ayarlamak için çok uğraşa girse de güzel yemek yapıyordu. Bir kere onun patates haşlamak için iki patatesi ayrı ayrı haşlayıp iyi olanı yemekte kullandığını söylemişti Şükrü. Takıntılı bir kadındı. Buna rağmen el lezzeti vardı.

Ziyafet mavi gözlerini ona dikmiş, nefretle bakıyordu. Evet, nefretti gördüğü. Nefretten başka gördüğü negatif duygular onların arasındaki yüz yıllık mesafe kadarken, pozitif duygular aslında aralarındaki iki adımlık mesafe kadardı. Hem bir o kadar yakın hem bir o kadar uzaktılar birbirlerine.

“Zaten sen bok böceğisin. Yemekten anlamazsın,” dediğinde Kubat, “Düzgün konuş,” diye yükseldi.

“Konuşmazsam ne olur? Sabahına terliklerimi mi çalarsın? Sanki yapmadığın bir şeymiş gibi.” Kubat onun uykudan kalktıktan sonra şişmiş olan dudaklarına bakışlarını indirince Ziyafet güldü. “Dur dur... ya da ben nöbetteyken Şükrü’yle eve *playstation* oynamaya geldiğinizde olduğu gibi oje-lerimin renklerini birbirine mi karıştırırsın? Sanki...” Ziyafet Kubat’a doğru cüretkâr bir adım attı. “Yapmadığın...” Bir adım daha. “Şeymiş...” Tam dibinde durdu, bakışlarını yukarı dikti. Koca adamın göğsüne geliyordu ve ondan bu kadar küçük olmak sinirini bozan bir şeydi. Öfkeyle Kubat’ın göğsüne vurdu. “Gibi!”

Kubat Ziyafet’in deniz gibi parlayan gözlerine bakarken konunun ne olduğunu unutmuş gibiydi. Parmak uçları kaşınıyordu. O dudakları niye bu kadar dibine girmişti? Bu kadar yakınında olmak zorunda mıydı Ziyafet?

Peki Kubat... bu kadar derin bakmak zorunda mıydı Ziyafet’e? Bu adamla ne zaman göz göze gelse sanki kendisinde başka bir şeyler görüyormuş gibi çıplak hissediyordu. İstemsizce ondan uzaklaşmak istiyor fakat yine istemsizce onun dibinde buluyordu kendisini.

“Benimle konuşurken kelimelerine dikkat etmeni öneririm. Ben sana hakaret etmiyorum.”

“Bir de et istiyorsan,” dedi Ziyafet bakışlarını adamın gözlerinden hafifçe burnuna indirirken. Burnu da güzeldi ama işte... insan mal oğlu mal olunca çirkin geliyordu göze. Biraz daha indirdi bakışlarını. Kubat’ın dudaklarıyla karşılaştığında derince yutkundu. “Bana hakaret et de tüylü, topuklu terliklerimle deleyim içi boş kafanı.”

Kendisinden oldukça kısa olmasına rağmen başını öyle bir dikmişti ki Ziyafet, Kubat’ı korkutacağına emindi. Sözleri büyüktü, kendi küçüktü; o da başını dikip büyük görünmeye çalışıyordu. Konuştukça ilgisinin arttığı dudaklarından gözlerine döndü. Kadının bakışlarının dudaklarında olduğunu fark edince bir rüzgârdı kapıldığı, girmekten korktuğu o deli borada kaybolmamak imkânsızdı sanki. “Sen bana hiçbir şey yapamazsın.”

“Yanılıyorsun, asteğmen.”

“Yakında teğmen,” dedi Kubat yutkunarak.

“Hayret, onu kazanmak için cesaretin var mıydı senin?”

“Mare...” dedi yutkunarak Kubat. Bakışları kızın kendi dudaklarından ayrılmayan gözlerinden dudaklarına düştü. “Uzaklaş.”

“Sen uzaklaş.”

“Ziyafet, uzaklaş. Kaç benden.”

“Kaçan ben değilim, sensin.” Yutkundu Ziyafet de. Nabızı kulaklarında atıyordu. Kalbinin sesinden sağır olacaktı. Bu sığırdan hiç de

hazzetmiyordu. Ne diye bu kadar hızlanıyordu kalbi? Nefret miydi kalbini hızlandıran? "Yüreksiz olan sensin."

"Şükrü içeride."

"Dışarıda olsa şimdiye kadar beni itmişti zaten." Dişlerini sıkı Kubat. Kendisini tutmaya çalışıyordu. Ziyafet ise sinirlendi sandı. Sözlerine mi sinirlenmişti bu koca dağ beygiri? Sinirlenebilirdi. Tabii Kubat'ın derdi Şükrü'nün içeride olması mıydı, tartışılırdı. "Sinirlendin mi? Zoruna mı gitti? Niye sinirleniyorsun ki? Yüreksiz, korkak, cesaretsiz adamın tekisin sen. Bir gün beni iten, diğer gün dibime giren adamsın. Yalan m-"

Kubat, Ziyafet'i uyluklarından tutarak birden kaldırıp tezgâha oturttuğunda boyları eşitlendi. Bu ikisi için de tehlike demekti çünkü Kubat'ın iki yıldır hayal ettiği şey gerçekleşiyordu. Dudakları, Ziyafet'in dudaklarını eziyordu.

Kubat onu gözleri kapalı biçimde öpmeye başlarken Ziyafet ilk birkaç saniye ne olduğunu anlayamadı. Biraz sonra kendisini kolları arasında hap-seden adamın kim olduğunu anladı. Battı balık yan giderdi.

Ellerini adamın ensesine sardı. Kafasına sarılıp kendisine çekerken dudaklarını araladı ve Kubat'ın hırsında ona karşılık vermeye başladı. Kubat ona resmen saldırıyordu. Ziyafet ise bu saldırının altında kalmak istemeyerek ona karşı atakta bulunuyordu.

Kafasını yana eğerek kadının bacak arasına yerleştğinde Ziyafet dilini onun diline sardı, ensesindeki parmaklarını saçları arasına daldırdı. Çekiştirdi o saçları öfkeyle. Karşısındaki bu adamın öpmesinin ve onun kendi isteğiyle bu adama karşılık vermesinin öfkesiyle.

İki yıldır bu anı arzuladıklarını ikisi de tam o an fark ediyordu. Birbirlerini öpmek ve birbirlerine karışmak ikisinin de dileği idi.

Kubat elini zar zor tezgâha yasladı. Ziyafet'i hissediyordu. İki yıldır didişmekten başka bir şey yapmadığı bu kadını, ilk kez böyle hissediyordu. Onun kendisine minik, çocuk fiskeleri gibi olan yumruklar, tekmeler atmasına alışkındı ama bu, bu çok başka bir şiddetti. Bu, fiziksel de psikolojik de bir şiddet değildi. Bu yüreksel bir şiddetti ve kendisiyle alakası yoktu.

Ziyafet nefessizlikten Kubat'ın dudaklarından zar zor ayrılırken kafasını kaldırdı. Kubat'la yüz yüze geldiklerinde sertçe yutkundu. Çok büyük bir bok yediklerinin aydınlanması ikisine de düşerken Kubat ıslak ve Ziyafet'in izleri olan dudaklarını araladı.

Ne yapmışlardı? Siktir kere siktirdi. İçeride Şükrü uyuyordu ve... buna rağmen öpmüştü. Her gördüğünde yıllardır buz gibi üşüyen kalbini öfkeyle yakan kadınla öpüşmüştü. Bu kadın; devresinin, kardeşinin, canını feda edeceği silah arkadaşının kendisine defalarca kez emanet ettiği ablasıydı.

Silah arkadaşıyla tanışmadan önce kahve alırken karşılaştığı ve daha sonra çok farklı bir biçimde karşısına çıkan kadındı.

Çok sinirlendiğinde öpse onu iteceğini düşündüğü kadınla öpüşmüştü. Fakat bu kadın onu itmek bir yana, kendisine yakın şehvetle karşılık vermişti.

Kubat çok büyük bir hata yapmıştı. Bu hataya kapılmaması gerektiğini düşünüyordu, oysa çoktan kapıldığının farkında değildi.

Ziyafet ise bu adamın yüreksiz olduğu düşüncelerini çöpe atmıştı. Defalarca kez kavga ederken dudaklarına dalarak konuşan bu adam, gözlerini alamadığı dudaklara yaklaşma cesaretinde bulunmuştu. Kendisinden etkileniyordu tıpkı onun da bu koca adamdan etkilendiği gibi. Çocuk muydu Ziyafet? Bir kadın kendisinden hoşlanan adamı anlardı. Ziyafet anlıyordu fakat bu adamın cesaretsiz bir korkak olduğunu düşünüyordu. Korkak adamlara harcayacak vakti olmadığından kendisini uzaklaştırıyordu bu adamdan.

Artık nasıl uzaklaştıracaktı? Kubat artık cesurdu...

“Ben... bir an kendimi tutamadım,” diyen Kubat’la birlikte saniyelerdir düşündüğü her şey suya düştü. Ziyafet dudaklarını araladı ama bir şey diyemedi. “Gerçekten. Sen benim kardeşimin ablasısın.”

Salaklığına yandı. Aralarındaki bu boktan şey güzel bir şeye dönüşemeyecek kadar kirli ve hastalıklıydı.

Ne sanıyordu? Kendisini ilk kez kahve dükkânında kahveleri karıştığında tanıyan adam, kendisini Şükrü’nün ablası olarak görünce tanımıyor gibi yapmıştı. O zaman dahi bunu kabul etmeyen korkak, sürüngen, ucube bir adamın şimdi kendisini öptükten sonra bir aşk itirafı falan yapmasını mı bekliyordu? Her gün kendisiyle uğraşıp rahatsız ettikten sonra yine de akşam olunca başka adamların kendisine teklif etmesini beklemeden eve bırakan adamın, aralarında bir şey olacak gibi olsa Şükrü’yü hatırlattığını bilmiyor muydu?

“Merhaba. Ben Kubat. Sen de Şükrü’nün ablası Ziyafet,” diyerek elini sıkmış ve bir daha o kahve dükkânı hakkında hiç konuşmamıştı.

Yanlış Kubat sanmıştı Ziyafet. “Merhaba,” diyerek elini sıkmıştı ama içi kırk kere yanmıştı. Deli gibi etkilendiği adam on beş dakikayı hiç paylaşmamışlar gibi kendisini yok saymış, itmişti. Daha sonra hep yaptığı gibi Şükrü’yü bahane ederek kendisini itmeye devam etmişti.

Bugün yine itiyordu.

Ziyafet aptallığına güldü. İki saniyede neler düşünmüştü oysa... “Siktir git evimden,” dedi Ziyafet gülerek. Kubat’ı öfkeyle omzundan itti. Kimseye sendelemeyen Kubat, Ziyafet’in küçük elleriyle birlikte geriye yalpaladı.

Ziyafet ayaklarını sertçe yere bastı ve işaretparmağıyla kapıyı gösterdi. "Siktir git, görmek istemiyorum seni. Defol!"

Kubat ona bakakaldı. Bir hatasını toparlamaya çalışırken başka bir hata yaptığını fark edemeyecek kadar aptal hissetti kendisini. "Mare-"

"Sen bana tek kelime etme," diyerek işaretparmağını ona çevirerek susturdu Ziyafet. Kolundan tuttu, sürükleyerek daire kapısına götürdü. Kubat ise ne durdu ne de durdurdu. Koskoca adamdı, bir altmış beş kızın elinde vücudunu çöp parçası gibi hissediyordu. Ki öyleydi de. Çok büyük bir bok yemişti.

"Siktir git. İğrenç herif. İğrençsin sen. Nefret ediyorum senden. Yürek-siz herif. Aptal!" Kapıyı açtı, Kubat'ı dışarı doğru fırlattı resmen. Kenardan da ayakkabılarını aldı, kafasına attı. "Defol. Bir daha seni etrafımda görmeyeceğim!"

Kapıyı onun yüzüne sertçe kapattı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Elini kalbinin üzerine koydu. Sol gözünden bir yaş düşerken, "Geri zekâlı Ziyafet. Nasıl ona kanarsın? Bilmiyor musun onun bu boku yiyeceğini?" diye kendisiyle konuşarak sakinleştirmeye çalıştı ama nafile... ağlamasını durduramıyordu. "Seni kullandı. Onun cesur olduğuna nasıl hemen inandın?" Gözlerinden yaşlar dökülürken ayaklarını sürüye sürüye yatağına gitti.

Ziyafet o gece sabaha kadar ağladı. Uyumadı, uyuyamadı. Nefret ettiği adamla öpüştüğü için mutlu sayılmazdı ama o an her şey çok... olması gerektiği gibiydi. Oysa sadece bir yanılsamaydı. Sabah kalktı, kardeşinin sabah kalktığı anda kullanacağı kahveyi tezgâha koydu, giyindi, şiş gözleriyle işe gitti.

Kubat ise ne evine gidebildi ne de alaya. O gece sabaha kadar bir çocuk parkında, emanet bıraktığı nişanlısıyla evlenen en yakın arkadaşı Ömer'i düşündü.

Ömer, emanete nasıl sahip çıkılmaması gerektiğini öğretmişti. Şükrü defalarca Kubat'tan, Ziyafet konusunda yardım istediğinden ve emanet ettiğinden yanlış bir şeyler olduğunun farkındaydı. Kubat, yaşadığını kimseye yaşatamazdı.

Ziyafet, silah arkadaşının, dostunun ablasıydı ve bu dostu çok net bir şekilde kendisine güveniyordu. Böylesine güvenen dostun ablasına, kardeşine yan gözle bakılmazdı. Bakamazdı. Kubat, Ömer gibi yapamazdı.

Sahi... neler çekmişti o senelerde? Yetiştirme yurdunda intihar eden ikiz kardeşi Kumru onun yarasının en deriniydi. Kaç kez uyuşturucu batağına düşmüş, kaç kez sokaklardan kalkamamıştı. O zamanlarda ona destek olan ve hayata döndüren yurttaki güzeller güzeli Sema hayatının ışığı gibiydi.

Sema'ya âşık olmamak elde miydi? Ona kapılmamak, onu hayatı bilmemek Kubat'ın kontrolünde değildi.

Ömer ise liseden arkadaşısıydı. Lise bitince sokaklara düşmemek için askere giden Kubat gitmeden önce, "Ömer," demişti dostuna. "Olur ya... ölüm var, kalım var. Bu devirde kimin ne olduğunu bilemem kardeşim. Ben yokken Sema'ma göz kulak ol. Dönemezsem de... Sema'm senin kardeşin, emanetindir. Haydi, kal sağlıcakla."

Askerlik boyunca onlarla konuşmuş, iletişimde kalmıştı. Sonra askerden döneceği günü sürpriz olsun diye farklı söylemişti. Askerden döndüğünde Sema'yla yetiştirme yurdundan sonra tuttukları evin kapısını çaldığında kapıyı açan Ömer, arkasından çıkan ise, "Kim geldi hayatım?" diyen yarı çıplak Sema olmuştu.

Kubat askerdeyken evlenmişler. Sema hamileymiş, çocukları olacaktı. Kubat tüm evi onların başına yıkmadan önce olup biteni anlatmışlardı.

"Nasıl yaptınız bana bunu? Ben sana nişanlımı emanet ettim lan!" demişti Kubat, Ömer'in yüzünü kan revan içinde bıraktıktan sonra. Ömer ellerini yukarı kaldırmış, yüzünü korumaya çalışıyordu. "Kardeşimdin sen benim, orospu çocuğu! Ben seninle iki liralık çorbamı paylaştım. Bu mu senin bana sadakatin lan!"

Ömer'in önünde duran Sema, "Senin yüzünden!" diye bağırmıştı. "Ne yapacaktım? Kumru gibi ben de mi ölecektim senin yatağında? Senin etrafında olan herkesi mahvediyorsun sen. Kumru'yu bile korkutuyordun, ben seninle ömür mü geçirecektim?"

Kumru'yu bile korkutuyordun. Kaç senedir duymuyordu bu lafı? Üç? Dört? Beş? O kadar sene sonra sevdiği kadından mı duyacaktı bu gerçeği?

"Kumru'nun psikolojisi bozuktu," dedi Kubat hastaymış gibi bir transta.

Sema, "Senin yüzünden!" diye bağırmıştı yine. "Senin yüzünden bozuktu! Onu yanından ayırmadan millete sataşıyordun, herkesle kavga ediyordun, uyuşturucu ortamlarına onu sokuyordun, ürkütüyordun kızı. Senin yüzünden intihar etti Kumru!"

"Sus. Sus yemin ederim mahvederim, Sema. Sus," demişti Kubat. Kontrolünü kaybedecekmiş gibi olmuştu. Tahriş olmuş ve kanlanmış yumruğunu o kadar sıkımişti ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Zarar verecekti. Bir şey yapacaktı. Delirmiş gibi hissediyordu. Kubat, yıllar sonra ilk kez kafayı yemiş gibiydi. "Sen, Kumru hakkında konuşamazsın. Senin haddine değil. Mahvederim seni."

"Hayattan öğrendiğin bu çünkü! Senin bildiğin tek şey mahvetmek, Kubat!" Kubat'ın sinirli ve korkunç halini görünce dudaklarını birbirine

bastırarak ağlamaya başlamıştı Sema. “Bırak bizi. Peşimizi bırak. Yalvarırım. Çocuğumuz olacak. Mutluyum ben Ömer’le. Bırak beni. Allah rızası için git.”

“Hiç mi sevmedin beni?” diye sormuştu Kubat bakışlarını ondan çekmeden. Yaşadığı anlar çok kötü bir kâbustu ve sanki bir türlü uyanamıyordu. “Bir kere bile mi lan? Seven yapmaz bu kahpeliği, biliyorum da... Bir saniye bile denemedin mi sevmeyi?”

“Sen sevgiden anlamıyorsun, Kubat. Senin anladığın tek şey nefret, kan, öfke... Sen sevgiden anlamıyorsun. Ömer anladı. Ömer seviyor beni. Lütfen, sen de daha fazla zorlaştırma. Bizi rahat bırak.”

Kubat onlara tiksinererek bakmıştı. Yerde korkuyla kendisine bakan Ömer’e tükürdükten sonra Sema’ya dönmüştü. Ona tükürmeye gerek bile duymamıştı. “Sen bir orospu, bu önünde durduğun adam da başka orospunun çocuğu. Siz ikiniz birbirinize layıksınız kızım. Hiçbir şeyi hak etmeyen leş insanlarsınız. Çürüyün bu çöplükte, amına koyduğumun evlatları!”

Şimdi ise Ziyafet, Şükrü’den kendisine verilen bir emanetti Kubat’a. Şükrü’ye bunu nasıl yapmıştı? Şükrü yüzüne tükürse haksız diyebilir miydi?

Bir daha kadının ne yüzüne bakardı ne de yolundan geçerci. Karar verdi o gece. Ya Ziyafet’ten uzak duracaktı ya da... başka bir seçenek yoktu artık. Uzak duracaktı.

Aralık, 2021. Tunceli.

Kubat telefonunu çıkarıp Ziyafet’e mesaj attı. Daha sonra bakışlarını hastanenin tam da Ziyafet’in odasını gören o penceresine dikti. O sırada masasında oturan Ziyafet titreşen telefonuna bakmadan sistemdeki hastaları kontrol etmeye devam etti. İkinci kez titreştiğinde artık göz devirerek telefonu eline aldı.

Dağ Beygiri: Aşağıdayım.

Dağ Beygiri: Yukarı çıkmamı istemiyorsan
beş dakika içerisinde aşağıda ol.

Ziyafet göz devirdi. “Sanırsın sevgilim. Sığıra bak. Biş dikiki içirisinde işigidi il. Yürü git be.” Hızlı hızlı cevap yazdı, gönderdi. Kubat elinde titreyen telefonla birlikte bakışlarını pencereden alabildi.

Mare: Olmayacağım. Yaptığın rezillikten sonra
bunu yapacağımı düşünme bile.

Mare: Ayrıca sürekli dibimdesin.
Bir bırak peşimi. Bıktım senden.

Kubat dudaklarını birbirine bastırdı. Ziyafet, Kubat'tan gelen mesajı açtı.

Dağ Beygiri: Bırakmam.

“Ee yani?” dedi Ziyafet. “Ben de gelmem.” İkinci mesajla titreşti telefon.

Dağ Beygiri: İşimiz var seninle.

Mare: Benim seninle hiçbir işim olamaz.

Dağ Beygiri: Benim seninle işim olur.

Mare: Napım?

Dağ Beygiri: Aşağı in. Dört dakikan kaldı.

Mare: İşim bitmedi.

Dağ Beygiri: Mesain dörtte bitti bugün.

Mare: Uğur'la nöbet değiştirdik.
Bugün buradayım.

“Sikeceğim Uğur'unu şimdi! Nereden geldi bu amına koyduğumun evladı? İki lafından üçü Uğur. O yokken hayatımız daha güzeldi. Uğursuz piç. Başlayacağım Uğur'una. İlla dövdürecek lavuğu bana ya,” diyen Kubat öfkeyle birkaç saniye baktı mesaja. Güvenlikteki adamı hızlıca aradı. “Selahattin, bu Uğur pediatri bokum bilmem nesinin bugün nöbeti var mı?”

“Var abi, bugün Uğur Hoca nöbetçi, yarın da Ziyafet Hoca. Ondan sonraki iki gün nöbetleri yok. Hemşireler kalacak.”

“Tamam, aslanım. Hayırlı işler.”

“Sağ olasın, Kubat abi.”

Kubat telefonu kapatıp mesaj uygulamasına geri girdi, bir sabır çekti. “İşi gücü yalan bu kızın. Lan geleceksin işte, bineceksin bu arabaya. İlla sıkıntı yaratacak, illa problem çıkaracak ya.”

Dağ Beygiri: Geliyorum yukarı.

Dağ Beygiri: Nöbetteysen bir hayırlı nöbetler diyeyim.
İşini rast getireyim. Çocuklara selam vereyim.

Mare: *On dakikaya aşağıdayım.*

Ziyafet söylene söylene çıkardı önlüğünü. “Aptal, geri zekâlı, beyinsiz, kuş beyinli, sazan! Bir şeyi de kontrol etme. Bir kere de gelme. İstenmeyen ot gibi burnumun dibinde. Pislik ya. Düpedüz pislik! Beygir işte. Sığır.” Terliklerini çıkarıp spor ayakkabılarını giydi, üstüne de beyaz, uzun kabanını geçirip çantasını aldı. “Öküz!” Hızlı hızlı odasını topladı, kendisi kilitledi kapısını. Temizlikçi ablalar temizleyecekleri zaman açarlardı.

Hızlı hızlı asansöre yöneldi. O sırada Uğur’u gördü. “Uğur, ben çıkıyorum!” diye seslendi asansörün önünde. Uğur da pediatriydi. Hastaları farklı olsa da bazı geceler yatışı olan çocukların ihtiyacı oluyordu. O yüzden hastanede sırayla nöbet tutuyorlardı.

İyi çocuktu. Çok da iyi anlaşıyorlardı. O geldiğinden beri işi hafiflemişti. Uğur, nişanlıydı. Nişanlısını Tunceli’ye getirmek için uğraşıyorlardı fakat kız işinden bir türlü istifa edemiyordu. O istifa ettiğinde evlenip Tunceli’de ev kuracaklardı.

Uğur kupasıyla birlikte Ziyafet’e yaklaşırken, “Yine mi Kubat?” diye sordu.

“Maalesef.”

“Maalesef ama yine heyecandan kabanı ters giymişsin,” dedi gülerек.

“Ay, inanmıyorum!” diyerek hemen çantasını Uğur’a uzattı. Hızlı hızlı kabanını düzeltirken, “Her seferinde görüp söylemesen rezil olacağım,” dedi. Önünü açık bırakıp teşekkür ederek çantasını aldı meslektaşından. “Dua et de yine sinir krizleri geçirip sabah nöbete uykusuz gelmeyeyim.”

“Sorun yok. Ben yarın da kalabilirim. Şebnem’in geleceği zaman sen de benim yerime kalacaksın sonuçta,” diye güldü Uğur.

“Ayıpsın, tabii ki kalırım. Yarın için bir plan yok ama çıkarsa tekrar konuşuruz. Aşağı ineyim ben. Çıldıırıp da hastanenin huzurunu kaçırmayın yine.”

“Hastanenin huzurunu kaçırmıyor ki Kubat. Buradaki herkes çok seviyor onu. Temizlikçi ablalarla bile kaynaşmış. Senin odanı güzel temizlemelerini söylemiş.”

Ziyafet şaşırarak durdu. “Öyle mi demiş?” diye sorup boğazını temizledi. “Zaten onun pisliğinden arınmak için iki kere temizlenmesi gerekiyor odanın.”

“Öyle deme. Seni görmeden bir gün bile geçiremiyor, şuna bak. Her sabah sana kahvaltılık poğaça getiren ben değilim, Kubat sonuçta. Hemşireler kıskançlıktan üç parçaya ayrılıyorlar. Demedi deme.”

“Sen de benim mi arkadaşısın onun mu, Uğur?”

“Kendisiyle yıldızım barışmadı henüz,” dedi gülerek. “Nişanlı olduğumu daha söylemedin ona, değil mi? Kışkandığını görmek hoşuna gidiyor.”

“Hadi iyi nöbetler sana, Uğurcuğum. Senin işin yine çöpçatanlığa kayıyor. Hiç devam etmesin bu konuşma. Hadi.” Asansöre girdiğinde Uğur gülererek ona baktı. Ziyafet de gıcık gıcık, “Hadi!” diye bağırdı ve kapılar kapandı.

Hızlı hızlı hastanenin önüne çıktığında Kubat yeni gelmiş gibi arabayı tam Ziyafet’in önüne çekti. Hızlıca bindi sarışın. Kubat konuşmadan arabayı sürmeye başladı.

“Yine neden geldin merak ediyorum. Hayırdır? Gıcıklık kotan bugün yarım mı kaldı? Dur, Ziyafet’i gıcık edeyim de kudurtayım diye geri mi geliyorsun her akşam? Hem sen asker değil misin kardeşim? Niye sürekli benim dibimdesin? Yok mu sizin göreviniz, dağa çıkmanız, operasyonunuz falan? Her gün hastane çevresindesin. Hadi bir gidin ya. Dağlarımızı temizleyin, iki üç adam vurun. Ne bileyim, gizli göreve falan çıkın. Nöbet tutun. Sınıra gidin. Allah Allah ya! Hep buradasın. Hep! Hiç gitmiyorsun. Bir ara iki üç gün yoktun. Yine öyle gitsen de azıcık kafam dinlense.”

“Kardeşim mi?” diye sordu Kubat sakince ona dönerek.

“Ne?”

“Kardeşim dedin bana.”

Güldü Ziyafet. “Senin kardeşinin ablasıyım ya. Sen de benim kardeşim-”

“Saçmalama.”

“Kandan değil, candan bağlıyız birbirimize, *kardeşim*.”

“Mare, saçmalamakta üstüne yok.”

Yüzünü buruşturdu Ziyafet. “Eve mi götürüyorsun beni? Eve götür. Sana bugün maksimum iki saat dayanabilirim. Sabah bir saatini harcadın, geriye bir saatin kaldı. Bak, lütfen. Eve gideyim de yarın sana ayıracağım saat kotasını belirleyeyim. Bakarsın, yarın sana on dakika ayırırım. Kafama göre.”

“Sezin’in eşyalarını Turan’ın evinden alıp benim evime bırakacağız. Aile büyüğü gelmiş, aynı evde yaşadıklarını öğrenmemesi gerekiyormuş.”

Ziyafet birkaç saniye sustu. En doğru seçim kendisiydi belli ki. Şimdi Sezin’in sutyenini görse üç yıl kızın yüzüne bakamazdı o dingiller. “Tamam, bugünlük birkaç saat daha sana katlanabilirim. Sezin için, Sezin için, Sezin için...” Birden durdu. “Hayırdır sen niye komutanına Turan diyorsun? Duyarsa ihraç etmez mi seni meslekten?” diye sordu.

“Arkadaşız,” dedi Kubat sadece. “Kendisine dışardayken Turan dememde sıkıntı olmadığını ama yanımızda insanlar varken komutanım diye belirtmemi rica etti. Benimle otururken ona sürekli komutanım deyince gıcık oluyormuş bana.”

Kahkaha attı Ziyafet. "Sana gıcık olmayan mı var?"

"Sen?" diye sorup göz ucuyla baktı.

"Sen benim en büyük düşmanımsın."

"Sanmam," diyerek direksiyonu avuç içiyle kırdığında Ziyafet o büyük elin direksiyondaki hareketiyle birlikte ağzının açılmasını durduramadı.

Kubat'ın ona göz ucuyla baktığını görünce elini ağzına götürüp esniyormuş gibi yaptı. "Bir yerde okumuştum. Eğer bir insanın yanında çok esniyorsanız o insan sizin enerjinizi emdiğindendir, diyordu. Sen benim enerjimi emiyorsun."

"Ben de bir yerde okumuştum. Eğer bir insanın yanında esniyorsanız, sakın hissediyorsanız, uykunuz geliyorsa, huzurlu hissediyorsanız o insanın size sağladığı güvendedir, diyordu. Ben sana güven veriyorum bence."

"Sen bana nefretten başka hiçbir bok vermiyorsun," diyerek kollarını göğsünde bağladı ve dışarıya bakacakken canı sıkıldı. Uzanıp torpidoyu açtı ve içinde neler olduğunu kurcaladı. Eline bir kartvizit gelince baktı.

"Sade Çiçekçilik mi?" diye sordu ve bakışlarını Kubat'a çevirdi. Kubat'ta neden çiçekçinin kartviziti vardı? Kalbinin kırıldığını hissederken öfkelenildiğini de hissediyordu. "Hayırdır, kime çiçek aldın?"

Ziyafet'in bulduğu kartvizite bakarken sıçtığını hissetti. Arabasındaki tek çiçekçi kartviziti o değildi. Arabada bir sürü kartvizit vardı. Onları hiçbir zaman çöpe atmadığı için sıkıştığını hissetti.

Ne diyecekti şimdi? *Sana o kartvizitteki çiçekçilerden lale buketleri yapıyorum ama sana vermeye cesaretim olmadığı için hepsini çöpe atıyorum mu?* O zaman daha hangi lafları duyardı Ziyafet'ten acaba?

"Gazi ailelerine çiçek gönderiyoruz. En son bir görevde yaralanan askerlerimize yollamak için kartvizit almıştım. Lazım olunca arıyoruz."

Ziyafet, Kubat'a hiç inanmadı. Sevgilisi mi vardı? Kendisini çok kötü hissediyordu. Sevgilisine mi alıyordu çiçekleri? Canını bu kadar sıkan başka bir şey olmamıştı. Gerçeği söylemesi de canını yakardı ama böyle saklaması daha çok sinirini bozdu.

"Anladım," dedi ve tüm hevesini yitirmiş gibi kartviziti torpidoya geri koyup kapattı kapağını. Kollarını göğsünde bağladı yine. Daha da küçüldü arabada. Kubat ona göz ucuyla baktı. Ziyafet burnunu çekince kaşları düzeldi. Ağlıyor muydu?

"Mare?"

"Hımm?"

"Şarkı açabilirsin telefonundan."

"Yok, aç sen," dedi ona dönmeden. Kubat içi giderken telefonunu çıkarıp uygulamaya girdi. Arabaya bağladı telefonu.

*Hayat bazen öyle insafsız ki
Küçük bir boşluğundan yakalar
Hissettirmez en zayıf anında
Seni ta yüreğinden yaralar
Ellerin kolların bağlansa da
Başında kasırgalar kopsa da
Sen tüm gücünle karşı koysan da
Seni acımasız sevdaya salar.**

Aça aça bu şarkıyı mı açmıştı? Başka şarkı mı yoktu sanki? Sezen Aksu en sevdiği şarkıcılardan biriydi. Kubat bunu biliyor muydu? Ne bilecekti o salak? Onun tek bildiği kendisinden kaçmaktı. Yine de içindeki merakı susturamıyordu. Çiçekler kime alınıyordu? Başka biri mi vardı? Biz olamıyoruz ama başkası mı olacak, diye bağırmak istedi. Bu şarkıyı boşuna açmış olamazdı.

*Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun
Beraber olamayız benim gibi biliyorsun
Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım
Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun.*

Anlıyor muydu Ziyafet? Olamaz, demek istiyordu. *Biliyorum. Biliyorum, sen de biliyorsun. Ben Şükrü'ye yapamam, Ömer olamam,* diyordu. *Seni ezbere biliyorum ama keşke hafızamı kaybetsem,* diyordu. Uzaklaşamıyordu. Üç adım atıyorsa beş adım dönüyordu bu denize, Mare'sine... Ondan gide-miyordu. Keşke gidebilseydi. Sadece Ziyafet de anlasın istiyordu. Beraber olamazlardı işte. İkisi de bilmeliydi.

*Haklısın biraz geç karşılaştık
Oysa hiç konuşmadan anlaştık
Bazı şeyler var ki söylenmiyor
Biz senle sözleri susarak aştık.*

Beraber kahve dükkânında sohbet ettikleri on beş dakikayı, birlikte kavga ederek, çatışarak geçirdikleri iki yılı dünyalara değişemiyordu Kubat. Susarak anlaştıklarını düşünürdü. Mare'si ona beş dakika bakıyorsa elli yıl anlıyordu. Bunu da anlamalıydı. Yapamazdı Kubat. Kahve dükkânında tanıdığı ve içini yoluna serebileceği kadar hoşlandığı kadınla olurdu ama bu kadınla olmazdı.

*İnsan acılarla kıvransa da
Ve o aşkta bir daha doğsa da
Dünyasını yeniden kursa da
Düşler ve gerçekler ayrı ayrı yaşar.*

* Sezen Aksu – Biliyorsun.

Dayanamıyordu Ziyafet. Henüz eli avucuna oturmamış adamın, yüreğine bu denli oturmasına dayanamıyordu. Her şey fazla geliyordu. Mutlu olmak için geldiği şehir cehennemi olmuştu.

*Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun
Beraber olamayız benim gibi biliyorsun
Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım
Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun.*

Şarkı bitene kadar ikisinden de tek bir ses çıkmadı. En sonunda Ziyafet, “Ben açacağım,” dedi büyük bir cesaretle. Kubat göz ucuyla ona baktı ve ondan gözlerini almadan klimanın üstünde duran telefon tutucudan telefonunu aldı. Parmak uçlarıyla telefonunu uzattı. Ziyafet telefonu kavradığında parmaklarının temasıyla ikisinin de bakışı birbirlerine döndü.

Kubat, Ziyafet’in kendisine çıkmaz sokağın sonunda ev olduğunu ama o evin kapısının mühürlü olduğunu hissettirmek ister gibi baktı. Ziyafet titreyerek telefonu elinden çekti. Biliyordu işte. Bir şekilde anlıyordu ve hissediyordu ama biraz olsa yürek bekliyordu bu adamdan. *Değmez miyim*, diye sormak istiyordu. *Bir şeyleri karşına almana, cesur olmana değmez miyiz biz?*

Ürpererek telefona baktı, ekran kilidi ile karşılaştı. “Şifren ne?”

“3702,” dedi Kubat bakışlarını yoldan çekmeden. Ziyafet vurduğumduymaz bir tavırla ekran kilidini açıp aramaya girdi. Yarım yamalak güldü Kubat. Böyle akıllı havadaydı işte. Kendi doğum gününün bir şifre kombinasyonu olduğunu anlamamıştı bile. Bu kadın bazen kendisini en iyi anlayan insan olabilirken bazen de en anlamayan insan oluveriyordu.

27.03.

3702.

Dikiz aynalarını kontrol edip yolu uzatmaya karar verdi. Aslında maksimum otuz saniye kadar sonra Turan’ın evine varacaklardı fakat yine de Ziyafet ona karşı bir atakta bulunarak şarkı açmak istemişti. O şarkıyı dinlemek için yollarını beş dakika uzatabilirdi. Gerçi birlikte bir yolları olması beş dakika daha hoşuna giderdi. Bu yolu beş dakika daha uzatabilirdi.

“Artık hayatımdan çıksan diyorum,” diyen Sezen’in sesiyle Kubat dörtlülere yakıp gireceği o sokağın başına bodoslama daldı. Tam o an görmedikleri bir adama arabayı çarpacaktı ki zar zor fren yaptı. Elini özür diler gibi kaldırdı adama. Ziyafet ise anın korkusuyla torpidoya tutunarak Kubat’a döndü. “N’apıyorsun aptal?”

* Sezen Aksu – İkili Delilik.

Arabanın önündeki adam şok içerisinde bakarken Kubat açılan şarkının şokundan dolayı kırk yılda bir yapacağı hatayı yaptığının aptallığını içinde büyüttü, büyüttü.

*Bu ikili delilik sona erse
İkimiz için de hayırlısını diliyorum
Hiç olmamış gibi davranabilmeyi
Bu yok ediciliği anlayabilmeyi
Bir bilsen ne kadar, yürekten istiyorum.*

Kubat camı açıp arabanın yanından geçecek adama, “Kusura bakma abi,” dedi ama adam öfkeyle arabanın tavanına vurup, “Dikkat et kardeşim!” diye söylendi. Kubat kaşlarını çatı, adamın yürüdüğü yola öfkeyle doğru baktı.

Salak şarkı da çalmaya devam ediyordu. Şarkının getirdiği öfkeyle adamın hayatını iki yıl kısaltırdı ama kendisini tuttu, vitesi değiştirip gaza bastı.

*Lütfen
Görmeyeyim seni
Bir yerlerde karşıma çıkma
Konuşmayalım, bakışmayalım
Ne olursun.*

Ziyafet’in kendisine neyin mesajının verdiğinin farkında mıydı Kubat? Ziyafet artık emindi. Yorgundu. Bu ikili delilik artık gereğinden fazla yoruyor, gereğinden fazla yıpratıyordu. Ne bir adım geliyor ne iki adım gidiyordu bu adam kendisinden. İki arada bir dereye kalmanın soğuk ayazı çok sert vuruyordu Ziyafet’e. Üşüyordu.

*Lütfen
Görmeyeyim seni
Bir yerlerde karşıma çıkma
Konuşmayalım, bakışmayalım
Ne olursun
Daha fazla tükenmeye takatim yok.*

Kubat ilk kez aralarındaki ilişkinin ne kadar yorucu ve yıpratıcı olduğunu omuzlarında hissetti. Ne yükler taşımıştı o omuz? Yetimhanede geçen korkunç çocukluk, tek dayanağı dediği ikizi Kumru’nun intiharı, Sema’nın en yakın arkadaşıyla evlenmesi, çocuklarının olması, askerlikte yaşadığı o bin bir türlü eziyet, kaybettiği silah arkadaşları, sayısız yaralanma, yalnızlık, yalnızlık, yalnızlık... Bunca yüke tık etmeyen omuz, bu şarkının ağırlığı altında ezildi.

“Artık hayatımdan çıksan diyorum,” diyen Ziyafet’in sesi de sızdı kulaklarına. Camdan dışarıyı izlerken kırık sesiyle eşlik ediyordu. “Bu ikili delilik sona erse... ikimiz için de hayırlısını diliyorum. Hiç olmamış gibi davranabilmeyi, bu yok ediciliği anlayabilmeyi bir bilsen ne kadar...” dedikten sonra yavaşça gözlerini Kubat’a çevirdi. Kendisine yara olan adamın soyadını bastıra bastıra söyledi. “Yürekten istiyorum.”

Hayatında yaşadığı en güzel dakikalar belki de bu kadınlaydı. Kavgı ediyordu ama daha önce bu kadar huzurda hissettiği hangi yer olmuştu? Yoktu ki. Birbirlerini yerlerken dahi bu sarışın kadının mavi gözlerinin nasıl güzel parladığını düşünen adamdı.

Bu hisleri içinde kalsın, Mare’sine sıçramasın diye o da isterdi. Fakat kader miydi, hata mıydı, henüz bu ayrımı çözememişti, bu durum bir şekilde her ikisini de bunun içinde sıkıştırmıştı.

Keşke onu öpmeseydi, o zaman Mare’si hiç bu kadar üzülmeyecekti. Keşke karşılık vermeseydi, o zaman içindeki hisleri dizginlemeye devam edebilecek kadar kontrolü olacaktı.

Şimdi ne üzmemek için uğraştığı çabası işe yarıyordu ne de kendi hislerinin yularını ele alma isteği. Şarkıda dendiği gibi hiç olmamış gibi davranabilmeyi, bu yok ediciliği anlayabilmeyi o da yürekten istiyordu. Birbirlerini yok etmenin başlangıcını ve sonunu anlamak istiyordu artık.

Sanki aşkı öğütmeye programlı gibiyiz

Aslında bakarsan insan olarak iyiyiz

Ama daha fazlasını isteme benden yalvarırım

Ben bittim artık kalmadım.

Ziyafet gözünden düşürdüğü damlaları ona göstermemek için camdan dışarıyı izledi. Yaşlarını da silmedi.

Bu hayatta en sevdiğin şeyleri bile başkaları için değiştirmek zorunda olmanın, kimsesiz kalmanın, bazı fedakârlıklar yapmanın, kendin gibi davranamamanın, isteklerini çöpe atmak zorunda bırakılmanın ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kardeşlerini mutlu etmek için tüm hayatını değiştirmişti. Ailesi ve çevresi için her şeyi yok etmişti gözünde.

En sevdiği çiçeği, en sevdiği şarkıcıyı, en büyük hayalini, en sevdiği meyveyi kimse bilmezdi. En sevdiği çiçek annesinin sevdiği menekşe değil, pembe laleydi aslında. En sevdiği müzisyen babasının en sevdiği olan Cengiz Kurtoğlu değildi, Şebnem Ferah’tı. En büyük hayali dedesinin olmasını dilediği doktorluk değil, müzisyenlikti. En sevdiği meyve Şükrü’nün en sevdiği portakal değildi, çilekti.

Kimse bilemezdi ne istediğini.

Düşmanlık değil, yüreksiz Kubat'tı mesela.

Bu adam kısacık hayatında deli gibi istediği ilk şeydi aslında. Açıkçası kendisi için istediği ve uğruna savaşmaya hazır olduğu bir şeydi ama işte... olmayacağını da biliyordu. Adam yüreksizdi bir kere, nasıl olsundu? Yürek-size yürek mi emanet edilirdi?

Hayatını mı yakacaktı? Otuz bir yaşına kadar yanmamış mıydı başkaları uğruna? Şimdi de bir adam için mi yanacaktı?

Ziyafet, "Ben bittim artık, kalmadım," diye son nefesiyle söyledi şarkıyı.

Kubat arabayı Turan'ın oturduğu evin sitesine sokmadan önce bekçi kulübesindeki çocuğa baktı. "Merhaba kardeşim," dediğinde güvenlikteki çocuk göz ucuyla onlara baktı. Kubat pantolonunun arka cebinde kalan cüzdanını çıkarmak için hafifçe kalktığı anda Ziyafet onu izledi. Kubat arabanın içinde sıkışsa da zar zor cüzdanı çıkardı ve askeri kimliğini gösterdi. "Ben Turan Akkurt'un askeriyim. Evinden almamız gereken eşyalar var. Anahtarı senden alabileceğimi söyledi kendisi," dediğinde çocuk hemen kenara uzandı.

Anahtarı Kubat'a uzatmadan önce, "Valla abi Turan Komutan kaç aydır burada, hiç askeri falan gelmezdi. Şu bir ayda gelen ikinci askersin. Şu kimliği görünce size dualar okuyorum. İyi ki gösteriyorsunuz bana. Gururlanıyorum vallahi. Turan Komutan'ın sevgilisi ablanın asaletini ilk görünce dilimi yutacaktım zaten. O da üsteğmen," diye konuşmaya başladı ve asla anahtarı vermedi. Kubat sabırla çocuğu dinledi. Anahtarı almak için uzanacakken çocuk farkında olmadan anahtarı çekip konuşmaya devam etti.

"Ben aslında küçükken asker olmak istedim ama işte kusura bakma da mülakatlara girmeye götüme yemedi açıkçası. Pek kendime güvenmem, geçemem ben o fiziki şeyleri dedim. Siz maşallah geçmişsiniz. Çok da asil duruyorsunuz. Ben zaten o Turan Komutan'ın sevgilisi ablayı görünce içimde çalan bozkurt marşını hiç susturamadım. Üç gün boyunca maşallah çektim."

"Aynen," dedi Kubat.

Çocuk susmadı. "Sen de tanıyor musun o ablayı? Sezin abla. Yani Sezin Komutan. Buraya taşındı o da geçen haftalarda. Valla onları görünce buralarda içime bir huzur doğuyor. Pek de yaklaşıyorlar. Sen de bilirsin gerçi Turan Komutan'ın askeriysen. İnşallah yakın zamanda evlenirler," diye nefes almadan konuştu.

"Bilirim kardeşim ikisini de," dedi Kubat sabırla.

Sonra arabanın içine doğru bakındı ayağa kalkıp. Ziyafet'i görünce el salladı. "Bu da diğer yenge mi abi? Selamünaleyküm yenge!"

“Ne yengesi ayol?” dedi Ziyafet eski haline dönerek. Önc doğru eğildi, çocuğa bakmaya çalıştı. Kubat’ın üzerine eğilmiş bulununca Kubat da fırsattan istifade kokusunu içine çekti kızın. “Ben bununla askerlik arkadaşı bile olmazdım kardeşim. Şu suratın meymenetsizliği ile benim sahne ışığıma bak. Ne işim olur bu herifle?” Çocuk gerilse de elini öylesine salladı. “Sen onu bunu boş ver de... sen ne tatlı çocuksun! Nasıl tek nefeste konuştuğun öyle? Seninle ne dedikodu yapılır var ya!”

“Bayılırim abla dedikoduya.”

“Sen baksana bana. Sen şu Turan Yüzbaşı Bey ile Sezin’in dedikodularını az çok bilirsin. Bana anlatırsın bir ara.” *Ben de senin ağzına sıçarım; kız kardeşim hakkında kötü bir şey duyayım o ağzını cart diye de yırtarım,* diye geçirdi içinden. “Benim bu Sezin bacım hiç anlatmıyor aralarındaki ilişkiyi.”

“Abla, vallahi hiç bana düşmez. Ben kör, sağır, dilsizim aslında. Sadece çok yakıştıklarını bilirim,” dedi çocuk.

Kubat göz devirdi. “GBTlerini çıkardın iki dakikada. Allah’tan kör, sağır, dilsizsin,” diye söylendi mırıl mırıl. Onun söylenmesini sadece Ziyafet duydu.

Ziyafet’in kendisiyle şu enerjide hiç konuşmadığını hatırlayınca yine içine bir öfke çökmüştü. Başkalarına olan sevecenliğini kısıkanıyordu. İlk tanıştıkları kahve dükkânında kendisine pırıl pırıl konuşan kızı özlüyordu.

“Ay, sen ne tatlısın öyle!” dedi Ziyafet şen şakrak gülerek. Kubat şimdi kulübeye dalıp çocuğun ağzını yüzünü kırmamak için kendisiyle savaşımaya başladı. Ona neydi ki? Yoldan geçen kuşa karşı bile samimi ve müthiş olan kız ona karşı tam bir cadıysa ne yapabilirdi? “Seni alan yaşadı. Yoğura yoğura sever seni valla karın.”

“Öyle yapıyor zaten abla,” dedi güldü çocuk. “Evliyim ben. Göstereyim mi fotoğrafını?” diye sordu.

“Yok,” dedi Kubat artık tüm kaslarını koltuğa düşürecek kadar gerginken.

“Ay, göster göster!” dedi Ziyafet.

“Yok, gösterme,” dedi Kubat.

“Göster,” dedi Ziyafet ters ters Kubat’a dönerken.

“Gösterme sen,” dedi Kubat gözlerini çocuğa çevirmekle yetinirken. Çocuk mesajı aldı, yutkundu.

“Maşallah siz de pek yakışıyorsunuz,” dedi Kubat’ın bakışlarından tırsarken.

“Anahtar, kardeşim,” dedi Kubat sadece.

“Tabii abi, buyur,” diyerek anahtarı uzattı.

Anahtarı alan Kubat vites değiştirirken Ziyafet, “Görüşürüz ablacığım. Özellikle eşinin fotoğrafını görmek için geleceğim buraya!” diye

seslendi çocuğa. Kubat öne atılınca çocuğun konuşmasını duymadı. “Sen öküz oğlu öküz müsün? Çocukla sohbet ediyordum, görmedin mi?”

“İşimiz var.” Arabayı park etti. “Sohbet etmek istiyorsan benimle et.”

“Seninle sohbet edemem, öküz dilinden anlamıyorum.”

“Şansına küs o zaman.” Anahtarı kontakten çıkardı. Kapısını açtı. Arabadan inmeden önce Ziyafet’e dönüp düz suratla baktı. “Benden başka şansın yok.”

“Ben o şansa her sabah uyandıktan sonra ve her gece yatmadan önce küsüyorum zaten. Merak etme. Seninle olan şansa...” Kubat arabadan çıkıp kapıyı Ziyafet’in konuşan suratına kapattı. “Sen var ya,” dedi Ziyafet suratını buruşturarak hızla arabadan çıkarken. “Sen hiçbir şey hak etmiyorsun ha! Sevgiline de böyle davranmıyorsundur inşallah.”

“Sevgilim yok,” dedi Kubat bloğun girişine yürürken.

Ziyafet pıtı pıtı arkasından koştu. “Çiçekleri nenene almıyorsundur.”

“Gazi bir arkadaş vardı...”

“Ya yürü git.”

“Çiçekleri ona...”

“Sus ya. Tamam. Buna da yüzün yok, anladık.”

Sessiz kaldı Kubat. *Sana alıyorum* mu diyecekti? Onu ölse diyemezdi herhalde.

Eve girdiklerinde gerekli olabileceğini düşündükleri her şeyi toplayıp evden çıktılar.

Ziyafet evi toparlayıp temizlerken etrafa dikkat ediyordu. Aslında bir şey bulmak istemiyordu ama bir şey bulacağını düşünüyordu. Odayı süpürürken Kubat’a, “Banyoyu temizle sen. Beni rahatsız etme,” dediği için Kubat birkaç dakikadır oradaydı.

Düşüne düşünene evi süpürürken mutfak da elden geçirmeye girişti. Ev zaten çok pis değildi. Evde birisi yaşıyor olmalıydı aslında çünkü çiçekçinin numarası varsa evde de ikinci bir kızın varlığı hazır olmalıydı. Yoktu. Yani evde genel olarak bir şey yoktu zaten.

“Burası yalandan evi bunun kesin,” dedi fısıldayarak tozunu aldı buzdolabının üstünün. “Kız başka evde. Yoksa bu evde illa bir açığı olurdu.”

Söylene söylene bitirdi son işini, yatak odasına doğru ilerlerdi. Sezin için kıyafet olarak ne varsa aldığından dolabı o yerleştirecekti. Kubat’ın geldiğinden beri lavaboyu temizlemesine bakılırsa orayı bayağı bok götürüyordu.

“Kendi girince daha da pisletmiştir şimdi. İy!” diyerek yatak odasına girdi. Küçük, çift kapılı bir gardırop, çift kişilik yatak, bir tane komodin, bir tane lamba vardı. Bir de bir kapı vardı, kapı balkona çıkıyordu. Kubat’ın kıyafetlerini yatağın üstüne fırlatıp Sezin’in eşyalarını dolaba yerleştirmeye başladı.

Çok beğendiği, kendisinden iki beden büyük kazağı kenara koydu. “O benim artık,” dedi lila rengi kazağa bakarken. “Sen zaten kamuflajdan başka şey mi giyiyorsun? Dolabın bile soluk yeşil, haki yeşil, siyah ve gri dışında iki renk içeriyor. Biri lilaydı, ben aldım. Biri de kırmızıydı. Sana kırmızı yakıştırıyorum diye bıraktım. Yani o kadar düşünüyorum seni. Kız kardeşlik. Vallahi.”

Sezin’le konuşuyormuş gibi dolabı dizerken güldü kendisine. “Ben inşallah bir ara da senin alaydaki odana uğrayacağım. Giyinip giyinip geliyorsun oradan. Hayır, zevkin kötü olsa almayacağım da yani... sen de biliyorsun işini. Tek kusurun benden çok büyük olman. Sözde ben iki yaş büyüğüm bir de send...” Sesi kesildi.

Dolabın askılıklarının alt kısmında gördüğü küçük kâğıt ile eğildi şaşkın şaşkın. Yatağın üzerine fırlattığı eşyalardan düştüğünü anlayınca bir an kendisini geri çekti. “Boş ver kızım. Şimdi moralimiz bozulur.” Sonlara doğru sesi kısıldı çünkü konuşurken çoktan almıştı kâğıdı eline.

Bu bir vesikalıktı. Vesikalıkta gördüğü küçük kızla kaşları çatıldı.

Saçı dalgalı ve karışık olan bu kız, maksimum on dört yaşındaydı. Simsiyah saçları ve kapkara gözleri ile öyle bir cazibesi vardı ki bir an şaşırma-
dan edemedi. Kızın üzerinde kırmızı bir tişört vardı. Fotoğraf da bayağı eski görünüyordu. Arkasını çevirdi.

Kumru, 2001 yazıyordu.

Çiçekler aldığı bu kız mıydı? Yani... sevgilisi? Sevgilisinin küçüklük fotoğrafını cebinde mi taşıyordu?

Bu detay beyninden vurulmuşa döndürdü Ziyafet’i.

Banyonun kapısının sertçe açılma sesini duyunca yüreği ağzına geldi, eli titredi, elinden düştü vesikalık. “Ziyafet? Neredesin, bitti mi işin? Turanlar markete uğrayacaklarmış. Bizim gitmemize gerek kalmadı,” diye konuşan Kubat’ı dinlemeden hızla ve telaşla yere eğildi, vesikalığı aldığı gibi yatağın üzerindeki ceketlerden birinin cebine koydu. Daha sonra titreyen elleriyle Sezin’in eşyalarını yerleştiriyormuş gibi yaptı.

Kubat yatak odasının kapısından bakındığında kızın dolabı yerleştirdiğini gördü. “İyi bari. Hemen bitir de çıkalım yakalanmadan.”

“Hıhı.”

Kaşları çatıldı adamın, kızın suratı bembeyazdı. İçeri adım attı. “Hayırdır, bir şey mi oldu?”

Ziyafet, “Ne?” diye şaşkınca kafasını kaldırdı. Derin bir nefes aldı. Ne demişti Sezen? *İkimiz için de en hayırlısını diliyorum.* Ziyafet de bunu demeye getirmemiş miydi şarkıyı açarak? Kubat hayırlısını bulmuştu demek ki. Acaba Kumru şimdi de vesikalıkta görüldüğü kadar güzel miydi?

Kızı niye kimseyle tanıştırmıyordu? Küçüklük fotoğrafını saklayacak kadar değer veriyorsa niye saklıyordu?

Kubat onu ilk kez böyle gördüğü için, “İyi misin sen?” diye ciddiyetle sordu “Ne oluyor sana?”

“Bir şey yok.”

“Suratın bembeyaz olmuş.”

Yutkundu Ziyafet. “Seni görünce canım çekilmiş gibi oluyorum ya, ondan.”

Kaşları düzeldi. Bir şey olmazdı bu sarı cüceye. “Bir an insan oldun sandım.”

“Sana insan olmak gelecek planlarım içinde yok,” dedi ve yatağın üzerine attığı kıyafetleri gösterdi. “Sen de topla eşyalarını. Salona da terliklerini, ayakkabılarını koydum. Alırsın.”

“Tamam,” dedi Kubat ve yine sessiz bir anlaşmanın içindelermiş gibi her şeyi hallettiler. Kubat bavulları alıp arabasına götürdü. Ziyafet evde tek başına kaldı.

Lavaboya girdi. Beline kadar uzanan sarı, sabah maşa yaptığı için dalgalı olan saçlarını işyerinde atkuyruğu yapmıştı. Kendisine gelmek için yüzündeki makyajı umursamadan yüzüne birkaç kez su vurdu. Sonra tokasını çözdü, saçları omuzlarından aşağı salındı.

Aynadaki kadına acıyarak baktı. “Ona yüreksiz derken bugün hissettiğin duyguları hiçbir zaman sesli söyleyemeyecek olan korkak bir kadınsın sen de aslında. Kışkandın, mahvoldun, üzüldün ama bunları ona söyleyemeyecek kadar acizsin.” Aynadaki kadın alayla güldü. “Yine istediklerine ket vurup susan, başkasının isteklerine boyun eğen bir zavallı oluyorsun. Yine ve hep, hiç kimsesin.”

Lavabodan çıktı, tam giriş kapısında gördü Kubat’ı. “Çıkacaksın inşallah,” dedi Kubat öfkeyle. “İki saattir seni bekliyorum aşağıda.”

“Kök vermedin ya, geldim işte.”

“Kök verdim.”

Koltuğun üzerine bıraktığı çantasını aldı. “İyi, bol dallı günler.”

“Hayırdır? Sen bir durgunsun.”

“Sana ne benden?”

“Ne demek sana ne benden?”

“İlgilenme benimle.”

“Olmaz, ilgi alanım senden ibaret.”

Yüzünü buruşturdu. “Laf dinle, uzak dur benden,” diyerek ayakkabılarını giymek için kapıya geldi. Kapıya dayanmış olan Kubat geri çekilmedi. Kızın minik boyuyla önünde dikilip gözlerini kendisine dikmesine içinde dizginleyemediği bir hayranlıkla baktı. “Çekil, ayakkabılarımı giyeceğim.”

“Giy,” dedi Kubat bakışlarını indirmiş halde.

Ziyafet çarpan kalbine lanetler okudu. O öyle bakınca lanet olası kalbi hızlı çarpıyordu işte. “Çekil.”

“Giy,” dedi kafasını biraz daha eğerek. Ziyafet’in kollarının kenarından sarkan sarı saçlar güneş gibi geldi. Saçları güneş, gözleri denizdi. En sevdiği mevsim, bu kadın yüzünden yazdı. Kendi gibi kar dolu dağı bile sıcacık yapıyordu bu kadın.

Ziyafet zar zor yutkundu. Dibindeydi işte. Kanını kaynatan parfümü ne zaman burnundan içeri dolsa aklı sarsılırdı. Yine sarsılıyordu. Teninin sıcak enerjisini hissediyordu onun. Kocaman adamdı ve verdiği enerjinin voltajı hiçbir zaman düşük olmuyordu. Böyle hissettiği için gözlerini kapattı. Akıl falezinden aşağı pişmanlıklar döküldü. “Çekilirsen giyeceğim,” dedi fısıldayarak.

Kubat kadının dolgun dudaklarından bakışlarını alamıyordu. “O zaman buradayız desene,” dedi. Bu yakınlık çok zararlıydı. Bir santim ilerisi cehennem, bir santim gerisi kıyametti. Ondan ayrı kaldığı her an Kubat’a dünyanın sonu gibi hissettiriyordu. Kendi hayatını da o dünyanın sonuna etiketlemişti zaten.

“Kubat.”

“Ziyafet?”

“Çıkmamız lazım.”

“Doğru,” dedi Kubat derin bir sesle. O da kafasını eğince alınları birbirine değdi. Kubat nefes alamaz gibi, “Biraz kalsan böyle?” diye sordu.

“Nasıl?”

“Biraz... böyle yakın.”

“Uzak dur,” diye fısıldadı.

“Keşke,” dedi Kubat ve parmaklarıyla kızın çenesine dokundu.

Ziyafet aklını başına aldı, son anda elektrik çarpmış gibi onu birden itti. “Ne yapıyorsun ya? Geri zekâlı, dağ beygiri!” diye sinirden mi heyecandan mı olduğu anlaşılmayan şekilde kıpkırmızı suratla bağırdı. “Komşulara da rezil olacağız şimdi, of!”

Kubat alayla güldü. “Rezil olacağın komşular mı acaba?” diye sordu, Ziyafet kapıyı çekti ve hızla ona döndü. Saçları Kubat’ın omuzlarına çarptı. Kubat bakışlarını omuzlarına çevirdi, Ziyafet ise çoktan merdivenlerden inip kendini zar zor dışarı atmıştı.

“Allah’ın belası herif. Allah’ın belası herif!” diyerek boynunu okşadı öfkeyle. “Geri zekâlı. Aptal işte.”

Kubat onun tam karşısında durarak, “Yüzüme konuş kızım. Ne konuşuyorsun kendi kendine?” diye söylendi.

“Değersizsin sen,” dedi Ziyafet öfkeyle. “Değersiz adamın tekisin.”

Kubat kaşlarını kaldırdı. “Allah Allah. Öyle miyim?”

Onun inanmamış gibi duran görüntüsüne karşılık açtı ağzını, yumdu gözünü. “Senden nefret ediyorum. Senin o yıkılasıca boyundan da salak sesinden de şu üç kişilik cüssenden de o yumruk çakılası suratından da! Bütününü nefret ediyorum senden.”

“Benden etkilendiğini saklayamıyorsun ama,” dedi Kubat boğazdan gelen sesiyle. “Söyle. *Senin, benim üzerimde hiçbir etkin yok* de. Ya da yine yalan at bana, *sen beni kırabilecek pozisyonda değilsin hayatımda* gibi yalanlar söyle. *Senden etkilenmiyorum, bana yaklaştığında nefesimi kesmiyorsun*, de.”

Ziyafet vesikalığını saklayacak kadar temiz bir sevgiye sahip adamla karşı karşıya olduğunu hatırladı. Yutkunamadı bile. “Midemi bulandırırıyorsun.”

“İçinde uçurduğum keleklerden o.”

“Kelebekmiş. Sen benim mideme ancak bok böceği falan koyarsın. Kankaların ne de olsa.”

“Benim için bitiyorsun. Gerçekten. Benden o kadar etkileniyorsun ki kendine düşünme payı bile bırakmadan konuşuyorsun.”

“Şu kendinden emin hallerinin üstüne çikolata sürer yerim, Kubat.”

Kubat bir an o dudakları arasında kendisini düşündü. İradesi kayboldu. “Çikolata s- yer misin?” dedi mal olmuş gibi. Bozguna uğradı. O dudakların kendisine dokunduğunu düşünmek bile onu mahvetti. “Anlamadım. Beni mi?”

Ziyafet ona dik dik bakarken, “Geri zekâlı. Aynen. Rüyanda bile görmezsin o sahneleri sen.”

Kubat gerildiğini hissetti. Birden nasıl kontrolünü kaybetmişti? “Kubat?” diye seslenen sesi duyunca ikisi de arkaya bakındı.

Kendilerine yürüyen Sezin’i gördüler.

“Sezin Kom-” Kubat sustu. İkisi de arkadakileri fark etti. Fahriye babaanne ve Sezin’i.

Aklına yine vesikalık düşünce bu adamdan kendisini uzaklaştırması gerektiğini hatırladı. Hem Kubat da hayatında biri olduğunu hatırlardı belki.

“Yuh, o adam kim? Bismillahirrahmanirrahim. Bu yakışıklılık için vergi ödüyor mu Allah aşkına?” dedi Ziyafet.

Kubat kaşlarını çatarak ona, “Vergi mi? Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordu. İçinde doğan kıskançlığı hissetti.

“Katma değer vergisi, özel tüketim vergisi, iletişim vergisi, damga vergisi, motorlu taşıtlar vergisi... Çünkü maşallah, bin beygirlik araba gibi.”

“Ziyafet, sen herhalde yürek yedin,” dedi Kubat.

“Sana ait olan bir şeyi yiyeceğimi mi düşünüyorsun?” dedi Ziyafet kafasını ona çevirip. Aşağılar gibi baktı Kubat’a. “Senin soyadının Yürek olduğunu öğrendiğimden beri yürek yemiyorum. Vejetaryen ettin beni. Vejetaryen ama yürek vejetaryeni olanından.”

“Ne diyorsun Allah aşkına? Az yavaş konuş.”

“Senin dediğin bir şeyi yapacağımı mı sanıyorsun ya? Bana emir verip durma!”

“Sen benim başıma bela mısın kızım? Sezin görüyorsun, değil mi? Sonra Kubat gergin, sinirli ve uğraşıyor oluyor. Ben çıldırmayayım da kimler çıldırsın ya?”

“Sezin, kardeşim, bırak şu sümsüğü. Bu adam da ne? Bu adamın ismi, cismi, boyu, kilosu, T.C. kimlik numarası, nerede doğduğu bilgilerini verirsen nikâh dairesindeki işimi halledeceğim.”

“Ziyafet,” dedi Kubat. Sezin’e arkasını dönerek Ziyafet’i önüne çekti. Ziyafet bakışlarını ona dikti. “Bana gıcıklığına mı yapıyorsun?”

“Pardon?” dedi gülerek. “Ne diye sana gıcıklık yapacaktım?”

“Benim yanımda öyle konuşmasana.”

“Allah Allah, sen kimsin ki asteğmen? Sen kimsin de senin yanında sözlerime dikkat edeceğim?” Sustu Kubat. Gerçekten kimdi ki? “Başka birisini beğenmem çok mu zoruna gitti? Hayırdır? Gayet de hoşuma gitti adam. Gidebilir. Hayatımda biri olabilir. Benim yolum uzun yani.”

“Senin benden başka yolun yok,” deyişle Ziyafet yıkıldığını hissetti. Bunu nasıl bu kadar kolay söylemişti? Kubat durmadı. Öfkeyle devamını getirdi sözünün. “Ben de yol değilim sana.”

Ziyafet’in tüm dünyası, o an bitti. Kubat bunu yüzüne öyle vurdu ki Ziyafet ikinci kadın olduğunu çok kesin hissetti. Şükrü gerçeğini hissetti. Bu adamın Şükrü’den korkan biri olduğunu hatırladı. Bu hayatta yolunda olan tek adam ona kendisinin yol olmadığını söylemişti çünkü Ziyafet’in Kubat’tan öte yolu yoktu, Kubat ise yol olamayacak kadar başkasının yö-
rüngesindeydi. Gözünden düşen yaşı tutamadı.

Kubat hep güçlü, hep dik omuzlu gördüğü kızın gözlerindeki yaşları fark edince sövdü kendisine. Ne diye öyle demişti ki? Kızı üzmemek istemiyordu

fakat hemen akabinde onu paramparça ederken buluyordu kendisini. Elini kaldırdı ama silemedi o yaşı. Korktu. Yapamadı işte.

Ziyafet kırık bir gülümsemeyle, “Biliyorum,” dedi ama biliyorum dediği sözleri değildi. Biliyordu, o yaşı düşürecek kadar acımasız, silemeyecek kadar yüreksizdi. Kubat özür diler gibi baktı. Ziyafet ise öfkeyle bakışlarını kaçırdı ondan, elini kaldırıp kendi sildi yaşlarını.

Birilerinin kendilerine yaklaştıklarını fark ettiklerinde toparlanmaya çalıştılar.

Kubat, “Hoş geldiniz neneciğim,” diyerek babaannenin eline davranınca, “Babaanne, Kubat da benim silah arkadaşım,” dedi Sezin onu tanıtarak.

Babaanne ile sohbete başladı. O sırada Sezin’in o kararlı ve sorgulayıcı kahve gözleriyle kendisine baktığını fark eden Ziyafet ona döndü. Sezin saldıracakmış gibi Kubat’a bakıp tekrar kendisine dönünce daha iyi hissediyordu sarışın. Sezin’in kendisine güven veren bir varlığı vardı. Şimdi yalnız değilmiş gibiydi.

Sezin çatık kaşlarıyla göz kırptı *ne bok yedi yine* der gibi. Omuz silkti *boş ver* der gibi Ziyafet. Çünkü Sezin gerçekten Kubat’ı dövecekmiş gibi duruyordu. Gerilmelerini istemiyordu. Aralarında olan her şey aralarında kalmalıydı.

Ziyafet öne çıkıp babaanneyle tanıştı. Sohbet etmeye başladılar. Kubat’la Ziyafet yine bir ağız dalaşma girerken en sonunda babaanne, “Neydiniz siz evladım?” diye sordu.

“Sevgililer,” dedi Turan araya girip.

Sezin, Kubat ve Ziyafet şok içerisinde yanlarına poşetlerle gelen Turan’a döndü. Sezin’in tam yanında yine dağ gibi dikilen Turan, Kubat’a dudak ucuyla sırıttı. Kubat onun sırıtmasını gördü.

Turan bir gün Kubat’a, “Bir kez sorarım, bir daha sormam. Cevap verip vermemek sana kalmış,” demişti. Kubat merakla beklemişti soruyu. “Cesaretin varsa Ziyafet’e olan hislerini itiraf etmeyi, cesaretin yoksa o hisleri saklamayı ne zaman öğreneceksin?”

Âşık mısın, korkuyor musun, Şükrü’den mi çekiniyorsun tarzı sorulara hiç girmemişti Turan. Her şeyin gayet farkında bir şekilde uyarmıştı Kubat’ı aslında.

“O kadar mı belli?” diye sormuştu Kubat.

“Pankart açıp âşık olduğunu bağırırsan bu kadar belli olmazdı.” Turan’ın amacı onunla bir bağ geliştirmek değildi fakat Kubat’ın durumunu acıması buluyordu. “Seni tanıyorum, Kubat. Nasıl bir hayat yaşadığını, kardeşinin başına gelenleri ve nişanlıyla olan olayları...” Kubat yutkunmuştu. Onca zaman kimse karşısına geçip geçmişinden bahsetmezken bu adam

bahsediyordu. “Kaderimize yazılanı lanet diye benimseyip güzelliklerden uzak duramayız. Ben duramadım. Sen de daha fazla direnme. Kadere karşı koyamazsın.”

“       ye bunu yapamam, Turan. Ablasını emanet etti bana. Ben nasıl derim ona...” Sustu.

“Neyi nasıl dersin? Ablasına  şık olduğunu mu? Kalbin  ekildiğinin önünde kim durmuş da sen duracaksın?       de eşek değılse kızın hislerini görüp kabullenir sizi.”

“Ya kabullenmezse?”

“ eker, vurursun alnının çatısından.”

“Dalga geçme, amına koyayım.”

“Komutanınım lan ben senin.”

“Pardon, komutanım.”

“Dikkat et laflarına. Yav ak.”

“ z r dilerim. Ben bir an arkadaşız sandım, komutanım,” diyen Kubat’a, “Arkadaşız diye bokunu mu çıkaralım, amına koyayım?” diye  ıkışmıştı.

“Arkadaşız yani?”

“ yleyiz.”

Konuyu uzatmayan Kubat, “Ne yapacağım?” diye çaresizce sormuştu.

Turan da, “Ya kıza açıl ya da içine g m her şeyi,” diye cevap vermişti.

“Böyle yıpranırsınız.”

“ kisi de olmuyor, Turan.”

“O zaman bırak kıızı, hayatını yaşasın.”

“O hiç olmuyor.”

Turan, “Senin ben zikrini sikeyim o zaman. Ne bok yersen ye,” diyerek konuyu kapatmış, bir daha da a mamıştı.

Turan’a bakarken aklına gelen konuşmalarıyla birlikte  aşkınlığı ilk bitiren Kubat oldu. Ziyafet’in elini tutarak büyük avucunun içine aldı. Ziyafet elinde hissettiğı o sıcak avu la Çıglık atarak uzaklaşma ve bağıra bağıra ağlama arasında kaldığı  okla baktı. İlk kez elleri birbirine bu kadar değıyordu.

“Sevgiliyiz,” dedi Kubat gülümseyerek. Turan’ın dedikleri kafasında dönünce korku kapladı içini. Birkaç adım ötelerinde uzun boylu bir adam vardı. Bu kadını bırakamazdı. Hem... yalandan da olsa bir an bu şekilde söylemek çok güzel hissettirdi. O hissin yakasını bırakmadı, bencilce devam etti. “ ki yıl olacak yakında.”

Ziyafet ne diyeceğini bilemedi. Bunu yapmıyordu, değıl mi? Kendisi için toprağı açıp Ziyafet’i o toprağın içine koyuyor, üzerine toprak atıyordu şu an.

Sabahtan beri kafasında dönen diğer kız, çiçek, imkânsızlık, beraber olamayacaklarının garantisi, peşini bırakmaması, yorucu zıtlıkları, ona yol olmaması gibi tonla olaydan sonra nasıl elini tutabiliyordu bu adam? Gözleri yine yaşla doldu. Tutamadı kendisini.

Hadi o eli tutuyordu, bu eli tuttuğu binlerce rüyada hissettirdiği o güzellikten kat kat güzel bir mükemmelliği nasıl hissettiriyordu ki? Kubat'a baktı. O rüyalarda sevgili olduklarını, mutlu olduklarını kaç kez görmüştü? Gerçekten duymak istediği anlar olmamış mıydı?

Ziyafet kendisinden biraz daha tiksindi. Sohbet edilirken hislerini içine gömmeye çalıştı ama adamın elini bırakamadı. Hatta eline daha sıkı tutundu, bunu fark eden Kubat da birkaç dakikalık oyuna ne kadar tutunabilirse o kadar tutundu. O temastan ikisi de kopamadı.

Yanlarına gelen Sezin'in abisiyle tanışırken birbirlerine yaşattıkları temasın tadını çıkardılar. Birkaç dakika da olsa unuttular gerçekleri. Ziyafet de derinine gömmeye çalıştı. En sonunda Fahriye babaanne gideceğini söyleyince Ziyafet elini hızla çekti. Kubat kadının sıcaklığı gitmesin diye elini cebine soktu. O sıcaklık elinden hiç kaybolmasın diye hep sıcak tutardı zaten.

"Ola haydi, çıkar beni yukarı. Abdest alacağım daha," dedi. Onun koluna girdi Sezin. "Hadi kalın sağlıcakla," dedi babaanne Ziyafet'le Kubat'a. "Senin numaranı alacağım Sez'imden fitruka." Kubat'a baktı. "Bu deniz gözlü kizu da üzmesin Kubat oğlum. Su gibi masum. Suya taş atılmaz, taşırırsın."

Saygıyla başını eğdi Kubat. İsteği de bu yöndeydi ama lanet olası diline söz geçiremiyordu işte. "Başüstüne, Fahriye Hanım."

Ziyafet Kubat'a, "Bış ıstını Fıhıyı Hınım," dedi taklidini yaparak. "Sanki öküz değilmiş gibi bir naziklikler falan. Boyu devrilesice."

"Tövbe tövbe," dedi Kubat.

"Görüşürüz, Sezgin," dedi Ziyafet ona gıcıklığına. Kubat zaten iyice ayar olduğu herife ters ters baktı. Maşallah, kalıplı adamdı da elinin altında on beş saniyede can verirdi.

"Görüşürüz, Ziyafet."

"Görüşürüz, Turan Yüzbaşı," dedi Ziyafet. "Sana da görüşürüz, Sezin! Aman, bırakma nenemi. Başına bir musibet gelirse senden bilirim."

"Defol!" diye bağırarak Sezin ile kakhaha attı Ziyafet. Sezgin babaannesinin arkasından ilerlerken Turan kaldı geriye.

"Çok sağ olun," dedi Kubat'la Ziyafet'e. "Sezin için çok değerli yaptığınız."

"Her zaman, Turan Yüzbaşı," dedi Ziyafet. "Kız kardeşimiz o bizim."

“Tabii komutanım. Sezin Komutan için bunları yapmak ne ki bize?”

“Eyvallah. Hadi iyi geceler,” dedi Turan Kubat’a göz kırparak. Ziyafet’e döndü. “Dikkat et kendine,” dedi ona da. Ziyafet onun birden kendisine bunu deme sebebini anlamasa da, “Sen de,” demiş bulundu.

Turan da gidince geriye ikisi kaldı. Ziyafet, Kubat’a ters ters bakıp arabaya yürüdü. İkisi de bindikten sonra yola koyuldular. Ziyafet’in evinin önüne gelene kadar sesleri çıkmadı.

Evin önünde ne Ziyafet indi ne Kubat onun inmesini bekledi. İkisi de camın önündeki yolu izledi. Sanki yine anlaşmış gibi o anın gelmesini beklediler ve o anı Kubat getirdi.

“Sevgililik olayı sadece Fahriye babaanne ve Sezgin için,” dedi.

“Böyle bir şey hiçbir zaman olamaz zaten,” dedi Ziyafet de umursamazca. İçi yedi kat yandı ama umursamadı.

“Olmaz mı?” diye soran Kubat’ı duyunca bakışlarını ona çevirdi. Kubat ona dönmedi. “Hiçbir zaman mı olmaz?”

“Sen bunu mu bekliyorsun?” diye sordu Ziyafet şaşkınca. “Benden gelmemi mi bekliyorsun?” Cevap gelmedi. “Bu dengesiz tavırların canımı sıkmaya başladı. Hiç sevmiyorum şu tavırlarını.”

Kubat zar zor yutkundu. “Sevme,” dedi ama sevme dediği şey, tavırları değildi kesinlikle. Sevme beni, demek istedi. “Sen de benim kadar biliyorsun,” dedi kafasını eğerek. Utandıkça utandı. O an otuz bir yaşında koca adam değildi.

Hayatında en çok ihtiyacı olan kadından gelecek olan sevgiyi, hayatında hiç tatmadığı duygu olan sevgiyi reddeden ve duvar kenarına sinen minik bir çocuktü. O da böyle olsun istemezdi.

Ziyafet onun neyi kastettiğini anladı. Güldü. “Sen beni kendine çektin ilk. Sonra utanmadan kenara atıp da o kenardan sana koşmamı bekleyemezsin. Benim için ya varsın ya da yoksun. Ortası yok. Senin için ortayı bekleyecek, var olmanı dileycek kadın değilim.”

Cesaretini iyice topladı. “Yüreksiz bir adamı taşıyacak bir kadın asla değilim. Bu yüzden sana hak etmediğin şansı bir kez bile vermem, anlamadığın dilden konuşmam.”

Kubat’ın kendisine bakmasını bekledi. Kubat da bu beklentiye anlayıp bakışlarını Ziyafet’e çevirdi. “Korkma,” dedi Ziyafet kocaman hissederek. Güçlüydü o an, Kubat’tan da güçlüydü. “Korkma, ben korkak bir adamı sevmem. Çünkü o adamın anladığı dil, sevdâ dili değil. O yüreksiz adamın anladığı ve anlayacağı tek dil, nefret dili.”

Sen sevgiden anlamıyorsun, Kubat. Senin anladığın tek şey nefret, kan, öfke... Sen sevgiden anlamıyorsun. Ömer anladı, Ömer seviyor beni.

“Sevilmek benim için hepten imkânsızken senin için beni sevmek, hiç olsun, Mare. Nefret et. Benden nefret etmenle baş edebilirim ama beni seversen hem ikimizi hem de Şükrü’yü mahvedersin.” Ziyafet, onun dilinden bunları duymanın bile bir devrim olduğunun farkındaydı. “İkimizi mahvederken gözümü kırpmam. Konu bizsek yakarım ikimizi.”

Ziyafet duyduğu heyecana lanet etti. Başka biri yoktu. Kendisi vardı, imkânsızdı ama sadece o vardı. Gözünden düşen yaşı yine tutamadı. Bu kadar hassas biri olmamasına rağmen bu adamın yanında inen şalterlerini tutamıyordu işte.

Bu sözlerle konuşan Kubat, cesur bir adamdı. Konu bizsek üstüne giderim, yaşatırım diyordu. Konu Şükrü diyordu. Şükrü’yü yok ederlerse belki de...

“Ben sadece bunu yapamam. Sen ve ben, nasıl desem... neyse, Mare. Desem de diyemem. Neyse. Sen benden nefret et. Haklısın. Ben değersiz bir adamım. Nefret et. Bununla baş edebiliyorum. Benden başka bir şey bekleme.”

Ve yine her şey Ziyafet’in başına yıkıldı. Gözlerini kapadı. Ne ummuştu, ne bulmuştu şimdi.

Derin bir nefes aldı. Kapının koluna elini götürdü, açtı kapıyı. Arabadan çıkmadan önce, “Yarın sabah kapımda olma, bana poğaça getirme, hastalarım ile konuşma, nöbetimin bitmesini bekleme, beni almaya gelme. Yarın beni görme, seni görmeyeyim. Belli ki bitmiyor, bitmeyecek bu aramızdaki olay. Çabalamıyoruz da bitirmek için. Ne ilerideyiz ne de geride. Hep aynı yerdeyiz. İkimiz de birbirimizi anlamıyoruz,” dedi. Derin bir nefes aldı. “Lütfen, bana biraz izin ver. Kendimi toparlayayım.”

Unutmuş gibi davranacaklardı. Bu ikisine de koyuyordu. Zaten yedi çirkin şey oluyorsa unutmuyorlar, üç güzel şeyi siliyorlardı. Yine öyle olacaktı. Ziyafet de Kubat da mecburdu. Konuştukları her şeyi unutacaklardı.

“İyi geceler, Mare.”

“İyi geceler, Kubat.”

Ziyafet evine çıktı. Yine sabaha kadar uyuyamadı ağlamaktan. Sabah kalktı, hazırlandı, işe gitti.

Kubat, onun evinin aşağısında Ziyafet’in sabaha kadar ışığı açık kalan odasının penceresini izledi. Sabah oldu, arabayı çalıştırdı, ayrıldı oradan. Ziyafet’e istediğini verdi ama pişmanlık boynundaki kolye kadar ağır geldi.

18. İPTİDA*

5 Ocak 2022, Tunceli. Sezin Kaza.

Kafama taktığım şapkayla birlikte dikiz aynasını kontrol ettim. Üzerimde siyah, deri ceketim; içimde kalın, beyaz kazağım; altımda da dar pantolonum vardı. Ziyaret saatinin başlamasını bekliyordum. Bir hafta önce babaannemleri uğurladığım gece düştü aklıma.

“Sabaha kalsan olmuyor mu, Sez'im? Bizi uğurlardun,” diyen babaanneme sarılıp, “Keşke canımın içi ama maalesef,” dedim üzgün şekilde. “Görevlerim var. Turan da aşağıda bekliyor. Alaya geçeceğiz ama çok isterdim.”

“Vatansa konu, ne diyebilirim kızum? Öyleyse öyle olacak.” Belime sardı ince kollarını. “Rabbim ayağınıza daş değdirmesun, Sez'im. İnşallah tekrar geleceğim kızum.”

“Bir daha benden habersiz Tunceli'ye gelmeni istemiyorum babaanne,” dediğimde babaannem benden uzaklaşacaktı ki izin vermedim. “Bunu tekrar söylemeyeceğim ve lütfen beni üzme. Habersiz gelmen beni çok büyük bir zorluğa soktu. Benim işlerim oluyor ve seni evde yalnız başına bırakmak hoşuma gitmiyor. Bu misafirlik de hiç istediğim gibi olmadı. Buna layık değildin,” dedim.

“O ne demektü da? Çok mutlu oldum ben.”

“Bir daha beni özlersen bana ulaşana kadar bekle. Sezgin'i ya da bir başkasını işin içine karıştırma. Ben seni kendim getirtecek, kraliçeler gibi ağırlayacağım. Anlaştık mı?”

“Sen de o zaman benim aramalarumu açacasın.”

“Müsait olduğumda açacağım,” dedim ve kafasının üzerinden öptüm. “Seni çok seviyorum. Kendine dikkat et, ilaçlarına dikkat et. Abime de dikkat et,” diye kulağına fısıldadığımda salonda oturan abime göz ucuyla baktığını gördüm. “Birbirinize sahip çıkın. Ben yokum.”

“Pamuk kalpli kızum,” dedi ve bana doğru dönüp ellerini yanaklarıma sardı. Yüzüme sayısız öpücük kondurdu. “Senin kalbine kurban olurum. Sen hiç merak etmeyesun da. Nenenle ağabeyun burada.”

Onun son kez elini öptükten sonra içeri geçtim. Abim içeri girip karşısına geçmemi sakın gözlerle izledi. “Mutluluklar dilerim abi,” dediğimde

* Başlangıç. (Osm.)

abim ayağa kalktı. O öyle karşımda dikilince biraz suçlu biraz soğuk bir tavırdı, “Umarım çok güzel bir hayatın olur,” dedim.

Babaannem ağlamaya başladığında abimin de gözlerinden yaşlar döküldü. Bense sakın ve sessiz kalmayı tercih ettim.

Elimi uzattım ona sıkması için. “Yabancı mı olacağız?” diye sordu elimden bakışlarını zar zor çekerek.

“Zaten yabancıydık,” dedim *yapma* der gibi gülümseyerek.

Dolu gözleriyle gülümsedi. “Birbirini herkesten daha iyi tanıyan iki yabancı.”

“Öyle oldu.”

Abim elimi sıkmadı. “Bu yabancıya en azından son bir kez sarılmayacak mısın?” diye sorduğunda artık kenarda inleyerek ağlayan babaanneme baktım. Başörtüsünün uçlarıyla sıırıslıklam yüzü bize dönükken iki kardeşin vedasını izliyordu. On bir yıl sonra gerçekleşen vedasını.

Babaannemden bakışlarımı aldıktan sonra abime yaklaştım ve tıpkı küçükken yaptığım gibi onun beline sarıldım. Ne zaman sarılsam çocuk gibi onun göğsüne sığınırdım.

Yine o şekilde sığınır gibi sarılınca abim de kollarını omuzlarıma sarak, “Seninle gurur duyuyorum,” diye fısıldadı kafamın üzerinde. Ağladığını kafama damlayan yaşlarından anlıyordum. “Belki geç kaldım ama abini yanında bulman tek bir telefonuna bakar. Sezgin’inin senin için hep var olduğunu sakın unutma.”

Cevap vermedim. Onu asla aramayacaktım. Turan’ı duymuştu. Bir daha ben de görmek istemiyordum onu. Bu yüzden daha sıkı sarıldım. Burnuma dolan erkek parfümünü yıllardır hiç değiştirmemesine ağlamak istesem de tuttum kendimi.

“Çok mutlu ol,” dedim onun göğsünde. “Tek istediğim bu. Senin mutlu olman. Başka hiçbir şey istemiyorum.”

“Sen de, Seziş’im. Sen de hep mutlu ol.”

Şimdiye döndüğümde bakışlarım dikiz aynasından hastaneye döndü. O gün aşağı, Turan’ın yanına geri dönüp arabaya bindiğimde deli gibi sallanan bacağımı yine tek dokunuşuyla sakinleştirmişti. Birlikte alaya gitiğimizden üzerinden bir hafta geçmişti.

Birkaç gün önce de askerlerin misafirliklerini bitirmiş, onları yolcu etmişim. Çoğu kaya gibi çocuklardı, başlarında onları biraz zorlayacak komutanla hırslanabilirlerdi. İki üç tane potansiyeli düşük olan vardı ve onları da dilekçeyle bildirmiştim.

Kapıdan içeri giren insanları fark edince arabadan çıktım. Sakin adamlarla hastaneden içeri girdim. Etrafa kontrollü bakışlar atıyordum.

Turan bugün albayla bölge toplantısına gidecekti. Keleş ise büyük ihtimalle şu an alayda kahvaltı ediyordu.

Bense... bundan birkaç hafta önce Tahrir'in bana Nazar ile elini gönderdiği Adil Korkmaz'ı ziyarete gelmiştim. O adamı kurtardığımdan beri ziyarete gelmek istesem de maalesef adamın psikolojik durumu sorguya müsait değildi. Bu yüzden beklemiştim. Şimdi doğru zaman olduğunu düşünüyordum.

Danışmaya ilerledim. "Adil Korkmaz," dedim sakince.

"Bir yakını mısınız?" diye sorunca ceketimin cebinden cüzdanımı çıkarıp askeri kimliğimi kıza gösterdim.

Danışmadaki kız bilgisayarda bir şeyler yaptıktan sonra bana dönerek, "Kat dört, oda yetmiş beş komutanım," dedi. Saygıyla gülümsedi. Ona başımı sallayarak tekrar etrafı kontrol ettim ve büyük adımlarla merdivenleri çıktım. Odayı iki dakikanın sonunda bulduğumda derin bir nefes alarak kapıyı tıklattım.

İçeriden kısık fakat tok bir ses yükseldi. "Gir."

Tedbirli bir şekilde içeri girdiğimde camdan dışarı bakan adamı görünce, "Adil Bey?" diye sordum. Adil kafasını bana çevirdi. Onu daha önce fotoğrafta görmüştüm ama fotoğraftaki adamdan çok farklıydı. Bu adam çökmüş bir adamdan farksız değildi. Canı gitmişti.

"Siz kimsiniz?"

"Ben... sizi kurtaran askerlerden biriyim," dediğimde Adil Korkmaz yorgun gözleriyle beni seyretti. Kapıyı kapattım, yatağının yanındaki koltuğa oturdum. Eli kesilmiş olan kolunu diğer eliyle tutuyordu. Sargılıydı ama bu umurunda değilmiş gibiydi.

"Hoş geldiniz. Çok teşekkür ederim," dedi enerjisi yokmuş gibi. Hayatı bitmişti sanki. Üzüm bağları olan yalnız bir adam olduğunu biliyorduk. İşlerini birkaç işçiyle idare etse de her şeyi tek başına kontrol ediyordu. Ailesi yoktu, onu merak eden kimse yoktu. Şimdi tek eli olmayan bir adamdı.

"Ne demek. Görevimiz," dedim saygıyla. "Nasılsınız? İyi misiniz? Kusura bakmayın, o zamandan beri gelemedim."

"İyiym teşekkür ederim," dedi ve eline baktı. "Artık yarım bir adam olsam da yaşıyorum. Bunu size borçluyum."

"Böyle düşünmeyin. Çok kıymetlisiniz bizler için. Sizin canınız, bizim emanetimiz," dediğimde boş bir gülümseme sundu bana. Ona acıyarak bakmamaya çalışıyordum. Psikolojisi hassastı. Hiçbir zaman kurtardığımız sivillere acıyarak bakmazdık. Bu, onların durumunu ağırlaştırıyordu. Ben de sakın ve soğuk kalarak ona kötü hissettirmemeye çalışıyordum.

“Sezin Kaza diye bahsettikleri komutana da teşekkürlerimi iletin,” dediğinde şaşırmadım.

Kontrollü bir şekilde, “Sezin Kaza’dan mı bahsettiler?” diye sordum.

“Her kimse o adam, yüce adam vesselam. Onlara korku veriyor. *Sezin Kaza sonumuzu getirir, Sezin Kaza’yı vurun, Sezin Kaza paketlenecek* dediler, durdular. Tırsıyorlar o adamdan. Allah senden de o adamdan da razı olsun. Korkularından bana daha fazla zarar veremediler. Yalnızca elim...” Kafasını eğerek saklanmaya çalıştı. “Onları yakaladınız mı?”

Dudaklarımı araladım ama bir cevap veremedim. Tahrir’i yakalayamamıştık. “Sizi kaçıranlara cezalarını verdik, Adil Bey.” Öldürmüştük.

“Allah siz askerlerimizden razı olsun. Soysuzları böyle ürküten herkes, canımdan ötedir benim.”

“Allah vatandan razı olsun,” dedim ve sonra derin bir nefes alarak, “Herhangi bir şey dikkatinizi çekti mi, Adil Bey? Sezin Kaza hakkında olsun ya da olmasın. Herhangi bir şey... Duymama değer göreceğiniz bir bilgi var mı kafanızda?” diye sakince sordum. “Onlarla saatler geçirdiniz. Konuşmalarını hatırlıyor musunuz?”

“Bir isim söylediler. Kusura bakma, düşünsem biraz aklıma gelir.” Bakışlarını eline dikti ve birkaç saniye boş boş izledi. Sonra aydınlanmış gibi bana döndü. “Yogi ya da Yirgo gibi anlamsız bir isim kullandılar.”

“Yorgi mi?”

“Heh, evet! *Yorgi, kızı öldüğünde Sezin Kaza’nın da orada olduğunu öğrenirse onu bitirir*, dediler.”

Ne?

“Ne?” diye bir nefes çıktı dudaklarımdan.

“Ben anlamadım. Kod adlarıyla konuştular ama uyar Sezin kardeşi. Yorgi denilen adam Gizem midir İrem midir nedir, bir kızın babasıymış. Yanımdaki çocuklar konuştu.”

Ben... anlamıyordum. Gizem Artcan, Yorgi’nin kızı mıydı? Peki Gizem’in ailesi? Hiç yüz yüze gelmemiştim ailesiyle ama onlar... anlamıyordum. Gerçek değiller miydi? Bir an tüm bağlantılarım beynimle istişareyi kesti.

Yorgi kimdi ve ben sikeyim ki nasıl bir oyunun içerisindeydim?

“Yorgi dediklerine emin misiniz, Adil Bey?” diye sordum büyük bir sükûnetle. Adama da bir şey yansıtmamaya çalışıyordum fakat Gizem, Yorgi’nin kızıysa bu her şeyi değiştirirdi.

“Kafamda öyle kalmış olabilir. Ama sizin söylediğiniz ismi kullanıp bir şeyler dediklerini hatırlıyor gibiyim.”

“Başka bir şey duydunuz mu? Çok önemli, Adil Bey. Biraz zorlasanız?”

“Üzgünüm,” dedi Adil. Koltuktan kalkarken kafam karışmış biçimde, “Teşekkürler, çok geçmiş olsun,” dedim ve o da teşekkürünü ederken odaya çıktım.

Ne yapmam gerektiğini bilemeden hastaneden çıktıktan sonra telefonumu çıkardım ve Turan'ın isminin üzerine parmağımı götürdüm. Arama butonuna basmıştım ki hastanenin tam önünde duran siyah, Volkswagen minibüsü görünce telefonun ekranını kapattım. Arabaya anlamamış gibi bakarken arkamdan yaklaşan adamı minibüsün camının yansımasından görsem de kıpırdamadım.

Tam bel boşluğumda bir silah hissettim. Keyifle güldüm. O kadar keyifle güldüm ki silahı doğrultan bir an duraksadı.

“Siktirin ya,” dedim gülerek.

“İlerle,” dedi arkamdaki ses.

Altdudağımı ısırdım, bakışlarımı etrafa çevirdim. Hastanenin bir penceresinin altında gördüğüm güvenlik kamerasına bakarken yine güldüm. Kafamdaki şapkayı sağlamlaştırıyormuş gibi yaptım fakat aslında şapkayı kafamda gevşettim.

“İlerle dedim sana,” dedi ses yine. Kalın, erkek sesine itaat ettim çünkü bu durumda itaat etmekten başka şansım yoktu, değil mi?

“İttirme. Senin burada hoşafını çıkarırdım şu an ama geliyorum işte,” dedim keyifle. “O silahın şarjörünü götünde boşaltmadan önce çek şu silahı belimden.” Çekti silahı.

Minibüsün önünde durduğumda kafamı arkaya doğru eğdim ve şapkanın kafamdan düşmesini sağladım. Hızlı düşünerek telefonu da elimden bıraktım. Bel boşluğumdan itilerek minibüse bindirildiğimde kafamda kırk tilki dolaşıyordu. Bir tanesinin bile kuyruğunu yakalamak imkânsızdı.

Onun kolunu kıracağımanın teminatını verir gibi kıvrıcık çocuğa ters ters baktım. Çocuk arkamdan bindi. Koltuğa rahatça kuruldu, iki yanıma adam yerleşti. Biri bel boşluğuma silah uzatan kıvrıcık, diğeri kapıyı açandı. İkisinin de kolunu köpeklere yem etmeyi aklımın köşesine yazdım.

Onlara bakmayı kesip bu işin ardındakini görebilmek için minibüsün içine, karşımda oturana döndüğümde gördüğüm yüzle keyfim söndü.

“Merhaba, tekrar karşılaşmayı ummuyordu sen asker, değil?”

Şaşkınlığım içime çerçeve gibi asıldı. Tepkimi toparlamak için dudaklarımı ıslattım. “Sürpriz oldu,” dedim, ıslak dudaklarımda bir sırıtış doğdu. “Özlemiştim seni. Hasret giderelim.”

Karşımdaki kişi Qero örgütü lideri, Yorgi yancısı, Oxford profesörü Hera Watson'dı. Tutuklayarak Ankara'ya teslim ettiğimiz, Hera Watson.

19. AZRAİL KADAR BÜYÜK

5 Ocak 2022, Tunceli.

Turan toplantıdan çıktığından beri albayla birlikte selam verdiği, konuştuğu, tanıştığı tonla insandan kurtulmanın yollarını arıyordu. Bir aralık bulsaydı sevgilisini arayıp en azından sesini duyacaktı fakat albay onu etrafa tanıtmak gibi bir heyecan duymuştu. Adamın o heyecanını kırmak istememişti.

Etraftan bilgi almışlar, bölgenin durumu hakkında konuşmuşlardı. Bölgede çeteler vardı, henüz ortaya çıkmaya cesaretleri yoktu. Bu yüzden birkaç ekiple temizlemeye çıkmaları konusunda bir fikir düşmüştü Turan'ın aklına. Tunceli şu an zaten tehlikeli bölgeydi.

Sezin Kaza'nın sınırları içinde bulunduğu her yer tehlikeli bölgeydi.

Sebebi bilinmez, Sezin'e karşı büyük bir nefret ve bitirme isteği vardı. Turan, bu isteği ve sonu gelmez nefreti anlayabilmek adına Sezin'in yaptığı faaliyetleri, çıktığı operasyonları, baskınları okudukça daha da şaşırmıştı.

Sezin Kaza; Tahrir ve Yassou ağına yaptığı müthiş vurgunlarla her yere ismini yazdırmıştı. Dikkat çekmesi çok doğaldı fakat sebep bu değildi. Sezin Kaza; zaten Tahrir ve Yassou faaliyetleri belli olduktan sonra Keleş Timi'nin başına getirilmişti. Kronolojik sıralamada eksikler vardı. Bu kadının ne gibi bir hatası olmuş olabilirdi?

Tahrir'e kadını bitirmeleri için emir vermişlerdi, bunu Nazar denilen kız anlatmıştı. Sezin'i öldürerek bitirecek ve Tahrir'e sözünü verdikleri devletin başkanlığını vereceklerdi. Acemistan diye düşündükleri, Türk toprakları içerisinde kurmayı düşündükleri devleti.

Turan anlamıyordu. Sezin her ne kadar bu detayları umursamasa da o her birini kenara not ediyordu. Tahrir'e kadını bitirmeleri için emir vermişlerdi. Bu olaydan iki yıl sonraysa birden Sezin Kaza askerlikten ihraç edilmeye kadar gidebilecek bir hata yapmıştı. Hataydı, fikri değişmemişti. Ne olursa olsun, sivilin eli kolu yaralanır diye korkmadan ateş etmeli ve kurtarmalıydı.

Çok küçük bir hata bile rütbesine mal olabilecekken, Serdar Köktür çok net bir şekilde disiplin kurulu karşısına geçmiş, kendi rütbesini de tehlikeye atarak Sezin Kaza'yı korumuştur.

Hiç kimse basit, küçük bir üstegmen için bunu yapmazdı. Özellikle de Serdar Köktür gibi bu ülkede ismi geçen önemli birlik komutanlarından

olan bir adam asla yapmazdı. Sezin'in bir rolü vardı, çok büyük bir rolü. İşte bunu çözemiyordu.

Emindi, Serdar Köktür olayın ciddiyetini biliyordu. Sezin Kaza'ya, masum bir üsteğmene uygulanan çok büyük bir komplo vardı. Serdar Köktür'ün bu komploya karşı en büyük tedbiri Keleş ve Sezin Kaza'yı ayakta tutmaktı.

Ve Turan biliyordu ki tayininin Keleş Timi'ne alınması basit bir karar değildi. Timin başına atanmasının sebebi Sezin Kaza'yı saf dışı bırakmak değil, Sezin Kaza'yı saklamaktı. Hiçbir zaman komutayı ondan almak olmamıştı.

Serdar Köktür elini Turan'ın omzuna koyarak, "Turan, stratejik ve sistematik düşünen bir askerimdir," dedi. Aralarında olan bariz boy farkı yüzünden komik durmaları gerekirdi fakat albayın boyla alakalı olmayan bir ağırlığı vardı. Karşısındakine öyle bir bakardı ki küçücük hissettirirdi. "Kendisiyle üç aydır bir aradayız fakat önceden de tanıdığım, bildiğim çok değerli askerlerdendi. Onunla çalışmak çok büyük bir onur."

Karşısında bir başka tabur komutanlığının albayı duruyordu. Tunceli sınırlarının terör yoğunluğu bulunan bölgesinde oldukları için ikisi de albaydı. Genelde taburların başında yarbay bulunurdu fakat iki albay da bölgenin zorluğundan dolayı atanmışlardı. Bu yüzden Tunceli'de binbaşı ve yarbay bulunmuyordu. Henüz bir ataması yoktu diye biliyordu.

"Asıl büyük onur, Serdar Komutan'ımla omuz omuza vermek. Hayatım boyunca övüneceğim yegâne yıllarımdan olacak bu yıllarım," dedi Turan da adama ciddiyetle. Serdar Komutan'ın başını yere eğdirmeyecek kadar sert, yürekli ve kesin çıkan sesine gülümsedi diğer albay da.

"Allah yüzünüzü kara çıkarmasın," dedi ciddiyetle adam.

"Âmin," dediler bir ağızdan. Albay birkaç kişiyle daha konuştuktan sonra herkese veda ettiler ve binadan çıktılar. Albayla yan yana Turan'ın arabasına yürürken, Turan cebindeki telefonun çalmasıyla bakışlarını albaya çevirdi.

Daha sonra kamuflajının cebinden telefonunu çıkardı, ekrana baktı fakat aramanın telefonuna düşmesi ile kapanması bir oldu. Turan cevapsız aramanın Sezin'den olduğunu anlayınca yüzüne yayılan gülümsemeyi silemedi.

"Hayırdır?"

Yüzünü toparlayıp boğazını temizledi. Telefonunu indirdi, yutkunarak albaya döndü. İkisi de yürümeyi kesti. "Efendim komutanım?"

"İki saattir yanımda yüzün sirke satıyordu. Telefona bakar bakmaz yüzüne orman dikildi. Kim seni böyle mutlu eden?"

“Vallahi isim vermek gibi olmasın, baş harfi Sezin. Yakından bilirsiniz,” demek istese de, “Yok komutanım, ne ormanı?” diye sordu anlamamış gibi.

“Amazon ormanı.” Turan gülümsedi sadece. Farklı bir mizahı vardı albayın. Saygı duyuyor, bazen gülmekle yetiniyordu. Turan öyle sessiz bir şekilde cevapsız bırakınca, “Sezin kız, değil mi?” diye konuştu. Turan çarpılmış gibi kalakaldı. Konuşamadı da. Konuşsa saçmalardı, hem albay da biliyorsa ne diye inkâr edecekti? Kendini küçük düşürmeye gerek yoktu. O işi Fahriye Hanım’ın yanında yeterince yapmıştı.

Herkes bilmeliydi, gocunmuyordu işte. Eli o küçük ele sarıldığı an dünyanın en güçlü, en büyük adamı gibi hissediyordu. Sezin Kaza, Turan Alp Akkurt’un içinde yarım kalmış, adam olmayı isteyen o çocuğu da büyütüveriyordu. Saklamak değil, haykırmak istiyordu.

Ona âşığıym ve onun elinden ben tutuyorum!

“Bir şey demeyeceğim. Bakma öyle far görmüş tavşan gibi. Git, ara hadi! Hayta! Her gün yan yanasınız zaten. Bu sabah sesini duymayınca günün mü aymadı, ne oluyor yani? Ben de bunu anlamıyorum.”

Aymıyordu açıkçası. Aslında Kaza’sının sesini sabah duymuştu. Sezin’e ses kaydı attırmıştı çünkü gerçekten ihtiyacı vardı. Sesini duymuştu duymasına da yetmiyordu işte.

Kendini toparladı. Albaya saygısızlık olmasın diye, “Komutanım, ben alaya geçince onu ararım,” dedi. Bir de eşeklik edip arayacak mıydı? Daha neler? “Acil olsa bir kere arayıp bırakmazdı. Birkaç kez arar, açmıyorum diye geçmişimin her kıvrımına kadar söven mesajlar atar, açana kadar zorlardı.”

Albay içine içine konuşarak, “İnkâr da etmiyor,” dedi yapay bir sinirle. “Bir de bu kadar iyi tanıdın yani benim kızımı.”

“Apaçık belli olan gerçeği saklayamam, komutanım.”

Kaçacak, saklanacak bir adam değildi. İçinden *Fahriye Hanım hariç*, diye düzeltti kendisini. Fahriye Hanım başkaydı. Hem dede hem anne hem baba hem babaanne gözünden, ağzından, elinden tanışmaya gelmişti. Onun onayı mühimdi Turan için. Onayı alana kadar bazı oyunlar oynamak durumunda kalmıştı tabii ki.

Albay ona, “Kapıyı aç bana. Arabada beklerim. Bekletme benim kızımı telefon başında,” dediğinde Turan minnetle cebinden anahtarı çıkardı, kapıların kilidini açtı.

Serdar Albay ona göz devirip arabaya yürüse de yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. Başından beri merakla beklediği, çokça istediği o gönül işi sonunda gerçekleşiyordu. Allah izdivaçlarını görmeyi nasip eylesindi.

O arabaya geçip oturunca Turan telefonun ekranını açtı. Sezin geri dönmemişti. İçine düşen sıkıntıyla sol tarafına bir ağırlık çöktü. Derin bir nefes alıp kafasındaki düşünceleri uzaklaştırdı, Sezin'i aradı. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ve telesekretere düştü. Telefonun ekranına geri döndü Turan. Mesajlara baktı. En son konuşmalarını okudu tekrar.

Turan Akkurt: *Biz geldik toplantıya,
biraz boşluk bulduğum gibi
seni arayacağım. (09.28)*

Kaza'm: *Sorun yok canım. (09.28)*

Turan Akkurt: *Sesini duymam gerek. (09.29)*

Kaza'm: *Ses kaydı atayım? (09.29)*

Turan Akkurt: *At. (09.32)*

Turan Akkurt: *Ama yine de arayacağım. (09.32)*

Sezin birkaç dakika sonra ses kaydı atmıştı. "Günaydın, sabah-ı şerifleriniz mübarek olsun, Turan Alp Bey. Kahvaltılarımızı ettik, toplantılarımıza gittik mi? Güzel, ben de iş güç işte. Aramana gerek yok bu arada. Gerçekten. Albay diğerlerinin yanına götürdüyse aralığın da olmuyor, ben birkaç kez gittim. Serdar Komutan rahat bırakmaz. Sen keyfine bak. Alaya döndüğünde birlikteyiz zaten. Işık hızında yanımdayım hem de. Sen bana yanıma, Kaza, demeden uçacağım yanına. Öpüyorum. Beni düşün, mutlu ol."

Turan Akkurt: *Bu iyi geldi işte. (09.52)*

Turan Akkurt: *Seni düşünüp mutlu olmadığım
tek bir anım yok. (09.52.)*

Turan Akkurt: *Yine de arama fikrimden
vazgeçmedim. (09.52)*

Kaza'm: *Tamam be adam. Ara be adam.*

İllallah ettirme be adam. (10.00)

Kaza'm: *Canımın içi adam. (10.01)*

Kaza'm: *Görüşürüz xoxo. (10.01)*

Turan mesajlara son kez bakıp çatık kaşlarla bir kez daha aradı. Telefon çalıyor, fakat açılmıyordu. “Allah Allah.” Kafasının üzerine bir kova dolusu buz dökülmüş gibi donuk adımlarla arabaya yürümeye başladı. “Beni arayıp niye tekrar açmıyor bu kadın?”

Turan Akkurt: *Arıyorum, neden açmıyorsun? (12.30)*

Turan Akkurt: *Gittiğimde alayda olmazsan büyük problem yaşayacağız seninle. (12.30)*

Arabaya bindi düşünceli bir şekilde. Albay telefonla konuşuyordu. Turan, albayı bile dinleyemeyecek kadar dalgın bir şekilde arabayı alaya sürdü. Düşünceli haliniyse ancak yanlarına gelen Fırat Demir’le kenara bıraktı. Arabadan indiklerinde Fırat karşılarına geçip saygıyla selama durdu.

“Rahat, asker,” diyen albayla, Fırat Demir elini alnından indirip endişeyle onlara baktı.

“Komutanım, Ankara’dan elimize bir istihbarat ulaştı. Acilen görmeniz gerekiyor,” dediğinde Turan bakışlarını albaya çevirdi. Serdar Komutan başını onayla sallayarak Turan’a bir kez baktı. Toplantıdan sonra yüz katma ulaşmış gerginliğiyle kaskatı yanında dikiliyordu.

Turan’ın babasını ve vaktinde yanında çalışan Hemşire Fikriye ile çıkan dedikoduları, Savcı Firuze Akkurt’un kamuoyuna aylarca çıkmayıp birden Furkan Uraz adlı bir çocuğu tanıtarak çıkışını, babasının gerçekten saygıdeğer bir tabip olmasına rağmen bu olaylarla gündemden inmeyişi ve emekliliğini isteyişini birinci gözden izlemişti Serdar Köktür.

Turan henüz küçük bir çocukken kendisi Binbaşı Mustafa Yavuz Akkurt’la tanışmıştı. Sakin, kontrollü, ağırbaşlı, işinin ehli bir tabipti. Saygı duyulan, ailesine ve işine bağlı bir binbaşydı aynı zamanda. İçine girdiği entrikadan sonra yarbay olmuş fakat albay olmadan emekliliğini isteyip tüm hayatını ailesine adamıştı.

Turan ise yıllar sonra sanki babasının askeriye içerisinde dedikoduya karışarak kirlenen namını temizlemek için bir el tarafından getirilmiş gibi askeriye konulmuş, ismini kısa sürede herkese tanıtmıştı. Turan Akkurt, babasının namıyla dillere dolanan Akkurt soyadını temize çekmiş, yeniden saygı duyulan bir isim haline getirmişti. Serdar, onun arkasındaki eli yıllardır merak ediyordu fakat bu soruların cevabı yoktu.

Turan Alp Akkurt, bir Türk Silahlı Kuvvetleri mensubuyken nasıl olmuştu da özel görevlere çıkabilecek bir bordo bereli olmuştu? Hem de bu

özel görevler tek kişilikti. Serdar Albay'ın da akıl sır erdiremediği bazı durumlar vardı.

Yine de işini hakkıyla yaptığını bildiği bu askere saygı duyar, sever, karakterine hayranlıkla bakardı. Gerçekten de cüssesi gibi büyük adamdı ves-selam. Oğlu yaşında olabilecek bu adam, kısa sürede madalyalar ve nişanlar almıştı. Onunla çalışabildiği için kendisini şanslı sayıyordu.

Albay, Turan'ın gerginliğini anlamasa da kafa yormadı çünkü çocuk zaten soğuk ve sert biriydi. Ağırlığını korumaya çalışan bir yapısı vardı. Sorgulamadan toplantı odasına girdi. Turan ise içeri girmek üzere olan Fırat Demir'i kolundan tutarak engelledi.

“Sezin nerede?”

“Sabah biz kahvaltı yaparken işim var deyip çıktı, komutanım,” dedi Fırat gözlerini kısarak. “Bir sorun mu var?”

“Anlamaya çalışıyorum.”

Gökтуğ birden arkadan çıkıp, “Neyi?” diye sorunca Turan'la Fırat kaş-larını çatarak ona döndü.

“Nereden çıktın lan sen?” diye soran Nizami'yi duyunca, “Lan oğlum, siz içeride değil misiniz?” diye sordu Fırat öfkeyle. “Albay içeride ulan.”

“Yok abi, ben lavaboya abdest almaya gittim. İbadetin gizlisi makbuldür ama ayıptır söylemesi sabah namazı kıldım bugün,” diyen Nizami'yle Fırat Demir birden yumuşacık bir adam oluverdi.

“Harbi mi lan?”

“Valla abi. Sabah böyle bir titreyerek uyandım, bir baktım sabah ezanı okunuyor. Şeytana uymadan kalktım bir abdest aldım, namaz kıldım. Şey-tan da dürtmedi değil ama kıldım evelallah. Çok iyi hissettirdi, öğleni de kılarım diye abdest alayım dedim.”

“Lan,” dedi Fırat Demir dolu gözlerle. “Allah kabul etsin, gül yüzlü kardeşim. Ben de sabah sordum kendi kendime. *Allah Allah, bu meymenesiz kertenkelenin suratı niye böyle parlıyor*, dedim ama işte içimden dedim. Bundanmış. Gel, öpeceğim,” diyerek ona yöneldi.

Turan, Fırat'ı kolundan durdurarak geri ittiğinde Fırat şaşırmadan edemedi. İlk kez kendisine bu kadar sert bir şekilde çıkışıldığını hissetti. Turan oldukça ciddi bir yüz ifadesiyle, “Sezin nerede?” diye sorunca Fırat, “Ben görmedim,” diye savunmaya geçti.

“Ben de görmedim,” dedi Nizami. “Biz de aslında onu sorguladık Şeker Şükrü'yle, komutanım. Çünkü siz olmayınca istihbaratın dosya gönderdiğini söylemek için alayda onu aradık. Bulamadık. Sonra mecbur siz de

olmayınca Fırat abi açtı. Sonra da hemen siz geldiniz zaten. Sahi... Sezin Komutan nerede?”

“Ben de görmedim de o arada öyle albaydan izin alıp gider birkaç saatlığına. Bazen eve gittiği oluyor. Ev telefonunu aradınız mı komutanım?”

“Ev telefonu mu kaldı bu devirde, Göktuğ?” diye sordu Fırat. “Cepte telefonu çıktığından beri kim eve telefon koyar ki?”

“Yok,” dedi Turan. “Bana alayda olduğunu söyledi.” Aslında söylememişti. Sadece iş, güç diyerek geçiştirmiş ve alayda görüşeceklerini söylemişti. Turan kaşlarını çatarak dilini dişleri üzerinde gezdirdi. “Alayda görüşürüz dedi hatta.”

“Allah Allah,” dedi Nizami. “Bu işin içinde bir gariplik var. Sezin Komutan albaydan izin alıp gider de sabah kahvaltısından beri yok. Saat bir oldu. Nereye gitti ki acaba?”

Turan onları öyle bırakıp içeri girdiğinde bilgisayar başındaki Serkan ve Özgür’ü, diğer bilgisayarların başında olan üç askeri, albayla konuşan Kubat ve Şükrü’yü gördü.

“Komutanım,” dedi gür sesiyle. “Sezin’e siz mi izin verdiniz? Alaydan çıkmış.”

“Evet,” dedi Serdar Komutan kaşlarını çatarak. “Adil Korkmaz müsaitmiş, görüşmeye gidebilir miyim diye sordu. İzin verdim ben de.”

Turan şok olmuş gibi bir süre albaya baktı. Kendisine niye söylememişti? Adil Korkmaz’ın yanına gittiğini söyleyebilirdi. Sezin böyle şeyleri saklayacak bir insan değildi, gidecekse *gideceğim* derdi. Turan istese de glemeyeceğini biliyordu fakat en azından Keleş’ten birini de yanına almasını isterdi. Sezin, Adil’in yanına niye tek başına gitmek istemişti?

“Bana haber vermemişti,” dedi Turan düşünceli düşünceli. “Telefonlarına da çıkmıyor. Bir sorun olabilir mi?”

“Ne sorunu komutanım?” dedi Şükrü gülerek. “Sezin Komutan bu. Yoldadır, geliyordur.”

Serkan da kafasını kaldırdı. “Bir sorun olabilirdi komutanım tabii ama Sezin Komutan’ım müthiş bir problem çözücü olduğu için ancak olabilirdi. Olabilir değil yani. Olmuştur o sorun ve bitmiştir gibi.”

Turan onları dikkate bile almadı. Gözlerini Kubat’a çevirdiği gibi Kubat telefonunu çıkardı, Sezin’i aramaya başladı. Telefon çalarken bakışlarını tek tek odadakilerin yüzünde gezdiriyordu. Telesekreterin sesini duyunca telefonu kapatıp elinde salladı. “Açmıyor.”

“Ben arayayım bir de,” diyen Göktuğ telefonunu çıkarırken albay, “Çocuklar,” diye seslendi bilgisayar başındaki üç çocuğa. “Sezin Kaza’nın sinyalini kontrol edin.”

Turan soğukkanlı bir şekilde çocukların sandalyesinin arkasına geçti, önlerindeki büyük ekrana bakışlarını dikti. Sandalyelerinin arkasına ellerini koyarak dayanınca, çocuklar da sandalyelerinden gelen ince, avuç içine sıkıştırıldığı belli olan sesi duyup endişeli gözlerle yüzbaşıya baktılar. Turan ekrana kilitlenmişti.

“Sezin böyle bir sorumsuzluk yapmaz,” dedi albay sert sesle. “Hataları olsa da kendisini düzeltmeye çalışırken tekrar böyle bir yanlışın altına girmez.”

“Yani... evet,” dedi Özgür ciddiyetle dinlediği üstlerine. “Bir aydır çok dikkatli davranıyor. Telefonunu kapatıp kaybolmak gibi huyları var ama yalnızca izin günlerinde yapıyor bunu. Onda da sizin telefonlarınızı hep açar, komutanım. Bir de siz deneyin isterseniz.”

Albay, Özgür’e bakarak, “Doğru diyorsun,” deyince Özgür kısa bir an gururlansa da ciddiyetini bozmadan bakmaya devam etti. Göktuğ içine düşen tedirginlikle, “Açmıyor,” diye bilgi verdi. Albay da denedi fakat telefona bir dönüş olmuyordu.

Turan kilitlendiği ekranda gördüğü haritaya odaklandı. Çocuklardan birinin omzuna elini koyup sıktı. “Yaklaştır,” dediğinde çocuk canı acısa da yaklaştırdı haritayı. “Hastane burası.”

“Güncel olarak sinyal burada görünüyor, komutanım. Sezin Komutan hâlâ orada.”

“Tamam, ben çıkıyorum,” dedi Turan aceleyle. Albaya döndü. “Komutanım, ben bi-”

Albay sertçe onun lafını kesip, “Hâlâ burada mısınız?” diye sorunca saygıyla selam verip hızlı adımlarla çıktı odadan.

Özgür, “Yalnız biz kahvaltıdaiken gitti. O kadar saat hastanede ne yapacak?” diye sordu hafif bir endişeyle.

Kubat çıkan Turan’ın arkasından bakarken, “Hastanede değil zaten,” dedi sakince. Sezin Kaza iki telefon taşır, birini açmazsa diğerini açardı. Şimdi ikisini de açmıyordu. Kubat yüreğine doluşan tedirginliğe sarılırken albaya döndü. “Bölgedeki kamera kayıtlarını almamız iyi olacak.”

“Kubat, sen de git Turan’ın yanında. Bir sıkıntı çıkarsa kontrol edemez kendisini o. Bakarak ol,” dedi albay. “Şükrü, sen bölgedeki kamera kayıtlarını iste. Fırat, siz benimle kalın.”

Senkronize bir şekilde, “Emredersiniz komutanım,” lafı çıktı hepsinden.

“Komutanım!” diye bağırarak Kubat’ı duymamış gibi büyük adımlarla hastaneye giren Turan Alp Akkurt, resepsiyondaki kıza üç adımda vardı.

“Adil Korkmaz, hemen,” diyerek askeri kimliğini kızın yüzüne tutunca kız bu hararete şaşkınlıkla baktı. “Kat dört, oda yetmiş beş,” diye konuştu.

Kubat onun arkasından koşarken resepsiyondaki kız, “Kubat abi!” diye mutlulukla seslenince Kubat ona bakıp, “Derya, iyisindir inşallah kardeşim. Görüşürüz, iyi bak kendine!” diye konuşarak Turan’ın girdiği asansöre tabiri caizse daldı.

“Abi, sakın ol Allah aşkına. Ne bu şiddet, bu celal?” diye sorunca Turan ona bakmadı.

“Başına bir şey geldi,” dedi aşın sakın bir sesle. İçinde fırtınalar kopuyordu ama sakindi. Bakışlarını asansör kapısından ayırmıyordu. Hissediyordu. İçine düşen sıkıntının sebebi vardı ve o sebebi bulduğunda umuyordu ki aynı şekilde sakın kalırdı.

Kubat da asansör kapısına bakarak, “Çok büyük ihtimalle,” dedi. Reddetmeye gerek yoktu. Sezin başına bela almaya müsait bir kadındı. “Beni, Göktuğ’u açmaz da senin telefonunu açmayacağını düşünmüyorum. İki eli kanda da olsa senin aramalarını açar Sezin.”

“Dua edelim de iki eli kanda olmasın, yoksa diğer türlü benim kanda iki elim, kimseyi görmeyecek iki gözüm olacak.”

Asansörün kapıları açıldığı gibi dışarı fırladılar. Adil’in odasına fırtına gibi girdiklerinde Adil Korkmaz yattığı uykusundan irkilerek uyandı. “Ne oluyor?”

“Merhabalar, Adil Bey. Biz Tunceli Alay Komutanlığı’ndan g-”

Turan, Kubat’ın lafını kesti. “Yanına bir kadın geldi mi? Kahverengi saçları olan, kahverengi gözlü, uzun boylu bir kadın?”

“Yanıma bir kadın geldi bu sabah, evet.”

“Ne kadar durdu yanında?”

“On dakika, belki. Çok fazla durmadı. Beni kurtaran askerlerden biri olduğunu söyledi. O adamların yanındayken bir şeyler duyup duymadığımı sordu.”

“Duydunuz mu?” diye sordu Kubat. “Herhangi bir şey.”

“O kadına da söylediğim gibi İrem midir Gizem midir ismini bilmediğim bir kız, Yorgi’nin kızıymış. Yorgi, kızı ölürken Sezin Kaza’nın orada olduğunu öğrenirse onu bitirir dediler.”

Turan'ın da Kubat'ın da dünyası karardı. İkisinin de suratında tehlikeli bir ifade doğdu. Turan çatık kaşlarıyla Adil'e baktı. Arkasındaki duvara yaslanarak adamın yüzünü incelemeye engel olamadı. Adamın yüzündeki korku, bu olaydan kendini kurtarmak istediğinden doğan telaş, acı ve öfke Turan'a yalan olmayan bir ifade sundu.

Adam yalan söylemiyordu fakat söyledikleri çok büyük şeylerdi. Gizem Artcan, Yorgi'nin kızıysa dava çok başka yerlere kayardı. Açıkçası umurunda değildi, tek umurunda olan Sezin'i bulmaktı.

"Efendim?" diye sordu Kubat. "Anlamadım, Adil Bey."

"Duydunuz. Lütfen, artık beni bırakın. Ben unutmak istiyorum artık orada olanları," deyince Turan, "Yanınıza gelen kadın, başka ne dedi?" diye zorladı.

"Sezin Kaza hakkında söylenen başka şeyler olup olmadığını ve biraz hafızamı zorlamamı söyledi. Ama yok. Hatırlamak istemiyorum! Hatırlamıyorum da!"

"Emin misiniz, Adil Bey?"

"Evet!" diye korkuyla konuşan adam ile Turan göz devirerek yaslandığı duvardan çekildi, odadan çıktı. Adam yalan söylemiyor, yalnızca korkuyordu. Zorlamaya gerek duymadan hastaneden çıkacakken ileriden gelen doktor önlüklü Ziyafet'i gördü.

"Aa, senin burada ne işin var, Turan Yüzbaşı?" Turan ona cevap vermeden üzerine yürürken Ziyafet üzerine üzerine gelen dağdan korkarak yana kaydı. Yanından geçip gidince şaşkınca arkasından bakakaldı. "Ne oluyor be?" diye sorarak önüne döndüğünde gördüğü Kubat'la, "Ne oluyor, bana yakın olmak için alayı mı taşıyorsun hastaneye?" diye sordu.

Kubat geçip gidemedi. Durdu, Ziyafet'in üzerinde göz gezdirdi. Dünden daha iyi görünüyordu. "İşimiz var. Hastanede Sezin'i gördün mü?"

"Yok, görmedim. Sezin hastaneye mi geldi?"

"Evet. Acelem var." Turan'ın gittiği yere baktı. "Dikkat et," diyerek yanından ayrılınca Ziyafet iki üç kere denk geldiği bu normal sohbetin anormalliğiyle birlikte onların arkasından izledi.

İki koca adam hastane koridorunu yıkacak gibi koca adımlar atıyordu. "Hayır olsun," diyerek kahvesinden bir yudum aldı, odasına doğru yol aldı.

Turan'la yan yana yürüyen Kubat, "Dava düşer, değil mi?" diye sordu. "Sezin'in üstündeki suçlamalar düşer."

"Gizem'in Yorgi'nin kızı olması bir şeyi değiştirmez. Kız sivildi ve sizden korumanız istenmişti."

“Öyle de yaptık,” dedi Kubat. “Kadın resmen görevi sabote etmeye çalıştı. En sonunda da Sezin Komutan onu uzaklaştırmıştı zaten.”

Turan bakışlarını ona çevirdi, birlikte yine asansöre bindiler. “Şu an gündemim Sezin olduğu için o kızı sonraya bırakacağım.” Asansörde zemin kata inmeden önce, “Sen bırakma,” deyince Kubat mesajı aldı.

Kızı araştırmalıydı ki Sezin’in de alaya döner dönmez yapacağı ilk şey bu olacaktı şüphesiz. Dönmemişti. Neredeydi?

Turan etrafa bakınarak yürürken bir tehlike sezemedi. Danışmaya ilerledi. Kolunu masaya dayayıp yüksek masanın oldukça aşağısında kalan kıza baktı. “Bugün kadın bir asker sana kimlik gösterdi, değil mi?” diye sordu direkt.

“Evet, komutanım. Üsteğmendi.”

“Güzel. O kadın ne kadar durdu hastanede?”

“Kameralardan kontrol edebiliriz.”

“Şu an bunun için vaktim yok,” dedi Turan gergince etrafa bakınırken. Eliyle masada bir ritim tutturdu. Gergin olduğunu çok net görebiliyorlardı. Bu gerginlik ise şüphesiz sabırsızlıktandı. Korku içerdiğini düşünmüyordu Kubat. Turan Alp Akkurt, araştırmacı bir tavırdıydı. “Tahmini bir süre ver bana.”

“Çok durmadı diyebilirim. Belki on, belki on beş dakika. Sonra hemen gitti.”

“Anladım. Garip bir şey var mıydı?”

“Kafasında bir şapka vardı, yüzünü gizliyordu. Asker diye pek garipsemedim ama Kubat abi öyle şapka ile falan gezmeyince garipsedim başta kadını. Çıkarken de hastaların kaydı ile uğraşıyordum ama çıktığını gördüm. Biraz aceleliydi, hızlı yürüyordu. Sadece bunu fark ettim.”

Turan kızın yüksek masasına eli ile bir fiske vurunca kız oturduğu yerde zıpladı. Kubat ise, “Güvenlik kameraları için Selahattinler mi aranmalı?” diye sordu güvenlikteki çocukları düşünürken. Kız da bir sorun olduğunu sezmişti, yardımcı olmak istediği belli oluyordu. Bu fırsattan faydalanmalarıydı.

“Yok abi, onların müdürü bakıyor o işe.”

“Müdürü nerede bulabiliriz?”

“Güvenlik odasının yanında kendi odası...” Turan onları bırakıp dışarı yürümeye başladı. Kız lafını keserken Kubat ona, “Sen Doktor Ziyafet’e o numarayı at, o da bana atsın kardeşim. Acilmiş diye belirt,” diyen Kubat, Turan’ın arkasından çıktığı gibi komutanına bakındı. Sola bakındı, yoktu. İleri bakındı, yoktu.

En sonunda sağa doğru yürümeye başlayınca, elinde bir şapkayla Turan'ı gördü. Ayaklarının hemen dibinde, yere düşmüş, kırılmış olan telefon vardı. Telefonun ekranının açık olduğunu görüyordu.

Kubat hızlı adımlarla ilerledi, Turan o gelmeden eğilip telefonu eline aldı. Ekranı baktığında gördüğü sayfa ile elindeki telefonu sıkmaya başladı.

Ekranı kendi numarasının olduğu sayfa açtı. Sezin, onu aramıştı ve daha sonra telefonu bırakmıştı. Sezin ne halde bu şapkayı düşürmüş ya da ne halde ortadan kaybolmuştu, bilmiyordu.

Bakışlarını sakince sol tarafında kalan güvenlik kamerasına çevirdiğinde yapacaklarının her birini o kameraya naklen gösterdi. Daha önce ondan korkanlar müsterih olabiliyorlardı.

Bu sefer kurdun gözü hiçbir şey görmemeye yeminliydi.

Kamera kayıtlarını odadaki büyük televizyondan izlerken bir kişi hariç herkes şaşkındı.

Sezin Kaza, telefonu elindeyken yavaş adımlarla dışarı çıkıp birkaç adım atıyordu. Daha sonra hastanenin duvarına yaslanmış kansızın biri tam arkasından yaklaştı. Karşısında duran siyah minibüsü fark eden Sezin, arabaya bakarken kıvrık kafalı herif dibinde duruyordu. Kansızın elini hiçbiri görmüyordu fakat o elin silah tuttuğuna eminlerdi.

Sezin başta gülüyor, bir şeyler söylüyordu. Sonra bakışları tam olarak izledikleri kameraya saplanıyordu. Elini şapkasına götürüp bakışlarını kameradan çekmeden şapkayı oynatıyordu. Daha sonra adam onu itince gülüşünü kesip adama ciddi bir konuşma yapıyordu, adam ise onu bırakıyordu.

Sezin kafasını arkaya doğru eğdiği an şapka kafasından yere düşüyordu, yüzünü gösteriyordu ve akabinde telefonu da elinden bırakıp minibüse biniyordu. Araba gaza basıp yok oluyordu. İşte burası önemliydi. Çok çok önemliydi. Şapkayı düşürmesi, telefonu bırakması, minibüse hiçbir zorlama olmadan binmesi en önemli noktaydı.

Sezin Kaza kaçırılmamıştı. Başına ne geleceğini fark ettiği an, minibüsü gördüğü an iznini çoktan vermişti ve kendi ayaklarıyla gittiğini göstermek için de kameraya bakış atmıştı.

Turan şaşkın değildi. Bunun olacağını biliyordu. Bunun en müsait zamanda başına geleceğini biliyordu.

“Geri al,” dedi albay tekrar. Masanın en ucunda, ekranın önünde duruyordu. “Tekrar.” Kaçınıcıya izlediklerini bilmeseler de bilgisayar başındaki çocuklardan biri tekrara aldı. Her şeyi tek tek izlerken Sezin’in şapkasını

düşürüp kameraya baktığı kısımda, “Dur,” emrini duyan asker görüntüyü durdurdu.

“Kaçmış,” dedi Şükrü aşırı emin bir sesle. Masaya avuç içiyle bir kez vurdu. “Eminim, kesinlikle kaçmış. Kendi isteğiyle tatile gitmiş.”

“Kaçırılması imkânsız,” dedi Özgür elini çenesine götürmüş düşünürken. Açıkçası çok normal geliyordu. Bahsi geçen kadın, Keleş Timi’nin komutanı olmak için özel istekle başa getirilmiş Sezin Kaza’ydı. Elbette normaldi. Böylesi heyecana ilk girişi değildi. “Kimse onu kendi izni haricinde bir şeye zorlayamaz.”

“Ve saatlerdir ortalıkta yoksa çoktan izlerini kaybettirdiler,” diye fısıldadı Göktuğ da. Kafası karıştı. Ablası bunun için mi kahvaltı yapmadan alaydan ayrılmıştı? “Mesajlar alındı. Kameraya bakmak, *ben gidiyorum ve alınan kişi benim* mesajı. Telefonu bırakmak, *bana ulaşmayın mesajı.*”

“Gerçekten istedi ve yaptı. Hiç şaşırtmıyor,” dedi Nizami üzerinde olan gereksiz rahatlıkla. Geriye yaslanıp kısa saçlarını karıştırdı. “Bir şey olmaz. Hiçbir şey olmaz. Ben kaçırılmamışken bana bir şey olabilir ama ona olmaz.”

“O da kaçırılmadı zaten,” dedi Serkan. “Eğlenceye gitmiş gibi rahat. Görmüyor musun? Ben kaçırılmış olabilirim ama o kaçırılmış olamaz.”

“Gerçekten eğlenmeye gitti,” diye güldü Şükrü. “Bahse girerim, yarın kendi ayaklarıyla alaya geri döner.”

Göktuğ da boş bulunup güldü. Endişeliydi ama abileri öyle konuşunca o da hissetti o rahatlığı. Her seferinde yüreği ağzında karşılamıştı bu kaçırılma, kaybolma işlerini. Ne olmuştu? Korktu diye Sezin ablası onu dövmüştü. “Unutmayın ki bana hiçbir şey olmaz. Korkan ancak dayasını yer, oturur,” diye dövmüştü.

“Gerçekten olacak olan o bu arada. Hep öyle oldu. Biz bulmadan kendi çıktı, geldi.”

Turan zaten olacağını bildiği şeyin kanıtını izlerken öyle korkutucu görünüyordu ki Kubat ve Fırat devamlı onun yüzünü kontrol ediyorlardı. Ellerini masaya yaslamış, kafasını omuzları arasında eğmiş, gözlerini diktiği ekrana bakmayı kesmiyordu.

Kubat gerginlikle Fırat’a bakınca Fırat da yutkunarak ona döndü. “Bu sefer yarağı yediklerinin farkındayız, değil mi?”

“Onlar mı biz mi?”

“Herifler Sezin Komutan’ı alıkoymuş, amına koyayım,” dedi Fırat. “Onlar tabii ki.”

“Abi, tamam yanlış yaptılar falan ama hatırlatmak isterim, Turan Komutan resmen telefonu eline aldığından beri nefes bile almadı. Bence biz yarağı yedik. Üstümüzden geçecek.”

Fırat, Turan’ın masaya yasladığı ellerinin önünde olan şapka ve telefona baktı. Turan’ın ellerinin üstü mosmordu. Bakışları ölüm gibi sakindi. Diğerlerinin de bakışları yavaşça Turan’a döndü. Dönen muhabbet o kadar umurunda değildi ki yalnızca ekranla ilgilendiğini hepsi iliklerinde hissediyordu.

Albay ilk Turan’a baktı ama konuşacak halde olmadığını anlayınca Kubat’a döndü. “Adil ne dedi?”

“Gizem’in Yorgi’nin kızı olduğunu ve Sezin Kaza’nın orada olduğunu öğrenirse Yorgi’nin onu yaşatmayacağını söyledi.”

Albay donuk bir yüzle, “Öyle miymiş?” diye sordu. “İşte bu tüm taşların yerini değiştirir.”

Hepsi bunun farkındaydı. Şükrü ekrana bakarken kaşlarını çattı. O sırada Kubat, “Yanında konuşanlar...” diye lafa girecekti ki Şükrü lafını kesti.

“Komutanım, kusura bakmayın lafınızı böldüm ama Semih, kardeşim, şu kıvrıkcık saçlı adamın profilini yakınlaştıracak mıyız?” diyerek hızla ayağa kalkınca Turan hariç hepsi bakışlarını ona çevirdi. Bilgisayarın başındaki çocuklardan biri olan Semih, “Tabii komutanım,” diyerek yakınlaştırdı görüntüyü.

Şükrü’nün yüzü kararırken birden yan bilgisayardaki çocuğu dürttü. “Çekil bakayım bir,” deyince çocuk bilgisayarı ona emanet etti. Şükrü klavyeye hızlıca basarak bir şeyler yaptı ve sonra birden masanın karşısındaki büyük televizyona yansıyan üç fotoğrafı gördüler. “Komutanım, bu Ankara’dan gelen istihbaratta belirtilen üç adam.”

“Evet?” dedi albay bir şey anlamadan devamını getirmesini isterken. Bir adam saçları sıfıra vurulmuş, kameraya dik dik bakan bir tipti. Diğerleri saçlı sakallı birbirine karışmış olan, sarı gözlü bir adamdı. Öteki ise kel, top sakallı bir tipti. Üçü de orta yaşlardalardı.

“Şu sıfıra vurulmuş kafalı,” diyerek adamın fotoğraf çekimlerini gösterdi. “İsmi Süha Diken. Yirmi beş yaşında. Uyuşturucu kaçakçılığı, terör örgütü üyeliği ve örgüte yardım etme, ruhsatsız silah bulundurma, devletin birliği, ülke bütünlüğünü bozmak suçlarından kırk altı yıl hükmü var. Fakat yakalanmadan yurtdışına kaçtığı için ve terör faaliyetlerini uluslararası devam ettirdiği için kırmızı bültenle aranıyor.”

Adamın yan profil çekimine geldiğinde durdu Şükrü. Kamera kaydındaki adamın fotoğrafının yakın halini de yan yana koydu. “Sezin

Komutan'ımı arabaya bindiren kıvrıkcık saçlı adam, Süha Diken. Sabah Tunceli sınırlarına girdiği bildirilen, üç kırmızı bülten suçlusundan biri."

"Genç yaşta bu kadar suç," dedi albay düşünceli biçimde. O da aklına düşeni askerlerinin onaylamasını istiyordu. Neyin ne olduğunun baştan beri farkındaydı. "Nereliydi bu Süha?"

"Komutanım, Diyarbakır'ın köylerinden. Küçük yaşta örgüt tarafından alınmış olmalı. Büyük ihtimalle çocuğu küçükken alıp içeride eğittiler, makam verdiler. Diğer genç üyeler gibi."

Turan ilk kez gördüğü tipi incelerken içinde yanan soğuk rüzgârı hissediyordu. Hiçbir tepki vermeden önündeki sandalyeyi çekti, oturdu. Bu, *devam et* anlamına geliyormuş gibi hissedilince Şükrü aceleyle diğerlerinin fotoğrafını gösterdi. "Bu üçünün bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Bu Süha, İngiltere'de de Necip Çalı ve İzak Yakoob ile görülmüş. Yani Tunceli'ye giren diğer adamlarla."

Kubat çenesini okşayarak yutkundu. "Yani Sezin Komutan'ım Necip, İzak ve Süha'yla birlikte."

"Aynen öyle," dedi Şükrü de.

"Bir telefon açmam gerekiyor," diyerek ayağa kalkan albayla hepsi niza-
ma uygun dikildiler. "Neler yapabileceğinizi, Sezin'i nereye götürebilecek-
lerini düşünün."

"Dağdan başka nereye götürecekler?" diye sordu Fırat. "Adamlar kırmızı bültenle aranıyor. Sınır dışında değillerdir, ortalık yerde de kolay kolay dolaşamazlar."

"Turan'ı dinleyin," diyerek dışarı çıkan Serdar Albay'ın ardından albayı bekleyen diğer iki asker de çıktı, kapıyı kapattılar. Turan ise yalnızca ekrana bakıyordu. Konuşsa dilinden çok büyük kıyametler dökülecekti, sadece gözlerinden belalar dökülmesini izletiyordu time. Tim ise birbirine bakarak ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Komutanım," diyen Serkan'a bakmadı Turan. "Biz Süha, Necip ve İzak'ın arama kayıtlarına bakalım mı?"

"Bakmayın," dedi Turan sakince. Aslında sesinde sakın olmayan bir tını mevcuttu. Çünkü esasında hepsi farkındaydı ki Turan Akkurt sakın değildi, askerdi. Askerdi ve işe duygularını katmadan soğukkanlı kalarak düşünmesi gerektiğini biliyordu. "Tek kullanımlık telefonlar kullanıyorlardır."

"Biz yine de..."

"Gizem'in ailesini araştırın," dedi Turan bakışlarını ekrandan ayırmadan. "Gizem'in gerçek soyadının Artcan olmadığı belli. Kızın nerede yaşadığını, ne zaman gazeteciliğe başladığını da kontrol edin. Ya da gazeteci olup olmadığını."

Şükrü ve Özgür, "Emredersiniz," diyerek aynı anda ayağa kalktı. Anında yok oldular.

"Hasan Doğru'yu Yorgi hakkında kurcalayın. Adil'in yanında Gizem'in babasının kim olduğunu bilen adamlar varsa sağ kolu olan Hasan onlardan da fazla şey biliyordur."

"O iş bende," dedi Kubat.

"Hemen," diyen Turan'a selam vererek odadan çıktı.

Turan, Sezin'in kameraya bakan gözlerine bakarken düşündü. Arabada işine yarayacak bir adam olmasaydı inmez miydi? Yorgi'nin kızını öğrendikten sonra onu almaya gelen kişi Yorgi ise seve seve kalmaz mıydı? Düşünceleri birbirine girmeden bazılarının sesini kesti, bazılarını zihninde bıraktı.

"Sezin Kaza'nın arandığını yakın civardaki birliklere gönderdiniz mi?"

"Evet komutanım," dedi Fırat.

"Bildiriği geri çekin. Sezin Kaza bulundu, deyin. Bu konuyu alay dışından hiç kimse bilmeyecek."

"Ama..." Turan yalnızca bakışlarını çevirip ifadesini bozmayınca Fırat yutkunarak, "Emredersiniz komutanım," diye konuştu. Ayağa kalktı, selam vererek odadan çıktı.

Geriye kalan Göktuğ, Nizami ve Serkan sakinliğine kıyameti saklamış olan adama gerginlikle bakıyorlardı. Emrine amadelerdi fakat hafiften de olacaklardan korkuyorlardı. Turan bakışlarını bu sefer onlara çevirdi. "Süha, Necip ve İzak'ın Türkiye'de nerelere gittiklerini, ilk kime ulaştıklarını bulmaya çalışın. İstihbarat Ankara'dan geldiyse nereden çıkıp Tunceli'ye girdiklerine kadar her bilgiye sahiptirler. Elinizden gelen her şeyi yapın."

"Emredersiniz komutanım," diyerek çıkan Göktuğ ve Nizami'nin aksine Serkan odada, Turan'ın karşısında kaldı. Turan onun neden çıkmadığını merak etmiyordu açıkçası, ne diyecekse diyecekti.

"Bilgi almak için gitti," dedi Serkan sakin bir sesle. Turan da farkındaydı, Sezin eline değerli bir şey geçmeyecek hiçbir tehlikeye çıplak koşmazdı. "Ona güveniyorum, hep güvendim. Ne yaptığını bildiğini biliyorum. Siz de ona inanın. Bizi aydınlığa çıkarmak için göz yumdu."

Turan cevap vermeden ona baktı sadece. Bir şey demeye gerek duymadı. Söyleyeceğini söylemişti.

Serkan son kez, "Bizim bulmamıza gerek kalmadan kendi dönecek. Hep öyle oldu çünkü. Kendisini kurtarmasını bildi," diye şansını deneyince Turan bakışlarını alayla ondan çekti.

Zaten sorun da onun öyle bilinmesiydi. Sezin kendisini kurtarmasını da korumasını da bilirdi, bu konuda bir sorun yoktu. Sorun, buna mecbur

kaldığı için böyle bir kadın olmasıydı. Herkes onun çok güçlü olduğunu, kimseye ihtiyacı olmayacak kadar zeki olduğunu, kendisini kurtarmak için planlar yaptığını düşünüyordu. Tabii öyleydi de ama kimse, “Sezin’in bir şeye ihtiyacı var mı?” demiyordu.

Turan biliyordu. Sezin kurtulurdu ama sonuna kadar kurtarılmayı bekleyecekti. Emindi. Görmek isteyecekti. Yine yalnız mı olacaktı yoksa birileri onun için gelecek miydi? Şimdi dinlediği hikâyelere bakılırsa kimse şimdiye kadar onun için gitmeyi gerek görmemişti. O hallederdi. Halledeceğine şüphesi yoktu. Sadece bundan sonra Turan halletmek istiyordu, onun halletmesini değil. Artık değil.

“Çık dışarı, Direk,” dedi ona bakmayarak.

Serkan sessiz sakın çıktıktan sonra bilgisayar başındakiler görünmez olma duasıyla işlerine bakıyordu. Turan onlara ses çıkarmadı, kalmaları kendisi için sorun teşkil etmiyordu. “Videoyu baştan açın,” diye talimatını verdi. Çocuklar videoyu baştan açtı. “Bir daha.” Bir daha açtılar, izledi. “Bir daha.”

Arkasından yaklaşarak Sezin’i güldüren hareketi aklına kazıdı. Tabii ki silah dayamıştı. Sevdigi kadın, silah dayanmasaydı keyiflenmeyecek bir kadındı. Kafasını iki yana salladı Turan bağımsız biçimde. “Sen nasıl böyle bir tehlikeye çıplak ayakla koşarsın, Kaza? Nasıl?”

Turan Alp Akkurt, sevdiği kadının ne yapmaya çalıştığını biliyor, güveniyor, onu kılına zarar vermelerine göz yummadan almayı istiyordu. Fakat bu kısımda kendini durdurmak zorunda kalıyordu. Bir yandan askeriydi. Askerinin doğru bir yolla ne olursa olsun düşmanın yanına sızdığını hatırlamaya çalışıyordu.

Kafasındaki tek soru işareti şuydu: Kaçırdıklarını düşündükleri kadının, Sezin Kaza olduğunu biliyorlar mıydı?

Ona kalırsa bilselerdi bu yola hiç girmez, baştan vazgeçerlerdi. Bulaşıl-maması gereken bir askerdi. Bir şeyi yok etmeyi kafasına koyuyorsa vazgeçmiyor, olana kadar zorluyordu. Yok edebilmek için yok edilmeye göz yumuyordu. Tehlikeydi, etrafındaki bütün tehlikeleri çekerek yaşıyordu. Tehlikeye düşerken bile kim olduğunun farkında olarak giriyordu.

Daha önceden de bunu fark etmişti. Bir çukura düşmeden önce o çukuru görüyordu. Çukuru tanıyor, nasıl çıkacağını hesaplıyor, çukura o şekilde atlıyordu. Yapamam dediği her şeyi yapabilecek kadar güçlü ve gözü açıktı. Her şeyi hesaplayacak kadar zekiydi. Kendisine güveniyordu ve bu Turan’ın oldukça hoşuna gidiyordu.

Kendisine güvenerek bir çukura atlayabilirdi. Turan da kendine güveniyordu. O çukurdan onu çıkarırdı. Bile bile atladığı her çukurun başında dikilirdi.

Turan bakışlarını âşık olduğu kadının kameraya bakarak son kez kendisine *bu işi halletmeden dönmeyeceğim*, mesajını veren bakışlarından alamıyordu. Söylemişti zaten.

Bir gün kaybolurum ve beni hiçbiriniz bulamazsınız. Ben ortaya çıkmak istemediğim sürece çıkmam. Kaybolmak istemiyorsam kaybolmam. Her şey benim isteğime bağlı.

İşte burada Turan'ın bir iyi, bir kötü haberi vardı bu asi kız çocuğuna. Evet, her şey isteğine bağlıydı ve ne isterse elde edebilirdi. Bu konuda haklıydı, bu iyi haberdi. Yanında yürüdüğü adam Turan Alp Akkurt olduğu sürece bulunmamak gibi bir seçeneği olamazdı. Evet, ortadan kaybolmasını belli ki engelleyememişti ama kafasına göre tehlikeye bodoslama dalamazdı. Kendi gibi bir adamı hayatında var ettiği sürece kafasına göre hiçbir yere kaybolamazdı. Bu da kötü haberdi.

Ayağa kalktı, cebinden telefonunu çıkardı. “Şapkayı ve telefonu odama gönderin,” diye bilgisayar başındaki askerlere emredince onlar hemen saygıyla emri karşıladı.

Turan odadan çıktı, yıllar önce seni kolay kolay aramam dediği adamın numarasının üzerine geldi.

Telefonu kulağına götürürken büyük adımları dışarıya yöneldi. Alayın önüne çıktı, kapının önünde telefonun açılmasını bekledi. Ümidini yitirdiği anda açılan telefonda mekanik ses geldi. “Alp?”

“Alp Komutan'ım?” Alparslan'dan çıkmayan sesle Turan sakince, “Tunceli Alay Komutanlığı, Keleş Timi komutanı, Yüzbaşı Turan Akkurt,” diye açıkladı kendini.

“Biliyorum,” dedi Alparslan. “Beni neden aradın?”

“Üsteğmen Sezin Kaza,” dediğinde derin bir nefes ve ardını takip eden gülüş doldu kulağına. “Kaçırıldı.”

“Bulmamı mı istiyorsun? Böyle basit meseleler için beni aramamanı söylemiştim sana.”

Adama göre elbette bu basit bir meseleydi. Ortada bordo bereli bir kadın ve peşine düşen timi vardı. Çok bariz bir durum vardı ortada. Bordo bereliler esir düşmezdi. Sezin Kaza'nın kendi ayaklarıyla gittiğini bunu duyan herkes anlayacaktı. Basit meseleydi, çabuk çözüldü.

“Kesin olarak eminim ki içeriden Tahrir ve Yorgi'ye destek sağlayan makamlılar var. Kişisel bir sorun. Sezin Kaza'yı mesleğinden men etmek

isteyen bir grup terör unsuru, altı aydır ve belki de daha fazla süredir basit bir üsteğmen ile uğraşüyor.”

Alparslan Korgeneral’in gülüşü kesildi. “Seni dinliyorum, Alp.”

“Kendisi Keleş Timi’yle özel kuvvetlere katılan ilk kadın asker, komutanım. Getirilme sebebi bilinmiyor, hangi makamlardan ne türlü izinler alınıp sahaya çıkarıldığı bilinmiyor.”

“Sezin, ülkemizin değerli bir kadın askeridir,” dedi Alparslan soğuk bir sesle. “Tırnaklarıyla kazıyarak elde etti o konumu.”

“Konu bu değil, komutanım. Sezin’in buralara gelmesi onu açık hedef haline getirmiş. Tahrir adlı soysuza, Sezin Kaza ölürse Acemistan başına getirileceği sözü verilmiş. Sezin Üsteğmen iki kere suikaste uğrayan bir asker. Üstelik dokuz aydır devam eden bir soruşturması var.”

“Dinliyorum,” dedi Alparslan.

“Sezin ile uğraşanlar içeri adam sokabilen, içeriden bilgi alan tipler.”

“İçeriden biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Düşünmüyorum, eminim.”

“Ve Tahrir içeriden, devletin adamından destek mi alıyor?”

“Tahrir, Yassou adlı teyze oğlu ile toplulukları örgütleyen ve ayaklanma çıkartan ele başı. Kelle kendisi, yaveri de kuzeni Yassou. Mordim destekli olduklarını düşünüyoruz. Acemistan’ın kurulmasına destek veren ve Tahrir’i büyüten Mordim olabilir mi?”

“Bunlar basite indirgenmeyecek büyük işler, Akkurt. Bu iş yalnızca terör olayı değil. Mordim destekli bir grup insandan bahsediyorsun fakat unuttuğun bir şey var. İsrail istihbaratı hiçbir koşulda bir devleti bağımsız olarak tanıyamaz, bu şekilde bir diplomasiye sahip değil. Destekleri olsa dahi bir şey değişmez. Bu insanlar İsrail kökenli Yahudiler, başa getirilemezler. Acem olmayan bir ırk, Acemistan başına getirilemez.”

“Yani...”

“Bu iş sandığınız gibi değil, çocuk. Her devlet yalnızca kendi ırkından insanlarla yönetilir. Bahsettiğin ülkenin hiçbir yönetim kurulunda Tahrir yer alamaz. Kastım böyle bir devletin ihtimali değil, bu devletin peşinde olanlar oldukça farklı isimler. Anlıyor musun?”

Her şey çok karışıyordu. Başından beri Tahrir’in peşindelerdi ve Alparslan Aksakallı, bu işin ardının daha derin olduğunu söylüyordu.

“Korgeneralim,” dedi Turan sakın bir merakla. “Bizi Tahrir’in peşine atadılar.”

“Soruları yanlış konumda sorarsan doğru cevabı alamazsın.”

Turan dudaklarını aralamış konuşacakken bakışları kapının oradaki askerlerin üzerinden bağırان kıvırcık saçlı kadına takılınca kaşları çatıldı.

Kadını tutan askerlerin karşısında dikilen üç tanıdık bedeni seçti; Göktuğ, Melike Nisan ve Nizami. Kadın öyle bir bağıırıyordu ki yüzü kıpkırmızı görünüyordu. Üzerinde bir kamuflaj vardı.

Özel Harekât'tan olduğu belliydi fakat içeri girememesinin bir sebebi olmalıydı. Nizami ve Göktuğ kadına laf anlatmaya çalışıyor gibi duruyordu. Melike ise Göktuğ ile Nizami'ye kızıyordu.

Onları izlemeyi kesmezken, "Tahrir'e ulaşmadan üstünü göremem," dedi Turan.

"Tabii, Tahrir en üsttekinin bir altıysa evet, Tahrir'e ulaşırsan üstünü görürsün. Yine söylüyorum, bu konu basit bir olay değilse basit düşünemezsin, Alp," dedi Alparslan Korgeneral.

"Komutanım beni neden Keleş Timi'ne atadınız?" diye birden sorması ile karşı tarafın sesi kesildi. "*Keleş'in başına geçeceksin, en kısa sürede tebligat eline ulaşacak, tayin diyeceksin* dediğinizde ağzımı açmadım, tekrar sizin tarafınızdan kendi tarafıma emrettiğiniz bir timi sorgulamadan kabul ettim. Emirlerinize karşı her zaman hazırım elbet fakat neden böyle bir meselede bulunmamı istediniz?"

Basit olmadığını biliyordu fakat neden kendisiydi? Neden buradaydı? Korgeneral Alparslan Aksakallı, çok büyük adamlardan biriydi. Askeriyede hiçbir şeyin basit olmadığını kendisine birinci ağızdan anlatan gücü. Tek emirle Keleş'e atandığında Alparslan Komutan'ı sürekli arayamayacağını bildiği için sormamıştı fakat şimdi, böyle bir cesareti toparlamışken sorması gerekiyormuş gibi hissetmişti.

"Tahrir'i iyi tanı, Yorgi'yi ortadan kaldır. Yorgi ses çıkaran bir teneke. Ortalıkta gereksiz bir kalabalık mevcut. Bekleme, yok et. Anladın mı çocuk?"

Turan yutkundtu sertçe, kaşları yavaş yavaş çatıldı. Kendisinc iyilik mi yapıyordu yoksa benden ancak bunlar çıkar mesajı mı veriyordu?

"Ben senin yolunu açabilirim fakat nedenlerimi, emirlerimin asıl sebebini sana veremem. Bunu benden daha iyi biliyorsun." Turan sesini çıkaramazken devam etti. "Benden yardım istemeyecek, bu işi bitireceksin. Üsteğmenin nerede olduğunu bilmiyorum fakat bilseydim dahi bunu sana vermezdim. Sana en başından beri ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Yalnızsın. Her davada, her adımda."

"Aynen öyle. Ben sana bir dayanak değilim. Sana emretmek salahiyetine haiz" biriyim. Sen kendi mükellefiyetlerini, ben kendi mükellefiyetlerimi yerine getireceğiz. Her davayı kendin çözeceksin. Yalnızca çözdükten sonra beni arayabilirsin."

* Yetki.

** Bir şeyi elinde bulundurmak.

“Emredersiniz.”

“Bir daha ben seni aramadan beni aramayacaksın.”

“Emredersiniz, Alp Komutan’ım.”

Arama suratına kapandığında Turan telefonu sakince cebine koydu. Eliyle sertçe yüzünü sıvazladıktan sonra bakışlarını kapıdaki kalabalığa çevirdi, oraya yürümeye başladı. Büyük adımları oraya yaklaştıkça kulağına dolan bağırışlar anlam kazanmaya başladı.

“Sezin Kaza nerede?” Kadın, yanındaki askerleri itiyor, boşluktan içeri girecekken askerler tekrar kollarına yapışlıyordu. “Tutmayın beni. Bırak! Bana bir şey anlatmayın, Sezin’in nerede olduğunu söyleyin! Kolumu bırak!”

Melike Nisan da, “Ya bıraksanıza kadını, bir şey konuşacak belli ki. Sezin ablayı soruyor!” diye bağırıyordu ama adamlara da yaklaşmaya korkuyordu. Kendisi kapıda Turan Alp Akkurt’un kardeşi olduğunu söylediği an içeri girebilmişti fakat kadını asla içeri almıyorlardı.

“Hanımefendi, siz kimsiniz ve Sezin Komutan’ı nereden tanıyor, görmek istiyorsunuz?” diye sordu Göktuğ bıkkın bir tavırla. Nizami yalnızca izliyordu. Kadın öfkeden artık evrimleşecekti fakat garip bir şekilde vazgeçmiyordu da. Sezin diyor, kendi ismini vermiyordu. “Siz de kenara geçin Nisan Hanım, başınıza bir şey gelecek şimdi. Turan Komutan’ımla papaz etmeyin bizi.” Melike onu dinleyerek kenara çekildi çünkü hak veriyordu. Başına bir şey gelirse abisi ona dokunan rüzgârı bile kana bulayabilirdi.

“Sana ne? Ne yapacaksın kim olduğumu kardeşim? Bırakın beni. Bırak! Kız kardeşim nerede? Seziş’im nerede?”

Turan duyduğu isimle, “Bırakın,” diye seslendiği gibi Nizami, Göktuğ ve diğer askerler geri çekildiler. Seziş lakabını bilen ve Özel Harekât olan tek bir kadın vardı bildiği. Sezin’in arkadaşı Aslı.

Aslı dağılan saçını başını öfkeyle düzeltirken yanında selama duran askerlere baktı. Kamuflajını düzeltti, saçlarını toparladı, karşısına döndü. Büyük bir tedirginlik ve aceleyle konuştu. “Tunceli’de ihtiyaç amaçlı kısa süreli göreve başlayan bir komiser yardımcısıyım. Emniyete Sezin Kaza kaçırıldı haberi düştükten on dakika sonra haber kaldırıldı. Sezin Kaza nerede? Sezin’i görmek istiyorum!”

“Maalesef bu imkânsız,” dedi Turan bakışlarını kıvrıcık kadından çekemezken. Aslı onun bakışlarına bakarken sertçe yutkundu ve adamın rütbesine baktı. Adamın yüzbaşı olduğunu anlayınca selama durdu. *Akkurt*, dedi içinden. *Yüzbaşı Akkurt*. “İsmim ne demiştiniz?”

Adamın saygısını bozmadan konuşmasını dinlerken şaşkınlık tüm bedene sarılsa da, “Özel Harekât Komiser Yardımcısı Aslı Bilgiç,” diye açıkladı kendini. Turan onu sabırla izledi. Kızın kim olduğunu çoktan anlamıştı.

Nisan, ortamdaki gerginliği bozmamak adına sakince abisinin yanına geçti. Göktuğ onu gözleriyle takip etti, Turan'ın yüzüne bakınca gözlerini kaçırdı Nisan'dan. "Sezin'in kız kardeşiyim." Gözlerini kapatıp sabırlı bir nefes aldı. "Sezin'in arkadaşıyım. Onu görmem gerekiyor, Akkurt Komutan'ım. Rica ediyorum. Arkadaşıma sürpriz yapmak için şehre geldiğim ikinci gün kaçırıldığını ve daha sonra bulunduğunu öğreniyorum. Onu görmek hakkım."

Nizami derin bir nefes alıp, "O Aslı siz miydiniz hanımefendi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Kusura bakmayın, biz sizin Sezin Komutan'ımızın en yakın bacası olan Aslı olduğunuzu düşünemediğimiz için..."

"Susar mısın lütfen?" dedi öfkeyle Aslı. "Tutun şu kadını diyen sendin, duydum."

"Ben de duydum," dedi Nisan. "Nizami abi öyle söyledi. Gerçekten söyledi." Turan ona sertçe dönünce Nisan abisinin kolunun altına doğru sığındı. Sus demekti bu bakış, anlamıştı. Susardı o zaman. Abisi çok ama çok gergin ve sinirli duruyordu. Bu abisinin en nefret ettiği haliydi.

"Yalnız çok üstüme geliniyor. Ben bunu hak ettiğimi ve buna layık olduğumu düşünmüyorum. Ben yalnızca bir kadın hanımefendi bayanın bodoslama alaya dalamayacağını söylemek için burada bulunuyordum."

Aslı yüzünü buruşturarak onu dinledi, dinledi ve sonra, "Sen ne anlatıyorsun kardeşim, şaka mısın?" diye çıkıştı. Yüzünde çok korkunç bir ifade vardı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Aslı'yı işaretparmağıyla gösteren Nizami, "Komutanım, bu kadın bana saldıracak," diyerek kaçtı Aslı'dan. "Dua edin Sezin Komutan'ımın bacasısınız. Yoksa gerçekten hiç şansınız yoktu."

"Şansa ihtiyacım var gibi mi duruyorum ben? Gelişine yaşıyorum, gelmiş şans diyor!" Bir adım daha attı. Turan kadını inceleme ve anlama peşinde olduğundan onların ne konuştuğunu bile duymuyordu. "Sen benim sabrımı çok sınıyorsun!"

"Dava edebilirim sizi kadın hanımefendi bayanı Aslı."

"Sen ne biçimsiz, değişik, itici bir adamsın ya! Kadın hanımefendi bayanı ne? Dava edecekmiş. Etmezsen adam değilsin!"

"Adam falan ayıp oluyor," dedi Nizami kaşlarını çatarak.

"Abi, bıraksana Allah aşkına ya," dedi Göktuğ, Nizami'ye. Korkuyla Turan'a baktı. "Lütfen. Biz de gelişine yaşıyoruz şu an, zorlaştırıyorsun."

Melike Nisan bakışlarını Göktuğ'dan alamazken sessiz kalmanın doğru olduğunu biliyordu ama yine de kendini tutamadı. "Kim gelişine yaşamıyor ki?"

Göktuğ'un da bakışları ona döndü. Kıza gelişigüzel baktı. Turan Komutan'ın kardeşi olduğu gerçeğiyle gülümsedi kıza.

Aslı garip garip Nisan'a baktı, Nisan o bakışla gerildi. Aslı ondan bakışlarını aldı, birden Göktuğ'a döndü. "Sezin. Nerede?"

Göktuğ, "Henüz nerede olduğunu bilmiyoruz," diye konuştu. "Bilsek de size söyler miyiz diye sorarsanız yok, hayır, estâğfurullah, tabii ki de söylemeyiz."

"Ne demek nerede olduğunu bilmiyoruz?" diye çığlık attı Nisan. "Yengem nerede?"

Turan kafasının patlayacağını hissederek Nisan'a döndü. "Melike, Ziyafet ablanı arayıp ona gideceğini söyle."

"Abi, yengem nerede?"

Göktuğ yüzünü buruşturdu. Yenge mi demişti o? Düşman başınaydı.

"Melike, Ziyafet ablanı arayıp Tunceli'de olduğunu söyle. Seni eve götürsün. Ben seni sonra almaya geleceğim güzelim."

"Abi..."

"Ziyafet'te kal bir süre," deyince Nisan abisine, "Abi, Sezin yengem iyi mi?" diye sordu onu ilk kez böyle görmenin korkusuyla. Turan bakışlarını ona çevirince yutkunarak, "Tamam," dedi. "Ziyafet ablayı arayıp onda kalıp kalamayacağımı sorarım ya da direkt hastaneye giderim."

Onu korkuttuğunu anlayan Turan sabırla gözlerini kapattı. "Bekle, Nizami götürür seni şimdi," deyince Nizami, "Ben götüremem, işim var," diye atladı.

"Tamam, Göktuğ götürür," dedi Turan dalgınlıkla.

Göktuğ karşı çıkacaktı ki kızın mavi gözlerinin beklentiyle kendisine baktığını fark edip gardını indirdi. "Tamam, ben götürürüm," dedi sonra. Kızı yüzüstü bırakamazdı artık.

Aslı, "Ya ben Sezin diyorum, siz neyden bahsediyorsunuz? Arkadaşım, ne demek nerede olduğunu bilmiyoruz? Sezin nerede? Çok basit bir soru ya!" diye bağırdı sinirle.

"Aslı Hanım," dedi Turan, Aslı direkt ona döndü. "Üsteğmen Sezin Kaza, henüz bulunmadı. Biz de araştırıyoruz. Bu konunun çok fazla dağılmasını istemediğimiz için civardaki aramaları kesmemiz, dikkatleri dağıtmamız gerekiyordu. Bu yüzden Sezin Kaza bulundu haberi, tarafımdan gelen emirle emniyet ve komutanlıklara iletildi."

"Sezin yok mu ortada?"

"Hayır."

"Kaçırıldı mı yani benim arkadaşım?"

"Kaçırıldı demek doğru olmaz," dedi Nizami. "Ben inanmıyorum şahsen. Kaçırılmış olabilir ama kaçırılmış olamaz."

Göktuğ düşünceli sesle konuştu. “Kafasını dinlemeye gittiğini düşünüyorum. Yapar öyle.”

Turan boğazını temizleyerek onları susturdu. “Şu an için araştırıyoruz. Çok az bir vakit geçti üzerinden. Henüz bir çalışmaya başlamadık. En kısa sürede gerekli tedbirlerle işe başlayacağız. Bu konuda size daha fazla bilgi verebileceğimizi sanmıyorum. Bir gelişme olursa size, komiser yardımcısı olan Aslı’ya değil, Sezin’in arkadaşı Aslı’ya haber vereceğiz. Bizzat ben vereceğim.”

Onu dinleyen Aslı bakışlarını Turan’dan alamadı. Gözlerini kıstı ve dudaklarının ucuyla gülmesini durduramadı. “Osun değil mi?” diye sordu sadece. “O adamsın.”

Kendinden emin bir tavırla kızın sorgulayıcı bakışlarına karşılık verdi. “Sezin’in ağzından bir adam dinlediyseniz, benden başkası olamaz tabii ki.”

Aslı yanlarındaki askerlere baktı. Patavatsız davranmayı düşünse de kendisini tutarak, “Ben de katılacağım kurtarma operasyonuna,” diye net bir tavırla çıkıştı.

“Bu mümkün değil,” dedi Nizami birden.

“Seninle konuşmuyorum, ürkütücü herif. Komutanınla konuşuyorum. Benim sözlerime atlayıp durma.”

“Bu mümkün değil,” dedi Turan da askerinin ağzıyla konuşarak. “Bizler Genelkurmay Başkanlığı’na bağlı askerleriz.” Bu bilgileri Emniyet Genel Müdürlüğü’ne bağlı personele verebilirdi, bir zararı yoktu. “Sizler başka bir teşkilata çalışıyorsunuz. Ortak paydada buluşma ihtimalimiz çok düşük.”

Ciddiyetini bozmadı Aslı. “En düşük ihtimali sunuyorum ben zaten sana. Sezin’in bulunmasına dahil olacağım. Rehin alınan şahısları kurtarma operasyonlarında bulunabilirim. Bu benim görevlerimden biri. Gerekirse bir tim ile katılabilirim. İşin içinde terör varsa Polis Özel Harekât olarak ben de varım.”

Turan dudaklarını araladı ama cevap vermedi. Aslı çok büyük bir kararlılıkla kendisine bakıyordu. Turan *arkadaşı ne ki bu kadın ondan farklı olsun* diye düşünerek, “Odama buyurun, bu konuyu özel olarak görüşelim,” diye bir teklif sundu. “Melike, Göktuğ’un yanından ayrılma,” diye de kardeşine uyarıda bulundu.

“Tamam abi,” dedi Melike uyumlu bir sesle.

“Sana emanet, Göktuğ,” dedi Turan da.

“Emredersiniz komutanım.”

Aslı ise seve seve kabul ederek Turan’ın peşine düştü. Son anda arkasını dönüp Nizami’ye, “Bundan sonra çevremde bulunmadan önce benden izin al,” diye emir savurmayı unutmamıştı.

Nizami kaşlarını çatı. “Bir bu eksikti. Kadına verdiğim ilk izlenim ürkütücü olmamdan ibaret.”

“Yani şimdi... Turan Komutan’ın ayakları ile ilgilenen bir adamsın abi. Kadının seni ürkütücü bulması çok da garip değil,” dedi Göktuğ.

“Abimin ayaklarıyla mı ilgileniyorsun?” diye sordu Melike Nisan.

“Anlayamazsınız,” dedi Nizami kafasını iki yana sallayarak. “Anlayamazsınız, kardeşim. O da anlayamaz. Aslı hanımefendi de anlayamaz. Yine de böyle bir başlangıç iki taraf için de kötü oldu tabii.”

“Sen etkilendin mi abi, hayırdır? Bir üzüldün kadın öyle davranınca sanki.”

“Sezin Komutan’ım ortada yok, sen etkilendin mi diye soruyorsun. Sorunlarımız farklı, Göttuğ.”

“Sezin abla nerede?” diye sordu Nisan.

“Tatilde,” dedi Nizami. Turan Komutan’ın kardeşi olsa da içerideki karışıklıktan haberi olmamalıydı kızın. Kıza sakince bakıp, “O değil de Sezin Komutan’ın bacısına harbiden ayıp oldu,” diye sıkıntıyla konuştu.

“Etkilendin yani abi?” diye sordu Nisan.

“Etkilendi,” dedi Göktuğ.

“Susun.”

“Etkilendin.”

“Yok öyle bir şey.”

“Kadına dibin düştü,” dedi Nisan.

“Ekmekle sıyırdı dibini,” dedi Göktuğ.

“Göktuğ, Ankara’yı arayıp rapor isteyeceğiz oğlum. Ankara. Hemen.”

“Tamam abi, ben Nisan Hanım’ı Ziyafet ablanın yanına bırakayım. Geleyim sonra, Ankara’yı arayayım ama senin Aslı Hanım’a evin yandı yani.”

“Defol lan!” Göktuğ, Nisan’a eliyle buyur yapınca Nisan keyifle gülerek yürümeye başladı. “Çok yüz buldular bunlar, çok.” Yanlarında gülen iki askere döndü Nizami. “Siz de nöbete dönün. Tiplere bak. Biri Caillou, biri Pepe. Bebeler sizi. Hadi, görev yerinize.”

“Emredersiniz komutanım.”

Turan koltuğuna geçmeden yandaki duvara yaslandı ve Aslı’nın oturmasını işaret etti. Aslı masanın önündeki koltuklardan birine oturup, “Kararım kesindir, yüzbaşım. Sezin’i kurtarma operasyonunda bulunacağım,” diye konuştu hemen.

Turan kollarını göğsünde bağladı. “Dediğim gibi senin de bizim de üstlere sormamız gerekir ve kendi üstlerim çok net bir şekilde bu talebi reddedeceklerdir. Seninle inatlaşmıyorum komiser, sana olacağı söylüyorum. Aynı çizgide değiliz, seni olası operasyona dahil etmem mümkün değil.”

“Tabii ki o adamsın,” dedi gülerek Aslı. Başını iki yana salladı. “Tam olarak onun nefret edeceği bir tipsin. Senden başkasından asla etkilenemezdi zaten.”

“Bunu iltifat olarak alıyorum.”

Aslı’nın aklına geçen aylardan bir arama düşünce sessizleşti.

“Aslı?”

“Kimsiniz?”

“Ben... Sezin.”

“Sezin! Sezin mi? Sezin de kim?”

“Aslı, ahretliğim. Benim işte.”

“Ben Sezin tanımam. Benim bir tek Seziş diye bir arkadaşım var, o da şahsen beş aydır ortalıkta yok. Siz kimsiniz, çıkaramadım.”

“Aramalıydım.”

“Senden ne kadar haber bekledim, biliyor musun? Beş ay! Ülkenin neresin-
desin ya da ülkede misin, ne yapıyorsun diye düşünmekten kafayı yiyecektim.
Bir ara doğuya gidecektim, haberin var mı? Cesaret edemedim ama işte. Senin
gibi gözü kara olamıyorum, kusura bak- Seziş ben seni çok özledim ya.”

“Ben de. Çok. Gerçekten.”

“Ne oldu, neden aradın? Bir sorun mu var? Yoksa yalnızca beni mi özledin?
İkincisine hiç inanmadım açıkçası. Kesin bir şey var.”

“Âşık oldum. Aslı, ben gerçekten çok fena âşık oldum.”

Aslı şimdiye dönerken kardeşinin âşık olduğu adama dikkatle baktı.
“Kendince iltifat olarak yorumlayabilirsin tabii. Sezin farklı bir kadındır.
Dikkatini çekmek çok zordur ama şu on beş dakikada onun sana neden
sırılsıklam âşık olduğunu anlayabiliyorum. Kesin tavırlar, burnu havada bir
duruş, güçlü bakışlar, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren sözler... Senden
başkasına gözü bile değmezdi. İhtimali olamazdı.”

Turan bakışlarını kadının yüzünden alamadı.

Onun neden sana sıırılsıklam âşık olduğunu anlayabiliyorum.

Bu gerçeği çok iyi bilse de bir başkasından bu şekilde duymayı, üstelik
Kaza’sı ulaşamayacağı bir mesafedeyken duymayı bir an kaldıramadı. Ya-
nında olmalıydı.

Toplantıdan bulduğu aralıkta aramalı, sesini duymalı, arabayı bir hışım
alaya sürüp onu odasına çağırmalı, kolları arasına alarak derince öpmeliydi.
Şimdi bu planı sonu aynı olmak şartıyla değiştirmeliydi. Onu bulmalı, sesi-
ni duymalı, arabayı bir hışım eve sürüp yataklarına yatırmalı, kolları arasına
alarak derince öpmeliydi.

Şu an ilk aşamada bile değillerdi. Sevgilisinin nerede olduğunu bilmiyor, yanlış insanların yanında olmasının öfkesini içine gömmek zorundalılığıyla nefes almaya çalışıyordu.

“Hepsini mahvedeceksin, değil mi? Hastalıklı bakıyorsun. Sözde sakın ve hesaplı görüneceksin. Benimle resmi bir yüzbaşı olarak konuşuyorsun, duruşunu ve fikrini bozmuyorsun. Güzel. Afili cümleler, akıl oyunları falan. Aynen.” Öne eğildi Aslı elini masaya dayayarak. “Geç bunları, yüzbaşı. Beni kandıramazsın. Onlara neler yapabileceğini kitap gibi okurum yüzünden. Bu işte parmağı olan herkesi gözünü bile kırpmadan yok edeceksin ve bunu yaparken kimseye merhamet etmeyeceksin.”

“Diğer türlüğü bana yakışmaz,” dedi Turan sakın bir kabullenişle.

“Kurtaralım onu,” dedi Aslı dişlerini sıkarak. Turan kaşlarını kaldırarak bayık bakışlarla ona baktı. “Biliyorum, gözü karadır. Kolay kolay ortadan kaybolmaz, kaybolursa da kendisi her şeyi kafada planlamıştır. Tehlike geliyor demez, derler ya. Sezin’de o söz öyle işlemez. Sezin gidiyorum demez. Öyle birden, sen ne olduğunu anlayamadan gider, bulamazsın onu. Kafasında kurar bütün adımları. Nereden biliyorsun diye sorma... Sorma.”

Öne eğdi kafasını, kıvrık saçları iki yanından döküldü. Ellerini kucağında birleştirip oynamaya başladı elleriyle. Turan onu dikkatle izliyordu. Bir kırgınlık vardı besbelli. Affedilmemiş bir kırgınlıktı; göz ardı edilmiş, üstü kapatılmış bir kırgınlıktı. “Sadece bulunmak ister. Kurtarılmak ister. İstemese bile ben arkadaşımı elin şerefsizinin elinde bırakmam.”

“Tamam,” dedi birden Turan. Artık duymak istediği şu kelimeleri yalnızca bir kişiden duyduğu için bu teklifi göz ardı edemedi. Ne yapacak, edecek; bu kadına istediğini verecekti. Sezin’i kurtulur diye değil, kurtarılmalı olarak gören tek bir insan çıkmıştı şimdiye kadar. Onu da geri çevirmek kendi çizgilerine uymuyordu. “Bu konuda bir şeyler yapabilirim.”

Aslı kesin bir sesle onu onaylayarak, “Üstlerime danışacağım,” dedi. “Gerekirse bir tim, gerekirse tek başıma geleceğim tekrar buraya. Ben de kendi tarafımdan gereken her şeyi yapacağım, yüzbaşı.”

Turan duvardan ayrıldı. Ayakta dikildi. “Kapıdaki çocuklar sizi gideceğiniz yere bırakacaktır, Aslı Hanım.”

Başını salladı ve ayağa kalkarak gidecekken birden durdu. Arkasını döndü. “Teşekkür ederim,” dedi birden. “Beni anladığın için. Sezin’in bendeki değeri çok fazladır.”

“Bende de öyle olduğu için bir şeyler yapmaya çalışacağım,” dedi Turan.

“Görüyorum. O yüzden geldim bu odaya seninle konuşmaya. Görüşürüz, yüzbaşı. Haberlerini bekliyor olacağım.”

Turan sessiz kalınca odadan çıktı Aslı. Turan da masasının başına geçti, telefona uzanıp girişteki askerleri aradı. “Aslı Hanım’ı gideceği yere bırakın.” Karşı taraftan cevap beklemeden telefonu kapattı ve daha sonra gerekli kodu arayarak telefonu tekrar kulağına götürdü.

“Ankara Gölbaşı Özel Kuvvetler Komutanlığı’na bağlanmak istiyorum,” diyerek kendi kodunu söylediğinde karşı taraf onu onaylayarak biraz beklemeden sonra bağladı.

“Ben Yüzbaşı Turan Akkurt, 4. Tugay Komutanlığı’na bağlı Alay Komutanlığı’ndan bildiriyorum. Hera Watson, Türk sınırları içerisinde gösterdiği faaliyetlerle timim tarafından Hakkâri Dilekli’de esir alınıp Ankara’ya teslim edilmiştir. Son durum hakkında rapor almayı talep ediyorum.”

“Hera Watson hakkındaki raporları en kısa sürede size göndereceğim. Yüzbaşı Turan Akkurt.”

Turan teşekkür ederek telefonu kapattıktan sonra bilgisayarını açarak kamera kaydına girdi. Süha, Sezin’i itince Sezin neşesini kaybediyor ve daha sonra kameraya bakarak arabaya biniyordu. Geri aldı, Sezin’in kameraya baktığı kısmı açtı tekrar.

“Tamam, bilerek gittin. Anladım,” dedi öfkeyle. “Endişelenme diyor-sun, tamam. Görüyorum, anlıyorum ama elimde değil.” Parmaklarını vurdurdu masaya. “Hera mıydı Yorgi mi? Hangisiydi seni alan? Yorgi ise davettir sebebi. Davette adamı düşürüp canını alacağını ima ettin. Senden bunun rövanşını alırdı o piç. Tehlikeli ama endişelendirecek kadar değil.”

Parmakları sertçe masaya vuruyordu. Yerinde duramıyordu. “Hera ise... işte burada durmalıyız, sevgilim. Hera ise seni benden alan, iki katı tehliledesin. Senin Dilekli’de olduğunu ve Hasan’ı tutuklayan olduğunu biliyor. Onu kandırıp Ankara’ya teslim ettiğini, benimle olan bağlantını biliyor. Yorgi’yi çağırırlar ve senin kim olduğunu anlamaya çalışırlar. İşte burası asıl endişelendiğim kısım. Kendini tutamayıp kim olduğunu söyleyebilirsin. Bu konuda sana güvenim yok işte.”

Bilgisayarına Ankara’dan düşen dosyayla yan taraftan saate baktı. Bir saat geçmişti. Dosyayı açıp raporları yazıcıya gönderdi. Çıkan dosyaları toplayıp koltuğa tekrar oturduktan sonra saat ve tarihlerle yazılmış olan eylemleri izledi, en son gördüğü yazıyı okurken kendisini sakın tutmaya çalıştı.

1 Ocak 2022, Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu 54. Madde kapsamında çıkar amaçlı suç örgütü destekleyicisi olduğu gerekçesiyle idari gözetim altında tutulan Hera Watson, keyfi idari gözaltında

olduğunu savunarak sınır dışına çıkmayı teklif etmiş ve makamlarca edilen kabulle tahliye edilmiştir.

Sinir hastası gibi güldü. Eli ayağı kendisini saldı, ne düşüneceğini seçemedi. “Ben sizin rahat koltuklarınızı, koltuklarınızın altına sıkıştırdığınız paraları sikeyim.” Elindeki bilgisayarı tutup gözünü kırpmadan masaya patlatması ile bilgisayar tam ortadan yamuldu. “Allah’ın belaları! Makamlarca kabul ne, amına koyduğumun evlatları? Keyfi idari gözaltı ne? Keyfi diyor. Başımızı belaya sokacaklar götünü siktiklerim ya. Allah hepinizin belasını versin! Sınır dışına çıkmayı nasıl teklif edebilir, böyle bir kanun mu var, amına koyayım ya? Hepinizin götünden litre litre kan almazsam benim adım da Turan Alp Akkurt değil ulan. Değil!” Bilgisayarı sinirle kenara fırlatıp elini saçlarının arasına geçirdi. “Sikeyim ben böyle işi. Hera ve Yorgi aldı. Hera ile Yorgi’nin elinde!”

7 Ocak 2022, Tunceli.

Turan sokak arasında yaktığı sigaradan bir duman çekti ve ciğerlerinin rahatlayamayacağı şekilde o dumanı içinde tuttu. “Bir,” diye fısıldadı. Bakışlarını karşıdan çekmiyordu. Yan sokaktan yükselen adımları dinledi. “İki,” dedi kendince. Yan sokaktan bir telefon sesi yükseldi. Bekledi.

“Alo?” dedi bir erkek sesi. “Evet, geldim. Dördüncü kata gireceğim. Tamam, tek başıma hallederim. Gerek yok, fotoğrafları alıp çıkacağım zaten. Anladım, tamam. Görüşürüz.”

Adam Turan’ın sırtını yasladığı duvarın tam kenarında kalan apartmana doğru yöneldi. Turan yine de bakışlarını karşıdan almadı. Sigarasını dudaklarında oyalayarak siyah kabanının yakalarını yukarı kaldırdı. Adam apartmanın kapısını kapatmadan yukarı çıkmıştı çünkü işi kısıydı. Öyle sanıyordu. Daha uzundu, haberi yoktu.

Turan, adamın ardından apartmanın aralık sokak kapısından içeri girdi, dördüncü kata merdivenleri ikişerli üçerli çıkarak vardı. Dudağındaki sigarayı parmakları arasına sıkıştırdı. Daire kapısını açmaya çalışan adamın arkasından sinsice yaklaştı. “Üç.”

Sigarayı adamın ensesine bastırdığı an adamdan acı dolu bir bağırsık çıktı. Ona dönüp hareket edecekken omzundan sertçe kavradı, yuvadaki anahtarı çevirdi. Onun aralığından, kapı açıldı. Adam acıyla elinin altından kurtulmaya çalıştı, umursamadan içeri doğru fırlattı.

“Merhaba, İzak,” diyerek kapıyı arkasından kapattığında İzak karşısında, daha önce görmediği büyüklükteki adamı izlerken olduğu yerde kalakaldı.

Ölmüştü. Artık ölü bir adamdı o. Hayatı boyunca kaçak yaşamış faka sonunda Azrail'ine yakalanmış bir adamdı. Karşısındaki devin elinden kaçması imkânsızdı.

Titreyerek geriye doğru sürünmeye çalıştı. "Sen kimsin? Ne istiyorsun?" "Benim kim olduğuma sen karar vereceksin."

İzak korkuyla başını iki yana salladı. Adamın yüzü karanlıktan dolayı belli olmuyordu. Sanki o an gerçekten bu adam bir insan değil, Azrail'di. İzak korkudan dişlerinin takırdadığını hissetti. Hayatında bu tarzda hissettiği ilk korkuydu bu. "Ne diyorsun?"

"Celladın mı olacağım Azrail'in mi, ona sen karar vereceksin."

İki türlü de ölecekti İzak. Bunu anlıyordu. "Benim bir suçum yok."

"Ne dışında suçun yok?" Koca devin mekanik sesi, bir adım attığı an kısıldı. İzak yutkunarak onun ayaklarına baktı. Turan bir adım daha attı. Adımları, sesi kadar güçlüydü. "Terör suçlarından kırmızı bültenle aranman ve Türk sınırları içerisinde altmış yedi yıl yatarının olmasına rağmen kaçak olman dışında bir suçun..." Turan soğuk bir sesle gözlerini ondan kaçmaya çalışan adama baktı. "Var işte. Çok yanlış kadını kaçırdın ve bu senin altmış yedi yıllık suçlarından daha büyük bir suç."

"Ne istiyorsan veririm," dedi İzak.

"İstediklerimi vermene gerek yok. Ben alacağım zaten."

"Kadını mı merak ediyorsun?" dedi İzak korkudan ne konuştuğunu bilemezken. "O kadını... Tunceli'de tutuyorlar. Kameralara yakalanmamak için çıkmadılar. Tunceli'de bir köy... İsmi bilmiyorum. At çiftlikleri var yakınlarında. Etrafa adamlar diktiler. On beş adam dışarıda, yedi adam içeride. Ben buraya geldim. Buraya geldim çünkü... fotoğraflar var. Yorgi'nin katıldığı davette kaçırdığımız kadının bir adamla dışarı çıktığı fotoğraflar. Onları almaya geldim. Götüreceğim. Kadını konuşturmaya çalışıyorlar. İsmi öğrenmeye çalışıyorlar. Fotoğraflardaki adamla tehdit edecekler kadını. Konuşsun diye. Gerçekten. Bilmiyorum. Başka bir şey bilmiyorum!"

Sesi çıkmadı Turan'ın. Sezin'i tehdit edecekleri adam kendisiydi. Turan'ı kullanarak Sezin'in zaafıyla oynayacaklardı. Turan buna izin vermezdi.

İzak etrafa bakındı. Sert bir cisim aradı. Adama fırlatsa, dikkatini dağıtsa kaçardı belki. Hiçbir şey yoktu çevresinde. Kapana sıkışmıştı. Hissediyordu. Bugün hayatının son günüydü.

"Sana inanıyorum," dedi Turan ve kabanının cebindeki bıçağı çıkardı. Elinde bir kez döndürürken bıçağı izledi. İzak, korkudan adamın hareketlerine dahi odaklanamıyordu. Kış kadar evin içinde, kaçıyordu sonundan. Turan sakince İzak'a baktı. "Ama sen benim sana yapacaklarıma inanamayacaksın."

8 Ocak 2022.

Tam üç gündür emir dışında Turan'ın sesini duymayan Keleş Timi el-lerindeki bilgilerle birlikte adamın kapısında dikilmenin utancından birbirlerine bakamıyorlardı. Evet, Sezin Komutanları ortada yoktu ve halen ortalığa çıkmamıştı. Sezin ortadan kaybolduğu son seferde ikinci günün sabahına gelmiş olmasına rağmen bugün üçüncü günün akşamındalardı ve Sezin Komutan ortaya çıkmamıştı. Hafif bir telaş başlamıştı.

Turan Komutanları tam üç gündür alayda uyku uyumadan sabahlıyor, yemek yemiyor, sakince dışarı çıkıp ya sigara içiyor ya da Keleş ile toplanıp araştırmaların üzerinden geçiyordu. Onun dışında dışarı çıktığını görmemişlerdi.

Hepsinin kulağına haber ulaşmıştı. Sezin Kaza'yı Hera Watson alıkoymuştu.

Albay bile sinirden birkaç askeri elinden geçirmiş, Şükrü'yü peygambere gönderecek kadar pataklamıştı. Alay içerisinde bir gerginlik hâkimdi. En gergini şüphesiz yüzbaşydı.

Korktukları başlarına geliyordu. Sezin Kaza, aylardır mesleğini tehlikeye atan sivilin, elinden öldüğü sanılan Gizem Artcan'ın terörist olmasını öğrenmesiyle ortalıktan kaybolmuştu. Büyük ihtimalle eline düşen adam onun kim olduğunu öğrendiği gibi kafasına sıkıp intikamını alacaktı. İp üstünde bir şeyler bulmak için çabalıyorlardı fakat ellerindeki ipuçları üç gündür yüzüne bakılmayacak kadar küçüktü.

Şimdi hepsinde kuvvetli bilgiler vardı. Cesaretlerini toplayabilmişlerdi. Onlar da yalnızca ilk gece uyuyabilmişlerdi. Her biri iki gündür uykusuz bir şekilde çalışıyordu.

“Sen tıklad,” dedi Özgür, Göktuğ’a.

“Ben niye tıkladıyorum? Serkan abi tıklatsın.”

“Ben ne alaka? Şükrü, tıklad oğlum.”

“Kanka mal mısın ya? Nizami ben tıkladırım dedi ya.”

Nizami şokla ona dönünce Fırat, “Yüz karası herifler,” diyerek kenara itti onları. Kapıyı çaldığında içeriden gelen komut ile kapıyı açtı. “Siz daha büyüyeceksiniz de adam olacaksınız bir de.” İçeri girdi. “Komutanım, yeni haberler var,” dedi masanın ardındaki adama bakışlarını dikerek.

Masada evraklar arasında kaybolmuş, ilk günkü gibi bela bakan ela gözlü adamı görünce bir an içi sızladı. Üstündeki tişörtü sıırılsıklamdı, terden ıslanmış saçlarını kapatan Sezin'in siyah şapkası yüzünü karanlıkta bırakmıştı. Sakalları oldukça uzamıştı.

Bir an durmamıştı. Eline silahını alıp çıksa nereye gidecekti? Uyumak için eve gitse gözüne uyku mu girecekti? Bir şeyleri mahvetmek istiyordu fakat elinde hiçbir bilgi yoktu. Bir an acıdı komutanına. Hepsı üzgündü ama Turan Alp Akkurt belli etmese de aralarında en perişan olardı.

Dışarıdan bakan biri onun hiç etkilenmediğini, yüzbaşı ciddiyetinde askeri için çalıştığını düşünürdü. Evet, ortada askeri için çalışan bir yüzbaşı vardı. Aynı zamanda hayır, karşılarında sevdiğini arayan nefret dolu bir adam vardı. Herkesi ipe dizecek bir adam.

“Toplantı odasında bekleyin, Fırat Demir. Geliyorum.”

“Emredersiniz.”

Dışarı çıktı, kapıyı kapattı. Toplantı odasına yürümeden önce önünü kesen Keleş’e, “Yine toplantı odası,” dedi sertçe. “Başka bir şey demedi.”

Albay kendi odasındaydı. Sezin’in bu çocuklar için anne değerinde olduğunu biliyordu. Kendisi için de Sezin, kızı gibi değerli biriydi. Başına gelenler talihsizlikler silsilesinden ibaretti fakat Sezin hepsiyle iyi başa çıkmıştı. Bu talihsizlikle de başa çıkabileceğini biliyordu. Keleş var oldukça kızının sırtı yere gelmezdi ama Turan varken ayaklarının altına çamur bile bulaşmazdı. İşte bundan emindi. Turan’a bu operasyonu gönlü rahat biçimde vermişti. Albay, tüm meseleyi Turan’a devretmişti. Sadece kendisine bildirilmesini emretmişti. O da Turan’ın başı gözü üstüneydi.

“Abi, ben çok korkuyorum,” dedi Özgür hep birlikte yürümeye başladıklarında. “Turan Komutan resmen kendini saklıyor. Adam gözümüzün önünde ferman yazıyor, görmüyor musunuz? Eline geçen ilk kuvvetli bilgiyle hepsinin anasını sikecek. Uyku bile uyumuyor.”

“Sikmesin de ne yapsın, amına koyayım? Üç gündür yok Sezin Komutan,” dedi Şükrü. “İşin ciddiyetinin farkında olan tek kişi baştan beri oydu. Albay bile ciddiye almadı başta.”

“Ben de çok rahattım. Eskisi gibi hemen ertesi gün gelir dedim,” dedi Nizami kafasını eğerek.

“Eskiden bu kadar büyük müydü oğlum meseleler? İşin içine hep büyük adamlar girdi. Yalnızca yatıp kalkıp dua ediyorum. İnşallah Sezin Komutan’ın kim olduğunu bilmiyorlardır,” dedi Kubat da en önde yürürken.

“Bilseler ne değişecek?” diye sordu Göktuğ korkuyla. O da biliyordu cevabı. Hem de çok iyi biliyordu ama duymak istemişti.

“Bir an beklemez, alırlar canını,” diyerek öfkeyle soludu Serkan.

“Göt ister,” dedi Nizami yine.

“Kaçırmaya da göt isterdi ama dön bak bakayım kardeşim, Sezin Komutan nerede?” diye sordu Fırat.

Toplantı odasına girdiler, masaya kuruldular. Tam ortalarında, kapının üstünde, “Geceler ve Dağlar Bizimdir!” yazıyordu. Keleş büyük bir sükûnetle beklerken o yazının altından çıkan Turan Komutanlarını fark edip ayağa kalkmışlardı ki Turan yalnızca el hareketiyle onlara geri oturmalarını işaret etti. Masanın başına kuruldu.

“Dinliyorum.”

Özgür başladı. “Sezin Komutan’ı alan arabanın plakası beyaz boyayla boyanmıştı fakat o arabanın aynısı, bugün öğlen dört sularında bir çevirmeye yakalandı. Plakada beyaz boya kalıntılarına ulaşan polisler plakayı paylaştılar. 62 KT 129. Tunceli sınırlarına ait. Arabayı izlettik kameralardan. Kamera kayıtlarının kullanılmadığı köy bölgelerinde araç kayboluyor.”

“Kime ait plaka?” diye sordu Turan.

“Ahmet Telkin diye bir emlakçı.”

“Görüşüldü mü?”

“Alaydan birkaç askeri gönderdik, komutanım. Arabasının çalındığını iddia ediyor.”

“Kendiniz de gidin. Kendi dilinizde sorun bakalım, çalınmış mı araba?”

“Emredersiniz.”

“Başka?”

Serkan devam etti. “Süha ve Necip bu sabah Tunceli merkezde görüldü. Biz oraya vardığımızda çoktan gitmişlerdi. Sezin Komutan’ı Tunceli sınırlarından çıkarsalar bile çok uzakta olamazlar.”

“Ya da şaşırtıyorlar,” dedi Turan sakince. Tunceli sınırlarında olduğunu biliyordu. Dün gece İzak gereken bilgileri kendisine vermişti. Arkasına yaslandı, rahat bir şekilde oturup elini masaya yasladı. Parmaklarını vurarak sesler çıkarmaya başladı. “Sezin’den istediklerini alamadılar, vakte ihtiyaçları var. Bu yüzden Süha ile Necip’in arandığını bilerek Tunceli’ye yollamış olabilirler.”

“O kadar zeki olamazlar, imkânsız,” dedi Kubat.

“İhtimaller üzerinde gidiyoruz üç gündür. Elimizde sikten, boktan başka bir şey yok şu an. Farkındaysan imkân kovalayamıyorum artık, Yürek,” diye sertçe konuşan Turan’ı Kubat yutkunarak onayladı.

“Haklısınız, komutanım.”

“Evet?” dedi Turan ondan bakışlarını çekip ortaya doğru. “Süha ile Necip merkezde ne yapmışlar?”

Serkan yutkunarak Fırat’a baktı. “Bir nalburdan pürmüz ve elektrikli mandallar almışlar,” diye kekeleyince Turan gözlerini ona dikti. Serkan ne yapacağını bilemiyor, içindeki öfkeyi de göstermemeye çabalıyordu. O da sinirliydi, o da öfkeliydi, o da artık bir şeylere ulaşmak istiyordu ve ulaştığı

şeyler de böyle aptalca olunca yakıp yıkmak geliyordu içinden. “Büyük ihtimalle işkence için.”

Turan’ın masanın üzerinde ritim tutan parmakları yumruk olunca hepsi oturduğu yerde dikleşti. Turan’ın yüzü saniye saniye gerilmeye başladı. Düşünmekten kaçtığı o ihtimal başında döndükçe o başı koparmak istese de bakışlarını Serkan’dan alarak yutkundu. Kubat’a döndü. “Sende ne var?”

“Hasan konuştu. Birkaç gündür bir şey bilmediğini iddia ediyordu ama en sonunda ötmeyi tercih etti. İstihbarat ve emniyetten de yardım alıp birleştirdim olayları.” Turan bu bilgiyi gereksiz duysa da sessiz kaldı. Kubat hızla elindeki kâğıdı kaldırıp okumaya başladı.

“Gizem Uçar; Orhan Uçar ve Saliha Uçar’ın kızı. Yedi yıl önce karısını da kızı gibi bir terör baskınında kaybediyor Yorgi. Orhan, Gizem’i korumak istiyor. Annesi öldüğü gibi kız Gizem Artcan ismini alıp bir ailenin yanına kalmaya gidiyor. Yani Gizem öldükten sonra rol yaparak Sezin Komutan’ı dava eden aileyle yaşamaya başlıyor. Artcan soyadlılar.”

Detaylar can sıkıcı olsa da önemliydi. Sabırla dinlemeye devam ettiler.

“Gizem yanlarında yaşamaya on yedi yaşında başlıyor. Daha sonra gerçekten gazetecilik okuyarak Eylül 2019’da pek bilinmeyen bir gazetede çalışmaya başlıyor. Uluslararası uydudaki terör kanalları arasında Gizem’in çektiği bazı fotoğraflar yayınlanmış, yani yalnızca Türk gazetelerine çalışmıyor. Kanıtlı bir biçimde terör faaliyetleri ve Türk nefreti barındıran yazıları da var.”

“Yorgi, Orhan Uçar yani,” dedi Turan sadece.

“İşadamı diye geçiyor. Zaten fotoğrafını gördüğünüz gibi davetteki profile uyduğunu görürsünüz.” Kubat ayağa kalkarak bilgisayardan bir şeyler yazdı. “Paravan şirketler, birkaç kuyumculuk işleri derken iyi saklamış kendisini. Yazılmış olan tonla çek, başka paravan şirketlere uzanıyor.” Açılan fotoğraf televizyona yansıtıldı.

Kapı tıklanırken Turan kapıya göz ucuyla dönmeden, “Gel,” dedi. Evet, fotoğraftaki adam Yorgi’nin profiline uyuyordu. Dün gece İzak’tan aldıklarına dikkatlice bakarken Yorgi’nin fotoğraflarını görmüştü. Bu uzun, beyaz saçlı adam Yorgi’ydi.

Aslı içeri girdi.

Kendi müdürlüğünden izinlere danışınca Turan da birkaç kişiyi araya sokarak Aslı’yı operasyona yalnızca bir seferliğine dahil etmeyi başarmıştı.

Dünden beri ara sıra uğruyor, tim ile bir şeyler araştırıyordu. Emniyetten edindiği bilgilerle gelmeden durmuyordu. Ne ihtiyaçları varsa anında

alaya getiriyordu. Şimdi de elinde bir zarf duruyordu. Aslı yavaşça Sezin'in yerine, Turan'ın yanına kurulduğunda Kubat fotoğrafı büyüttü.

"Yorgi'nin kendisi. Hera ile İngiltere'de çekilmiş olan fotoğrafları mevcut." Sırayla fotoğrafları gösterdi. "Orhan Uçar ismiyle birçok devlet adamı ve işadamı tanıdığı var. Her birinin terörle bağlantısı olduğuna eminim fakat araştırma iznim yoktu. Gerekli izinlerin çıkması uzun sürebilir."

"Orhan Uçar'ın telefon sinyalini kontrol ettiniz mi?"

"Ettim," dedi Aslı araya girerek. "En son üç gün önce ikametgâh adresinde, İstanbul'da görünüyor. Daha sonra sinyal kesiliyor. Büyük ihtimalle kullan-at telefonlarla işlerini hallettiler bile."

"Devam?" dedi Turan bıkkınca.

Evet, ellerindeki bilgiler çok güçlüydü fakat hiçbiri Sezin'i kurtarmaya yetmiyordu. Canından can eksiliyordu artık. Üç gündür onsuzdu ve bir saniyeye daha tahammülü kalmamıştı. Sabırsızca vakit geçiriyor, o vakti eline bıçak alıp öldürmenin hasretiyle yaşıyordu. Bıçağı eline alsa öldüreceği yalnızca vakit olmayacaktı fakat yine de bekliyordu işte.

"İzak, Necip ve Süha, Tunceli'ye Hera ile girmişler," dedi Göktuğ. "İlk önce Ankara'ya iniş yapıp Ankara'dan Hera'yı alarak Tunceli'ye varmışlar. Yani Hera serbest bırakılmış. Bir ocakta."

Diğerleri şaşkınlıkla kasılırken Turan sesini çıkarmadan kalkmayı düşündü. Yine elleri boştu yani. Sandalyeden kalkmak üzereyken aklına gelen Aslı'yla, "Sen ne için geldin?" diye sordu.

"Emniyete senin adına bir kargo geldi. Ben de getireyim dedim." Elindeki zarfı uzattı Aslı. "Kimin gönderdiği yazmıyor, yalnızca senin ismin yazıyor."

Turan zarfı yırttıktan sonra içine baktığında gördüğü belleğe kaşlarını çattı., "Kubat," diye seslendi. Belleği çıkararak uzatınca Kubat anlamış gibi kapıldığı belleği bilgisayara taktı. Televizyon ekranından bilgisayardaki hareketleri izlerken belleğin içinde tek bir video vardı, videonun tarihi düne aitti.

7 Ocak 2022 yazıyordu.

Kubat videoyu açarken Turan çatık kaşlarla ayağa kalktı ve sandalyesini öne aldı. Ellerini sandalyesinin başlığına yasladı.

Video açıldı.

"Merhaba Turan sana," diye konuşan Hera'nın sesi ve yüzüyle başladı video. "Ne kadar seni sevse de ben senin bu küçük kız asker o kadar sinirlerimle oynadı ki maalesef ben onunla oynamak zorunda kaldı." Birkaç adımla birlikte kameranın önünden çekildiğinde ilk önce ortamı gördüler.

Bir tür depo gibiydi burası. Daha sonra hepsinden önce Turan'ın gözleri ekranın ortasında olan yüzü buldu.

Bileklerinden sandalyeye bağlıydı. Üzerinde beyaz renk bir kazak, altında o sabah giydiği pantolonu vardı. Ayakları çıplaktı. Kazağı beyaz renginden çıkmış, kan lekelerinden kırmızıya notalar çalmıştı. Saçları ıpsı-laktı. Bakışları ise Hera'daydı. Yüzündeki yaraları fark eden Turan ekrana kilitlendi, elleri altında sıkığı sandalyeden gelen sesi duydu Aslı. Sandalye Turan'ın eli altında can çekiyordu.

Keleş de ayağa kalkıp öfkeyle dikildi. Kubat'ın içine dolan öfke, bir ok-yanusun küçük kaba sığamayışıyla yarıştırdı. Fırat Demir, her birinin çoktan faturasını kesti. Göktuğ Alacak, o saniye ablasını kurtarmak için onun ye-rine geçebilmeyi diledi. Serkan Direk, tüm kaslarının sıkışıp kendisini ne-fessiz bıraktığını hissetti; Sezin Komutan'ını bu hale getirenleri öldürmenin hırsıyla kavruldu. Özgür, kaşınan ellerini ovuşturdu, onlar artık ölü insan-lardı. Şükrü Şeker, seğiren gözüyle dişlerini sıkı öfkeyle; cezaysa kesilecekti. Nizami Yıldırım, aralık dudakları ile hiç bu halde görmediği komutanının halini hafızasına kaydetti, unutmayacaktı.

Sezin'i hırpalamakla kalmamışlardı yalnızca. Sandalyeye bağlı olan bilekleri dahil vücudunun her yeri kan içindeydi. Burun kemerinde olan yaraya bakakaldı Aslı. Sağ gözü kan içerisindeydi en yakın arkadaşının. Gözlerinin etrafı morluklarla doluydu. Dudağı patlamıştı. Elmacıkkemik-lerinde de morluklar vardı. Burnundan akan kanlar dudağındaki kanlara karışmıştı.

Aslı elini göğsüne koyarak korku dolu bir nefes aldı. Onu ilk kez bu kadar kötü ve bu kadar güçlü görüyordu. Sezin tüm yaralarına rağmen gü-lüyordu. Dişleri de kan içindeydi.

“Bu mu şimdiki hamlen? Komutanıma bana yaptıklarını göstermek mi? Kendini geliştirmen lazım, Hera.”

“Ben senden ders almıyor. Sen bana ismini verecek, yoksa öldürecek ben seni.”

“Tüh,” dedi Sezin keyifle. “Çok sevdiğim kocamın, ay pardon hocamın çok sevdiğim bir dersi vardır. Duymak ister misin? Ya da boş ver. İstemesen de söyleyeceğim. Ders beş. Sınırları aşmamak için uğraşırken o sınırların üzerinde olduğunu unutma, Hera. Her an o sınırdan patlayabilirsin fakat geride kalan ceset yalnızca sen olmazsın.”

Turan'ın sağ dudağı yukarı kıvrıldı. Bakışlarını Sezin'in vazgeçmeyen suretinden çekemedi. Direniyordu. Belli ki istediklerini henüz almamıştı. Alana kadar vazgeçmeyecekti. İnadı, katır inadıydı işte. Onları parmağının ucunda oynatıyordu Kaza'sı.

“Yani demek istiyor ki Turan Komutan tanıdığın olduğu için ve Yorgi-” Birden durdu Sezin ve etrafına bakındı. Görememiş gibi dudağını büktü. “Nereye gitti babacığın? Az önce burada tırnaklarımı sökmekle tehdit ediyordu beni. Ayı Yorgi! Neredesin? Buraya gel! Yine koca götünü devirmeye mi gittin? İki dakikada yoruluyor,” diye fısıldayarak kameraya döndü Sezin. “Bir de çok sık götünü kaşıyor. Bence basur,” demesiyle Hera kenardan ona uzatan adamdan aldığı sopayı Sezin’in karnına acımadan geçirince Turan’ın gülüşü kayboldu.

Kurdun gözü, ruhu, damarından akan kanı bile dondu. Sopayı uzatan adamı hafızasına not etti. O sopayı ona yedirecekti.

Sezin’in yüzü öne eğildi, acıyla ofladı. Gözlerini kapattı, biraz bekledi. Sonra tekrar gülerек kafasını kaldırdı, “Neyse,” dedi Hera’ya bakarak. Keyfini hemen toparlamasına ve yediği dayağa rağmen deli gibi davranarak gülmesine Aslı şaşkınlıkla bakıyordu. Neler oluyordu?

“Sınırları aşmamaya çalışıyorsun ama al işte sana örnek, o sınırları aşmamaya çalışırken benim sınırlarımın üzerindesin ve sana yemin olsun sınırlarımı geçmene izin vermeden senin cesedini kargalara yem edeceğim. Fakat müsterih ol, yanındakiler de nasibini alacaklar.”

“Yorgi’ye davette vurmanın, beni Ankara’ya vermenin, Hasan’ı tutmanın cezasını çekecek sen. Kolay değil kol sallamak! Fakat ondan önce bu videoda senin ne halde olacaklarını görecekler. Beni kaçırmanın cezasının neler olacağını gösterecek onlara ben. Turan sana değer veriyor, değil? O zaman senin bu halini canlı canlı izleyecek.”

Sezin’i, Turan’la vurmaya çalışıyorlardı. Turan’ı da Sezin’le. Bu video bu yüzden Turan’a gönderilmişti. Sezin, Turan’ın kendisini izlediğini bilerek kendini ayarlamalı, Turan ise Sezin’i izleyerek kendisini sakın tutmalıydı. İki taraf için de zordu, iki taraf da acı çekiyordu.

“Ders dört,” diye fısıldadı Turan ekranı izlerken. “Düşmanın seni zaafından vurmasına izin verme, Kaza.” Aslı onu duyup şaşkınlıkla baksa da Turan bakışlarını videodan çekmiyordu. İçi kavruluyordu. Sezin’in bu kadar yara almasını beklemiyordu. Çok kötü görünüyordu.

Sezin, Turan’ı duymuş gibi Hera’ya yüzünü buruşturdu. “Of, kızım bir sus be! Ne anlattığını anlamaya çalışırken başım ağrıyor başım. Vır vır vır. Ne anlatıyorsun amına koyayım ya? Türkçe konuşma bari. Sikeceğim senin dil bilgini. Kimden aldın sen bu vasat Türkçe dersini ya? Öf be. Ne bu böyle? Kes lan sesini!”

Bir yumruk daha yemesiyle kafası öne düştü Sezin’in. Sonra birden kafasını kaldırdı, kameraya baktı. “Allah aşkına kapatın şu videoyu. İzlemeyin yani. Hera’nın şu konuşmasına zaten iki gündür katlanıyorum, size

bu eziyeti yaşatamam. Hera'nın Türkçesini dinlememek için tam şu an, o odadaki televizyonu kapatın, yatın, uyuyun. Birkaç..." Duraksadı, kafasında bir hesap yaptı. "Güne geleceğim ben geri. Beni merak et-" Bir yumruk daha yiyince sesini kesti, gülerek kafasını önüne eğdi.

Hera kameraya baktı. "Çok konuşuyor bu kadın. Ben..." Ellerini kafasının üzerine götürüp dayanamıyormuş gibi sıktı. "Katlanamıyor onun sesi-ne. Hiç susmuyor. Kafamı karıştırıyor. Öldürmezse rahat etmeyecek ben." Silkelenerek eğildi Sezin'in önünde. "İsmin ne?"

Sezin dilini yanağına yaslayarak kafasını kaldırıp bakışlarını Hera'nın suratına dikti. "İsmim Yeter, soyadım Yalama. Yeter Yalama. Memnun oldum."

Hera başta anlamaya çalıştı. Kaşlarını çatı fakat sonra Sezin gülmeye başlayınca hırsıyla onun saçlarına asıldı, kafasını arkaya doğru eğdi ve yüzüne öfkeyle, "Ölecek sen, yine hâlâ şaka derdinde," diye konuşunca Sezin kaha kaha attı onun suratına.

"Dikkat et de benden önce geberme."

"Anlat. Her şeyi."

Sezin bakışlarını çekmeden, "Neyi?" diye sordu.

Kamera arkasından gelen o sert, bariton ses konuştu. "Davete nasıl girdiğini."

"Babacığın gelmiş, hadi benim için ona kocaman sarıl," dedi Sezin gülererek. "Ayı Yorgi, Hera'nın başını bir kez okşa. Baba eksikliği çekiyor. Bana öyle söyledi." Hera onun saçını daha da çekiştirince, "Anlatacağım, bırak saçımı kaşar karı," dedi sinirle.

Hera onun saçlarını bırakınca vakit kaybetmeden kafasını Hera'nın burnunun ortasına geçirince kadın çığlık atmaya başladı. Burnunu tutarak geri sendeledi. Acıyla bağırırken Sezin'in ağzından kaha kaha dökülüyordu.

Hera, "Seni orospu!" diye bağırınca arkadaki o ses, "Yeter, Hera! Konuşacak. Uzaklaş kadından," diye konuştu.

"Yeter artık. Canını çıkardılar Sezin'in, hâlâ vurmaya düşünüyor kaktak!" diye bağırdı öfkeyle Aslı.

Hera, "Ne bakıyor siz? Buz getirin derhal!" diye etraftakilere bağırırken Sezin kaha kaha arasından öksürmeye başladı.

Ağzından çıkan kanları kenara tükürdükten sonra kafasını kaldırıp kameraya baktı. "Ben aslında kışı çok severim, biliyor musun?" diye konuştu zorlukla. Turan'ın kaşları çatıldı. "Kış geldi derim heyecanla. Yazı sevmem. Annem hep kızardı bana. *Çocuklar yazı sever sen kışı, ne biçim çocuksun*, derdi. Annem çiftçiydi, bir köy evinde atlara bakardı. Babam muhtarlığın ilerisinde çalışıyordu. Dokuz yaşında salıncaktan düşüp sağ göt lobumu

kırdığım için doktor bana koşmayı yasakladı. Şansa bak ki toparladım. Herkesten hızlı koşuyorum artık.”

Herkes sessizdi. Turan ise çoktan mesajları almıştı. Sezin alakasız bir anda söyledikleriyle oradakilerin kafasını karıştırırsa da Turan'ın kafasında taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

“Askersin, değil mi?” diye sordu Yorgi. “Davete beni öldürmek için mi girdin?”

Sezin bakışlarını yavaşça kameranın arkasına doğru yönlendirince Turan dikkatle vücut dilini izliyordu. İşkence gören, haşat edilen bir kadına rağmen güçlü ve rahattı.

“Askerim, doğru. Tahrir'in içeri soktuğu ajanlardan biri orada olduğu için girdim. Senin için değil.”

“İsmin ne?”

“İsmim...” Gözlerini yukarı kaldırıp, tavana baktı. Biraz düşünür gibi yaptı. “Şeyime Gündoğdu.”

Kenardaki heriflerden biri ilerleyip yumruğunu yanağına geçirince Sezin sesini kesti. Turan o herifin de yüzünü aklına not etti. Yemin etti, o herifin elini kıracaktı.

Sezin kafasını kaldırdı tekrar ve dişlerini sıkarak zar zor yutkundu. “Sen yanıma gelince sana izin verdim,” dedi Sezin kamera arkasına gözlerini dikerek. “Dansını kabul ettim ama sen bir orospu evladı gibi Acemistan'dan bahsettin. Konuştukça gebermeyi hak eden biri olduğunu anladım. İşte o an *bam!* Elektrikler kesildiği gibi yumruğu yedin.” Kahkaha attı kanlar ağzından süzülürken. “Alnına bak. Hâlâ topuğumun izi duruyor!”

“Maskesiz daha güzel bir yüzün vardı. Çok yazık etmişler sana. Mankenlik yapabilecek kadar güzel hatlara sahiptin. Mahvetmişler,” dedi adam ve yavaşça kameranın önüne doğru çıktı. Sırtını kameraya verdi. Uzun, gri saçlarını ensesinde toplamıştı. Üzerinde bordo renk bir takım elbise vardı. Bu Yorgi'ydi. Sezin'e yürüdü yavaş adımlarla. “Neden yüzünü temizleme izin vermiyorsun?”

“Basur ilaçlarını aldın mı, Yorgi?” diye tükürür gibi konuştu Sezin. Ona tiksinierek baktı. “Bulaşıcıysa bozuşuruz.”

“Çok eğlenceli bir kadınsın. Eğlenceli olduğun kadar çekici ve dimdik duruşunla akılları çecek kadar inatçısın. Hayran olunası bir güzelliğin var. Benimle gel, yüzünü temizleyelim. Temiz kıyafetler verebilirim sana.” Sezin'in çenesine dokundu. “Biraz eğleniriz.”

Sezin çenesini onun elinden kurtardı, dik dik ona baktı ve en sonunda aşağı eğilip Yorgi'nin beyaz, kumaş ayakkabılarının üzerine ağzındaki kanı

rükürdü. Kadrajda yüzünün yarısını görüyorlardı fakat yine de Sezin'in neler yaptığı belli oluyordu. "İman hiç hoşuma gitmedi."

Nizami ile Şükrü elinde olmadan güldü. Kubat, dudağının kenarıyla sırıttı. İşte tanıdığı Sezin buydu. Akıl oyunları ile bıktırır, dalga geçerdi milletle. Fırat, gururla kız kardeşini izliyordu. Göktuğ da Aslı'ya *bak o benim ablam*, der gibi baktı. Aslı şaşkındı, arkadaşını ilk kez böyle görüyordu. Serkan ve Özgür, düz bir suratla izliyorlardı çünkü Sezin Komutanlarının haline onların da canı yanıyordu.

Yorgi sinirlenmedi, aksine keyifle güldü. "İma mı? Hadi ama. Belki sonra bir kahve içer ve senin kim olduğun hakkında konuşuruz."

Elini kaldırıp Sezin'in ıslak saçlarını kulağının arkasına itip yüzünü okşayınca Turan sandalyeyi öfkeyle kenara fırlattı. Aslı sandalye kendisine gelecek diye tedbirle ayağa kalktı, ondan uzaklaştı.

Nizami uzandı, omuzlarından nazikçe tutarak onu kenara çekti. Aslı korkudan gözünden düşen yaşları tutamadı. Çok dolmuştu, günlerdir ağlamıyordu, çocukluk arkadaşına sürpriz yapmak için Tunceli'ye tayin istemişti. Böyle bir sahnenin ortasında bulunmayı beklemiyordu.

Çocukluğu işkence görüyordu ve onun eli kolu bağlıydı. İçindeki o hüznü kızı tutmadan ağlamayı sürdürdü. Nizami onun saçlarını okşadı ne yapacağını bilemez gibi.

"Bu güzel kadınla kahve içmeyi herkes ister. Şartları göz önünde bulundurursak şu an beni kabul etmekten başka şansın yok."

Kubat yaklaşacakken Turan öfkeyle parmağını ona doğrulttu. "Siktir git," dedi ve aynı anda videodaki kadından da aynı şekilde, "Siktir git," lafı yükseldi.

Turan artık öfkeden tir tir titriyordu. Bakışlarını yine videoya çevirdi ama ne faydaydı. Sinirden her şeyi darmadağın etme isteği, televizyonu kırmasını fısıldıyordu. Soğukkanlı olmak istiyordu. O bir askerdi fakat tüm iradesini mahveden bir durumun içindeydi.

Hayatını elleri arasında bahçeye çeviren kadını kan revan içinde bırakmışlardı. Bahçeden pis kokular yükseliyordu. Hayatı savaş alanıydı.

"Biraz sohbet ederek birbirimizi tanırız. Olmaz mı?"

"Hayır," dedi Turan ve sonra birden bağırmaya başladı. "Hayır, kabul etme. Sohbet falan etme, tanıma. Hayır de! Olmaz de! Bir kere de olsa hayır de!"

Sezin durdu ve düşündü. "Ellerimi bağlamayacaksanız olur," dedi.

Turan masanın üzerindeki bardağı alıp fırlattığında bardak duvarda tuzla buz oldu. Aslı kafayı yiyecek gibiydi. Sezin yanlış bir yoldaydı. Aslı kız kardeşinin halinin hüznüyle Nizami'ye sarıldı. Nizami onu odanın ucuna

alarak korumaya çalıştı. Kolları arasında küçülen kadının kulağına, “Bir şey yok, sakın ol. Buradayım,” diye fısıldadı da Aslı onu duymuyordu.

Keleş sesini bile çıkarmadan nefesini tutmuş, Turan’la ekrandaki olayları izlemek arasında gidip geliyordu. İki görüntünün arası çok büyük bir kıyameti bildiriyordu. Kıyametin sahibi burada, kıyametin mekânı oradaydı.

Sezin Kaza, Sezin Kaza’lık yapıyordu ama Turan Akkurt da Turan Akkurt’tan başkası değildi işte.

Yorgi’nin sesi yükseldi. “İşte o riski inan bana alamam, güzelim.” Arkasını dönerek kameraya baktı. Yüzünde yeni olduğu belli olan bir morluk gördü Turan. Kaşları çatıldı. Sezin’i gerçekten zapt edemiyorlardı, değil mi? Asla rahat durmuyor, akıl oyunları oynuyordu onlara. Buna rağmen hâlâ zorluyorlardı. Onu konuşturabileceklerini düşünüyorlardı.

Sezin’sen... eğleniyordu işte sadece.

Yorgi kameranın arkasındakilere, “Hera’nın bahsettiği adama gönderin videoyu,” dedi kamera kapandı.

Keleş, bakışlarını Turan’a çevirdi.

Turan geri adımlar atarken, “Tunceli’deler hâlâ. Nazımiye’nin Yazgeldi köyü var. Mesaj veriyor Sezin. Büyük ihtimalle ya gördü ve tanıdı köyü ya da oradakilerden duydu. At çiftliği olmalı yakınlarında. Derhal hazırlanın, operasyona çıkıyoruz,” dedi ve kimsenin bir şey demesine izin vermeden dışarı çıktı.

Çalan telefonunu hissedince adımları kapının önünde duraksadı. Ekrandaki, gizli numaraydı.

Telefonu açıp kulağına götürdü. Karşı taraftan gelen sessiz nefesi duyunca bakışlarını karşı duvara çevirdi. “Seni kendi ellerimle öldüreceğim,” dedi sadece Turan. Nefesin sahibi güldü. “Yalvarmana izin vermeden keseceğim nefesini. Hızlı, acılı ve korkunç bir ölüm hediye edeceğim.”

“Demek sana gönderdiğim hediye eline ulaştı. Seyir zevki yaşadın mı?” diyen adam ile birlikte güldü Turan hastalıklı gibi. “Ben ne zaman onun yüzüne baksam içimde bir zevk uyanıyor. Gerçekten sevgilin çok güzel bir kadın.”

Turan’ın mantığına sarılmaktan başka çaresi yoktu. Kışkırtılmaya izin vermemeliydi. Bağırıp çağırmanın ne faydası olacaktı, bilmiyordu. Saklıyordu. Tüm öfkesini, tüm icraatini son ana saklıyordu.

“Çok zeki bir kadın fakat ismini vermemesi beni haddinden fazla sinirlendiriyor. Gerçekten. Ben yalnızca onunla sohbet etmek istemiştım.”

“Sen ne saçmalıyorsun lan? Ona daha fazla ne yapabilirsin amına koyduğumun yavşağı? Ne istiyorsun?” diye bağırdı.

Duydukları bağırişla Keleş hemen toplantı odasından çıktı. Turan'ı ileride gördüklerinde oraya ilerlemeye başladılar.

"Ondan ne istiyorsun?"

"Yolumu kesmenin cezasını çekmeliydi. Adamlarımı sıkıştırmanın faturası kesilecekti, yalnızca ben biraz geç kaldım," dedi Yorgi ve derin bir nefes aldı. "Ve ayrıca bu güzelliğin ismini öğrenmek hakkım diye düşünüyorum."

"Senin hakkın ne biliyor musun? Senin hakkın benim ellerimin arasında son nefesini vermek. Duyuyor musun lan beni? Ne yaptın ona? Söyle! Kayıt dün geceye ait. O nasıl şu an? Ona dün ne yaptın?"

"Hakkını aldı."

"Seni vereceğin hakla birlikte sikeceğim, bekle. Onun canını yaktığın her saniyeyi fitil fitil burnundan getireceğim. Aklının ucuna gelmeyen acılar çekeceksin elimden!"

"Bu sohbet çok uzadı, asker. Gel, bir anlaşma yapalım. Sen bana Hasan'ı geri ver. Ben de bu ismini bilmediğim hoş bayanı kendi ellerimle sana teslim edeyim. Ne dersin?" Turan sesini kesip kafasını kaldırdı.

Kubat, Turan'ın tam yanında durdu ve kaşlarını çattı.

"Hasan'ı mı istiyorsun?" diye sordu, Fırat kafasını iki yana salladı öfkeyle. Olmazdı. Onlar askerlerdi. Anlaşma yapmazlardı. "Şöyle bir şey var, Yorgi. Ben aptal bir adam değilim. Senin gibi kansızlara güvenmek benim kanımda yok. Varlığıma ters."

"Ben yalnızca bir anlaşma sundum."

Turan kaşlarını çattı. Etrafa bakınırken gözüne çarpan Nizami ile gözlerini kıstı. Nizami sinirden mosmor olan boynuyla yanı başında tuttuğu Aslı'nın parmaklarını nazikçe okşuyordu. Aslı ise bunca gerginliğin arasında narin ve sevgiye ihtiyacı olan biri gibi Nizami'ye sığınmıştı.

"Ben seninle anlaşmaya varmam. Kafanı sıkar, sevaba girerim." Turan, Nizami'den bakışlarını çekmeden, "Ben Hasan'dan alacağımı aldım, Orhan. Artık işime yaramaz." Yorgi'nin sesi kesilince güldü Turan. "Orhan Uçar," dedi adama ismiyle seslenirken. İsmi bildiğini hissettirdi. "Boş ver. Hasan bende kalsın. Senin de işine yaramaz. Sana ulaşmamı bekle. Yakın zamanda tekrar görüşeceğiz." Telefonu kapattı.

Oradaki herkesi tek tek yok edecekti. Merhamet etmeyecekti. Ayaklarına kapanmalarına bile izin vermeden hepsinin canını alacaktı. Yemin ediyordu. Sezin Kaza için bir kez daha yemin ediyordu.

20. TABANDAKİ DUMANLAR

8 Ocak 2022. Tunceli. Sezin Kaza.

Kulağıma dolan at seslerinden başım ağrıyordu. Sürekli kişniyorlardı, bir tek geceleri susuyorlardı ama bu gece de aksi gibi susmayacakları tutmuştu.

Onların sesini duymamak için aklımı başka şeylerle oyalıyordum. Mesela bakışlarımı karşımdaki kadından çekmemeye dikkat ediyordum. Burnunu çatlatmamın üzerinden kaç saat geçmişti bilmiyordum fakat buraya gelen bir doktor olmalı ki ne zaman yanıma gelse kan işeyen burnu şimdi düzelmiş görünüyordu.

Biri de bizim burna baksaydı iyiydi, Seziş. Kaç gün oldu bilmiyorum ama kırıkların ve çıkıkların olduğuna eminim. Bize yakışmıyor yani, ondan diyorum.

Islık eşliğinde kendime bir melodi uydurarak eğlenmeye, atların sesini bastırmaya başladım. Hera karşımda oturmuş, bardak altlığıyla birlikte çayını içiyordu. Elinde de bir tablet vardı. “Sessiz ol.”

Islığımın sesini daha da artırdım gıcıklığına. “Hadi mare, çikolata çikita,” diye de ıslığıma sözler yazdım.

Hera elindeki tableti sıkınca oflayarak kenara koydu. Bakışlarını bana dikti. “Ne istiyor sen?” diye sordu.

Göz devirdim ve başımı öne eğerek ıslığımı kestim. Beynime bıçak sokup çeviriyorlardı sanki o konuştuğum. “Konuşma. Türkçen sinirimi bozuyor.”

“Su mu istiyor? Üç gündür su içmiyor sen. Su verebilirim.”

“Senin vereceğin suya ihtiyacım yok.”

“Dudakların kurumuş, asker. Yakında konuşamaz hale gelirse sen olmaz. Bize bilgi vermen lazım.”

“Korkak bir kadınsın.” Gözlerimi baya baya ona baktım. “O kadar vurdun, ben sana dokunduğum gibi kaçtın. Niye benden uzakta kalıyorsun? Gelsene yakınım. Ama gelemezsin. Bu kadarsınız siz işte.”

“Biz?”

“Vatan hainleri,” dedim kafamı yukarı çevirip tavana bakarken. “Mesela biz sizler gibi vurup kaçmayız. Siz seversiniz bu taktiği. Vur kaç.”

“Siz ne yaparsınız?”

“Vururuz,” dedim, kafamı düzelttim. “Vururuz, vururuz, vururuz,” diye onun gözlerinin içine baka baka konuşunca yutkundum. Güldüm ona sadece. “Yorgi babacığın, elimdeyken Hasan’ı sattığını biliyor mu?” diye sordum keyifle.

“Ben Hasan’la değil, Yorgi ile çalışıyor. Satsam bile bir şey fark etmez.”

“Evet, Hasan öldü zaten.”

“Ne?”

“Öldürdüm Hasan’ı ben.” Kaşlarını çatı. Onlarla oynarken oldukça eğleniyordum. Gülmemek çok zordu, ben de haliyle gülüyordum. Ne yap-saydım? Hera bana korkuyla bakınca yine güldüm. Düz bir ifadeyle ona bakarken, “Tamam, sor,” dedim sonra. Boğazımı temizleyerek ciddileştim. Etrafta dikilen adamlar beni ifadesizce izliyor gibi görünse de onların da şaşkın olduğunu anlıyordum ben. *Ne yapıyor bu deli* diyorlardı.

Şanımız önden yürüyor, Seziş. Bir bizde bir de Hürrem Sultan’da var bu delilik. Hürrem 1, Deli Komutan 2.

“Ne sorayım?” diye sordu Hera.

“Ne istiyorsan.”

“Hasan’ı öldürdün mü?”

“Hayır. Gözlerini oyduk ama. Göremiyor.”

“Ne?”

“Bu soru geçti. Sıradaki.”

“Bilmediğim bir şey söyle,” dediğinde kapanmak üzere olan şişmiş sol gözümle zar zor ona baktım. Yediğim yumruklar, sopalar, işkenceler yüzün-den güzelim yüzüm sanat eserine dönmüştü. Eminim ki suratım Yıldızlı Gece’ gibi karmakarışık. Üç gündür ne su içiyor ne de yemek yiyordum. Bu halde dayak yiyip duruyordum. Sinir bozucuydu.

“Cennet Mahallesi cennette çekilmedi.”

Dudakları aralandı. Anlamlandırmaya çalışmasını izledim keyifle. Di-limi çıkarıp dudaklarımı ıslattım, “Ne oldu? Dumur oldun sanki?” diye sorduğumda öfkeyle ayağa kalktı ve sinirli sinirli bana ilerlemeye başladı.

Gerindi ve burnumun tam ortasına yumruğunu çaktı. Acıyla dişlerimi sıktım. “Tamam, bu biraz ağırdı,” diyerek kafamı eğdim ve derin nefesler almaya çalıştım. Burnumun içindeki kanlar kuruduğu için nefes almak çok zordu. Ağzımdan nefes alınca da diş etlerim sızlıyordu. Bokun içindeydım aslında. “Yani Cennet Mahallesi’nin cennette çekilmemesi bilgisi sana da ağır geldi, ben anlıyorum.”

“İsmin ne?”

“Dudu Peri.”*

Kenardaki adamlardan birinden deri bir sopa aldı, sırtıma geçirdi. Öne eğilerek öksürdüm. “İsmin ne?”

* Ressam Vincent van Gogh tarafından yapılan yağlı boya.

** Sihirli Annem isimli bir televizyon dizisindeki karakterlerden biri.

“Bir bilgi daha. Sihirli Annem’deki ‘Taci’ konuşuyor gibi görünsün diye krem peynir yediriyorlarm-” Sopayı bir kez daha geçirdi sırtıma. Dişlerimi sıkarak acıyı saklamaya çalıştım. Kafamı iki yana sallayarak oynayan beynimi yerine getirmeye çabaladım. Artık onlar vurdukça beynim sarsılıyor, odağım kayıyor, gözlerimin önü bulanıklaşıyordu. Öksürerek toparlandım. “Tamam, bu da ağır bir bilgiydi. Kabul ediyorum.”

Birkaç adım geri gitti, kafasını iki yana salladı. “Yok, anlamıyor bu. Ben ne kadar dövse de susmayacak. Yorgi nerede kaldı? Ben gelene kadar sandalyede tutun demişti.”

Ah, evet. Dün gece kahve içerken suratına sıcak kahveyi fırlattığım için kafamı eski mermere vura vura kafatasımı ağır hasara maruz bırakmıştı. Ben de onu yakmıştım. *Win-win.*”

En azından yüzümdeki kanları temizlemişlerdi. Etrafı daha iyi görebiliyordum. Tabii, temizlerken beni bir varil suda boğa boğa sorguya çekmişlerdi ama sorun yoktu. Serdar Köktür eğitiminden geçen bir asker olarak bunlar sinek ısırtığı diyebilirdim. Kaşındırıyordu sadece.

Dirayet denince sen, zorluk sen be kadın. Tarihe yazsam sığmazsın, Seziş. Taşaklar deyince desen beton yetmez.

“Gelir birazdan, Hera Hanım,” dedi adam sert sesiyle. Hera saçlarını ensesinden toplayarak etrafta birkaç adım attı.

“Beni kaçırırken çok iyi bir şekilde, etrafıca düşündün değil mi, Hera? Sonuçları hafif olmayacak.”

“Ben ne yaptığını çok iyi biliyor, asker.”

“İyi, güzel. En azından başına geleceklere izin var.”

“Başına gelecekler diyor sen, ne demek istiyor?”

Gülümsedim Hera’ya. “Çok değer verdiğim bir insan bana söz vermişti,” diyerek başımı iki yana yatırdım. Bileklerimde olan zincirlerden ve oturduğum sandalyeden sıkılmıştım. Boynum da tutulmuştu sanki hafiften. Kafa dansı yapsam rahatlardım. “Bir şeylere izin vermeyecek, emredecekti. O sözünü gerçekleştirsin diye onun emri gelene kadar sana bir şey yapmayacağım.”

“O kadını öldürmene izin vermeyeceğim. O kadını öldürmeni emredeceğim,” demişti Alp. Ben de Sezin’sem o sözünü tutabilsin diye bekleyebilirdim.

Hera güldü ve bana bir adım atıp yumruğunu elmacığıma güzelce koydu. Başım yana savruldu. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim sakince.

* Dizide rol alan köpeğin ismi.

** Herkesin lehine bir durumun oluşması.

Ben seni tanıyorsam beklemezsin, Seziş. Sen bu kadının eşrefini kaydırmazsan âlem içine çıkacak yüzümüz olmaz. Tükürürler suratımıza kızım.

“Sen bu haldeyken böyle konuşamaz benimle. Yorgi yolda. O zamana kadar çeneni kapalı tutacak sen. Yoksa ben elimi rahat tutmayacak.”

Kafamı düzeltirken güldüm ve sakinliğimi korumak adına burnumu çektim. “Belki kendimi tutamam,” diye açıkladım onu duymamış gibi ısrarla. “O zamana kadar yapacaklarım da hiçbir şey sayılsın nezdinde. Asıl sürprizi sona saklıyorum.”

“Kendine çok güveniyor sen, asker.”

Tehlikeli bir gülümseme doğdu yüzümde. “Vatan sağ olsun.”

Şu an beni aradığına emin olduğum ve bu işten sorumlu olan herkesi diri diri yakabilecek olan arkamdakiler sağ olsun.

Turan'ın halini düşünemiyorum, Seziş. Çektikleri video ona gittiyse herkesi sıradan geçirerek gebertecek. Bunu bildiğin için dayandın, acı çekmiyormuş gibi yaptın. Acı eşiğin her zaman yüksekti fakat üç gün boyunca her dakika yediğin yumruklar, sopalar, nefessiz bırakmalar bir tık aştı bizi.

O videoyu görmüş olan Turan'ı ben de düşünemiyordum. Acımazdı hiçbirine. Ben de acımazdım, o üzülmessin diye acıyamazdım o an videoda. Canımın acısıyla attığım kahkahalar diş etlerimi bıçakla kesiyorlarmış gibi aklımı oynatmıştı. Ona rağmen canım için dayanabilirdim. Zaten şu birkaç günde onun için katlanıyordum.

Evet, elime doğru düzgün bilgi geçmemişti ve açıkçası kendimi tanıtmadan da elime bir şey geçmeyecekti ama Hera'yı öldürmem lazımdı. O aptal orospuyu elimde parçalara ayırmadan önce Alp'in bana sözünü verdiği emri bekliyordum. Yoksa şimdiye çoktan buradan çıkmıştım.

Yandaki herife baktım. “Şu kel, top sakallı arkadaşınız nerede?” diye sordum. “İki gündür görünmüyor ortalıkta.”

“İzak mı?” diye sorunca, “Hıhı, o,” diye cevapladım. “Biliyor musunuz nerede olduğunu?”

Birbirlerini baktılar. O sırada Hera, “Konuşmayın onunla!” diye bağırdı. “Aklınızı çeliyor.”

“Ben biliyorum. Geberttiler onu çoktan ama dua edin, siz onun kadar kolay ölemezsiniz. Hem yalvarmanıza da izin vermez.”

“Kim?”

“Gelince görürsün,” dedim ve öksürerek etrafa öylesine bakınırken ilerideki kapıyı açmaları ile içeriye Yorgi girdi. Ardından şu kıvrıcık saçlı çocukla kankisi geldi. İsmi bilmiyordum onların. İzak'ı da az önce öğrenmiştim.

“Yorgi, İzak'ı paketlemişler. Sıra sende mi dersin?”

“Kaldırın şunu,” dedi Yorgi beni dinlemeden. “Havaya bağlayın.”

“O ne demek?” diyerek iki tarafıma baktım. Bana yaklaşan ikiliye kaşlarımı çattım, “Yaklaşma. O ne demek lan? Havada ne yapacağım? Bakugan mıyım ben? Uzak dur, kelleni ilerideki atlara yediririm. Uzak dur!” diye bağırdım.

Ellerimi sandalyeden çözerlerken tepinmeye çalıştım ama sonra birden tepinmeyi kestim. Karşı koymaya mecalim kalmamıştı. Yorgi’ye attığım kafa, tükürükler ve sıcak kahveyi yüzüne boca etmem ona hediyeimdi. Hera’yı da elimden geldiğince haşat etmişim. Daha fazla karşı koyamayacaktım.

“Neyse ya, zaten bitmişim. Düştük bir boka mis gibi koka diye boşuna demez babaannem,” dedim göz devirerek. Beni çözdükten sonra ellerime zincirleri geçirirken bir tanesi de bedenimi kucaklamış, havada tutmaya çalışıyordu.

Biraz gücüm olsa... onları savunmasız bırakabilirdim ama tükenmiştim. Açtım, susuzdum, cansızdım.

Karşılıklı iki duvarda geniş çaplı askı kancaları vardı. Oraya bağladıkları zincirlerin ucundaki kelepçeleri kollarıma geçirdiler, iki duvar arasında beni havada tutan herif bırakınca asılı kaldım. Ayaklarımı yere basmaya çalıştım. Parmak uçlarım yere değdiği için şanslı mı sayılırdım, bilemiyordum.

Oynayalım, Seziş. Her şeyi biliyormuş gibi oynayalım. Zaten vaktimiz kalmadı. Eğer Turan videoda verdiğimiz mesajı alamadıysa şansımız yok. Bir şeyler öğreniriz diye dayandık, öğrenemedik. Turan da gelmezse bok yoluna kurban gideceğiz. Kendi başımıza buradan çıkacağımız vakit çoktan geride kaldı.

Kafamı karşıma kaldırdım. Yorgi bana doğru ilerlerken yutkunarak kafamdaki oyuna odaklandım. “Gizem,” dediğimde herkes birbirine baktı. Yorgi donakaldı. “Şu ölen gazeteci. Kuzey Irak’ta Keleş Timi ile Yassou operasyonuna katılmış. Şanslı kızmış. Her gazeteci öyle bulunamaz operasyonlarda.”

Yorgi bana dimdik bakarken ağzımdaki kanı yere tükürdüm. Ağzımın içinde yediğim yumruklar yüzünden açılan yaralar vardı. Yumruklar yanaklarıma patladıkça dişlerim ağzımın içerisini kesmişti. Ağzımdaki yaraları dilimle okşayarak birkaç saniye acıya alıştırdım kendimi. “Neydi amacınız?” diye sordum. “Gizem Artcan’ı operasyona siz mi yolladınız?”

Yorgi sinirlense de soğukkanlı kalmaya çalıştı. Karşımda hiç şansı yoktu. “Gizem başarılı bir gazeteciydi.”

* Japon-Kanada anime televizyon dizisindeki yaratıklara verilen isim.

“Ne için yolladınız onu oraya?” Güldüm kanlı dişlerimle. “Amacınız Keleş Timi’ni terör medyasına yaymak mıydı? Tahrir’i sıkıştıran Keleş Timi bu mu diyecektiniz medyaya? En güçlü siz olacaktınız, değil mi?”

Yorgi beni göz hapsine almışken yandan bir adam buz gibi su dolu kovayı yüzüme çarpınca gözlerimi sımsıkı kapattım. Bir soğuk sardı etrafımı. Karnımda varlığını o ana kadar hissetmediğim yara, soğuk suyla birlikte cayır cayır yandı.

Ruhum yeterince darbe almamış gibi bir de üşümeye başlayınca titreyerek bacaklarımı karnıma doğru çektim. Kollarımla zar zor tutunuyordum zincirlere. Ayaklarım yere basmıyordu. Beynimin kıvrımları genişleyip daraldı. Dişlerimi birbirine bastırarak dayanmaya çalıştım.

“Bunları nereden biliyorsun?”

Başımı öne eğmiş, dişlerim birbirine çarpa çarpa konuşmaya odaklanmıştım. Çok soğuktu. “Sen benim sorularımı cevapla, ben de senin. İkimiz de kârlı çıkalım,” dedim. Kafamı kaldırdım zar zor. Tipsiz Yorgi’ye odaklandım. “Bunları nereden biliyorsun dediğine göre, doğru sözlerim. Gizem’in amacı medyaya yüzleri yaymaktı çünkü Keleş Timi, Türkiye’de en merak edilen timdi. Yanlış mıyım?”

“Gizem işini yapıyordu,” dediğinde, “Gözlerime bak, Yorgi,” dedim ısrarla. Bakışlarını gözlerime kaldırdı. Zar zor ona bakıyordum ama bana odaklanmalıydı. Bir tür manipülasyon yöntemi. Gözlerine bakarken hipnoz edersen insandan doğruları duyardın. “Gözlerime bak ve söyle. Gizem ne için oradaydı?”

“Keleş’in fotoğraflarını çekip ifşa etmek için,” dedi. Acı çekiyordu. Gözlerinden görebiliyordum. “Bir tek Gizem vardı. Sınıra bırakıldı ve sonra Keleş’in koruması emredildi. Göz yummak zorunda kaldım. Kabul etmek zorunda kaldım.”

Kızını feda mı etmişti? Ondan bunu mu istemişlerdi? Bu nasıl bir babaydı? Var olmayan devlet uğruna, kıcı kırık, ortada olmayan bir hırs yüzünden kızını öne mi atmıştı?

“Ne yaptın sen?” dedim ona hiçbir ifade içermeyen suratımla. İfade içermiyordu çünkü kaslarım iflas etmişti fakat dehşet içindeydim. Kulaklarım duyduklarına inanamıyordu. “Kızını teröre kurban mı ettin?”

“Sen...” Dehşet içinde kafasını kaldırdı. Gözleri odağını bulmaya çalışır gibi etrafına baktı ve sonra kenarda bulduğu yırtık bir muşamba ile üzerime yürümeye başladı.

Hızla konuşmaya başladım. “Kızını ortada olmayan bir devlet uğruna, küçük çocukların canları uğruna, terör uğruna öylece bıraktı-”

Kafama geçirilen muşambayla zaten aldığım iki miligram nefes de kesilmiş oldu. Nefesim içime kaçarken ölüyormuş gibi hissetmeye başladım. Burnumdaki kuru kanlar, nefes almaya çalıştığım için burnumun içini daha da yaraladı. Ağzımdan almaya çalıştığım nefesle muşamba ağzımın içine girdi. Gebereceğim sandığım an çekilen muşambayla öksürerek öne eğdim kafamı. Nefes almak için uğraştım. Sağ gözümünden düşen yaşı hissettirdi.

Acı, soyadımdı. Titreyerek küçüldüm. Kollarım havaya asılı olduğundan bedenimi acıyla küçülttüğümde kaslarımın yırtıldığını resmen hissettim. Gözlerimi kapatarak nefes dilendim ama ne çare... Nefes, bir asır kadar uzaktı.

“Sen, Gizem’in kızım olduğunu nereden biliyorsun?” demesi ile öksürmeyi kesemedim. Boğazım yanıyordu. Gözlerim yerinden çıkacaktı artık. Nefes almaya çalışarak kafamı kaldırmaya çalıştım. Allah’ın belası herif yüzünden ölecektim burada. Bir soruma cevap alma uğruna at boku kokan yerde geberip gidecektim.

“Önce benim sorularım,” dedim kısıp, canhıraş bir sesle. “Sonra sen. Söz, sorularına cevap vereceğim. Önce sen anlat.”

“Sezin Kaza ve Keleş ifşa olduğu an fotoğraflar medyaya koyulacaktı. Medyada gören örgütler peşlerine düşecekti. Sezin Kaza’nın ismi ile ne kadar peşinde olsalar da adamın yüzünü bilmedikleri için bulamıyorlardı. Ne internette ne de kaynaklarda fotoğrafı vardı. Birinin onların arasına sızması gerekiyordu. Gizem’e emretiler. Gizem ise onlara değil, bana getirecekti fotoğrafları.”

“Devam et,” dedim acıyla kıvranırken. “Fotoğrafları sana getirecekti çünkü Tahrir’i indirmek istiyordun. Sezin Kaza’yı Tahrir değil, sen öldürürsen Tahrir’in devri bitecekti.”

“Evet!” dedi hırsla. Aynı dilden konuşmamıza seviniyordum çünkü gerçekten hissedemiyordum. Hislerimi kaybetmişim. Nerem acıyordu, seçemiyordum. Acıyordum ama neresiydi, bilemiyordum. “Tahrir hak etmiyordu. İki soysuz Yahudi’nin gelip de yıllardır uğraştıklarımın üzerine konmasına izin veremezdim. Ara buluculukla onun neler yaptığını çözme-ye başladım. Ondan önce bir şeyleri yapmaya başladım.”

“Ta ki kızını hırsın uğrunda kaybedene kadar.”

“Böyle olsun istemedim,” dedi acıyla. “O benim elimdeki tek varlıktı.”

“Kim emretti?”

“İsmi bilmiyoruz,” dedi.

“Ama lakabını biliyorsunuz,” demeye çalıştım öksürerek. Bu işlerde asıl isim kullanılmazdı. Hepsinin bir lakabı vardı.

“Sidar,” dediğinde kafamı eğerek güldüm. Artık burnumdan çıkan sıvılarla ilgilenemiyordum. Bir de başıma malca bir lakap çıkmıştı, bu da komiğime gitmişti. “Lakabı Sidar. Biz öyle biliriz. İçeriden, görünmeyen taraftan olduğunu biliriz. Emirleri o verir, içeriği o ayarlar. Tahrir’in işlerini o halleder. Bize içeride bulunma şansı veriyor.”

Kimdir bu yarak ayıptır sorması, Seziş?

“Sidar,” dedim ve yutkundum. Boktan lakap konusunda birbirleriyle yarışarlardı. “Asker mi?”

“Ya da devletten,” dedi Yorgi bana anlamaya çalışan bir tavırla yaklaşıp-ken. “İçeriden.”

“Derin devletten. Tabii ki derinden.” Başımınla onaylayarak daha da güldüm. Hızlıca halletmeliydim. Sorularına cevap veriyordu. “Ruh hastası biri.”

“Sidar’a ait bildiğim tek şey her şeyi çok basit bir şekilde halledebilmesi. Her şeyi hallediyor. Eli, kolu uzun. Gizem’i Keleş’in yanına sokan da oydu. Beni davete sokan, Tahrir’i kaçıran...” Yorgi durduramıyordu kendisini. “Sidar, güçtür. Sen ona ulaşamazsın, o sana ulaşır.”

Sidar, Sidar, Sidar... Bilincini kaybediyorsun, Sezin. Bu ismi unutma. Sidar. Sakın aklından çıkarma. İsmi Sidar. Teröre destek veren bir devlet adamı. Uyan!

Bilincimi açık tutmak zorlaşmaya başladı. “Yalvararak öldü,” dedim kısık bir sesle.

“Ne?” diye sordu. Yanımdaki Hera ise kasılarak bana döndü. Şok içindeydi. Duymuştu.

Yutkundum. Kafamı daha da eğdim. “Acı içinde bana yalvarırken...” dediğimde Hera, “Sus,” dedi ve kenara doğru hızla yürüdü. Kenardaki bir şeyi kaptı, bense gülmekle meşguldüm.

Aylarca yaşadığım her şey bir kurmacaydı. Korkularım, kâbuslarım, yaşadığım her türlü travma boşunaydı. Elimden hiçbir sivil ölmemişti. Mesleğimden menedilmem için bir oyun oynanmıştı bana. Sidar her kimse benimle ve Keleş’le kişisel bir sorunu olan ruh hastasının tekiydi. Her şeyi kontrol ediyor, her an benimle oynuyordu.

Bir mesele vardı. Beni bitirmek istiyordu. Tahrir’e de beni bitirmesi için iyilik yapıyor olmalıydı. Kafamı toparlayamıyordum.

Ben kimdim ve kimin kuyruğuna farkında olmadan basmış, ezmiş, toz etmişim?

Gizem bir sivil değil, teröristti. Bana bir terörist emanet edilmişti. O terörist gözümün önünde öldürüldü diye aylarca uyku uyuyamamıştım.

Bu sinir bir ömür yeterdi. Anlatamıyordum. Bunca zaman boşuna acı çekmiş, boşuna kendime eziyet etmişim.

Ben bir sivilin ölümüne yol açan katil değildim.

Büyük ve güçlü ateşin çıktığını fark edince kafamı kaldırdım. Elinde uzun pürmüzü tutan Hera'yı görünce yüzümdeki neşe soldu. Hera'nın tam arkasında ise kurulan kamerayı fark ettim. Kaşlarım çatıldı. Kafamı iki yana salladım. Geçmişten bir kız, mutfaktan ağzındaki suları silerek çıktı.

"Baba, buyur. Sigaran."

"Nerede kaldın lan sen?"

Göğsüm hızla inip kalkarken, "Ders dört," diye fısıldadım. Hera yaklaştı. Bakışlarımı pürmüzün büyük çakmak gibi duran görüntüsünden alamıyordum. Terlerin alnımdan süzüldüğünü hissettim. Biri beni karnımdan tuttu, ayaklarımı kaldırdı. Direnme, dedim kendime. Direnme, atlat. "Ders dört," dedim yine. "Ders dört."

Ders dört, Seziş. Ne dedi Alp? Düşmanın seni zaafından vurmasına izin verme. Uyan artık! Bu bir kâbus!

Altdudağım titrerken küçük bir kız içimde çığlık atıyordu.

"Ben sana bu sigarayı hemen getireceksin demedim mi?"

"Su içtim baba. Ondan."

"Su mu içtin? Ne suyu lan? Ne suyu? Ben burada sigaramı bekliyorum, geberseydin ya susuzluktan. Otur şuraya!"

"Baba lütfen."

"Otur dedim!"

Gözlerimin mercekleri ateşin topuklarıma yaklaşan azgınlığından çekilmiyordu. Topuklarıma değen ateş ile gözlerimi sımsıkı kapattım. Cayır cayır yanan tabanlarıma rağmen sadece dişlerimi sıktım. Kafamı kenara çevirerek yüzümü omzuma sakladım.

"Baba yapma. Canım çok yanıyor. Yapma!"

"Kes sesini. Su içmişmiş. Benim dediklerimi saniyesinde yapacaksın demedim mi lan ben sana? Geri zekâlı!"

"Baba tamam söz, bir daha su içmeyeceğim. Yakma. Topuklarım acıyor, yürüyemem baba. Lütfen!"

"Utanıyorum senden. Senin gibi bir evladım olduğu için utanıyorum lan ben!"

"Özür dilerim, baba."

Alp'in sesi kulaklarımda yankılanıyordu. "Ders dört, Kaza. Düşmanın seni zaafından vurmasına izin verme," demişti bana oyun oynadığı o günlerimizde. Sesi arttı. Bu, zihnimin bir oyunuydu. "Uyan, kendine gel.

Geliyorum. Sen yalnız değilsin. Canın acıyamaz. Canın, canıma emanet. Ders dört, Kaza'm. Hatırla. Sakın unutma."

"Hayır, Akkurt. Ders dört, düşmana seni zaafından vurduğunu hissettir. Çünkü bazen her şeyin farkında olarak rol yapmak, sahip olduğun en büyük silahtır."

Oyna, Seziş. Ders dört. Oyna.

"Dur, yanıyor, dur! Bırak. Acıyor!" diye bağırarak tepindim. Tabanlarımın derisinin yandığını, derimin altındaki o ince tabakanın kanadığını hissediyordum. Canım acısa da oyunumu oynamalıydım.

"Geber," dedi Hera öfkeyle.

Karnımdan tutarak hareket etmemi engelleyen arkamdaki piçe kafamı vurdurmaya çalıştım ama ellerim çok yukarıdan kelepçeliydi. Oynatamıyordum vücudumu istediğim gibi. "Bırak, canım acıyor!" diye çığlık attım gözlerimi kapatarak. Topuklarımın derisi eriyordu. "Bırak! Anlatacağım. En baştan anlatacağım. İsmimi söyleyeceğim!"

"Bırak, Hera," dedi Yorgi emrivaki duruşuyla.

"Yorgi, hayır," dedi Hera korkuyla. Anlamış mıydı? Benim kim olduğumu biliyor muydu? Bilmiyordum.

Acı vardı, nerede olduğu mühim değildi; acı vardı. Gözlerimi açtım ve acıdan yaşaran gözlerimi kazağımın omuz kısmına silerek onlara baktım. Hera bakışlarını Yorgi'ye dikti. Yorgi heyecanlı ve kararlıydı. Kafasıyla solu işaret etti, Hera dişlerini sıkarak sola doğru çekildi. Elindeki pürmüze bakmamaya çalıştım.

"Anlat," dedi Yorgi.

"Hasan'dan senin gideceğin daveti öğrendim. Oraya senin için geldim. Seni görmem, durdurmam gerekiyordu."

"Öyle de oldu," dedi Yorgi. "Senin yüzünden hiçbir anlaşmayı yapamadım. Sen ve ekibin yüzünden. Kemancı adamı öldürerek verdiğiniz mesajdan sonra herkes terk etti daveti."

Evet, Keleş o davette beni vurmak için keman başına geçen Tahrir'in adamını öldürmüştü. Sandalyeye oturtulmuş olan adam, bana silah doğrultan adamdı. Adamın boynu kesilmiş ve boyun kesigine kemanın ince sapı yatay bir şekilde yerleştirilmişti. Silah da adamın ağzına yerleştirilip sığdırılmıştı. Silahın namlusu davet alanının içini gösteriyordu

O anı hatırladım ama keyiflenemedim. Demek ki davet biz gittikten sonra bitmişti. Biz de bunu istemiştik zaten.

Tabanlarımdaki derinin yandığını, altındaki derimin acıdığını biliyordum. Bakışlarımı ayaklarıma çevirmediğim ama tabanlarımdaki dumanları hissediyordum. Tabanlarım geçmişte de yanmıştı, şimdi de yanıyordu. Duman hiç tabanlarımı terk etmemişti, yine yangın içindeydi.

“Bingo,” dedim halsizce gülerek. “Tam da istediğim gibi.” Boğazımı temizleyerek öksürdüm. Öksürmekten tahriş olan boğazlarım yüzünden sesim kısılmıştı artık. Boğazımdaki kan tadını alabiliyordum. “Tahrir o gün seni öldürmek için davete adam sokmuştu. Yatıp kalkıp dua etmelisin, seni ben kurtardım. Elektrikleri kesmeseydim çoktan ölü bir adamdın.” Göz devirdim. “Gerçi hâlâ ölü bir adamsın da neyse,” diye fısıldadığımda Hera elindeki pürmüzü yine yaktı. Bakışlarımı ona çevirdim. Yüzümdeki ifade karardı. “Kapat onu, ecdadını sikerim senin. Yeter!”

Hera, Yorgi tarafından, “Kendine hâkim ol artık! Çocuk oyuncağı değil bu,” diye azar yiyince Yorgi’ye, zıplayan fillerin altında kalmış böceğe bakar gibi baktım. Beni kaçırmak da çocuk oyuncağı değildi, öğreneceklerdi. “Beni mi kurtardın?”

“Ayaklarımdan altını öpmen gerekirken sen yakıyorsun, yakıştıramadım.”

“Hasan?” diye sordu kelime oyunlarımı umursamadan.

“Hasan çoktan pert,” dedim yutkunarak. “İşine yaramaz. Gözlerini oyduk. Görmüyor. Köpek ırkından geldiği için belki koku konusunda kendisini geliştirmiştir ama dediğim gibi Hasan çöpten farksız bizim için.” Yorgi’nin yüzü ifadesizleşti. “Hepiniz çöpten farksızsınız.”

Karnımdan tutan adam beni bırakınca kollarımdan sallandım iki duvar arasında. Muşamba tekrar kafama geçirildiğinde beklenmedik olduğu için gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ciğerlerim büzüştü. Nefes almaya çalıştığımda ise muşamba ağzımın içine yapıştı. Tepinmeye çalıştım. Kafamı iki yana yatırmaya çalıştım ama olmadı. Kafam öne düştüğünde muşambayı ayırdıkları an gözlerimden döken yaşlarla öksürmeye başladım. Sonra yüzüme çarpılan buz dolu su ile buz kalıpları kafama çarpıp kırıldı.

Ciğerlerimi kusacakmışım gibi öğürmeye başladım. Vücudum sıcak ve soğuk tepkimesinden hiç beklemediğim reaksiyonlar vermeye başladı. Titriyor, öksürüyor, dişlerimi birbirine vurdurarak garip sesler çıkarıyor, çığlığa yakın nefesler alıyordum.

“Bırak, nefes alsın,” dedi Yorgi.

Karnım titrerken kafamı kaldırmaya çalıştım. Bakışlarım tam karşıdaki kamerayı seçti. “Kamerayı kapat,” dedim kısık sesle. “Kime izleteceksin bilmiyorum ama kapat. Hiç iyi olmaz, kapat.”

“Burada emirleri ben veriyorum!” diyerek yumruğunu yüzüme geçirdiğinde acıyla sızlandım. Bedenim sallandı. Kollarım artık bedenimi taşıyamıyordu. Parmak uçlarımda dikilmeye çalıştım. “O video kanıt niteliğinde. Konuş!”

Bakışlarım cılız sokak lambasının içeriye sızdığı küçük cama değdi. Camda gördüğüm siluete baygın bir şekilde baktım. Kirli camda gördüğüm asker kamuflajı yüreğime doldu sanki.

Kalbim, kırmızıdan değil yeşilden ibaretti o an. Kana buladıkları bedenim yeşillendi, can aldı. Bahar gözlü adam ve bana evim olan Karadeniz yeşilliğini hatırlatan Keleş buradaydı.

Kan yoktu, orman vardı.

Bayık gözlerimle camdan içeriyi kontrol eden adamı izledim, onun camın önünden kaybolmasına kadar oraya baktım. Kimdi o siluet bilmiyordum, bildiğim tek bir şey vardı. *Gelmişlerdi.*

Tabanlarımdaki dumanlar için adımlarına ateşler ekleyip herkesi yakmaya yemin eden Keleş'im, ailem, tabanlarındaki cehennemle buradaydı.

Kafamı önüme çevirdim zorlukla. “Kızın ölürken oradaydım,” dedim acımadan Yorgi'ye. “Ölürken onu izledim. Bana yalvarmasını, kurtarmam için ağlamasını izledim. Oradaydım, Yorgi. Keleş Timi, Gizem Artcan'ı korumakla yükümlüydü.” Güldüm. “Yolun sonu burası. Kim olduğumu mu merak ediyorsun? Gizem Artcan'ı kurtarmayarak ölümüne neden olan asker benim.”

Acı içerisinde sııttım ve bakışlarımı onun gözlerinden çekmeden dilimi yakan gerçeği ona verdim. “Sezin Kaza ya da siz ne diyordunuz? Hah, Deli Komutan!” Kafamı öne doğru eğerek dişlerimi dilimle ıslattım. “Memnun oldum.”

Kapı sertçe açıldı. İçeri giren adam korkuyla bağırdı. “Dhib geldi! Bizi buldu. Dhib burada!”

Yorgi şok içinde bana bakmayı kesemiyordu. Karşısında herkesin aradığı asker vardı. Hayır, karşısında kızının katili vardı. Aylarca kızının katili olmanın omuzlarındaki yüküyle toprağa yaklaşan kadının omuzları bugüne rağmen daha dikti. Yorgi'nin ise üç gündür havada olan omuzları düşüktü. Devran dönmüştü. Maskelerimiz şimdi gerçekten de inmişti.

Yeni tanışıyoruz.

“Çıkmanız lazım!” diye bağırdı biri. “Dhib burada. Yorgi! Gitmeliyiz.”

“I-ıh, hayatım,” diyerek bileklerime bağlanmış kelepçelerin uzandığı zincirleri sıkıca tuttum ve kaçmaya hazırlanan Hera'nın boğazına sardım bacaklarımı. “Senin gitmene izin vermem. Sen benimle kalıyorsun.”

Bacaklarımı kalan tüm gücümle sıktım. Hera bacaklarıma yumruklar atarak kurtulmaya çalışsa da bırakmadım. Biri Yorgi'nin koluna yapıştı. Bir başkası Hera'ya dokundu ama benden alamayacağını anlar gibi bıraktı. Alamazdı, izin vermezdim.

Dhib'in geldiğini bildiren adam ensesinden sertçe geri çekildi. Kapı kapandı. Yorgi ve diğer dört adam odanın ortasında kalakaldı. Gidecek yerleri yoktu. Bu ahır gibi yerin tek çıkışı vardı, o da giriş kapısıydı. Camlardan çıkmaları imkânsızdı.

Hera bacaklarımın arasında güçsüz düşerken ben de çatık kaşlarla kapıya bakıyordum. Bacaklarıma vuran yumruklarının gücünü yitirdi. Halsizce yere otururken ayaklarımı onun omuzlarına bastırarak bedenimi yukarı kaldırmaya çalıştım. Kollarım halsizdi, Hera'nın omuzlarından destek aldım. Bedenimi taşımak çok zordu.

İlk önce kapı açıldı ve kapının açılmasıyla birlikte dört adam sırayla odanın içine düştü. Gözlerimi kısarak görmeye çalıştım. Sırasıyla hepsinin alnına harfler kazınmıştı. Birinde D, diğerinde H, ötekinde İ, sonuncuda da B yazıyordu.

“Geldi,” dedi biri korkuyla. “Bela geldi.”

Bela gelmişti.

Şahdamarından yaralanmış olan adamlar, boyunlarından akan kanla yerde can çekişiyordu. Hiçbiri ölmemişti, ölmeye devam ediyorlardı. Her birinin kulağı kesikti. Alınlarında yazan harfler, Bela'nın imzasıydı.

Kasırga gibi eserek yüreklere bela dağıtan rüzgâr, çarptığı yere soğuğu değil, ölümü getirirdi. Dhib, tek bir can bırakmayana kadar esecekti.

Rüzgârının içinde bıçaklar vardı ve şahdamarlarına çentikler atıyordu. Yaşatacak değil, bitirecek çentikler.

Yorgi, dört adamın arasında korkuyla etrafa bakarken silah arıyordu fakat etrafındaki hiç kimsede silah yoktu. Bu senaryoyu tahmin etmemişlerdi.

Tüm senaryoları silip çöpe atan beden içeri girdi. Beni her kötülükten sıyırap alacak olan o beden...

Yüzünde siyah maskesi vardı, yalnızca gözleri görünüyordu. Üzerindeki kamufleji vücudunu saklıyordu. Yüzümde kırık bir tebessüm oluştu. Halim yoktu ama onu görmek öyle iyi hissettirdi ki bu aciz halime; onun benim üzerimdeki, yakınımındaki, etrafımdaki etkisine şükrettim.

Varlığı güç veriyordu.

“Yere çökün,” dedi sert bir sesle. “Dizlerinizin üzerine.”

Yorgi'yle birlikte dördü de dizlerinin üzerine düştü. Ellerini havaya kaldırdılar. Dhib, onların önünde dikildi. Korku, her bedene nefes oldu o dakikada. "Onu benden alan mezarını çoktan kazdı, ben şimdi yalnızca o mezarın içine sokacağım."

Dhib'in arkasından bir beden çıktı, odanın içerisine bakındı. "Sez!" diye bağırdı ve koşarak bana yaklaşmaya başladı.

"Aslı?"

"Geldim, ahretliğim. Seni kurtarmaya geldim." Kenarlara bakındı, arkama doğru ilerleyip iki saniye sonra elinde bir anahtarla döndü. Bileklerime bağlı kelepçenin birini söktü. "Tutun bana. Çözeceğim seni. Yere düşme," diyerek beni kucığına almaya çalıştı.

Kısa boyuyla beni tutmaya çalışmasına izin verdim. Aslı diğer kelepçeyi de çözüp halsiz olan beni taşıyamadı, benimle birlikte dizleri üzerinde yere düştü. Hiç gocunmadı benimle düşmekten.

Yüzüme yapışmış saçlarımı geriye çekmeye çalıştı. "Seni almaya geldim. Canım arkadaşım. Neler yapmışlar sana? Bu kadın mıydı?" dedi ve uzandı, emekleyerek gidecek olan Hera'nın saçından tutup kafasını yere vurdurdu. "Sen miydin ona vuran?"

Hera olanların şokuyla Aslı'ya baktı. Ne olduğunu çözemiyor gibiydi. Ben de çözemiyordum ama çözmeye çalışmakla da uğraşamayacaktım. "Adi orospu. Ona dokunanın hayatını karartırım!" Hera'nın yanağını yerde sürükleyerek süründürdü. Hera gözünden dökülen yaşlarla ağlarken bakışlarımı Turan'a çevirdim.

Silahını çıkardı yavaşça. Silahını ilk önce en soldakinin alnına doğrulttu, gözünü kırpmadan sıktı. Gözleri öyle bakıyordu ki bir an onun bu acımasızlığına titrediğimi hissettim.

Dhib buydu. Gözlerinde tek bir vicdan olmayan, sessiz, sinsî, soğuk adam oydu. Dhib yalnızca bir lakap değildi, Dhib kıyafetiydi Turan Alp Akkurt'un. O kıyafeti giydiği an tanınıyor, akıllara ismini kazıyordu.

Bela geliyor demezdi fakat Dhib geldiğini hep belli ederdi.

En soldakinin yanındakine yaklaştı. "Ona yumruk atan elin hangisiydi?" diye sordu. Ayağa kalkmaya çalıştım. Açabildiğim kadar açtığım gözlerle onu izlerken arkamdan bana sarılan Aslı'yı hissettim.

"Buradayım," dedi Aslı. "Yanımdayım, Seziş. Yalnız değilsin kardeşim." Onu duymuyordum. Onu anlamıyordum.

Adam sağ elini kaldırıncı Dhib bakışlarını onun gözlerine kenetledi. “Sağ elindi,” dedi ve sağ elini tuttu adamın. “Dans et benimle,” diyerek birden tekmesini adamın sağ bileğine geçirdi.

Eli lastik gibi bileğinden sallandı, hayvani bir haykırıyla bağırdı. Aslı bana korkuyla sığınırken ben gözümü bile kırpmadan Dhib’i izliyordum. Önünde diz çöken dört adamla ve arkasına aldığı ışıkla birlikte öyle korkutucu ve öyle deli görünüyordu ki ondan bakışlarımı almam imkânsızdı.

Kusursuzluk vücudunda ruh bulmuştu.

Adam acıyla tiz bir şekilde ağlarken geri çekildi, birden yumruğunu onun sağ yanağına geçirdi. Adam geriye doğru düşmeden onu yakasından tutup bir yumruk daha yedirdi. Adamın çenesinden gelen sesi duydum. En sonunda eğildi, adamın boynunu tek hamleyle kırdı. Artık ölü bir adamdı.

En sağdaki ise boşluktan yararlanıp kalkacaktı, kapıdan Göktuğ girdi. Silahını en sağdakine doğrulttu. Adam yavaşça yerine geri otururken, “Evet,” dedi Göktuğ. “Ben olsam ben de kalkmazdım.”

Turan sakince ortadaki Yorgi’yi es geçti. “Sen,” dedi gözlerini kısıtı. “Hera’ya sopayı veren sen miydin videoda, Necip?” Onayladı adam onu. “Toklu, sopayı getir,” dediğinde Özgür kapıdan hızla girdi. Beni gördüğü gibi bana doğru koştu. “Komutanım, iyi misiniz?” diye sordu.

Onu duymadım. Bakışlarım Dhib’teydi. Duymuyordum. Ondan başkasını anlamıyordum o an.

Özgür bana yakın olan demir sopayı aldı. Dhib’e koştu, sopayı uzattı. “Aç ağzını,” dedi Turan adama bakışlarını deli sakinliğiyle indirip. Adam ağzını açtığı an Turan onun ağzına sopayı soktu. Ağzına tamamen girmesini umursamadan adamın saçlarından tuttu, diğer eliyle sopayı düzeltti ve postallarıyla birlikte sopayı diklemesine adamın ağzına soktu. Sopa adamın ensesinden çıktı. Geriye doğru yattı. Gözleri açıktı, tavana bakıyordu. O da gebermişti.

Özgür kapıdan, “Abi,” diye seslendi, duydum ama ne anlama geldiğini bilmiyordum. Beynim çalışmayı durdurmuştu, Dhib buradaydı. Beynimi kullanmama artık gerek yoktu. Güvendeydim.

“Gidelim,” dedi Aslı gözlerini sımsıkı kapatmış bana sığınmayı sürdürürken. “Korkuyorum Seziş, gidelim.” Bakışlarımı lafiyla ona çevirdim. Ne demişti? Bir şey demişti. Zihnimin uyarı vereceği, onu korumam gereken bir şey demişti. Aslı ne demişti?

Bakışlarım daha sonra kapıdan giren Nizami’yi seçti. Robotik hareketlerle olanları izliyordum. Hissettiğim tek aralık, Dhib’i izlediğim aralıktı. O hisler de hayranlık ve meraktan ibaretti. Sanırım. Anlamıyordum.

“Aslı Hanım,” diye seslendi Nizami. “Aslı Hanım, siz benimle gelin. Lütfen.”

“Sezin’i bırakamam.”

“O da Turan Komutan’ı bırakamaz. Benimle gelin. Gelecekler birazdan.”

Dhib sağdakinin yanındakine döndü. Heyecan ve garip bir güvenle onu izliyordum. Bu kıyafetin beni korkutmadığını anlamak için saniye saniye izlemem gerekiyordu. Şunu söyleyebilirdim ki Dhib beni korkutmuyordu, bana güven veriyordu. Onun hiçbir yüzü beni korkutmazdı.

Aslı bana baktı, tepki veremeden bakışlarımı ona çevirdim ve kollarını dikkatli bir şekilde kendimden ayırdım.

Aslı kafasını onaylar gibi salladı. “Seni dışarıda bekliyorum. İyi olacağız. Artık hep yanındayım. Duyuyor musun beni? Böyle boş bakma. Lütfen. Çok boş bakıyorsun. Böyle bakma. Canın acımıyormuş, iyiymişsin gibi bakma. Ben görüyorum seni. Tamam mı, Seziş’im? İyi olacağız. İyileştireceğiz seni.”

“Git,” dedim sadece. Nizami onu kollarından tutup kaldırdı. Aslı, Nizami’ye sarılarak depodan çıktı. Kulağıma dolan at bağırışlarını umursamayamadım. Dizlerim üzerinde oturuyordum. Yüzü Aslı tarafından soyulmuş olan Hera, yanımda halsizce yatıyordu. İki sürtünmeyle gebermişti sanırım.

“Süha,” dedi eğilerek Dhib. “Beni en kızdıran sensin. Kırk altı yıl cezayı keşke çekseydim diyeceksin.”

“Lüt-”

“Yalvarma,” diyerek birden Süha’yı yakalarından tutarak kenara savurdu. “Sakın yalvarmaya kalkışma.”

Savrulduğu yerden acıyla kalkmaya çalışırken Turan onu duvara yapıştırdı, kafasını Süha’nın burnuna geçirdi. Süha bağıramadan yere bıraktı onu. “Onun beline silah mı doğrulttun?” diye sordu. Cevaba gerek yokmuş gibi beklemedi. Sanki zaten belime o kıvırcığın silah doğrulttuğunu ezberlemişti ortalıkta olmadığım günlerde. Süha’nın beline doğru sertçe bir tekme geçirdiğinde kemiklerin kırılma sesi içerde yankılandı.

Eğildi, tek eliyle Süha’yı tuttu, diğer eliyle cebindeki bıçağı çıkardı. Kıvırcık çocuğu duvara yasladı ve gözünü kırpmadan şahdamarına bıçağı geçirdi. Süha kocaman gözlerle elini boğazına götürürken, acımadan bıçağı geri çekti. Yere yığıldı, eliyle kanı durdurmaya çalışsa da durduramazdı. Buradaki herkes bunu biliyordu. O artık ölüydü.

Geriye kalan Yorgi korku içerisinde Dhib'i izlerken Turan ona doğru eğildi. "Ona dokunan elini kırmayı kendime yemin belledim," diyerek ilk önce Yorgi'nin bileğini alıp çevirdi elinin içinde.

Yorgi acıyla yamulurken güldü. Yüzünde ölmeye yakın bir acı vardı. "Beni öldürürsen başına büyük belalar alırsın," dedi son anda.

"Ben başıma bela almam. *Belanın kendisi benim.*"

"Yanlış yapıyorsun."

"Ders yedi. Düşman sana gülümsüyorsa bu elde edeceği kazancın keyfindendir. Basit ve yenilmiş bir gülümsemeye düşmemelisin, Orhan," dedi Turan ona eğilerek. "O kadın deli olduğundan gülmedi size. Benim yolda olduğumu biliyordu. Şimdi o daha çok gülsün diye seni öldürmek benim şeref borcum."

"Yapma," dedi Yorgi, Turan onu yakalarından kaldırıp yürümeye başladı. Yorgi'nin ayakları yere basmıyordu. Turan onu, beni bileklerimden bağladıkları zincirlerden birine götürdü. Yorgi'nin boğazına zinciri dolamaya başladı.

Gözü beni görmüyordu. Öldürmeye programlanmış bir canavar gibiydi. Canavardı. Hayatımda onun kadar güzel bir canavar görmemiştım.

Yorgi'yi boynundan astığı zincirden sallandırdı. Nefes nefese kalan Yorgi ayaklarını sallayarak kurtulmaya çalıştı. Dhib durmadı. Kenardan aldığı pürmüzü gözünü kırpmadan Yorgi'nin karnına tuttu. Karnı yanmaya başlayan adam acıyla ağlıyor, bağılıyor, tepiniyordu ama vazgeçmedi. Yanan derisinin yanlarından akan kanlarla birlikte açık gözlerle izledik ölen bedeni. Yorgi ölümü her saniye tattı. Odada canlı olanların sayısı azaldı, Yorgi de artık ölüydü.

Yorgi uzun zamandır dürülmesi gereken defterinin nasibini bugün Dhib sayesinde almıştı.

"Komutanım!" diye bağırان bir ses beni kolumdan tuttu.

Acı yoktu. Acı olamazdı çünkü tüm kotayı doldurmuştım. Gözlerim kapanacak gibi oldu. Titreyen ellerimden biri karnımdaki acıya gitti. Karnımda ne vardı bilmiyordum. Tek bildiğim çok kan olduğuydu. Gözlerimin önü de dahil her bir yanımda kandı.

Ölüyor muydum?

Dhib transtan çıkmış gibi bakışlarını bana çevirdi. Elindeki pürmüz düştü. Göktuğ ile Serkan beni geri çekmeye çalıştı. Özgür de Hera'yı aldı zincirlerin altından, sürükleyerek götürmeye çalıştı.

"Bırakın," dedim sessizce.

“Abla, yapma. İyi görünmüyorsun! Lütfen!” diyen Göktuğ’u duymadım. Duymak isteseydim duyardım, duymadım.

“İyi değil. Çıkalım buradan,” diyen Serkan’dan kolumu çektim. Göktuğ da bıraktı beni.

Turan yüzündeki maskeyi tepesinden tutup çıkarttı ve yüzünü serbest bıraktı. Damarları boynunda ve şakaklarında şişmişti. Saçları terden sırlı-sıklamdı. Boynu mosmor, yüzü bembeyazdı. Onu izlerken titreyen bedenimi durduramıyordum. Bir tür şok halinde miydim? Bilmiyordum.

Turan buradaydı. Kalbim, buradaydı.

“Çıkın dışarı,” dedi Turan. Serkan, Özgür, Göktuğ birbirine baktı. “Hemen. Sağlık ekiplerine haber verin.”

Onlar depodan çıktılar, kapının sertçe kapanma sesi geldi kulaklarıma. Kocaman gözlerle onu izliyordum. Bana dönmesini istiyordum. Gözlerini görmeliydim. Bahar gözlerini bana vermeliydi. Turan bana döndü, elindeki maske düştü.

Nefesimiz kesildi.

Yemin ederim, onu görmek bana iyi geldi evet ama onu bana o şekilde bakarken görmek cehennemden bir fragmandı. Tüm yaralarımın acısı başıma üşüştü. Üstümü kontrol etti. Kan revan içinde olduğumu gördü.

Gözlerimin önünde eksildi resmen. Halim nasıldı, bilmiyordum. Yaralarım olduğunu bilsem de yoğunluklarını bilmiyordum. Canım o bana bakınca acımaya başladı. Kendime kaç gündür olduğunu bilmediğim bu tutsaklıkta yemin etmişim sanki. Onu görmeden canım acıyamaz, o beni almadan buradan gidemez, o bana bakmadan yaşamaya devam edemezdim. Şimdi yeminim bozulmuştu.

Bir bakışıyla tüm gücümü yitirecek kadar teslim oldum ona ve bu beni korkuttu. Ona bu kadar bağlı olmam ya da bu kadar güvenmem, o beni bulsun diye her şeyin en beterine katlanacak olmam yüreğime ağlayan bir serçe dikti. Canı yoktu serçenin, korkudan titriyordu. Bense onu yaşatamayacak kadar yorgundum.

Bakışları gözlerime döndüğü gibi omuzları düştü. Girdiğinden beri bir fırtına gibi esmiş, omuzlarını düşürmemiş, bakışlarına ölümden başka bir yazı geçmemiş olan adam, benimle göz göze gelince güçsüz kaldı.

“Hayır,” dedim onun gözlerinden gördüklerime. Hayır, şu an değildi. Kodladığım o oyun, aklıma doldu yine. Bedenime programlanmış planı, direnme sebebimi duymalıyım.

“Çok kötüsün,” diyerek adım atacaktı ki elimi kaldırıp durdurdum onu.

“Önce emret,” dedim cansız bir sesle. Sağ tarafımda kalan ölü adamın şahdamarından çıkan bıçağı avucuma aldım ve sıktım. Diğer elim karnımdaydı. Midem bulanıyordu, başım dönüyordu, ellerim ve ayaklarım uyuşuyordu. Hayır, duramazdım. “Sözün var bana. Onu öldürmemi istemeyecek, emredecektin. Emret, Dhib.”

“Emrediyorum,” dedi düşünmeden. Elleri iki yanına salındı. İçi acıyordu bana bakarken, ondan çektim bakışlarımı hemen. “Hera’yı öldür, Kaza.”

Bıçaklı elimi kaldırdım. “Emrettin,” diyerek Hera’ya doğru emekledim. Hera’nın yatan bedeninin başında durdum. Saçlarından tutarak kafasını kaldırdığımda Hera acıyla sızlandı. Yüzünü yüzümün önünde tuttum.

“Sezin Kaza sendin,” dedi direnmeden. “Herkesin merak ettiği Deli Komutan, sendin. Baştan beri sendin.”

“Aptalsınız,” diye dişlerim arasından hırıldadım. “Kime ne yaptığınızı, sonucunda neler olacağını düşünemeyecek kadar aptalsınız siz.”

Hera yorgunca bir şeyler mırıldandı, dinlemedim. Bıçağımla boynunu kesmeden önce, “Ondan gelen her emir, başım gözüm üstüne,” diye fısıldadım, yüzüme fışkıran kanlara karşılık gözlerimi kapadım.

Hera’yı ellerimden bıraktım. Damarından akan kanı durduramayacak kadar vazgeçmiş gibi yerde yatmaya devam etti. Onun ölen suretinden bakışlarımı alamadım. Hera da gözlerini benden çekmedi.

Son kez celladına, Sezin Kaza’ya bakıyordu.

Turan da ben de sözümüzü tutmuştuk. Ben onun emrini beklemiştim; o da benden öldürmemi istememiş, emretmişti.

Yerden destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ayakta dikildim ama tabanlarım cayır cayır yandığından ve uyuştuklarından dolayı acıyla geri düşecektim ki Turan bana doğru uzandı, belimden sımsıkı tutup sardı. Kollarımı onun boynuna sardım.

Sarıldı bana, sımsıkı, ihtiyacım olduğunu fark edemediğim kadar sıkı.

“Geç kaldım,” diye fısıldarken boynuma öpücükler kondurmaya başladı. Turan delirmiş gibi beni öper, sarılır, kokumu almaya çalışırken ben ne olduğunu anlayamayacak kadar dağınıktım. Onu çok özlesem de öpemedim. Ağzımdaki yaralar izin vermedi. Onu öpemediğim için üzüldüm. “Çok özür dilerim. Özür dilerim. Canının acısını alabilsem keşke. Kaza’m... özür dilerim.”

Alnına alnımı yaslayarak gülümsedim. Buradaydı. Beni kurtarmıştı. Gelmişti.

Yalnız Sezin Kaza artık yalnız değildi. Birileri onu kurtarmıştı.

“Titriyorsun,” dedi Turan anlamıyormuş gibi. Gözleri atmaca gibi vücudumu kontrol etti. İçi acıyormuş gibiydi. “Rahatlatmadı ki. Bu halin ne senin? Öldürmek yetmedi. Yetmedi, öldürmek yetmedi bana. Sana ne yapmışlar? Derin yaran var mı? Titriyorsun. İyi değilsin.” Bakışlarımı düz tutamıyordum. “Sezin, bana bak güzelim. Bakışlarını benden ayırma. Hatırlıyor musun olanları? Nerede olduğunu biliyor musun? Sevgilim, lütfen gözlerini kapatma şu an. Bana bunu yapma. Lütfen.”

Bilincim dayanamıyordu.

“Alp, anladın değil mi verdiğim mesajı? Vazgeçmedin beni aramakt...” Boğazım acıyınca yutkundum, nefesim içime kaçtı. Devam edemedim.

“Anladım güzelim. Anladım. Vazgeçmem. Ben senden vazgeçer miyim?”

Ayakta duramayacağımı fark etmiş gibi elini dizlerimin altından geçirip kucağına aldı, yürümeye başladı. “Kubat! Hastaneyi arayın, hazır olsunlar!” diye bağırırken bayık gözlerle onu izliyordum.

“Öldüm, Kaza’m. Elini tutamadım, sesini duyamadım, sıkı sıkı sarılamadım diye öldüm. Senin yerin benim yanımda, yanımda göremeyince öldüm. Gelemediğim her an öldüm. Özür dilerim. Çok geç geldim.”

“Geldin ama. Hep gelirsin,” diye fısıldadım.

Gözlerimi açık tutmak çok zordu, yine de bakışlarını seçebildim. Her şeye inat bana yumuşacık bakan bahar gözleriyle gülümsemem derinleşti. Az önceki korkunç, kontrollü bir cellat değildi bu; bana görünen güzel kalpli adamdı. Hepsi, benim âşık olduğum adamdı.

“Geleceğini biliyordum, Alp. Canım. Beni yalnız bırakmayacağını biliyord...”

Gözlerim kapandı, başım onun koluna yaslandı, kendimi yorgunlukla onun kollarına bıraktım. Zihnimin kaydığını hissederken, “Kaza! Siktir, hızlı olun. İyi değil, hızlı olun!” diye bağırarak sesini duydum da direnemedim.

Gücüm buradaydı, artık dayanmama gerek yoktu.

İşte şimdi güvendeydim.

Kaza, zedesine kavuşmuştu. Kimseye yenilmeyen Sezin Kaza, yine zedesinin kollarına yenilmişti.

 EVVAL DEM RD  ER

2001 yılında Bursa'da
doğmuştur. Eğitimine
Uludağ Üniversitesi'nde
devam etmektedir. Sosyal
medyada Şevvy mahlası ile
bilinen yazar, çok sevilen
“Kazazede” serisinin ikinci
kitabıyla okurlarıyla
buluşuyor.

authsevvv